

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

(Journey Through the Workbook of ACIM)

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μετάφραση-Επιμέλεια

Κωνσταντίνος Τατάρης, Άννα-Σμαράγδα Παπανικολάου

Πρόλογος της Δεύτερης Έκδοσης

Η αξιοσημείωτη αναθεώρηση που υπάρχει σε αυτή τη νέα έκδοση εμφανίζεται στον όγδοο τόμο, όπου έχουμε αντικαταστήσει τον κατάλογο των δημοσιεύσεών μας με ένα παράρτημα που αποτελείται από αποσπάσματα από ένα εργαστήριο που έκανα το 1992 με τίτλο «Το βιβλίο εργασιών των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Η θέση του στο Πρόγραμμα Εκμάθησης • Θεωρία και Πράξη». Τα αποσπάσματα εστιάζουν σε αρκετά από τα βασικά θέματα που έχω αναπτύξει και ενσωματώνει στα σχόλιά μου σε όλους τους προηγούμενους επτά τόμους. Τα αποσπάσματα αυτά, τα οποία περιλαμβάνουν συζητήσεις πάνω σε ερωτήσεις που τέθηκαν από μαθητές, χρησιμεύουν για να ενισχύσουν ορισμένες βασικές κατευθυντήριες γραμμές που πρέπει να έχουν κατά νου οι μαθητές στο ταξίδι τους, όχι μόνο με το βιβλίο εργασιών, αλλά και με τα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όπως συνηθίζουμε με τις δημοσιευμένες απομαγνητοφωνήσεις εργαστηρίων και μαθημάτων, προσπαθήσαμε κατά την επιμέλειά μας να διατηρήσουμε τον χαλαρό χαρακτήρα του πραγματικού εργαστηρίου.

Θέλω ιδιαίτερα να ευχαριστήσω τη Rosemarie LoSasso, τη Διευθύντρια Εκδόσεων, για την επεξεργασία των αποσπασμάτων από το αρχικό εργαστήριο και τη συγκρότησή τους σε ένα ενιαίο σύνολο. Ήταν ένα δύσκολο έργο, το οποίο εκπλήρωσε με τη συνήθη δεξιότητά της και την στοργική της αφοσίωση.

Σε αυτή τη δεύτερη έκδοση διορθώσαμε επίσης τυπογραφικά και αριθμητικά λάθη.

Πρόλογος της πρώτης έκδοσης

Αυτοί οι οκτώ τόμοι είναι το τελικό προϊόν μιας σειράς πενήντα οκτώ μαθημάτων που διεξήγαγα στην πρώην βάση του Ιδρύματός μας στο Roscoe της Νέας Υόρκης το 1998 και το 1999. Κάθε ηχογραφημένη διάλεξη διαρκούσε περίπου μία ώρα και αποτελούνταν από μια ανάλυση γραμμή προς γραμμή του βιβλίου εργασιών: των μαθημάτων, των εισαγωγών, των ανακεφαλαιώσεων, των περιλήψεων και του επιλόγου. Οι περιορισμοί του χρόνου επέβαλαν την παράλειψη ή μόνο έναν σύντομο σχολιασμό ορισμένων σχετικά δευτερευόντων αποσπασμάτων. Σε αυτό το οκτάτομο βιβλίο, ωστόσο, συμπεριέλαβα τα αποσπάσματα που παραλείφθηκαν κατά τη διάρκεια των αρχικών διαλέξεων. Έχω επίσης διευρύνει σημαντικά ορισμένες από τις συζητήσεις, παρέχοντας πρόσθετες αναφορές σε άλλα σχετικά τμήματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, στον Πρόλογο των Μαθημάτων, στα δύο φυλλάδια *την Ψυχοθεραπεία και Το Τραγούδι της Προσευχής*, στα ποιήματα από *Τα Δώρα του Θεού* και στο ποίημα σε πεζό λόγο «Τα Δώρα του Θεού»[1]-όλα αυτά ενισχύουν ή συμπληρώνουν όσα είχαν συζητηθεί προηγουμένως. Αυτοί οι τόμοι μπορούν επομένως να θεωρηθούν σαν ένα πλήρες συνοδευτικό των Μαθημάτων που θα συνοδεύει τους μαθητές στο δικό τους ταξίδι μέσα από το βιβλίο εργασιών.

Ο απώτερος σκοπός μου σε αυτό το βιβλίο - όπως και στις τάξεις που το ενέπνευσαν - είναι να βοηθήσω τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* να κατανοήσουν καλύτερα το νόημα των μαθημάτων και τη θέση που έχουν στη συνολική διδακτέα ύλη των Μαθημάτων. Ο σκοπός είναι προπαντός να βοηθήσω τους μαθητές να δουν τη σημασία της εφαρμογής των μαθημάτων της ημέρας στην καθημερινή τους ζωή. Χωρίς αυτή την εφαρμογή, η λαμπρότητα των λόγων του Ιησού στα *Μαθήματα Θαυμάτων* πάει χαμένη και γίνονται απλά ένα στείρο σύστημα διανοητικών διδασκαλιών. Πράγματι, ο στόχος που έχει το βιβλίο εργασιών είναι να βοηθήσει τους μαθητές να εφαρμόσουν τις διδασκαλίες του θεωρητικού πλαισίου του κειμένου:

Το θεωρητικό υπόβαθρο που παρέχει το κείμενο είναι απαραίτητο σαν πλαίσιο εργασίας που δίνει νόημα στις ασκήσεις αυτού του βιβλίου. Όμως είναι η εκτέλεση των ασκήσεων που κάνει εφικτό το στόχο αυτών των μαθημάτων. Ο ανεκπαίδευτος νους δεν μπορεί να εκπληρώσει τίποτα. Σκοπός αυτού του βιβλίου είναι να εκπαιδεύσει το νου σου να σκέφτεσαι σύμφωνα με το πλαίσιο που έχει θέσει το κείμενο. (Εργ-εισ.1)

Κάθε δάσκαλος γνωρίζει ότι οι μαθητές μαθαίνουν με συνεχή εξάσκηση και επανάληψη. Παρόλο που οι μνήμες μας μπορεί να μην φτάνουν τόσο πίσω, όλοι μας έτσι μάθαμε να διαβάζουμε, να γράφουμε και να κάνουμε μαθηματικές πράξεις. Ομοίως, όποιος κάποτε έμαθε να παίζει κάποιο μουσικό όργανο θυμάται να εξασκείται καθημερινά και να επαναλαμβάνει κλίμακες και ασκήσεις. Το ίδιο συμβαίνει και με τις αρχές της συγχώρεσης του κειμένου. Αυτές πρέπει να εξασκούνται καθημερινά, κάθε στιγμή, αν χρειαστεί. Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει στο κείμενο ότι κάθε συνάντηση είναι ιερή (Κ-8.ΙΙΙ.4:1), επειδή κάθε εμπειρία, ανεξάρτητα από το μέγεθός της, παρέχει μια ευκαιρία ν' αντιστρέψουμε την προβολή που μας επιτρέπει να εξετάσουμε το περιεχόμενο του ασυνείδητου νου μας. Χωρίς αυτήν την επίγνωση δεν μπορούμε ποτέ να κάνουμε ξανά μια πραγματική επιλογή, που είναι ο τελικός στόχος των Μαθημάτων. Επιπλέον, όταν μάθαμε τις βασικές μας δεξιότητες στο δημοτικό, δεν μάθαμε κάθε πιθανό συνδυασμό λέξεων και αριθμών, αλλά μόνο τις αρχές σε συγκεκριμένα παραδείγματα, τις οποίες στη συνέχεια γενικεύσαμε σε όλες τις περιπτώσεις. Έτσι και ο νέος μας Δάσκαλος - ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα- μας δίνει οδηγίες να συγχωρούμε ορισμένες από τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, βοηθώντας μας στη συνέχεια να γενικεύσουμε την αρχή σε όλες τις σχέσεις:

Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να εκπαιδεύσει το νου σου με συστηματικό τρόπο προς μια διαφορετική αντίληψη του κόσμου. Οι ασκήσεις είναι σχεδιασμένες για να σε βοηθήσουν να γενικεύσεις τα μαθήματα, έτσι ώστε να καταλάβεις ότι το κάθε ένα από αυτά είναι εξίσου εφαρμόσιμο σε όλους και όλα όσα βλέπεις. (Εργ- εισ.4)

Σε περίπτωση που δεν το καταλάβαμε την πρώτη φορά, ο Ιησούς επαναλαμβάνει την ιδέα του δύο παραγράφων πιο κάτω:

Επομένως, οι μόνοι γενικοί κανόνες που μπορούμε να τηρηθούν είναι: Πρώτον, οι ασκήσεις θα πρέπει να εκτελούνται πολύ εξειδικευμένα όπως υποδεικνύεται. Αυτό θα σε βοηθήσει να γενικεύσεις τις ιδέες που περιλαμβάνονται στις ασκήσεις σε κάθε κατάσταση που βρίσκεσαι και σε όλους και όλα που εμπλέκονται σε αυτή... Ο συνολικός στόχος των ασκήσεων είναι να αυξήσει την ικανότητά σου να επεκτείνεις τις ιδέες στις οποίες ασκείσαι, ώστε να περιλαμβάνουν τα πάντα. (Εργ- εισ.6:1-2· 7:1)

Θα επανέλθουμε σε αυτό το ουσιώδες σημείο όταν ξεκινήσουμε το ταξίδι μας μέσα από το βιβλίο εργασιών.

Οι τόμοι αυτοί μπορούν να διαβαστούν με τουλάχιστον τρεις τρόπους:1) από την αρχή, όπως θα έκανε κανείς με το κείμενο των *Μαθημάτων Θαυμάτων* 2) ξεχωριστά μαθήματα σε διαφορετικές χρονικές στιγμές ή 3) ένα μάθημα κάθε φορά, ως συνοδευτικό για κάθε μάθημα. Θα παρότρυνα τους μαθητές, ωστόσο, αν κάνουν το βιβλίο εργασιών για πρώτη φορά, να διαβάσουν τα μαθήματα ως έχουν, χωρίς τα σχόλιά μου. Με άλλα λόγια, όπως και με όλες τις άλλες μελέτες μου πάντως τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αυτό το οκτάτομο βιβλίο έχει σκοπό να λειτουργήσει συμπληρωματικά στην εμπειρία του μαθητή στο βιβλίο εργασιών, όχι να υποκαταστήσει το βιβλίο εργασιών όπως μας δόθηκε.

Πριν συνεχίσω, θα ήθελα να κάνω μερικά σχόλια που σχετίζονται με τη φύση και τη δομή αυτού του βιβλίου. Για όσους το διαβάζουν από την αρχή, σας ενημερώνω ότι δεν εξηγώ τα πάντα σε κάθε

περίπτωση. Αν το έκανα αυτό, θα καθιστούσα αυτούς τους τόμους αφόρητα δύσχρηστους, και ακόμα μεγαλύτερους από το υφιστάμενό τους μέγεθος. Έτσι, οι ιδέες ή οι αρχές αναφέρονται συχνά με την προϋπόθεση ότι ο αναγνώστης έχει ήδη διαβάσει το υλικό του βιβλίου που τις εξηγεί σε μεγαλύτερο βάθος. Για παράδειγμα, συχνά αναφέρω τη θεμελιώδη αρχή του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος, χωρίς πάντα να εξηγώ την οντολογική της προέλευση ή το πλήρες νόημά της. Παρακάτω, θα αναλύσω τη μεταφορική χρήση της γλώσσας στα Μαθήματα Θαυμάτων, όπου, για παράδειγμα, ορισμένες φορές χρησιμοποιείται ο όρος Θεός, ενώ εννοείται το Άγιο Πνεύμα. Παρόλο που κάποιες φορές επισημαίνεται αυτό στον αναγνώστη, δεν αναφέρεται πάντα.

Λόγω της κυκλικής φύσης του βιβλίου εργασιών, κατά καιρούς επαναλαμβάνω σχετικά αποσπάσματα και παραπομπές από το κείμενο, το εγχειρίδιο και από άλλα βιβλία. Και εδώ επίσης, δεν υποδεικνύω πάντα στον αναγνώστη ότι το έκανα. Στο ευρετήριο του όγδοου τόμου μπορεί εύκολα να ανατρέξει κανείς για να δει πού και πόσο συχνά έχουν αναφερθεί αποσπάσματα από τα Μαθήματα, τα φυλλάδια και Τα Δώρα του Θεού. Όπως ανέφερα παραπάνω, έχω επίσης χρησιμοποιήσει την ποίηση της Helen για να ενισχύσω τη μελέτη των μαθημάτων. Το έκανα αυτό όχι μόνο λόγω της προφανούς συνάφειας τους, αλλά και για να παρουσιάσω αυτά τα υπέροχα ποιήματα σε αναγνώστες που ίσως δεν γνωρίζουν την ύπαρξή τους. Ομοίως και το πεζό ποίημα, που έχει επίσης τον τίτλο «Τα δώρα του Θεού». Αυτό το μικρό αριστούργημα βρίσκεται στο τέλος του τόμου με την ποίηση της Helen και παρέχει μια εξαιρετικά συνοπτική επισκόπηση του συστήματος σκέψης των Μαθημάτων Θαυμάτων. Ελπίζω ότι όσοι αναγνώστες είναι ήδη εξοικειωμένοι με αυτά τα κείμενα θα απολαύσουν τη συμπερίληψή τους, και όσοι κάνουν τη γνωριμία τους για πρώτη φορά θα χαρούν γιατί υπάρχει μια ακόμα πηγή με τις ίδιες διδασκαλίες που περιλαμβάνονται στα ίδια τα Μαθήματα. Για μια περαιτέρω συζήτηση σχετικά με την προέλευση αυτού του υλικού, ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο που έγραψα για την Helen και πώς ξεκίνησαν τα Μαθήματα - Απουσία από την Ευτυχία - που αναφέρεται σε προηγούμενη υποσημείωση.

Επιπλέον, στη βιβλιογραφία δεν αναφέρονται όλες οι παραπομπές του βιβλίου εργασιών. Ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται μπορεί να συμβουλευτεί το Γλωσσάριο-Ευρετήριο για τα Μαθήματα Θαυμάτων για να βρει έναν πλήρη κατάλογο των πολλών αναφορών και παραπομπών.

Λίγα λόγια τώρα για τη χρήση της γλώσσας στα Μαθήματα Θαυμάτων. Όπως αναλύω με μεγάλη λεπτομέρεια στον Δεύτερο Τόμο του βιβλίου Λίγοι Επέλεξαν να Ακούσουν, Το Μήνυμα των Μαθημάτων Θαυμάτων[2], τα Μαθήματα είναι γραμμένα σε δυϊστική (ή μεταφορική) γλώσσα. Αυτό είναι το νόημα της δήλωσης του Ιησού στην Εισαγωγή της διευκρίνισης των όρων:

*Αυτή η διδασκαλία παραμένει μέσα στο πλαίσιο του εγώ, όπου και χρειάζεται. Δεν ενδιαφέρεται για ό,τι είναι πέρα από όλα τα λάθη, επειδή είναι σχεδιασμένη μόνο για να θέσει την κατεύθυνση προς αυτό. Ως εκ τούτου, χρησιμοποιεί λέξεις, οι οποίες είναι συμβολικές και δεν μπορεί να εκφράσει αυτό που βρίσκεται πέρα από τα σύμβολα.... **Η διδασκαλία είναι απλή.** Έχει μία λειτουργία και έναν στόχο. Μόνο σε αυτό παραμένει απόλυτα συνεπής, διότι μόνο αυτό μπορεί να **είναι** συνεπές. (Δ-εισ.3:1-3,8-10)*

Για να υπογραμμίσει τη συμβολική και επομένως εγγενώς απατηλή φύση των λέξεων, ο Ιησούς στο εγχειρίδιο για δασκάλους κάνει τα εξής σχόλια:

... Ο Θεός δεν καταλαβαίνει λέξεις, διότι αυτές κατασκευάστηκαν από διαχωρισμένους νόες για να τους κρατήσουν μέσα στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού. Οι λέξεις μπορεί να είναι χρήσιμες, ειδικά για τον αρχάριο, για να βοηθήσουν στην συγκέντρωση και να διευκολύνουν τον αποκλεισμό, ή τουλάχιστον τον έλεγχο των άσχετων σκέψεων. Ας μην

ξεχνούμε, όμως, ότι οι λέξεις δεν είναι παρά σύμβολα συμβόλων. Επομένως είναι διπλά απομακρυσμένες από την πραγματικότητα. (Εγχ-21.1:7-10)

Επομένως, λόγω της περιορισμένης ικανότητάς μας να κατανοούμε - επειδή ταυτιζόμαστε με τον εγκέφαλο αντί για το νου - η αφηρημένη ή μη συγκεκριμένη αγάπη του Ιησού πρέπει να εκφραστεί σε μια μορφή που μπορούμε να κατανοήσουμε και τελικά να αποδεχτούμε. Έτσι ο ίδιος λέει στο κείμενο, για τη διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος που μας διδάσκει πώς να βιώνουμε την ενιαιότητα της αλήθειας μέσω της συγχώρεσης:

*Όλο αυτό λαμβάνει υπόψη του τον χρόνο και τον χώρο σαν να είναι χωριστά, γιατί εάν νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας Ενιαιότητας με τα πάντα να είναι Ένα δεν έχει νόημα. Είναι προφανές ότι ένας νους τόσο διχασμένος ποτέ δεν θα μπορούσε να είναι ο Δάσκαλος μιας Ενιαιότητας που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα Της. Επομένως Αυτός που είναι μέσα σε αυτό το νου, και πράγματι ενώνει όλα τα πράγματα μαζί, πρέπει να είναι ο Δάσκαλός του. **Όμως πρέπει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται.** Και πρέπει να χρησιμοποιήσει όλη την μάθηση για να μεταφέρει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, απομακρύνοντας όλες τις λανθασμένες ιδέες για το τι είσαι, και οδηγώντας σε πέρα από αυτές προς την αλήθεια που είναι πέρα από αυτές. (Κ-25.1.7:1-5)*

Συνεπώς, ο Θεός και το Άγιο Πνεύμα (και ο Ιησούς) περιγράφονται σαν να ήταν πρόσωπα, που ανήκουν στο ανθρώπινο είδος homo sapiens. Έχουν φύλο και μιλούν, ενεργούν, σκέφτονται, κάνουν σχέδια, αντιδρούν και αισθάνονται, και μάλιστα έχουν και μέρη του σώματος - φωνές, χέρια και δάκρυα. Όμως πώς μπορεί ένας μη δυϊστικός Θεός να είναι ή να κάνει οτιδήποτε από αυτά τα πράγματα; Το μάθημα 169 δηλώνει ότι «ο Θεός είναι» και δεν μπορεί να ειπωθεί τίποτα άλλο το οποίο να έχει αληθινό νόημα. Είναι σημαντικό ωστόσο, για τον μαθητή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* να κατανοήσει ότι όλες αυτές οι αναφορές στον Θεό, τον Χριστό, το Άγιο Πνεύμα και τον Ιησού δεν νοούνται κυριολεκτικά. Στο επίπεδο του συμβόλου ή της αλληγορίας, απλά μας συναντούν στην κατάσταση στην οποία νομίζουμε ότι βρισκόμαστε. Μεγάλο μέρος του βιβλίου εργασιών είναι γραμμένο σε αυτό το επίπεδο, και συχνά θα επισημαίνω τη φαινομενική ασυνέπεια που παρουσιάζεται μεταξύ μορφής και περιεχομένου, λέξης και νοήματος, μερικές φορές ανατρέχοντας στα αποσπάσματα που μόλις ανέφερα. Όταν η χρήση του συμβόλου γίνει ορθά κατανοητή, το πρόβλημα της συνέπειας θα εξαφανιστεί. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο στο κείμενο ο Ιησούς μας προειδοποιεί να μη συγχέουμε το σύμβολο με την πηγή (Κ-19.IV-Γ.11:2).

Επίσης υπάρχουν αξιοσημείωτες ασυνέπειες στη χρήση των λέξεων. Για παράδειγμα, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, χρησιμοποιείται η λέξη Θεός, ενώ είναι προφανές ότι το κατάλληλο υποκείμενο είναι το Άγιο Πνεύμα. Ένα παράδειγμα βρίσκεται στο μάθημα 193: «Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θέλει να μάθω». Το ίδιο το μάθημα καθιστά σαφές ότι «ο Θεός δεν γνωρίζει για την μάθηση», ενώ και στα τρία βιβλία το Άγιο Πνεύμα αναφέρεται ως ο Δάσκαλός μας. Στο Μάθημα 29 μας λέγεται ότι «Ο Θεός είναι μέσα σε όλα όσα βλέπω», όμως το συγκεκριμένο μάθημα και το επόμενο καθιστούν σαφές ότι εννοεί τον σκοπό του Θεού, και γνωρίζουμε από τη μελέτη μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ότι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι να κρατάει αυτόν τον σκοπό που είναι η συγχώρεση στο νου μας. Υπάρχουν πολλά άλλα παραδείγματα, και θα τα επισημαίνω όταν εμφανίζονται.

Είναι επίσης σημαντικό να επισημάνουμε τις αναφορές σε παραδοσιακούς χριστιανικούς όρους, όπως η *Επανόρθωση*, η *Δευτέρα Παρουσία* και η *Τελική Κρίση*, για να μην αναφερθούμε σε διδάγματα όπως «Είμαι το φως του κόσμου». Αυτό ακολουθεί την ίδια λογική που μόλις συζητήσα - ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη Δυτική και δυϊστική μας γλώσσα ως μορφή, μέσα στην οποία μας

διδάσκει ένα διαφορετικό περιεχόμενο. Επομένως, είναι εξαιρετικά σημαντικό να κατανοήσουμε ότι ο Ιησούς στα Μαθήματα τις περισσότερες φορές χρησιμοποιεί τη γλώσσα των συμβόλων με την οποία όλοι έχουμε μεγαλώσει. Τόσο στον Ιουδαϊσμό όσο και στον Χριστιανισμό, ο Θεός θεωρείται ότι έχει σχέδια και κάνει πράγματα για εμάς, όπως το να στέλνει διάφορα είδη βοήθειας: φυσικά φαινόμενα, αγγέλους, τον Υιό Του, ακόμη και να αφήνει τον Ιησού να σκοτωθεί για λογαριασμό μας. Ένα σημαντικό μέρος του σχεδίου Του περιλαμβάνει ιδιαίτερους ανθρώπους με ιδιαίτερους ρόλους στο ιδιαίτερο σχέδιο. Τέτοιοι προφανείς ανθρωπομορφισμοί, όταν τα σύμβολα εκλαμβάνονται κυριολεκτικά, είναι προειδοποιητικά σημάδια που δείχνουν τη φωνή της ιδιαιτερότητας και όχι τη φωνή της αλήθειας. Ο Ιησούς στο βιβλίο εργασιών δεν μιλάει άμεσα για την ιδιαιτερότητα, αλλά περιγράφει τη δυναμική της. Σε μια σημαντική φράση του κειμένου, λέει ότι δεν μπορούμε να σκεφτούμε καν τον Θεό χωρίς σώμα ή με κάποια μορφή που νομίζουμε ότι αναγνωρίζουμε (Κ-18.VIII.1:7). Αυτός είναι ο τρόπος που χρησιμοποιεί για να εξηγήσει ότι αφού πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα που είναι διαχωρισμένα, πρέπει να μας μιλήσει για έναν Θεό που επίσης φαίνεται να είναι διαχωρισμένος - όχι ότι είναι στην πραγματικότητα, αλλά ότι *φαίνεται* να είναι. Και πάλι, αυτό δεν σημαίνει κυριολεκτικά ότι ο Θεός έχει βάλει τη θεραπεία ή το Άγιο Πνεύμα στο νου μας, ή ότι έχει έστω ένα σχέδιο. Όταν αποκοιμηθήκαμε και αρχίσαμε αυτό το παρανοϊκό όνειρο, πήραμε μαζί μας στο όνειρο μια ανάμνηση - το Άγιο Πνεύμα - από όπου προήλθαμε. *Εμείς* το κάναμε αυτό - όχι ο Θεός. Το Άγιο Πνεύμα είναι η μνήμη και η Παρουσία της Αγάπης και η υπενθύμιση του ποιοι είμαστε ως παιδιά Του. Θα επανέλθουμε σε αυτό παρακάτω.

Καθώς κάποιος ξεκινάει αυτό το ταξίδι μέσα από το βιβλίο εργασιών, μπορεί να είναι χρήσιμα ορισμένα πρόσθετα σχόλια. Αν ένας μαθητής κάπου στην πορεία δεν βιώσει αντίσταση στα μαθήματα, θα πρέπει να είναι είτε σε μεγάλη άρνηση, είτε τόσο προχωρημένος ώστε να μην αναγνωρίζει την έννοια. Ο δηλωμένος σκοπός του βιβλίου εργασιών, που αντανακλά τον σκοπό των ίδιων των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, είναι να αναιρέσουμε το εγωϊκό σύστημα σκέψης της ενοχής - το θεμέλιο της ίδιας της ύπαρξής μας ως διαχωρισμένοι και ατομικοί εαυτοί. Ένα τέτοιο θεμέλιο δεν το αφήνει κανείς εύκολα ή αβίαστα. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε το τέλος της ύπαρξης όπως την ξέρουμε. Και έτσι οι εαυτοί μας - που κυβερνώνται από το εγώ - αντιστέκονται σε κάθε εισβολή στο προπύργιο άμυνας του εγώ. Έτσι, μιλάμε για τη διαδικασία της εκμάθησης και της εμπειρίας των Μαθημάτων σαν να είναι ένα ταξίδι που κάνουμε έχοντας ως Δάσκαλό μας το Άγιο Πνεύμα. Είναι ένα ταξίδι μέσα από τη μακρινή χώρα της αντίστασης - φόβο, ενοχή και προβολή - με οδηγό μας το φως της συγχώρεσης και στόχο μας το φως του Ουρανού. Αυτός είναι επίσης ο λόγος για τον οποίο λέμε ότι η δομή των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι συμφωνική, όπου ορισμένα βασικά θέματα επαναλαμβάνονται, διαφοροποιούνται, παραμερίζονται και επαναδιατυπώνονται, μέχρις ότου το συγκλονιστικό τέλος της λύτρωσης προαναγγείλει το τέλος του ταξιδιού.

Μία από τις πολλές μορφές που παίρνει η αντίσταση, εκτός από τις πιο προφανείς, όπως το να ξεχνάμε τον τίτλο του μαθήματος ή το ίδιο το μάθημα, είναι το να χρησιμοποιούμε τους τίτλους ή τις δηλώσεις ως επιβεβαιώσεις. Δεν είναι αυτός ο σκοπός τους και η κακή χρήση τους αντανακλά τη διαδικασία του εγώ να φέρει το φως στο σκοτάδι - αυτή η διαδικασία δεν καλύπτει μόνο το σκοτάδι, *αλλά και το φως*. Αντίθετα, οι εν λόγω δηλώσεις προορίζονται ως σύμβολα του φωτός, στο οποίο φέρνουμε το σκοτάδι της εγωϊκής μας ενοχής και κρίσης, που απομακρύνονται απαλά από το φως.

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τους πολλούς ανθρώπους που έκαναν εφικτή την έκδοση αυτού του βιβλίου. Ξεκινώ με τους μαθητές των πρώτων τάξεων - το προσωπικό του Ιδρύματος καθώς και τους μακροχρόνιους (και περιστασιακούς) μαθητές - στο Κέντρο μας στο Roscoe. Το συνεχές ενδιαφέρον τους για τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη, αποτέλεσε

την έμπνευση και το ερέθισμα για τη σειρά των διαλέξεων. Στη συνέχεια, είμαι ευγνώμων στους πολλούς ανθρώπους που προσφέρθηκαν ευγενικά να απομαγνητοφωνήσουν τις ηχογραφημένες κασέτες, καθώς και σε εκείνους που έκαναν μια προκαταρκτική επεξεργασία για να εξαλείψουν τους προφανείς φραστικούς χαρακτηρισμούς, οι οποίοι, ενώ είναι φυσιολογικοί για την ανεπίσημη ομιλία, κάνουν την ανάγνωση πολύ κουραστική. Από εκεί και πέρα ανέλαβε η Rosemarie LoSasso, η διευθύντρια εκδόσεων του Ιδρύματος. Εκτός από την εκτέλεση της αρχικής ηχογράφησης και την προετοιμασία των ταινιών προς δημοσίευση, η Rosemarie ήταν σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνη για το τεράστιο έργο της απόδοσης των απομαγνητοφωνήσεων σε πολύ πιο ευανάγνωστη μορφή, το οποίο εκτέλεσε με τον χαρακτηριστικό ακούραστο και πιστό τρόπο της. Χάρη στην επεξεργασία της μπόρεσα να αναθεωρήσω διεξοδικά και να αναθεωρήσω ολόκληρο το χειρόγραφο μέχρι να φτάσει στην τελική του μορφή. Η βοήθειά της, όπως πάντα, ήταν ανεκτίμητη. Είμαι επίσης ευγνώμων στους πολλούς ανθρώπους του προσωπικού του Ιδρύματος που εργάστηκαν τόσο επιμελώς για την προετοιμασία του χειρογράφου και του βιβλίου μέχρι την τελική του μορφή: Jennye Cooke, Jackie Futterman, Emmy Massengill, Loral Reeves, Elizabeth Schmit και Virginia Tucker.

Τέλος, όπως σε όλες τις διαλέξεις μου, μιλάω για τη σύζυγό μου Gloria με βαθιά και στοργική ευγνωμοσύνη, η οποία βρίσκεται πάντα στο πλευρό μου, εμπνέει και ενθαρρύνει το έργο μου και τα καθιστά όλα εφικτά..

[1] Τα ποιήματα και το ποίημα σε πεζό λόγο καταγράφηκαν από την Helen Schucman, τη γραφέα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Σε αυτό το βιβλίο, θα αναφέρομαι σ' αυτήν ως «Helen» και στον συνεργάτη της στη γραφή, τον William Thetford, ως «Bill». Για μια διεξοδική συζήτηση για την Helen, τη γραφή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και άλλου υλικού και τη σχέση της με τον Bill, παρακαλώ δείτε το βιβλίο μου Απουσία από την Ευτυχία: Η ιστορία της Helen Schucman και η γραφή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

[2] Δείτε ειδικότερα τα Κεφάλαια 2-3.

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Εισαγωγή

Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε ένα ταξίδι που αποτελείται από 365 βήματα. Ο οδηγός μας είναι το βιβλίο εργασιών για τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Θα αρχίσουμε από τον κόσμο της μορφής, χωρίς να έχουμε σχεδόν καμία ιδέα για τις προοπτικές που θα ξεδιπλωθούν μπροστά μας, καθώς σταδιακά θα οδηγούμαστε στο μονοπάτι από τον Ιησού - δάσκαλο και οδηγό, αδελφό και φίλο - μέχρι να φτάσουμε στο απαλό γρασίδι που προαναγγέλλει το τελικό βήμα, στο οποίο εξαφανιζόμαστε για πάντα στο άμορφο. Μιλάμε για βήματα - τα 365 μαθήματα - αλλά στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα ταξίδι που δεν έχει απόσταση, γιατί αφήσαμε το σπίτι μας μόνο στα όνειρα - μιλάμε για το χρόνο - έναν χρόνο - αλλά η αιωνιότητα είναι μια συνεχής κατάσταση και ο γραμμικός χρόνος δεν είναι παρά μέρος ενός ονείρου που στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ. Ωστόσο, χρειάζεται να ξεκινήσουμε, και ο καθημερινός μας κόσμος των προσδοκιών και της ελπίδας, της αγάπης και του μίσους, των γεννήσεων και των θανάτων είναι η αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μαθαίνουμε τα μαθήματα που στο τέλος μας διδάσκουν ότι δεν υπάρχει κόσμος.

Στην πραγματικότητα, αντί να μιλάμε για ένα ταξίδι στο χώρο και το χρόνο, μπορούμε να μιλάμε για μια εμπειρία κυκλικότητας, η οποία τελειώνει στην αρχή της. Ζητώντας συγγνώμη από τον T.S. Eliot, αντικαθιστώ το εξερευνώ και την εξερεύνηση με το ταξιδεύω αντίστοιχα, στον ακόλουθο αθάνατο στίχο από το «Little Gidding» (το τελευταίο από τα Τέσσερα Κουαρτέτα του):

*Δεν θα σταματήσουμε να ταξιδεύουμε
Και το τέλος όλου του ταξιδιού μας
θα είναι να φτάσουμε εκεί από όπου ξεκινήσαμε
Και να γνωρίσουμε τον τόπο για πρώτη φορά.*

Το ταξίδι μας είναι ενωμένο με ένα νήμα, όπως συμβαίνει με ένα ανεπαίσθητο μουσικό θέμα που ελίσσεται μέσα σε μια παρτιτούρα, το οποίο συχνά δεν αναγνωρίζεται από κανέναν άλλον εκτός από τους γνώστες της τέχνης. Και όμως, χωρίς αυτό, η θεματική δομή του έργου θα κατέρρεε. Στη συμφωνία του βιβλίου εργασιών μας, υπάρχουν δύο σημαντικά θέματα που επαναλαμβάνονται καθ' όλη τη διάρκεια: 1) η ταυτότητά μας μέσα στην ψευδαίσθηση ως νους - τον εσφαλμένο νου (το εγώ), τον ορθό νου (το Άγιο Πνεύμα), και το μέρος που λαμβάνει τις αποφάσεις και επιλέγει ανάμεσά τους · και 2) η επιθυμία που έχει το εγώ μας να έχει δίκιο και να αποδείξει ότι ο Ιησούς κάνει λάθος. Το θεμελιώδες πλαίσιο αυτών των θεμάτων είναι η θεωρητική δομή των ίδιων των Μαθημάτων, η οποία εκφράζεται πιο ουσιαστικά στο κείμενο.

Επομένως, όπως στην εισαγωγή μιας όπερας που παρουσιάζονται τα θέματα που θα αναπτυχθούν στο έργο που θα ακολουθήσει, αυτό το Προίμιο θα παρουσιάσει μια γενικευμένη εικόνα του συστήματος σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Έχουμε ήδη παραθέσει την Εισαγωγή του βιβλίου εργασιών, τοποθετώντας τα μαθήματά του ακριβώς μέσα στη θεωρία του κειμένου. Επομένως, είναι σκόπιμο, πριν ξεκινήσουμε το ταξίδι μας μέσα από το βιβλίο εργασιών, να παραθέσουμε μια τέτοιου είδους περίληψη, στην οποία θα μπορούμε να ανατρέχουμε καθ' όλη τη διάρκεια της συζήτησής μας. Αν και σίγουρα δεν προορίζεται να αποτελέσει μια εις βάθος παρουσίαση των αρχών των Μαθημάτων, θα αναδείξει ωστόσο τις κεντρικές του έννοιες, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση σε αυτές τις πτυχές των διδασκαλιών του Ιησού στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που έχουν άμεση σχέση με το ταξίδι μας. Αυτή η συζήτηση έχει να κάνει με τα δύο επίπεδα που αντικατοπτρίζονται στις διδασκαλίες των Μαθημάτων: Το Επίπεδο Ένα που κάνει σαφή τη διάκριση ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση, την Εναιότητα και το διαχωρισμό, τον Θεό και το εγώ. Και το Επίπεδο Δύο που σχετίζεται μόνο με τον διαχωρισμένο κόσμο της ψευδαίσθησης του εγώ και αντιπαραβάλλει το εσφαλμένο σύστημα σκέψης της ενοχής, της επίθεσης και της άμυνας - τον κόσμο των ιδιαίτερων σχέσεων του εγώ - με το ορθό σύστημα σκέψης της συγχώρεσης - τον κόσμο των ιερών σχέσεων του Αγίου Πνεύματος.

Επίπεδο Ένα: Η Εναιότητα του Ουρανού

Η θεμελιώδης αρχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι η Εναιότητα του Θεού:

... Ο Ουρανός δεν είναι ούτε τόπος ούτε κατάσταση. Είναι απλά η επίγνωση της τέλει Εναιότητας, και η γνώση ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο· τίποτα έξω από αυτή την Εναιότητα, και τίποτα άλλο μέσα σε αυτή. (Κ-18. VI.1:5-6)

Η τέλεια Εναιότητα είναι το πρωταρχικό χαρακτηριστικό της οπτικής των Μαθημάτων για την πραγματικότητα, και είναι αυτή που τα καθιστά ένα μη δυϊστικό σύστημα σκέψης. Ο Θεός και ο

Υιός Του είναι απόλυτα ένα, χωρίς να υπάρχει καμία πιθανή διαφοροποίηση ανάμεσά τους. Έτσι διαβάζουμε στο βιβλίο εργασιών:

...Ο Θεός... δεν κάνει διακρίσεις σε αυτό που είναι ο Ίδιος και αυτό που ακόμα είναι ο Εαυτός Του. Ό,τι δημιουργεί δεν είναι ξέχωρο από τον Ίδιο, και πουθενά δεν τελειώνει ο Πατέρας, ώστε ο Υιός να αρχίζει ως κάτι ξέχωρο από Αυτόν. (Εργ.132.12:3-4)

Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε δυϊστικά πλάσματα που κατοικούν σε έναν κόσμο που διέπεται από το χρόνο και το χώρο, ένας μη-χωρικός, μη-χρονικός κόσμος που είναι απαλλαγμένος από διαφοροποιήσεις είναι αδιανόητος για εμάς. Έτσι ο Ιησούς μιλά για την Ενιαιότητα του Θεού και τη δική μας:

Δεν μπορούμε να μιλήσουμε ή να γράψουμε ούτε σκεφτούμε γι' αυτό καθόλου... Δεν χρειάζεται να επεξηγήσουμε περισσότερο αυτό που κανένας στον κόσμο δεν μπορεί να καταλάβει. Όταν η αποκάλυψη της ενιαιότητάς σου έρθει, θα είναι γνωστό και απόλυτα κατανοητό. (Εργ.169.6:1· 10:1-2)

Μέσα σε αυτή την Ενιαιότητα, η αγάπη επεκτείνεται συνεχώς: Ο Θεός επεκτείνει τον Εαυτό Του στον Εαυτό Του, στον επονομαζόμενο Χριστό. Αυτός είναι ο ορισμός των Μαθημάτων για τη δημιουργία. Ο Χριστός, όντας μέρος του Θεού, συμμετέχει στην ικανότητα που έχει ο Δημιουργός Του να δημιουργεί, και οι επεκτάσεις Του είναι γνωστές ως δημιουργίες. Όλο αυτό φυσικά, συμβαίνει σε μια πραγματικότητα που δεν έχει χρόνο και χώρο, καθώς βρίσκεται σε απόλυτη ενότητα με τον εαυτό της.

Όταν μιλάμε για τη μεταφυσική μη δυϊστική βάση των Μαθημάτων, μιλάμε για τη συνεχή αντίθεση ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση: Το Επίπεδο Ένα. Αυτό πραγματεύεται τη διάκριση ανάμεσα στον Θεό και το εγώ, όπου μόνο η Ενιαιότητα και η Ολότητα του Θεού είναι πραγματικότητα, και όλα τα άλλα είναι ψευδή. Δεν είναι δυνατόν να γίνει κάποιος συμβιβασμός εδώ, και δεν υπάρχει χώρος για διαφοροποιήσεις: «...αυτό που είναι ψεύτικο είναι ψεύτικο, και αυτό που είναι αλήθεια ποτέ δεν έχει αλλάξει» (Εργ. Τι Είναι η Έσχατη Κρίση; 10.1:1). Δεδομένου ότι μόνο η αιωνιότητα είναι αληθινή, αυτό που γνωρίζουμε ως χρόνο - παρελθόν, παρόν, μέλλον - είναι απατηλό.

Επίπεδο Ένα: Η Ανίερη Τριάδα του εγώ

Με λόγια που θα αναφέρουμε συχνά, τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε:

...Στην αιωνιότητα, όπου όλα είναι ένα, εισχώρησε ανεπαίσθητα μια μικρή, τρελή ιδέα, στην οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει. Μέσα στην λησμονιά του αυτή η σκέψη έγινε μια σοβαρή ιδέα ικανή και για τα δύο: εκπλήρωση και πραγματικά αποτελέσματα. (Κ-27.VIII.6:2-3)

Αυτή η τρελή ιδέα ήταν ότι ο Υιός του Θεού θα μπορούσε πράγματι να διαχωριστεί από τον Δημιουργό και την Πηγή του. Στην πραγματικότητα, φυσικά, αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί, αλλά μέσα στο απατηλό όνειρο του νου του Υιού όχι μόνο θα μπορούσε να συμβεί, αλλά όντως συνέβη. Αυτή η απιθανότητα έθεσε σε κίνηση ένα κοσμικό δράμα μυθικών διαστάσεων, αποτελούμενο από τρία δραματικά πρόσωπα: το εγώ, το Άγιο Πνεύμα και τον Υιό του Θεού που

λαμβάνει τις αποφάσεις. Αυτή η τριάδα περιλαμβάνει το διχασμένο νου, που τώρα φαίνεται να έχει διαχωριστεί από τον Νου του Χριστού, τον αληθινό και αδιαίρετο Υιό του Θεού.

Το δράμα εκτυλίσσεται με τον ακόλουθο τρόπο: Ο λήπτης των αποφάσεων του νου πρέπει να επιλέξει ανάμεσα σε δύο αντικρουόμενες αντιλήψεις της μικροσκοπικής, τρελής ιδέας. Το εγώ - η πεποίθηση του Υιού ότι είναι διαχωρισμένος από τον Θεό - μιλάει στον Υιό για τις δόξες του διαχωρισμού, της ατομικότητας και της ελευθερίας από τον τυραννικό ζυγό του σκληρού αυταρχικού Δημιουργού. Η απάντηση του Αγίου Πνεύματος - η μνήμη του Υιού της Ταυτότητάς του ως Χριστός - που αντανakλάται από εκείνη της Κορντέλια στον *Βασιλιά Ληρ*, είναι απλά να αγαπά και να σιωπά. Η απάντηση σε ένα ψέμα απλώς το ενισχύει, και έτσι το ευγενικό χαμόγελο του Αγίου Πνεύματος αντανakλά την αρχή της Επανόρθωσής Του - ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Αυτό αντανakλά την αρχή που διέπει τον Ουρανό: *Οι Ιδέες δεν αφήνουν την Πηγή τους* - η Ιδέα του Υιού του Θεού δεν άφησε ποτέ την Πηγή της στο Νου του Θεού. Το εγώ, περιττό να πούμε, ότι υποστηρίζει το αντίθετο: οι ιδέες αφήνουν την πηγή τους, και πράγματι το έχουν κάνει.

Ο λήπτης των αποφάσεων - που στην πραγματικότητα έχει περισσότερο το ρόλο του κριτή σε αυτό το σημείο - δεν εντυπωσιάζεται από την απάντηση του Αγίου Πνεύματος και επιλέγει ως αλήθεια την αντίληψη του εγώ. Αυτή είναι η αρχή της βασικής και κυρίαρχης αρχής του εκκολαπτόμενου πλέον συστήματος σκέψης του εγώ: *ή ο ένας ή ο άλλος*. Λόγω της επιλογής του διαχωρισμού του εγώ, ο Υιός επέλεξε ουσιαστικά ενάντια στην Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος, σιωπώντας με αυτό τον τρόπο τη Φωνή της αλήθειας Του κάτω από τα ψέματα του εγώ, σε όλες τις προθέσεις και όλους τους σκοπούς.

Το εγώ έχει κερδίσει τον πρώτο γύρο, αλλά αναγνωρίζει αμέσως μια τεράστια απειλή που πλανάται πάνω από τον καινούργιο του ορίζοντα. Γνωρίζει ότι οφείλει την ύπαρξή του στο ότι ο Υιός το επέλεξε. Το εγώ σκέφτεται τώρα με τρόμο, τι θα συμβεί αν ο Υιός αλλάξει την απόφασή του; Χωρίς τη δύναμη του νου του Υιού να το πιστεύει, το εγώ δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο από το να εξαφανιστεί στο τίποτα, αφού από τη φύση του είναι ένα τίποτα. Αυτή η ψευδαίσθηση του κάτι λοιπόν, αναπτύσσει ένα σχέδιο με το οποίο μπορεί να διατηρήσει την ψευδαίσθηση της ύπαρξής του στο νου του Υιού. Η στρατηγική που ακολουθεί για την επιβίωσή του βασίζεται στην παρακάτω λογική:

Η ύπαρξη του εγώ προϋποθέτει την πίστη του Υιού σε αυτό, την οποία έχει ήδη επιτύχει λόγω της απόφασής του νου του.

Η εξάλειψή του μπορεί να επέλθει μόνο όταν ο Υιός αλλάξει γνώμη.

Επομένως, κάνοντας τον Υιό χωρίς νου - κάνοντάς τον να ξεχάσει ότι έχει καν έναν νου - διασφαλίζει ότι δεν μπορεί να αλλάξει ένα νου που δεν θυμάται πλέον ότι έχει.

Έτσι, το μόνο που απομένει είναι το εγώ να πείσει τον Υιό ότι είναι προς το συμφέρον του να είναι χωρίς νου. Μόνο τότε ο Υιός θα επιλέξει οικειοθελώς να εγκαταλείψει το νου του και να μην επιστρέψει ποτέ.

Τώρα που το σχέδιο του εγώ έχει εδραιωθεί στη θεωρία, χρειάζεται εφαρμογή. Αναπτύσσει για τον Υιό το νόημα της επιλογής του ενάντια στο Άγιο Πνεύμα: μιας επιλογής που στρέφεται ενάντια στον Θεό και την Αγάπη Του, η οποία εξαφανίζει την ενότητα του Ουρανού, θυσιάζοντας τον Θεό

για να ζήσει ο ίδιος. Το εγώ αποκαλεί αυτή την απόφαση της εναντίωσης στον Θεό *αμαρτία*. Έτσι, ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν είναι καθόλου ένα ανόητο όνειρο, όπως υποστηρίζει η αρχή της Επανόρθωσης, αλλά ένα αμαρτωλό γεγονός που έχει πράγματι συμβεί - και το οποίο δεν είναι τίποτα λιγότερο από το ότι ο Υιός αφαίρεσε τη ζωή από τον Θεό και επενδύοντας στον εαυτό του. Με τη δολοφονία του Πατέρα και τη σταύρωση του Χριστού, ο Υιός αναδύεται από αυτό το αιματοβαμμένο πεδίο μάχης ως ένα άτομο - ξεχωριστό, μοναδικό και ιδιαίτερο - ο κάτοχος της ζωής που τώρα λείπει από τον Θεό. Αλλά με ένα τίμημα, διότι ο διαχωρισμός και ο ατομικός εαυτός του Υιού ταυτίζεται για πάντα με την αμαρτία. Υπάρχει όχι μόνο ως άτομο, αλλά ως αμαρτωλό άτομο.

Επιγραμματικά, καθώς ο μύθος μας αναπτύσσεται, να έχετε κατά νου ότι από τη στιγμή που ο λήπτης των αποφάσεων του Υιού επιλέγει υπέρ του εγώ και εναντίον του Αγίου Πνεύματος, ακούει μόνο τη φωνή του διαχωρισμού και δεν ακούει πλέον τη Φωνή της Επανόρθωσης. Επομένως, ακούγοντας μόνο τη φωνή του εγώ, ο Υιός πρέπει αναγκαστικά να πιστέψει ότι η φωνή του εγώ είναι ο Θεός - τα λόγια της πρέπει να είναι αληθινά, επειδή δεν υπάρχει άλλη φωνή που να προσφέρει μια αντίθετη άποψη. Ο Υιός λοιπόν δεν γνωρίζει τίποτε άλλο παρά μόνο ό,τι του λέει το εγώ, γεγονός που από μόνο του μπορεί να εξηγήσει τη συλλογική μας πίστη στην παραφροσύνη του εγώ.

Επομένως, όταν το εγώ λέει στον Υιό ότι έχει διαχωριστεί από τον Θεό και είναι αμαρτωλός, αυτό γίνεται η πραγματικότητά του, η οποία οδηγεί στην ενοχή που είναι η ψυχολογική εμπειρία του της αμαρτωλότητας: «Δεν έκανα απλώς κάτι τρομερό, αλλά είμαι κάτι τρομερό. Η ταυτότητά μου ως διαχωρισμένος εαυτός είναι εγγενώς αμαρτωλή, γιατί έχω γίνει αυτό που έκανα: Αμάρτησα και είμαι τώρα, αναμφισβήτητα, αμαρτωλός». Θυμηθείτε, αυτός είναι ο μύθος του εγώ, ο σκοπός του οποίου είναι να παρακινήσει τον Υιό να εγκαταλείψει το νου του -κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Το πρώτο βήμα προς την επίτευξη του στόχου του εγώ επομένως, είναι να πείσει τον Υιό του Θεού ότι είναι μια διαχωρισμένη, αμαρτωλή και ένοχη οντότητα. Η ίδια η ύπαρξή του αποδεικνύει τώρα την αμαρτία του, επειδή το εγώ του είπε ότι μπορεί να υπάρχει μόνο μέσα από την αμαρτία της εγωιστικής καταστροφής του Θεού. Έτσι, η αυτοαντίληψη του Υιού μετατράπηκε από λήπτης των αποφάσεων, σε διαχωρισμένο εαυτό, τσε αμαρτωλό, ένοχο εαυτό - που όλα γίνονται αποδεκτά ως ευαγγέλιο επειδή, και πάλι, η φωνή του εγώ είναι η μόνη φωνή που ακούει μέσα στο δικό του όνειρο του διαχωρισμού.

Το εγώ συνεχίζει να υφαίνει την πονηρή μαγεία του, λέγοντας στον Υιό: «Παρά τη δολοφονική σου αμαρτία ενάντια στον Δημιουργό σου, ο Θεός δεν εξολοθρεύθηκε εντελώς. Στην πραγματικότητα, όντας ολοζώντανος, έρχεται για να εκδικηθεί και να σου πάρει πίσω τη ζωή που έκλεψες από Αυτόν». Σύμφωνα με τα λόγια των Μαθημάτων:

...«Έχεις σφετεριστεί την θέση του Θεού. Μην νομίζεις ότι Αυτός το έχει ξεχάσει.»...Και τώρα δεν υπάρχει ελπίδα. Εκτός από το να σκοτώσεις. Εδώ βρίσκεται η σωτηρία τώρα. Ένας θυμωμένος πατέρας καταδιώκει τον ένοχο υιό του. Να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς, διότι εδώ και μόνο βρίσκεται η επιλογή. Πέρα από αυτή δεν υπάρχει καμία άλλη, διότι αυτό που έγινε δεν ακυρώνεται. Η κηλίδα του αίματος δεν μπορεί ποτέ να αφαιρεθεί, και όποιος φέρει αυτή την κηλίδα πάνω του πρέπει να πεθάνει. (Εγχ.-17.7:3-4,7-13)

Ο μύθος του εγώ έτσι έχει γίνει σύντομα εφιάλτης - εντελώς εξωπραγματικός, αλλά ελάχιστα εξωπραγματικός στη επίγνωσή μας - στον οποίο βλέπουμε τη γέννηση της αρχής ότι η αμαρτία και η ενοχή απαιτούν τιμωρία. Ο Υιός έχει αμαρτήσει εναντίον του Θεού, πράγμα που μαρτυρείται από

τη δική του ενοχή που του λέει για την τιμωρία που του αξίζει. Εφόσον ο Θεός είναι το αντικείμενο της αμαρτίας του, Αυτός γίνεται ο εκδικητής της τιμωρίας του, γεγονός που αναπόφευκτα γεννά φόβο: Αν επομένως ο Υιός δεν ενεργήσει σύντομα, ο Θεός σίγουρα θα τον καταστρέψει - η προέλευση της πίστης στον θάνατο που είναι το δικαιολογημένο συμπέρασμα μιας ζωής γεμάτης αμαρτία. Έκλειψα τη ζωή από τον Θεό, και έτσι είναι δίκαιο Εκείνος να μου κλέψει αυτή τη ζωή, και να με αφήσει χωρίς ζωή.

Όταν ο Θεός παίρνει τη ζωή μου, την έχει Εκείνος και όχι εγώ - *η αρχή ή ο ένας ή ο άλλος*: για να κερδίσεις, κάτι ή κάποιος πρέπει να θυσιαστεί. Συνεπώς, η επιλογή είναι ανάμεσα σε έναν διαχωρισμένο Υιό ή σε έναν ζωντανό Θεό της Ενιαιότητας. Αν ο Θεός έχει ζωή, δεν υπάρχει εγώ - αν το εγώ έχει ζωή, δεν υπάρχει Θεός. Το εγώ έχει λοιπόν ενορχηστρώσει έξυπνα το σχέδιό του έτσι ώστε ο νους του Υιού να γίνει ένα πεδίο μάχης στο οποίο βρίσκεται αβοήθητα αντιμέτωπος με τον Δημιουργό του. Στο πλαίσιο της ιστορίας του εγώ, βέβαια, ο Υιός δεν μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή την εκδικητική, μανιασμένη και καταστροφική θεότητα, πράγμα που σημαίνει ότι έχοντας ακούσει τα ψέματα του εγώ έχει σοβαρό πρόβλημα. Αν παραμείνει στον τρομοκρατημένο πλέον νου του, την εστία του αμαρτωλού διαχωρισμού και της ενοχικής ατομικότητάς του, θα καταστραφεί σίγουρα, διότι λαμβάνοντας υπόψη ποιος είναι ο Εχθρός του, ο αφανισμός είναι βέβαιος. Δεν θα εξαφανιστεί στην Καρδιά του Θεού - απλώς θα εξαφανιστεί. Με άλλα λόγια, το εγώ έχει τον Υιό του Θεού ακριβώς εκεί που τον θέλει. Θυμηθείτε, ο σκοπός των μηχανορραφιών του εγώ ήταν να πείσει τον Υιό να εγκαταλείψει οικειοθελώς το νου του και να μην επιστρέψει ξανά ποτέ, καθιστώντας έτσι τον εαυτό του χωρίς νου. Αν επιστρέψει, θα συναντήσει βέβαιο θάνατο ως αποτέλεσμα της αμαρτίας του, που γεννήθηκε από τον διαχωρισμό από τον Θεό.

Επομένως, τα κύρια χαρακτηριστικά του διαχωρισμένου νου περιλαμβάνουν τώρα αμαρτία, ενοχή και φόβο θανάτου. Ο Υιός δεν έχει τώρα άλλη επιλογή από το να πει στο εγώ, τον μοναδικό του «φίλο»: «Πιστεύω σε όλα όσα λες. Σε παρακαλώ, βοήθησέ με, γιατί αν παραμείνω έστω και μια στιγμή περισσότερο στο νου, θα πάψω να υπάρχω». Το εγώ, με τα λόγια του να στάζουν γλυκύτητα και ενδιαφέρον, απαντά: «Έχω ένα υπέροχο σχέδιο για να σε σώσω. Απλά συνέχισε να με εμπιστεύεσαι». Ο Υιός δεν έχει άλλη επιλογή -η Φωνή που μιλά για τον Θεό έχει ουσιαστικά φιμωθεί - και έτσι επιτρέπεται στο εγώ να συνεχίσει να υφαίνει τον ιστό του: «Ο τρόπος για να ξεφύγεις και να σωθείς είναι απλώς να φύγεις από το νου». Ψυχολογικά, αυτό ονομάζεται προβολή, κατά την οποία παίρνουμε αυτό που πιστεύουμε ότι βρίσκεται μέσα στο νου και το μεταφέρουμε έξω, εκσφενδονίζοντας το περιεχόμενο του νου μακριά από εμάς με τη μαγική πεποίθηση ότι θα βρίσκονται με ασφάλεια έξω από εμάς. Επομένως, όταν προβάλλουμε μια σκέψη διαχωρισμού - ατομικότητα, αμαρτία, ενοχή και φόβο θανάτου - το αποτέλεσμα είναι ένας υλικός κόσμος διαχωρισμού - ατομικότητα, αμαρτία, ενοχή και φόβος θανάτου. Αυτός είναι ο κόσμος του γραμμικού χρόνου που είναι η εκδοχή των Μαθημάτων για τη Μεγάλη Έκρηξη, την οποία πολλοί επιστήμονες θεωρούν ως την αρχή του σύμπαντος.

Η προβολή δεν οδηγεί μόνο σε έναν διαχωρισμένο κόσμο, αλλά και σε έναν κατακερματισμένο κόσμο. Όταν το σύστημα σκέψης του εγώ προβάλλεται από το νου του διαχωρισμένου Υιού του Θεού, αυτό κατακερματίζεται σε έναν σχεδόν άπειρο αριθμό θραυσμάτων, όπως συμβαίνει με ένα τζάμι όταν σπάει σε αμέτρητα θραύσματα. Κάθε θραύσμα είναι μοναδικό, διατηρώντας ταυτόχρονα τα χημικά χαρακτηριστικά του γυαλιού. Όσον αφορά την Υιότητα, ο κατακερματισμός απέδωσε έναν σχεδόν άπειρο αριθμό Υιών, καθένας από τους οποίους περιβάλλεται από μια μορφή, που περιγράφει την ατομική έκφραση του ενιαίου περιεχομένου του διαχωρισμού του διχασμένου νου. Παρόλο που αυτές οι μορφές αγκαλιάζουν το σύνολο του φυσικού σύμπαντος - έμψυχο και άψυχο - θα περιορίσουμε τη συζήτησή μας σχεδόν αποκλειστικά στη συγκεκριμένη

μορφή που γνωρίζουμε ως homo sapiens, τον εαυτό του Υιού που περικλείεται στο ανθρώπινο σώμα. Αυτό μας οδηγεί στο Επίπεδο Δύο - στους δύο τρόπους με τους οποίους βλέπουμε το σώμα και τον κόσμο του.

Επίπεδο Δύο: Το Εσφαλμένο Σύστημα σκέψης του εγώ της Ενοχής και της Επίθεσης

Μόλις βρεθεί στον κόσμο σαν σώμα - ένα σκιάδεσ θραύσμα της αρχικής σκέψης του διαχωρισμού - το εγωικό σύστημα σκέψης εκφράζεται με ξεχωριστούς, εξατομικευμένους τρόπους. Καθένας από αυτούς, με τον δικό του τρόπο, εκφράζει τη θεμελιώδη επιθυμία που έχει το εγώ για όλα τα θραύσματά του: να διατηρηθεί ο διαχωρισμός που έκλεψε από τον Θεό, αλλά να προβάλλει την υπαιτιότητά του σε κάτι ή σε κάποιον άλλο. Με άλλα λόγια, όλοι μας παίρνουμε το γλυκό του διαχωρισμού του εγώ μας και απολαμβάνουμε τη «γλύκα» του τρώγοντάς το εις βάρος των άλλων, οι οποίοι κρίνονται υπεύθυνοι για τη διαχωρισμένη μας κατάσταση. Για να το πω διαφορετικά, γεννιόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο με τη συγκεκριμένη επιθυμία να αδικηθούμε, βλέποντας στους άλλους την αμαρτία που δεν θέλουμε να δούμε στον εαυτό μας. Έτσι είμαστε σε θέση να διατηρήσουμε την ατομική μας ταυτότητα, αλλά να χωρίσουμε την αμαρτία που το εγώ είχε συνδέσει με αυτήν, και έτσι γινόμαστε το πρόσωπο της αθωότητας που κρύβει το υποβόσκων πρόσωπο του δολοφόνου.

Γενικότερα, το εγώ επινοεί το ένα πρόβλημα μετά το άλλο προς επίλυση - τις διάφορες μορφές αποφυγής πόνου και επιδίωξης της ευχαρίστησης - και το καθένα θεωρείται ικανό να διαταράξει ή και να καταστρέψει την ειρήνη μας. Ο κόσμος, όπως και ο νους που είναι η πηγή του, γίνεται ένα πεδίο μάχης από το οποίο δεν υπάρχει διαφυγή, μια φυλακή αμαρτίας και ενοχής από την οποία ο νους δεν θα φύγει ποτέ, καθώς είναι φαινομενικά παγιδευμένος μέσα στο σώμα.

Και έτσι πορευόμαστε στον κόσμο «στην άγρια αναζήτησή μας για αμαρτία» (Κ-19.IV-A.12:7) - την αιτία της αναστάτωσής μας - για να την αντιληφθούμε στους άλλους και εκεί να μας επιτεθούν και να μας κρίνουν. Με τον τρόπο αυτό, ενισχύουμε την ταύτισή μας με την χωρίς νου κατάσταση της φυσικής ύπαρξης και υποστηρίζουμε ότι δεν έχουμε καμία ευθύνη για ό,τι μας συμβαίνει. Όλα αυτά μπορούν να συνοψιστούν μέσα από τους δίδυμους κύκλους του εγώ: *ενοχή-επίθεση* και *επίθεση-άμυνα*, οι οποίοι μαζί αποτελούν τη διπλή ασπίδα της λήθης που συζητήθηκε στο Μάθημα 136.

Γεννιόμαστε σε αυτόν τον κόσμο με ένα πλήρως ανεπτυγμένο σύστημα σκέψης του εγώ (καθώς και ένα πλήρως ανεπτυγμένο σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, το οποίο θα συζητήσουμε στη συνέχεια), και σκοπός αυτής της γέννησης ως σώματα είναι να αποκρύψει την ενοχή του νου, ώστε να μην μπορέσουμε ποτέ να την αναιρέσουμε. Αυτή η ενοχή, όπως είδαμε, είναι μέρος της στρατηγικής του εγώ που σκοπό έχει να αποτρέψει τον λήπτη των αποφάσεων του Υιού από το να επιλέξει τη σκέψη της Επανόρθωσης της αγάπης, η οποία βρίσκεται επίσης στο νου. Έτσι, η ενοχή είναι η πρώτη ασπίδα λήθης του εγώ. Ωστόσο, έχοντας ανάγκη από μια δεύτερη γραμμή άμυνας - τη δεύτερη ασπίδα - το εγώ πείθει τον Υίο να εγκαταλείψει το νου του και να εισέλθει στην χωρίς νου κατάσταση του σώματος. Αυτό είναι το σώμα που λειτουργεί ως προπέτασμα καπνού, κρύβοντας το νου - την πραγματική πηγή του προβλήματος - πίσω από τα προβλήματα και τις ανησυχίες, την αποπροσανατολιστική κρυψώνα του κόσμου. Μόλις βρεθεί στο σώμα, ο Υιός έχει την τέλεια ευκαιρία - επανειλημμένα, από τη γέννηση μέχρι τον θάνατο - να προβάλει την ασυνείδητη ενοχή του στους άλλους, με αποτέλεσμα να τους επιτίθεται για την αμαρτία που έβαλε στα ένοχα κεφάλια τους - τον κύκλο *ενοχής-επίθεσης*. Αυτές οι επιθέσεις έχουν δύο βασικές μορφές που αποτελούν τον πυρήνα του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού: τις

ιδιαίτερες σχέσεις μίσους και τις ιδιαίτερες σχέσεις αγάπης. Παρόλο που οι όροι αυτοί δεν χρησιμοποιούνται ποτέ στο βιβλίο εργασιών, αναφέρονται έμμεσα παντού και γι' αυτό αξίζει να τους εξηγήσουμε εδώ.

Η ιδιαίτερη σχέση εμφανίζεται από τη στιγμή που ο διαχωρισμός του εγώ αποσύρεται και ο Υιός αναδύεται σαν ένα πλάσμα έλλειψης ή ανεπάρκειας, διότι πράγματι κάτι λείπει. Περιττό να πούμε ότι το εγώ δεν αποκαλύπτει ποτέ ότι αυτό που λείπει είναι η μνήμη της Αγάπης του Θεού η οποία έχει εξαφανιστεί από την επίγνωση. Αντίθετα, λέει ότι αυτό που λείπει είναι η αθωότητα που αφαιρέθηκε από κάποιον άλλον, και έτσι η εμπειρία της έλλειψης έχει δώσει τη θέση της στην εμπειρία της στέρξης - κάποιος μου στέρξε αυτό που δικαιωματικά μου ανήκει. Δικαιούμαι λοιπόν να πάρω πίσω αυτό που μου πήραν (ο τέταρτος και πέμπτος νόμος του χάους του εγώ [Κ-23.ΙΙ.9-12]).

Η προσπάθειά μου να ανακτήσω αυτή τη χαμένη αθωότητα έχει δύο βασικές μορφές: *Το ιδιαίτερο μίσος* εκδηλώνεται όταν επιτίθεμαι ευθέως σε κάποιον άλλον, κατηγορώντας τον έτσι για την αμαρτία της κλοπής και του φόνου, για τα οποία κατηγορώ κρυφά τον εαυτό μου. Παρόλο που διευκολύνει τις προσπάθειές μας για προβολή το να μας επιτίθεται κάποιος πραγματικά (ή άλλους με τους οποίους ταυτιζόμαστε), τελικά δεν έχει καμία διαφορά. Είτε είναι πραγματική η επίθεσή σας εναντίον μου είτε φανταστική, εγώ θα σας κατηγορήσω οπωσδήποτε. *Η ιδιαίτερη αγάπη*, από την άλλη πλευρά, είναι πιο δυσδιάκριτη. Παρόλο που η προτίμησή μας θα ήταν να επιτεθούμε ευθέως στον άλλον, η κοινωνία συνήθως δεν συγχωρεί την άμεση επίθεση, και έτσι τις περισσότερες φορές προσπαθούμε να ανακτήσουμε την αθωότητά μας και να γεμίσουμε το αίσθημα της δικής μας έλλειψης δημιουργώντας εξαρτημένες σχέσεις με εκείνους τους ιδιαίτερους ανθρώπους που έχουν κάτι το ιδιαίτερο, το οποίο χρειαζόμαστε για να καλύψουμε τις ιδιαίτερες ανάγκες μας. Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούμε να αποκτήσουμε την αγάπη, την προσοχή, τον σεβασμό και την αποδοχή που ζητάμε, παζαρεύοντας με τους άλλους προκειμένου να πάρουμε αυτό που θέλουμε και σε αντάλλαγμα να τους δώσουμε αυτό που χρειάζονται. Είναι περιττό να πούμε ότι το εγώ σχεδιάζει να δώσει όσο το δυνατόν λιγότερα και να πάρει όσα περισσότερα μπορεί - το αποκορύφωμα του προσωπικού συμφέροντος.

Με όποιον τρόπο κι αν επιλέξουμε να προχωρήσουμε - με την ιδιαίτερη αγάπη ή το ιδιαίτερο μίσος - το αποτέλεσμα της ενοχής είναι το ίδιο. Επιτεθήκαμε στους άλλους και σε κάποιο επίπεδο γνωρίζουμε ότι επιτεθήκαμε άδικα, αφού, ανεξάρτητα από τις πράξεις τους, οι άλλοι δεν ευθύνονται για την δική μας ευτυχία ή δυστυχία - μόνο η ενοχή του νου μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι η αιτία για το αποτέλεσμα της ειρήνης ή της σύγκρουσης. Έτσι πρέπει να πιστεύουμε ότι τα αντικείμενα της προβαλλόμενης επίθεσής μας θα επιτεθούν και σε εμάς:

... εκείνοι που προβάλλουν επαγρυπνούν για την δική τους ασφάλεια. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. Πιστεύοντας ότι έχουν απωθήσει τις προβολές τους από τον δικό τους νου, εξακολουθούν να πιστεύουν ότι οι προβολές τους προσπαθούν και πάλι να επιστρέψουν γλιστρώντας σιγά-σιγά μέσα. Εφόσον οι προβολές δεν έχουν φύγει από το νου τους, είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται σε συνεχή δραστηριότητα για να μην το αναγνωρίζουν αυτό. (Κ-7.VIII.3:9-12)

Η «συνεχής δραστηριότητα» είναι το σύστημα άμυνάς μας, σχεδιασμένο να μας προστατεύει από την επίθεση που απαιτεί η προβολή της ενοχής. Έτσι, όλοι οι άνθρωποι πορευόμαστε στον κόσμο περικυκλωμένοι από αμυντικές ασπίδες. Το Μάθημα 153 περιγράφει τον κύκλο επίθεσης-άμυνας:

... Επίθεση, άμυνα · άμυνα επίθεση, γίνονται οι κύκλοι των ωρών και των ημερών που δένουν το νου μέσα στα βαριά δεσμά από ατσάλι και σίδερο, που συνεχώς περιστρέφονται για να ξεκινήσουν πάλι από την αρχή. Δεν φαίνεται να υπάρχει διάλειμμα ούτε τέλος στον ολοένα πιο σφικτό κλοιό της αιχμαλωσίας του νου. (Erg.153.3:2-3)

Πράγματι, δεν φαίνεται να υπάρχει κάποια ελπίδα να σπάσει ο κλοιός αυτών των φονικών κύκλων στο νου μας, γιατί η στρατηγική που χρησιμοποιεί το εγώ για να διατηρήσει την ταυτότητά του έχει γίνει μια θριαμβευτική επιτυχία, που καθιστά τον εαυτό του σχεδόν σίγουρο. Ωστόσο, ο Ιησούς μας διαβεβαιώνει ότι το σχέδιο του εγώ δεν αντέχει στον Θεό (Κ-5.VI.10:6), διότι παραμένει μια Φωνή λογικής μέσα στον ορθό μας νου, η οποία μας καλεί συνεχώς να επιλέξουμε ξανά.

Επίπεδο Δύο: Το Ορθά νοούμενο Σύστημα Σκέψης της Συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος

Όσο συνεχίζονται οι μηχανορραφίες του εγώ, παραμένει στο νου μας η στοργική Παρουσία του Αγίου Πνεύματος, η Μνήμη του ποιοι είμαστε ως Χριστός. Αυτή η Μνήμη είναι ο δάσκαλός μας. Καθώς ο πόνος της ενοχής μας γίνεται υπερβολικά μεγάλος, αναφωνούμε ότι πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος, ένας άλλος Δάσκαλος που θα μας βοηθήσει αντί για εγώ (Κ-2.III.3:5-6). Αυτή είναι η στιγμή που περίμενε το Άγιο Πνεύμα και η απάντησή Του είναι να μας βοηθήσει να αλλάξουμε τις αντιλήψεις μας. Πηγαίνοντας σ' Αυτόν, μας προσφέρει έναν διαφορετικό τρόπο να δούμε τον κόσμο των ιδιαίτερων σχέσεών μας, καθώς μας διδάσκει ότι ο κόσμος είναι «η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης» (Κ-21.εισ.1:5). Παρακολουθώντας μαζί μας την τρελή πορεία του διαχωρισμού στην οποία μας οδήγησε το εγώ (Κ-28.III.1:2), το Άγιο Πνεύμα αναιρεί απαλά τη στρατηγική των δύο επιπέδων του εγώ, την ενοχή και την προβολή, αντιστρέφοντας τις αντιλήψεις μας. Διδασκόμαστε έτσι ότι αυτές προέρχονται από την προβολή της ενοχής μας, και είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι στα *Μαθήματα Θαυμάτων* η αντίληψη είναι ερμηνεία, όχι αυτό που αναφέρουν τα αισθητήρια όργανά μας. Με άλλα λόγια, η ορθά νοούμενη σκέψη μας εστιάζει στο πώς ερμηνεύουμε αυτά που μας λένε τα σώματά μας, όχι στις εισερχόμενες πληροφορίες των αισθήσεών. Για παράδειγμα, αν σας βλέπω να μου επιτίθεστε σωματικά ή λεκτικά, έχω την επιλογή ανάμεσα στο αν θα δώσω ή όχι στις πράξεις σας τη δύναμη να μου πάρουν την ειρήνη του Θεού. Μπορεί να έχω ή να μην έχω τη δυνατότητα να ελέγξω τη συμπεριφορά σας, αλλά έχω πάντα τη δυνατότητα να ελέγξω το νου μου, τον οποίο τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να επηρεάσει.

Αυτή η αναγνώριση είναι ο σκοπός της συγχώρεσης ή του θαύματος: η επιστροφή της επίγνωσης στο νου μου από τον κόσμο των σωμάτων - «στην εσωτερική κατάσταση». Δεδομένου ότι ο νους είναι κρυμμένος από την επίγνωση λόγω του σώματος, δεν έχουμε κανέναν τρόπο να επιστρέψουμε σε αυτόν παρά μόνο με το να ανακατευθύνουμε τις αντιλήψεις μας στην πηγή τους, όπου μπορούν να αλλάξουν. Μόλις το πρόβλημα επιστρέψει στο μέρος που λαμβάνει τις αποφάσεις στο νου, το οποίο είχε επιλέξει την ενοχή αντί για την Επανόρθωση, τότε μπορούμε ουσιαστικά να επιλέξουμε ξανά. Έτσι, ο θεραπευμένος νους μας επεκτείνει την αντίληψη των κοινών συμφερόντων του Αγίου Πνεύματος - την αντανάκλαση Ενιαιότητας του Ουρανού - και βλέπουμε έναν κόσμο στον οποίο κάθε Υιός του Θεού περιέχει το ίδιο εσφαλμένα νοούμενο σύστημα σκέψης της ενοχής και του μίσους, το ίδιο ορθά νοούμενο σύστημα σκέψης της συγχώρεσης και της αγάπης, και την ίδια δύναμη να επιλέξουμε ανάμεσα τους. Επομένως, παρά τις προφανείς διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στην Υιότητα στο επίπεδο της μορφής, η αληθινή αντίληψη του Αγίου Πνεύματος μας κάνει να βλέπουμε την ενότητα που βρίσκεται πίσω από την ποικιλομορφία του εγώ, την ομοιότητα που βρίσκεται πέρα από τον κόσμο των διαφορών. Γεμάτοι τώρα με την όραση του Χριστού, πορευόμαστε στη γη διδάσκοντας αυτό που μάθαμε,

αποδεικνύοντας στους αδελφούς μας ότι μπορούν να κάνουν την ίδια επιλογή που κάναμε κι εμείς υπέρ της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος.

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* εξηγούν τη θεραπευτική δύναμη της συγχώρεσης σύμφωνα με την αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος, η οποία στηρίζεται σε δύο προϋποθέσεις. Πρώτον, κάθε αποτέλεσμα πρέπει να έχει μια αιτία, και χωρίς αποτελέσματα δεν μπορεί να υπάρξει αιτία:

Χωρίς αιτία δεν μπορεί να υπάρξουν αποτελέσματα, όπως και χωρίς αποτελέσματα δεν υπάρχει αιτία. Η αιτία γίνεται αιτία από τα αποτελέσματά της... Τα αποτελέσματα δεν δημιουργούν την αιτία τους, αλλά εδραιώνουν την αιτιολογία τους. (Κ-28.ΙΙ.1:1-3)

Δεύτερον, αν υπάρχει κάτι, πρέπει να έχει μια αιτία (Κ-9.ΙV.5:5-6). Επομένως, αν μου επιτεθείτε και δεν αντιδράσω σαν να επρόκειτο για αμαρτία, η έλλειψη της δικής μου άμυνας - μια στάση, όχι απαραίτητα μια συμπεριφορά - είναι μια απόδειξη ότι η αμαρτία σας δεν είχε κανένα αποτέλεσμα και συνεπώς δεν αποτελεί αιτία. Εάν η αμαρτωλή σας επίθεση δεν είναι η αιτία, δεν μπορεί να υπάρχει. Έτσι, συγχωρούνται οι αμαρτίες.

Επομένως, ποια είναι η ορθά νοούμενη αντίληψη της επίθεσης; Αν η επίθεση είναι η άμυνα του εγώ ενάντια στο φόβο της ενοχής του νου, η οποία είναι η ίδια μια άμυνα ενάντια στη δύναμη του νου να επιλέξει την αγάπη, τότε η επίθεση εκφράζει το φόβο, ο οποίος με τη σειρά του είναι μια έκκληση για την αγάπη που έχει απορριφθεί (Κ-12.Ι.8:12-13, Κ-14.Χ.7:1-2). Επομένως, αν είμαι αναστατωμένος, η αιτία δεν είναι αυτό που έκανε (ή δεν έκανε) το δικό σας σώμα - δηλαδή η μορφή - αλλά ο νους μου που έχει επιλέξει να είναι αναστατωμένος - το περιεχόμενο. Δεν εστιάζω πλέον στην αλλαγή της συμπεριφοράς σας, αλλά μόνο στην αλλαγή της ερμηνείας που δίνει ο νους μου στη συμπεριφορά σας - από τον σκοπό που δίνει το εγώ στη σχέση, στον σκοπό του Αγίου Πνεύματος. Αυτό αναδεικνύει την αντίθεση ανάμεσα στη μαγεία και το θαύμα. Η πρώτη απευθύνεται στο σώμα και τα προβλήματά του, αναζητώντας εκεί τη λύση, ενώ το δεύτερο ανακατευθύνει την προσοχή μας στο νου - στη πηγή του προβλήματος και της λύσης.

Το να μην αμυνθούμε σε μια επίθεση που δεν υπήρξε ποτέ, είναι η συγκεκριμένη έκφραση της αντίδρασης του Θεού στη μικρούτσικη, τρελή ιδέα μας - το πρωτότυπο της συγχώρεσης: η επιθετική μας σκέψη του διαχωρισμού δεν είχε καμία επίπτωση στην Ενιαιότητα της Αγάπης Του. Στην πραγματικότητα, ο Θεός δεν την είδε καν, επειδή δεν συνέβη ποτέ. Σε αυτόν τον κόσμο, τα μάτια μας μπορεί να βλέπουν την επίθεση, αλλά ο θεραπευμένος νους βλέπει μόνο το κάλεσμα για αγάπη, μη κάνοντας έτσι το λάθος του αδελφού μας πραγματικό, δείχνοντάς του, και πάλι, ότι η αμαρτία του δεν είχε κανένα αποτέλεσμα.

Αυτό λοιπόν, είναι το νόημα του να ζητάμε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού. Παρεμπιπτόντως, από την οπτική γωνία του να έχουμε έναν εσωτερικό Δάσκαλο - τη Φωνή που μιλάει για την Επανόρθωση - οι ρόλοι του Αγίου Πνεύματος και του Ιησού είναι ταυτόσημοι, και έτσι θα χρησιμοποιούνται εναλλακτικά σε όλο αυτό το βιβλίο, όπως άλλωστε και σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Ζητάμε τη βοήθειά Του για να μετατοπίσουμε τον σκοπό των εμπειριών μας στον κόσμο, από το να είναι μια φυλακή από την οποία συνεχώς προσπαθούμε να δραπετεύσουμε εις βάρος των άλλων, σε μια σχολική τάξη, όπου ο νέος μας Δάσκαλος χρησιμοποιεί τη διδακτέα ύλη των ιδιαίτερων μας σχέσεων ώστε να μας διδάξει να επιστρέψουμε στο νου όπου είχε την πηγή της η πρωταρχική ιδιαίτερη σχέση - τη ένωσή μας με το εγώ στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού.

Όταν η συγχώρεσή μας είναι πλήρης και έχουμε αποδεχτεί την Επανόρθωση για τον εαυτό μας - τη μοναδική μας ευθύνη (Κ-2.Υ.5:1) - εισερχόμαστε στον *πραγματικό κόσμο*, τον όρο των Μαθημάτων για την κατάσταση του θεραπευμένου νου που βρίσκεται έξω από το όνειρο του διαχωρισμού του εγώ. Εκεί περιμένουμε μόνο μια στιγμή ακόμα για να κάνει ο Θεός το τελευταίο βήμα, κατά την οποία μας ανεβάζει πίσω στον Εαυτό Του. Έτσι αναιρείται οριστικά η αρχική επιλογή που έκανε ο Υιός υπέρ του εγώ.

Ολοκληρώνουμε αυτό το Προοίμιο και τις προετοιμασίες για το ταξίδι μέσα από το βιβλίο εργασιών, επαναλαμβάνοντας τον σκοπό του που είναι να μας διδάξει ότι έχουμε έναν διχασμένο νου και τη δύναμη να επιλέγουμε ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση. Τα μαθήματα μας βοηθούν να αναγνωρίσουμε και να παραδεχτούμε - με χαρά και ευγνωμοσύνη - ότι κάναμε λάθος όταν επιλέξαμε υπέρ του εγώ, ένα λάθος που τώρα με χαρά διορθώνουμε επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας. Τώρα είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε το ταξίδι της μάθησής μας - τα 365 μαθήματα είναι το μονοπάτι και ο Ιησούς ο στοργικός μας οδηγός.

Τόμος πρώτος: Μέρος Ι του Βιβλίου Εργασιών

Μαθήματα από 1 έως 60

Εισαγωγή στο Βιβλίο Εργασιών

Η Εισαγωγή περιέχει ίσως τις πιο σαφείς δηλώσεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ως προς τη σημασία που έχει το να γενικεύουμε ό,τι μαθαίνουμε. Δεν μας βοηθάει μακροπρόθεσμα στη διαδικασία της Επανόρθωσης αν συγχωρέσουμε έναν ή δύο ανθρώπους, αλλά αν δεν τους συγχωρέσουμε όλους. Η κεντρική ιδέα είναι να εξασκηθούμε με συγκεκριμένα πράγματα, με σκοπό να μάθουμε τι σημαίνει το να μην εξειδικεύουμε. Ένα παράδοξο σε όλα τα Μαθήματα, και κυρίως φανερό στα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, είναι ότι πρέπει να ασχοληθούμε με τις ιδιαιτερότητες της καθημερινής μας ζωής, αλλά αποκλειστικά και μόνο με σκοπό να συνειδητοποιήσουμε ότι τελικά όλα είναι μη συγκεκριμένα. Αυτή είναι η αρχή που διέπει το να γενικεύουμε. Για παράδειγμα, όταν ήμασταν παιδιά και μαθαίναμε τη βασική αριθμητική, όπως ανέφερα εν συντομία στο προοίμιο, κάναμε εξάσκηση με διάφορα παραδείγματα και συνδυασμούς αριθμών, ώστε τελικά να μπορούμε να πάρουμε οποιονδήποτε αριθμό στο σύμπαν και να τον προσθέσουμε, να τον αφαιρέσουμε, να τον πολλαπλασιάσουμε ή να τον διαιρέσουμε. Εξασκούμαστε με συγκεκριμένα πράγματα ώστε να μάθουμε να γενικεύουμε.

Στο πλαίσιο της εξάσκησης αυτών των μαθημάτων, επομένως, θέλουμε να φτάσουμε στο σημείο να αποδεχτούμε ότι δεν υπάρχει απολύτως τίποτα στη ζωή μας στο οποίο δεν μπορεί να μας βοηθήσει το Άγιο Πνεύμα ή ο Ιησούς. Αυτό δεν αφορά τη βοήθεια στο επίπεδο των εξειδικεύσεων ή της μορφής, αλλά αντίθετα το να αναιρέσουμε την αιτία της αντίληψής μας για το πρόβλημα. Όπως είπε ο Ιησούς στην Helen Schucman, τη γραφέα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, στο Κεφάλαιο 2 του κειμένου, αυτή η αιτία συνεπάγεται πάντα «την προθυμία να είσαι διαχωρισμένος» (Κ-2.ΥΙ.4:4). Το να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να δούμε την κατάσταση διαφορετικά, από μόνο του θεραπεύει το πρόβλημα, αφού τώρα ενωνόμαστε (ή επανενωνόμαστε) με την αγάπη από την οποία είχαμε διαχωριστεί - ένας διαχωρισμός, που θυμίζει τον αρχικό διαχωρισμό από τον Θεό, ο οποίος οδηγεί σε ενοχές που αναπόφευκτα προβάλλονται και *ιδού*, έχουμε ένα πρόβλημα που γίνεται αντιληπτό έξω από το νου μας. Το να φέρουμε τις *συγκεκριμένες* ανησυχίες μας στην *αφηρημένη* (ή μη συγκεκριμένη) παρουσία Του είναι αυτό που λύνει το πραγματικό πρόβλημα. Έτσι, όταν βιώνουμε ότι Εκείνοι δεν μας βοηθούν, αυτό συμβαίνει επειδή έχουμε αποκρύψει συγκεκριμένες

λεπτομέρειες από Εκείνους. Όλοι μας έχουμε στο ρεπερτόριό μας ορισμένα πράγματα που είναι σημαδεμένα με μια κόκκινη σημαία ή μια πινακίδα Stop που λέει: «Μην πλησιάζετε. Αυτό είναι ένα διαπραγματέυτο θέμα». Τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, όπως θα επισημάνω σύντομα, έχουν σχεδιαστεί για να μας βοηθήσουν να ξεπεράσουμε αυτό το συγκεκριμένο πρόβλημα, το οποίο αφορά όλους. Πάντα θα υπάρχουν ορισμένοι άνθρωποι που θα συγχωρούμε και θα είμαστε ανεκτικοί απέναντί τους και άλλοι που θα επιθυμούσαμε να τους σταυρώσουμε - θα υπάρχουν ορισμένες καταστάσεις στις οποίες δεν θα έχουμε κανένα πρόβλημα να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού, αλλά αναμφίβολα, θα υπάρχουν και άλλες στις οποίες δεν θα σκεφτόμασταν καν να ζητήσουμε.

Σε μια πρόταση στο τέλος του κειμένου ο Ιησούς μιλά για το τέλος του ταξιδιού: «ούτε ένα σημάδι σκότους δεν απομένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν» (Κ-31.VIII.12:5). Να το επαναλάβω: ο σκοπός του βιβλίου εργασιών, και ιδιαίτερα αυτών των πρώτων μαθημάτων του βιβλίου εργασιών, είναι να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε αυτή την αρχή - δεν μπορούμε να αποκρύψουμε κανένα μέρος του συστήματος σκέψης του εγώ από τον Ιησού, γιατί αν το κάνουμε, το αποκρύπτουμε ολόκληρο.

Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, με την Εισαγωγή. Καθώς προχωράμε, να έχετε κατά νου ότι ο σκοπός αυτών των διαλέξεων είναι να σας δώσει ένα πλεονέκτημα για τα ίδια τα μαθήματα, ώστε καθώς θα τα διαβάσετε και θα τα μελετάτε να ξέρετε τι να προσέξετε, και ελπίζω να τα εφαρμόσετε.

Η σχέση που έχει το βιβλίο εργασιών με το κείμενο εξετάζεται στις αρχικές προτάσεις, ένα απόσπασμα που έχω ήδη παραθέσει στον Πρόλογο αυτών των τόμων:

(1)Μια θεωρητική βάση, όπως αυτή που παρέχει το κείμενο, είναι απαραίτητη ως πλαίσιο προκειμένου να αποκτήσουν νόημα οι ασκήσεις του παρόντος εγχειριδίου. Όμως, είναι η πρακτική εφαρμογή των ασκήσεων που θα καταστήσει εφικτό το στόχο των Μαθημάτων. Ένας ανεκπαιδευτος νους δεν μπορεί να κατορθώσει τίποτα. Σκοπός του παρόντος εγχειριδίου είναι να εκπαιδεύσει το νου σας να σκέφτεται εναρμονισμένος με τις κατευθυντήριες γραμμές που παρέχει το κείμενο.

Ένα από τα σοβαρά λάθη που συνηθίζεται να κάνουν οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι δεν βλέπουν τη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στο κείμενο και το βιβλίο εργασιών. Αρκετά συχνά οι άνθρωποι νομίζουν ότι κάνουν «τα Μαθήματα» όταν εξασκούνται με τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών. Στην πραγματικότητα, πρόσφατα έλαβα ένα γράμμα από κάποιον που ξεκινούσε τα Μαθήματα, έναν ψυχολόγο απ' ό,τι θυμάμαι, και έλεγεότι ανυπομονούσε να κάνει αυτή τη «μονοετή σειρά μαθημάτων». Δεν είχε καν ξεκινήσει - αλλά η ιδέα του ήταν - πιθανότατα από όσα του είχαν πει - ότι το βιβλίο εργασιών είναι ένα μονοετές εκπαιδευτικό πρόγραμμα, και επομένως είναι ένα μονοετές μάθημα.

Όπως ίσως γνωρίζετε, ο Ιησούς λέει στον επίλογο στο τέλος του βιβλίου εργασιών ότι «αυτή η διαδικασία είναι μια αρχή, όχι ένα τέλος» (Εργ-επ.1:1). Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να εκπαιδεύσουμε το νου μας ώστε να ξεκινήσουμε τη διαδικασία της επιστροφής στην εστία - και στη συνέχεια περνάμε το υπόλοιπο της ζωής μας ζητώντας από τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει να μάθουμε τα συγκεκριμένα μαθήματα που θα μας επιταχύνουν στην καθοδήγησή μας. Αλλά το ίδιο το βιβλίο εργασιών, χωρίς το κείμενο, είναι ουσιαστικά χωρίς νόημα. Αυτό που κάνει τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών να έχουν νόημα είναι η θεωρητική βάση του κειμένου. Επομένως, τίποτα στο βιβλίο εργασιών δεν πρέπει να θεωρηθεί ως υποκατάστατο αυτών που διδάσκει το κείμενο.

Από την άλλη πλευρά, το κείμενο χωρίς το βιβλίο εργασιών αφήνει μόνο τις ιδέες μέσα στο κεφάλι σας, κατά κάποιο τρόπο. Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών, είναι να ξεκινήσουμε τη διαδικασία της εκπαίδευσης του νου μας, μια εκπαίδευση του νου με δύο συνιστώσες: 1) Υπάρχουν δύο δάσκαλοι -όχι ένας- μέσα μας, μεταξύ των οποίων μπορούμε να επιλέξουμε- και 2) Τι σημαίνει να ζητάμε βοήθεια από τον σωστό δάσκαλο, το Άγιο Πνεύμα, σε αντίθεση με τον λάθος δάσκαλο, το εγώ-αναγνωρίζοντας, με τα λόγια του Μαθήματος 193, ότι «Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα [συγχώρεσης] που ο Θεός [δηλαδή το Άγιο Πνεύμα] θα ήθελε να μάθω». Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας εκπαιδεύουν να βλέπουμε ότι όλα όσα συμβαίνουν στον κόσμο είναι μια ευκαιρία να μάθουμε. Αυτό είναι το νόημα του να *γενικεύουμε τα μαθήματά μας*.

(2) Οι ασκήσεις είναι πολύ απλές. Δεν απαιτούν πολύ χρόνο και δεν παίζει ρόλο το πού τις κάνετε. Δεν χρειάζεται καμία προετοιμασία. Η εκπαιδευτική περίοδος είναι ένα έτος. Οι ασκήσεις είναι αριθμημένες από το 1 έως το 365. Μην επιχειρήσετε να κάνετε περισσότερες από μία άσκηση την ημέρα.

Στην αρχή μπορούμε να δούμε ότι ο Ιησούς δεν ασχολείται με τελετουργίες, οι μαθητές του να γίνουν δούλοι της *μορφής*. Αν και σαφώς, ακόμη και σε αυτή τη σύντομη δήλωση, αναγνωρίζουμε τη δομημένη φύση που έχουν τα μαθήματα αυτά στο βιβλίο εργασιών, μπορούμε ωστόσο να διακρίνουμε ότι μας ζητάει να μην τα μεγαλοποιούμε. Πράγματι, μπορεί κανείς επίσης να δει εδώ ότι ο μόνος πραγματικός κανόνας που μας δίνει είναι να μην κάνουμε πάνω από ένα μάθημα την ημέρα. Πριν από πάρα πολλά χρόνια η Gloria και εγώ ακόμα θυμόμαστε μια νεαρή γυναίκα που συναντήσαμε, η οποία ανακοίνωσε με υπερηφάνεια στην ομάδα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* στην οποία μιλούσαμε, ότι είχε επινοήσει έναν τρόπο για να ολοκληρώσει το βιβλίο εργασιών μέσα σε ένα εικοσιτετράωρομόνο, και είναι τρομακτικό, ότι το είχε καταφέρει πραγματικά. Αυτή η υπερβολικά φιλόδοξη και ένθερμη μαθήτρια προφανώς βιαζόταν τόσο πολύ να φτάσει στη σωτηρία που δεν είχε χρόνο να διαβάσει την πρόταση 2:6. Ο Ιησούς καθορίζει επίσης σε εμάς τα όρια ενός μονοετούς εκπαιδευτικού προγράμματος, το οποίο έχει σκοπό να αποτελέσει το αρχικό συνοδευτικό της μελέτης του κειμένου μας. Θυμάμαι την Helen να μου λέει πόσο εντυπωσιασμένη ήταν από το γεγονός ότι στην αρχή ο Ιησούς της είπε (και σε όλους μας) αυτό που θα έκανε, και στη συνέχεια άρχισε να κάνει ακριβώς αυτό.

(3) Το βιβλίο εργασιών είναι διαιρεμένο σε δύο βασικά τμήματα, το πρώτο ασχολείται με την αναίρεση της τωρινής σας οπτικής και το δεύτερο με την απόκτηση της αληθινής αντίληψης. Με εξαίρεση τις περιόδους ανακεφαλαιώσεως, οι ασκήσεις κάθε ημέρας έχουν σχεδιαστεί γύρω από μια κεντρική ιδέα, η οποία δηλώνεται στην αρχή. Αυτή ακολουθείται από μια περιγραφή των ιδιαίτερων διαδικασιών της εφαρμογής κατά τη διάρκεια της ιδέας της ημέρας.

Το Μέρος Ι ασχολείται κυρίως με την αναίρεση του συστήματος σκέψης του εγώ - αν και δεν αποτελεί παράδειγμα κάθε μαθήματος. Το Μέρος ΙΙ περιέχει σχετικά λίγη τέτοια διδασκαλία, αλλά έχει υπέροχες προσευχές που ενισχύουν τις ιδέες που έχουμε ήδη μάθει: ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα είναι ο Δάσκαλός μας, και ο αγαπημένος Δημιουργός μας και Πηγή μας είναι ο στόχος μας. Αυτές οι προσευχές ενισχύουν επίσης αυτό που θα έχουμε ήδη μάθει, ευελπιστώντας ότι αυτό δεν είναι ένα ταξίδι που κάνουμε μόνοι μας, αλλά ένα ταξίδι στο οποίο πρέπει να φέρουμε όλους τους άλλους. Επομένως, οποιαδήποτε διδασκαλία υπάρχει στο βιβλίο εργασιών σε γενικές γραμμές υπάρχει στο Μέρος Ι και όχι στο Μέρος ΙΙ. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν σημαντικές δηλώσεις στο Μέρος ΙΙ. Αντίθετα, το Μέρος Ι αντανakλά την αναίρεση του συστήματος σκέψης του εγώ, το οποίο κάνει χώρο για τη ορθή σκέψη που αντανakλάται στο Μέρος ΙΙ.

Τα πρώτα μαθήματα όμως, έχουν σχεδιαστεί ειδικά ώστε να μας βοηθήσουν να συνειδητοποιήσουμε το πόσα δεν καταλαβαίνουμε, πόσα δεν γνωρίζουμε και πόσο λάθος κάνουμε

σε ότι αφορά όλες τις αντιλήψεις μας. Ο Ιησούς ξεκινά με αυτόν τον τρόπο την καθοριστική διαδικασία που θα μας βοηθήσει να αναιρέσουμε τις πεποιθήσεις μας σχετικά με αυτό που βλέπουμε.

(4:1) Σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να εκπαιδεύσει το νου σας με συστηματικό τρόπο σε μια διαφορετική αντίληψη για καθέναν και καθενί στον κόσμο.

Εδώ βλέπουμε την πρώτη δήλωση για το να γενικεύουμε. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας προσφέρουν έναν διαφορετικό τρόπο να αντιλαμβανόμαστε το κάθε τι στον κόσμο. Στην πραγματικότητα, εδώ στην Εισαγωγή και στα πρώτα μαθήματα βρίσκουμε συγκεκριμένες εφαρμογές της πρώτης αρχής των θαυμάτων, όπως αναφέρεται στο Κεφάλαιο 1 του κειμένου: Δεν υπάρχει διαβάθμιση δυσκολιών στα θαύματα (Κ-1.1.1:1). Τα θαύματα είναι οι διορθώσεις που επιλέγουμε στο νου μας, και δεν υπάρχει διαβάθμιση δυσκολιών, επειδή κάθε πρόβλημα είναι ακριβώς το ίδιο με κάθε άλλο. Αυτή είναι η μεταφυσική προϋπόθεση πάνω στην οποία στηρίζονται οι δηλώσεις περί γενίκευσης. Όσο πιστεύουμε ότι ορισμένα προβλήματα είναι πιο δύσκολο να λυθούν από άλλα - κάποιιοι άνθρωποι είναι πιο κακοί, αμαρτωλοί ή ένοχοι από άλλους - δεν υπάρχει περίπτωση να μάθουμε αυτά που διδάσκουν τα συγκεκριμένα μαθήματα, διότι θα είχαμε κάνει κάποιο μέρος του λάθους πραγματικό. Με άλλα λόγια, όσο βλέπουμε ότι υπάρχουν διαβαθμίσεις όσον αφορά την σημασία, μικρές και μεγάλες, βρισκόμαστε στο σύστημα σκέψης του εγώ.

Στις τάξεις μας τονίζουμε ότι η κατάσταση της πραγματικότητας είναι μια κατάσταση τέλει ενιαιότητας και ότι δεν υπάρχει καμία διαφοροποίηση στον Ουρανό. Ακόμα και οι όροι *Θεός* και *Χριστός* που χρησιμοποιούνται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* για να δηλώσουν την κατάσταση του Ουρανού είναι αλληγορικοί, γιατί στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν συγκεκριμένα πρόσωπα που να φέρουν κάποιο όνομα. Η έννοια της πραγματικότητας ως κατάσταση τέλει ενιαιότητας σημαίνει ότι δεν υπάρχει ατομικότητα ή διαφοροποίηση. Τα πάντα στον Ουρανό είναι τα ίδια, επειδή υπάρχει μόνο μία πραγματικότητα: η Αγάπη του Θεού ή το πνεύμα.

Αυτό από την άλλη πλευρά σημαίνει επίσης, ότι υπάρχει μόνο ένα σφάλμα. Στην ενότητα «Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας» (Κ-18.1.3-4) αυτό το σημείο διατυπώνεται με μεγάλη σαφήνεια. Ο Ιησούς εξηγεί πως μπορεί να μην φαίνεται ότι υπάρχει μόνο ένα σφάλμα, αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι όντως υπάρχει. Μόλις συνέβη ο κατακερματισμός, *φάνηκε* να υπάρχουν πολλές διαφορετικές μορφές και σχήματα, και στη συνέχεια κατόπιν, πολλά διαφορετικά ζητήματα με τα οποία πρέπει να ασχοληθούμε. Δεν έχουμε ακόμη συνειδητοποιήσει ότι όλα αυτά προέρχονται από ένα βασικό λάθος.

Γι' αυτό, κάνοντας ένα βήμα μπροστά, στα μαθήματα 79 και 80 ο Ιησούς διδάσκει ότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα και μια λύση. Το ένα πρόβλημα είναι η πεποίθηση ότι θα μπορούσαμε να διαχωριστούμε από τον Θεό, και η λύση, φυσικά, είναι η Επανόρθωση, η οποία λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Αυτή είναι η μεταφυσική προϋπόθεση αυτών των μαθημάτων του βιβλίου εργασιών, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο ο Ιησούς, και πάλι, αρχίζει το κείμενό του: Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Όσοι από εσάς έχετε διαβάσει το βιβλίο μου, *Απουσία από την Ευτυχία: Η ιστορία της Helen Schucman και της γραφής των Μαθημάτων Θαυμάτων*[1], γνωρίζουν ότι ο τρόπος με τον οποίο ξεκίνησε στην πραγματικότητα η υπαγόρευση δεν ήταν αυτός που υπάρχει στα δημοσιευμένα Μαθήματα. Αρχίζει, αντίθετα, με τον Ιησού να λέει στην Helen: «Αυτή είναι μια διδασκαλία που αφορά τα θαύματα. Παρακαλώ να κρατήσεις σημειώσεις». Στη συνέχεια προχωρά με την αρχή - το πρώτο πράγμα που πρέπει να γνωρίζετε για τα θαύματα είναι ότι δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Αυτή είναι η κεντρική αρχή των *Μαθημάτων*

Θαυμάτων, επειδή όλες οι διδασκαλίες τους, τόσο του Αγίου Πνεύματος όσο και του εγώ, στηρίζονται σε αυτήν.

Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών, επομένως, είναι να μας κάνει να εξετάσουμε πολύ συγκεκριμένα τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τους πάντες και τα πάντα. Στα πρώτα μαθήματα δεν εξετάζουμε καν ανθρώπους, αλλά αντιλαμβανόμαστε τραπέζια, κρεμάστρες, παράθυρα και άλλα αντικείμενα. Ωστόσο, αυτό δεν έχει καμία διαφορά. Ο λόγος που τίποτα στο δωμάτιο δεν σημαίνει κάτι και που δεν καταλαβαίνουμε το νόημα των πραγμάτων είναι ότι νομίζουμε ότι υπάρχουν διαφορές. Και νομίζουμε ότι αυτές οι διαφορές κάνουν τη διαφορά και συνθέτουν την πραγματικότητα.

Το να γενικεύουμε σημαίνει ότι μαθαίνουμε μέσα από τις συγκεκριμένες αντιλήψεις και σχέσεις μας ότι όλοι είναι ακριβώς ίδιοι, επειδή ο καθένας εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό. Αργότερα στο βιβλίο εργασιών θα συναντήσουμε την ιδέα του *σκοπού*, ένα από τα βασικά θέματα όχι μόνο του βιβλίου εργασιών αλλά και του κειμένου. Ο σκοπός είναι τα πάντα, και ο σκοπός των πάντων στο φυσικό σύμπαν είναι να αποδείξει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Θεός είναι λάθος - να αποδείξει ότι η ερμηνεία του εγώ για τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα ήταν η σωστή και του Αγίου Πνεύματος η λανθασμένη. Να το επαναλάβουμε:

(4) Σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να εκπαιδεύσει το νου σας με συστηματικό τρόπο [δηλαδή με τα 365 μαθήματα με τις ασκήσεις τους] σε μια διαφορετική αντίληψη για καθέναν και καθενί στον κόσμο. Οι ασκήσεις έχουν σχεδιαστεί για να σας βοηθήσουν να γενικεύσετε τα μαθήματα, ώστε να καταλάβετε ότι καθένα από αυτά ισχύει εξίσου για τον καθένα και το καθενί που βλέπετε.

Όπως είπαμε, αυτό είναι το κεντρικό θέμα, όχι μόνο αυτής της εισαγωγής, αλλά και των πρώτων μαθημάτων του βιβλίου εργασιών. Αν το έχετε κατά νου, θα το αναγνωρίσετε σε όσα λέει ο Ιησούς στον πυρήνα κάθε μαθήματος και εξίσου ξεκάθαρα στις οδηγίες, οι οποίες σχετίζονται όλες με αυτή την ιδέα της γενίκευσης. Χρειαζόμαστε ένα δομημένο πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου που θα μας βοηθήσει να επανεκπαιδεύσουμε τον τρόπο που σκεφτόμαστε, επειδή δεν σκεφτόμαστε έτσι τώρα. Το ίδιο το γεγονός ότι πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα μας λέει ότι πιστεύουμε στη διαφοροποίηση. Επομένως, πρέπει να εξασκηθούμε με σοβαρότητα, συνειδητοποιώντας ότι όλα όσα αντιλαμβανόμαστε προέρχονται από έναν εσφαλμένο τρόπο σκέψης - εσφαλμένο επειδή προέρχεται από το εγώ, σκοπός του οποίου είναι να διατηρήσει την ατομικότητά μας ανέπαφη. Επομένως, αν νομίζουμε ότι υπάρχουν διαφορετικές έννοιες και σκοποί στα πράγματα αυτού του κόσμου, δοξάζουμε τη δική μας ατομικότητα και υποστηρίζουμε το σύστημα σκέψης του εγώ αντί για το σύστημα σκέψης που μας διδάσκει ο Ιησούς.

(5) Η μεταφορά της εκπαίδευσης στην αληθινή αντίληψη δεν γίνεται με τον ίδιο τρόπο που γίνεται η μεταφορά της εκπαίδευσης του κόσμου. Εάν η αληθινή αντίληψη έχει επιτευχθεί σε σχέση με κάθε άνθρωπο, κατάσταση ή γεγονός, τότε η συνολική μεταφορά προς τον καθένα και καθενί είναι βέβαιη. Από την άλλη πλευρά, μια εξαίρεση έξω από την αληθινή αντίληψη καθιστά τα επιτεύγματά της οπουδήποτε αδύνατα.

Ο Ιησούς μας λέει ότι η άποψη του κόσμου για τη μεταφορά της εκπαίδευσης είναι μειωμένη και περιορισμένη. Επιστρέφοντας στο παράδειγμα που χρησιμοποίησα νωρίτερα για την εκμάθηση της αριθμητικής, η μεταφορά της εκπαίδευσης ήταν συγκεκριμένα για τους αριθμούς. Όταν μαθαίνετε να οδηγείτε ένα αυτοκίνητο, τότε πρακτικά είστε σε θέση να οδηγήσετε κάθε άλλο είδος αυτοκινήτου. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σας βοηθάει να αναιρέσετε τις ενοχές σας, ούτε ότι σας

βοηθάει να μαγειρέψετε καλύτερα ένα γεύμα ή να γράψετε ένα γράμμα με μεγαλύτερη ευχέρεια. Σημαίνει απλώς ότι έχετε πλέον κατακτήσει τον τρόπο με τον οποίο οδηγείτε ένα αυτοκίνητο.

Από την άλλη πλευρά, η μεταφορά της εκπαίδευσης, όπως συμβαίνει στην πρακτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, δεν είναι περιορισμένη ως προς τη μορφή της, δεδομένου ότι θα επεκταθεί απολύτως σε όλα, χωρίς καμία εξαίρεση, επειδή όλα στον κόσμο είναι το ίδιο. Η τελευταία δήλωση ότι «μια εξαίρεση έξω από την αληθινή αντίληψη καθιστά τα επιτεύγματά της οπουδήποτε αδύνατα» αντανακλά το απόσπασμα στο τέλος του κειμένου που παρέθεσα προηγουμένως: «ούτε ένα σημάδι σκότους δεν απομένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν» (Κ-31.VIII.12:4). Η απόλυτη πτυχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι που τα κάνει τόσο δύσκολα. Έτσι, η επίτευξη της αληθινής αντίληψης, ο απώτερος στόχος των Μαθημάτων - δηλαδή, η όραση του Χριστού, η επίτευξη του πραγματικού κόσμου - είναι αδύνατη όσο βλέπουμε οτιδήποτε ως περισσότερο ή λιγότερο σημαντικό από οτιδήποτε άλλο, ή οποιονδήποτε ως περισσότερο ή λιγότερο σημαντικό από οποιονδήποτε άλλο, που αξίζει περισσότερο ή λιγότερο την αγάπη ή την επίθεσή μας. Δεν έχει σημασία ποια μορφή παίρνει η εξαίρεση. Ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν θα επιτευχθεί όσο γίνεται και δικαιολογείται οποιαδήποτε εξαίρεση.

(6:1) Οι μόνοι γενικοί κανόνες που πρέπει να τηρούνται συνεχώς, λοιπόν, είναι: Πρώτον, ότι οι ασκήσεις πρέπει να γίνονται πολύ συγκεκριμένα, όπως υποδεικνύεται.

Αυτό είναι το παράδοξο που ενυπάρχει σε αυτό το σύστημα, το οποίο έχει ήδη σχολιαστεί: υποτίθεται ότι πρέπει να εξασκούμαστε πολύ συγκεκριμένα για να μάθουμε να μην είμαστε μη συγκεκριμένοι. Μαθαίνουμε πώς να ζούμε μέσα σε έναν κόσμο του χρόνου και του χώρου για να μπορούμε να μάθουμε ότι δεν υπάρχει κόσμος του χρόνου και του χώρου. Αυτό είναι που κάνει αυτή τη μέθοδο μια τόσο ισχυρή μορφή πνευματικότητας. Δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τις εμπειρίες μας στον κόσμο - δεν μας ζητείται να αρνηθούμε το σώμα μας, τα συναισθήματα ή τις σκέψεις μας οτιδήποτε συμβαίνει εδώ. Μας ζητείται απλά να δώσουμε στα πάντα έναν διαφορετικό σκοπό.

Να επαναλάβω αυτό το σημαντικό σημείο, ο σκοπός είναι το παν - και ο απώτερος σκοπός των πάντων στον κόσμο είναι να είναι ένα μέσο ώστε να μάθουμε από τον Ιησού ότι δεν υπάρχει κόσμος. Όμως δεν μπορείτε να μάθετε ότι δεν υπάρχει κόσμος αν τον αρνείστε. Γι' αυτό πρέπει να μάθετε συγκεκριμένα πώς να ξεπεράσετε όλες τις ιδιαιτερότητες του κόσμου. Και το βιβλίο εργασιών παρέχει μια όμορφη προσέγγιση για το πώς γίνεται αυτό.

(6:2) Αυτό θα σας βοηθήσει να γενικεύσετε τις ιδέες που περιλαμβάνονται σε κάθε κατάσταση που συναντάτε, και σε κάθε άνθρωπο και καθετί.

Αν μπορώ να μάθω ότι έχω δώσει σε αυτή την καρέκλα ή σε αυτό το τραπέζι όλη τη σημασία που έχει, μπορώ να αρχίσω να καταλαβαίνω ότι το έχω κάνει και με όλα τα άλλα. Αργότερα, ο Ιησούς χρησιμοποιεί το παράδειγμα του φλιτζανιού: όταν πίνω ένα φλιτζάνι καφέ ή τσάι το πρωί, συνειδητοποιώ ότι κοιτάζω αυτό το φλιτζάνι μέσα από τα μάτια του παρελθόντος, γιατί αν το κοιτούσα για πρώτη φορά, δεν θα ήξερα τι να το κάνω. Σίγουρα δεν λέει ότι πρέπει να το κάνουμε αυτό κυριολεκτικά - δεν θα μπορούσαμε ποτέ να βγούμε από το σπίτι, πόσο μάλλον να σηκωθούμε από το κρεβάτι το πρωί, αν δεν ξέραμε τι να κάνουμε με τα συνηθισμένα πράγματα στο περιβάλλον μας. Χρησιμοποιεί αυτά τα παραδείγματα διαισθητικά ώστε να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε πώς όλα όσα βλέπουμε έχουν καθοριστεί από το παρελθόν.

Ο κόσμος του χρόνου του εγώ - ο κόσμος των εμπειριών μας για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον - δεν είναι τίποτα περισσότερο από την προβολή σε μορφή του συστήματος σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου του εγώ, όπως εξήγησα στο προοίμιο. Αρχίζουμε με τις

σκέψεις της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου στο νου μας, και όταν τις προβάλλουμε και φτιάχνουμε έναν κόσμο, η αμαρτία γίνεται το παρελθόν (έχω αμαρτήσει στο παρελθόν), η ενοχή είναι η ερμηνεία του εγώ για το παρόν (αισθάνομαι δυστυχισμένος τώρα) και ο φόβος είναι το μέλλον (φοβάμαι την τιμωρία που πιστεύω ότι μου αξίζει).

Επομένως, όταν λέμε, «βλέπω μόνο το παρελθόν σε αυτό το φλιτζάνι», στην πραγματικότητα λέμε ότι πιστεύουμε στην πραγματικότητα της αμαρτίας, επειδή η αμαρτία ταυτίζεται με το παρελθόν, το σπίτι του διαχωρισμού. Η ιδέα όμως, δεν είναι να νιώθουμε ένοχοι όταν συνειδητοποιούμε ότι παίρνοντας ένα φλιτζάνι κάναμε την αμαρτία πραγματικότητα. Αλλά να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι αυτό είναι που τελικά κάνουμε. Πρέπει να πιστεύουμε στο σύνολο του συστήματος σκέψης του εγώ, αλλιώς δεν θα καταλαβαίναμε τον σκοπό του φλυτζανιού.

(6:3) Δεύτερον, βεβαιωθείτε ότι δεν αποφασίζετε από μόνοι σας ότι υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι, καταστάσεις ή πράγματα για τα οποία δεν ισχύουν αυτές οι ιδέες.

Αυτό που μας αποτρέπει από το να γενικεύσουμε είναι η πεποίθηση ότι κατά κάποιο τρόπο αυτή η ιδέα δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε μια συγκεκριμένη κατάσταση, σχέση ή αντικείμενο. Ένα ισχυρό παράδειγμα της ανάγκης να αποκλείσουμε ορισμένα πράγματα από την πρακτική μας απεικονίστηκε από μια μοναχή που γνώριζα και η οποία μελετούσε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και εξασκούσε τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών. Ήταν απομονωμένη, πράγμα που σήμαινε ότι αυτή και οι άλλες αδελφές περνούσαν ένα σημαντικό μέρος του χρόνου τους στο παρεκκλήσι. Όπως γνωρίζουν όσοι από εσάς είστε Καθολικοί, σχεδόν σε κάθε Καθολική εκκλησία ή παρεκκλήσι υπάρχει μια τράπεζα που περιέχει τα Άχραντα Μυστήρια, τα οποία πιστεύεται ότι είναι το πραγματικό σώμα του Ιησού μέσα στο δίσκο ή το ψωμί. Για τους Καθολικούς, αυτό είναι το πιο ιερό αντικείμενο στον κόσμο, επειδή αυτό είναι ο Ιησούς. Αυτή η καλόγρια λοιπόν βρισκόταν μόνη της στο παρεκκλήσι νωρίς το πρωί - και όταν άρχισε να εξασκείται στα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών - λέγοντας «Τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν σημαίνει κάτι» ή «Τίποτα σε αυτό το δωμάτιο δεν σημαίνει κάτι» - απέκλεισε σκόπιμα τα Άχραντα Μυστήρια. Γιατί πώς θα μπορούσε να παραμείνει μοναχή και να πιστεύει ότι αυτό δεν σήμαινε κάτι; Ωστόσο, αυτό ακριβώς είναι το πράγμα που ο Ιησούς μας διδάσκει να μην κάνουμε. Είναι ένα εντυπωσιακό παράδειγμα, αλλά ο καθένας έχει συγκεκριμένα πράγματα, καταστάσεις ή πρόσωπα που θα προσπαθούσε να αποκλείσει από αυτές τις αρχές, είτε το κάνει συνειδητά είτε όχι. Και πάλι, αυτό ακριβώς είναι που ο Ιησούς λέει να μην κάνουμε. Θα επανέλθουμε αργότερα σε αυτό το τόσο σημαντικό θέμα της *μορφής και του περιεχομένου*.

(6:4-6) Αυτό θα παρέμβει στη μεταφορά της εκπαίδευσης. Η ίδια η φύση της αληθινής αντίληψης είναι ότι δεν έχει περιορισμούς. Είναι το αντίθετο της τωρινής σας οπτικής.

Μπορούμε να δούμε, ακόμη και εδώ στην αρχή, ότι ο Ιησούς λέει το ίδιο πράγμα επανειλημμένα, όπως ακριβώς κάνει και στο κείμενο - επαναλαμβάνει τα θέματά του μέσα στο ίδιο κεφάλαιο, στο ίδιο τμήμα, ακόμη και στην ίδια παράγραφο. Ο λόγος είναι ότι λόγω της ταύτισής μας με το εγώ δεν θα θέλουμε να ακούσουμε αυτά που λέει. Επομένως, επαναλαμβάνει αυτό το σημαντικό θέμα για να είναι σίγουρος ότι καταλαβαίνουμε τη μεταφορά της εκπαίδευσης ή του να γενικεύουμε.

(7:1) Ο συνολικός στόχος των ασκήσεων είναι να αυξήσετε την ικανότητά σας να προεκτείνετε τις ιδέες στις οποίες θα εξασκηθείτε ώστε να περιλαμβάνουν τα πάντα.

Επαναλαμβάνεται το ίδιο θέμα. Αν η άσκησή σας δεν περιλαμβάνει τα πάντα και τους πάντες, τότε ο σκοπός της χάνεται και δεν κάνετε αυτό που ζητάει ο Ιησούς. Όπως γνωρίζετε, δεν λέει ότι αυτό είναι που χρειάζεται να κάνετε. Λέει ότι αυτό είναι που χρειάζεται να θέλετε να κάνετε. Αν πίστευε ότι όλοι οι μαθητές του θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό αμέσως, δεν θα χρειαζόταν το βιβλίο

εργασιών, και το κείμενο δεν θα είχε τη σημερινή του μορφή. Η ιδέα είναι να έχετε επίγνωση του ότι αποκλείετε ορισμένα μέρη της ζωής σας από αυτό · ορισμένα πράγματα για τα οποία θα ζητούσατε τη βοήθειά του, όμως και άλλα πράγματα για τα οποία δεν θα το κάνατε. Ο Ιησούς σας ζητάει να είστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας, ώστε να συνειδητοποιήσετε κατά πόσον αποκλείετε ορισμένους τομείς από την πρακτική της συγχώρεσής σας, και στη συνέχεια να έχετε επίγνωση του γιατί το κάνετε αυτό.

(7:2-3) Αυτό δεν θα απαιτήσει προσπάθεια εκ μέρους σας. Οι ίδιες οι ασκήσεις πληρούν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για αυτό το είδος μεταφοράς.

Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό με δύο τρόπους. Πρώτον, ο Ιησούς λέει ότι το βιβλίο εργασιών δεν απαιτεί πολύ χρόνο και σκληρή δουλειά. Αν απαιτεί, τότε δεν το κάνετε σωστά. Όταν αγωνίζεστε να μάθετε ή να ξεμάθετε κάτι, προφανώς το έχετε κάνει πραγματικότητα, πράγμα που σημαίνει ότι δεν θα το αναιρέσετε ποτέ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, στον πρώτο κανόνα για αποφάσεις στην αρχή του Κεφαλαίου 30 του κειμένου, λέει: «Μη μάχεσαι τον εαυτό σου» (Κ-30.Ι.1:7). Η συγχώρεση δεν πρέπει να είναι διαμάχη. Πρέπει να έχετε επίγνωση του πόσο θα αντισταθείτε σε αυτό που διδάσκει εδώ ο Ιησούς και να το αποδεχτείτε χωρίς να πολεμήσετε εναντίον του. Η ιδέα δεν είναι βέβαια ότι πρέπει να κάνετε αυτά τα μαθήματα τέλεια.

Σε ένα άλλο επίπεδο, ο λόγος που οι ασκήσεις δεν απαιτούν προσπάθεια είναι ότι δεν είμαστε εμείς αυτοί που αναιρούμε ή συγχωρούμε. Αυτός είναι ο ρόλος του Ιησού. Ο δικός μας είναι απλά να έχουμε τη μικρή προθυμία να ζητήσουμε τη βοήθειά του για να δούμε τον κόσμο διαφορετικά. Για να το πω αλλιώς, παραθέτοντας το κείμενο: Το καθήκον μας είναι «να αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας» (Κ-12.ΙΙ.1:5), πράγμα που επιτυγχάνεται με το να κοιτάζουμε μαζί με τον Ιησού το πρόβλημα «όπως είναι [στο νου], και όχι με τον τρόπο... [που εμείς] το έχουμε στήσει [προβάλλοντάς το στον κόσμο]» (Κ-27.Ⅶ.2:2). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η διαδικασία απαιτεί τόσο λίγη προσπάθεια · η λειτουργία μας είναι απλά να *κοιτάζουμε*, όχι να *κάνουμε*. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό σημείο στο Μάθημα 23, και πολλές, πολλές φορές στη συνέχεια.

(8-9) Θα δυσκολευτείτε να πιστέψετε κάποιες από τις ιδέες που παρουσιάζει το βιβλίο εργασιών, ενώ άλλες μπορεί να σας εντυπωσιάσουν. Αυτό δεν έχει σημασία. Σας ζητείται απλώς να εφαρμόσετε τις ιδέες σύμφωνα με τις οδηγίες που σας δίνονται. Δεν σας ζητείται να τις κρίνετε καθόλου. Σας ζητείται μόνο να τις χρησιμοποιήσετε. Είναι η χρήση τους που θα τους δώσει νόημα για σας και θα σας δείξει ότι είναι αλήθεια.

Θυμηθείτε μόνο αυτό · δεν χρειάζεται να πιστεύετε τις ιδέες, δεν χρειάζεται να τις αποδέχεστε, ούτε καν να τις καλοδεχτείτε. Σε ορισμένες από αυτές μπορεί ενεργά να αντιστέκεστε. Τίποτα από αυτά δεν θα έχει σημασία, ούτε θα μειώσει την αποτελεσματικότητά τους. Όμως μην επιτρέψετε στον εαυτό σας να κάνει εξαιρέσεις στην εφαρμογή των ιδεών που περιέχει το βιβλίο εργασιών, και ανεξαρτήτως των οποιονδήποτε αντιδράσεών σας στις ιδέες, χρησιμοποιήστε τις. Τίποτα παραπάνω ή περισσότερο από αυτό δεν ζητείται.

Είναι σημαντικό να καταλάβετε ότι ο Ιησούς κάνει αυτές τις δηλώσεις στο βιβλίο εργασιών και όχι στο κείμενο. Η επισήμανσή του είναι ότι δεν είναι απαραίτητο να καταλάβετε τι διδάσκει στο βιβλίο εργασιών, αλλά μόνο να κάνετε ό,τι σας λέει, ουσιαστικά επειδή τον εμπιστεύεστε. Στο κείμενο θέλει *όντως* να κατανοήσουμε και να μελετήσουμε και να σκεφτούμε προσεκτικά τις διδασκαλίες του. Δεδομένου ότι το κείμενο παρέχει τη θεωρία των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και το βιβλίο εργασιών την εκπαίδευση του νου, ο Ιησούς δεν χρειάζεται να επιμείνει σε μια τέτοια μελέτη εδώ. Έτσι, μας λέει: «Μην αναλώνετε στα επιχειρήματα. Δεν χρειάζεται να συμφωνείτε με αυτά που

λέω ή να τα πιστεύετε, πόσο μάλλον να σας αρέσουν. Αλλά απλά κάντε αυτό που σας ζητώ». Και πάλι, αυτό δεν είναι απαίτηση αλλά μια χρήσιμη συμβουλή.

Με αυτό τον τρόπο ο Ιησούς μπαίνει κρυφά από την πίσω πόρτα. Ξέρει ότι μόλις κάνουμε αυτό που λέει θα συνειδητοποιήσουμε ότι έχει δίκιο, παύοντας να διαφωνούμε ή να αντιπαρατιθέμεθα. Μας λέει, ουσιαστικά: «Υποθέτω ότι αφού είσαι μαθητής της διδασκαλίας μου θέλεις να μάθεις την αλήθεια της από εμένα. Αν δεν σου αρέσει, μπορείς να πας σε κάτι άλλο. Αλλά ως μαθητής μου προσπάθησε να μην κάνεις εξαιρέσεις, γιατί έτσι θα μου επιτρέψεις να διδάξω ότι αυτές οι αρχές ισχύουν για τα πάντα απόλυτα στον κόσμο, χωρίς καμία εξαίρεση».

Τώρα είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε τα μαθήματα. Αυτό που θα έχει ενδιαφέρον καθώς θα τα εξετάζουμε είναι να παρατηρήσουμε το πώς ο Ιησούς επαναλαμβάνει συνεχώς το ίδιο θέμα, αντανakλώντας τις αρχές της γενίκευσης. Τα πρώτα μαθήματα είναι καταπληκτικοί τρόποι για να μας παρουσιάσει, σε πολύ συγκεκριμένες, προσγειωμένες καταστάσεις, πόσο δεσμευμένοι είμαστε με την ιδέα ότι υπάρχουμε ως διαχωρισμένα άτομα. Οι ασκήσεις μας βοηθούν να συνειδητοποιήσουμε το πώς αυτή η σκέψη διαπερνά κάθε πτυχή της εμπειρίας μας, ακόμη και την πιο πεζή και καθημερινή. Επομένως, καθώς διαβάζετε και εξασκείστε σε αυτά τα μαθήματα, σκεφτείτε τις προεκτάσεις που έχουν για το πώς και γιατί ζείτε τη ζωή σας όπως τη ζείτε. Σκεφτείτε προσεκτικά τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεστε τα πράγματα και συνειδητοποιήστε ότι κάτω από τις αντιλήψεις σας βρίσκεται το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού.

ΜΑΘΗΜΑ 1

Τίποτα από ό,τι βλέπω μέσα σε αυτό το δωμάτιο (σε αυτό το δρόμο, από αυτό το παράθυρο, σε αυτό το μέρος) δεν σημαίνει κάτι.

(1) Τώρα κοίταξε αργά γύρω σου, και ασκήσου στην εφαρμογή αυτής της ιδέας πολύ συγκεκριμένα σε ό,τι βλέπεις.

Αυτό το τραπέζι δε σημαίνει τίποτα.

Αυτή η καρέκλα δε σημαίνει τίποτα.

Αυτό το χέρι δε σημαίνει τίποτα.

Αυτό το πόδι δε σημαίνει τίποτα.

Αυτό το στυλό δε σημαίνει τίποτα.

(2) Έπειτα κοίταξε πιο πέρα από την άμεση περιοχή σου, και εφάρμοσε αυτή την ιδέα σε ευρύτερη κλίμακα:

Αυτή η πόρτα δε σημαίνει τίποτα.

Αυτό το σώμα δε σημαίνει τίποτα.

Αυτή η λάμπα δε σημαίνει τίποτα.

Αυτή η ταμπέλα δε σημαίνει τίποτα.

Αυτή η σκιά δε σημαίνει τίποτα.

Η ιδέα λέει να κοιτάξουμε γύρω μας - χωρίς κρίση - σ' αυτά τα πολύ κοινότυπα αντικείμενα στον κόσμο μας: κάποιο τραπέζι, καρέκλα, χέρι, πόδι, στυλό, πόρτα, σώμα, λάμπα, σημάδι, σκιά. Παρατηρήστε πώς ο Ιησούς βάζει αθόρυβα μέσα και το σώμα ·ο στόχος είναι να συνειδητοποιήσετε ότι κανονικά θα σκεφτόσασταν πως το χέρι σας είναι πιο σημαντικό από ένα στυλό, ή ότι το σώμα σας είναι πιο σημαντικό από μια λάμπα. Δεν υπάρχει κανένας που δεν το πιστεύει αυτό. Συνεπώς, πρέπει να συνειδητοποιήσετε πως ξεκινάτε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* με μια σειρά από δεδομένα που δεν γνωρίζετε καν, μια ιεραρχία αξιών που αποδίδετε στον κόσμο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μας διδάσκει στο κείμενο:

Για να μάθεις αυτά τα μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις μέχρι τώρα. Ούτε μία δεν μπορεί να κρατηθεί κρυφή και θολή χωρίς να βάλει σε κίνδυνο την μάθησή σου. Καμιά πεποίθηση δεν είναι ουδέτερη. Η κάθε μία έχει την δύναμη να υπαγορεύει κάθε απόφαση που παίρνεις. Γιατί μια απόφαση είναι ένα συμπέρασμα βασισμένο σε όλα όσα πιστεύεις. Είναι η έκβαση της πεποίθησης, και έπεται αυτής τόσο σίγουρα όσο και ο πόνος ακολουθεί την ενοχή και η ελευθερία την αθωότητα.(Κ-24.εισ.2: 1-6)

Το πρώτο μάθημα, το οποίο φαίνεται τόσο απλό, για να μην πω απλοϊκό, αν δεν το καταλάβετε πραγματικά, περιέχει όλο το σύστημα σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ οποιουδήποτε πράγματος σε αυτόν τον κόσμο. Όλα είναι εξίσου ίδια επειδή όλα είναι μέρος της ψευδαισθήσης που αντανακλά το ίδιο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, το οποίο είναι μη πραγματικό. Όπως γνωρίζετε από τη μελέτη του κειμένου, ο πρώτος νόμος του χάους, το θεμέλιο του συστήματος σκέψης του εγώ και του κόσμου, είναι ότι υπάρχει μια ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις (Κ-23.ΙΙ.2:3). Εάν πιστεύω ότι το σώμα μου ή το χέρι μου είναι πιο σημαντικό από μια λάμπα, λέω σαφώς ότι υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις. Και πάλι, αν ήταν εφικτό, θα ήταν δύσκολο, να βρεις κάποιον σε αυτόν τον κόσμο που να μην μοιράζεται αυτή την πίστη στην ιεραρχία ή ακόμα και να το σκέφτεται ως ζήτημα. Επομένως, εάν το σκεφθείτε σοβαρά αυτό, θα γίνει σαφές σε σας ότι όλη η ζωή σας βασίζεται σε ένα ψέμα - ο πρώτος νόμος του χάους που λέει ότι υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις.

(3:1-2) Παρατήρησε ότι αυτές οι δηλώσεις δεν είναι τακτοποιημένες με συγκεκριμένη σειρά, και μην αφήσεις να γίνουν εξαιρέσεις στα είδη των αντικειμένων που εφαρμόζονται. Αυτός είναι ο σκοπός της άσκησης.

Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να σταματήσετε να ενδιαφέρεστε για το σώμα σας ή το χέρι σας. Αντίθετα, ο σκοπός αυτών των συλλογισμών είναι να σας βοηθήσουν να έχετε επίγνωση ότι ακόμα και σε αυτό το πολύ βασικό επίπεδο, αντικατοπτρίζετε το σύστημα σκέψης του εγώ. Αυτά τα μαθήματα είναι ταπεινωτικά αν σκεφτείτε βαθιά το τι λένε, διότι σας βοηθούν να συνειδητοποιήσετε πόσο κόντρα πάει η ζωή σας σε όλα όσα διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει ένα μέρος από εσάς που δεν θέλει να μάθει αυτά τα μαθήματα, επειδή υπάρχει ένα μέρος από εσάς που δεν θέλει να εγκαταλείψει τη ζωή σας. Δεν θέλετε να πορεύεστε πιστεύοντας πραγματικά ότι το χέρι σας είναι τόσο ασήμαντο όσο ένα στυλό, επειδή πιστεύετε ότι υπάρχει ένα σώμα που είναι πραγματικό και ότι είστε πραγματικά εδώ στον κόσμο. Εάν το πιστεύετε αυτό, όπως όλοι κάνουμε, δεν μπορείτε να πιστεύετε στην πραγματικότητα του Θεού. Με άλλα λόγια, το πρώτο μέρος του βιβλίου εργασιών έχει ως σκοπό, όπως μόλις μας ειπώθηκε, να ανατρέσουμε τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε και σκεφτόμαστε. Αυτό δίνει το στίγμα για το τι θα ακολουθήσει.

(3:2-4) Αυτός είναι ο σκοπός της άσκησης [να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχουν διαφορές]. Η δήλωση θα πρέπει να εφαρμοστεί σε όλα όσα βλέπεις. Όσο εφαρμόζεις την ιδέα για την ημέρα, να την εφαρμόζεις εξ ολοκλήρου χωρίς διακρίσεις.

Αυτό είναι το νόημα της *γενίκευσης*. Προφανώς ο Ιησούς δεν περιμένει από εμάς να κάνουμε τέλεια αυτή την άσκηση χωρίς διακρίσεις · αν μπορούσαμε, δεν θα χρειαζόμασταν αυτά τα μαθήματα. Η ιδέα έχει στόχο να έχουμε επίγνωση του πόσο *δεν το κάνουμε* αυτό στη ζωή μας, ακόμα και όταν προσπαθούμε συγκεκριμένα να το κάνουμε. Όταν κάνετε αυτό το μάθημα, λοιπόν, θα πρέπει να σκεφτείτε αν είστε πραγματικά έτοιμοι να πείτε ότι «αυτό το χέρι είναι τόσο ασήμαντο όσο το στυλό». Και αν πιστεύετε ότι νομίζετε ότι είναι το ίδιο, πάρτε ένα στυλό και σπάστε το, και στη συνέχεια το χέρι σας και σπάστε το κι αυτό. Ξαφνικά θα συνειδητοποιήσετε ότι πιστεύετε πως υπάρχει μια πραγματική διαφορά. Αυτό σίγουρα δεν έχει σκοπό να σας κάνει να νιώθετε ένοχοι, αλλά να σας βοηθήσει να συνειδητοποιήσετε το πόσο επενδύετε να ταυτίζεστε με το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού.

(3:5-7) Μην προσπαθήσεις να την εφαρμόσεις σε όλα όσα βλέπεις, γιατί αυτές οι ασκήσεις δεν πρέπει να γίνουν τελετουργικές. Μόνο βεβαιώσου ότι τίποτα από ό,τι βλέπεις δεν αποκλείεται συγκεκριμένα. Το κάθε πράγμα είναι σαν το άλλο όσον αφορά την εφαρμογή αυτής της ιδέας.

Θα ήταν πολύ εύκολο να κοιτάζετε κάθε πράγμα μέσα στο δωμάτιο και να βλέπετε τα διάφορα μέρη του σώματός σας και να λέτε: «Αυτό δεν σημαίνει τίποτα». Αλλά τότε το κάνετε απλώς σαν μια τελετουργία. Βασικά, μια τελετουργία σας αφήνει χωρίς νου, γι' αυτό αρέσουν στους ανθρώπους. Μια φίλη είπε κάποτε ότι της άρεσε να λέει προσευχές με το κομποσκοίνι, επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτεται. Έτσι γίνεται. Ο Ιησούς σας λέει να μην το κάνετε αυτό με αυτό το βιβλίο εργασιών. Μην το μετατρέψετε σε τελετουργία. Τα τελετουργικά έχουν σχεδιαστεί για να σας κρατούν *χωρίς νου*. Ο σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να σας κάνουν να έχετε επίγνωση. Θα επιστρέφουμε επανειλημμένα στο θέμα του πιθανού κινδύνου που ενέχουν οι τελετουργίες.

Είναι εύκολο να μην δείτε πόσο «παραπλανητικός» γίνεται εδώ ο Ιησούς. Φαίνεται να μας λέει ότι αυτή η ιδέα είναι μόνο γι' αυτό το μάθημα. Αυτό που δεν μας λέει είναι ότι τα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων* βασίζονται σε αυτή την αρχή!

(4) Το κάθε ένα από τα πρώτα τρία μαθήματα δεν θα πρέπει να γίνει πάνω από δύο φορές την ημέρα το κάθε ένα, κατά προτίμηση πρωί βράδυ. Ούτε θα πρέπει να το επιχειρήσεις για περισσότερο από περίπου ένα λεπτό, εκτός κι αν αυτό είναι για σένα υπερβολικά βιαστικό. Είναι βασικό να υπάρχει ένα στοιχείο άνεσης.

Καθώς κάνετε αυτά τα μαθήματα, θα πρέπει να αισθάνεστε τον Ιησού να σας λέει: «Αυτά πρέπει να γίνονται απαλά. Μην σταυρώνετε τον εαυτό σας με αυτά. Μην προσπαθήσετε να τα κάνετε τέλεια. Μην αισθάνεστε ένοχοι όταν πιστεύετε ότι αποτυγχάνετε. Μην μετατρέπετε την πρακτική σας σε ένα ψυχαναγκαστικό τελετουργικό. Θα πρέπει να αισθάνεστε άνετα με αυτές τις ασκήσεις». Η ευγένειά του γίνεται μία από τις σημαντικές αρχές του βιβλίου εργασιών και η ενσωμάτωση αυτής της ευγενικής καλοσύνης στη ζωή μας είναι ένα από τα σημαντικότερα μαθήματα που θα θέλαμε ποτέ να μάθουμε. Ο Ιησούς μας εφοδιάζει με ένα υπέροχο πρότυπο.

ΜΑΘΗΜΑ 2

**Έχω δώσει σε όλα όσα βλέπω μέσα σε αυτό το δωμάτιο
(σε αυτό το δρόμο, από αυτό το παράθυρο, σε αυτό το μέρος)**

όλη την σημασία που έχουν για μένα.

Το πρώτο μάθημα - ότι τίποτα δεν σημαίνει κάτι - τώρα επεκτείνεται. Ο λόγος που τίποτα δεν σημαίνει κάτι είναι διότι εσύ έχεις δώσει νόημα στο καθετί, αποκρύπτοντας, όπως θα δούμε επί του παρόντος, το *πραγματικό* νόημα που έχει τη συγχώρεση. Γνωρίζεις ότι το έχεις κάνει αυτό επειδή πιστεύεις ότι το χέρι σου είναι πιο σημαντικό από ένα στυλό. Εφόσον αυτός δεν μπορεί να είναι ο τρόπος με τον οποίο σκέφτεται το Άγιο Πνεύμα, αυτό μπορεί να έχει προέλθει μόνο από τον δικό σου τρόπο σκέψης. Δεν έχει δώσει ο Θεός το νόημα σε όλα όσα βλέπεις γύρω σου, ούτε ο Ιησούς. *Εσύ* το έχεις δώσει.

Οι άνθρωποι λένε ότι δίνουν αξία σε κάτι γιατί και οι γονείς τους του έδιναν αξία και γιατί ανατράφηκαν μέσα σε μια συγκεκριμένη κουλτούρα, θρησκεία, κοινωνικοοικονομική τάξη κλπ. Αλλά αυτή δεν είναι μια ειλικρινής δήλωση. Αν το σκεφτούν πραγματικά, θα συνειδητοποιήσουν ότι δεν έχουν υιοθετήσει όλες τις αξίες των γονιών τους, ούτε τις αξίες του κοινωνικού τους συστήματος, και ούτω καθεξής. Έχουν υιοθετήσει μόνο εκείνες τις αξίες που εναρμονίζονται με αυτό που θέλουν να είναι οι αξίες τους.

Παρόλο που δεν αναφέρεται εδώ, ο Ιησούς ζητά να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς μαζί του · να αποδεχθώ ότι τίποτα σε αυτό το δωμάτιο ή στον κόσμο δεν σημαίνει τίποτα, γιατί εγώ είμαι αυτός που έχει δώσει νόημα στον κόσμο, και εγώ - το εγώ μου - δεν θα μπορούσα ποτέ να καταλάβω το αληθινό νόημα: τη συγχώρεση.

(1) Οι ασκήσεις σ' αυτή την ιδέα είναι οι ίδιες όπως του πρώτου μαθήματος. Άρχισε με τα πράγματα που είναι κοντά σου, και εφάρμοσε την ιδέα σε ό,τι πέφτει το μάτι σου. Μετά επέκτεινε το πεδίο έξω. Γύρισε το κεφάλι σου έτσι ώστε να συμπεριλάβεις ό,τι βρίσκεται και στις δύο πλευρές σου. Αν είναι δυνατόν, γύρισε το κεφάλι σου και συμπερίλαβε και ό,τι βρίσκεται πίσω σου. Να μην κάνεις καθόλου διακρίσεις όσο είναι δυνατόν ως προς την επιλογή των αντικειμένων που θα εφαρμόσεις αυτή την ιδέα, μην επικεντρώνεσαι σε τίποτα συγκεκριμένο, και μην επιχειρήσεις να συμπεριλάβεις τα πάντα μέσα σε μια περιοχή, αλλιώς θα δημιουργήσεις ένταση.

Ο Ιησούς μας λέει να μην κάνουμε διακρίσεις, λέγοντας ότι κάποιο πράγμα είναι σημαντικό και κάποιο άλλο δεν είναι, ή ότι αυτό το πράγμα δεν σημαίνει τίποτα, αλλά εκείνο σημαίνει κάτι. Μας λέει να μην κάνουμε διακρίσεις στην εξάσκησή μας. Ο ίδιος μας λέει ότι προσπαθώντας να συμπεριλάβουμε τα πάντα θα μας οδηγήσει σε ένταση, και στη συνέχεια επίσης σύντομα θα αναπτυχθεί ένα τελετουργικό. Τα τελετουργικά περιλαμβάνουν ένταση, επειδή υπάρχει πάντα μια αίσθηση ότι πρέπει να κάνουμε κάτι. *Πρέπει* να πω την προσευχή με ένα συγκεκριμένο τρόπο. *Πρέπει* να κάνω το μάθημα την ίδια ώρα, κάθε μέρα. *Πρέπει* να πάω στην εκκλησία ή στην συναγωγή κάθε μέρα ή κάθε εβδομάδα ή οτιδήποτε άλλο. Αν είναι τελετουργία, τότε είναι κάτι που πρέπει να γίνεται πάντα με τον ίδιο τρόπο. Και συνήθως, εάν γίνεται σε ένα θρησκευτικό πλαίσιο, πρέπει να γίνεται με τον ίδιο τρόπο πάντα, γιατί αυτό θέλει ο Θεός ή το λέει η Βίβλος ή το απαιτούν οι θρησκευτικοί δάσκαλοι.

Επομένως, ο Ιησούς μας λέει να μην κάνουμε αυτές οι ασκήσεις όπως θα κάναμε ένα τελετουργικό, και να μην τις κάνουμε έχοντας κάποια αίσθηση έντασης. Εάν αρχίσουμε να αισθανόμαστε ένταση, μας λέει ότι θα πρέπει να σταματήσουμε. Αυτό είναι επίσης μια ένδειξη ότι τις κάνουμε με λάθος τρόπο · ότι τις κάνουμε με το εγώ μας και όχι μαζί του.

(2:1)Απλά κοιτάζε γύρω σου χαλαρά και σχετικά γρήγορα, προσπαθώντας να αποφύγεις την επιλογή ανάλογα με το μέγεθος, την φωτεινότητα, το χρώμα, το υλικό, ή με την σημασία που έχουν για σένα.

Το ίδιο το γεγονός ότι ο Ιησούς λέει «προσπαθώντας να το αποφύγεις αυτό» θέλει να σας πει ότι θα προσπαθήσετε να το κάνετε αυτό · δηλ., να επιλέξετε ανάλογα με το τι είναι σημαντικό για σας και το τι δεν είναι. Ακόμα κι αν νομίζετε ότι δεν το κάνετε αυτό συνειδητά, αυτό θα πρέπει σίγουρα να συμβαίνει ασυνείδητα, λαμβάνοντας υπόψη την ιεραρχία των αξιών που μοιραζόμαστε όλοι.

(2:2-5) Πάρε τα θέματα για εφαρμογή απλά όπως τα βλέπεις. Προσπάθησε να εφαρμόσεις την άσκηση με την ίδια άνεση σε ένα σώμα, ή ένα κουμπί, μια μύγα ή ένα πάτωμα, ένα χέρι ή ένα μήλο. Το μοναδικό κριτήριο για την εφαρμογή αυτής της ιδέας σε οτιδήποτε, είναι απλά να έχει πέσει στο πεδίο της όρασής σου. Μην κάνεις προσπάθεια να συμπεριλάβεις τίποτα συγκεκριμένο, αλλά βεβαιώσου και ότι δεν έχεις αποκλείσει και τίποτα συγκεκριμένο.

Χρειάζεται να διαβάσουμε και να στοχαστούμε αυτά τα μαθήματα, κινούμενοι πέρα από τη μορφή των λέξεων προς το δικό τους υποβόσκων περιεχόμενο ή νόημα. Με άλλα λόγια, χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Ιησούς μας διδάσκει να το γενικεύσουμε · ότι όλα τα πράγματα είναι εξίσου χωρίς νόημα επειδή όλα εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό του διαχωρισμού του εγώ. Αργότερα θα βρούμε ότι όλα τα πράγματα γίνονται εξίσου σημαντικά, γιατί τα πάντα στον αντιληπτό κόσμο μας μπορούν επίσης να εξυπηρετήσουν το σκοπό του Αγίου Πνεύματος. Δεν έχει σημασία τι είναι · θα μπορούσε να είναι κάτι που πιστεύουμε ότι είναι σημαντικό, όπως κάποιο σώμα, ή κάτι που πιστεύουμε ότι δεν είναι σημαντικό, όπως ένα μήλο ή ένα κουμπί. Από τη στιγμή που βλέπουμε, ακούμε, γευόμαστε ή αισθανόμαστε οτιδήποτε, λέμε ότι ο υλικός κόσμος είναι πραγματικός · η δυαδικότητα και η αντίληψη είναι πραγματικές. Αυτός ουσιαστικά είναι ένας τρόπος να πω ότι εγώ είμαι πραγματικός. Πίσω από αυτό φυσικά, βρίσκεται η δήλωση ότι επειδή ο υλικός κόσμος είναι πραγματικός, ο Θεός δεν μπορεί να είναι. Αυτή είναι η μεταφυσική που διαφαίνεται σ' αυτά τα πρώτα και υπέροχα μαθήματα.

ΜΑΘΗΜΑ 3

Δεν καταλαβαίνω τίποτα από ό,τι βλέπω μέσα σε αυτό το δωμάτιο

(σε αυτό το δρόμο, από αυτό το παράθυρο, σε αυτό το μέρος).

Τίποτα σε αυτό το δωμάτιο δεν σημαίνει κάτι, γιατί εγώ του έχω δώσει όλο το νόημα που έχει. Επομένως, εφόσον του έχω δώσει το νόημα που έχει, πώς θα μπορούσα εγώ, ένας εαυτός διαχωρισμένος από το νόημα, να το καταλάβω; Μπορώ να το καταλάβω από την οπτική γωνία του εγώ μου, επειδή ο σκοπός που εξυπηρετεί είναι να κάνει τον κόσμο και την εμπειρία μου σ' αυτόν πραγματικά. Αλλά δεν μπορώ να το καταλάβω πραγματικά, γιατί σκοπός που έχει ο κόσμος, όπως συζητήσαμε και στον πρόλογο, είναι το να με εμποδίζει να καταλάβω. Η αληθινή κατανόηση με κάνει να συνειδητοποιήσω τον σκοπό που έδωσα σε όλα και σε όλους στη ζωή μου. Και πάλι, ένας από τους σημαντικούς στόχους που έχουν τα πρώτα μαθήματα είναι να μας κάνουν ταπεινούς, ώστε να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα. Αυτό είναι που στηρίζει τη σημαντική (αν όχι σοκαριστική!) δήλωση του Ιησού στο κείμενο: «Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου

είναι μια ισχυρή συνεισφορά προς την αλήθεια, και ότι αυτή την κάνει αυτό που είναι» (Κ-18.IV.7: 5).

Το μάθημα ξεκινά δίνοντας έμφαση στο να μην κάνουμε διακρίσεις όπως έχουμε ήδη δει:

(1) Εφάρμοσε αυτή την ιδέα όπως τις προηγούμενες, χωρίς να κάνεις κανενός είδους διακρίσεις.

Αυτό σημαίνει ότι δεν καταλαβαίνω τίποτα. Νομίζω ότι καταλαβαίνω το λόγο που υπάρχει το στυλό ή το φλιτζάνι, αλλά δεν καταλαβαίνω ότι ο *απώτερος* σκοπός τους είναι να με κρατούν ριζωμένο στην ψευδαίσθηση και μακριά από τον Ουρανό. Το εγώ μου λέει ότι το στυλό είναι για να γράφω, το ποτήρι για να πίνω και τα ρούχα για να καλύψω το σώμα, αλλά δεν καταλαβαίνω τον σκοπό του εγώ που υποβόσκει κάτω απ' αυτές και όλες τις άλλες πτυχές του υλικού κόσμου.

(1:2-5) Ό,τι βλέπεις γίνεται κατάλληλο θέμα για να εφαρμόσεις την ιδέα. Βεβαιώσου ότι δεν αμφισβητείς την καταλληλότητα από οτιδήποτε για την εφαρμογή αυτής της ιδέας. Αυτές δεν είναι ασκήσεις κρίσης. Οτιδήποτε βλέπεις είναι κατάλληλο αν το βλέπεις.

Ασυνείδητα, σίγουρα αμφισβητούμε την καταλληλότητα ορισμένων πραγμάτων. Και πάλι, κανείς δεν πιστεύει ότι το χέρι του είναι λιγότερο σημαντικό από ένα μήλο ή από ένα κουμπί. Πιστεύουμε ότι υπάρχει μια εξαιρετικά σημαντική διαφορά μεταξύ τους.

«Οτιδήποτε βλέπεις είναι κατάλληλο αν το βλέπεις», γιατί αν το βλέπω, δεν μπορεί να είναι πραγματικό. Αυτό συμβαίνει επειδή «βλέπουμε» με τα μάτια μας, και τα μάτια μας, όπως όλα τα αισθητήρια όργανά μας, έγιναν ειδικά για να μην *βλέπουμε*. Με άλλα λόγια, έγιναν από το εγώ για να κοιτάζουν *έξω* από το νου, ενώ η πραγματική όραση βρίσκεται μόνο *μέσα* στο νου. Αυτή είναι η θεμελιώδης φαινομενικότητα που ενώνει τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο.

(1:6-7) Μερικά από τα πράγματα που βλέπεις μπορεί να έχουν σημασία που σε φορτίζει συναισθηματικά. Προσπάθησε να αφήνεις τέτοια συναισθήματα κατά μέρος, και απλά χρησιμοποίησε και αυτά τα πράγματα ακριβώς όπως όλα τα άλλα.

Αυτό που είναι χρήσιμο σε αυτά τα μαθήματα - αν τους δώσετε ιδιαίτερη προσοχή - είναι ότι θα φέρουν στην επιφάνεια όλες μας τις ασυνείδητες και κρυμμένες αξίες, που είναι παρόμοιο με τα ψυχολογικά τεστ, τα οποία χρησιμοποιούνται από τους ψυχολόγους για να βοηθήσουν να κατανοηθεί η υποβόσκουσα δυναμική της ψυχολογικής διαταραχής ενός ατόμου. Αυτό το θέμα θα το δούμε να αντικατοπτρίζεται στα μαθήματα που θα ακολουθήσουν.

(2) Ο σκοπός αυτής της άσκησης είναι να σε βοηθήσει να καθαρίσεις το νου σου από όλους τους προηγούμενους συσχετισμούς, για να δεις τα πράγματα καθαρά όπως εμφανίζονται μπροστά σου τώρα, και να συνειδητοποιήσεις το πόσο λίγα καταλαβαίνεις γι' αυτά. Επομένως είναι βασικό να διατηρήσεις ανοιχτό νου, ανεπηρέαστο από κρίσεις, ως προς την επιλογή των πραγμάτων στα οποία θα εφαρμόσεις την ιδέα της ημέρας. Γι' αυτό το σκοπό το κάθε πράγμα είναι σαν το άλλο, εξίσου κατάλληλο και γι' αυτό εξίσου χρήσιμο.

Αυτή είναι η βαθύτερη δήλωση που έχει γίνει μέχρι τώρα και το νόημά της πρέπει να είναι απολύτως ξεκάθαρο. Ο Ιησούς προσπαθεί να μας βοηθήσει να αφήσουμε το παρελθόν, γιατί όσο αυτό παραμένει κρυμμένο από τη επίγνωσή μας δεν μπορούμε να το αναιρέσουμε. Μένοντας θαμμένο επομένως, το παρελθόν συνεχίζει να εμφανίζει ξανά και ξανά τη δική του βαριά αίσθηση ενοχής που είναι φορτωμένη με κρίση. Το κλειδί για να αναιρέσουμε το παρελθόν βρίσκεται στην αρχή που υποβόσκει σε αυτές τις ασκήσεις: την εγγενή ομοιότητα που έχουν όλες οι ψευδαισθήσεις.

ΜΑΘΗΜΑ 4

Αυτές οι σκέψεις δεν σημαίνουν τίποτα. Είναι σαν τα πράγματα που βλέπω μέσα σε αυτό το δωμάτιο (σε αυτό το δρόμο, από αυτό το παράθυρο, σε αυτό το μέρος).

Ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είναι μόνο αυτά που βλέπουμε που δεν έχουν κανένα νόημα, αλλά επίσης και οι σκέψεις μας γι' αυτά που βλέπουμε δεν έχουν νόημα. Στα επόμενα μαθήματα μας εξηγεί ότι οι σκέψεις μας δεν διαφέρουν από αυτό που αντιλαμβανόμαστε. Το εσωτερικό και το εξωτερικό είναι ένα και το αυτό.

(1) Αντίθετα με τις προηγούμενες, αυτές οι ασκήσεις δεν αρχίζουν με την ιδέα της ημέρας. Σ' αυτές της περιόδους πρακτικής, άρχισε σημειώνοντας τις σκέψεις που περνούν από το νου σου για ένα περίπου λεπτό. Μετά εφάρμοσε την ιδέα σε αυτές. Αν ήδη αντιλαμβάνεσαι λυπηρές σκέψεις, τότε χρησιμοποίησέ τις σαν θέματα εφαρμογής στην ιδέα. Όμως, μην επιλέγεις μόνο τις σκέψεις που θεωρείς «κακές». Αν εξασκηθείς στο να παρατηρείς τις σκέψεις σου, θα δεις ότι αντιπροσωπεύουν ένα μίγμα, που κατά μια έννοια, καμιά δεν μπορεί να αποκαλεστεί «καλή» ή «κακιά». Γι αυτό δεν σημαίνουν τίποτα.

Και οι δύο, η αντίληψή μας και οι σκέψεις μας μεταβάλλονται. Αυτό που μεταβάλλεται δεν είναι αμετάβλητο εξ ορισμού, και αν δεν είναι αμετάβλητο, δεν μπορεί να είναι του Θεού. Η δήλωση αυτή εκφράζει μία από τις βασικές προϋποθέσεις στις οποίες στηρίζεται η λογική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Οτιδήποτε είναι του Θεού *πρέπει* να αποτελεί μέρος των χαρακτηριστικών Του. Αν δεν είναι, δεν μπορεί να είναι δικό Του και έτσι πρέπει να είναι μη πραγματικό ή απατηλό. Έτσι, αν υπάρχει κάτι που μεταβάλλεται δεν μπορεί να είναι του Αμετάβλητου, και επομένως δεν υπάρχει και πρέπει να είναι εγγενώς χωρίς νόημα, γιατί έχει διαχωριστεί από το μόνο που έχει νόημα. Καθώς δίνουμε προσοχή στις σκέψεις μας στη συνέχεια, θα δούμε την τυχαία, μεταβλητή και εφήμερη φύση τους, που πιστοποιεί την απουσία νοήματος. Ως μεταβλητές λοιπόν, πρέπει να είναι του εγώ, το οποίο πάντοτε έχει να κάνει με την αλλαγή, που οφείλει την προέλευσή του στην αρχική αλλαγή από τον Αμετάβλητο Ένα.

Τα αρχικά αυτά μαθήματα με τις παραπλανητικά απλές ασκήσεις τους καθώς τα εφαρμόζουμε στην καθημερινή μας ζωή, μας οδηγούν σταδιακά και ευγενικά στην αναγνώριση της αλήθειας τους.

(2) Επιλέγοντας τα θέματα για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας, απαιτείται η συνηθισμένη εξειδίκευση. Μην φοβηθείς να χρησιμοποιήσεις «καλές» σκέψεις όπως και «κακές». Καμιά από αυτές δεν αντιπροσωπεύει τις πραγματικές σκέψεις σου, οι οποίες επικαλύπτονται από αυτές. Οι «καλές» δεν είναι παρά σκιές από ό,τι βρίσκεται πάρα πέρα, και οι σκιές δυσχεραίνουν την ορατότητα. Οι «κακές» είναι εμπόδια στην ορατότητα, και κάνουν την όραση αδύνατη. Δεν θέλεις ούτε τις μεν ούτε τις δε.

Οι πραγματικές μας σκέψεις είναι οι σκέψεις αγάπης ή ενιαιότητας, οι οποίες πρέπει να είναι μη-συγκεκριμένες, ο ορισμός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* για τον όρο *αφηρημένο*. Αυτές οι αφηρημένες σκέψεις καλύπτονται από τον κόσμο των εξειδικεύσεων του εγώ. Αυτό που θέλουμε είναι η αλήθεια, όχι μια σκιά ή ένα εμπόδιο. Σαν καλοί Πλατωνικοί, θέλουμε το Καλό που βρίσκεται πέρα από την *αντίληψη* του καλού. Το καλό και το κακό είναι αντιλήψεις, και όπως διδαχθήκαμε προς στο τέλος του κειμένου:

... Η σωτηρία δεν μπορεί να ειπωθεί σαν τίποτα περισσότερο εκτός από μια απόδραση από τις αντιλήψεις. Δεν ασχολείται με το περιεχόμενο του νου, αλλά με την απλή δήλωση ότι σκέφτεται. (Κ-31.V.14:3-4)

Στην καλύτερη περίπτωση, οι ορθά νοούμενες σκέψεις μας (οι «καλές») είναι οι διορθώσεις των εσφαλμένα νοούμενων σκέψεών μας (των «κακών»), αλλά στο τέλος και η εξειδίκευσή τους επίσης πρέπει να εξαφανιστεί μέσα στην αφηρημένη ή τη μη-συγκεκριμένη Αγάπη της Πηγής μας.

(3) Αυτή είναι μια πολύ σημαντική άσκηση, και θα επαναλαμβάνεται πότε-πότε με κάπως διαφορετική μορφή. Ο στόχος εδώ είναι να σε εκπαιδεύσει στα πρώτα βήματα προς τον στόχο του να διαχωρίζεις αυτό που δεν έχει νόημα, από αυτό που έχει. Είναι μια πρώτη προσπάθεια στον μακροπρόθεσμο στόχο της εκμάθησης να βλέπεις αυτό που δεν έχει νόημα σαν κάτι έξω από σένα, και αυτό που έχει νόημα σαν κάτι που βρίσκεται μέσα σου. Είναι επίσης η αρχή της εκπαίδευσης του νου σου να αναγνωρίζει τι είναι το ίδιο και τι διαφορετικό.

Αυτή είναι μια κυοφορούσα σκέψη που λέει ότι αυτό που βρίσκεται έξω δεν έχει νόημα, επειδή αυτό που βρίσκεται έξω είναι μη πραγματικό. «Αυτό που έχει νόημα μέσα σου» είναι οι σκέψεις του Αγίου Πνεύματος στο νου μας. Οτιδήποτε αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά και πιστεύουμε ότι είναι πραγματικό εξυπηρετεί το σκοπό του εγώ, ο οποίος είναι να συνεχίσουμε να σκεφτόμαστε ότι αυτό που δεν έχει κανένα νόημα είναι πραγματικό. Όλο αυτό τότε γίνεται ένα παραπέτασμα γι' αυτά που είναι πραγματικά σημαντικά. Το Άγιο Πνεύμα ωστόσο, μας διδάσκει να δούμε ότι αυτό που βρίσκεται έξω στον κόσμο εξυπηρετεί το σκοπό να μας διδάξει ότι δεν υπάρχει κόσμος. Εκεί βρίσκεται το νόημά του. Τα αντικείμενα δεν έχουν νόημα από μόνα τους, αλλά ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος τους παρέχει νόημα. Όλα όσα βλέπονται χωρίς Αυτό είναι χωρίς νόημα.

Το εγώ μας βάζει να δίνουμε αξία σε ό,τι βρίσκεται στον κόσμο, έτσι ώστε να πιστέψουμε στην πραγματικότητα του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, που αντανακλά ο κόσμος. Το Άγιο Πνεύμα μας κάνει να αντιλαμβανόμαστε αυτά που βρίσκονται στον κόσμο, με τέτοιο τρόπο ώστε τελικά να συνειδητοποιήσουμε πως δεν υπάρχει κόσμος. Συνεπώς, «αυτό που είναι ίδιο» είναι τα πάντα μέσα στο εγωικό σύστημα σκέψης, και τα πάντα μέσα στο σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος: Η ενοχή είναι ενοχή, ανεξάρτητα από τη μορφή της · η αγάπη είναι αγάπη, ανεξάρτητα από τη μορφή της. Αλλά αυτά τα δύο συστήματα διαφέρουν μεταξύ τους, διότι το εγωικό σύστημα σκέψης μας ριζώνει βαθύτερα στην κόλαση, ενώ αυτό του Αγίου Πνεύματος μας φέρνει στην εστία. Έτσι μαθαίνουμε την εγγενή ομοιότητα που έχουν όλες οι σκέψεις μέσα και στα δύο συστήματα σκέψης, και την ουσιαστική διαφορά που υπάρχει ανάμεσά τους.

(4) Χρησιμοποιώντας τις σκέψεις σου για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας, αναγνώριζε την ταυτότητα κάθε σκέψης από την κεντρική μορφή ή το γεγονός που περιέχει. Για παράδειγμα:

Αυτή η σκέψη για _____ δεν σημαίνει τίποτα.

Είναι σαν τα πράγματα που βλέπω μέσα σε αυτό το δωμάτιο (σε αυτό το δρόμο, και ούτω καθεξής)

Προσέξτε την έμφαση που δίνεται - και επαναλαμβάνεται παντού - στην ανάγκη να είμαστε συγκεκριμένοι κατά την εφαρμογή της σημερινής ιδέας. Χωρίς αυτή την εφαρμογή, οι ασκήσεις δεν θα έχουν νόημα για μας.

(5) Μπορείς ακόμα να χρησιμοποιήσεις την ιδέα για κάποια σκέψη που αναγνωρίζεις σαν επιβλαβή. Αυτή η πρακτική είναι χρήσιμη, αλλά δεν μπορεί να υποκαταστήσει τις

απρογραμμάτιστες διαδικασίες που πρέπει να ακολουθηθούν για τις ασκήσεις. Όμως, μην ξεετάζεις το νου σου για περισσότερο από περίπου ένα λεπτό. Ακόμα είσαι πολύ άπειρος ώστε να αποφεύγεις την τάση να απορροφηθείς υπερβολικά χωρίς λόγο.

Αυτό αποτελεί ένα μέρος του σκοπού του Ιησού να μας κάνει να αισθανόμαστε ταπεινοί. Δεν γνωρίζουμε ακόμα τη διαφορά ανάμεσα στο βλαβερό και στο αβλαβές. Θυμίζει την συμβουλή που μας δίνει στο κείμενο, ότι δεν γνωρίζουμε τη διαφορά μεταξύ του πόνου και της χαράς (Κ-7.Χ), και μεταξύ της φυλάκισης και της ελευθερίας (Κ-8.ΙΙ). Και έτσι απασχολούμε τους εαυτούς μας άσκοπα επιδιώκοντας αυτό που θα μας βλάψει, αντί να μάθουμε το μόνο που μας φέρνει ειρήνη και χαρά.

(6) Ακόμα, αφού αυτές οι ασκήσεις είναι οι πρώτες αυτού του είδους, μπορεί να βρεις ότι είναι ιδιαίτερα δύσκολο να σταματήσεις τις κρίσεις σου όσον αφορά τις σκέψεις σου. Μην επαναλάβεις αυτές τις ασκήσεις πάνω από τρεις ή τέσσερις φορές την ημέρα. Θα επανέλθουμε σε αυτές αργότερα.

Ο Ιησούς δεν θέλει να αισθάνεστε ένοχοι επειδή δεν μπορείτε να κάνετε τις ασκήσεις, όμως θέλει να έχετε επίγνωση ότι δυσκολεύεστε να τις κάνετε. Αυτό που υπονοείται εδώ είναι η ακόλουθη δήλωση: «Έχω πρόβλημα να τις κάνω, γιατί δεν θέλω να εγκαταλείψω την πεποίθησή μου, όχι μόνο ότι είναι σημαντικά τα αντικείμενα στη ζωή μου, όπως είναι και οι σκέψεις μου, αλλά ότι εγώ είμαι σημαντικός. Εγώ, ως μία ανεξάρτητη, ιδιαίτερη ύπαρξη, είμαι σημαντικός». Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αυτά τα μαθήματα είναι «ιδιαίτερα δύσκολα».

ΜΑΘΗΜΑ 5

Ποτέ δεν ενοχλούμαι για τον λόγο που νομίζω.

Αυτό είναι ένα από τα μαθήματα στα οποία αναφέρομαι συχνά, γιατί μπαίνει στον πυρήνα της εξάσκησής μας. Προφανώς νομίζουμε πως ενοχλούμαστε από ό,τι συμβαίνει στον κόσμο και από το πόσο αυτό μας επηρεάζει. Αλλά ο *μόνος* λόγος που ενοχλούμαστε, ο οποίος δεν διδάσκεται εδώ αναλυτικά, αλλά αφήνεται να εννοηθεί, είναι ότι επιλέξαμε το εγώ ως δάσκαλό μας αντί για τον Ιησού.

(1) Αυτή η ιδέα, όπως η προηγούμενη, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για κάθε πρόσωπο, κατάσταση ή γεγονός το οποίο πιστεύεις ότι σου προκαλεί πόνο. Εφάρμοσε την ειδικά σε ό,τι πιστεύεις ότι είναι η αιτία της ενόχλησής σου, χρησιμοποιώντας την περιγραφή του συναισθήματος με όποιες λέξεις σου φαίνονται πιο ακριβείς. Η ενόχληση μπορεί να είναι φόβος, ανησυχία, θλίψη, άγχος, θυμός, μίσος, ζήλια ή πολλά άλλα, που νομίζεις ότι είναι διαφορετικά. Αυτό δεν ισχύει. Όμως, μέχρι να μάθεις ότι η μορφή δεν έχει σημασία, η κάθε μορφή θα γίνει κατάλληλο θέμα εφαρμογής για τις ασκήσεις της ημέρας. Όταν εφαρμόζεις την ίδια ιδέα στην κάθε μία ξεχωριστά, κάνεις το πρώτο βήμα για την τελική αναγνώριση ότι όλες είναι οι ίδιες.

Αυτό που εκφράζεται εδώ, για άλλη μια φορά, είναι το παράδοξο ότι συνεχίζουμε να εξασκούμαστε με τις εξειδικεύσεις, έτσι ώστε να μάθουμε ότι όλα είναι τα ίδια και μη συγκεκριμένα. Πράγματι αυτό είναι το κεντρικό θέμα της διαδικασίας που μας δίνεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που τελικά θα μας ξυπνήσει από το όνειρο. Εξασκώντας τη συγχώρεση *κάθε φορά* που βιώνουμε ενόχληση ή α-σθένεια - τη *μορφή* της δυσφορίας μας - θα αποκτήσουμε επίγνωση του υποβόσκοντος *περιεχομένου*, την ενοχή που είναι η πηγή της δυσφορίας. Αυτό συμβαίνει όταν τελικά μαθαίνουμε

την εγγενή ομοιότητα που έχουν όλες οι ψευδαισθήσεις. Τότε θα εξαφανιστούν, αφήνοντας μόνο το περιεχόμενο της αγάπης, την μοναδική παρηγοριά μας και την αληθινή πηγή της ειρήνης. Αυτό το μάθημα είναι εξαιρετικά σημαντικό διότι όλοι ενοχλούμαστε, και είμαστε πάντα σίγουροι για την αιτία. Αυτό μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν ενοχλούμαστε λόγω αυτού που βρίσκεται εξωτερικά, αλλά μόνο λόγω του τρόπου που εξετάζουμε αυτό που βρίσκεται εξωτερικά.

Ακολουθεί η συγκεκριμένη εργασία του μαθήματος να αναγνωρίσουμε την ιδιαίτερη μορφή της ενόχλησης, και την αιτία που αποδίδουμε σε αυτή:

(2) Όταν χρησιμοποιείς την σημερινή ιδέα για κάποια συγκεκριμένη αιτία ενόχλησης οποιασδήποτε μορφής, να χρησιμοποιείς και την μορφή με την οποία βλέπεις την ενόχληση, και την αιτία στην οποία την αποδίδεις. Για παράδειγμα:

Δεν είμαι θυμωμένος με _____ για τον λόγο που νομίζω.

Δεν φοβάμαι το _____ για τον λόγο που νομίζω.

Ο Ιησούς τώρα μας μετακινεί γρήγορα από το σωματικό κόσμο των συναισθημάτων προς τον κόσμο του νου των δικών μας σκέψεων:

(3) Αλλά πάλι, αυτό δεν πρέπει να υποκαταστήσει τις κανονικές περιόδους εξάσκησης, κατά τις οποίες ερευνάς το νου σου για «πηγές» ενόχλησης στις οποίες πιστεύεις, και για μορφές ενόχλησης που πιστεύεις ότι καταλήγουν.

Ο Ιησούς μας εκπαιδεύει στρέφοντάς μας στην πτυχή της αναζήτησης του νου. Χρειάζεται να εξοικειωθούμε να ψάχνουμε μέσα μας, μαθαίνοντας να δίνουμε προσοχή στην μέχρι τώρα καταπιεσμένη ενοχή μας, την πρωταρχική πηγή αυτού που πιστεύουμε ότι μας ενοχλεί.

(4) Σε αυτές τις ασκήσεις, περισσότερο από τις προηγούμενες, μπορεί να δυσκολευτείς στο να μην κάνεις διακρίσεις, και να αποφύγεις να δώσεις μεγαλύτερο βάρος σε μερικά θέματα περισσότερο από άλλα. Μπορεί να βοηθήσει πριν από τις ασκήσεις να κάνεις την ακόλουθη δήλωση:

Δεν υπάρχουν μικρές ενοχλήσεις. Όλες είναι εξίσου ενοχλητικές για την ειρήνη του νου μου.

Όλοι έχουμε την τάση να κάνουμε διακρίσεις. Όταν μας αναστατώνει κάτι ασήμαντο νομίζουμε απλώς ότι είμαστε «ελαφρά ενοχλημένοι». Στη συνέχεια, αργότερα μέσα στην ημέρα συμβαίνει κάτι σοβαρό και θυμώνουμε πραγματικά. Και νομίζουμε ότι υπάρχει κάποια διαφορά μεταξύ τους. Με αυτό το θέμα ασχολούμαστε. Το εγώ μας έχει κάνει να επαναβεβαιώσουμε την αρχή ότι υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις, καθώς αυτή είναι μία από τις πρωταρχικές του άμυνες εναντίον της Ενιαιότητας του Θεού: η εξειδίκευση του δυαδικού κόσμου διαψεύδει την ενιαία πραγματικότητα της Θεϊκής Αφαίρεσης, για να χρησιμοποιήσουμε έναν όρο του κειμένου (Κ-4.VII.5: 4). Αυτή είναι η πραγματικότητα που το εγώ δεν θέλει ποτέ να θυμηθούμε ή να εκφράσουμε εδώ, επειδή αυτό σημαίνει το τέλος του εγώ.

Ο Ιησούς συνεχίζει τις οδηγίες του προς εμάς στο ίδιο πνεύμα:

(5-6) Επειτα εξέτασε το νου σου για οτιδήποτε σου προξενεί πόνο, άσχετα με το πόσο πολύ ή λίγο νομίζεις ότι το κάνει αυτό. Μπορεί επίσης να παρατηρήσεις ότι είσαι λιγότερο πρόθυμος να εφαρμόσεις την σημερινή ιδέα σε κάποιες πηγές ενόχλησης, από ό,τι σε άλλες. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, πρώτα σκέψου αυτό:

Δεν μπορώ να κρατήσω αυτή την μορφή ενόχλησης και να αφήσω τις άλλες να φύγουν. Για τους σκοπούς αυτής της άσκησης, λοιπόν, θα τις θεωρώ όλες ίδιες.

Αυτό χρειάζεται να λέμε όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να ιεραρχήσουμε αυτά που μας ενοχλούν. Στη συνέχεια ο Ιησούς επαναλαμβάνει το θέμα στην επόμενη πρόταση:

(7:1) Μετά ερεύνησε το νου σου για όχι περισσότερο από περίπου ένα λεπτό, και προσπάθησε να αναγνωρίσεις έναν αριθμό από διαφορετικές μορφές ενόχλησης, άσχετα με τη σημασία που τους δίνεις.

Μπορούμε να δούμε στα πρώτα μαθήματα πόσες φορές ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι συνεχώς προσπαθούμε να βάλουμε μια ιεραρχία στις εμπειρίες μας, πιστεύοντας ότι κάποια πράγματα είναι σημαντικά και άλλα όχι. Μας εκπαιδεύει να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι όλα το ίδιο. Ακόμα μια φορά, η ψευδαίσθηση είναι ψευδαίσθηση.

Μια βαθύτερη μελέτη της διδασκαλίας των *Μαθημάτων Θαυμάτων* αποφέρει μια μάλλον ανησυχητική αποκάλυψη: όταν ενοχλούμαστε, *θέλουμε* να ενοχλούμαστε, γιατί αυτό αποδεικνύει ότι είμαστε τα αθώα θύματα αυτού που κάνει ο θύτης σε μας. Θα επιστρέψουμε αργότερα σε αυτή την πολύ σημαντική διδασκαλία του μαθήματος, αλλά προς το παρόν μπορώ να αναφέρω δύο πολύ συγκεκριμένες συζητήσεις γι' αυτό: «Η Εικόνα της Σταύρωσης» (Κ-27.Ι) και «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού» (Κ-31.Υ).

Το υπόλοιπο της παραγράφου επαναλαμβάνει την προηγούμενη οδηγία, τονίζοντας την ανάγκη να είμαστε και συγκεκριμένοι και ευγενικοί στην εξάσκησή μας.

(7:2-6) Εφάρμοσε τη σημερινή ιδέα σε κάθε μια από αυτές, χρησιμοποιώντας και το όνομα και της πηγής της ενόχλησης όπως το αντιλαμβάνεσαι, και του συναισθήματος που βιώνεις. Μερικά παραδείγματα είναι τα εξής:

Δεν ανησυχώ για _____ για το λόγο που νομίζω.

Δεν στεναχωριέμαι για _____ για το λόγο που νομίζω.

Τρεις με τέσσερις φορές την ημέρα είναι αρκετό.

ΜΑΘΗΜΑ 6

Ενοχλούμαι επειδή βλέπω κάτι που δεν είναι εκεί.

(1) Οι ασκήσεις με αυτή την ιδέα μοιάζουν πολύ με τις προηγούμενες. Πάλι, χρειάζεται να ονομάσεις και την μορφή ενόχλησης (θυμός, φόβος, ανησυχία, στενοχώρια και ούτω καθεξής) και την πηγή που νομίζεις ότι την προκαλεί πολύ συγκεκριμένα για οποιαδήποτε εφαρμογή της ιδέας.

Για παράδειγμα:

Είμαι θυμωμένος με _____ γιατί βλέπω κάτι που δεν είναι εκεί.

Ανησυχώ για _____ γιατί βλέπω κάτι που δεν είναι εκεί.

Αυτό το μάθημα είναι μια βόμβα. Αυτό που είναι τόσο ενδιαφέρον όσον αφορά τα πρώτα μαθήματα είναι ότι ο Ιησούς δεν εμπλέκεται με τη βαρυσήμαντη μεταφυσική τους. Όμως αυτή ακριβώς είναι που στηρίζει την ιδέα ότι «Ενοχλούμαι επειδή βλέπω κάτι που δεν είναι εκεί». Αυτό

που με ενοχλεί είναι μέσα μου, όχι έξω. Δεν υπάρχει τίποτα έξω από μένα. Αυτό που νομίζω ότι βλέπω είναι απλά μια προβολή μιας σκέψης στο νου μου, και αυτή η σκέψη - του διαχωρισμού από τον Θεό - επίσης δεν υπάρχει εκεί! Οι αντιλήψεις μου είναι ψευδαισθήσεις, οι προβολές των σκέψεων που οι ίδιες είναι ψευδαισθήσεις. Τι άλλο μπορεί να αναπαράγει μια ψευδαίσθηση, εκτός από περισσότερες ψευδαισθήσεις;

Η πρώτη παράγραφος, όπως η ίδια δηλώνει, είναι ήδη γνωστή αναφορικά με την έμφαση που δίνει στην εξειδίκευση. Η παράγραφος 2 είναι επίσης γνωστή:

(2) Η σημερινή ιδέα είναι χρήσιμη για να την εφαρμόσεις σε οτιδήποτε φαίνεται να σε ενοχλεί, και μπορείς να ωφεληθείς εφαρμόζοντάς την όλη την ημέρα γι' αυτό το σκοπό. Παρόλα αυτά, οι τρεις ή τέσσερις περίοδοι πρακτικής είναι απαραίτητες και θα πρέπει να προηγηθούν από ένα περίπου λεπτό διερεύνησης του νου, όπως και πριν, και η εφαρμογή της ιδέας σε κάθε ενοχλητική σκέψη που αποκαλύπτεται στην έρευνα.

Η αναζήτηση του νου αποτελεί το επίκεντρο του μηνύματος του Ιησού και το μέσο να εφαρμόσουμε την διδασκαλία του στην καθημερινή μας ζωή. Στη συνέχεια επιστρέφει στις δύο ιδέες που αναφέρονται στο Μάθημα 5:

(3) Ξανά, αν αντισταθείς στην εφαρμογή της ιδέας σε κάποιες ενοχλητικές σκέψεις περισσότερο από άλλες, υπενθύμισε στον εαυτό σου τα δύο πράγματα στα οποία επιστήσαμε την προσοχή σου στο προηγούμενο μάθημα:

Δεν υπάρχουν μικρές ενοχλήσεις.

Όλες είναι εξίσου ενοχλητικές για την ειρήνη του νου μου.

Και:

Δεν μπορώ να κρατήσω αυτή τη μορφή ενόχλησης και να αφήσω τις άλλες να φύγουν.

Για το σκοπό αυτών των ασκήσεων, λοιπόν, θα τις θεωρώ όλες ίδιες.

Δεν θα ήταν υπερβολή να υπερτονίσουμε τη σημασία αυτής της ιδέας που αφορά την εγγενή ομοιότητα όλων των πραγμάτων - τις μικρές και τις μεγάλες ενοχλήσεις (καθώς επίσης τις μικρές και τις μεγάλες απολαύσεις). Η ιδέα αυτή καταλαμβάνει μια κεντρική θέση στη διδασκαλία του Ιησού, καθώς αποτελεί το μέσον ώστε να μάθουμε να βλέπουμε τη διαφορά ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την αλήθεια, ή σύμφωνα με τα λόγια του Πλάτωνα, την εμφάνιση και την πραγματικότητα.

ΜΑΘΗΜΑ 7

Βλέπω μόνο το παρελθόν.

Το Μάθημα 7 είναι ουσιαστικά μια περίληψη των προηγούμενων έξι μαθημάτων, καθώς τα βλέπουμε στην πρώτη παράγραφο που επαναλαμβάνονται σχεδόν κατά γράμμα.

(1) Αυτή την ιδέα είναι ιδιαίτερα δύσκολο να την πιστέψεις στην αρχή. Και όμως είναι η λογική εξήγηση όλων των προηγούμενων. Είναι ο λόγος που ό,τι βλέπεις δεν σημαίνει τίποτα. Είναι ο λόγος που έχεις δώσει στο καθετί την σημασία που έχει για σένα. Είναι ο λόγος που δεν καταλαβαίνεις τίποτα από ό,τι βλέπεις. Είναι ο λόγος που οι σκέψεις σου δεν σημαίνουν τίποτα,

και είναι σαν τα πράγματα που βλέπεις. Είναι ο λόγος που ποτέ δεν ενοχλείσαι για τον λόγο που νομίζεις. Είναι ο λόγος που ενοχλείσαι επειδή βλέπεις κάτι που δεν είναι εκεί.

Στη δεύτερη παράγραφο βρίσκουμε τον Ιησού να επιστρέφει σε μια ιδέα που αναφέρθηκε εν συντομία στη δεύτερη παράγραφο του Μαθήματος 3 - την σημαντικότητα να καθαρίσουμε το νου μας από τις σκέψεις του παρελθόντος. Τώρα, ο ίδιος λέει περισσότερα: Ο λόγος που τίποτα δεν σημαίνει κάτι, ο λόγος που έχουμε δώσει σε καθετί το νόημα που έχει, κλπ, είναι γιατί βλέπουμε μόνο το παρελθόν. Έχοντας κατά νου τον συσχετισμό μεταξύ της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, θα σας βοηθήσει να καταλάβετε το κίνητρο γιατί βλέπετε μόνο το παρελθόν. Η αμαρτία ταυτίζεται με το διαχωρισμό, το οποίο αποδεικνύει ότι εγώ είμαι ένα άτομο, ανεξάρτητο από τον Θεό. Μόλις πιστέψω αυτό το ψέμα, αυτόματα θα προβληθεί έξω και θα λάβει τη μορφή του παρελθόντος. Επομένως βλέπω το παρελθόν στα πάντα, γιατί θέλω να διατηρήσω την ατομική μου ταυτότητα. Εδώ είναι ο τρόπος που το λέει ο Ιησούς:

(2) Οι παλιές ιδέες για το χρόνο είναι πολύ δύσκολο ν' αλλάξουν, επειδή όλα όσα πιστεύεις είναι ριζωμένα στο χρόνο, και βασίζονται στο να μην μάθεις τις νέες ιδέες γι αυτόν. Όμως, αυτός είναι πραγματικά ο λόγος που χρειάζεσαι καινούριες ιδέες για τον χρόνο. Αυτή η πρωτοεμφανιζόμενη ιδέα δεν είναι τόσο παράξενη όσο φαίνεται αρχικά.

Κάθε φορά που είμαστε ενοχλημένοι, είναι επειδή έχουμε εξισώσει κάτι που μόλις συνέβη, με κάτι που έχει συμβεί στο παρελθόν. Βλέπω ένα συγκεκριμένο πρόσωπο και ξέρω τι πρέπει να κάνω: Αυτό το άτομο είναι ένα άτομο που έχει εξουσία, και έτσι το μίσος μου δικαιολογείται · αυτός είναι ο αντίπαλός μου, και γι' αυτό πρέπει να μισώ αυτό το άτομο · αυτό είναι ένα συγκεκριμένο χρώμα δέρματος, το οποίο πρέπει να μισώ. Το μίσος είναι πάντα βασισμένο στο παρελθόν. Τις περισσότερες φορές όμως, είναι πιο ανεπαίσθητο από αυτά τα παραδείγματα, που είναι κι ο λόγος ότι χρειαζόμαστε εξάσκηση για να αναγνωρίσουμε και να αποδεχθούμε αυτή την «πρωτοεμφανιζόμενη ιδέα».

Εν κατακλείδι, λοιπόν, ο σκοπός για τον οποίο βλέπω το παρελθόν σε οτιδήποτε είναι γιατί μου επιτρέπει να πω ότι υπάρχω. Συνεπώς, κάνοντας το παρελθόν πραγματικό είναι το ίδιο με το να λέμε ότι η αμαρτία ή ο διαχωρισμός είναι πραγματικά, και επομένως έτσι είμαι κι εγώ.

Μας δίνεται τώρα ένα πολύ συγκεκριμένο παράδειγμα, αν και φαίνεται να είναι ασήμαντο:

(3) Για παράδειγμα, κοίταξε ένα φλιτζάνι. Βλέπεις πραγματικά ένα φλιτζάνι, ή απλά κάνεις μια ανασκόπηση περασμένων εμπειριών σου όταν έπαιρνες ένα φλιτζάνι, δίψαγες, έπινες, αισθανόσουν το χείλος του φλιτζανιού στο στόμα σου, έπαιρνες το πρωινό σου και ούτω καθεξής; Μήπως και οι αισθητικές σου αντιδράσεις προς το φλιτζάνι δε βασίζονται κι αυτές σε περασμένες εμπειρίες; Πώς αλλιώς θα ήξερες ότι αυτό το φλιτζάνι σπάει ή όχι αν σου πέσει; Τι άλλο γνωρίζεις γι' αυτό το φλιτζάνι εκτός από ό,τι έχεις μάθει στο παρελθόν; Δεν θα είχες την παραμικρή ιδέα τι είναι αυτό το φλιτζάνι, εκτός από το τι έχεις μάθει στο παρελθόν. Το βλέπεις λοιπόν, στην πραγματικότητα;

Αλλά αυτό ισχύει και για τα πάντα. Δεν βλέπουμε κυριολεκτικά τίποτα, γιατί βλέπουμε το παρελθόν, το οποίο δεν υπάρχει.

(4) Κοίταξε τώρα τι γίνεται με σένα. Αυτό ισχύει για ό,τι κοιτάς. Αναγνώρισέ το εφαρμόζοντας την σημερινή ιδέα χωρίς διάκριση, παντού όπου πέφτει το μάτι σου. Για παράδειγμα:

Βλέπω μόνο το παρελθόν σε αυτό το μολύβι.

Βλέπω μόνο το παρελθόν σε αυτό το παπούτσι.

Βλέπω μόνο το παρελθόν σε αυτό το χέρι.

Βλέπω μόνο το παρελθόν σε αυτό το σώμα.

Βλέπω μόνο το παρελθόν σε αυτό το πρόσωπο.

Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί την επιλογή που κάνει ο Ιησούς για τα αντικείμενα που γίνονται αντιληπτά · αυτά περιλαμβάνουν άψυχα καθώς και έμψυχα. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημείο ξανά, αλλά προς το παρόν επιτρέψτε μου να υπογραμμίσω άλλη μια φορά τη σημαντική διδασκαλία, ότι εφόσον ο κόσμος είναι «η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης» (Κ-21.εισ.1: 5) και αυτή η εσωτερική κατάσταση είναι μια ψευδαίσθηση, η εξωτερική εικόνα πρέπει να είναι επίσης μια ψευδαίσθηση. Επιπλέον καθώς δεν υπάρχει «ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις», δεν μπορεί να υπάρχει εγγενής διαφορά μεταξύ όλων των αντικειμένων του αντιληπτού μας κόσμου, του άψυχου ή του έμψυχου. Είναι όλα εξίσου απατηλά, και έτσι είναι ίδια. Αν και είναι αυτονόητο ότι αυτό έρχεται σε αντίθεση με τις εμπειρίες μας, διδασκόμαστε συγχρόνως ότι οι εμπειρίες μας είναι ψευδείς. Σε αυτά τα μαθήματα βλέπουμε τις προκαταρκτικές και διακριτικές προσπάθειες του Ιησού να μας διδάξει αυτή την αλήθεια, καθώς ο ίδιος μας οδηγεί ήπια στην αποδοχή τους και πέρα από αυτές στον Θεό - τη ναλήθεια.

Τελικά, είναι άλλη μια προειδοποίηση για να μην μπούμε στον πειρασμό να αποκλείσουμε αυτό που αισθανόμαστε ως μη σημαντικό, το οποίο πολύ συχνά είναι ένα πέπλο που κρύβει αυτό που κρυφά πιστεύουμε ότι είναι αρκετά σημαντικό, αυτό που στο κείμενο αναφέρεται ως «οι μυστικές μας αμαρτίες και τα κρυμμένα μίση μας» (Κ-31.VIII.9: 2):

(5) Μη χρονοτριβείς σε κάποιο πράγμα ιδιαίτερα, αλλά θυμήσου να μην παραλείψεις τίποτα ιδιαίτερα. Ρίξε μια σύντομη ματιά σε κάθε αντικείμενο, και έπειτα συνέχισε με το επόμενο. Τρεις ή τέσσερις περίοδοι πρακτικής, η κάθε μια από ένα λεπτό, είναι αρκετές.

Το να μην κάνουμε διακρίσεις στην αντίδρασή μας στον απατηλό κόσμο της αντίληψης, παραμένει το επίκεντρο του πρώτου μέρους του βιβλίου εργασιών. Αυτό περιέχει το μέσο της αναίρεσης του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, την ουσία των θαυμάτων: δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα (Κ-1.Ι.1: 1).

ΜΑΘΗΜΑ 8

Ο νους μου είναι απορροφημένος από σκέψεις για το παρελθόν.

Υπάρχει μια ευδιάκριτη ακολουθία στα μαθήματα όταν κάποιος συνεχίζει να τα διαβάζει και να τα εξασκεί. Ο Ιησούς ξεκινά με απλές ιδέες και απλές δηλώσεις που αφορούν τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο. Στη συνέχεια κινείται γρήγορα προς τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τις σκέψεις μας και, αρχίζοντας με το Μάθημα 8, αναπτύσσει πολύ πιο καθαρά τη νακριβή σύνδεση της αιτίας και του αποτελέσματος μεταξύ των σκέψεών μας και του κόσμου. Εδώ για πρώτη φορά στο βιβλίο εργασιών, μιλά για την φαινομενικότητα του κόσμου. Εισάγει επίσης την ιδέα της προβολής, μια αρχή που υπονοείται στα πρώτα επτά μαθήματα, αλλά θα προσδιοριστεί σαφώς στα μαθήματα που ακολουθούν. Ο Ιησούς μέχρι αυτό το σημείο μας έχει πει ότι αυτό που βλέπουμε είναι χωρίς νόημα, διότι αυτό που βλέπουμε προέρχεται από αυτό που σκεφτόμαστε. Και αυτό που σκεφτόμαστε (στους νόεστων εγώ μας) δεν έχει νόημα, επειδή αρνείται

το πραγματικό Νόημα. Αυτό δεν έχει τεθεί σαφήνεια στα μέχρι τώρα μαθήματα αν και το έχουμε συζητήσει, όμως σίγουρα έχει υπονοηθεί και θα αναφερθεί εκτενέστερα στα μαθήματα που ακολουθούν.

(1:1) Αυτή η ιδέα είναι φυσικά, ο λόγος που μπορείς να δεις μόνο το παρελθόν.

Το Μάθημα 7, «Βλέπω μόνο το παρελθόν», εισήγαγε την ιδέα ότι όλα όσα αντιλαμβανόμαστε είναι χωρίς νόημα διότι στηρίζονται σε σκέψεις του παρελθόντος. Στο Μάθημα 8, ο Ιησούς συνεχίζει και επεκτείνει τη συζήτησή του για το χρόνο και το παρελθόν: *Ο νους μου είναι απασχολημένος με σκέψεις από το παρελθόν. Δεν είναι απλώς ότι βλέπουμε μόνο το παρελθόν, το οποίο ήταν το θέμα του Μαθήματος 7, αλλά βλέπουμε μόνο το παρελθόν γιατί σκεφτόμαστε μόνο το παρελθόν.* Ο Ιησούς εδώ εισάγει την ιδέα ότι αυτό που βλέπουμε έξω προέρχεται από αυτό που σκεφτόμαστε εσωτερικά, ένα σημαντικό θέμα του κειμένου: «η προβολή φτιάχνει την αντίληψη» (Κ-13.Β.3:5· Κ-21.ε.1:1). Αυτό που πιστεύουμε και έχουμε κάνει πραγματικό για τους εαυτούς μας εσωτερικά, είτε ως παιδιά του εγώ, είτε ως παιδιά του Θεού, θα αντικατοπτρίζεται άμεσα σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, επειδή το μέσα και το έξω είναι το ίδιο. Αυτή είναι μια παραλλαγή της θεμελιώδους αρχής των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Θα επανέλθουμε αργότερα σε αυτό το πολύ σημαντικό θέμα. Το γεγονός ότι ο νους μου *είναι απορροφημένος από σκέψεις για το παρελθόν* είναι, προφανώς, ο λόγος που βλέπουμε μόνο το παρελθόν. (1:1). Αυτό που δεν δηλώνεται ξεκάθαρα εδώ, αλλά σαφώς υπονοείται, είναι η αρχή ότι αυτό που βλέπουμε προέρχεται από αυτό που σκεφτόμαστε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο:

(1:2) Κανένας πραγματικά δεν βλέπει τίποτα.

Είναι άλλη μια από αυτές τις δηλώσεις που όταν αρχίζετε να διαβάζετε το κείμενο και να κάνετε μαθήματα, ο νους σας θα έχει την τάση να την αποσιωπήσει, γιατί πραγματικά δεν θέλετε να αποδεχθείτε αυτό που λέει ο Ιησούς. Ο ίδιος το εννοεί αυτό στην κυριολεξία: «Κανένας πραγματικά δεν βλέπει τίποτα».

(1:3) Βλέπει μόνο τις σκέψεις του που προβάλλονται προς τα έξω.

Στο κείμενο υπάρχουν πολλά αποσπάσματα - μερικά και στο βιβλίο εργασιών - όπου ο Ιησούς εξηγεί ότι τα μάτια του σώματος δεν βλέπουν, όπως ακριβώς το σώμα δεν σκέφτεται, δεν αισθάνεται, δεν ακούει, δεν κάνει τίποτα. Κάνει απλώς αυτό που ο νους του λέει να κάνει (π.χ., Κ-28.Β.5:3-8 · ΒΙ.2:1-9· Εγχ-8.3:3-4:3). Έτσι, το σώμα μπορεί να θεωρηθεί απλά σαν μια μαριονέτα ή σαν ένα ρομπότ που εκτελεί τις προσταγές του κυρίου του. Αυτός είναι ο λόγος που δεν βλέπουμε τίποτα. Όλα αυτά που «βλέπουμε», και βασικά αυτό *το βλέπουμε* θα πρέπει να είναι σε εισαγωγικά, είναι μια προβολή αυτού που έχουμε σκεφτεί. Και όπως έχουμε δει, αυτό που έχουμε σκεφτεί ακούγοντας το εγώ είναι πολύ απλά τίποτα.

(1:4) Η απορρόφηση του νου με το παρελθόν είναι η αιτία της παρανόησης για τον χρόνο από την οποία υποφέρει η όρασή σου.

Στο Προοίμιο, καθώς επίσης στην εξέταση της εισαγωγής στο βιβλίο εργασιών, αναφέρθηκα στο ότι ένας τρόπος για την κατανόηση του χρόνου όπως τον ξέρουμε, δηλαδή ως γραμμικό - παρελθόν, παρόν και μέλλον - είναι να τον δούμε ως τίποτα περισσότερο από μια αντανάκλαση ή σκιά του εγωικού συστήματος σκέψης, δηλαδή της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Όταν επιλέγουμε την ατομικότητά μας αντί για την ενιαιότητα του Αγίου Πνεύματος και στη συνέχεια αναζητούμε να διατηρήσουμε αυτή την ιδιαίτερη ταυτότητα, το εγώ μας οδηγεί να κατασκευάσουμε το δικό του σύστημα σκέψης, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Θα επαναλάβω αυτή τη σημαντική δυναμική: η *αμαρτία* λέει ότι έχουμε αμαρτήσει εναντίον του Θεού στο παρελθόν · νιώθουμε *ενοχή*

για αυτό που έχουμε κάνει σε αυτό που το εγώ αποκαλεί παρόν · και καθώς η ενοχή απαιτεί πάντα τιμωρία, στη συνέχεια *φοβόμαστε* την τιμωρία του Θεού, την οποία πιστεύουμε ότι μας αξίζει. Ο φόβος της τιμωρίας, φυσικά, δείχνει το μέλλον. Αν έχετε κατά νου αυτή την «ανίερη τριάδα» της αμαρτίας (παρελθόν), της ενοχής («παρόν»), και του φόβου (μέλλον), καθώς διαβάσετε αυτή τη πρώτη παράγραφο, θα έχει πιο πολύ νόημα. Όταν κοιτάζουμε έξω βλέπουμε έναν κόσμο που κυβερνάται από τον χρόνο. Είναι, φυσικά, επίσης και ένας κόσμος χώρου. Ο χώρος και ο χρόνος, όπως περιγράφει το κείμενο, είναι οι δύο όψεις του ίδιου λάθους (Κ-26.VIII.1:3-5).

Έτσι, οτιδήποτε βλέπουμε έξω, το βλέπουμε με όρους του παρελθόντος, γιατί το βλέπουμε μέσα από το φακό της ξεχωριστής μας ταυτότητας. Αυτή η ταυτότητα έχει τις ρίζες της στην αμαρτία, στην πεποίθηση ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό και τώρα υπάρχουμε ως ξεχωριστές οντότητες. Καθώς πιστεύουμε ότι είμαστε σε πόλεμο με τον Θεό, ένα θέμα που θα αναπτυχθεί αργότερα, θα πρέπει τότε να πιστεύουμε ότι είμαστε σε πόλεμο με όλους τους υπόλοιπους. Ως αποτέλεσμα, κάθε αντίληψη στον κόσμο είναι προσανατολισμένη στην αντιμετώπιση του θέματος της ιδιαιτερότητας: ποιο είναι το ιδιαίτερο πρόσωπο που θα κερδίσει και ποιο είναι το ιδιαίτερο πρόσωπο που θα χάσει. Όταν αυτό εκφράζεται άμεσα, είναι ιδιαίτερο μίσος · όταν αποκρύπτεται, είναι ιδιαίτερη αγάπη. Επιπλέον, η ιδιαιτερότητα έχει τις ρίζες της στην αντίληψη που έχει το εγώ για τον χρόνο, η οποία για άλλη μια φορά, προέρχεται από την πίστη στην αμαρτία, την ενοχή και το φόβο. Άρα, η ιδιαιτερότητα δεν μπορεί να μην είναι ριζωμένη στο παρελθόν.

Η «παρανόηση για το χρόνο» είναι ότι αυτός είναι πραγματικός - ότι υπάρχει παρελθόν, παρόν, και μέλλον - και ότι το παρόν και το μέλλον προκαλούνται άμεσα από το παρελθόν. Έτσι αυτό που εμείς είμαστε σήμερα, είναι λόγω του παρελθόντος μας. Και το μέλλον, ομοίως, θα είναι απλά μια επέκταση του παρόντος του εγώ.

(1:5) Ο νους σου δεν μπορεί να συλλάβει το παρόν, το οποίο είναι ο μόνος χρόνος που υπάρχει.

Το παρόν του εγώ δεν είναι αυτό το «παρών», που τα *Μαθήματα Θαυμάτων* αναφέρουν ως την «άγια στιγμή». Καθώς η εμπειρία αυτή δεν έχει τις ρίζες της στο χρόνο, δεν έχει τις ρίζες της στην αμαρτία, την ενοχή και το φόβο. Έχει τις ρίζες της στην ορθά νοούμενη παρουσία του Αγίου Πνεύματος, στην οποία, η όραση - που δεν βασίζεται στο παρελθόν, και σίγουρα όχι στην ιδιαιτερότητα - γίνεται το μέσο για να μας καθοδηγήσει η αγάπη εκ των ένδον.

(1:6) Έτσι [ο νους σου] δεν μπορεί να κατανοήσει το χρόνο, κι έτσι, δεν μπορεί να καταλάβει τίποτα.

Αυτό συμβαίνει επειδή οτιδήποτε νομίζουμε πως καταλαβαίνουμε έχει τις ρίζες του στην φαινομενική πραγματικότητα του χώρου και του χρόνου του κόσμου. Για όσο διάστημα αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως ιδιαίτερα άτομα, διαχωρισμένα και αυτόνομα, πρέπει να πιστεύουμε σε όλο το εγωϊκό σύστημα. Καθετί που αντιλαμβανόμαστε συνεπώς, θα είναι μια σκιά της δικής του απατηλής σκέψης του διαχωρισμού, που σημαίνει ότι δεν θα καταλάβουμε τίποτα.

(2:1) Η μόνη εξολοκλήρου αληθινή σκέψη που μπορεί να έχει κάποιος για το παρελθόν είναι ότι δεν είναι εκεί.

Αυτό αποτελεί μια από αυτές τις προτάσεις στις οποίες, αν δώσετε ιδιαίτερη προσοχή, θα πρέπει να πηδήξετε από το παράθυρο. Αν είστε ένα δημιουργήμα του παρελθόντος και δεν υπάρχει παρελθόν, τότε πρέπει να σημαίνει ότι εσείς δεν υπάρχουντε. Στην ενότητα «Η Παρούσα μνήμη» που ανοίγει το κεφάλαιο 28 του κειμένου, αναφέρεται η φράση: «Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό» (Κ-28.I.1: 6). Εάν αυτό αληθεύει, αυτό σημαίνει πως κι εσείς έχετε τελειώσει εδώ και πολύ καιρό επίσης. Αυτό μας αναγκάζει να ρωτήσουμε: Ποιος είναι το *εσύ* που πιστεύεις ότι

διαβάζει αυτά τα λόγια; Ή, με τα λόγια του Ιησού στο κείμενο: «Ποιος είναι το "εσύ" που ζεις σ' αυτό τον κόσμο;» (Κ-4.ΙΙ.11: 8). Με άλλα λόγια, η ύπαρξή μας είναι κυριολεκτικά φανταστική, και αν δώσετε ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτή τη σκέψη θα τρομοκρατηθείτε. Εάν δεν τρομοκρατηθείτε, είναι γιατί δεν δίνετε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτό. Αυτή η δήλωση κυριολεκτικά λέει, αυτό που δηλώνει το Μάθημα 8, ότι εσείς δεν υπάρχουντε.

Αυτό θα εξηγήσει, όπως είχαμε αναφέρει νωρίτερα, τον λόγο που κάνοντασι ασκήσεις του βιβλίου εργασιών με προσοχή και με επιμέλεια θα πρέπει να σας κάνει εξαιρετικά νευρικούς, ακόμα κι αν δεν είστε αρκετά σίγουροι από που προέρχεται αυτή η νευρικότητα. Υπάρχει ένα κομμάτι του εαυτού σας που αναγνωρίζει τι λέει, παρόλο που η γλώσσα είναι απλή και δεν φαίνεται να έχει το ίδιο μεταφυσικό βάρος που έχει το κείμενο. Αυτός είναι ο λόγος που ξεχνάτε τα μαθήματα, δεν θέλετε να τα κάνετε και έχετε την τάση να τα ξεετάζετε επιφανειακά και να επικεντρώνεστε μόνο στα πιο επιφανειακά τους ζητήματα.

(2:2) Έτσι λοιπόν το να το σκέφτεσαι αυτό, σημαίνει ότι σκέφτεσαι ψευδαισθήσεις.

Όταν σκεφτόμαστε το παρελθόν σημαίνει ότι σκεφτόμαστε ψευδαισθήσεις. Σταματήστε για μια στιγμή καθώς κάνετε αυτό το μάθημα και ξεετάστε το πόσο σχεδόν κάθε σκέψη που έχετε κάνει κατά τη διάρκεια της ημέρας είναι βασισμένη στο παρελθόν, είτε πρόκειται για κάτι τόσο συνηθισμένο όπως να σηκώνετο το φλιτζάνι του καφέ, ή κάτι που θα φαίνεται πολύ πιο σημαντικό. Οι σκέψεις που αφορούν κάποια κατάσταση, κάποια σχέση, το σώμα σας ή οτιδήποτε άλλο - είναι όλες βασισμένες στο παρελθόν. Και πρέπει να είναι, επειδή το παρελθόν δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια σκιά αμαρτίας και η αμαρτία είναι διαχωρισμός. Εφόσον πιστεύετε ότι είστε μια διαχωρισμένη οντότητα, θα πρέπει να πιστεύετε στην πραγματικότητα της αμαρτίας και συνεπώς του χρόνου.

(2:3-4) Πολύ λίγοι έχουν συνειδητοποιήσει τι επιπτώσεις έχει να φαντάζεσαι το παρελθόν ή να προσδοκείς το μέλλον. Ο νους είναι στην ουσία κενός όταν το κάνει αυτό, επειδή αυτό δεν είναι πραγματική σκέψη για τίποτα.

Η δήλωση αυτή είναι η βάση μιας άλλης δήλωσης που συχνά λέμε στα σεμινάρια και στα μαθήματα: «Οι σκέψεις που νομίζουμε ότι σκεφτόμαστε δεν είναι πραγματικές μας σκέψεις». Αν δεν είναι πραγματικές οι σκέψεις μας, δεν υπάρχουν. Και αυτό που προκύπτει είναι ότι από τη στιγμή που έχουμε ταυτιστεί με τις σκέψεις μας, ούτε *εμείς* υπάρχουμε. «Ο νους είναι στην ουσία κενός όταν το κάνει αυτό, επειδή αυτό δεν είναι πραγματική σκέψη για τίποτα». Δεν είναι μόνο η δική μας ύπαρξη μια ψευδαίσθηση· πράγματι, *όλη* η ύπαρξη είναι μια ψευδαίσθηση, γιατί έρχεται σε αντίθεση με την πραγματικότητα της *ύπαρξης*. Μια συζήτηση γι' αυτή τη διαπίστωση υπάρχει στο Κ-4. VII.4-5.

(3:1) Ο σκοπός αυτής της άσκησης σήμερα είναι να αρχίσεις να εκπαιδεύεις το νου σου να αναγνωρίζει τότε πραγματικά δεν σκέφτεται καθόλου.

Είναι σαφές από δηλώσεις όπως αυτή, όπως και πολλές άλλες, ότι σκοπός του Ιησού σ' αυτά μαθήματα είναι να εκπαιδεύσει το νου μας. Εδώ συγκεκριμένα, το επίκεντρο είναι η ιδέα της σκέψης - για να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι πραγματικά δεν σκεφτόμαστε καθόλου. Θα το συνειδητοποιήσουμε αυτό, όταν αναγνωρίσουμε πόσο ριζωμένες είναι οι σκέψεις μας στο παρελθόν, ή, παρόλο που αυτό δεν είναι το θέμα αυτού του μαθήματος, το πόσο ριζωμένες είναι στο φόβο για το μέλλον. Ανησυχούμε με το τι πρόκειται να συμβεί - είτε μιλάμε για τα επόμενα πέντε λεπτά ή για τα επόμενα πέντε χρόνια - διότι αυτές οι ανήσυχες σκέψεις του μέλλοντος είναι ριζωμένες στις ανήσυχες σκέψεις του παρελθόντος.

(3:2) Όσο καταλαμβάνουν το νου σου μη πραγματικές σκέψεις, η αλήθεια εμποδίζεται.

Αυτή η ιδέα θα αναπτυχθεί καθώς προχωράμε - ο σκοπός των μη πραγματικών σκέψεων και η προσκόλληση στο παρελθόν είναι να εμποδιστεί η αλήθεια. Ο σκοπός παραμένει ένα από τα κεντρικά θέματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και επανειλημμένα ο Ιησούς δίνει έμφαση σ' αυτό ως το μέσο για την κατανόηση του εγωικού συστήματος σκέψης, όπως φαίνεται για παράδειγμα στην εισαγωγή του στους νόμους του χάους (Κ-23.ΙΙ.1: 1-5). Αυτή είναι άλλη μια κυοφορούσα δήλωση, ότι ο νους μας θα μπορούσε να ολισθήσει στο παρελθόν, διότι αυτό αποκαλύπτει το κίνητρο της προσκόλλησης σε μη πραγματικές ιδέες, είτε αυτές είναι ανησυχίες για το παρελθόν, φόβοι για το μέλλον, ή αισθήματα ενοχής του παρόντος. Είναι όλα σκόπιμες προσπάθειες να κρύψουμε την αλήθεια της Ταυτότητάς μας ως Χριστός.

(3:3) Το να αναγνωρίζεις ότι ο νους είναι απλά κενός, αντί να πιστεύεις ότι είναι γεμάτος με πραγματικές ιδέες, είναι το πρώτο βήμα για να ανοίξει το δρόμο στην πραγματική όραση.

Όπως συμβαίνει και στα τρία βιβλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο Ιησούς επικεντρώνεται στο να μας βάλει να αφαιρέσουμε «τα εμπόδια για την επίγνωση της παρουσίας της αγάπης» (Κ-εισ.1:7). Αυτά τα εμπόδια είναι το πρόβλημα. Δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για το τι κάνει ο Ιησούς ή η αλήθεια, αλλά πρέπει να είμαστε σε επαγρύπνηση όσον αφορά με το τι κάνει το εγώ. Είναι πολύ χρήσιμο λοιπόν να κατανοήσουμε ότι κρατώντας τις μη πραγματικές ιδέες, ο νους μας είναι κενός, επειδή αυτές οι ιδέες αφορούν το παρελθόν. Αυτό αρχίζει τη διαδικασία του ανοίγματος της πόρτας στην αληθινή αντίληψη, την όραση της αληθινής συγχώρεσης που μας οδηγεί στην αλήθεια.

(4:1-3) Οι σημερινές ασκήσεις πρέπει να γίνουν με τα μάτια κλειστά. Αυτό, γιατί στην πραγματικότητα δεν βλέπεις τίποτα, και είναι ευκολότερο να αναγνωρίσεις ότι άσχετα με το πόσο ζωηρά μπορεί να απεικονίζεις μια σκέψη, δεν βλέπεις τίποτα. Με όσο το δυνατό λιγότερη σπουδή, ερεύνησε το νου σου για περίπου ένα λεπτό, απλά παρατηρώντας τις σκέψεις που βρίσκεις εκεί.

Μερικές από τις προηγούμενες ασκήσεις μας ζητούν να έχουμε τα μάτια μας ανοικτά. Εδώ το θέμαόπως και στη συνέχεια επίσης, είναι ότι δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα σε αυτό που βλέπουμε ή σε αυτό που σκεφτόμαστε. Είναι το ίδιο. Εδώ ο Ιησούς δεν μιλά γι' αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, αλλά να εστιάσουμε σε αυτό που σκεφτόμαστε. Βλέπουμε ξανά τη σημαντική έμφαση που δίνεται στο να μην κάνουμε καμία από τις σκέψεις μας ιδιαίτερη, είτε είναι περισσότερο είτε λιγότερο σημαντική από κάποια άλλη. Το μάθημα εισέρχεται τώρα στις συγκεκριμένες σκέψεις μας:

(4:4-5:3) Ονόμασε την κάθε μία από την κεντρική φιγούρα ή το θέμα που περιέχει, και πέρασε στην επόμενη. Κάνε μια εισαγωγή στη περίοδο πρακτικής λέγοντας:

Φαίνεται ότι σκέφτομαι _____.

Έπειτα ονόμασε κάθε μία από τις σκέψεις σου με συγκεκριμένο τρόπο, για παράδειγμα:

Φαίνεται ότι σκέφτομαι τον/ την (όνομα ανθρώπου),

Το (όνομα ενός αντικειμένου), για (το όνομα ενός συναισθήματος)

Και ούτω καθεξής, καταλήγοντας στο τέλος αυτής της ερευνητικής περιόδου του νου με:

Αλλά ο νους είναι απορροφημένος με σκέψεις για το παρελθόν.

Συνεπώς μας ζητείται να εξασκήσουμε την κεντρική μορφή της διαδικασίας της συγχώρεσης: φέρνοντας τις ιδιαιτερότητες των ψευδαισθήσεών μας στην μη ιδιαίτερη αλήθεια του Αγίου Πνεύματος, που εδώ εκφράζεται στη δήλωση: «Αλλά ο νους μου είναι απορροφημένος με σκέψεις για το παρελθόν».

(6) Αυτό μπορεί να γίνει τέσσερις ή πέντε φορές κατά την διάρκεια της ημέρας, εκτός κι αν βρίσκεις ότι αυτό σε εκνευρίζει. Αν το βρίσκεις δύσκολο, τρεις ή τέσσερις φορές είναι αρκετές. Μπορεί να σε βοηθήσει να συμπεριλάβεις και το συναίσθημα του εκνευρισμού, ή οποιοδήποτε συναίσθημα μπορεί να σου προκαλέσει η ιδέα της ημέρας, στην έρευνα του νου σου.

Εδώ είναι άλλο ένα θαυμάσιο παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο ο Ιησούς, την ίδια στιγμή που μας εμπνέει με την τρυφερότητα και την υπομονή του, χρησιμοποιεί την δική μας αντίσταση ως μέρος της θεραπείας μας. Όπως ο ίδιος αναφέρει στο κείμενο, για το θέμα της ιδιαιτερότητας:

Αυτή είναι η ευγενική αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα · η δική Του χρήση για αυτό που έφτιαξες εσύ, για να θεραπεύει αντί να πληγώνει. (Κ-25.VI.4:1)

Ακόμη κι ο εκνευρισμός μας μπορεί να εξυπηρετήσει το σκοπό της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος, αν Το αφήσουμε να μας βοηθήσει.

ΜΑΘΗΜΑ 9

Δεν βλέπω τίποτα έτσι όπως είναι τώρα.

Το Μάθημα 9 είναι η λογική ακολουθία των Μαθημάτων 7 και 8. Εάν οι σκέψεις μου είναι χωρίς νόημα διότι είναι απορροφημένες από ένα παρελθόν που δεν υπάρχει, και αυτό το παρελθόν δεν υπάρχει γιατί έχει τις ρίζες του στην αμαρτία και το διαχωρισμό ο οποίος δεν συνέβη ποτέ, τότε θα πρέπει λογικά να ακολουθεί ότι «δεν βλέπω τίποτα έτσι όπως είναι τώρα».

(1:1-2) Είναι προφανές ότι αυτή η ιδέα ακολουθεί τις προηγούμενες. Αλλά ενώ νοητικά μπορεί να την δέχεσαι, είναι μάλλον απίθανο να σημαίνει κάτι για σένα προς το παρόν.

Αυτή η ιδέα είναι ελαφρώς ωραιοποιημένη. Η ιδέα δεν θα σημαίνει κάτι για εμάς, γιατί τρομοκρατούμαστε από αυτό που πραγματικά σημαίνει. Κατά την άγια στιγμή, που είναι το νόημα του «τώρα», δεν υπάρχει τίποτα να δείτε. Στο κεφάλαιο 18 στο κείμενο λέει: «Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου ούτε μια στιγμή» (Κ-18.VII.3: 1), πράγμα που σημαίνει ότι στην άγια στιγμή δεν υπάρχει σώμα. Γιατί; Διότι δεν υπάρχει καμία σκέψη διαχωρισμού · καμία αμαρτία, ενοχή και φόβος, και επομένως κανένα σώμα δεν χρειάζεται να αμυνθεί ενάντια σ' αυτές τις σκέψεις. Αυτά είναι τα εμπόδια για την αλήθεια που ο Ιησούς αναφέρει στο προηγούμενο μάθημα. Έτσι, όλα όσα «βλέπω» είναι μια άμυνα ενάντια στην άγια στιγμή.

(1:3-7) Όμως, η κατανόηση δεν είναι απαραίτητη σε αυτό το σημείο. Στην πραγματικότητα, η αναγνώριση ότι δεν καταλαβαίνεις είναι αναγκαία προϋπόθεση για την κατάλυση των εσφαλμένων σου ιδεών. Αυτές οι ασκήσεις ασχολούνται με την εξάσκηση, όχι με την κατανόηση. Δεν χρειάζεται να εξασκηθείς σε κάτι που ήδη καταλαβαίνεις. Θα ήταν πραγματικά άστοχο να στοχεύεις στην κατανόηση, και να υποθέτεις ότι την κατέχεις ήδη.

Αυτή είναι η ίδια ιδέα που υπογραμμίζεται στο προηγούμενο μάθημα: η σημασία της αναγνώρισης ότι ο νους σας είναι κενός, όταν σκέφτεται. Νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε αυτό που σκεφτόμαστε. Αλλά στην πραγματικότητα δεν καταλαβαίνουμε κάτι, γιατί η αποκαλούμενη σκέψη μας είναι ένα εμπόδιο για την πραγματική κατανόηση, η οποία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* εξισώνεται με την αλήθεια ή την όραση.

Αναφέρθηκα νωρίτερα στην ενότητα «Η Μικρή Προθυμία», όπου ο Ιησούς λέει «Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου είναι μια ισχυρή συνεισφορά προς την αλήθεια, και ότι αυτή την κάνει αυτό που είναι» (Κ-18.IV.7:5). Με άλλα λόγια η κατανόησή μας δεν είναι απαραίτητη. Αυτό που είναι απαραίτητο ωστόσο, είναι να είμαστε πρόθυμοι να δεχτούμε ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα. Αν μπορέσουμε να αποδεχθούμε το γεγονός αυτό, ανοίγουμε το δρόμο στον πραγματικό μας Δάσκαλο για να μας διδάξει. Αλλά αν επιμένουμε ότι καταλαβαίνουμε και ότι έχουμε δίκιο, δεν υπάρχει κανένας τρόπος να μας διδάξει ο Ιησούς. Μέσα στην παράλογη αλαζονεία μας πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα που χρειάζεται να μάθουμε. Σε ένα μάθημα που θα κάνουμε αργότερα, διαβάζουμε:

Δεν θα αμφισβητείς αυτό που έχεις ήδη προσδιορίσει. Και ο σκοπός αυτών των ασκήσεων είναι να κάνεις ερωτήσεις και να λάβεις τις απαντήσεις. (Εργ-πρ.28.4:1-2)

Επομένως, η προθυμία μας να εξασκήσουμε και να εφαρμόσουμε τα μαθήματα κάθε στιγμή που μπορούμε, είναι που θα μας επιτρέψει τελικά να καταλάβουμε.

(2:1) Είναι δύσκολο για τον ανεκπαίδευτο νου να πιστέψει ότι αυτό που φαίνεται να απεικονίζει δεν βρίσκεται εκεί.

Μας είναι εξαιρετικά δύσκολο να πιστέψουμε ότι αυτό που βλέπουμε δεν βρίσκεται εκεί. Νομίζουμε ότι βλέπουμε ένα δωμάτιο γεμάτο από ανθρώπους και καρέκλες, ένα ρολόι, μια παγωμένη λίμνη [αυτό το μάθημα πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του χειμώνα στη Νέα Υόρκη Catskill Mountains], κ.λπ. Στην «πραγματικότητα», αυτό που βλέπουμε είναι μόνο μια εξωτερική φωτογραφική απεικόνιση των δικών μας σκέψεων του διαχωρισμού, οι συγκεκριμένες μορφές που είναι προβολές του απατηλού συστήματος σκέψης μας.

(2:2-3) Αυτή η ιδέα μπορεί να είναι πολύ ενοχλητική, και μπορεί να συναντήσει έντονη αντίδραση σε πολλές μορφές. Όμως αυτό δεν εμποδίζει την εφαρμογή της ιδέας.

Και πάλι, δεν είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε ή να συμφωνήσουμε με τις ιδέες του βιβλίου εργασιών. Ο Ιησούς απλά μας ζητά να τις κάνουμε. Η σημερινή σκέψη θα πρέπει να είναι ενοχλητική και υπάρχει κάποιο λάθος αν δεν είναι. Όπως έχουμε ήδη συζητήσει, αν αυτό που βλέπετε δεν υπάρχει, και εσείς βλέπετε τον εαυτό σας - τον φυσικό σας εαυτό και τις σκέψεις σας - τότε εσείς δεν υπάρχουντε. Τι θα μπορούσε να είναι πιο ενοχλητικό από αυτό; Δεν είναι απαραίτητο να αποδεχθείτε αυτή την ιδέα ως αλήθεια. Ο Ιησούς απλώς σας ζητά να ξεκινήσετε τη διαδικασία για να εκπαιδεύσετε το νου σας να σκέφτεται με τον τρόπο που σκέφτεται αυτός.

(2:4-5) Αυτές οι ασκήσεις δεν απαιτούν τίποτα περισσότερο. Κάθε μικρό βήμα θα ξεκαθαρίσει λίγο από το σκοτάδι, και τελικά η κατανόηση θα έρθει να φωτίσει κάθε γωνιά του νου η οποία έχει καθαριστεί από τα άχρηστα θραύσματα που την σκοτεινιάζουν.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα, και θα το επαναδιατυπώσουμε ξανά και ξανά: αναιρούμε τις παρεμβολές για να θυμηθούμε την αγάπη. Όταν βγάλετε από τη μέση τα σκοτεινά θραύσματα του νου - δηλαδή, τις χωρίς νόημα σκέψεις που είναι ριζωμένες στο εγωικό σύστημα σκέψης - αυτό που απομένει είναι η όραση του Χριστού, κι αυτή είναι η κατανόηση. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με ό,τι συμβαίνει στον κόσμο, αλλά με τη συνειδητοποίηση ότι εδώ στον κόσμο δεν υπάρχει τίποτα για να

κατανοήσουμε. Θυμάμαι μια δήλωση του Michelangelo σχετικά με την γλυπτική του. Εξήγησε ότι αρχικά είδε την εικόνα στην πέτρα, και στη συνέχεια αφαίρεσε αυτό που δεν είχε θέση εκεί. Η εικόνα του Χριστού, η οποία είναι το φως της αληθινής μας Ταυτότητας, είναι ήδη στο νου μας μέσω του Αγίου Πνεύματος. Η δική μας ευθύνη είναι απλά να φέρουμε στην αλήθεια Του τα σκοτεινά θραύσματα των ψευδαισθήσεών μας, το οποίο οδηγεί στην εμπειρία της Αγάπης του Θεού και της ενιαιότητας της Υιότητας.

Το υπόλοιπο του μαθήματος παρέχει οδηγίες για τις ασκήσεις. Σημειώστε και πάλι πώς ο Ιησούς τονίζει να την εφαρμόζουμε χωρίς διακρίσεις - μη εξαιρώντας τίποτα. Μας βοηθά να είμαστε ακριβείς χωρίς να είμαστε τελετουργικοί και εμμονικοί, έχοντας σαν απώτερο σκοπό να δούμε γενικευμένα όχι μόνο τις συγκεκριμένες, αλλά όλες τις πτυχές του αντιληπτού κόσμου - τα ασήμαντα και τα σημαντικά, που βρίσκονται κοντά αλλά και μακριά μας.

(3) Αυτές οι ασκήσεις, για τις οποίες τρεις ή τέσσερις περίοδοι πρακτικής είναι αρκετές, ζητούν να κοιτάξεις γύρω σου και να εφαρμόσεις την ιδέα της ημέρας σε οτιδήποτε βλέπεις, έχοντας κατά νου την εφαρμογή χωρίς διακρίσεις, και τον βασικό κανόνα να μην αποκλείσεις τίποτα. Για παράδειγμα:

Δεν βλέπω αυτή τη γραφομηχανή έτσι όπως είναι αυτή τη στιγμή.

Δεν βλέπω αυτό το τηλέφωνο έτσι όπως είναι αυτή τη στιγμή.

Δεν βλέπω αυτό το χέρι έτσι όπως είναι αυτή τη στιγμή.

(4) Αρχίστε με αντικείμενα που βρίσκονται πιο κοντά σας, και έπειτα επεκταθείτε σε ευρύτερη ακτίνα:

Δεν βλέπω αυτό τον θράχιο έτσι όπως είναι τώρα.

Δεν βλέπω αυτή την πόρτα έτσι όπως είναι τώρα.

Δεν βλέπω αυτό το πρόσωπο έτσι όπως είναι τώρα.

Ο Ιησούς κλείνει το μάθημα με μια ακόμη υπενθύμιση:

(5) Πρέπει να τονίσουμε για άλλη μια φορά ότι ενώ δεν πρέπει να προσπαθήσεις να συμπεριλάβεις τα πάντα, πρέπει και να αποφύγεις να αποκλείσεις κάτι συγκεκριμένο. Βεβαιώσου ότι είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου όταν κάνεις αυτή την διάκριση. Ίσως μπεις στον πειρασμό να την συγκαλύψεις.

Καθώς προχωράτε μέσα από το βιβλίο εργασιών, θα δείτε τη σημασία που έχουν οι οδηγίες που λένε να μην κάνετε διακρίσεις, καθώς επίσης να είστε ειλικρινείς για να δείτε την αντίσταση της αναίρεσης του εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 10

Οι σκέψεις μου δεν σημαίνουν τίποτα.

Το Μάθημα 4 δηλώνει: «Αυτές οι σκέψεις δεν σημαίνουν τίποτα». Όπως εξηγεί ο Ιησούς στη δεύτερη παράγραφο, τώρα λέει «Οι σκέψεις μου» αντί γι' «Αυτές οι σκέψεις», κάνοντας έτσι τη διδασκαλία πολύ πιο προσωπική για μας.

(1) Αυτή η ιδέα εφαρμόζεται σε όλες τις σκέψεις τις οποίες κάνετε, ή τις οποίες θα κάνετε κατά την διάρκεια των περιόδων πρακτικής. Ο λόγος που εφαρμόζεται αυτή η ιδέα σε όλες τις σκέψεις σας είναι ότι αυτές δεν είναι οι πραγματικές σας σκέψεις. Έχουμε κάνει αυτή την διάκριση και στο παρελθόν, και θα την κάνουμε ξανά στο μέλλον. Δεν έχετε ακόμα βάση για να κάνετε συγκρίσεις. Όταν την έχετε, τότε δεν θα έχετε αμφιβολία ότι αυτά που πιστεύατε κάποτε πως ήταν σκέψεις σας, δεν σήμαιναν τίποτα.

Οι «πραγματικές σκέψεις» μας θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε στον ορθό νου μας, οτιδήποτε το οποίο προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα. Με αυτή την έννοια, μια *ψευδής* σκέψη θα είναι για παράδειγμα, ότι κάποιος μου επιτίθεται. Η *πραγματική* σκέψη θα είναι ότι αυτή είναι ένα κάλεσμα για αγάπη, και είναι ένα κάλεσμα για αγάπη που μοιράζεται από εμένα. Ωστόσο, όπως ο Ιησούς μας διδάσκει εδώ, ταυτιζόμαστε ακόμα πάρα πολύ με τις σκέψεις μας για να μπορέσουμε να σκεφτούμε σοβαρά αυτό που μας λέει σχετικά με τις σκέψεις που καλύπτουν οι σκέψεις μας. Όμως, είμαστε μόνο στο Μάθημα 10!

(2) Αυτή είναι η δεύτερη φορά που χρησιμοποιούμε αυτού του είδους την ιδέα. Η μορφή είναι λίγο μόνο διαφορετική. Αυτή τη φορά η ιδέα αρχίζει με το «Οι σκέψεις μου» αντί για το «Αυτές οι σκέψεις», και δεν γίνεται καμιά φανερή σύνδεση με τα αντικείμενα γύρω σου. Τώρα δίνεται έμφαση στην έλλειψη πραγματικότητας σε αυτό που νομίζετε ότι σκέφτεστε.

Ο Ιησούς δεν μιλά για ό,τι αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά · τώρα μιλά για ό,τι *σκεφτόμαστε*. Μπορείτε να δείτε σε αυτά τα μαθήματα πώς ο ίδιος πηγαίνει πίσω προς μέσα από τις ευγενικές του προσπάθειες να μας πείσει ότι δεν είμαστε αυτοί που νομίζουμε ότι είμαστε. Αυτή είναι μια διαδικασία που σταδιακά μας οδηγεί μέσα από το λαβύρινθο του συστήματος σκέψης του εγώ μας - τον κύκλο του φόβου, τον φαινομενικό τρόπο που περιγράφει το κείμενο (Κ-18.ΙΧ.3:7-4:1) - στην Αγάπη του Θεού που με χαρά μας περιμένει λίγο πιο πέρα.

Η παράγραφος 3 είναι μια όμορφη δήλωση της προβολής, αν και ο ίδιος ο όρος δεν χρησιμοποιείται:

(3) Αυτή η άποψη της διορθωτικής διαδικασίας αρχίζει με την ιδέα ότι οι σκέψεις τις οποίες γνωρίζεις δεν έχουν καμιά σημασία, προς τα έξω μάλλον παρά προς τα μέσα · και έπειτα τόνισε την παρελθούσα παρά την παρούσα κατάστασή τους. Τώρα δίνουμε έμφαση ότι η παρουσία αυτών των «σκέψεων» σημαίνει ότι δεν σκέφτεσαι. Αυτός είναι απλά ένας άλλος τρόπος να επαναλάβουμε την προηγούμενη δήλωσή μας ότι ο νους σου είναι στην πραγματικότητα κενός. Η αναγνώριση αυτής της κατάστασης σημαίνει ότι πρέπει να αναγνωρίσεις το τίποτα, όταν νομίζεις ότι το βλέπεις. Αυτό είναι αναγκαία προϋπόθεση για την όραση.

Ο Ιησούς θέλει να καταλάβουμε ότι οι σκέψεις μας είναι ανύπαρκτες. Ωστόσο, εμείς παίρνουμε αυτές τις ανύπαρκτες σκέψεις και τις προβάλλουμε, επειδή πιστεύουμε ότι είναι πραγματικές. Με αυτό τον τρόπο αυτές γίνονται αντιληπτές σαν πραγματικές εικόνες στον έξω κόσμο. Ο Ιησούς θέλει να κατανοήσουμε ότι οι σκέψεις οι οποίες είναι τώρα ηχηγώνων προβαλλόμενων αντιλήψεών μας, δεν είναι πραγματικά εκεί. Οι νόες μας, για να επαναλάβουμε αυτή τη σημαντική ιδέα, είναι γεμάτοι με ασυνείδητες σκέψεις ή ασυνείδητες ιδέες, γιατί βασίζονται στο απατηλό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού του εγώ.

(4) Κλείσε τα μάτια σου γι αυτές τις ασκήσεις, και άρχισε τις επαναλαμβάνοντας τη σημερινή ιδέα αργά από μέσα σου. Μετά πρόσθεσε:

Αυτή η ιδέα θα με βοηθήσει να απελευθερωθώ από ό,τι πιστεύω τώρα.

Η άσκηση συνίσταται, όπως και πριν, στο να διερευνήσεις το νου σου για όλες τις σκέψεις που σου είναι διαθέσιμες, χωρίς κρίσεις ή επιλογές. Προσπάθησε να αποφύγεις την οποιουδήποτε είδους ταξινόμηση. Μάλιστα, όταν βρίσκεις ότι κάτι τέτοιο σε βοηθά, μπορείς να φανταστείς ότι τώρα παρακολουθείς μια παράξενα ταξινομημένη παρέλαση, που για σένα δεν έχει σχεδόν κανένα νόημα. Καθώς κάθε μία περνά από το νου σου, να λες:

Η σκέψη μου για _____ δεν σημαίνει τίποτα.

Η σκέψη μου για _____ δεν σημαίνει τίποτα.

Αυτό είναι ένα παράδειγμα του τι σημαίνει να κοιτάξετε το εγώ σας μαζί με τον Ιησού, τη σημασία του οποίου συνεχώς τονίζουμε. Το εσύ που κοιτάζει, χωρίς προσωπική προσκόλληση σε αυτές τις σκέψεις, είναι το μέρος της λήψης αποφάσεων του νου μας, η επιστροφή στο οποίο είναι ο στόχος των Μαθημάτων και το νόημα του θαύματος που δίνει το όνομά του στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Η διαδικασία προϋποθέτει να οπισθοχωρήσετε μαζί με τον Ιησού, παρατηρώντας το εγώ σας να βγάζει συμπεράσματα ενάντια σε κάποιον άλλον ή στον εαυτό σας · βλέποντάς το να παίρνει ένα θραύσμα από εδώ και ένα κομμάτι μορφή από εκεί, να υφαίνει μια φαινομενικά πλήρη εικόνα για να αποδείξει ότι έχετε δικίοπου αντιλαμβάνεστε τη θυματοποίησή σας στον κόσμο, και ότι όλοι οι άλλοι κάνουν λάθος, συμπεριλαμβανομένου του Αγίου Πνεύματος. Απλά παρακολουθήστε το εγώ σας σε δράση - «μια παράξενα ταξινομημένη παρέλαση» - ο σκοπός του είναι να προκαλέσει σύγχυση σχετικά με την ταυτότητά μας, κάνοντάς μας να πιστεύουμε ότι είμαστε ένα σώμα και όχι ένας νους. Ο Ιησούς αν και δεν μας δίνει την πλήρη διδασκαλία του εδώ, τοποθετεί τις βασικές της αρχές.

Τελικά:

(5) Η σημερινή σκέψη μπορεί προφανώς να είναι πολύ χρήσιμη και για όποια σκέψη σου προξενεί λύπη οποιαδήποτε ώρα. Ακόμα, συστήνουμε πέντε περιόδους πρακτικής, ή κάθε μία όχι περισσότερο από περίπου ένα λεπτό διερεύνησης του νου. Δεν συνιστάται αυτή η περίοδος να επεκταθεί περισσότερο, και καλό θα ήταν να την μειώσετε σε μισό λεπτό αν νιώσετε δυσφορία. Να θυμάστε, όμως, να επαναλαμβάνετε αργά την ιδέα πριν να την εφαρμόσετε εξειδικευμένα, και ακόμα να προσθέσετε:

Αυτή η ιδέα θα με βοηθήσει να απελευθερωθώ από όλα όσα πιστεύω αυτή τη στιγμή.

Μπορείτε να δείτε, για άλλη μια φορά, την βαρύτητα που έχει η γενίκευση για τον Ιησού. Μας ζητά να εξασκηθούμε - με την ίδια ευγενική καλοσύνη που αυτός επιδεικνύει προς εμάς - με τις συγκεκριμένες εσφαλμένες αντιλήψεις μας, για να γενικεύσουμε τις αρχές που μάθαμε κατά την εφαρμογή των ασκήσεων, σε όλες τις εμπειρίες μας. Αυτό το θέμα θα συνεχίσει να επαναλαμβάνεται σε όλα τα αρχικά μαθήματα.

ΜΑΘΗΜΑ 11

Οι χωρίς νόημα σκέψεις μου, μου δείχνουν ένα κόσμο χωρίς νόημα.

Ο Ιησούς τώρα συνδέει ξεκάθαρα τις σκέψεις μας με αυτό που αντιλαμβανόμαστε, έτσι ώστε ο λόγος που τίποτα από ό,τι βλέπουμε γύρω μας δεν σημαίνει κάτι, (Μάθημα 1) είναι επειδή αυτό που υποτίθεται ότι βλέπουμε προέρχεται από μια σκέψη που δεν έχει νόημα. Αυτό το μάθημα εκφράζει με σαφήνεια τη σχέση αιτίας και αποτελέσματος.

(1:1-2) Αυτή είναι η πρώτη ιδέα που συνδέεται με μια σημαντική φάση της διορθωτικής διαδικασίας · την μεταστροφή της σκέψης μας για τον κόσμο. Φαίνεται σαν να είναι ο κόσμος αυτός που καθορίζει το τι αντιλαμβανόμαστε.

Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε: «αυτό που νιώθεις, αυτό που σκέφτεσαι, τα συναισθήματά σου, τα προβλήματά σου» κλπ. Για παράδειγμα, αντιλαμβανόμαστε δύο ανθρώπους να μαλώνουν επειδή λογομαχούν. Ή κρυώνω, επειδή η θερμοκρασία είναι υπό το μηδέν. Αυτός είναι ο τρόπος που σκέφτεται ο κόσμος και ο τρόπος που όλοι βιώνουν τον κόσμο. Ωστόσο, αν όλα αυτά προέρχονται από τις σκέψεις μας, που είναι μέρος του ονείρου του διαχωρισμού του εγώ, πρέπει να είναι αυτές οι σκέψεις που ονειρεύτηκαν την χαμηλή θερμοκρασία και τα σώματα που αντιδρούν σε αυτήν. Επομένως, το αισθητήριο σύστημά μας αποδεικνύει ότι υπάρχει ένας κόσμος που είναι ανεξάρτητος από εμάς και ότι εμείς είμαστε τα αθώα θύματα των γεγονότων που είναι πέρα από τον έλεγχό μας. Αυτό σίγουρα δεν σημαίνει ότι πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι αν νιώθουμε δυσφορία από μια εξαιρετικά κρύα μέρα. Απλά σημαίνει ότι πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι κρυώνουμε γιατί ταυτιζόμαστε με το σώμα, που συνεπάγεται ότι ταυτιζόμαστε με το εγωϊκό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, το οποίο είναι χωρίς νόημα. Και πάλι:

(1:3-5) Η σημερινή ιδέα εισάγει την αντίληψη ότι οι σκέψεις σου καθορίζουν τον κόσμο που βλέπεις. [Αυτές επίσης καθορίζουν τον κόσμο που βιώνεις.] Να χαίρεσαι αληθινά που ασκείσαι στην ιδέα στην αρχική της μορφή, γιατί με αυτή την ιδέα είναι που θα εξασφαλισθεί η απελευθέρωσή σου. Το κλειδί της συγχώρεσης βρίσκεται σε αυτή.

Αυτή είναι μια πολύ σημαντική δήλωση. Ο Ιησούς μας λέει απλώς να τον ακούσουμε και να εφαρμόσουμε την ιδέα αυτή στην αρχική της μορφή. Υπονοεί ότι αυτός θα το αναπτύξει κατά τη διάρκεια των μαθημάτων του βιβλίου εργασιών και μέσα από τη συστηματική μελέτη του κειμένου. Αυτός είναι ο τρόπος που μαθαίνουμε τη συγχώρεση. Δεν μπορώ να συγχωρήσω έναν κόσμο που είναι πραγματικός. Δεν μπορώ να συγχωρήσω τους άλλους για αυτό που έχουν κάνει, ανεξάρτητα από το φαινομενικό αποτέλεσμα που είχε αυτό για μένα. Μπορώ να σας συγχωρήσω μόνο συνειδητοποιώντας ότι εγώ είμαι αυτός που σας έβαλα στο όνειρό μου και αυτό είναι το δικό μου όνειρο. Αυτό είναι το κλειδί για τη συγχώρεση και για τον σημαντικό ορισμό των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ότι συγχωρείτε τον αδελφό σας γι' αυτό που δεν σας έχει κάνει. (π.χ., Εργ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ; 1:1:1). Μπορεί κάλλιστα αυτό το άτομο να έχει κάνει πολλά πράγματα σε εσάς ή σε άλλους σε φυσικό ή ψυχολογικό επίπεδο. Αλλά στο επίπεδο του νου σας αυτός δεν έχει κάνει τίποτα, γιατί αυτός δεν είναι παρά μια σκέψη μέσα στο νου σας. Ακριβώς όπως κι εσύ, το θύμα του θύτη, είσαι επίσης μια σκέψη στο νου σου. Θύμα και θύτης είναι ένα και το αυτό. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο νους, ο οποίος είναι προγενέστερος του χρονικού και χωρικού κόσμου, είναι έξω από το χρόνο και το χώρο. Όπως είπα προηγουμένως σ' αυτό το βιβλίο, ο χρόνος και ο χώρος δεν είναι παρά η προβολή σε μορφή του περιεχομένου του νου, του διαχωρισμού και της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου.

Όλα αυτά υπονοούνται εδώ, αν και δεν αναφέρονται ρητά. Πράγματι, ο Ιησούς δεν χρειάζεται να το δηλώσει με σαφήνεια εδώ, επειδή αυτός είναι ο σκοπός του κειμένου. Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να μας βάλει να *ξεκινήσουμε* τη διαδικασία εφαρμογής αυτών των ιδεών και να *αρχίσουμε* να κατανοούμε πως αυτό που νομίζουμε ότι βλέπουμε δεν είναι αυτό που βλέπουμε πραγματικά. Βλέπουμε μόνο την προβολή μιας σκέψης μέσα στους νόες μας · μια σκόπιμη σκέψη,

όπως ανέφερα εν συντομία πριν, η οποία διασφαλίζει ότι το σύστημα της σκέψης μας κερδίζει και ο Ιησούς χάνει · εμείς έχουμε δίκιο και αυτός κάνει λάθος. Ο διαχωρισμένος κόσμος του πόνου και της ταλαιπωρίας γίνεται μάρτυρας του γεγονότος ότι έχουμε δίκιο. Γι' αυτό τον φτιάξαμε έτσι.

Τώρα στις ευγενικές οδηγίες για την άσκηση της ημέρας:

(2) Οι περίοδοι πρακτικής για την σημερινή ιδέα είναι κάπως διαφορετικές από τις προηγούμενες. Άρχισε με τα μάτια σου κλειστά, και επαναλάμβανε την ιδέα αργά από μέσα σου. Έπειτα άνοιξε τα μάτια σου και κοίταξε γύρω σου, κοντά και μακριά, πάνω και κάτω, - οπουδήποτε. Κατά την διάρκεια του περίπου ενός λεπτού που περνάς χρησιμοποιώντας την ιδέα απλά να την επαναλαμβάνεις στον εαυτό σου, χωρίς βιασύνη, και χωρίς καμιά αίσθηση πίεσης ή προσπάθειας.

Αρχίζουμε την άσκηση με τα μάτια μας κλειστά και μετά τα ανοίγουμε και κοιτάμε γύρω, και στη συνέχεια τα κλείνουμε. Ο Ιησούς υπογραμμίζει ξανά ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε αυτό που βλέπουμε και σε αυτό που σκεφτόμαστε. Είναι ένα, γιατί το μέσα και το έξω είναι το ίδιο. Προσέξτε και πάλι τις οδηγίες του Ιησού ότι δεν χρειάζεται καμία αίσθηση προσπάθειας και βιασύνης · η πίεση απλώς ενισχύει τον ίδιο το εγώ που προσπαθούμε να αναιρέσουμε.

Τα λόγια του Ιησού στην επόμενη παράγραφο τονίζουν τη διαδικασία της εκπαίδευσης του νου, στην οποία μας οδηγεί:

(3) Για να κάνεις αυτές τις ασκήσεις με το μέγιστο δυνατό όφελος, τα μάτια σου θα πρέπει να μετακινούνται από το ένα πράγμα στο άλλο σχετικά γρήγορα, μιας και δεν πρέπει να καθυστερούν σε τίποτα ιδιαίτερα. Τα λόγια, όμως, θα πρέπει να επαναλαμβάνονται χωρίς βιασύνη, μάλλον χαλαρά με την ησυχία σου. Η εισαγωγή σ' αυτή την ιδέα, ειδικά, θα πρέπει να εφαρμοστεί όσο πιο χαλαρά γίνεται. Περιέχει τη θεμέλια βάση της ειρήνης, της χαλάρωσης και της απελευθέρωσης από την ανησυχία για την επιτυχία της προσπάθειάς μας. Τελειώνοντας αυτή την άσκηση, κλείσε τα μάτια σου και επανέλαβε την ιδέα αργά άλλη μια φορά στον εαυτό σου.

Όπως μας έχει διδάξει η χελώνα: Αργά και εύκολα κερδίζεις τον αγώνα. Ο Ιησούς καθορίζει την προσέγγιση προς τη μάθησή μας, αναιρώντας την ανάγκη του εγώ για πόλεμο, αγώνα και υπερίσχυση - ακόμη και εναντίον του εαυτού του. Μας ζητά να ασκούμαστε, χρησιμοποιώντας όρους όπως «αβίαστα», «ξέγνοιαστα», «χαλαρά», «σε ειρήνη», «χαλάρωση», «ελεύθεροι από ανησυχία» και «αργά». Η εκπαίδευση του νου μας πρέπει να είναι όσο γίνεται ελεύθερη από ένταση και συγκρούσεις.

Η τελευταία παράγραφος αναφέρει τις γνώριμες οδηγίες που μας παροτρύνουν ευγενικά:

(4) Τρεις περίοδοι πρακτικής σήμερα είναι πιθανόν αρκετές. Όμως, αν υπάρξει λίγη ή καθόλου ανησυχία και κάποια τάση να κάνεις περισσότερες, μπορείς να το κάνεις μέχρι πέντε φορές. Περισσότερο δεν συνιστάται.

Το περισσότερο δεν είναι καλύτερο, τουλάχιστον όχι στο σύστημα σκέψης που μας αποκαλύπτει ο Ιησούς. Αν μπορούμε να κάνουμε πέντε πρακτικές περιόδους, είναι καλά. Αν όχι, τότε να κάνουμε τρεις. Αλλά - ο Ιησούς λέει να μην προσπαθήσουμε περισσότερες. Δεν είμαι στον Ουρανό για να βαθμολογώ. Με άλλα λόγια, είναι το περιεχόμενο που έχει σημασία, όχι η μορφή · η ποιότητα, όχι η ποσότητα.

ΜΑΘΗΜΑ 12

Ταράζομαι επειδή βλέπω ένα κόσμο χωρίς νόημα.

Τα μαθήματα 5 και 6 δήλωσαν ότι «Ποτέ δεν ενοχλούμαι για τον λόγο που νομίζω» και «Ενοχλούμαι επειδή βλέπω κάτι που δεν είναι εκεί». Αυτό το μάθημα ενισχύει αυτές τις ιδέες. Έτσι, «Ταράζομαι επειδή βλέπω ένα κόσμο χωρίς νόημα». Ο Ιησούς εξηγεί τώρα γιατί αυτή η δήλωση είναι αλήθεια:

(1) Η σημασία αυτής της ιδέας συνίσταται στο γεγονός ότι περιέχει μια διόρθωση σε μια σημαντική παραμόρφωση της αντίληψης. Νομίζεις ότι αυτό που σε ταράζει είναι ένας τρομακτικός κόσμος, ή ένας θλιβερός κόσμος, ή ένας παράλογος κόσμος. Όλες αυτές οι ιδιότητες έχουν δοθεί από σένα. Ο κόσμος από μόνος του δεν έχει κανένα νόημα.

Αντιλαμβανόμαστε βία, εχθρότητα, παραφροσύνη και μυριάδες άλλες καταστάσεις. Ο Ιησούς δεν αρνείται το γεγονός ότι αντιλαμβανόμαστε. Απλά λέει ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε δεν είναι πραγματικό. Ωστόσο, δεν λέει, ότι πρέπει να αρνηθούμε τις εμπειρίες μας (βλέπε Π.χ. Κ-2.ΙV.3:8-11). Αλλά καλύτερα, μας βοηθά να καταλάβουμε από πού προέρχονται οι εμπειρίες. Αν είμαι ταραγμένος, αυτό δεν συμβαίνει επειδή κάποιος ή κάποια κατάσταση στον κόσμο έχει κάνει κάτι σε μένα, όπως θα μάθουμε αργότερα στο Μάθημα 31: «Δεν είμαι θύμα του κόσμου που βλέπω». Αυτό είναι ένα κεντρικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: ο ίδιος ο κόσμος δεν έχει νόημα επειδή προέρχεται από μια σκέψη χωρίς νόημα. Η χωρίς νόημα σκέψη είναι ότι μπορώ να είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό · στην πραγματικότητα, όχι μόνο μπορώ να είμαι διαχωρισμένος, αλλά είμαι διαχωρισμένος. Δεν έχει νόημα, επειδή η σκέψη είναι μια άμυνα ενάντια στο μόνο έχει νόημα: τον Θεό και την ενωμένη δημιουργία Του. Έτσι, όταν πιστεύετε ότι μπορείτε να διαχωριστείτε από το μόνο που έχει νόημα, όλα αναπόφευκτα καθίστανται χωρίς νόημα.

(2:1-2) Αυτές οι ασκήσεις γίνονται με τα μάτια ανοιχτά. Κοίταξε γύρω σου, αυτή τη φορά αρκετά αργά.

Ο Ιησούς μας στρέφει να εστιάσουμε σε ό,τι βλέπουμε, αφού μας έχει ήδη διδάξει ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε αυτό που βλέπουμε και σε αυτό που σκεφτόμαστε.

Σημειώνοντας στη συνέχεια ότι το να εστιάσουμε επάνω σε οποιαδήποτε ψευδαίσθηση είναι το ίδιο και επομένως εξίσου απατηλό:

(2:3-7) Προσπάθησε να βρεις τον ρυθμό σου έτσι ώστε όταν παίρνεις την ματιά σου από ένα πράγμα για να κοιτάξεις κάτι άλλο να μεσολαβεί ένα στιγμιαίο διάλειμμα. Μην αφήσεις αυτή τη στιγμή της αλλαγής να είναι πολύ χρονοβόρα ή σύντομη, αλλά προσπάθησε να κρατήσεις ένα μέτρο ή ακόμα κι ένα ρυθμό. Αυτό που βλέπεις δεν έχει σημασία. Διδάσκεις αυτό τον εαυτό σου και μοιράζεις εξίσου την προσοχή και τον χρόνο σου σε όλα όσα πέφτει η ματιά σου. Αυτό είναι ένα αρχικό βήμα στο να μάθεις να τους δίνεις ίση αξία.

Στην εισαγωγή του Μαθήματος 1,μίλησα εν συντομία για τον πρώτο νόμο του χάους του εγώ -ότι υπάρχει μια ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις, που σημαίνει ότι υπάρχουν ορισμένα πράγματα και άνθρωποι που είναι πιο σημαντικοί από άλλους. Θα είναι δύσκολο να σπάσει αυτή η έντονα εδραιωμένη συνήθεια του να κάνουμε διακρίσεις κατά την εξάσκηση αυτής της ιδέας ότι «Ταράζομαι επειδή βλέπω έναν κόσμο χωρίς νόημα». Ο Ιησούς θέλει να καταλάβουμε ότι όλα είναι εξίσου χωρίς νόημα, επειδή όλα προέρχονται από την ίδια την σκέψη που δεν έχει νόημα.

Όλα όσα βλέπουμε μέσα στο σύμπαν του χρόνου και του χώρου, συμπεριλαμβανομένων και των εαυτών μας, δεν είναι τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από ένα θραύσμα της αρχικής σκέψης που θα μπορούσαμε να είμαστε, και είμαστε, διαχωρισμένοι από το Θεό και μόνοι μας. Κάθε θραύσμα διατηρεί τα χαρακτηριστικά από εκείνη την αρχική σκέψη, τη «μια μικρή, τρελή ιδέα, στην οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει» (Κ-27.VIII.6:2). Η ανάγκη μας είναι να θυμηθούμε να γελάσουμε μ' αυτό διότι είναι χωρίς νόημα, όχι επειδή είναι αστείο με τη συνήθη έννοια της λέξης. Γελάμε με ένα απαλό χαμόγελο που λέει ότι αυτό δενσημαίνει τίποτα γιατί είναι κάτι αδύνατο. Για να χρησιμοποιήσουμε μια γνωστή εικόνα, ήταν σαν να έχει πέσει ένα τεράστιο τζάμι, σπάζοντας σε δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων θραύσματα. Κάθε θραύσμα διατηρεί τα χαρακτηριστικά του αρχικού · για παράδειγμα το καθένα έχει την χημική σύνθεση του γυαλιού. Ο καθένας από εμάς, καθώς και τα πάντα στον κόσμο, δεν είναι παρά ένα από αυτά τα θραύσματα - όλα είναι χωρίς νόημα επειδή προέρχονται από μια σκέψη χωρίς νόημα.

Ο λόγος που είμαι ταραγμένος, λοιπόν, είναι ότι ο κόσμος γίνεται μάρτυρας στο φαινομενικό γεγονός ότι έχω δίκιο για τον κόσμο. Καθώς πιστεύω ότι υπάρχω σε έναν κόσμο που είναι εκεί έξω, αυτός ο κόσμος μου θυμίζει την αρχική σκέψη που τον δημιούργησε, αλλά και την προσωπική μου ύπαρξη : εγώ κατέστρεψα τον Ουρανό και δολοφόνησα τον Θεό. Αυτό είναι εξαιρετικά ανησυχητικό γιατί πιστεύω ότι ο Θεός θα επιστρέψει τώρα για να με τιμωρήσει γι' αυτό που έκανα. Αυτή η ιδέα θα αναπτυχθεί στα επόμενα δύο μαθήματα.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν σας ζητά, ως μαθητές του που κάνουν τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, να καταλάβετε τι υπονοούν αυτές οι δηλώσεις. Η κατανόηση αυτή προέρχεται από τη μελέτη του κειμένου. Αλλά θέλει να ξεκινήσετε την εξάσκηση στην παίρνοντας τόσο σοβαρά όλα αυτά που αντιλαμβάνεστε.

Στην επόμενη παράγραφο ο Ιησούς μας ζητά να συμπεριλάβουμε στην άσκηση όρους που είναι θετικοί και αρνητικοί:

(3) Καθώς κοιτάς γύρω σου, λέγε στον εαυτό σου:

Νομίζω ότι βλέπω ένα τρομακτικό κόσμο, ένα επικίνδυνο κόσμο, ένα εχθρικό κόσμο, ένα δυστυχισμένο κόσμο, ένα διεφθαρμένο κόσμο, ένα τρελό κόσμο,

και ούτω καθεξής, χρησιμοποιώντας όποιους περιγραφικούς όρους σου έρθουν στο νου. Αν σου έρθουν στο νου περισσότεροι θετικοί όροι παρά αρνητικοί, να τους συμπεριλάβεις. Για παράδειγμα, μπορεί να σκεφτείς ένα «καλό κόσμο», ή έναν «ικανοποιητικό κόσμο». Αν έρθουν στο νου σου τέτοιοι όροι, χρησιμοποίησέ τους μαζί με τους υπόλοιπους. Μπορεί προς το παρόν να μην καταλαβαίνεις γιατί αυτά τα «καλά» επίθετα ανήκουν σε αυτές τις ασκήσεις αλλά να θυμάσαι ότι ένας «καλός» κόσμος υπονοεί και ένα «κακό», και ένας «ικανοποιητικός» κόσμος υπονοεί και ένα «μη ικανοποιητικό».

Αυτό που υπονοείται εδώ χωρίς να εξετάζεται συγκεκριμένα είναι ότι οι αντιθέσεις και τα αντίθετα μας ριζώνουν γερά στον κόσμο της δυϊστικής σκέψης. Το κείμενο ορίζει τον Ουρανό ως την «επίγνωση της τέλει Εναιότητας», στην οποία δεν υπάρχει δυαδικότητα (Κ-18.VI.1:6). Έτσι, δεν υπάρχει καλό και κακό στον Ουρανό - μόνο ο Θεός. Ένα σημαντικό μέρος της εκπαίδευσής μας είναι να μάθουμε να το αναγνωρίζουμε αυτό.

(3:7-8) Όλοι οι όροι που περνούν από το νου σου είναι κατάλληλα αντικείμενα εφαρμογής των σημερινών ασκήσεων. Η φαινομενική τους ιδιότητα δεν έχει σημασία.

Με άλλα λόγια, δεν έχει σημασία αν οι όροι είναι σημαντικοί ή ιεροί · τα πάντα στον κόσμο προέρχονται από την μία απατηλή σκέψη · μια ψευδαίσθηση είναι μια ψευδαίσθηση, δεν είναι τίποτα άλλο από μια ψευδαίσθηση.

(4)Βεβαιώσου ότι δεν κάνεις μεταβολές στα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στις εφαρμογές της σημερινής ιδέας ανάλογα με το τι θεωρείς εσύ ευχάριστο και τι δυσάρεστο. Για το σκοπό αυτής της άσκησης δεν υπάρχει καμιά διάκριση ανάμεσά τους. Στο τέλος της περιόδου πρακτικής, πρόσθεσε:

Αλλά ταράζομαι επειδή βλέπω ένα κόσμο χωρίς νόημα.

Αυτό το σημαντικό σημείο για το ότι δεν υπάρχει πραγματική διάκριση μεταξύ ευχάριστου και δυσάρεστου, αντηχεί τη συζήτηση στην ενότητα «Τα Εμπόδια για την Ειρήνη», όπου ο Ιησούς δηλώνει δύο φορές ότι η ευχαρίστηση και ο πόνος είναι το ίδιο (Κ-19.IV-A.17:10-12· IV-B.12). Αυτή η διάκριση θα ίσχυε μόνο αν υπήρχε ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις. Αργά και αναπόφευκτα διδασκόμαστε ότι δεν υπάρχει.

(5:1)Κάτι που δεν έχει νόημα δεν είναι ούτε κακό ούτε καλό.

Όταν λέτε ότι κάτι είναι καλό ή κακό, προφανώς του αποδίδετε αξία. Στην αρχή του Κεφαλαίου 24 ο Ιησούς λέει ότι «για να μάθετε αυτό το μάθημα απαιτείται η προθυμία να αμφισβητήσετε κάθε αξία που έχετε μέχρι τώρα» (Κ-24.I.2:1). Η ίδια ιδέα αναφέρεται εδώ, αν και πιο απλά. Έχοντας αποδώσει μια αξία σε κάτι, είναι σαν να λέω ότι έχει νόημα. Αν έχει νόημα, πρέπει να πιστεύω ότι προέρχεται από μια σκέψη με νόημα, γιατί αυτό που αντιλαμβάνομαι έξω μπορεί να προέλθει μόνο από μια σκέψη που είναι μέσα μου.

Ποια είναι λοιπόν, η «γεμάτο νόημα» σκέψη; Είναι ότι οι διακρίσεις ισχύουν, η δυαδικότητα είναι πραγματική, και ότι υπάρχει μια αξία στην εκτίμηση ενός πράγματος έναντι κάποιου άλλου. Ο πυρήνας αυτής της σκέψης είναι ότι δίνω αξία στην ατομική μου ταυτότητα αντί για την ενιαιότητα του Χριστού ·στη ζωή μου και στον κόσμο μου αντί για τον Ουρανό. Εάν συμβαίνει αυτό, οι διακρίσεις γίνονται όλες σημαντικές, επειδή με εδραιώνουν ως δυαδικό ον μέσα σε ένα δυαδικό κόσμο. Αυτός λοιπόν, είναι ο κόσμος που αντιλαμβάνομαι και επιμένω πεισματικά ότι είναι πραγματικός.

(5:2)Τότε, γιατί ένας κόσμος χωρίς νόημα να σε ενοχλεί;

Εάν επηρεάζεστε από οτιδήποτε στον κόσμο, προφανώς πιστεύετε ότι δεν είναι ένα μέρος χωρίς νόημα. Το πιστεύετε επειδή νομίζετε ότι εσείς έχετε νόημα. Για το εγώ, αυτό που έχει νόημα είναι ό,τι τροφοδοτεί την ιδιαιτερότητά μας · αυτό που δεν έχει νόημα είναι οτιδήποτε δεν έχει σχέση μ' αυτό.Επομένως, το εγώ μας λέει ότι πρέπει να επικεντρωθούμε σε ό,τι εξυπηρετεί τις ιδιαίτερες ανάγκες μας. Το επόμενο μάθημα θα εξηγήσει γιατί ένας κόσμος χωρίς νόημα είναι ενοχλητικός.

(5:3)Αν μπορούσες να δεχτείς τον κόσμο ως χωρίς νόημα και αφήσεις την αλήθεια να γραφεί πάνω του για λογαριασμό σου, τότε αυτό θα σε έκανε απίστευτα ευτυχισμένο.

Εάν δεχθούμε τον κόσμο ως ένα μέρος χωρίς νόημα, θα πρέπει να πούμε: «Ο νους μου είναι κενός». Αυτό θα επιτρέψει στην αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος να λάμψει και η αγάπη του Ιησού να έχει γίνει η μόνη μας πραγματικότητα. Αυτή είναι η αλήθεια η οποία θα μας κάνει «απίστευτα ευτυχισμένους». Αφού αυτός είναι ένας εαυτός που δεν ταυτίζεται πλέον με το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της ενοχής, αυτό που μας κάνει απεριγράπτα ευτυχισμένους είναι ότι συνειδητοποιήσαμε τελικά ότι εμείς κάναμε λάθος και ότι ο Ιησούς είχε δίκιο. Όμως, όσο ταυτιζόμαστε με έναν διαχωρισμένο και ιδιαίτερο εαυτό φοβόμαστε την αλήθεια ότι όλα αυτά

είναι ένα όνειρο. Έτσι συνέχεια επιλέγουμε να μην είμαστε απεριγραπταευτυχισμένοι, διότι για να αναφέρουμε τη γνωστή φράση, προτιμούμε να έχουμε δίκιο παρά να είμαστε ευτυχισμένοι (Κ-29.VII.1:9). Να είστε σίγουροι, το λιγότερο που θα λέγαμε είναι ότι η σκέψη της μη ύπαρξης δεν θα ήταν πολύ ευχάριστη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μας παροτρύνει συνεχώς να κάνουμε «μικρά βήματα» (Εργ-πρ.193.13:7) · διαφορετικά ο φόβος μας ότι θα «σηκωθούμε και θα εκτοξευθούμε απότομα στην πραγματικότητα» (Κ-16.VI.8:1) θα ήταν συντριπτικός. Τα ευχάριστα και ήσυχα όνειρα της συγχώρεσης είναι η μετάβαση από τον εφιαλτικό μας κόσμο του εγώ στην αφύπνιση μέσα στον Θεό (Κ-27.VII.13:4-5).

(5:4-6) Αλλά εφόσον είναι χωρίς νόημα, παρακινείσαι να γράψεις εσύ πάνω σε αυτόν τι θα ήθελες να είναι. Αυτό είναι που βλέπεις σ' αυτόν. Αυτό είναι που δεν έχει κανένα νόημα πραγματικά.

Επειδή ο κόσμος δεν έχει νόημα από μόνος του, πρέπει να του δώσω ένα νόημα. Παρομοίως, επειδή ο κόσμος είναι τίποτα κι εγώ είμαι τίποτα, πρέπει να προσποιούμαι ότι είμαι κάτι. Πράγματι, όλοι πιστεύουμε ότι είμαστε κάτι - υπέροχοι ή άθλιοι. Το εγώ δεν ενδιαφέρεται για το πώς παίζεται το παιχνίδι της ιδιαιτερότητας, αν είμαστε δώρο του Θεού ή δώρο του Σατανά, αρκεί να είμαστε ένα ιδιαίτερο δώρο. Το μόνο που δεν θέλουμε, είναι να είμαστε τίποτα. Κοντά στο τέλος της ενότητας «Ο Αντί-Χριστός» ο Ιησούς μιλά για το εγώ, ότι πάντα θέλει κάτι περισσότερο - δεν έχει σημασία αν είναι περισσότερη ευχαρίστηση ή περισσότερος πόνος, θέλει μόνο *περισσότερο* (Κ-29.VIII.8:6-12).

Είμαστε τρομοκρατημένοι από την πιθανότητα να μην υπάρχουμε. Αυτό χρειάζεται συχνή επανάληψη καθώς είναι το υποβόσκον συμπέρασμα σε αυτά τα μαθήματα, καθώς επίσης και στα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αυτή η σκέψη είναι η πηγή της αντίστασης στα Μαθήματα γενικά, και συγκεκριμένα στο βιβλίο εργασιών. Πρέπει να προσποιηθώ ότι υπάρχω, και έτσι δημιουργώ γρήγορα ένα σύστημα σκέψης που στη συνέχεια το προβάλλω, δημιουργώντας έτσι ένα κόσμο - συμπαντικά (καθώς όλοι είμαστε μέρος του ενός Υιού) και ατομικά επίσης. Το θέμα είναι ότι πάντα αναζητούμε να επιβάλουμε ένα νόημα, γιατί αλλιώς θα βρεθούμε αντιμέτωποι με την εγγενή έλλειψη νοήματος της σκέψης μας, για να μην αναφέρουμε τον διαχωρισμένο μας εαυτό. Αυτό συμβαίνει στο μεταφυσικό επίπεδο του νου, όπου τίθεται το ζήτημα της *ύπαρξης* ή του *όντος*, όπως συζητήθηκε προηγουμένως. Ωστόσο, στο επίπεδο της προσωπικής μας εμπειρίας, ως σώματα που ζουν στον κόσμο, φοβόμαστε να χάσουμε τα προβλήματα και τις πικρίες μας - όλα αυτά στοιχειοθετούν τον εαυτό που πιστεύουμε ότι είμαστε, αυτό που στο τέλος του κειμένου αναφέρεται ως το δικό μας πρόσωπο της αθωότητας (Κ-31.V.1-3).

Ο πραγματικός φόβος, όπως θα δούμε στο επόμενο μάθημα, είναι ότι αν δεν δώσω το *δικό μου* νόημα στον κόσμο, ο Ιησούς θα δώσει τον *δικό του*. Και έτσι πρέπει να τον νικήσω. Αυτό μας βοηθά να εξηγήσουμε γιατί όταν είμαστε πραγματικά ήσυχοι τείνουμε να είμαστε νευρικοί, και γιατί βιώνουμε δυσκολίες στο διαλογισμό ή την προσευχή: Αν σιγήσουμε το νου μας, πρώτος εκείθα φτάσει ο Ιησούς - «Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου» (Κ-23.I.1:1) - κι αν φτάσει αυτός, το εγώ μας δεν έχει δουλειά εκεί, όπως και το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας. Αυτός είναι ο λόγος, όπως θα δούμε στο επόμενο μάθημα, ότι έχουμε καταλήξει να πιστεύουμε πως είμαστε σε ανταγωνισμό με τον Θεό, αλλά και με τον Ιησού και τα μαθήματά του. Ως αποτέλεσμα, πριν αυτές οι ιδέες μπορέσουν να εισχωρήσουν στο νου μας, μας δίνεται μια ευκαιρία να τις επιλέξουμε, και να αντικαταστήσουμε γρήγορα τις δικές μας. Τέλος, αυτός ουσιαστικά είναι και ο λόγος για τον οποίο όλοι προσπαθούν να αλλάξουν με κάποιο τρόπο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - για παράδειγμα, να γράψουν κάποια καλύτερα ή απλούστερα. Είμαστε τρομοκρατημένοι από αυτό που πραγματικά λένε αυτά τα μαθήματα. Έτσι, πριν αφήσουμε τα λόγια

τους και τις σκέψεις τους να μας επηρεάσουν, θα τα αλλάξουμε για να ικανοποιούν τις ιδιαίτερες ανάγκες μας.

(5:7) Κάτω από τα δικά σου λόγια είναι γραμμένος ο Λόγος του Θεού.

Ο «Λόγος του Θεού» στα *Μαθήματα Θαυμάτων* χρησιμοποιείται σχεδόν πάντα ως συνώνυμο της αρχής της Επανόρθωσης ή του Αγίου Πνεύματος. Μπορεί επίσης να γίνει κατανοητό ως συγχώρεση, που είναι η διόρθωση του διαχωρισμού, του λόγου του εγώ, τον οποίο επιλέξαμε για να κρατήσουμε κρυμμένο το Λόγο του Θεού.

(5:8-9) Η αλήθεια τώρα σε ενοχλεί, αλλά όταν τα δικά σου λόγια έχουν σβηστεί, τότε θα δεις το Λόγο Εκείνου. Αυτός είναι ο υπέρτατος σκοπός αυτών των ασκήσεων.

Τώρα ξέρετε γιατί δεν θέλετε να κάνετε αυτές τις ασκήσεις; εάν τα δικά σας λόγια σβηστούν, τότε το σύστημα σκέψης - το μέρος από όπου πηγάζουν τα λόγια σας - επίσης διαγράφεται. Ο Ιησούς θα επεκταθεί σ' αυτό στο Μάθημα 14.

Το μάθημα κλείνει με την πλέον γνωστή έκφραση της ευγενικής κατανόησης του Ιησού για την αντίστασή μας στις διδασκαλίες του:

(6) Τρεις ή τέσσερις φορές είναι αρκετές για την άσκηση αυτής της ιδέας σήμερα. Ούτε θα πρέπει αυτές οι περίοδοι πρακτικής να υπερβαίνουν το ένα λεπτό. Ακόμα κι αυτό μπορεί να το βρεις πολύ. Σταμάτησε τις ασκήσεις όποτε νιώσεις κάποια αίσθηση έντασης.

Καμία πίεση, κανένας εκφοβισμός, καμία ενοχή που να απαιτεί να είμαστε πειθαρχημένοι, αλλά και πνευματικοί. Ποιος από μας δεν θα ήθελε τέτοιους δασκάλους από την μικρή του ηλικία;

ΜΑΘΗΜΑ 13

Ένας κόσμος χωρίς νόημα προκαλεί φόβο.

(1) Η σημερινή ιδέα είναι στην πραγματικότητα μια άλλη μορφή της προηγούμενης, εκτός από το ότι είναι πιο συγκεκριμένη στο συναίσθημα που προξενεί. [Δεν είναι μόνο ότι σε ταράζει, σου προκαλεί φόβο.] Κανονικά ένας κόσμος χωρίς νόημα είναι αδύνατος. Τίποτα χωρίς νόημα δεν υπάρχει. Όμως, αυτό δεν συνεπάγεται πως εσύ δεν νομίζεις ότι αντιλαμβάνεσαι κάτι που δεν έχει νόημα. Αντίθετα, το πιο πιθανό είναι να νομίζεις ότι πραγματικά το αντιλαμβάνεσαι.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι δεν θέλεις να συνειδητοποιήσεις πως αυτό που αντιλαμβάνεσαι δεν έχει νόημα. Για άλλη μια φορά, αν αυτό που βλέπω εκεί έξω στον κόσμο δεν έχει κανένα νόημα, η σκέψη μέσα μου που το δημιουργήσε δεν έχει επίσης κανένα νόημα. Δεδομένου ότι είμαι σκέψεις μου, προκύπτει ότι εγώ δεν έχω κανένα νόημα, το οποίο σημαίνει ότι εγώ δεν υπάρχω. Επομένως, αντί να συνειδητοποιήσω ότι όλα είναι χωρίς νόημα, εντός και εκτός, θα αντικαταστήσω το δικό μου νόημα. Προφανώς, αν αντιλαμβάνομαι κάτι που νομίζω ότι είναι εκεί έξω, το οποίο με επηρεάζει, το έχω ήδη κάνει πραγματικό. Και θέλω να κρατήσω την υποβόσκουσα σκέψη πραγματική έτσι ώστε να μπορώ να συνεχίσω να είμαι αληθινός.

(2:1) Η αναγνώριση της έλλειψης νοήματος προξενεί έντονη ανησυχία σε όλους αυτούς που είναι διαχωρισμένοι.

Η ανησυχία προκύπτει επειδή σε κάποιο επίπεδο συνειδητοποιώ ότι η έλλειψη νοήματος επεκτείνεται στην δική μου ύπαρξη. Αυτή η ιδέα θα επιστρέψει πολύ σύντομα.

(2:2) Αντιπροσωπεύει μια κατάσταση στην οποία ο Θεός και το εγώ «προκαλούν» ο ένας τον άλλο ως προς το ποιανού το νόημα θα γραφεί στο κενό που παρέχει η έλλειψη νοήματος.

Το εγώ προκαλεί, αλλά ο Θεός δεν το κάνει · αυτός είναι ο λόγος που η λέξη είναι σε εισαγωγικά. Κατά συνέπεια, για το εγώ η φύση της σχέσης που έχει με το Θεό είναι ο ανταγωνισμός. Υπάρχει ένας «κενός χώρος» γιατί το εγώ δεν είναι τίποτα. Αλλά πιστεύει ότι πρέπει να φτάσει στο κενό πριν από τον Θεό, για να διεκδικήσει την ταυτότητα του Υιού ως δική του · εξ ου και ο αντιληπτός ανταγωνισμός με τον Δημιουργό. Αν η ύπαρξή μου ως εγώ στηρίζεται στην πεποίθηση ή ο ένας ή ο άλλος- εγώ υπάρχω εις βάρος του Θεού · εγώ Τον σκότωσα έτσι ώστε να μπορώ να ζήσω - θα προβάλλω αυτή τη σκέψη και πιστεύω ότι ως ανταπόδοση Αυτός θα κάνει το ίδιο πράγμα. Αυτή η βαθιά ριζωμένη πεποίθηση είναι η πηγή της αντίληψής μας ότι οι άνθρωποι βρίσκονται εκεί έξω για να μας εκδικηθούν, να μας βλάψουν, να μας εγκαταλείψουν, και να μας σαμποτάρουν, διότι εμείς κατηγορήσαμε τους εαυτούς μας ότι κάναμε το ίδιο στους άλλους, και τελικά στον Θεό. Όπως ο Ιησούς δηλώνει κοντά στο τέλος του κειμένου:

... Ποτέ δεν μισείς τον αδελφό σου για τις δικές του αμαρτίες, αλλά μόνο για τις δικές σου. Όποια μορφή και να φαίνονται πως παίρνουν οι αμαρτίες του, το μόνο που κάνουν είναι να κρύβουν το γεγονός ότι πιστεύεις ότι είναι δικές σου, και ως εκ τούτου αξίζουν μια «δίκαιη» επίθεση. (Κ-31.III.1:5-6)

(2:3-4) Το εγώ σπεύδει μανιωδώς να εδραιώσει εκεί τις δικές του ιδέες, φοβούμενο ότι αν δεν το κάνει, το κενό μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να δηλώσει την δική του αδυναμία και μη πραγματικότητα. Και σε αυτό μόνο έχει δίκιο.

Δηλαδή, ότι είναι το τίποτα. Το εγώ ξέρει όπως εξήγησα πριν, ότι η δική του εξουσία στηρίζεται στον λήπτη των αποφάσεων, γιατί το εγώ από μόνο του είναι ανίσχυρο. Για να διασφαλίσει ότι ποτέ δεν θα αναγνωρίσουμε την εγγενή του ανυπαρξία και έλλειψη νοήματος, επιδιώκει να κάνει τον εαυτό του σημαντικό και ισχυρό μέσω της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Αν έχω αμαρτήσει εναντίον του Θεού και Τον έχω καταστρέψει, είμαι σίγουρα σημαντικός και ισχυρός. Αυτό με κάνει επίσης φοβισμένο, αλλά τουλάχιστον έχω γίνει κάτι που πρόσεξε ο Θεός, το οποίο με κάνει επίσης σημαντικό.

Το πιο τρομακτικό πράγμα από όλα είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός δεν γνωρίζει καν για εμάς, γιατί τότε είμαστε κυριολεκτικά τίποτα - αδύναμοι και μη πραγματικοί. Έτσι θέλουμε ο Θεός να δώσει προσοχή σε μας, ή γιατί είμαστε οι πιο αφοσιωμένοι ακόλουθοί Του ή οι πιο άθλιοι αμαρτωλοί. Δεν έχει καμία διαφορά για το εγώ, εφόσον το προσέξει ο Θεός. Ο πραγματικός μας φόβος βέβαια, είναι ότι Αυτός δεν γνωρίζει τίποτα για μας. Κάπου βαθιά μέσα μας γνωρίζουμε ότι αυτό είναι αλήθεια. Αλλά αντί να αποδεχθούμε αυτή την αλήθεια, την καλύπτουμε με τα ψέματα του εγώ · πρώτα με τις σκέψεις του διαχωρισμού - την αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο - και μετά με έναν κόσμο που αντανακλά αυτές τις σκέψεις.

(3:1) Επομένως, είναι βασικό να μάθεις να αναγνωρίζεις αυτό που είναι χωρίς νόημα, και να το αποδέχεσαι χωρίς φόβο.

Η αποδοχή αυτή προέρχεται από την ανάπτυξη μιας σχέσης με τον Ιησού ή με το Άγιο Πνεύμα που σας επιτρέπει να δείτε το εγώ σας χωρίς φόβο, βοηθώντας σας να συνειδητοποιήσετε την απουσία νοήματος του εγώ. Εάν είστε φοβισμένοι ή ένοχοι για το εγώ σας ή αν το αγκαλιάζετε, είναι προφανές πως πιστεύετε ότι είναι πραγματικό. Για άλλη μια φορά όμως, αν κάνετε ένα βήμα πίσω

και παρακολουθήσετε αυτή την «παράξενα ταξινομημένη παρέλαση» να περνά, θα συνειδητοποιήσετε ότι αυτό είναι ένα τίποτα, καταλαβαίνοντας ότι το νόημα του εγώ είναι να προσπαθεί να σας προστατεύσει από ό,τι έχει νόημα. Τελικά, από τη στιγμή που θέλουμε αυτό που έχει νόημα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο - την ταυτότητά μας ως Υιός Θεού - τότε θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλα τα υπόλοιπα δεν έχουν νόημα και θα επιλέξουμε ενάντιά τους.

(3:2) Αν φοβάσαι, είναι σίγουρο ότι θα αποδώσεις στον κόσμο ιδιότητες τις οποίες δεν έχει, και θα τον γεμίσεις με εικόνες που δεν υπάρχουν.

Με αυτή την έννοια μιλάμε για τον κόσμο ως ισχυρό, εχθρικό, απειλητικό, υπέροχο, ειρηνικό, ευτυχισμένο, ιερό, κλπ. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά του · και οι «εικόνες που δεν υπάρχουν» είναι όλα όσα βλέπουμε στον κόσμο, οι οποίες είναι φυσικά οι προβολές των σκέψεων που δεν υπάρχουν.

(3:3) Για το εγώ οι ψευδαισθήσεις είναι μηχανισμοί ασφάλειας, όπως είναι και για σένα που ταυτίζεις τον εαυτό σου με το εγώ.

Οι μηχανισμοί ασφάλειας είναι άμυνες. Η αμαρτία, η ενοχή, ο φόβος και ο κόσμος που προκύπτει από αυτά είναι ψευδαισθήσεις, ο σκοπός των οποίων είναι να διατηρηθεί ηθεμελιώδης ψευδαίσθηση, ότι εγώ υπάρχω ως ένα διαχωρισμένο άτομο.

Και τώρα πάμε στην πρόταση βόμβα της επόμενης παραγράφου:

(4) Οι σημερινές ασκήσεις, οι οποίες πρέπει να γίνουν τρεις ή τέσσερις φορές για όχι περισσότερο από ένα περίπου λεπτό κάθε φορά, πρέπει να γίνουν με κάπως διαφορετικό τρόπο από τις προηγούμενες. Με μάτια κλειστά, επανέλαβε τη σημερινή ιδέα στον εαυτό σου. Έπειτα άνοιξε τα μάτια σου, και κοίταξε γύρω σου αργά, λέγοντας:

Κοιτάζω ένα κόσμο χωρίς νόημα.

Επαναλάμβανε αυτή τη δήλωση στον εαυτό σου καθώς κοιτάς γύρω σου. Έπειτα κλείσε τα μάτια σου, και τελείωσε την άσκηση έτσι:

Ένας κόσμος χωρίς νόημα προκαλεί φόβο επειδή νομίζω ότι βρίσκομαι σε ανταγωνισμό με τον Θεό.

Έτσι πηγαίνουμε από τις σκέψεις του νου μας στις αντιλήψεις του σώματός μας και στη συνέχεια πίσω μέσα μας. Να το δηλώσω άλλη μια φορά, ο κόσμος είναι ουσιαστικά χωρίς νόημα. Κι όμως, προσπαθούμε να του δώσουμε νόημα, καθώς αυτός δίνει τελικά νόημα στον διαχωρισμένο εαυτό μας. Ακούγοντας το εγώ συνθέτουμε ένα σύστημα σκέψης *αμαρτίας, ενοχής και φόβου*: Η αμαρτία του διαχωρισμού, οδηγεί στην εμπειρία της ενοχής, η οποία καταλήγει στη *τρομακτική* πεποίθηση ότι μας αξίζει να τιμωρηθούμε από έναν εκδικητικό Θεό, που τώρα βρίσκεται σε θανάσιμο ανταγωνισμό με μας για επιβίωση · ή θα επιβιώσει Αυτός, ή εμείς, ή όπως το εγχειρίδιο αναφέρει: *να σκοτώσει ή να σκοτωθεί* (Εγχ-17.7:11). Αλλά η εγγενής απουσία νοήματος αυτού του παρανοϊκού σχηματισμού, δεν εμποδίζει να έχει τεράστια δύναμη, γιατί έχουμε επενδύσει την πίστη μας σ' αυτό. Αυτή ακριβώς η επένδυση σημαίνει ότι πρέπει να προσπαθήσουμε να του δώσουμε νόημα, ώστε να μπορούμε να υπερασπιστούμε το χωρίς νόημα σύστημα της σκέψης του εγώ, το οποίο είναι η βάση της χωρίς νόημα ταυτότητάς μας.

Για να συνοψίσουμε αυτό το σημαντικό σημείο: Όταν συνειδητοποιώ ότι ο κόσμος είναι τίποτα, καθώς είναι απλά μια άμυνα ενάντια στις σκέψεις του νου μου, επιστρέφω σε αυτές τις σκέψεις. Εάν ο κόσμος δεν έχει νόημα και εγώ είμαι χωρίς νόημα, δεν υπάρχω, πράγμα που σημαίνει ότι ο Θεός

έχει κερδίσει. Αλλά για να μην χάσω τη μάχη, θα προσπαθήσω να δώσω νόημα στον εαυτό μου και στον κόσμο γύρω μου.

Ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι προβάλλουμε τα πάντα πάνω στον κόσμο. Αν δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στις αντιλήψεις μας και σε ό,τι εκτιμούμε εδώ, θα συνειδητοποιήσουμε ότι τίποτα από αυτά δεν προέρχεται από κάτι εγγενές στον κόσμο, επειδή δεν υπάρχει κόσμος. Αυτά είναι μόνο το αποτέλεσμα μιας ανάγκης μέσα μας να δικαιολογήσουμε και να ενισχύσουμε το ψευδές γεγονός ότι υπάρχουμε.

(5:1-2) Μπορεί να δυσκολευτείς στο να μην αντισταθείς, με την μία ή την άλλη μορφή, σε αυτή την τελική δήλωση. Όποια μορφή και να πάρει αυτή η αντίσταση, να θυμίζεις στον εαυτό σου ότι στην πραγματικότητα φοβάσαι μια τέτοια σκέψη εξαιτίας της «εκδίκησης» του «εχθρού».

Ο φόβος μας είναι ότι πρόκειται για ένα ανταγωνισμό που δεν μπορούμε να κερδίσουμε - ο Θεός θα νικήσει. Ο τρόμος που δημιουργείται από μια τέτοια παραφροσύνη είναι πάνω από ό,τι μπορούμε να αντέξουμε. Αμυνόμαστε ενάντια σ' αυτό κατασκευάζοντας ένα σύστημα σκέψης και στη συνέχεια έναν κόσμο, πίσω στον οποίο μπορούμε να κρυφτούμε. Έχοντας ταυτιστεί με αυτή την άμυνα που κορυφώνεται στο σώμα, *αντιστεκόμαστε* να μην μας την αφαιρέσουν, άτι που σίγουρα θα γινόταν αν εκθέταμε τα θεμέλιά της στην αλήθεια της Επανόρθωσης. Και έτσι δεν σκεφτόμαστε την οργή του Θεού. Αυτή η σκέψη, όσο τρομακτική κι αν είναι, εντούτοις προστατεύει την ατομική ταυτότητα, πράγμα που με τη σειρά του αμύνεται ενάντια στη δική μας αποδοχή της Επανόρθωσης.

(5:3-4) Δεν περιμένουμε να πιστέψεις αυτή την δήλωση αυτή την στιγμή, και μπορεί να την απορρίψεις σαν παράλογη. Παρόλα αυτά, σημείωσε προσεκτικά, όποια σημάδια φανερού ή συγκαλυμμένου φόβου μπορεί να παρουσιαστούν.

Προφανώς, αν είστε σχετικά νέοι στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η δήλωση αυτή δεν έχει νόημα. Αλλά ο Ιησούς ζητά την επαγρύπνησή σας, ώστε να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή σε οποιοδήποτε άγχος ή φόβο που είναι μέσα σας.

(6) Αυτή είναι η πρώτη μας προσπάθεια να δηλώσουμε μια σαφή σχέση αιτίας και αποτελέσματος ενός είδους στο οποίο είσαι πολύ άπειρος στο να το αναγνωρίσεις. Μην παραμένεις στην τελική δήλωση, και μην προσπαθήσεις ούτε να την σκεφτείς εκτός κατά την διάρκεια των περιόδων πρακτικής. Αυτό είναι αρκετό προς το παρόν.

Η σύνδεση αιτίας και αποτελέσματος βρίσκεται ανάμεσα στις σκέψεις μας - το εγωικό σύστημα σκέψης, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου - και στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο. Με άλλα λόγια, φοβάμαι όχι αυτό που υπάρχει έξω από μένα, αλλά λόγω του συστήματος σκέψης μου, το οποίο μου λέει ότι η επιβίωση αφορά τον Θεό κι εμένα. Σημειώστε επίσης, πώς, ο Ιησούς δενέρχεται σε σύγκρουση μαζί μας και ούτε επιτίθεται στην αντίστασή μας. Αυτός γλυκά και ευγενικά μας θυμίζει την αλήθεια. Αυτό μας επιτρέπει να το αποδεχθούμε όταν *εμείς* είμαστε έτοιμοι, χωρίς να προκληθεί καμία πίεση ή ενοχή σε εμάς. Ένα υπέροχο παράδειγμα για όλους τους μαθητές των Μαθημάτων!

Ο Θεός δεν δημιούργησε ένα κόσμο χωρίς νόημα.

(1) Η σημερινή ιδέα είναι, φυσικά, η αιτία που ένας κόσμος χωρίς νόημα δεν είναι δυνατόν να υπάρχει. Ό,τι δεν δημιούργησε ο Θεός δεν υπάρχει. Και όλα όσα υπάρχουν, υπάρχουν έτσι όπως τα δημιούργησε Εκείνος. Ο κόσμος που βλέπεις δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Είναι δικής σου επινόησης, και δεν υπάρχει.

Λόγια σαν αυτά χρησιμοποιούνται συχνά από τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ως ένας τρόπος για να εξασθενίσουν την μεταφυσική τους και να ισχυριστούν ότι τα Μαθήματα δεν αναφέρουν ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον κόσμο. Μάλλον ισχυρίζονται ότι τα Μαθήματα διδάσκουν μόνο, ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον κόσμο που *βλέπουμε εμείς*. Είναι αλήθεια ότι τα λόγια σε κάποιες δηλώσεις λένε ακριβώς αυτό, αλλά μόνο επειδή ο Ιησούς μας διδάσκει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή σε ό,τι αντιλαμβανόμαστε. Ο ίδιος το κάνει απόλυτα σαφές τόσο στο βιβλίο εργασιών, καθώς και σε πάρα πολλά μέρη του υπόλοιπου υλικού, ότι ο Θεός δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργήσει τον κόσμο, διότι είναι το αντίθετό Του. (Δες, για παράδειγμα, Κ-4.Ι.11 · Κ-29.ΥΙ.2: 7-10 · Εργ-προ.132.4-6 · Εργ-προ.152.5-7 · Δ-4.1.) Καθετί στον κόσμο των εξειδικεύσεων και της μορφής αλλάζει και πεθαίνει. Ένας τέτοιος κόσμος βρίσκεται έξω από τον Θεό, και γι' αυτό δεν θα μπορούσε να υπάρχει.

Το ίδιο το γεγονός ότι *αντιλαμβανόμαστε* τον κόσμο σημαίνει ότι είναι μη πραγματικός, και ότι επίσης εμείς είμαστε μη πραγματικοί. Να το ξαναπούμε, αυτό δεν σημαίνει μόνοτον κόσμο που βλέπουμε. Οι μαθητές μερικές φορές λανθασμένα νομίζουν ότι αυτό σημαίνει γιαπαράδειγμα, ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον καρκίνο που αντιλαμβανόμαστε. Το ίδιο το γεγονός ότι βλέπω έναν κόσμο, λέει ότι υπάρχει μια πραγματικότητα έξω από τον Θεό · αν αντιλαμβανόμαστε έναν κόσμο, πρέπει να υπάρχει κάποιος πουαντιλαμβάνεται και κάτι που γίνεταιαντιληπτό, ένα υποκείμενο και ένα αντικείμενο, ένας παρατηρητής και ένα παρατηρούμενο, το οποίο σημαίνει ότι βασιζόμαστε στη δυαδικότητα. Ο Θεός μπορεί να δημιουργήσει μόνο όμοιο του Εαυτού Του, που σημαίνει ένα Ον ή Πνεύμα τέλειας Εναιότητας και Αγάπης, αμετάβλητο και αιώνιο. Με άλλα λόγια, αυτό που ο Θεός δεν δημιούργησε δεν υπάρχει, και ό,τι υπάρχει, υπάρχει όπως Εκείνος το δημιούργησε - που είναι η κατάσταση του Ουρανού.

(2) Οι σημερινές ασκήσεις πρέπει να γίνουν από την αρχή ως το τέλος με κλειστά τα μάτια. Η περίοδος διερεύνησης του νου πρέπει να είναι σύντομη, ένα λεπτό το πολύ. Μην έχεις πάνω από τρεις περιόδους πρακτικής με την σημερινή ιδέα εκτός κι αν τις βρίσκεις άνετες. Αν συμβαίνει αυτό, είναι γιατί καταλαβαίνεις το σκοπό τους.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν μας ασκεί καμιά πίεση. Η τέταρτη πρόταση είναι ενδιαφέρουσα, γιατί το ότι τις βρίσκουμε άνετες μπορεί επίσης να οφείλεται στο ότι δεν τις κατανοούμε, καθώς φοβόμαστε τόσο πολύ αυτό καθαυτό τον σκοπό της επανεκπαίδευσης του νου μας, στην οποία θα οδηγήσουν αυτές οι περίοδοι της αναζήτησης του νου. Σε αυτήν την περίπτωση η «άνεσή» μας θα ήταν ψεύτικη, που δεν είναι αυτό που εννοεί ο Ιησούς εδώ.

(3:1) Η σημερινή ιδέα είναι άλλο ένα βήμα στο να μάθεις να απελευθερώνεις τις σκέψεις που έχεις γράψει πάνω στον κόσμο, και να δεις τον Κόσμο του Θεού στην θέση τους.

Ο Ιησούς μας βοηθά να καταλάβουμε ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο κίνητρο για το οποίο δεν απελευθερώνουμε στις σκέψεις μας. Δεν έρχονται και φεύγουν ως δια μαγείας, μία φράση που χρησιμοποιείται αργότερα (Εργ.πρ.158.4:1) · δεν εμφανίζονται έτσι απλά. Για παράδειγμα, όταν προσπαθώ να είμαι ήσυχος για να διαλογιστώ και να προσευχηθώ, και ξαφνικά αναδύονται εξωγενείς σκέψεις που αποσπούν την προσοχή, δεν έρχονται από το πουθενά. Έρχονται γιατί φοβάμαι την αγάπη και την ειρήνη που αναδύονται στο νου μου όταν είμαι ήσυχος. Επομένως

πρέπει γρήγορα να αντικαταστήσω με τις σκέψεις μου τις σκέψεις του Ιησού, να βιώσω την εμπειρία της ιδιαιτερότητάς μου και όχι την εμπειρία της αγάπης του.

Αυτό που είναι σημαντικό και υπονοείται εδώ ξεκάθαρα, είναι ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο κίνητρο για τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνομαι τον κόσμο και τις σκέψεις που τον προκαλούν. Αν μπορέσω να απελευθερώσω αυτές τις σκέψεις, το οποίο συμβαίνει όταν ζητώ την βοήθεια του Ιησού για να τις εξετάσω, θα εξαφανιστούν. Αυτό που απομένει είναι ο Λόγος του Θεού, ο οποίος, όπως ορίστηκε προηγουμένως, είναι η αρχή της Επανόρθωσης που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ.

(3:2-3) Τα πρώτα βήματα σ' αυτή την ανταλλαγή, η οποία μπορεί πραγματικά να ονομαστεί σωτηρία, μπορεί να είναι αρκετά δύσκολα, ακόμα και αρκετά οδυνηρά. Μερικά απ' αυτά θα σε οδηγήσουν κατευθείαν στον φόβο.

Αυτή είναι η πρώτη φορά που ο Ιησούς κάνει μια τέτοια δήλωση στα μαθήματα. Θα ακολουθήσουν περισσότερες, και βρίσκονται σε όλο το κείμενο και στο εγχειρίδιο επίσης, η συγχώρεση είναι μια δύσκολη διαδικασία και δεν μπορεί παρά να διεγείρει τεράστιο φόβο (π.χ., K-27.VII.13:3-5 · Εργ.πρ.196.10 · Εγγ.-4.ΙΑ.3-5,7). Σίγουρα κάτι δεν πάει καλά αν δεν αντιμετωπίζεται δυσκολίες με αυτό το ζήτημα · αν δεν πολεμάτε τη συγχώρεση, ή δεν σας τρομάζει ή δεν σας δημιουργεί ανία, ή ακόμη αν δεν θέλετε να πετάξετε το βιβλίο. Αν δεν έχετε βιώσει κάποια τέτοια δυσφορία, σχεδόν πάντα σημαίνει ότι δεν δίνετε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτά που λέγονται.

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε ότι οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν κακεντρεχείς (K-3.I.4:2). Αυτά τα μαθήματα προκαλούν ανησυχία, διότι αμφισβητούν όχι μόνο τον τρόπο που αντιλαμβάνεστε κάτι έξω από εσάς, αλλά αμφισβητούν την βασική ταυτότητά σας. Αυτό αναφέρεται στο Μάθημα 13 όταν ο Ιησούς λέει: «Η αναγνώριση της απουσίας νοήματος προκαλεί έντονο άγχος σε όλους αυτούς που είναι διαχωρισμένοι». Όποιος πιστεύει ότι είναι ένα διαχωρισμένο και αυτόνομο όν θα νιώσει άγχος με αυτές τις σκέψεις. Ο Ιησούς λέει λοιπόν, ότι δεν πειράζει εάν αυτό σας φαίνεται δύσκολο, σας προκαλεί φόβο και επομένως αντιστέκεστε.

Οι δηλώσεις αυτές είναι εξαιρετικά σημαντικές, επειδή ίσως το μεγαλύτερο λάθος που κάνουν οι άνθρωποι με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να αρνηθούν το εγώ και την γεννητική δυσκολία που υπάρχει να το κοιτάξουν, και μ' αυτό τον τρόπο να το αφήσουν να φύγει. Όλοι θέλουν να εξομαλύνουν τη διαδικασία και να την «κάνουν ωραία», διότι κανείς δεν θέλει να ασχοληθεί πραγματικά με όλες τις προεκτάσεις αυτών των σκέψεων. Που για άλλη μία φορά, είναι ότι εσείς κυριολεκτικά δεν υπάρχουντε. Θυμηθείτε την πρόταση που ανέφερα νωρίτερα (K-28.I.1:6) - αν αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό και εσείς είστε μέρος του κόσμου, *εσείς τελειώσατε* εδώ και πολύ καιρό. Ποιος είναι λοιπόν το *εσύ* που σκέφτεται και αισθάνεται, και κάνει αυτές τις ασκήσεις; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό οδηγεί «κατευθείαν στο φόβο».

(3:4-6) Δεν θα μείνεις εκεί. Θα φτάσεις πολύ μακρύτερα. Η κατεύθυνσή μας είναι προς την τέλεια ασφάλεια και την τέλεια ειρήνη.

Ο Ιησούς θέλει να καταλάβετε ότι η ανησυχία, ο τρόμος, η αντίσταση και η δυσκολία αποτελούν μέρος μιας μακρόχρονης διαδικασίας, και ότι υπάρχει Κάποιος μαζί σας, ο Οποίος θα σας οδηγήσει να διαφύγετε. Όπως έχουμε δει, λέει ότι το Άγιο Πνεύμα είναι εκεί για να σας δείξει το δρόμο που υπάρχει έξω από τον φαινομενικό τρόπο. Αυτό θα σας οδηγήσει μέσα από τον κύκλο του φόβου στην Αγάπη του Θεού, που βρίσκεται στην άλλη πλευρά (K-18.IX.3). Γι' αυτό είναι απαραίτητο να καλλιεργήσουμε μια σχέση με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα: Κάποιος μέσα σας, κάποια μη εγωική σκέψη που μπορεί να σας καθοδηγήσει σε αυτή τη διαδικασία. Αν προσπαθήσετε να δείτε το εγώ σας χωρίς Αυτόν, θα καταληφθείτε από τρόπο ή άρνηση, πιστεύοντας ότι όλα είναι πραγματικά

υπέροχα. Ο Ιησούς σας λέει, «Ναι, θα υπάρξει δυσκολία και αντίσταση και φόβος, αλλά εγώ θα σας οδηγήσω πώς να τα ξεπεράσετε».

Οι παράγραφοι 4 και 5 προειδοποιούν όσον αφορά τις ασκήσεις να μην είμαστε καταναγκαστικοί, προτρέποντάς μας την ίδια στιγμή να μην αποκλείσουμε τίποτα από το αντιληπτικό μας πεδίο. Περιττό να πω ότι αυτό είναι πιο εύκολο στα λόγια παρά στην πράξη, που είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς λέει να μην είμαστε επιλεκτικοί στην εξάσκησή μας, ένα κεντρικό θέμα σε αυτό το πρώτο μέρος του προγράμματος εκπαίδευσης του νου μας.

(4) Με μάτια κλειστά, σκέψου όλα τα τρομακτικά πράγματα του κόσμου που περνούν από το νου σου. Δώσε όνομα στο κάθε ένα από αυτά ξεχωριστά, και μετά αρνήσου την πραγματικότητά τους. Ο Θεός δεν τα δημιούργησε, άρα δεν είναι πραγματικά.

Πες για παράδειγμα:

Ο Θεός δεν δημιούργησε αυτό το πόλεμο, άρα δεν είναι πραγματικός.

Ο Θεός δεν δημιούργησε αυτό το αεροπορικό δυστύχημα, άρα δεν είναι πραγματικό.

Ο Θεός δεν δημιούργησε αυτή την καταστροφή (προσδιορίστε), άρα δεν είναι πραγματική.

(5) Ένα κατάλληλο αντικείμενο για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας μπορεί να είναι οτιδήποτε φοβάσαι ότι μπορεί να συμβεί σε σένα, ή σε κάποιο για τον οποίο ενδιαφέρεσαι. Σε κάθε περίπτωση να ονομάζεις την «καταστροφή» αρκετά συγκεκριμένα. Μην χρησιμοποιείς γενικούς όρους. Για παράδειγμα, μην λες, «ο Θεός δεν δημιούργησε την ασθένεια», αλλά να λες, «ο Θεός δεν δημιούργησε τον καρκίνο», ή τα εμφράγματα, ή ό,τι σου προξενεί φόβο.

Ο Ιησούς θέλει να διασφαλίσουμε ότι θα συμπεριλάβουμε τόσο τον προσωπικό όσο και το συλλογικό τρόπο, εκφράζοντας τη σημασία που έχει να αναγνωρίσουμε ότι δεν υπάρχει καμία ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις.

Τώρα η παράγραφος 6:

(6:1) Αυτή είναι η προσωπική σου συλλογή φόβων που βλέπεις τώρα.

Ο Ιησούς εστιάζει στα αρνητικά. Θα μπορούσε κάλλιστα να επικεντρωθεί στα θετικά πράγματα επίσης. Έτσι, ο Θεός όχι μόνο δεν δημιούργησε τον καρκίνο, Αυτός επίσης δεν έχει δημιουργήσει ένα υγιές σώμα · Αυτός δεν δημιούργησε κάποιο αεροπορικό δυστύχημα · αλλά επίσης δεν έχει δημιουργήσει ένα διαστημόπλοιο που προσγειώνεται με ασφάλεια στο φεγγάρι.

(6:2-8) Αυτά τα πράγματα είναι μέρος του κόσμου που βλέπεις. Μερικά απ' αυτά είναι κοινές ψευδαισθήσεις, και άλλα είναι κομμάτι της προσωπικής σου κόλασης. Δεν έχει σημασία. Ό,τι δεν δημιούργησε ο Θεός μπορεί να βρίσκεται μόνο στο δικό σου νου, διαχωρισμένο από το δικό Του. Άρα, δεν έχει κανένα νόημα. Με την αναγνώριση αυτού του γεγονότος, τελείωσε την περίοδο άσκησης επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα:

Ο Θεός δεν δημιούργησε ένα κόσμο χωρίς νόημα.

Οτιδήποτε νομίζετε ότι έχει να κάνει με τη δυαδικότητα, το διαχωρισμό, την ατομικότητα ή την ιδιαιτερότητα δεν είναι στο Νου του Θεού, επειδή δική Του είναι μόνο η τέλεια Ενιαιότητα και η Αγάπη, στην οποία δεν υπάρχει κανένας διαχωρισμός. Επομένως αν δεν είναι στο Νου Του, δεν μπορεί να έχει κανένα νόημα και σίγουρα δεν υπάρχει. Προσέξτε τον όρο «κοινές ψευδαισθήσεις». Ως μέρος της μιας Υιότητας - του ενός νου - έχουμε συμφωνήσει σε ορισμένα πράγματα που γίνονται αντιληπτά στον φυσικό κόσμο: το μέγεθος, το σχήμα, το χρώμα, κ.λπ. Ωστόσο, το γεγονός

ότι είναι κοινά δεν τα κάνει πραγματικά. Αυτά είναι κοινές ψευδαισθήσεις: «Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο πολύ όσο η αντίληψη της μορφής» (Κ-22.III.6:7), δηλώνει το κείμενο, μια σημαντική δήλωση στην οποία θα επιστρέψουμε συχνά. Μόνο η γνώση του Θεού είναι αληθινή, που έρχεται σε αντίθεση με τον απατηλό κόσμο της αντίληψης του εγώ.

(7) Η ιδέα αυτή, φυσικά, μπορεί να εφαρμοστεί στο καθετί που σε ενοχλεί κατά την διάρκεια της ημέρας, πέρα από τις περιόδους πρακτικής. Να είσαι πολύ συγκεκριμένος όταν την εφαρμόζεις. Να λες:

Ο Θεός δεν δημιούργησε ένα κόσμο χωρίς νόημα.

Δεν δημιούργησε αυτή την κατάσταση (ονόμασε την κατάσταση που σε ενοχλεί), άρα δεν είναι πραγματική.

Μπορείτε να δείτε πώς ο Ιησούς επανειλημμένα μας ζητά σε αυτά τα μαθήματα να εφαρμόσουμε τις διδασκαλίες του πολύ συγκεκριμένα στην καθημερινή μας ζωή. Αν δεν το κάνουμε, ποτέ δεν θα τα μάθουμε πραγματικά, το οποίο φυσικά είναι πάντα ο πειρασμός του εγώ μας. Ο Ιησούς μας καθοδηγεί ευγενικά να μάθουμε τη διαδικασία πώς να φέρουμε τις ψευδαισθήσεις των μορφών του συγκεκριμένου κόσμου μας στο περιεχόμενο της μη-συγκεκριμένης αλήθειας του, της συγχώρεσης.

Σε αυτά τα τελευταία επτά τα μαθήματα, μετά από την προηγούμενη ομάδα των επτά, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι ο Ιησούς χτίζει το ένα μάθημα ή την μια ιδέα πάνω στην άλλη. Μας οδηγεί από την κατανόηση ότι ο χωρίς νόημα κόσμος που αντιλαμβανόμαστε προέρχεται από την απουσία νοήματος του κόσμου που κάναμε πραγματικό στους νόες μας, στην κατανόηση ότι ο πυρήνας των χωρίς νόημα σκέψεων είναι η πιο τρομερή σκέψη από όλες: Ο Θεός είναι σε ανταγωνισμό με εμάς και ότι σίγουρα θα μας καταστρέψει. Είναι σημαντικό να γίνει κατανοητό, ακόμη και αν δεν αναφέρεται εδώ, ότι αυτή η σκέψη είναι επίσης μια άμυνα. Αυτό λέει ότι εγώ υπάρχω, είμαι σημαντικός, και έχω τη δύναμη να κάνω το Θεό να θυμώσει, κάνοντάς Τον να σκεφτεί τόσο παρανοϊκά όπως εγώ, όπως το κείμενο εξηγεί σ' αυτό το αποκαλυπτικό απόσπασμα από την ενότητα «Οι Νόμοι του Χάους»:

Σκέψου τι φαίνεται πως κάνει αυτό στην σχέση ανάμεσα στον Πατέρα και τον Υιό. Τώρα φαίνεται σαν Αυτοί να μην μπορούν να ξαναγίνουν Ένα. Διότι ο Ένας πρέπει πάντα να είναι καταδικασμένος, και μάλιστα από τον Άλλον. Τώρα είναι διαφορετικοί και εχθροί. Και η σχέση Τους είναι μια σχέση αντίθεσης, ακριβώς όπως οι διαφορετικές όψεις του Υιού συναντώνται μόνο για να συγκρουστούν και όχι για να ενωθούν. Η μία γίνεται αδύναμη, και η άλλη ισχυρή από την ήττα της άλλης. Και ο φόβος για τον Θεό και του ενός για τον άλλο φαίνεται τώρα λογικός, και ότι έχει γίνει πραγματικός εξαιτίας αυτού που ο Υιός του Θεού έχει κάνει και στον εαυτό του και στον Δημιουργό του... Εδώ είναι μια αρχή που θέλει να προσδιορίσει τι πρέπει να είναι ο Δημιουργός της πραγματικότητας · τι πρέπει να σκέφτεται και τι πρέπει να πιστεύει · και πώς πρέπει να αντιδρά, πιστεύοντάς το. Ούτε καν θεωρείται απαραίτητο να ερωτηθεί Αυτός για την αλήθεια αυτού που έχει εδραιωθεί για την πίστη Του. Ο Υιός Του μπορεί να Του το πει αυτό, και Αυτός δεν έχει άλλη επιλογή από το να δεχτεί τον λόγο του γι αυτό, ειδάλλως θα κάνει λάθος... Διότι αν ο Θεός δεν μπορεί να κάνει λάθος, τότε Αυτός πρέπει να δεχτεί την πεποίθηση του Υιού Του για το τι είναι, και να τον μισήσει γι αυτό. (Κ-23.II.5· 6:2-4,6)

Ο Θεός αντιδρά τώρα τόσο ψυχωτικά όπως εγώ, αντανακλώντας την δική μου μοχθηρή και αμαρτωλή εκδίκηση στη Δική Του:

... Εάν ήταν έτσι, ο Ουρανός θα βρισκόταν σε αντίθεση με το ίδιο Του το αντίθετο, τόσο πραγματικός όσο αυτό. Έτσι η Θέληση του Θεού θα ήταν διχασμένη στα δυο, και όλη η δημιουργία θα ήταν υποκείμενη στους νόμους δυο αντίθετων δυνάμεων, μέχρι ο Θεός να χάσει την υπομονή Του, να διαχωρίσει τον κόσμο, και να εξαπολύσει επίθεση εναντίον του Εαυτού Του. Έτσι Αυτός χάνει τα Λογικά Του, διακηρύσσοντας ότι η αμαρτία έχει πάρει την πραγματικότητά Του από Αυτόν και οδήγησε την Αγάπη Του επιτέλους στα πόδια της εκδίκησης. (Κ-26.VII.7:3-5)

Φανταστείτε την δύναμη που μου δίνει αυτό! Επιπλέον, αν είμαι αρκετά ισχυρός ώστε να αναγκάσω το Θεό να αντιδρά με μένα, θα πρέπει να υπάρχω. Αναγνωρίζοντας την απόλυτη απουσία νοήματος αυτής της σκέψης δημιουργείται η ανησυχία μου.

Έτσι, η ανησυχία για την αναμενόμενη εκδίκηση του Θεού είναι μια άμυνα ενάντια στην πραγματική ανησυχία, η οποία είναι ότι εγώ δεν υπάρχω καθόλου. Μπορώ να ζήσω πολύ καλά με τη σκέψη ότι ο Θεός θέλει να με σκοτώσει. Αυτό δεν μπορεί να με κάνει ευτυχισμένο, αλλά ξέρω πώς να το χειριστώ - μπορώ να δημιουργήσω μια θρησκεία: να κάνω παζάρια με τον Θεό, να κάνω τελετουργικά για να κατευνάσω την οργή Του, και να επιρρίπτω ευθύνη στους μη πιστούς για τις αιρέσεις με δικαιολογημένη κατάκριση. Δεν ξέρω όμως, πώς να συμφιλιωθώ με τη σκέψη ότι εγώ δεν υπάρχω, εκτός από το να την αρνηθώ και γρήγορα να επινοήσω κάτι για να πάρει τη θέση της.

ΜΑΘΗΜΑ 15

Οι σκέψεις μου είναι εικόνες που εγώ έχω φτιάξει.

(1:1) Επειδή οι σκέψεις που νομίζεις ότι σκέφτεσαι εμφανίζονται με την μορφή εικόνων, γι' αυτό δεν τις αναγνωρίζεις ως ένα τίποτα.

Αυτό που αντιλαμβανόμαστε στον εξωτερικό κόσμο είναι «εικόνες». Το εγώ παίρνει τις δικές μας σκέψεις διαχωρισμού - αμαρτία, ενοχή και φόβο - και τις προβάλλει, έτσι ώστε να τις «βλέπουμε» στον κόσμο, αντί να αποδεχθούμε την παρουσία τους μέσα μας. Έτσι, αντιλαμβανόμαστε αυτές τις σκέψεις σαν εικόνες ενός ατόμου, δωματίου, κρεμάστρας, ρολογιού, και όλων των υπολοίπων. Μπορούμε να έχουμε την εικόνα ενός εκδικητικού ή ενός φιλόανθρωπου Θεού, ενός ευτυχισμένου ή ενός δυστυχισμένου κόσμου, αλλά όλες οι εικόνες των συγκεκριμένων μορφών είναι προβολές των δικών μας σκέψεων διαχωρισμού. Επειδή πιστεύουμε ότι βλέπουμε κάτι εξωτερικά, πιστεύουμε ότι αυτό που βλέπουμε είναι πραγματικό.

Αυτή η διαδικασία γίνεται στη συνέχεια η βασική γραμμή της άμυνας του εγώ. Αφού πιστεύουμε ότι ο εξωτερικός κόσμος είναι πραγματικός, ποτέ δεν σκεφτόμαστε το γεγονός ότι οι εικόνες που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά προέρχονται από τις εσωτερικές μας σκέψεις, και αν δεν γνωρίσουμε ότι προέρχονται από τις σκέψεις μας, δεν υπάρχει κανένας τρόπος να μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι οι ίδιες οι σκέψεις πραγματικά είναι τίποτα. Ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ και όλες οι συγκεκριμένες σκέψεις που σχετίζονται μ' αυτό, είναι τίποτα- είναι μια άμυνα ενάντια στην πραγματικότητα του Ποιού είμαστε, την αληθινή Ταυτότητά μας ως Χριστός.

Η φράση «οι σκέψεις που νομίζεις ότι σκέφτεσαι» είναι εξαιρετικά σημαντική. Πραγματικά νομίζουμε ότι σκεφτόμαστε, όπως συζητήσαμε στα προηγούμενα μαθήματα. Στην πραγματικότητα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το θεμελιώδες πρόβλημα του εγώ είναι ότι σκεφτόμαστε - όχι τόσο πολύ αυτό το οποίο σκεφτόμαστε, όσο το γεγονός ότι νομίζουμε πως μπορούμε να σκεφτούμε (Κ-31.V.14: 3-4). Πιστεύουμε ότι οι σκέψεις μας είναι δικές μας σκέψεις. Με άλλα λόγια, πιστεύουμε ότι ανήκουν σε μας, και δεν συνειδητοποιούμε ότι η μόνη αληθινή Σκέψη, είναι η Σκέψη της Ταυτότητάς μας ως Χριστός, η οποία είναι ένα με την Σκέψη του Θεού.

Έτσι, το γεγονός ότι πιστεύουμε πως μπορούμε να σκεφτούμε, προϋποθέτει ότι έχουμε έναν αυτόνομο νου ή εαυτό, που είναι ανεξάρτητος και έξω από το Θεό. Για άλλη μια φορά μπορείτε να δείτε πώς, παρόλο που η γλώσσα αυτών των πρώτων μαθημάτων είναι απλή, είναι μια απατηλή απλότητα, καθώς αποκαλύπτει κρυφά τη μεταφυσική βάση των Μαθημάτων.

(1:2-6) Νομίζεις ότι τις σκέφτεσαι[τις σκέψεις σου], κι έτσι νομίζεις ότι τις βλέπεις. Έτσι δημιουργήθηκε η «όρασή» σου. Αυτή είναι η λειτουργία που έχεις δώσει στα μάτια του σώματός σου. Δεν είναι όραση. Είναι κατασκευή εικόνων.

Ο Ιησούς βάζει την «όραση» σε εισαγωγικά, γιατί αυτή πραγματικά δεν είναι όραση. Από τη στιγμή που κυριολεκτικά δεν βλέπουμε τίποτα, πώς θα μπορούσαμε να δούμε κάτι; Το εγώ έχει αντικαταστήσει την σπουδαιότητα της Ταυτότητάς μας ως Χριστός, με την μικρότητα της αυτόνομης ατομικότητάς μας, πράγμα που αγαπάμε πάνω απ' όλα. Το εγώ, για να μας κάνει να κρατήσουμε αυτή την ατομικότητα ανέπαφη, μας βάζει στη συνέχεια να ταυτιστούμε με την αμαρτία του διαχωρισμού από τον Θεό. Αυτό οδηγεί στην ενοχή, πράγμα που σημαίνει πως πιστεύουμε ότι αξίζει να τιμωρηθούμε. Αυτός είναι ο ανταγωνισμός με τον Θεό που συζητήθηκε στο Μάθημα 13.

Ο καταιγισμός του διαχωρισμού και της αμαρτίας είναι τόσο τρομακτικός που τον αρνούμαστε και τον προβάλλουμε έξω για να τον ξεχάσουμε, γεγονός το οποίο από μόνο του προστατεύει την σκέψη της ατομικότητας. Στη συνέχεια μένουμε με τις εικόνες που έχουμε φτιάξει, αλλά χωρίς καμία ανάμνηση ως προς το πώς τις φτιάξαμε. Και πάλι, με την «κατασκευή εικόνων» ο Ιησούς εννοεί κυριολεκτικά ότι έχουμε επινοήσει μια εικόνα από τις σκέψεις μας. Καθώς οι σκέψεις μας είναι τίποτα, οι εικόνες που προκύπτουν από αυτές πρέπει επίσης να είναι τίποτα.

(1:7) Αυτή παίρνει την θέση της όρασης, αντικαθιστώντας την με ψευδαισθήσεις.

Αντί να μοιραστούμε την όραση του Χριστού ή του Αγίου Πνεύματος, που βασίζεται στην ιδέα της Επανόρθωσης που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, το εγώ αντικαθιστά αυτή την όραση ή τη σκέψη, με τη δική του. Έτσι πρώτα κάνουμε τις εγδικές σκέψεις πραγματικές στο νου μας και στη συνέχεια τις προβάλλουμε έξω και τις «βλέπουμε» ως αληθινά πράγματα έξω από μας. Ο Ιησούς σ' αυτό το μάθημα μας διδάσκει ότι οι εικόνες που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, δεν είναι παρά οι αντανakλάσεις ή οι σκιές των σκέψεων που έχουμε κάνει πραγματικές μέσα μας.

Στην πραγματικότητα βέβαια, δεν μιλάγια τις εικόνες κάποιου ρολογιού, καλαθιού των αχρήστων ή μολυβιού. Ο απώτερος σκοπός του είναι να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι η πιο τρομακτική πτυχή αυτής της διαδικασίας είναι η εικόνα που έχουμε φτιάξει για τους εαυτούς μας -τα διαχωρισμένα, αυτόνομα όντα, που ελέγχουν τις ζωές τους. Αυτή η εικόνα για τους εαυτούς μας προέρχεται επίσης από μια σκέψη -ότι θέλουμε να είμαστε διαχωρισμένοι - και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο όπως έχω πει, αν δώσετε πραγματικά προσοχή σε αυτά τα μαθήματα, πρέπει να σπείρουν τον τρόπο στην καρδιά σας, γιατί κυριολεκτικά λένε ότι δεν υπάρχουν. Έτσι θέλετε να εξερευνήσετε ολοένα και περισσότερο πόσο τρομακτικές είναι αυτές οι σκέψεις, προσπαθώντας να αναγνωρίσετε πώς μπορείτε να αμυνθείτε ενάντια τους. Αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό -προσέξτε πώς αμύνεστε ενάντια σε αυτό που σας διδάσκουν αυτά τα μαθήματα.

(2:1) Αυτή η αρχική ιδέα για τη διαδικασία της κατασκευής εικόνων την οποία ονομάζεις όραση δεν θα έχει και πολύ νόημα για σένα.

Ο Ιησούς για άλλη μια φορά κάνει μια επεικική περιγραφή. Η ιδέα δεν θα έχει πολύ νόημα για μας, γιατί δεν θέλουμε να δεχτούμε αυτό που λέει. Μια από τις πλέον σημαντικές γραμμές άμυνας που χρησιμοποιεί το εγώ, είναι να μας εμποδίζει να κατανοήσουμε αυτό που ο Ιησούς πραγματικά λέει εδώ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο ίδιος λέει ξανά, αυτό πιθανώς δεν θα έχει πολύ νόημα για σένα. Αυτός μάλιστα δεν λέει ούτε «πιθανώς». Λέει ότι *δεν θα έχει πολύ νόημα για σένα*, κι αυτό γιατί αμυνόμαστε ενάντια σ' αυτό ακριβώς το νόημα σαν μέσο για να υπερασπιστούμε την ατομική μας ταυτότητα.

(2:2-4) Θα αρχίσεις να την καταλαβαίνεις όταν έχεις δει μικρές σπίθες φωτός γύρω από τα οικεία αντικείμενα τα οποία βλέπεις τώρα. Αυτή είναι η αρχή της πραγματικής όρασης. Μπορείς να είσαι σίγουρος ότι η πραγματική όραση θα έρθει γρήγορα όταν έχει συμβεί αυτό.

Σε μια παλαιότερή μου ηχογραφημένη σειρά, «Το Βιβλίο εργασιών των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Η Θέση του στο Πρόγραμμα των Μαθημάτων, Θεωρία και Πράξη», πήγα σε βάθος σ' αυτό το απόσπασμα. Αντί να το επαναλάβω εδώ, επιτρέψτε μου να πω εν συντομία ότι ο Ιησούς δεν εννοεί *κυριολεκτικά* ότι βλέπουμε τις μικρές σπίθες φωτός γύρω από τα αντικείμενα. Αυτό προοριζόταν αρχικά για έναν φίλο της Helen και του Bill. Θα ήταν πολύ καλύτερα να κατανοήσουμε αυτή τη δήλωση με γνώμονα το *περιεχόμενο*. Όταν ο Ιησούς λέει θα δείτε «μικρές σπίθες φωτός» γύρω από τα αντικείμενα, πραγματικά μιλά για το φως της κατανόησης ή της όρασης που έρχεται σε σας. Με άλλα λόγια, θα καταλάβετε ότι τα αντικείμενα είναι εικόνες που έχετε φτιάξει ως προβολές των σκέψεων του διαχωρισμού που δεν θέλετε να εξετάσετε μέσα στο νου σας. Αν προσπαθήσετε να το πάρετε κυριολεκτικά θα νιώσετε ένοχοι για τον εαυτό σας, ότι έχετε αποτύχει γιατί δεν μπορείτε να δείτε «τις μικρές σπίθες φωτός» γύρω από τα αντικείμενα, για να μην πούμε ότι θα δοξάζατε εκείνους που ισχυρίζονται ότι το κάνουν.

(3:1-4) Καθώς συνεχίζουμε, μπορεί να έχεις πολλά «επεισόδια φωτός». Μπορεί να πάρουν πολλές διαφορετικές μορφές, μερικές πολύ απρόσμενες. Μην φοβηθείς. Είναι σημάδια ότι ανοίγεις τα μάτια σου επιτέλους.

Αν έχετε τα επεισόδια φωτός, όλα ωραία και καλά, αλλά ο Ιησούς λέει ότι αυτό που θα εμψύσησει πραγματικά το φόβο σε σας, είναι η ξαφνική αναγνώριση πως αυτό το πράγμα που κοιτάζετε δεν υπάρχει καν. Όταν ξαφνικά κάποια «λάμψη» έρθει στο νου σας και συνειδητοποιείτε: «Θεέ μου! Αυτό είναι που λέει ο Ιησούς», συνειδητοποιείτε ότι εάν αυτό το καλάθι αχρήστων δεν είναι πραγματικά εκεί, αλλά είναι προβολή μιας σκέψης, τι γίνεται με αυτούς που πιστεύουν ότι αντιλαμβάνονται το καλάθι των αχρήστων; Και πάλι, το να το αναγνωρίσουμε αυτό είναι η πηγή του φόβου. Κανείς δεν ενδιαφέρεται πραγματικά εάν υπάρχει ή όχι ένα καλάθι αχρήστων, αλλά ενδιαφέρεστε *πραγματικά* αν εσείς υπάρχετε ή όχι.

(3:5-7) Δεν θα επιμείνουν επειδή απλά συμβολίζουν την αληθινή αντίληψη, και δεν έχουν σχέση με τη γνώση. Αυτές οι ασκήσεις δεν θα σου αποκαλύψουν την γνώση. Αλλά θα προετοιμάσουν το δρόμο γι' αυτή.

Σε πολλά σημεία, ειδικά στο κείμενο, ο Ιησούς καθιστά σαφές ότι ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν είναι ο Ουρανός, η γνώση ή η αγάπη (Κ-εισ.1:6-7 · Κ-8.εισ.1:1-2), αλλά η διόρθωση της εγωικής λανθασμένης αντίληψης, που είναι η αληθινή αντίληψη ή όραση, η ειρήνη την οποία επιφέρουν η συγχώρεση ή το θαύμα.

Ο Ιησούς επισημαίνει επίσης το ίδιο θέμα στο κείμενο όπως κάνει κι εδώ, στο 3:5: «... τα οράματα, όσο άγια και να είναι, δεν έχουν διάρκεια» (Κ-3.III.4:6). Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι όλες οι μορφές, ανεξάρτητα από το πόσο ιερό κι αν είναι τοπεριεχόμενό τους, είναι ακόμα μέρος της ψευδαίσθησης του διαχωρισμού. Επομένως απλά *αντανακλούν* την αλήθεια και δεν είναι η ίδια η αλήθεια.

Οι υπόλοιπες δύο παράγραφοι επαναλαμβάνουν την ανάγκη να μην είμαστε επιλεκτικοί, αλλά ούτε και καταναγκαστικοί, καθώς και να δώσουμε έμφαση στη σημαντική ιδέα, να την εφαρμόζουμε *συγκεκριμένα* κάθε φορά που μπαίνουμε σε πειρασμό να είμαστε αναστατωμένοι. Η έμφαση είναι το *περιεχόμενο* που υπάρχει πίσω από τη *μορφή* των ασκήσεων:

(4) Εξασκώντας την σημερινή ιδέα, επανάλαβε την πρώτη στον εαυτό σου, και έπειτα εφάρμοσε την σε ό,τι βλέπεις γύρω σου, χρησιμοποιώντας το όνομα του και αφήνοντας τα μάτια σου να μείνουν επάνω σε αυτό όσο λες.

Αυτό το _____ είναι μια εικόνα που έχω φτιάξει εγώ.

Εκείνο το _____ είναι μια εικόνα που έχω φτιάξει εγώ.

Δεν είναι απαραίτητο να συμπεριλάβεις μεγάλο αριθμό αντικειμένων στην εφαρμογή αυτής της ιδέας. Όμως, είναι απαραίτητο να συνεχίσεις να κοιτάζεις κάθε αντικείμενο όσο επαναλαμβάνεις αυτή την ιδέα στον εαυτό σου. Την ιδέα θα πρέπει να την επαναλαμβάνεις αρκετά αργά κάθε φορά.

(5) Παρόλο που προφανώς δεν θα μπορέσεις να εφαρμόσεις την ιδέα σε πάρα πολλά αντικείμενα κατά την διάρκεια του λεπτού που συνιστάται, προσπάθησε η επιλογή να είναι όσο τυχαία γίνεται. Λιγότερο από ένα λεπτό είναι αρκετό για τις περιόδους πρακτικής, αν αρχίσεις να αισθάνεσαι άβολα. Μην έχεις πάνω από τρεις εφαρμογές για την σημερινή ιδέα εκτός κι αν αισθάνεσαι πολύ άνετα με αυτή, αλλά μην υπερβείς τις τέσσερις. Όμως, η ιδέα μπορεί να εφαρμοστεί όσο χρειάζεται από την αρχή μέχρι το τέλος της ημέρας.

Το να είμαστε πιστοί στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των καθημερινών μας ασκήσεων, μας επιτρέπει να γενικεύσουμε το μάθημα στην εγγενή ομοιότητα που έχουν όλα τα πράγματα, σε κάθε εμπειρία της ζωής μας. Αυτή η γενίκευση είναι η καρδιά της συγχώρεσης, και το κλειδί για την επίτευξη της ειρήνης που είναι ο στόχος του Ιησού για μας.

ΜΑΘΗΜΑ 16

Δεν έχω ουδέτερες σκέψεις.

Αυτή η ιδέα είναι μια προσπάθεια να διορθώσουμε την εσφαλμένη πεποίθηση ότι οι σκέψεις μας δεν έχουν δύναμη. Σε ένα επίπεδο είναι αλήθεια ότι δεν έχουν καμία δύναμη, επειδή δεν μπορούν να αλλάξουν τον Ουρανό ούτε μπορούν να καταστρέψουν τον Θεό. Μέσα στο όνειρο όμως, για το οποίο μιλάει ο Ιησούς εδώ, οι σκέψεις μας έχουν τεράστια δύναμη. Απλά φανταστείτε τι είναι ικανές να κάνουν οι σκέψεις μας: φτιάχνουν κυριολεκτικά ένα φυσικό σύμπαν, και ένα φυσικό και ψυχολογικό εαυτό που κατοικεί μέσα σε αυτό · αυτός ο εαυτός στη συνέχεια, πραγματικά πιστεύει ότι υπάρχει στο σύμπαν. Αυτό είναι που δείχνει ο Ιησούς στην πρώτη ενότητα του κεφαλαίου 31, «Η Απλότητα της Σωτηρίας», όταν μας τονίζει να μην υποτιμήσουμε τη δύναμη της ικανότητας

που έχουμε για μάθηση. Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ήταν ένα μήνυμα που αρχικά προορίζονταν για την HelenSchucman, για να δώσει απάντηση στα συνεχή παράπονά της, ο Ιησούς λέει στον καθένα μας: «Μην μου λέτε ότι δεν μπορείτε να μάθετε αυτά τα μαθήματα. Μην μου λέτε ότι ο νους σας και οι σκέψεις του δεν έχουν καμία δύναμη. Κοιτάξτε τι είναι σε θέση να κάνει μάθησή σας». Ακολουθούν τα πολύ ξεκάθαρα τα λόγια του:

... Αυτό που έχεις διδάξει τον εαυτό σου είναι ένας τέτοιος γιγαντιαίος μαθησιακός άθλος που είναι πράγματι απίστευτος. Αλλά το κατόρθωσες επειδή το ήθελες, και δεν σταμάτησες επιμελώς να τον κρίνεις ως κάτι δύσκολο να το μάθεις ή υπερβολικά περίπλοκο να το συλλάβεις... Όποιος καταλαβαίνει τι έχεις μάθει, πόσο προσεχτικά το έμαθες, και τον κόπο που κατέβαλλες για να εξασκηθείς και να επαναλαμβάνεις τα μαθήματα αδιάκοπα, σε κάθε μορφή που θα μπορούσες να τα αντιληφθείς, δεν θα μπορούσε ποτέ να αμφισβητήσει την δύναμη των μαθησιακών σου δυνατοτήτων. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο. Ο κόσμος έγινε από αυτή, και ακόμα και τώρα δεν στηρίζεται πουθενά αλλού. Τα μαθήματα που έχεις διδάξει στον εαυτό σου έχουν μαθευτεί και αποκρυσταλλωθεί τόσο βαθιά που υψώνονται σαν βαριά αυλαία για να καλύψουν το απλό και το ολοφάνερο. Μην λες ότι δεν μπορείς να τα μάθεις. Γιατί η ικανότητά σου για μάθηση είναι αρκετά δυνατή να σε διδάξει ότι η θέλησή σου δεν είναι δική σου, οι σκέψεις σου δεν σου ανήκουν, και ότι ακόμα και συ είσαι κάποιος άλλος... Ποιος θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι μαθήματα σαν κι αυτά είναι εύκολα; Ωστόσο έχεις μάθει πιο δύσκολα από αυτά. Έχεις συνεχίσει, κάνοντας κάθε βήμα, όσο δύσκολο και να ήταν, χωρίς παράπονα, μέχρι που χτίστηκε ένας κόσμος που σου ταίριαζε. Και κάθε μάθημα που φτιάχνει τον κόσμο προκύπτει από το πρώτο επίτευγμα της μάθησης · ένα τερατούργημα τόσο μεγάλο που η Φωνή του Αγίου Πνεύματος φαίνεται μικρή και ήρεμη μπροστά στο μέγεθός του. Ο κόσμος άρχισε με ένα παράξενο μάθημα, αρκετά ισχυρό για να κάνει τον Θεό να ξεχασθεί και τον Υιό Του ξένο προς τον εαυτό του, εξόριστο από τον οίκο όπου ο Θεός ο ίδιος τον τοποθέτησε. Εσύ που δίδαξες τον εαυτό σου ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος, μην λες ότι δεν μπορείς να μάθεις τα απλά πράγματα που σε διδάσκει η σωτηρία! (Κ-31.1.2:7-4:6)

Αυτά είναι σκληρά λόγια, όμως τα Μαθήματα Θαυμάτων στηρίζονται στην αλήθεια τους. Σε όλο το κείμενο καθώς και στον πυρήνα αυτών των μαθημάτων, το κύριο μέλημα του Ιησού, είναι η έμφαση που δίνει στη δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει εναντίον του Θεού, γεγονός το οποίο μόνο του περιέχει την υπόσχεση της σωτηρίας. Ο νους που στέγασε τη σκέψη του διαχωρισμού είναι η μόνη δύναμη στο σύμπαν που μπορεί να σώσει τον εαυτό της. Και όμως αυτή ήταν η δύναμη που το εγώ έχει φαινομενικά και με επιτυχία καταπνίξει και σιγήσει με το δικό του σχέδιο να φτιάξει έναν κόσμο και το σώμα, καθιστώντας τον Υιό του Θεού χωρίς νου. Ο σκοπός του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι απλός: επαναφέρει στην επίγνωσή μας τη δύναμη που έχει ο νους μας, ότι μπορούμε ν' αναγνωρίσουμε επιτέλους το λάθος μας, εκεί πού έγινε, και να επιλέξουμε ξανά.

Έτσι, αυτό το μάθημα μας υπενθυμίζει ότι οι σκέψεις μας είναι εξαιρετικά ισχυρές. Πράγματι, αυτό είναι το πρόβλημα. Πιστεύουμε -μέσα στο όνειρο - ότι αυτές οι σκέψεις έχουν καταστρέψει τον Θεό, τον Ουρανό, και το Άγιο Πνεύμα επίσης. Δώσαμε σε αυτήν την πίστη τέτοια δύναμη - την δύναμη της ενοχής - ώστε έπρεπε να αρνηθούμε τις σκέψεις, να τις προβάλλουμε έξω και να επινοήσουμε έναν κόσμο, όλα ως μια άμυνα ενάντια σε αυτό που μας είπε το εγώ: ότι η τεράστια δύναμη του νου μας κατέστρεψε τον Ουρανό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ενοχή είναι μια τόσο βασική έννοια στα Μαθήματα Θαυμάτων, γιατί μας λέει ότι έχουμε διαπράξει την ακατονόμαστη αμαρτία: ότι καταστρέψαμε το Θεό και την Αγάπη Του. Πριν μπορέσουμε να καταλάβουμε ότι οι σκέψεις αυτές είναι κυριολεκτικά τίποτα και ότι δεν είχαν καμία επίδραση, θα πρέπει πρώτα να έρθουμε σε επαφή με την δύναμη που έχουν οι σκέψεις αυτές στα όνειρά μας. Αυτός είναι ο σκοπός αυτού του μαθήματος.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα είναι ένα εναρκτήριο βήμα για την αποβολή της πεποίθησης ότι οι σκέψεις σου δεν έχουν καμιά επίδραση. Όλα όσα βλέπεις είναι αποτέλεσμα των σκέψεών σου.

Θα πρέπει να υπογραμμιστεί ποικιλοτρόπως ότι «Όλα όσα βλέπεις είναι αποτέλεσμα των σκέψεών σου»! Αυτή η σημαντική πρόταση πρέπει να γίνει κατανοητή σε δύο επίπεδα, καθώς εννοεί όλα όσα βλέπετε από την πλευρά της *μορφής*, αλλά και της *ερμηνείας*. Και τα δύο είναι τα «αποτελέσματα των σκέψεών σου». Επομένως, σε ένα επίπεδο επειδή πιστεύουμε ότι διαχωριστήκαμε από τον Θεό, βλέπουμε κάθε λογής διαχωρισμένα πράγματα: ανθρώπους, καρέκλες, μολύβια, ρολόγια, τοίχους, κλπ. Τα βλέπουμε σαν ξεχωριστά αντικείμενα, επειδή είναι το άμεσο αποτέλεσμα, ή η σκιά, των δικών μας σκέψεων του διαχωρισμού.

Σε ένα άλλο επίπεδο και ακόμη πιο σημαντικό, για τους σκοπούς των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και των μαθημάτων του βιβλίου εργασιών συγκεκριμένα, καταλαβαίνουμε ότι δεν είναι μόνο αυτό που βλέπουμε, αλλά το *πώς* το βλέπουμε. Ο Ιησούς το κάνει πολύ σαφές στο κείμενο και στο εγχειρίδιο ότι αυτή η αντίληψη είναι ερμηνεία (π.χ., Κ-3.III.2:3 · Κ-11.VI.2: 5-6 · Κ-21.εισ.1-2 · Εγχ-8,1-4 · Εγχ-17.4: 1-2). Δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε την αντίληψή μας για την «αντικειμενική πραγματικότητα» από τη δική μας ερμηνεία γι' αυτή, γιατί είναι ένα και το αυτό. Για να το τονίσουμε ξανά, δεν είναι μόνο αυτό που βλέπουμε, αλλά το *πώς* το βλέπουμε.

Όπως ο Ιησούς εξηγεί σε πολλά άλλα σημεία, ειδικά στο κείμενο, αν αρχίσουμε με τις ένοχες σκέψεις - και η ενοχή είναι ριζωμένη στην πίστη μας ότι προδώσαμε τον Ουρανό και σαμποτάραμε το σχέδιο της δημιουργίας του Θεού, και επομένως απαιτείται τιμωρία - είναι αυτές οι σκέψεις με τις οποίες θα κοιτάζουμε έξω, ο φακός μέσα από τον οποίο βλέπουμε τα πάντα. Επομένως, θα βλέπουμε όχι μόνο έναν διαχωρισμένο κόσμο, αλλά έναν διαχωρισμένο κόσμο που θα μας τιμωρήσει και θα μας προδώσει · έναν κόσμο στον οποίο δεν υπάρχει καμία ελπίδα, αλλά μόνο η απόγνωση του βέβαιου θανάτου. Κι έτσι διαβάζουμε για παράδειγμα:

... Η βέβαιη έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος, είναι ο κόσμος που βλέπεις. Είναι ένας κόσμος τρόμου και απελπισίας. Δεν υπάρχει κάποια ελπίδα ευτυχίας σε αυτόν. Δεν υπάρχει σχέδιο για ασφάλεια που να μπορείς να κάνεις και να σε οδηγήσει ποτέ στην επιτυχία. Δεν υπάρχει χαρά που μπορείς να αναζητήσεις εδώ και ελπίδα για να βρεις. (Κ-31.I.7:4-8)

Στη συνέχεια, καθώς παρακολουθούμε τις αντιλήψεις μας και βρίσκουμε τους εαυτούς μας θυμωμένους, ανήσυχους ή καταθλιπτικούς, η αιτία θα είναι πάντα μια ερμηνεία αυτού που πιστεύουμε ότι βρίσκεται έξω από μας. Από τις κρυφές σκέψεις μας θα ακολουθήσει άμεσα η ερμηνεία, και αν κατηγορούμε τους εαυτούς μας γιατί προδώσαμε τον Θεό, που είναι η κρυφή αμαρτία όλων μας, πρέπει και θα βλέπουμε την προδοσία γύρω μας.

(1:3-7) Δεν υπάρχει καμιά εξαίρεση σε αυτό το γεγονός. Οι σκέψεις δεν είναι μεγάλες ή μικρές, ισχυρές ή ανίσχυρες. Είναι απλά αληθινές ή ψεύτικες. Αυτές που είναι αληθινές δημιουργούν τα όμοιά τους. Αυτές που είναι ψεύτικες δημιουργούν τα δικά τους όμοια.

Οι αληθινές σκέψεις που «δημιουργούν τα δικά τους όμοια» είναι οι σκέψεις του Θεού - η αλήθεια, η αγάπη, το πνεύμα, κ.λπ. - που απαρτίζουν τον Ουρανό. Οι ψευδείς σκέψεις του εγώ είναι σκέψεις διαχωρισμού - ενοχή, προδοσία, φόνος, θάνατος, πόνος, κ.λπ. - και αυτές θα φτιάξουν επίσης τα δικά τους όμοια. Αν αυτές είναι οι σκέψεις μας, θα αντιλαμβανόμαστε τότε ένα κόσμο στον οποίο όλα αυτά τα πράγματα συμβαίνουν - σε μας.

Καθώς προχωράμε μέσα από τα πρώτα μαθήματα θα γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρο ότι ο Ιησούς προσπαθεί να αποδείξει σε μας την αιτιώδη σχέση ανάμεσα στις σκέψεις μας και αυτού που

αντιλαμβανόμαστε: Οι σκέψεις μας καθορίζουν τον κόσμο που βλέπουμε ·στη ουσία,τότε, οι νόες μας είναι η αιτία και ο κόσμος το αποτέλεσμα.

(2:1)Δεν υπάρχει πιο αντιφατική αντίληψη από τις «άσκοπες σκέψεις».

Οι σκέψεις μας δεν μπορεί να είναι «άσκοπες», όπως λέγεται, επειδή έχουν τη δύναμη είτε να δημιουργούν την πραγματικότητα, η λειτουργία μας στον Ουρανό, είτε να φτιάχνουν ψευδαισθήσεις, τουλάχιστον στα όνειρά μας. Μέσα στην δύναμη να φτιάχνουμε ψευδαισθήσεις ενυπάρχει και η δύναμη να ξεχνάμε ότι εμείς τις φτιάξαμε - η δύναμη της άρνησης. Όταν ξεχνάμε ότι τις φτιάχνουμε, πιστεύουμε ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικάείναι γεγονός. Γι'αυτό ποτέ δεν θα ανεχθούμε κανέναννα μας πει ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε δεν είναι αυτό που αντιλαμβανόμαστε. Είμαστε τόσο σίγουροι ότι έχουμε δίκιο όσον αφορά αυτό που αντιλαμβανόμαστε στον κόσμο, επειδή είμαστε τόσο σίγουροι ότι υπάρχουμε. Καθώς ο κόσμος προέρχεται από τη σκέψη της διαχωρισμένης ύπαρξης, έχουμε την ίδια βεβαιότητα ότι ο κόσμος υπάρχει όπως τον φτιάξαμε και όπως τον βλέπουμε. Κατά συνέπεια, δεν μας ενδιαφέρει καθόλου να αμφισβητήσουμε τις αντιλήψεις μας για τους εαυτούς μας και τον κόσμο.

(2:2-4)Αυτό στο οποίο βασίζεται η αντίληψη μας για τον κόσμο δεν μπορεί να είναι άσκοπο. Κάθε σκέψη που κάνεις συνεισφέρει στην αλήθεια ή στην ψευδαίσθηση · επεκτείνει την αλήθεια ή πολλαπλασιάζει τις ψευδαισθήσεις. Στην πραγματικότητα δεν μπορείς να πολλαπλασιάσεις τίποτα, αλλά δεν θα το επεκτείνεις κάνοντας αυτό.

Αυτό που είναι ενδιαφέρον εδώ είναι ότι ο Ιησούς μιλά συγκεκριμένα για *αντίληψη* για τον κόσμο. Κάνοντας τη διάκριση ότι οι σκέψεις δεν οδηγούν σε έναν κόσμο, αλλά στην *αντίληψη*ενός κόσμου. Δεν κάνει πάντα τέτοιες διακρίσεις, αλλά εδώ κάνει. Ουσιαστικά λέει ότι δεν υπάρχει κόσμος εκεί έξω.

Είμαστε ελεύθεροι μέσα στο όνειρό μας να δούμε οτιδήποτε θέλουμε να δούμε, όσες φορές κι αν επιθυμούμε να το δούμε. Αλλά αυτό δεν το καθιστά πραγματικό. Η *επέκταση* είναι ένας όρος στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που σχεδόν πάντοτε σχετίζεται με το Άγιο Πνεύμα, και το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να επεκτείνει το τίποτα. Στην παραφροσύνη μας όμως εμείς πιστεύουμε ότι μπορούμε, και πολλαπλασιάζουμε τις ψευδαισθήσεις. Ωστόσο, στην πραγματικότητα όλα αυτά είναι τίποτα. Μία φορά το μηδέν είναι το ίδιο με το χίλιες φορές το μηδέν.

(3:1-2)Εκτός από την αναγνώριση ότι οι σκέψεις δεν είναι ποτέ άσκοπες, η σωτηρία απαιτεί να αναγνωρίσεις ακόμα ότι κάθε σκέψη που κάνεις φέρνει ή ειρήνη ή πόλεμο, αγάπη ή φόβο. Ουδέτερο αποτέλεσμα είναι αδύνατον να υπάρξει επειδή ουδέτερη σκέψη είναι αδύνατον να γίνει.

Στο επόμενο μάθημα ο Ιησούς θα το αναπτύξει αυτό ακόμη περισσότερο λέγοντας ότι αυτό που βλέπουμε έξω δεν είναι ουδέτερο, διότι αυτό που σκεφτόμαστε εσωτερικά δεν είναι επίσης ουδέτερο. Ο Ιησούς μας λέει επομένωςότι αυτό που είναι σημαντικό για τη σωτηρία είναι να αναγνωρίσουμε τη δύναμη τωνσκέψεών μας - μόνο μέσα στο όνειρό μας φυσικά - και ότι μόνο δύο σκέψεις υπάρχουν μέσα στο διαιρεμένο νου: η σκέψη του εγώ, η οποία οδηγεί σε πόλεμο ή φόβο, και η σκέψη του Αγίου Πνεύματος, η οποία οδηγεί στην ειρήνη ή στην αγάπη.

Έτσι ο Ιησούς μας λέει πρώτα ότι οι σκέψεις μας δεν είναι άσκοπες και ότι δεν είναι ουδέτερες. Στη συνέχεια λέει ότι υπάρχουν μόνο δύο σκέψεις. Αυτό το κάνει πολύ απλό, γιατί οι αντιλήψεις και οι ερμηνείες μας μπορούν να γίνουν αρκετά περίπλοκες. Για παράδειγμα, πιστεύουμε, όπως θα δούμε σύντομα, ότι υπάρχουν διαβαθμίσεις θυμού, όπως π.χ. «μία ελαφριά σουβλιά ενόχλησης» ή κάποια «έντονη οργή» (Εργ-πρ.21.2:5). Στην πραγματικότητα είναι το ίδιο, επειδή προέρχονται από

τη μία σκέψη διαχωρισμού. Αυτό είναι που κάνει τα πάντα τόσο απλά · όχι εύκολα, αλλά απλά, επειδή τα πάντα αναγνωρίζονται ως ίδια.

(3:3-4) Υπάρχει τόσο μεγάλος πειρασμός να ξεφορτώνεσαι τις σκέψεις φόβου σαν ασήμαντες, ανάξιες λόγου και ενόχλησης, ώστε είναι βασικό να αναγνωρίσεις ότι είναι εξίσου καταστροφικές και μη πραγματικές. Θα εξασκήσουμε αυτή την ιδέα σε πολλές μορφές πριν την καταλάβεις πραγματικά.

Αυτό στοχεύει στους «αφελείς υπεραισιόδοξους» που λένε ότι ο Θεός και η αγάπη είναι η αλήθεια, και οτιδήποτε άλλο είναι τετριμμένο και ασήμαντο και δεν αξίζει να ενδιαφέρεσαι επειδή είναι μια ψευδαίσθηση. Από την οπτική του Ουρανού αυτό είναι πράγματι σωστό, αλλά σ' αυτό τον κόσμο δεν είναι έτσι, και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς λέει ότι είναι «μεγάλος πειρασμός να ξεφορτώνεσαι τις σκέψεις φόβου σαν ασήμαντες». Προσπαθούμε να τις αντιμετωπίσουμε ως ασήμαντες, λέγοντας στους εαυτούς μας ότι αφού τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδάσκουν πως αυτές οι σκέψεις δεν είναι πραγματικές, δεν χρειάζεται να δώσουμε προσοχή σε αυτές. Στη συνέχεια τις καλύπτουμε με ένα χαμόγελο αφελούς υπεραισιοδοξίας και βλέπουμε μόνο αγάπη και καλέσματα για αγάπη, ώστε να φθάσουμε όλοι στην εστία σαν μια ευτυχισμένη χορωδία που τραγουδά έναν ύμνο χαράς, που συνεχίζεται *ασταμάτητα*. Ωστόσο, δεν συνειδητοποιούμε ότι έχουμε παραβλέψει τη σκέψη πως έχουμε καταστρέψει τον Ουρανό. Μέσα στους παραπλανημένους νόες μας αυτό δεν είναι καθόλου τετριμμένο και ασήμαντο, και έτσι δεν μπορούμε να το αρνηθούμε, αν θέλουμε πραγματικά να το αφήσουμε να φύγει.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς λέει «είναι βασικό να αναγνωρίσεις ότι είναι εξίσου καταστροφικές και μη πραγματικές». Πριν μπορέσετε να τις δείτε ως εξίσου μη πραγματικές, θα πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσετε την καταστροφική τους φύση. Στο κείμενο ο Ιησούς λέει ότι «αυτό που δεν είναι αγάπη είναι φόνος» (Κ23.IV.1:10), και ότι καμία αγάπη σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι χωρίς αυτή την αντίφαση (Κ-4.III.4: 6). Αν προσθέσετε δύο και δύο, το αποτέλεσμα θα είναι τέσσερα: Αν η αγάπη δεν είναι δυνατή σε αυτόν τον κόσμο, και ό,τι δεν είναι αγάπη είναι φόνος, τότε όλες οι σκέψεις σε αυτόν τον κόσμο είναι δολοφονικές και εξίσου καταστροφικές, ανεξάρτητα από το αν κάποια σκέψη είναι μια ήπια σουβλιά ενόχλησής ή είναι μια σκέψη έντονης οργής, λέει αυτό: «Θέλω να σε καταστρέψω». Μιλάμε σαφώς μόνο γι' αυτό που συμβαίνει στον εσφαλμένο νου, αλλά μέσα στον εσφαλμένο νου όλες οι σκέψεις μας είναι «εξίσου καταστροφικές» - δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις, όπως έχουμε ήδη παρατηρήσει.

Αυτή η παράγραφος είναι εξαιρετικά σημαντική. Θα πρέπει να την διαβάσετε πολύ προσεκτικά και να δείτε πώς, ακόμα κι αν δεν μπορείτε να σκεφτείτε τον εαυτό σας σαν κάποιον αφέλη υπεραισιόδοξο, μπαίνετε στον πειρασμό να πέσετε στην παγίδα να απορρίψετε τις σκέψεις του εγώ. Ο Ιησούς σίγουρα δεν μας λέει να έχουμε εμμονή με το εγώ ή να κάνουμε τις σκέψεις του εγώ πολύ σημαντικές · άλλωστε, αυτές είναι εγγενώς μη πραγματικές. Αλλά όσες φορές κι αν το επαναλάβουμε δεν είναι αρκετό, ότι πριν απορρίψετε αυτές τις σκέψεις ως μη πραγματικές, θα πρέπει πρώτα να δείτε τι είναι. Αυτό το ζήτημα τονίζεται συχνά στο κείμενο, όπου για παράδειγμα ο Ιησούς λέει:

Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ψευδαισθήσεις εκτός κι αν τις κοιτάξει, διότι το να μην τις κοιτάξει είναι ο τρόπος που προστατεύονται. Δεν υπάρχει ανάγκη να αποφεύγεις τις ψευδαισθήσεις τρομοκρατημένους, διότι δεν μπορεί να είναι επικίνδυνες. Είμαστε έτοιμοι να κοιτάξουμε από πιο κοντά το σύστημα σκέψης του εγώ διότι μαζί έχουμε το φως που θα το διασκορπίσει... Οι «δυναμικές» του εγώ θα είναι το μάθημά μας για λίγο, διότι πρέπει να κοιτάξουμε πρώτα αυτό για να μπορέσεις μετά να δεις πιο πέρα από αυτό, εφόσον εσύ το έκανες αληθινό. Θα καταργήσουμε

αυτό το σφάλμα ήσυχα μαζί, κι έπειτα θα κοιτάξουμε πέρα από αυτό προς την αλήθεια. (Κ-11.Υ.1:1-3,5-6)

Η επόμενη παράγραφος έχει να κάνει με την αναζήτηση του νου, ένα κεντρικό θέμα σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Ο όρος αυτός παρουσιάζεται στις οδηγίες που μας δίνει ο Ιησούς σχεδόν σε όλα τα πρώτα μαθήματα, όπου τονίζει τη σημασία που έχει να κοιτάξουμε στις σκέψεις μας μέσα στους νόες μας. Και πάλι, αν δεν έχουμε επίγνωση του τι υπάρχει εκεί, πώς μπορούμε να τις φέρουμε σ' αυτόν για να μας βοηθήσει και να τις διορθώσουμε;

(4) Εφαρμόζοντας τη σημερινή ιδέα, ερεύνησε το νου σου για ένα περίπου λεπτό με τα μάτια κλειστά, και προσπάθησε να μην παραβλέψεις καμιά «μικρή» σκέψη που έχει την τάση να ξεγλιστρήσει από την έρευνα. Αυτό είναι αρκετά δύσκολο μέχρι να το συνηθίσεις. Θα δεις ότι θα δυσκολευτείς να μην κάνεις τεχνητούς διαχωρισμούς. Κάθε σκέψη που έρχεται στο νου σου, άσχετα με τις ιδιότητες που της αποδίδεις, είναι κατάλληλο αντικείμενο για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας.

Αυτό είναι άλλο ένα παράδειγμα όπου ο Ιησούς μας διδάσκει ότι δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Ένα θαύμα αναιρεί τα προβλήματα, ανεξάρτητα από τη μορφή τους, επειδή είναι όλα ίδια. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ακόμα και οι φαινομενικά ασήμαντες σκέψεις μας κρύβουν το τεράστιο μέγεθος του εγωικού συστήματος σκέψης, όπως και των αποκαλούμενων σπουδαίων σκέψεων. «Τεχνητοί διαχωρισμοί», θα ήταν καθοριστικοί για παράδειγμα, ότι ένα πράγμα είναι σημαντικό και κάποιο άλλο δεν είναι · ή ότι αυτή η μικρή ενόχληση δεν είναι σημαντική, αλλά το παράπονο που κρατώ ενάντιας' αυτό το άτομο είναι πραγματικά σημαντικό.

Οι δύο τελευταίες παράγραφοι του μαθήματος επαναλαμβάνουν τις ίδιες ευγενικές οδηγίες που έχουν ήδη δοθεί στα μαθήματα μέχρι στιγμής, αναφέροντας για άλλη μια φορά την ανάγκη μας να εφαρμόσουμε την ιδέα της ημέρας σε κάθε περίπτωση που βιώνουμε δυσφορία:

(5) Στις περιόδους πρακτικής, πρώτα επανέλαβε την ιδέα στον εαυτό σου, και έπειτα καθώς η κάθε σκέψη περνά από το νου σου, να την κρατάς στην προσοχή σου όσο λες στον εαυτό σου.

Αυτή η σκέψη για _____ δεν είναι μια ουδέτερη σκέψη.

Αυτή η σκέψη για _____ δεν είναι μια ουδέτερη σκέψη.

Ως συνήθως, χρησιμοποίησε την σημερινή ιδέα όποτε αντιλαμβάνεσαι κάποια σκέψη που σου προξενεί ανησυχία. Σε τέτοια περίπτωση, προτείνεται ακολουθή μορφή γι' αυτό το σκοπό:

Αυτή η σκέψη για _____ δεν είναι μια ουδέτερη σκέψη, εφόσον δεν έχω ουδέτερες σκέψεις.

(6) Προτείνονται τέσσερις ή πέντε περίοδοι πρακτικής, αν τις βρίσκεις σχετικά άνετες. Αν νιώθεις ένταση, τρεις είναι αρκετές. Επίσης θα πρέπει να μειώσεις και τη διάρκεια των ασκήσεων αν νιώσεις άβολα.

Έτσι εκπαιδευόμαστε απαλά και ευγενικά μέσω της θεραπευτικής διαδικασίας της εξέτασης των σκέψεών μας, ιδιαιτέρως μαθαίνοντας να παρατηρούμε εκείνες που παράγουν ανησυχία. Πιθανότατα δεν είχαμε επιτρέψει στον εαυτό μας να νιώσει δυσφορία, πόσο μάλλον να αναγνωρίσουμε την πηγή της ενοχής στο νου μας.

ΜΑΘΗΜΑ 17

Δεν βλέπω ουδέτερα πράγματα.

Αυτό προκύπτει άμεσα μετά από το «Δεν έχω ουδέτερες σκέψεις». Εδώ βρίσκουμε το ίδιο μοτίβο που έχουμε δει στα προηγούμενα μαθήματα, όπου ο Ιησούς πηγαίνει πίσω μπροσανάμεσα στις σκέψεις μας και σ' αυτό που αντιλαμβανόμαστε, προσπαθώντας να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι είναι το ίδιο. Ο σκοπός του είναι να καλλιεργήσει μέσα μας τηνεγρήγορση παρατηρώντας το πώς σκεφτόμαστε, και να συνειδητοποιήσουμε ότι τίποτα από όλα όσα σκεφτόμαστε, αντιλαμβανόμαστε ή ερμηνεύουμε ως αλήθεια δεν είναι σωστό. Αυτό απαιτεί απίστευτη ταπεινότητα. Η αλαζονεία του εγώ επιδιώκει να καλύψει το φόβο να αναγνωρίσουμε ότι κάνουμε λάθος για τα πάντα, το οποίο τελικά περιλαμβάνει κι εμάς τους ίδιους.

Κάθε φορά που βλέπετε έναν εχθρό «εκεί έξω», ή πιστεύετε ότι κάποιος έχει τη δύναμη να σας θυματοποιήσει, να σας προδώσει ή να σας βλάψει, λέτε ότι εσείς έχετε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος · έχετε δίκιο επειδή μπορείτε να δείτε και να αισθανθείτε την επίθεση και έχετε τα στοιχεία για να το αποδείξετε. Ωστόσο, δεν γνωρίζετε ότι *εσείς* έχετε φυτέψει τα αποδεικτικά στοιχεία για να τα βρείτε. Αυτό που βλέπετε είναι αυτό που *θέλετε* να δείτε και έτσι βάζετε τις αποδείξεις εκεί και λέτε: «Δείτε! Οι σκέψεις μου δεν είναι το πρόβλημα. Στην πραγματικότητα, οι σκέψεις μου είναι τίποτα. Το πρόβλημα είναι εκεί έξω. Αυτό είναι το πρόβλημα». Και σχεδόν πάντα υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο που είναι το επίκεντρο του προβλήματός σας.

Αυτά τα μαθήματα προσπαθούν να εκπαιδεύσουν το νου σας να σκέφτεται με τέτοιο τρόπο συνεχώς, ώστε να μεταφράζετε αυτόματα αυτό που αντιλαμβάνεστε εξωτερικά σε μια εσωτερική σκέψη. Αυτό δεν έχει τόσο σημασία όταν αφορά κρεμάστρες ή καλάθια απορριμμάτων, αλλά έχει σημασία όταν αφορά σημαντικές σχέσεις στη ζωή σας. Έχει σημασία επίσης όταν αφορά τις ασήμαντες σχέσεις, αλλά υπάρχουν πάντα συγκεκριμένοι άνθρωποι που καταλαμβάνουν την κεντρική σκηνή. Θυμηθείτε, βλέπετε έξω αυτό που εσείς βάλατε εκεί, επειδή *θέλετε* να το δείτε στο *σώμα*, όχι στο *νου*, λέγοντας μ' αυτό τον τρόπο : «Οι σκέψεις μου είναι ασήμαντες επειδή αυτό που βλέπω είναι το γεγονός». Έτσι θα πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσετε πως το γεγονός είναι ότι σκέφτεστε. Όταν μπορέσετε να δείτε αυτή τη σκέψη με τον Ιησού, θα συνειδητοποιήσετε τελικά ότι αυτό δεν είναι καθόλου το γεγονός. Όπως λέει στο κείμενο, ο Θεός είναι το μόνο Γεγονός (Κ-3.Ι.8: 2).

(1:1) Αυτή η ιδέα [Δεν βλέπω ουδέτερα πράγματα] είναι άλλο ένα βήμα προς την κατεύθυνση της αναγνώρισης της αιτίας και του αποτελέσματος όπως πραγματικά λειτουργούν στον κόσμο.

Οι σκέψεις στο νου μας είναι η *αιτία*, και οι αντιλήψεις μας είναι το *αποτέλεσμα*. Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να εκφράσουμε τη σημαντική αρχή που αναφέραμε στην πρώτη παράγραφο της ανάλυσης του Μαθήματος 8: «Η προβολή δημιουργεί την αντίληψη». Αρχικά επιλέγω τον δάσκαλό μου, το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα, και αυτή η επιλογή καθορίζει το σύστημα σκέψης με το οποίο ταυτίζομαι: το διαχωρισμό ή τη συγχώρεση. Το κάνω πραγματικό, επειδή αυτό είναι που αντιλαμβάνομαι μέσα μου (την *αιτία*) και, μόλις προβάλλεται, αντιλαμβάνομαι τις εκδηλώσεις της γύρω μου (τα *αποτελέσματα*).

(1:2-3) Δεν βλέπεις ουδέτερα πράγματα επειδή δεν έχεις ουδέτερες σκέψεις. Πάντα είναι η σκέψη που έρχεται πρώτη, παρά τον πειρασμό να πιστεύουμε ότι είναι το αντίθετο.

Μπορούμε πιθανότατα να επιβεβαιώσουμε το γεγονός, αν και έχουμε διαβάσει αυτά τα λόγια τόσο εδώ όσο και στο κείμενο και σε κάποιο επίπεδο πιστεύουμε ότι είναι αλήθεια, ότι η

καθημερινότητά μας δεν εκφράζει καθόλου αυτή την γνώση. Αντιδράμε σ' αυτό που είναι έξω από μας, ξεχνώντας ότι σ' αυτό που πραγματικά αντιδράμε είναι το γεγονός ότι ακόμα μια φορά έχουμε σπρώξει μακριά τον Ιησού και στη συνέχεια ταυτιζόμαστε με το σύστημα σκέψης της ενοχής του εγώ. Ξεχνάμε γρήγορα αυτό το «γεγονός», προβάλλουμε την ενοχή από το νου μας και τη βλέπουμε σε ανθρώπους, γεγονότα και πράγματα - που όλα απειλούν να μας βλάψουν και να μας στερήσουν την ειρήνη.

Ο σκοπός αυτών των μαθημάτων και αυτών των ασκήσεων είναι να εξασκηθούμε στο να βλέπουμε ότι δεν ζούμε με αυτόν τον τρόπο · ότι αντιδράμε σε αυτό που είναι έξω από μας. Θυμηθείτε, αυτό που βρίσκεται εξωτερικά όχι μόνο περιλαμβάνει τα σώματα των άλλων ανθρώπων, αλλά και το δικό μας, γιατί *εξωτερικό* είναι αυτό που βρίσκεται έξω από τους νόες μας, και όχι έξω από τα σώματά μας. Το θέμα άλλη μια φορά είναι ότι δεν αντιδράμε στον κόσμο, αλλά στην απόφαση του νου μας. Επιπλέον, είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι η απόφαση υπέρ του εγώ έχει επινοηθεί, επειδή ανταποκρινόμαστε στο απατηλό σύστημα σκέψης του εγώ, που μας λέει πόσο ασήμαντοι, αμαρτωλοί και άθλιοι είμαστε - «το σπίτι του κακού, του σκότους και της αμαρτίας» όπως δηλώνει το Μάθημα 93 (1:1). Αυτή είναι η παραφροσύνη που έχουμε κάνει πραγματική και ποτέ δεν την αμφισβητούμε. Έτσι μαθαίνουμε ότι όχι μόνο ο κόσμος είναι μια άμυνα, αλλά είναι και το δικό μας σύστημα σκέψης του διαχωρισμού. Η πραγματικότητα που βρίσκεται *πέρα από* τα δύο, από τον κόσμο και τις σκέψεις που τον έφτιαξαν, είναι η Αγάπη του Θεού - η μόνη αλήθεια.

(1:4) Αυτός δεν είναι ο τρόπος που σκέφτεται ο κόσμος, αλλά πρέπει να μάθεις ότι αυτός είναι ο τρόπος που σκέφτεσαι εσύ.

Ο Ιησούς λέει ξεκάθαρα ότι αυτό που πρέπει να μάθουμε είναι η αιτιώδης σύνδεση που υπάρχει μεταξύ νου και σώματος, όπως το έχει ξεκαθαρίσει επίσης σε άλλα μαθήματα, και ότι χρειάζεται τεράστια επαγρύπνηση και πρακτική, επειδή ο τρόπος ζωής μας είναι στημένος με αντίθετο τρόπο. Έχουμε προγραμματιστεί να πιστεύουμε ότι ο κόσμος μας επηρεάζει και ότι οι κακοί άνθρωποι είναι εκεί έξω στον κόσμο. Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει εδώ: «Αυτό είναι κάτι που δεν θα καταλάβετε αμέσως, γιατί απαιτεί πολλή εξάσκηση. Σας το παρουσιάζω για πρώτη φορά τώρα, αλλά θα το επανεξετάσουμε επανειλημμένα». Ο Ιησούς τονίζει λοιπόν ότι είμαστε οι μαθητές και αυτός είναι ο δάσκαλός μας και ότι κάθε φορά που έχουμε δυσκολία με το κείμενο, το βιβλίο εργασιών ή το εγχειρίδιο, είναι απλά επειδή φοβόμαστε αυτό που ο ίδιος μας διδάσκει.

(1:5) Αν δεν συνέβαινε αυτό, η αντίληψη δεν θα είχε καμία αιτία, και θα ήταν από μόνη της η αιτία της πραγματικότητας.

Εάν ήταν σωστό ότι ο κόσμος καθορίζει αυτό που σκεφτόμαστε, τότε η αντίληψη θα ήταν η πραγματικότητα και η *αιτία* · δηλαδή, τα αντικείμενα που αντιλαμβανόμαστε θα μπορούσαν να προκαλέσουν σε μας να σκεφτούμε και να αισθανθούμε με συγκεκριμένους τρόπους. Η αλήθεια, ωστόσο, είναι ότι η αντίληψη είναι το *αποτέλεσμα*, που προκαλείται από τις σκέψεις μας. Να έχετε πάντα κατά νου ότι *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*. Αν η αντίληψη δεν έχει αιτία αλλά είναι μια πραγματικότητα ανεξάρτητη από τις σκέψεις μας, τότε απλώς υπάρχει και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό. Αυτό, βέβαια, περιγράφει την κατάσταση όλων σχεδόν σε ολόκληρο τον κόσμο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχει καμία ελπίδα αφού έχουμε υιοθετήσει το σύστημα σκέψης του εγώ: δεν μπορούμε να αλλάξουμε αυτό που είναι. Αν αυτά που αντιλαμβανόμαστε δεν είναι αποτελέσματα που προκαλούνται από τις σκέψεις μας, τότε πρέπει να είναι πραγματικά. Έτσι, ο θάνατος, το κακό, ο πόλεμος και η ταλαιπωρία γίνονται πραγματικότητα και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα εκτός από το να ζήσουμε τη ζωή μας όσο καλύτερα μπορούμε. Ο Ιησούς, λοιπόν, διδάσκει ότι αυτό που είναι εκεί έξω - ο κόσμος και το σώμα, ο πόνος και ο θάνατος είναι ένα *αποτέλεσμα*, και η *αιτία* βρίσκεται στους νόες μας. Αφού εντοπίσουμε την

αιτία μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό. Διαφορετικά, είναι και πάλι μια απελπιστική κατάσταση. Στη συνέχεια το τελευταίο σχόλιο για την αντίληψη:

(1:6) Λαμβάνοντας υπόψη την πολύ ευμετάβλητη φύση της, αυτό δεν ισχύει καθόλου.

Η αντίληψη, προφανώς, είναι πολύ μεταβλητή. Μπορούμε να το δούμε αυτό ακόμη και στους εαυτούς μας. Η αντίληψη που έχουμε για κάποιον την μια μέρα, όταν θα μπορέσουμε να συγχωρήσουμε, γίνεται αρκετά διαφορετική την επόμενη μέρα. Ανάλογα με την εσωτερική μας κατάσταση - επιλέγοντας το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα ως δάσκαλο μας - αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο μέσα από τα μάτια της κρίσης και του μίσους, ή μέσω της συγχώρεσης.

Ακολουθεί η άσκηση που συνεχίζει την εκπαίδευση του νου μας για να κατανοήσουμε τη σχέση μεταξύ των σκέψεων και των αντιλήψεών μας:

(2) Εφαρμόζοντας τη σημερινή ιδέα, πες στον εαυτό σου, με ανοιχτά μάτια:

Δεν βλέπω ουδέτερα πράγματα επειδή δεν έχω ουδέτερες σκέψεις.

Έπειτα κοίταξε γύρω σου, αφήνοντας την ματιά σου σε κάθε πράγμα που παρατηρείς όσο χρόνο χρειάζεται για να πεις:

Δεν βλέπω ένα ουδέτερο _____, επειδή οι σκέψεις μου για _____ δεν είναι ουδέτερες.

Για παράδειγμα, μπορείς να πεις:

Δεν βλέπω έναν ουδέτερο τοίχο, επειδή οι σκέψεις μου για τους τοίχους δεν είναι ουδέτερες.

Δεν βλέπω ένα ουδέτερο σώμα, επειδή οι σκέψεις μου για τα σώματα δεν είναι ουδέτερες.

Οι οδηγίες του Ιησού για τις ασκήσεις επικεντρώνονται τώρα στη συνεχιζόμενη κατάρτιση του πρώτου νόμου του χάους του εγώ: την ιεραρχία των ψευδαισθήσεων:

(3) Ως συνήθως, είναι βασικό να μην κάνεις διαχωρισμούς ανάμεσα σε αυτό που πιστεύεις ότι είναι έμψυχο ή άψυχο · ευχάριστο ή δυσάρεστο. Άσχετα με το τι πιστεύεις, δεν βλέπεις πραγματικά τίποτα που να είναι πραγματικά ζωντανό ή αληθινά χαρμόσυνο. Και αυτό διότι ακόμα δεν έχεις γνώση για το ποιες σκέψεις είναι πραγματικά αληθινές, και ως εκ τούτου χαρούμενες.

Δεν υπάρχει έμψυχο ή άψυχο, γιατί τίποτα εδώ δεν είναι ζωντανό. Όπως θυμόμαστε, μια από τις βασικές κατηγορίες που διδασκόμαστε στο σχολείο είναι ότι υπάρχουν ζωντανοί οργανισμοί που μπορούν να κατηγοριοποιηθούν ως έμβια, μέρος της «μεγάλης αλυσίδας της ζωής», και άβια που μπορούν να κατηγοριοποιηθούν ως άψυχα, όπως το ξύλο, το μέταλλο κλπ. Όμως και οι δύο κατηγορίες είναι απατηλές, όπως βλέπουμε στην ενότητα «Οι νόμοι του χάους», όπου αναφέρεται κατηγορηματικά ότι «δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό» (Κ-23.11.19: 1). Ο Ιησούς το εννοεί αυτό κυριολεκτικά.

Η αληθινή ζωή και η αληθινή χαρά βρίσκονται μόνο όταν κρατάμε το χέρι του Ιησού πορευόμαστε μαζί του και ταυτιζόμαστε με το σύστημα σκέψης του, της συγχώρεσης. Αυτό μας δίνει χαρά διότι μας επιστρέφει στην πραγματική μας ζωή ως μέρος του Θεού, τη μόνη χαρά. Όμως, πρέπει να μάθουμε πώς να επιτύχουμε αυτή τη ζωή και τη χαρά και αυτές οι ασκήσεις, μαζί με την ευγενική καθοδήγηση που βρίσκουμε στην επόμενη παράγραφο, είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να εκπληρώσει τον παιδαγωγικό του σκοπό:

(4) Συνιστώνται τρεις ή τέσσερις περίοδοι πρακτικής, και τουλάχιστον τρεις είναι απαραίτητες για το μεγαλύτερο δυνατό όφελος, ακόμα και αν νιώσεις αντίσταση. Όμως, αν όντως νιώσεις αντίσταση, η διάρκεια της πρακτικής μπορεί να μειωθεί σε λιγότερο από περίπου ένα λεπτό.

Η αναφορά στην αντίστασή μας είναι ο βοηθητικός τρόπος του Ιησού να μας υπενθυμίσει να μην αισθανόμαστε ένοχοι. Δεν θα μας το θύμιζε τόσο συχνά όσο το κάνει, αν δεν περίμενε από εμάς να φοβόμαστε τη διδασκαλία του και έτσι να επιδιώκουμε να της αντισταθούμε. Το να μάθουμε να αποδεχόμαστε αυτή την αντίσταση είναι ένα ουσιαστικό βήμα για να την αφήσουμε να φύγει.

ΜΑΘΗΜΑ 18

Δεν βιώνω μόνο εγώ τα αποτελέσματα της όρασής μου.

Στο Προοίμιο σημείωσα ότι στο βιβλίο εργασιών όπως και στο κείμενο, ο Ιησούς συχνά αναπτύσσει ένα συγκεκριμένο θέμα, το καταχωρεί, φέρνει ένα σχετικό θέμα, το καταχωρεί κι αυτό και επιστρέφει στο προηγούμενο. Εδώ βλέπουμε να εισάγεται η ιδέα ότι οι νόες είναι συνδεδεμένοι, ένα κεντρικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*-η ενιαιότητα του Υιού του Θεού, και συγκεκριμένα εδώ, η ενιαιότητα του Υιού του Θεού στην διαχωρισμένη του κατάσταση.

(1) Η σημερινή ιδέα είναι άλλο ένα βήμα για να μάθεις ότι οι σκέψεις που προκαλούν αυτά που βλέπεις δεν είναι ποτέ ουδέτερες ή ασήμαντες. Επίσης τονίζει την σημασία της ιδέας ότι οι νόες είναι συνδεδεμένοι, στην οποία θα δοθεί μεγαλύτερη έμφαση αργότερα.

Ακριβώς όπως τα πράγματα στον κόσμο είναι διαφορετικές προβολές της μίας σκέψης του διαχωρισμού, έτσι και οι φαινομενικά διαφορετικοί άνθρωποι δεν είναι παρά μέρος του ενός διαχωρισμένου Υιού. Αυτό σημαίνει ότι όλοι οι διαχωρισμένοι νόες συνδέονται, επειδή προέρχονται από μια σκέψη.

Πριν συμβεί ο κατακερματισμός, ένα θέμα που αναλύεται στην αρχή του Κεφαλαίου 18 του κειμένου, υπήρχε μόνο ένα σφάλμα ή μια σκέψη, καθώς στον Ουρανό υπάρχει μόνο ένας Υιός. Οι νόες είναι ενωμένοι ως ένας, επειδή υπάρχει μόνο ο Νους του Χριστού, ο οποίος είναι Ένας και ένα με το Νου του Θεού. Πολύ πιο σημαντική για τους σκοπούς μας ωστόσο, είναι η αρχή ότι όλοι οι *διαίρεμένοι* νόες επίσης είναι ενωμένοι. Δεν είμαστε παρά κατακερματισμένες αντιλήψεις και εικόνες που εμείς - ο επιλογέας στο νου μας, έξω από το χρόνο και το χώρο - φτιάξαμε, κι έτσι πιστεύουμε ότι ο διαχωρισμός είναι η πραγματικότητα. Στην πραγματικότητα, όλα τα φαινομενικά διαχωρισμένα θραύσματα του Υιού του Θεού, τα οποία συνήθως τα θεωρούμε ως *homo sapiens*, αλλά στην πραγματικότητα περιλαμβάνουν όλα όσα αντιλαμβανόμαστε - έμψυχα και άψυχα - είναι απλά τα αποσπασμένα τμήματα της μίας σκέψης που λέει: «Έχω επιτύχει το αδύνατο. Είμαι ξεχωριστός, αυτόνομος, ανεξάρτητος, ελεύθερος και έχω τον έλεγχο της ζωής μου». Εδώ είναι το σημαντικό απόσπασμα από το Κεφάλαιο 18, το οποίο παρουσιάζει την ιδέα της μίας σκέψης που έφτιαξε τον κόσμο:

Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι φόβος έφτιαξες μόνο ένα υποκατάστατο. Έχει πάρει πολλές μορφές, διότι ήταν το υποκατάστατο της ψευδαίσθησης για την αλήθεια · του κατακερματισμού στην θέση της ολότητας. Έχει κατακερματιστεί τόσο πολύ και έχει υποδιαιρεθεί επανειλημμένα, που τώρα είναι σχεδόν αδύνατον να αντιληφθείς ότι κάποτε ήταν ένα, και ότι ακόμα είναι αυτό που ήταν. Αυτό το ένα σφάλμα, που μετέτρεψε την αλήθεια σε ψευδαίσθηση, το άπειρο σε χρόνο, και

την ζωή σε θάνατο, ήταν το μόνο που έφτιαξες. Ολόκληρος ο κόσμος σου βασίζεται πάνω σε αυτό. Όλα όσα βλέπεις αυτό αντανakλούν, και κάθε ιδιαίτερη σχέση που έκανες ποτέ είναι μέρος αυτού.

Μπορεί να εκπλαγείς αν ακούσεις το πόσο διαφορετική είναι η πραγματικότητα από αυτό που βλέπεις. Δεν συνειδητοποιείς το μέγεθος αυτού του ενός σφάλματος. Ήταν τόσο τεράστιο και τόσο απόλυτα απίστευτο που από αυτό έπρεπε να αναδυθεί ένα κόσμος όλως διόλου μη πραγματικός. Τι άλλο θα μπορούσε να προκύψει από αυτό; Οι διασπασμένες όψεις του είναι αρκετά τρομακτικές, καθώς αρχίζεις να τις κοιτάς. Αλλά τίποτα από ό,τι βλέπεις δεν αρχίζει να σου δείχνει το τεράστιο μέγεθος του αρχικού σφάλματος, το οποίο φάνηκε πως σε εξόρισε

από τον Ουρανό, για να συνθλίψεις την γνώση σε ανούσια μικρά κομματάκια ασύνδετων αντιλήψεων, και να σε εξαναγκάζει να κάνεις ακόμα περισσότερα υποκατάστατα. (Κ-18.1.4-5)

(2) Η σημερινή ιδέα δεν αναφέρεται τόσο στο τι βλέπεις, όσο στο πώς το βλέπεις. Έτσι, αυτή η άσκηση για σήμερα δίνει έμφαση σε αυτή την πλευρά της αντίληψης. Οι τρεις ή τέσσερις περίοδοι πρακτικής θα πρέπει να γίνουν με τον ακόλουθο τρόπο:

Αυτό είναι το θέμα που ανέφερα προηγουμένως - αντίληψη δεν είναι μόνο αυτό που βλέπουμε, αλλά τρόπος που το βλέπουμε. Δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ των δύο. Κάνουμε διάκριση για το σκοπό της διδασκαλίας, αλλά είναι αυθαίρετο γιατί η ερμηνεία είναι αυτό που δημιουργεί αυτό που βλέπουμε. Η ερμηνεία του εγώ είναι ότι θέλω να δω έναν ξεχωριστό, εχθρικό, εκδικητικό κόσμο, οπότε δεν χρειάζεται να δω αυτά τα χαρακτηριστικά στον εαυτό μου. Με άλλα λόγια, το γεγονός ότι έχω ανάγκη να δω με τον συγκεκριμένο τρόπο καθορίζει αυτό που βλέπω, είναι ο λόγος που μπορούμε να πούμε ότι αυτό που βλέπουμε και ο τρόπος που το βλέπουμε, είναι ένα και το αυτό.

Οι οδηγίες για το υπόλοιπο μάθημα μας είναι ήδη σίγουρα γνωστές:

(3) Κοίταξε γύρω σου, επιλέγοντας αντικείμενα για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας όσο το δυνατόν πιο τυχαία, και κράτησε την ματιά σου στο κάθε ένα όσο χρειάζεται για να πεις:

Δεν βιώνω μόνο εγώ το αποτέλεσμα που έχει ο τρόπος που βλέπω _____.

Στο τέλος κάθε περιόδου πρακτικής επανάλαβε την πιο γενική δήλωση:

Δεν βιώνω μόνο εγώ το αποτέλεσμα που έχει ο τρόπος που βλέπω τα πράγματα.

Περίπου ένα λεπτό, ή ακόμα και λιγότερο, θα είναι αρκετό για κάθε περίοδο πρακτικής.

Με αυτό τον τρόπο μετακινούμαστε από τις συγκεκριμένες αντιλήψεις μας στο να τις γενικεύουμε, το οποίο μας διδάσκει ότι όλες οι αντιλήψεις μας είναι ίδιες, γιατί αναδύονται από τον ίδιο διαχωρισμένο νου που ενώνει την Υιότητα ως μία.

ΜΑΘΗΜΑ 19

Δεν βιώνω μόνο εγώ τα αποτελέσματα των σκέψεών μου.

(1) Η σημερινή ιδέα είναι προφανώς ο λόγος που αυτό που βλέπεις δεν επηρεάζει μόνο εσένα. Θα παρατηρήσεις ότι κάποιες φορές οι ιδέες που έχουν σχέση με την σκέψη προηγούνται αυτών

που έχουν σχέση με την αντίληψη, ενώ κάποιες άλλες φορές συμβαίνει το ανάποδο. Ο λόγος είναι ότι η σειρά δεν έχει σημασία. Η σκέψη και τα αποτελέσματά της είναι στην πραγματικότητα ταυτόχρονα, διότι η αιτία και το αποτέλεσμα δεν είναι ποτέ διαχωρισμένα.

Ο Ιησούς επεκτείνει την ιδέα του ενός διαχωρισμένου νου, λέγοντας ότι δεν είναι μόνο οι νόες μας που είναι ενωμένοι, αλλά οι νόες μας και ο κόσμος είναι ενωμένοι επίσης · ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά η προβολή της σκέψης του διαχωρισμού. Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος για να πούμε *ότι οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, μια αρχή που είναι καίριας σημασίας στη διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Τονίζεται στο κείμενο (π.χ., Κ-26.VII.4), και ο Ιησούς την αναφέρει αργότερα στο βιβλίο εργασιών (Π.χ., Εργ-πρ.132.5· Εργ-πρ.156.1) - *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*· τα αποτελέσματα δεν αφήνουν την αιτία τους · ο κόσμος δεν είναι διαχωρισμένος από το νου.

Είμαστε τόσο σίγουροι όμως, ότι έχουμε δίκιο -ότι ο κόσμος υπάρχει *έξω από μας* - γιατί βλέπουμε πράγματι τους εαυτούς μας εδώ καθώς βλέπουμε επίσης κι έναν διαχωρισμένο κόσμο εξωτερικά. Επιπροσθέτως, με την ελαχιστοποίηση, αν όχι την άρνηση της δύναμης των σκέψεών μας, αποδεικνύεται ότι έχουμε δίκιο να αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως θύματα λόγω αυτών που κάνει ο κόσμος σε εμάς. Νομίζουμε ότι οι σκέψεις μας δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα, και έτσι διαχωριζόμαστε από αυτές και κρυβόμαστε πίσω από μια σωματική ασπίδα, έτσι ώστε να έχουμε επίγνωση μόνο των σωμάτων μας · τον τρόπο που αντιδρούν αυτά και τα άλλα σώματα. Αυτό συνέβη διότι νομίζουμε ότι ο κόσμος είναι διαχωρισμένος από τους νόες μας ·ότι το *αποτέλεσμα*, το οποίο είναι ο κόσμος, είναι διαχωρισμένο από την *αιτία*, η οποία είναι ο νους. Να θυμάστε όμως,άλλη μια φορά ότι - *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*.

Αντίστοιχα, οτιδήποτε βλέπετε στην οθόνη του κινηματογράφου δεν είναι τίποτε άλλο από ένα φιλμ στη μηχανή προβολής που προβάλλεται έξω. Όμως αυτό που είναι στην οθόνη δεν άφησε ποτέ την πηγή του, το οποίο είναι η ταινία που γυρνά μέσα στη μηχανή προβολής. Επεκτείνοντας αυτή την αντιστοιχία, αυτό που υπάρχει στην ταινία είναι αυτό που ο σεναριογράφος, ο σκηνοθέτης, ο παραγωγός και οι ηθοποιοί, *θέλουν να είναι* στην ταινία. Επομένως από τη στιγμή που αυτό θα είναι εκεί, θα προβάλλεται και θα γίνεται ορατό στην οθόνη, *σαν να υπήρχε στην οθόνη*.

Μεταφέροντάς το στις ζωές μας, εμείς ως ο λήπτης των αποφάσεων, είμαστε ο συγγραφέας, ο σκηνοθέτης, ο παραγωγός, για να μην πούμε και οι πρωταγωνιστές σε αυτή. Η ταινία είναι ακριβώς αυτό που έχουμε επιλέξει, ακριβώς για να *μπορούμε* να την δούμε και *θα* την δούμε στην οθόνη. Οι άνθρωποι δεν θα έμπαιναν στον κόπο να κάνουν μια ταινία, αν δεν ήθελαν να την δουν οι άλλοι. Και αν δεν αντιδρούσαμε στις ταινίες σαν να ήταν πραγματικές δεν θα πηγαίναμε να τις δούμε. Έτσι, παρακολουθούμε ταινίες για την έξαψη, τη φώτιση, και την χαλάρωση, επειδή μας αρέσει να πιστεύουμε ότι υπάρχει κάτι εκεί έξω που μπορεί να μας επηρεάσει, θετικά ή αρνητικά. Αυτός είναι ο στόχος, και καθετί που οδηγεί σ' αυτόν είναι σκόπιμο.

Ακριβώς αυτό είναι που κάνουμε με τον κόσμο. Υπάρχει ένας πολύ συγκεκριμένος σκοπός μέσα στη σύνθεση του ονείρου μας. Θέλουμε οι άνθρωποι να αντιδρούν σ' αυτόν, συμπεριλαμβάνοντας τους εαυτούς μας, *σαν να υπήρχαμε πραγματικά*. Έτσι βλέπω τα πάντα εκεί έξω στον κόσμο, ξεχνώντας εξ ολοκλήρου ότι είναι η δική μου ταινία. Όχι μόνο την δημιούργησα, αλλά την έφτιαξα για να βλέπω την αμαρτία παντού γύρω μου · για να τους βλέπω όλους θύτες, εκτός από μένα.

Από τη στιγμή που θα δούμε ότι η αιτία και το αποτέλεσμα δεν είναι ποτέ διαχωρισμένα, καταλαβαίνουμε ότι αυτό που βλέπουμε έξω, για να το επαναλάβουμε, είναι απλά μια εικόνα που προήλθε από μια σκέψη. Το σημείο κλειδί που πρέπει να θυμόμαστε είναι ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο κίνητρο - το οποίο θα δούμε στο επόμενο μάθημα - να μάθουμε ότι τα μαθήματα του

εγώ είναι αληθινά, αλλά δεν είμαστε εμείς υπεύθυνοι γι' αυτά. Το εγώ διδάσκει ότι έχουμε διαχωριστεί από το Θεό, θυματοποιώντας και δολοφονώντας Τον, και έτσι αποκτήσαμε την ατομική μας ύπαρξη. Πιστεύουμε ότι αυτό είναι αλήθεια, αλλά ότι εμείςδεν είμαστε υπεύθυνοι για αυτό -*κάποιος άλλος είναι.*

Έτσι, όλοι καταβάλαμε μεγάλη προσπάθεια, με πολύ υψηλό κόστος μάλιστα - μας έχει κοστίσει *Τα Πάντα* - για να κάνουμε αυτή τη μεγαλοπρεπή ταινία της ζωής μας. Έχουμε επενδύσει τεράστια ενέργεια σε αυτή την ταινία, προκειμένου να εκπληρώσουμε τον απώτερο σκοπό του εγώ: να αποδείξουμε πως ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, αλλά *δεν είμαστε εμείς υπεύθυνοι για αυτό.* Ξεχνάμε ότι είμαστε ηθοποιοί με συγκεκριμένα ονόματα και ρόλους στην ταινία, καθώς επίσης είμαστε και σκηνογράφοι, σκηνοθέτες και παραγωγοί.

Αν συνειδητοποιούσαμε ότι εμείς το φτιάξαμε όλο αυτό, ότι εμείς, ως σκηνοθέτες *έχουμε* τον έλεγχο της ταινίας μας λόγω του αποκλεισμού κάποιου άλλου Σκηνοθέτη, ξαφνικά θα αναγνωρίζαμε ότι οι μεγαλύτερες προσπάθειές μας δεν ήταν τίποτα, γιατί όλα όσα είχαμε κάνει ήταν μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια. Σε ένα απόσπασμα με το οποίο θα εξοικειωνόμαστε όλο και περισσότερο, διαβάζουμε:

... Τι θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίτηση; Τι θα γινόταν αν καταλάβαινες πραγματικά ότι τον επινόησες εσύ; Τι θα γινόταν αν συνειδητοποιούσες ότι εκείνοι που φαίνονται ότι τριγυρνούν μέσα σ' αυτόν, αμαρτάνουν και πεθαίνουν, επιτίθενται και δολοφονούν και αυτοκαταστρέφονται, είναι εντελώς μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να έχεις πίστη σε αυτά που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες;(Κ-20.VIII.7:3-7)

Με άλλα λόγια, ο αμυντικός σκοπός του κόσμου διατηρείται όταν η αιτία και το αποτέλεσμα κρατούνται διαχωρισμένα, καθώς δεν θυμόμαστε ότι οι νόες μας είναι η αιτία του κόσμου.

Ένα άλλο σημείο που αφορά αυτό το μάθημα είναι: ο τρόπος που βλέπω δεν επηρεάζει μόνοεμένα. Η μεγάλη ψευδαίσθηση του κόσμου είναι ότι μπορώ να έχω τις ιδιωτικές μου σκέψεις μίσους χωρίς να επηρεάζεται κάποιος. Ωστόσο, αν η Υιότητα είναι μία, πρέπει να υπάρχει κάποια επίδραση, επειδή οι σκέψεις είναι ενοποιημένες και οι νόες είναι ενωμένοι. Αυτές τις επιδράσεις δεν μπορούμε συνήθως να τις παρατηρήσουμε, που είναι ο λόγος για τον οποίο κάνουμε την ταινία, όμως είναι εκεί. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ενοχή μας είναι τόσο μεγάλη - για παράδειγμα, κατά βάθος γνωρίζουμε την επίδραση του θυμού μας. Έστω και αν δεν το εκφράζουμε - είτε σωματικά, είτε λεκτικά, είτε στις συνειδητές σκέψεις μας - η επίδραση του θυμού συνεχώς μας λέει ότι ο Θεός και ο Ιησούς κάνουν λάθος και ότι εμείς έχουμε δίκιο: ο διαχωρισμός είναι ζωντανός και καλά κρατεί, και εμείς έχουμε τη δύναμη να καταστρέψουμε τον Ουρανό. Άλλη μια φορά, αυτή είναι η πηγή της ενοχής μας, και το γιατί ο Ιησούς μας λέει να εξετάσουμε τις εκφράσεις του θυμού μας, και κυρίως, στις υποβόσκουσες σκέψεις τους. Αν αυτές δεν αλλάξουν, τίποτα δεν θα αλλάξει.

Επιστρέφουμε στην ιδέα της ενιαιότητας:

(2:1-3) Σήμερα δίνουμε πάλι έμφαση στο γεγονός ότι όλοι οι νόες είναι συνδεδεμένοι. Αυτή η ιδέα στην αρχή σπάνια είναι ευπρόσδεκτη, εφόσον φαίνεται ότι φέρει μεγάλο βαθμό ευθύνης, και μπορεί ακόμα και να θεωρηθεί και σαν «παραβίαση της προσωπικής σου ζωής». Ωστόσο, είναι γεγονός ότι δεν υπάρχουν ιδιωτικές σκέψεις.

Μέσα στο όνειρο σίγουρα υπάρχουν ιδιωτικές σκέψεις. Όλοι έχουμε την ψευδαίσθηση ότι τις έχουμε. Σκεφτόμαστε, για παράδειγμα: «Δόξα τω Θεώ δεν το είπα αυτό, έτσι ο φίλος μου δεν ξέρει τι σκέφτομαι *πραγματικά*». Στο συνειδητό επίπεδο αυτό το άτομο μπορεί να μην ξέρει, αλλά να θυμάστε, είμαστε όλοι μέρος ενός νου, και σ' αυτό το επίπεδο ο φόβος και η ενοχή του άλλου

ενισχύονται από τις σκέψεις μας, όπως ακριβώς κι εμείς. Επομένως, τα αποτελέσματα των σκέψεών μας μπορεί να μην εμφανιστούν αμέσως σε ατομικό επίπεδο μέσα στο όνειρο, αλλά στον ευρύτερο νου, ένα αποτέλεσμα του οποίου είμαστε όλοι μας, οι σκέψεις έχουν τεράστια δύναμη καθώς ενισχύουν το εγλικό σύστημα σκέψης. Είναι υπενθυμίσεις σε όλους ότι το εγώ είναι ζωντανό και καλά κρατεί κι ο Ιησούς δεν ξέρει τι λέει.

(2:4-5) Παρά την αρχική σου αντίσταση σε αυτή την ιδέα, θα καταλάβεις ότι πρέπει να είναι αληθινή αν η σωτηρία είναι δυνατή. Και η σωτηρία πρέπει να είναι δυνατή γιατί είναι η Θέληση του Θεού.

Αυτό που είναι σημαντικό εδώ είναι ότι η σωτηρία είναι δυνατή μόνο εάν υπάρχει ένα πρόβλημα. Το κλειδί για τη σωτηρία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι η πρώτη τους Αρχή: *δεν υπάρχει κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα*. Αυτό μας λέει ότι κάθε πρόβλημα είναι σαν οποιοδήποτε άλλο, και έτσι η λύση - το θαύμα - είναι η ίδια για όλα. Το πρόβλημα είναι μη πραγματικό · αλλά δεν θα γνωρίσουμε την μη πραγματικότητά του μέχρι να συνειδητοποιήσουμε ότι κάθε πρόβλημα είναι το ίδιο. Η φαινομενικά εξωτερική μορφή κάθε προβλήματος είναι μια σκιά του εσωτερικού προβλήματος: η απλή σκέψη που λέει: «Είμαι διαχωρισμένος και είμαι μόνος μου». Αν θα μπορούσαμε να είμαστε διαχωρισμένοι και να έχουμε ιδιωτικές σκέψεις, αυτό θα σήμαινε ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός. Η σωτηρία μπορεί να συμβεί μόνο όταν συνειδητοποιήσουμε ότι ο διαχωρισμός είναι ψευδής, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορούμε να έχουμε ιδιωτικές σκέψεις.

Οι τρεις τελευταίες παράγραφοι παρουσιάζουν την άσκηση της ημέρας:

(3) Το περίπου ένα λεπτό διερεύνησης του νου που απαιτεί η σημερινή άσκηση πρέπει να γίνει με τα μάτια κλειστά. Στην αρχή πρέπει να επαναλάβεις την ιδέα, και έπειτα να διερευνήσεις προσεκτικά το νου σου για τις σκέψεις που περιλαμβάνει εκείνη την ώρα. Καθώς ερευνάς την κάθε μία, ονόμασέ την ανάλογα με το κεντρικό πρόσωπο ή το θέμα που περιλαμβάνει, και κρατώντας την στο νου σου, να λες:

Δεν βιώνω μόνο εγώ τα αποτελέσματα αυτής της σκέψης μου για _____.

Εδώ ο Ιησούς μας βάζει να επικεντρωθούμε αποκλειστικά στις σκέψεις μας, καθώς εκφράζουν την ενότητά τους με την Υιότητα.

(4) Θα πρέπει ήδη να είσαι εξοικειωμένος με την ανάγκη να μην κάνεις όσο το δυνατόν καθόλου διακρίσεις στην επιλογή των θεμάτων για την εφαρμογή της άσκησης, και γι' αυτό δεν θα το επαναλαμβάνουμε κάθε φορά, αν και περιστασιακά θα το υπενθυμίζουμε. Μην ξεχνάς, όμως, ότι είναι πολύ βασικό η επιλογή των θεμάτων για όλες τις περιόδους πρακτικής, να γίνεται τυχαία. Αν υπάρχει ελλιπής τάξη σε αυτό τον κανόνα, τότε θα υπάρχει και ελλιπής τάξη στα θαύματα που θα έχουν νόημα για σένα.

(5) Στην εφαρμογή της σημερινής ιδέας, συνιστώνται τουλάχιστον τρεις περίοδοι πρακτικής, μειώνοντας την διάρκειά τους αν χρειαστεί. Μην επιχειρήσεις περισσότερες από τέσσερις.

Κατά μία έννοια, με την εξήγηση του σκοπού των πρώτων δεκαεννέα μαθημάτων, ο Ιησούς μας αποκαλύπτει τη μέθοδό του. Ξανά και ξανά, επιμένει να μην κάνουμε διακρίσεις στην επιλογή των αντικειμένων που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά ή στην επιλογή των σκέψεών μας καθώς ερευνούμε το νου μας. Ο Ιησούς θέλει να συνειδητοποιήσουμε ότι *καθετίπου* αντιλαμβανόμαστε και σκεφτόμαστε είναι το ίδιο. Μαθαίνοντας να εξασκούμε αυτή την ιδέα με συγκεκριμένα αντικείμενα στο δωμάτιο και με συγκεκριμένες σκέψεις μέσα στο νου μας, θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλα είναι το ίδιο και επομένως τα προβλήματά μας έχουν μια λύση - το θαύμα.

Έτσι, βρίσκουμε μια σαφή δήλωση της βασικής μεθόδου του Ιησού και γιατί τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών φαίνονται να είναι τόσο απλά όσο είναι. Θέλει να εξασκούμαστε σε ένα εύκολο επίπεδο - κρεμάστρα, καλάθι, λάμπα, τηλέφωνο, κύπελλο κ.λπ. - μέχρι να καταλάβουμε ότι όλα είναι το ίδιο, καθώς εξυπηρετούν τον σκοπό να αποδείξουν ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός και ότι εμείς δεν έχουμε ευθύνη γι' αυτό. Αυτό, τελικά μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις · η διόρθωση του πρώτου νόμου του χάους, που επιδιώκει να καθιερώσει αυτή την ιεραρχία.

ΜΑΘΗΜΑ 20

Είμαι αποφασισμένος να δω.

Υπάρχουν σχετικά λίγα μαθήματα σαν αυτό στο βιβλίο εργασιών· το Μάθημα 95 είναι ένα από αυτά. Η σημασία τους δεν έγκειται τόσο στο συγκεκριμένο θέμα, όσο στις εξηγήσεις που δίνει ο Ιησούς σ' αυτές τις ασκήσεις: πώς να τις κάνουμε, και πώς να μην τις κάνουμε. Αρχίζει με τη συζήτηση των περιόδων πρακτικής.

(1:1-2) Μέχρι τώρα ήμασταν αρκετά χαλαροί στις περιόδους πρακτικής. Δεν επιχειρήθηκε να δοθεί κατεύθυνση για την ώρα που πρέπει να γίνονται, απαιτήθηκε πολύ μικρή προσπάθεια, και ούτε καν ζητήθηκε ενεργή συνεργασία και ενδιαφέρον.

Με άλλα λόγια ο Ιησούς είναι πολύ ευγενικός. Λέει: «Διαθέστε ένα λεπτό ή δύο, και αν αυτό είναι πάρα πολύ, αφιερώστε λιγότερο χρόνο. Κάντε το δύο ή τρεις φορές την ημέρα. Εάν αυτό είναι πάρα πολύ, να το κάνετε λιγότερες φορές». Ο ίδιος εξηγεί:

(1:3-6) Αυτή η προσέγγιση ήταν σκόπιμη, και πολύ προσεκτικά σχεδιασμένη. Δεν έχουμε ξεχάσει την ζωτική σημασία της μετατροπής της σκέψης σου. Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από αυτήν. Όμως, δεν θα δεις αν θεωρείς ότι εξαναγκάζεσαι, και αν ενδώσεις σε δυσανασχέτηση και αντίδραση.

Έτσι, ο Ιησούς μας λέει: «Δεν προσπαθώ να σας πείσω ότι εγώ έχω δίκιο και εσείς κάνετε λάθος, ούτε είμαι εγώ που προσπαθώ να σας αναγκάσω να πιστέψετε αυτές τις ιδέες. Είμαι τόσο ευγενικός όσο μπορώ, ζητώντας σας μόνο να προχωρήσετε μαζί μου, είτε πιστεύετε σ' αυτό είτε όχι». Αυτό δεν είναι ένα σημείο αντιπαράθεσης. Δεδομένου ότι ο Ιησούς δεν προσπαθεί να αποδείξει ότι εσείς κάνετε λάθος και αυτός έχει δίκιο, δεν πρέπει να προσπαθείτε να αποδείξετε ότι εσείς έχετε δίκιο και αυτός κάνει λάθος. Ο *μόνος* λόγος για να αντιστρέψουμε τον τρόπο σκέψης μας δεν πρέπει να είναι γι' αυτόν, αλλά για μας: θα αισθανθούμε καλύτερα αν το κάνουμε. Το κίνητρο που ο Ιησούς προσπαθεί να ενσταλάξει μέσα μας όπως θα δούμε σήμερα, είναι να είμαστε ευτυχισμένοι. Είναι σημαντικό να προχωρήσετε όπως θα κάνατε με ένα καινούριο ζευγάρι παπούτσια: Δοκιμάστε τα και περπατήστε για λίγο. Αν αισθάνεστε άνετα, κρατήστε τα · αν όχι, πετάξτε τα. Και έτσι, με συγχωρείτε για το λογοπαίγνιο, είμαστε έτοιμοι για το επόμενο βήμα, καθώς ο Ιησούς λέει: «Δεν σας έχω δώσει αρκετή δομή, *μέχρι τώρα*»:

(2:1-5) Αυτή είναι η πρώτη μας προσπάθεια να εισάγουμε κάποια δομή. Μην το παρερμηνεύσεις σαν προσπάθεια να ασκηθεί εξαναγκασμός ή πίεση. Θέλεις την σωτηρία. Θέλεις να είσαι ευτυχισμένος. Θέλεις γαλήνη.

Το σημείο που εστιάζουμε τώρα είναι το κίνητρο. Το κίνητρο του εγώ είναι ακριβώς το αντίθετο από την ευτυχία. Όλοι θα έλεγαν ότι θέλουν τη σωτηρία, την ευτυχία και την ειρήνη, αλλά ότι πάντα αποκτάται εις βάρος κάποιου άλλου, κάτι που είναι αναπόφευκτο για το εγωϊκό σύστημα σκέψης. Για να είμαι ευτυχισμένος, πρέπει να πάρω κάτι από κάποιον άλλον · αν πάρω κάτι, κάποιος θα έχει λιγότερο από αυτό. Αυτή είναι η ουσία της ιδιαίτερης σχέσης, ένας όρος που παρεμπιπτόντως δεν εμφανίζεται καθόλου στο βιβλίο εργασιών, αν και είναι ξεκάθαρο ότι η δυναμική του μίσους του εκφράζεται παντού. Ο Ιησούς προσπαθεί μ' αυτό τον τρόπο να μας πει ότι *θέλουμε* πραγματικά τη σωτηρία, το οποίο σημαίνει ότι *θέλουμε* πραγματικά να απελευθερωθούμε από την ενοχή μας. *Θέλουμε* πραγματικά να είμαστε ευτυχισμένοι και να έχουμε ειρήνη.

(2:6) Αυτά δεν τα έχεις τώρα διότι ο νους σου είναι εντελώς απείθαρχος.....

Εάν έχετε οποιεσδήποτε ερωτήσεις γι' αυτό, απλά σκεφτείτε πόσο δύσκολο είναι να λειτουργήσετε συνειδητοποιώντας ότι όλα όσα βλέπετε ή αντιδράτε μ' αυτά, κυριολεκτικά δεν υπάρχουν. Αυτό σας δίνει μια ιδέα για την απείθαρχη φύση του νου σας. Μπορεί να είστε προσεκτικοί αυτή τη στιγμή και να καταλαβαίνετε όλα όσα λέγονται. Ωστόσο, είναι σχεδόν βέβαιο ότι μέσα σε λίγα λεπτά, αν όχι δευτερόλεπτα, θα επιστρέψετε στον παλιό σας τρόπο λειτουργίας: να κρατάτε πικρίες, να αναστατώνεστε για πράγματα, και πραγματικά να πιστεύετε ότι δεν υπάρχει σύνδεση μεταξύ των σκέψεων και των εικόνων που αντιλαμβάνεστε. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν λέει ότι ο νους σου είναι «απείθαρχος». Δεν μας επιπλήττει, αλλά απλώς λέει: «Θα πρέπει να αναγνωρίστε ότι αυτό είναι αλήθεια. Διαφορετικά, δεν θα με αφήσετε να σας βοηθήσω».

(2:6-8)και δεν μπορείς να διακρίνεις ανάμεσα στην χαρά και την λύπη, την ευχαρίστηση και τον πόνο, την αγάπη και τον φόβο. Τώρα μαθαίνεις να τα ξεχωρίζεις. Και μεγάλη στ' αλήθεια θα είναι η ανταμοιβή σου.

Αυτό είναι ένα σημαντικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, τόσο εδώ όσο και στο κείμενο (π.χ., K-7.X · K-8.II · K-19.IV-B.12-15). Δεν είναι η πρώτη φορά που κάνουμε αυτή την παρατήρηση, ούτε θα είναι η τελευταία. Φθάνει στον πυρήνα της προσπάθειας του Ιησού να μας παρακινήσει να μάθουμε τα μαθήματά του, έτσι ώστε να είμαστε πραγματικά ευτυχισμένοι και χαρούμενοι. Συνήθως αυτό που μας φέρνει τη χαρά και την ευχαρίστηση είναι να πάρουμε αυτό που θέλουμε. Νομίζουμε ότι η αγάπη είναι ιδιαιτερότητα - να ικανοποιούνται οι ανάγκες μας - και δεν έχουμε επίγνωση ότι είναι μέρος του εγωϊκού συστήματος, και έτσι θα μας φέρει μόνο ενοχή και πόνο.

(3:1) Η απόφαση σου να δεις, είναι όλα όσα χρειάζεται η όραση.

Το πρόβλημα είναι ότι δεν θέλουμε να δούμε, και έτσι ο Ιησούς πρέπει αρχικά να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε πόσο πολύ δεν θέλουμε να δούμε, μια επιθυμία που προέρχεται από την αναγνώριση ότι αν δούμε μέσα από τα δικά του μάτια δεν θα μπορούμε πλέον να κατηγορήσουμε κανέναν. Το να δούμε μέσα από τα δικά του μάτια σημαίνει ότι η πραγματικότητα δεν είναι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, αλλά είναι η δική του αγάπη για μας, η αντανάκλαση της πραγματικότητας της Αγάπης του Θεού.

Έτσι χρειάζεται να έχουμε επίγνωση του πόσο πολύ δεν θέλουμε να εγκαταλείψουμε την βεβαιότητα πως έχουμε δίκιο για τις αντιλήψεις μας, γιατί σίγουρα δεν θέλουμε να εγκαταλείψουμε την βεβαιότητά μας γι' αυτά που αντιλαμβανόμαστε εσωτερικά - τον αμαρτωλό και ένοχο εαυτό μας. Όσο επώδυνη και να είναι η αυτό-εικόνα, εξακολουθεί να είναι ο *δικός μου* εγωκεντρισμός, ο οποίος καθορίζει την *δική μου* ύπαρξη. Θυμάμαι έναν από τους αγαπημένους στοίχους της Helen - που παρεμπιπτόντως αλλοίωσε - από ένα ποίημα του Yeats, το «*Hewishes for the Cloths of Heaven*» : «Βαδίζω ελαφρά στα όνειρά μου. Είναι όνειρα. Όμως είναι τα *δικά μου* όνειρα». *

(3:2-8) Αυτό που θέλεις είναι δικό σου. Μην παρεξηγήσεις την μικρή προσπάθεια που σου ζητείται και νομίσσεις ότι ο στόχος μας είναι μικρής αξίας. Είναι δυνατόν η σωτηρία του κόσμου να είναι ασήμαντος σκοπός; Και μπορεί να σωθεί ο κόσμος αν δεν σωθείς εσύ; Ο Θεός έχει έναν Υιό, και αυτός είναι η ανάσταση και η ζωή. Γίνεται το θέλημά του διότι του έχει δοθεί όλη η δύναμη στον Ουρανό και την γη. Με την απόφασή σου να δεις, σου δίνεται η όραση.

Η γλώσσα σ' αυτά τα αποσπάσματα είναι σαφώς βιβλική: με όρους από την Καινή Διαθήκη και περιγραφές του Ιησού. Αυτός είναι ο Υιός του Θεού, και «η ανάσταση και η ζωή» και «όλη η εξουσία του δίνεται στον Ουρανό και στη γη». Αλλά ο Ιησούς μας λέει εδώ: «Ναι, αυτό είναι αλήθεια για μένα, αλλά είναι επίσης αλήθεια και για σένα. Επιπλέον, ο κόσμος δεν μπορεί να σωθεί, αν δεν σωθείς εσύ». Είναι προφανές πλέον ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι εξωτερικός, γιατί ο Ιησούς εστιάζει πάντα στο εσωτερικό - σε αυτό που *σκεφτόμαστε*. Και πάλι, χρειάζεται να έχουμε κίνητρο για να *σκεφτούμε* διαφορετικά, κι έτσι να *δούμε* διαφορετικά.

(4) Η σημερινή άσκηση συνιστά να υπενθυμίζεις στον εαυτό σου όλη την διάρκεια της ημέρας ότι θέλεις να δεις. Η σημερινή ιδέα δηλώνει σιωπηλά την αναγνώριση ότι τώρα δεν βλέπεις. Επομένως, καθώς επαναλαμβάνεις την ιδέα, δηλώνεις ότι είσαι αποφασισμένος να ανταλλάξεις την τωρινή σου κατάσταση με κάποια καλύτερη, κάποια που πραγματικά θέλεις.

Αυτός είναι ο τρόπος που ο Ιησούς ξεκινά τη διαδικασία της αλλαγής του κινήτρου μας - από την ενοχή στην ευτυχία. Δεν θέλουμε να δούμε τώρα διότι πιστεύουμε ότι η όραση θα φέρει πόνο. Μόνο όταν μάθουμε ότι φέρνει ευτυχία θα *θελήσουμε* να ξεφύγουμε από τον τρόπο που βλέπει το εγώ.

(5:1-2) Επανάλαβε την σημερινή ιδέα αργά και σταθερά τουλάχιστον δύο φορές την ώρα σήμερα, προσπαθώντας να το κάνεις κάθε μισή ώρα. Μην απογοητευτείς αν ξεχαστείς κάποια φορά και δεν το κάνεις, αλλά να προσπαθείς πραγματικά να το πετύχεις.

Ο Ιησούς αργά και ευγενικά μας εισάγει στην πολύ σημαντική έννοια, της αμαρτίας ενάντια στο λάθος. Το να ξεχάσουμε τη σημερινή ιδέα δεν είναι αμαρτία, αλλά απλώς ένα σφάλμα ή ένα λάθος που θέλουμε να διορθώσουμε, για να *αισθανθούμε καλύτερα*. Είναι η ευγενής διδασκαλία του Ιησού που αναιρεί τη σκληρότητα του εγώ, και μας παρέχει ένα μοντέλο καλοσύνης για όλες τις καταστάσεις που αλληλοεπιδρούμε.

Και τελικά:

(5:3-6) Καλό θα είναι να κάνεις επιπλέον επαναλήψεις εφαρμόζοντας την ιδέα σε όποια κατάσταση, ή πρόσωπο σε αναστατώνει. Μπορείς να τα δεις διαφορετικά, και θα το κάνεις. Αυτό που ποθείς θα το δεις. Αυτός είναι ο νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος που λειτουργεί στον κόσμο.

Αν βλέπουμε διαχωρισμό, εκδίκηση, προδοσία, ή πόνο, είναι επειδή *θέλουμε* να τα δούμε. Αυτή η επιθυμία είναι η αιτία, και αυτό που βλέπουμε είναι το αποτέλεσμα. Ο Ιησούς προσπαθεί να μας πείσει ότι θέλουμε πραγματικά να δούμε με διαφορετικό τρόπο. Προφανώς δεν έχουμε ακόμη πεισθεί.

* Το αρχικό αναφέρει: «Αλλά εγώ, είμαι φτωχός, έχω μόνο τα όνειρά μου · / έχω απλώσει τα όνειρά μου κάτω από τα πόδια σου · / Βάδιζε απαλά γιατί βαδίζεις στα όνειρά μου».

ΜΑΘΗΜΑ 21

Είμαι αποφασισμένος να δω τα πράγματα διαφορετικά.

Αυτό το μάθημα ακολουθεί άμεσα το προηγούμενο. Έχει ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι σ' αυτό το μάθημα ο Ιησούς μιλά συγκεκριμένα για το θυμό, παρόλο που δεν εμφανίζεται καθόλου στον τίτλο. Ο ίδιος αποτυπώνει την ιδέα ότι δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις, κάνοντάς μας να συνειδητοποιήσουμε ότι ο θυμός αποτελείται από ένα ευρύ φάσμα σκέψεων. Ξεκινάμε με τις συγκεκριμένες οδηγίες, οι οποίες συνήθως δίνονται στο τέλος του μαθήματος:

(1:1-2:2) Η σημερινή ιδέα είναι προφανώς μια συνέχεια και επέκταση της προηγούμενης. Αυτή την φορά, όμως, είναι αναγκαίες οι συγκεκριμένες περιόδους έρευνας, καθώς και η εφαρμογή της ιδέας σε συγκεκριμένες καταστάσεις που μπορεί να προκύψουν. Συνίστανται πέντε περίοδοι πρακτικής, αφιερώνοντας ένα ολόκληρο λεπτό για την κάθε μια.

Στις περιόδους πρακτικής, άρχισε με την επανάληψη της ιδέας στον εαυτό σου. Έπειτα κλείσε τα μάτια σου και ερεύνησε το νου σου προσεκτικά για καταστάσεις περασμένες, τωρινές ή αναμενόμενες που σου προξενούν θυμό.

Αυτή είναι η αναζήτηση του νου που είχαμε συζητήσει νωρίτερα, και τώρα ο Ιησούς θέλει να επικεντρωθούμε συγκεκριμένα στον θυμό μας. Το πρόβλημα είναι ότι την στιγμή που είμαστε θυμωμένοι δεν μπορούμε να αποφασίσουμε να δούμε τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο, γιατί ο θυμός μας λέει: «Είμαι αποφασισμένος να δω τα πράγματα με τον τρόπο που εγώ βλέπω πάντα. Η αντίληψή μου είναι σωστή ο Ιησούς κάνει λάθος, και για να το αποδείξω αυτό είμαι διατεθειμένος να πεθάνω». Ο Ιησούς μας βοηθά τώρα να συνειδητοποιήσουμε ότι πριν μπορέσουμε να πούμε «Είμαι αποφασισμένος να δω διαφορετικά», πρέπει να καταλάβουμε τις σκέψεις μας, που είναι ο λόγος που μας ζητά να τις ερευνήσουμε. Με άλλα λόγια, η όραση μπορεί να έρθει μόνο μέσω της αναίρεσης των δικών μας σκέψεων του θυμού, ή της διόρθωσης της εσφαλμένης απόφασης που πήραμε υπέρ του εγώ. Ο τρόπος που μαθαίνουμε να βλέπουμε είναι να λέμε όχι στο εγώ.

(2:3-5) Ο θυμός μπορεί να πάρει τη μορφή οποιασδήποτε αντίδρασης, από απλό εκνευρισμό, μέχρι οργή. Το μέγεθος του συναισθήματος που νιώθεις δεν έχει σημασία. Σταδιακά θα συνειδητοποιήσεις ότι μια ελαφριά σουβλιά ενόχλησης δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα πέπλο που ρίχνεις πάνω από την έντονη οργή.

Η τελευταία πρόταση είναι αυτή που ανέφερα στο Μάθημα 16, μια από τις πιο γνωστές προτάσεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Στην πραγματικότητα είναι τόσο σημαντική, που ο Ιησούς την επαναλαμβάνει στο εγχειρίδιο για δασκάλους (Εγχ-17.4: 5). Όλα είναι το ίδιο. Οι μορφές τους διαφέρουν, όμως το περιεχόμενό τους παραμένει το ίδιο, όπως εξηγεί ξεκάθαρα αυτό το μάθημα. Δηλώσεις σαν αυτή αποτυπώνουν ακριβώς το πόσο ριζοσπαστικά είναι αυτά τα μαθήματα. Διότι κάθε πρόθεση και σκοπός ακυρώνει κάθε εμπειρία και πεποίθησή μας.

(3:1-2) Γι' αυτό, προσπάθησε να μην αφήσεις τις «μικρές» σκέψεις θυμού να σου ξεφύγουν στις περιόδους πρακτικής. Να θυμάσαι ότι στην πραγματικότητα δεν γνωρίζεις τι σου προξενεί θυμό και τίποτα από ό,τι πιστεύεις σε σχέση με αυτό δεν σημαίνει τίποτα.

Νομίζουμε ότι αυτό που προκαλεί το θυμό μέσα μας είναι αυτό που οι άνθρωποι κάνουν ή αποτυγχάνουν να κάνουν, όμως αυτό που πραγματικά προκαλεί το θυμό μας είναι η ανάγκη να προβάλουμε το ποιος είναι υπεύθυνος για το διαχωρισμό:

... Ο θυμός έχει να κάνει πάντα με την προβολή του διαχωρισμού, ο οποίος τελικά πρέπει να γίνει αποδεκτός ως ευθύνη δική σου, αντί να κατηγορείς τους άλλους. (Κ-6.εισ.1:2)

Αυτό είναι το γεγονός που δεν θέλουμε να παραδεχτούμε. Χρειάζεται να διακηρύξουμε: «Δεν είμαι ένοχος για την αμαρτία της δολοφονίας του Θεού και της προδοσίας της Αγάπης Του. Κάποιος άλλος είναι». Όταν το βλέπω εκεί έξω -γιατί εγώ το έβαλα εκεί - πιστεύω ότι είμαι δικαιολογημένος να θυμώνω · ένα καθαρό τέχνασμα, στο οποίο όλοι είμαστε αρκετά ειδικοί. Δεν έχει σημασία αν είμαι εξοργισμένος ή μόνο ελαφρώς ενοχλημένος. Όπως και να 'χει λέω ότι η ευημερία μου εξαρτάται από κάποιον ή από κάτι εξωτερικά. Στην περίπτωση που απουσιάζει αυτό το ιδιαίτερο αντικείμενο θα είμαι αναστατωμένος, και δεν θα είναι δικό μου λάθος.

(3:3-5) Πιθανώς να μπει στον πειρασμό να παραμείνεις περισσότερο σε κάποια πρόσωπα ή καταστάσεις από ό,τι σε άλλα, με το ψευδές αιτιολογικό ότι είναι πιο «προφανή». Αυτό δεν είναι σωστό. Είναι απλά ένα παράδειγμα της πεποίθησης ότι κάποιες μορφές επίθεσης είναι πιο δικαιολογημένες από άλλες.

Για πρώτη φορά βλέπουμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα της αρχής ότι δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί ως παράδειγμα το θυμό, επειδή είναι πολύ βασικός για το σύστημα σκέψης του εγώ. Όλοι είναι θυμωμένοι, επειδή όλοι αισθάνονται ένοχοι για το διαχωρισμό και δεν θέλουν να αναλάβουν ευθύνη γι' αυτόν. Για να το ξαναπούμε, πριν μπορέσουμε να αποφασίσουμε να δούμε τα πράγματα διαφορετικά, πρέπει να αναγνωρίσουμε και να κατανοήσουμε τι παρεμβαίνει και δεν βλέπουμε τα πράγματα διαφορετικά, πρέπει να αναγνωρίσουμε και να κατανοήσουμε αυτό που *παρεμβάλλεται* για να δούμε τα πράγματα διαφορετικά: υπάρχει κάτι εκεί έξω - ανεξάρτητα από το αν είναι στο δικό μας σώμα ή σε κάποιου άλλου - το οποίο μας προκαλεί πόνο που δεν το έχουμε κάνει εμείς. Με άλλα λόγια, οι δικές μας σκέψεις δεν έχουν καμία δύναμη και έτσι δεν μπορούν να μας προκαλέσουν δυσφορία. Κάποιος άλλος έχει φέρει αυτή την αναστάτωση ή την ασθένεια ή την κατάσταση. Εμείς είμαστε αθώοι, τα αβόητα θύματα των δυνάμεων που βρίσκονται πέρα από τον έλεγχό μας.

Το υπόλοιπο του μαθήματος επαναλαμβάνει τις οδηγίες που έχουμε ξαναδεί.

(4) Καθώς ψάχνεις στο νου σου για όλες τις μορφές που παρουσιάζονται οι σκέψεις επίθεσης, κράτα στο νου σου την κάθε μια τους και πες στον εαυτό σου:

Είμαι αποφασισμένος να δω τον/την _____ διαφορετικά.

Είμαι αποφασισμένος να δω _____ (ανάφερε την κατάσταση) διαφορετικά.

(5) Προσπάθησε να γίνεις όσο είναι δυνατόν περισσότερο συγκεκριμένος. Μπορεί, για παράδειγμα, να επικεντρώσεις τον θυμό σου πάνω σε κάποιο χαρακτηριστικό κάποιου προσώπου, πιστεύοντας ότι ο θυμός σου περιορίζεται σε αυτή την πλευρά. Αν η αντίληψή σου υποφέρει από τέτοια μορφή παραμόρφωσης, πες:

Είμαι αποφασισμένος να δω _____ (ανάφερε το χαρακτηριστικό) του/της _____ (το όνομα του ατόμου) διαφορετικά.

«Προσπάθησε να γίνεις όσο είναι δυνατόν περισσότερο συγκεκριμένος» αυτό είναι το κλειδί εδώ. Θα μπορούμε συχνά στον πειρασμό να αποσιωπήσουμε τις συγκεκριμένες μορφές που μας αναστατώνουν στη ζωή μας, προσπαθώντας ασυνείδητα να τις αρνηθούμε ως μέσα που αρνούνται την πηγή τους. Έτσι το εγώ μας θα μας επηρεάσει δύο φορές: πρώτα διδάσκοντάς μας να αρνηθούμε την ενοχή μας, και στη συνέχεια να αρνηθούμε την ιδιαίτερη άμυνά του, το θυμό. Αυτή είναι η διπλή ασπίδα της λήθης που περιγράφει ο Ιησούς στο Μάθημα 136.

ΜΑΘΗΜΑ 22

Αυτό που βλέπω είναι μια μορφή εκδίκησης.

Αυτή είναι η συνέχεια του Μαθήματος 21, στο οποίο εξετάστηκε ο θυμός και η επίθεση - και συγκεκριμένα ότι δεν υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στις πολλές μορφές τους - από την ενόχληση μέχρι την οργή - επειδή όλες αποκρύπτουν τη σκέψη του διαχωρισμού και της θυματοποίησης. Αυτό το μάθημα πηγαίνει τις αρχές αυτές ένα βήμα παραπέρα.

Είναι πολύ σημαντικό καθώς συνεχίζουμε, να έχουμε κατά νου ότι είναι αδύνατο να υπάρχουμε σε αυτόν τον κόσμο χωρίς επιθετικές σκέψεις. Αν ο κόσμος κατασκευάστηκε ως μια επίθεση εναντίον του Θεού, όπως ο Ιησούς λέει πολύ αργότερα στο βιβλίο εργασιών (Εργ-ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ. 3.2: 1) - για να αποδείξουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και Αυτός κάνει λάθος - και αν ταυτιζόμαστε με αυτόν τον κόσμο και το σώμα, είμαστε ένα εγγενές κομμάτι αυτού του συστήματος σκέψης της επίθεσης. Συνεπώς, η ίδια η έννοια της ατομικής ύπαρξης εμπεριέχει την επίθεση, αν όχι το φόνο, διότι προκειμένου να υπάρξει ύπαρξη, ο Θεός έπρεπε να καταστραφεί. Κατά συνέπεια, είναι αδύνατον να ταυτιζόμαστε με το σώμα - σωματικά και ψυχολογικά - χωρίς να μοιραζόμαστε ολόκληρο το εγωικό σύστημα σκέψης. Από τις πολλές λέξεις που εμπεριέχουν το εγώ, η *επίθεση* είναι σίγουρα πολύ ψηλά στη λίστα.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα περιγράφει με ακρίβεια τον τρόπο με τον οποίον πρέπει να βλέπει τον κόσμο όποιος έχει επιθετικές σκέψεις στο νου του. Έχοντας προβάλλει τον θυμό του στον κόσμο, βλέπει γύρω του εκδίκηση που είναι έτοιμη να του επιτεθεί.

Όσο υπάρχουν επιθετικές σκέψεις στο νου μας, πρέπει να βλέπουμε τον κόσμο να μας εκδικείται. Η δεύτερη πρόταση, η οποία είναι μια κλασική περιγραφή της προβολής, μας εξηγεί το λόγο. Όλοι υποθέτουμε επιθετικές σκέψεις, επειδή η ατομική μας ταυτότητα βασίζεται σ' αυτό. Καθώς η προέλευσή της - για να υπάρχω, ο Θεός πρέπει να καταστραφεί - στηρίζεται στην αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος, να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς*. Όλοι πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί, επειδή πιστεύουμε ότι επιτεθήκαμε στο Θεό. Αυτή η αίσθηση της αμαρτίας, μαζί με την ενοχή που ακολουθεί αναπόφευκτα, είναι τόσο συντριπτική που δεν μπορεί να γίνει ανεκτή. Το εγώ επομένως μας λέει να ωθήσουμε την αμαρτία και την ενοχή στο ασυνείδητό μας και στη συνέχεια να τις προβάλουμε έξω. Επιπλέον, καθώς η προσδοκία της τιμωρίας είναι εγγενής μέσα στην ίδια την ιδέα της ενοχής, ο κόσμος που προκύπτει είναι το μέσο του εγώ που έχει σκοπό να αποδείξει ότι μας αξίζει η τιμωρία, η άδικη συμπεριφορά και η θυματοποίηση.

Η αρχή των φυσικών μας ζωνών - η σύλληψη και η γέννηση - στη συνέχεια θεωρείται ως απόδειξη ότι είμαστε τα αθώα θύματα εξαιτίας αυτών που άλλοι άνθρωποι μας έχουν κάνει. Δεν είμαστε εδώ ως αποτέλεσμα των δικών μας επιλογών, αλλά ενός βιολογικού ατυχήματος. Αυτό εκφράζει την σχεδόν καθολική πεποίθηση ότι εμείς δεν είχαμε καμία σχέση με τη γέννησή μας. Καθετί που μας συμβαίνει από τη στιγμή της σύλληψής μας, αντιμετωπίζεται στο πλαίσιο ότι είμαστε τα αθώα θύματα των εξουσιών και των δυνάμεων που βρίσκονται πέρα από τον έλεγχό μας. Το εγώ θα ερμηνεύει πάντα αυτές τις εξουσίες και τις δυνάμεις ως κάποια μορφή επίθεσης προς εμάς, πείθοντάς μας ότι μας αξίζει λόγω της αρχικής μας επίθεσης στον Θεό.

Αυτή είναι η κεντρική ιδέα του μαθήματος. Στην πραγματικότητα χωρίς να κατανοήσουμε αυτή την ασυνείδητη δυναμική δεν θα είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - ούτε το σύστημα σκέψης του εγώ, ή την αναίρεσή του μέσω του Αγίου Πνεύματος. Όσο πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι, πιστεύουμε επίσης ότι έχουμε επιθετικές σκέψεις και αυτές οι επιθετικές σκέψεις πρέπει να προβάλλονται έξω. Θα πιστέψουμε πιο εκτεταμένα επομένως, ότι αυτό που

κάνουν ή πρόκειται να κάνουν ή έχουν ήδη κάνει οι άλλοι σε μας, είναι αυτό που αρχικά πιστέψαμε ότι κάναμε στον Θεό και στον Υιό Του.

Μπορούμε σίγουρα να συμπεράνουμε ότι αυτό που συνεχώς αναθέτει σε μας ο Ιησούς ως μαθητές του, είναι να κατανοήσουμε αυτές τις δυναμικές στο πλαίσιο των μαθημάτων και των ασκήσεων στο βιβλίο εργασιών. Στη συνέχεια μας ζητά να εφαρμόσουμε την αρχή της αναίρεσής τους - τη συγχώρεση - στην προσωπική μας ζωή αναγνωρίζοντας πως εκδηλώνουμε τις εγωικές σκέψεις στην καθημερινή μας συμπεριφορά.

(1:3) Έτσι η δική του επίθεση εκλαμβάνεται σαν αυτοάμυνα.

Έχουμε ξεχάσει ότι είχαμε την αρχική σκέψη επίθεσης γιατί την έχουμε προβάλλει, και τώρα βλέπουμε τους πάντες και κάθε πτυχή του κόσμου να ετοιμάζεται να μας επιτεθεί. Γι' αυτό θεωρούμε ότι είμαστε δικαιολογημένοι να επιτεθούμε ως αυτοάμυνα. Αυτό είναι το «πρόσωπο της αθωότητας» που ανέφερα νωρίτερα, μια έννοια που περιγράφεται με μεγαλύτερη λεπτομέρεια σε πολλά σημεία στο κείμενο (π.χ., K-27.I · K-31.V). Στο Μάθημα 170 θα δούμε αυτή την έννοια της αυτοάμυνας να αναφέρεται αναλυτικά και βαθύτερα.

(1:4-6) Αυτό γίνεται ένας ολοένα αυξανόμενος φαύλος κύκλος μέχρι να θελήσει να αλλάξει τον τρόπο που βλέπει. Ειδικά, οι σκέψεις επίθεσης και αντεπίθεσης θα καταλαμβάνουν το νου του, τους ανθρώπους γύρω του και όλο τον κόσμο. Ποια ειρήνη του νου θα είναι δυνατή γι αυτόν τότε;

Ο Ιησούς λέει ότι αυτός ο *φαύλος κύκλος* της επίθεσης και της άμυνας - η άμυνα είναι πάντα αντεπίθεση - δεν μπορεί να αλλάξει μέχρι να αλλάξουμε τον τρόπο που βλέπουμε. Αυτό σημαίνει να αλλάξουμε τον τρόπο που σκεφτόμαστε, διότι η αντίληψη και η σκέψη είναι ένα: *Οι ιδέες ποτέ δεν αφήνουν την πηγή τους.** Αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω είναι απλά μια σκιά αυτού που εμείς πρώτα αντιληφθήκαμε και το κάναμε αληθινό στο νου μας. Κάθε φορά που αισθανόμαστε ότι είμαστε στο έλεος δυνάμεων που είναι πέρα από τον έλεγχό μας - δυνάμεις μέσα στα δικά μας σώματα, τα σώματα άλλων, νόμους του κόσμου ή της φύσης - επιβεβαιώνουμε την αλήθεια του εγωικού συστήματος σκέψης, πράγμα που σημαίνει ότι η πραγματικότητα και η Αγάπη του Θεού είναι αναληθείς.

Και πάλι, καθώς αρχίζουμε έχοντας την λογική βάση ότι υπάρχουμε ως ξεχωριστοί, ατομικοί εαυτοί, είναι αδύνατο να μην παγιευτούμε στον φαύλο κύκλο της επίθεσης και της αντεπίθεσης. Δεν υπάρχει διέξοδος αν δεν αλλάξουμε την λογική βάση της σκέψης μας, μια διαδικασία η οποία εξηγείται πιο βαθιά στο Μάθημα 23.

(2:1-2) Από αυτή την βάνανυση φαντασίωση θέλεις να ξεφύγεις. Δεν είναι χαρμόσυνα νέα το ότι μαθαίνεις ότι δεν είναι αληθινή;

Σίγουρα δεν είναι χαρούμενη είδηση, αν εξακολουθείτε να πιστεύετε ότι υπάρχουν και ότι είστε σημαντικοί, για να μην πούμε ιδιαίτεροι. Όσο είστε προσκολλημένοι στην ατομική σας ταυτότητα, δεν είναι χαρούμενη είδηση να σας πουν ότι θα μπορούσατε να δραπετεύσετε από αυτή. Αυτό εξηγεί την αντίσταση του καθενός σ' αυτά τα μαθήματα, τόσο στην κατανόησή τους και σίγουρα στην εφαρμογή τους, για να μην πούμε για την αντίσταση σ' αυτό που διδάσκει το κείμενο. Θα ήταν εξαιρετικά χρήσιμο καθώς προχωράτε να προσδιορίσετε πόσο προσκολλάστε στον εαυτό σας και στην πεποίθηση ότι έχετε δίκιο.

(2:3-5) Δεν είναι ευχάριστη ανακάλυψη που μαθαίνεις ότι μπορείς να απαλλαγείς από αυτή; Εσύ κατασκεύασες αυτά που θα ήθελες να καταστρέψεις · όλα όσα μισείς και επιτίθεσαι για να σκοτώσεις. Όλα όσα φοβάσαι δεν υπάρχουν.

Αυτό που θα καταστρέψουμε είναι οι άλλοι άνθρωποι, καθώς και οποιαδήποτε άλλα αντικείμενα του θυμού μας. Εμείς φτιάξαμε τον κόσμο που επιδιώκουμε να καταστρέψουμε και που πιστεύουμε ότι προσπαθεί να μας καταστρέψει. Καθετί που μισούμε, που θα επιτεθούμε και θα σκοτώσουμε, είναι μέρος της «άγριας φαντασίας μας», ο σκοπός της οποίας είναι να αποδείξει την ύπαρξή μας, αλλά κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος γι' αυτό. Άλλη μια φορά, αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως αθώα θύματα γι' αυτά που μας έχουν συμβεί.

Καθώς κάνετε αυτό το μάθημα, προσπαθήσετε να αναγνωρίσετε το φόβο και το άγχος που προκύπτει καθώς αρχίζετε να σκέφτεστε αυτά που λέει ο Ιησούς. Η επόμενη παράγραφος παρέχει μια καλή ευκαιρία για να εξασκηθούμε σ' αυτό:

(3:1-6)Κοίταξε τον κόσμο γύρω σου τουλάχιστον πέντε φορές σήμερα, για τουλάχιστον ένα λεπτό κάθε φορά. Καθώς τα μάτια σου πηγαίνουν από το ένα αντικείμενο στο άλλο, πες στον εαυτό σου:

Βλέπω μόνο το φθαρτό.

Δεν βλέπω τίποτα που θα διαρκέσει.

Ό,τι βλέπω δεν είναι πραγματικό.

Ό,τι βλέπω είναι μια μορφή εκδίκησης.

Κάνετε αυτή την άσκηση μπροστά σε έναν καθρέφτη και δείτε το πόσο πιστεύετε αυτό που λέτε. Καθώς κοιτάζετε στην αντανάκλαση του διαχωρισμένου εαυτού σας, πείτε: «Βλέπω μόνο το φθαρτό» · «δεν βλέπω τίποτα που θα διαρκέσει». Αν το κάνετε αυτό σωστά και προσεκτικά, είναι βέβαιο ότι θα έχετε ανησυχία. Αν όχι, ψάξτε το νου σας για τις άμυνές σας ενάντια σ' αυτό. Όσο πιστεύετε ότι υπάρχουν και είστε ιδιαίτεροι, μοναδικοί, και σημαντικοί - είτε θετικά είτε αρνητικά - θα βρείτε αυτά τα μαθήματα δύσκολα και αγχωτικά, και θα πρέπει να αναγνωρίσετε την αντίσταση μέσα σας. Έτσι θα είστε σε καλύτερη θέση να αντιμετωπίσετε με ειλικρίνεια τις τρεις τελικές προτάσεις:

(3:7-9)Στο τέλος κάθε περιόδου πρακτικής, αναρωτήσου:

Είναι πραγματικά αυτός ο κόσμος που θέλω να δω;

Η απάντηση είναι σίγουρα προφανής.

Ενώ η απάντηση μπορεί να είναι αρκετά προφανής για τον ορθό νου, για τον ευπαθή εαυτό του εγώ μας που παρόλα αυτά είναι ο δικός μας εαυτός, η ατυχής αλλά ειλικρινής απάντηση είναι: «Ναι, αυτόν θέλω να δω». Αλλά είμαστε ακόμη, για να αναφερθώ στην *Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία και Πράξη*: «στα πολύ αρχικά στάδια του πρώτου ταξιδιού» (Ψ-3.11.8:5). Υπάρχουν πολλά ακόμη να μάθουμε.

* Αυτή η βασική αρχή δηλώνεται με διαφορετικούς τρόπους στα Μαθήματα. Βλέπε, για παράδειγμα, (Κ-26.VII.4:7 · Εργ-πρ.132.5:3 · Εργ-πρ.167.3:6.)

ΜΑΘΗΜΑ 23

Μπορώ να ξεφύγω από τον κόσμο που βλέπω εγκαταλείποντας τις σκέψεις επίθεσης.

Αυτό είναι ένα από τα πιο σημαντικά μαθήματα στο βιβλίο εργασιών, που μας εφοδιάζει με σαφείς δηλώσεις για τη φύση του κόσμου και για το τι είναι η σωτηρία και τι δεν είναι. Άλλη μια πολύτιμη πτυχή που έχει αυτό το μάθημα είναι η απλή του γλώσσα, η οποία κάνει ακόμα πιο δύσκολο να αντιληφθούμε εσφαλμένα το μήνυμά του. Αυτό σίγουρα δεν σημαίνει φυσικά, ότι οι άνθρωποι δεν θα προσπαθήσουν με οποιοδήποτε τρόπο να το παραβλέψουν.

Ο ίδιος ο τίτλος είναι μια υπερπαραγωγή. Ο κόσμος που βλέπουμε είναι ένας κόσμος θανάτου: εκδίκησης, βίας, πόνου και ταλαιπωρίας. Μπορεί επίσης να περιγραφεί ως ένας κόσμος ευχαρίστησης και ευτυχίας, αλλά καμία ευχαρίστηση και ευτυχία σε αυτόν τον κόσμο δεν διαρκεί. Καθώς αυτές αρχίζουν να ξεθωριάζουν, το άγχος και ο θυμός μας μεγαλώνει, η ιδιαιτερότητά μας δεν ικανοποιείται και αναπόφευκτα βιώνουμε πόνο. Ο Ιησούς μας διδάσκει τώρα ότι ο τρόπος που ξεφεύγουμε από αυτόν τον πόνο δεν είναι κάνοντας κάτι στον κόσμο, αλλά αλλάζοντας τον τρόπο που βλέπουμε τον κόσμο.

(1:1-3) Η σημερινή ιδέα περιέχει τον μοναδικό τρόπο διαφυγής από τον φόβο που είναι δυνατόν να επιτύχουμε. Τίποτα άλλο δεν θα λειτουργήσει · τίποτα άλλο δεν έχει νόημα. Αλλά αυτός ο τρόπος είναι αδύνατον να αποτύχει.

Ο φόβος δεν αντιμετωπίζεται με τονα ξεπεραστεί άμεσα, ή αλλάζοντας κάτι στον κόσμο ή στο σώμα. Μπορείτε να ξεφύγετε από το φόβο μόνο με την αλλαγή της αιτίας του, η οποία είναι η απόφαση να είστε διαχωρισμένοι. Πολλές από τις μεθοδολογίες του κόσμου θα λειτουργήσουν, αλλά όχι πάντα. Με άλλα λόγια, τα κέρδη που μπορείτε να λάβετε ακολουθώντας τις κατευθυντήριες γραμμές του κόσμου δεν θα διαρκέσουν - ανεξάρτητα από το πόσο ευγενές και ιδανικό θα φαινόταν - επειδή παραβλέπεται η αιτία της δυστυχίας. Αυτή ήταν η δηκτική απάντηση του Ιησού στην Helen, στην οποία θα επιστρέφουμε περιοδικά, όταν του ζήτησε να αφαιρέσει τον φόβο της κατά τις πρώτες υπαγορεύσεις του:

Η διόρθωση του φόβου είναι δική σου ευθύνη. Όταν ζητάς απελευθέρωση από τον φόβο, υπονοείς ότι δεν είναι δική σου η ευθύνη. Αντί γι' αυτό, θα έπρεπε να ζητάς, βοήθεια στις συνθήκες που έχουν προκαλέσει το φόβο. Αυτές οι συνθήκες μπορεί να περιλαμβάνουν μια προθυμία να είσαι διαχωρισμένος... Μπορεί ακόμα να παραπονιέσαι για το φόβο, και παρόλα αυτά να επιμένεις να κάνεις τον εαυτό σου να φοβάται... Αν παρενέβαινα ανάμεσα στις σκέψεις σου [την αιτία] και τα αποτελέσματά τους [το αποτέλεσμα], τότε θα έκανα επικίνδυνα πειράματα με τον βασικό νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος του πιο σημαντικού νόμου που υπάρχει. Και δεν θα σε βοηθούσα καθόλου αν υποβίβαζα την δύναμη της δικής σου σκέψης. Αυτό θα ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. Θα σε βοηθούσε πολύ περισσότερο να σου υπενθυμίσω ότι δεν προφυλάσσεις αρκετά προσεκτικά τις σκέψεις σου. (Κ-2. VI.4:1-4 · VII.1:1,4-7)

Ο Ιησούς μ' αυτό τον τρόπο απευθύνθηκε στη δύναμη του νου της Helen που είχε επιλέξει να φοβάται, κατευθύνοντας την προσοχή της στην αιτία της αγωνίας της, όχι στο αποτέλεσμα της.

(1:4-5) Κάθε σκέψη που κάνεις αποτελεί ένα τμήμα του κόσμου που βλέπεις. Γι' αυτό, με τις σκέψεις σου πρέπει να δουλέψουμε αν θέλουμε να αλλάξουμε την αντίληψη που έχεις για τον κόσμο.

Άλλη μια ξεκάθαρη δήλωση της αιτίας και του αποτελέσματος, κυριολεκτικά. Η αιτία των πάντων στον κόσμο είναι οι σκέψεις μας, και το αποτέλεσμα είναι ό,τι βιώνουμε στον κόσμο. Αυτή η αρχή ωστόσο, πρέπει να γίνει κατανοητή από την οπτική του νου, αλλιώς θα μπορούμε στον πειρασμό να

πιστέψουμε ότι μια ιδιαίτερη σκέψη μας θα μπορούσε να έχει βλαβερόαποτέλεσμα σε κάτι εξωτερικό. Για παράδειγμα, εάν ως άτομο έχεις μια σκέψη θυμού για κάποιον και στη συνέχεια κάτι ατυχές συμβεί, θα μπορούσες να σκεφτείς εσφαλμένα ότι αυτό το μάθημα σημαίνει ότι εσύ είσαι υπεύθυνος για αυτό που συνέβη σε αυτό το άτομο. Ο σκοπός εδώ δεν είναι να προκληθεί ενοχή επειδή κάτι συνέβη σε κάποιον με τον οποίο είσαι θυμωμένος. Ο Ιησούς μιλάει για μια σκέψη στο νου, που σημαίνει ότι αν το άτομο πέσει από μια σκάλα, πρέπει να ιδωθεί ως μια επιλογή που έχει κάνει αυτό το άτομο, ίσως μαζί σου αν εσύ έχεις ανταποκριθεί σ' αυτή - αλλά όχι το εσύ που νομίζεις ότι είσαι.

Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι οι σκέψεις είναι του νου, όχι του εγκεφάλου. Αυτό που συνήθως αναγνωρίζουμε ως σκέψεις μας ανήκει στον εγκέφαλο, ο οποίος όπως μας έχει ειπωθεί ξανά και ξανά, δεν σκέφτεται πραγματικά. Ο Ιησούς μας μιλά αποκλειστικά για το νου. Θυμηθείτε, ο νους είναι έξω από το χρόνο και το χώρο και ο κόσμος του χρόνου και του χώρου προέρχεται από τη μία σκέψη διαχωρισμού. Από τη στιγμή που πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, τα πάντα φαίνονται να είναι πραγματικά και να διέπονται από νόμους που έχουμε θεσπίσει. Αυτοί θα εκφράζουν πάντα την αιτία και το αποτέλεσμα. Για παράδειγμα, αν πω δηλητήριο, το σώμα μου βιώνει το αποτέλεσμα: αρρωσταίνω και μπορεί ακόμα και να πεθάνω. Τόσο η φαινομενική αιτία - το δηλητηρίο που έχω πιεί - όσο και το φαινομενικό αποτέλεσμα - η ασθένεια ή ο θάνατος του σώματός μου είναι αποτελέσματα μιας μεγαλύτερης αιτίας, η οποία είναι η σκέψη που λέει: «Θα αποδείξω ότι εγώ έχω δίκιο και ότι ο Θεός κάνει λάθος. Θα αποδείξω ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, το σώμα πραγματικό, και ότι η αμαρτία σίγουρα έχει κάποιο αποτέλεσμα: τον θάνατό μου».

Αυτό το μάθημα, όπως είναι προφανές, δεν εξετάζει πραγματικά αυτές τις αρχές · αυτός είναι ο ρόλος του κειμένου. Αλλά οι υποβόσκουσες διδασκαλίες του σίγουρα *αντανακλώνται* εδώ. Ο Ιησούς δεν περιμένει σε αυτό το σημείο οι μαθητές να έχουν πλήρη κατανόηση των θεωρητικών αρχών του κειμένου. Απλά μας ζητά να αρχίσουμε να εφαρμόζουμε τις ασκήσεις. Η συνεπής τους πρακτική θα οδηγήσει τελικά στην κατανόηση της βαθύτερης μεταφυσικής του συστήματος σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Θυμηθείτε ότι ο *κόσμος* έγινε ως μια άμυνα για να μην έρθουμε σε επαφή με τις σκέψεις μέσα στους νούς μας.

Το «με τις σκέψεις σου είναι που πρέπει να δουλέψουμε» είναι μια εξαιρετικά σημαντική δήλωση. Αυτά είναι μαθήματα για την εκπαίδευση του νου, μαθήματα για να αλλάξετε το νου σας και τον τρόπο που αντιλαμβάνεστε. Στην πράξη, το να αλλάξετε τον τρόπο σκέψης πραγματικά σημαίνει να αλλάξετε τον δάσκαλο από τον οποίο θα μάθετε. Το συμπέρασμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι πάντα: Θα επιλέξω το εγώ μου για να μάθω τον τρόπο που πρέπει να αντιλαμβάνομαι τον κόσμο ή θα αφήσω τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα να είναι ο Δάσκαλος μου; Οι σκέψεις μου - η ενοχή, ο θυμός και η ταλαιπωρία · ή οι σκέψεις ειρήνης και συγχώρεσης - προκύπτουν αυτομάτως από τον δάσκαλο που έχω επιλέξει. Γι' αυτό είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι ένα αναπόσπαστο μέρος του αναλυτικού προγράμματος των Μαθημάτων είναι να αναπτύξουμε μια προσωπική σχέση με τον Ιησού ή με το Άγιο Πνεύμα. Από τη σχέση αυτή θα ακολουθήσουν αναπόφευκτα οι ορθές μας σκέψεις και επομένως οι ορθές μας αντιλήψεις και η συμπεριφορά μας.

(2) Αν η αιτία του κόσμου που βλέπεις είναι οι σκέψεις επίθεσης, πρέπει να μάθεις ότι αυτές είναι οι σκέψεις που δεν θέλεις. Δεν έχει νόημα να μοιρολογάς για τον κόσμο. Δεν έχει νόημα να προσπαθείς ν' αλλάξεις τον κόσμο. Είναι ανίκανος για αλλαγή εφόσον είναι μόνο ένα αποτέλεσμα. Αλλά πραγματικά έχει νόημα να αλλάξεις τις σκέψεις σου για τον κόσμο. Εδώ αλλάζει την αιτία. Το αποτέλεσμα θα αλλάξει αυτόματα.

Είναι απαραίτητο πρώτα να δεχθούμε την προϋπόθεση ότι η αιτία του κόσμου είναι οι επιθετικές σκέψεις. Αυτό ισχύει τόσο στο μεγαλύτερο επίπεδο - ότι η αιτία ολόκληρου του φυσικού σύμπαντος

είναι μια επιθετική σκέψη - όσο και σε προσωπικό επίπεδο - ότι ο προσωπικός κόσμος του φυσικού και ψυχολογικού μας εαυτού προκαλείται από μια σκέψη επίθεσης, η οποία είναι η πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι.

Ο Ιησούς μας λέει ότι - για να το εκφράσω με ένα συγκεκριμένο παράδειγμα - αν δεν σας αρέσει μια σκιά σε έναν τοίχο, δεν θα προσπαθήσετε να αλλάξετε τη σκιά, αγνοώντας το αντικείμενο που ρίχνει τη σκιά. Αν δεν σας αρέσει αυτό που βλέπετε στον τοίχο, αλλάξτε το αντικείμενο! Το να προσπαθήσετε να ξεκολλήσετε τη σκιά ή να την τροποποιήσετε με κάποιο τρόπο είναι ανόητο. Το φυσικό σύμπαν μπορεί να εξομοιωθεί με μια σκιά, που θυμίζει την Αλληγορία του Σπηλαίου του Πλάτωνα, και αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς λέει σε μια συχνά αναφερόμενη πρόταση: «Μην εμπιστεύεστε τις καλές προθέσεις σας. Δεν είναι αρκετές» (Κ-18.ΙV.2:1-2). Οι καλοπροαίρετοι άνθρωποι στον κόσμο είναι που θέλουν να τον αλλάξουν, να τον διορθώσουν ή να τον κάνουν καλύτερο. Μπορεί να το επιτύχουν μέχρι ένα σημείο, αλλά στο τέλος θα αποτύχουν αν αγνοήσουν την υποβόσκουσα αιτία του κόσμου του διαχωρισμού.

Δηλώσεις όπως αυτή που εκφράζονται εδώ - δηλαδή, «Δεν έχει νόημα να προσπαθούμε να αλλάξουμε τον κόσμο» - γίνονται συχνά κατανοητές έξω από το γενικό πλαίσιο από τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και ερμηνεύονται λανθασμένα πως εννοούν ότι κυριολεκτικά δεν πρέπει να κάνουμε τίποτα. Πιστεύουν λανθασμένα πως αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αφήσουμε τους βιαστές ελεύθερους, οι Χίτλερ να εισβάλουν στις χώρες, το περιβάλλον να πηγαίνει κατά διαόλου, να μην δίνουμε σημασία σε ό,τι τρώμε κλπ. - επειδή ο κόσμος και το σώμα είναι απατηλά και το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να αλλάξουμε το νου μας. Αυτό ωστόσο, είναι ακριβώς το αντίθετο από αυτό που μας διδάσκει ο Ιησούς. Ουσιαστικά είναι αλήθεια ότι το σύμπαν είναι απατηλό και τίποτα δεν έχει σημασία εδώ · αλλά όσο πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, τα σώματά μας είναι σύμβολα και πριν τα αφήσουμε να φύγουν, πρέπει πρώτα να αλλάξουμε αυτό που συμβολίζουν - από το να διαχωρίζουν στο να ενώσουν, από το να επιτίθενται στο να συγχωρούν.

Έτσι επιστρέφουμε στο κεντρικό σημείο -να αλλάξουμε τον δάσκαλό μας. Εάν έχουμε επιλέξει τον Ιησού, θα δράσουμε με στοργικό τρόπο στις μορφές που είναι κατανοητές από τον κόσμο. Το Μάθημα 184 μιλά ξεκάθαρα γι' αυτό το θέμα. Επομένως, τα αποσπάσματα αυτά δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται ως δικαιολογία για να μην κάνουμε τίποτα για τον κόσμο, ή για τα σώματά μας ή για τα σώματα των άλλων. Αντίθετα, ό,τι κάνουμε για τον κόσμο ή τον εαυτό μας θα πρέπει να γίνεται με την καθοδήγηση του Ιησού αντί του εγώ. Όπως ο ίδιος λέει αργότερα στο πλαίσιο του να αντιλαμβανόμαστε το συγκεκριμένο για να μάθουμε την αφαίρεση: «Χρειάζεται να δούμε λίγο, για να μάθουμε πολλά». (Εργ-πρ.161.4:8). Έτσι ασκούμαστε με τα «μικρά» πράγματα του σώματος, ώστε να μπορέσουμε να μάθουμε για το μεγαλείο του πνεύματος.

Είναι εξαιρετικά απίθανο ο Ιησούς να σας πει: «Μην κάνετε τίποτα, διότι εγώ θα σας φέρω τα πάντα και ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση». Δεν θα σας το διδάξει αυτό επειδή είστε ακόμα πολύ τρομαγμένοι για να το κατανοήσετε και να το αποδεχθείτε. Εφόσον ταυτίζεστε με το σώμα σας (και αυτό περιλαμβάνει όλους όσους μελετούν αυτά τα μαθήματα), πρέπει να αλλάξει το νόημα που έχει για σας. Δεν παραιτείστε από το σώμα · δεν πηγαίνετε από τον εφιάλτη του εγώ στην αλήθεια της αιωνιότητας. Αντίθετα, πηγαίνετε από τα εφιαλτικά όνειρα του εγώ στα χαρούμενα όνειρα του Αγίου Πνεύματος:

... Τίποτα πιο τρομακτικό από ένα μάταιο όνειρο δεν έχει τρομοκρατήσει τον Υιό του Θεού, και τον έχει κάνει να νομίζει ότι έχει χάσει την αθωότητά του, ότι έχει αρνηθεί τον Πατέρα του, και έχει κηρύξει πόλεμο ενάντια στον εαυτό του. Τόσο φοβερό είναι το όνειρο, τόσο φαινομενικά πραγματικό, που αυτός δεν θα μπορούσε να ξυπνήσει στην πραγματικότητα χωρίς να ιδρώσει από τρόμο και να μην βγάλει μια κραυγή θανάσιμου φόβου, εκτός κι αν ένα ηπιότερο όνειρο έχει

προηγηθεί του ξυπνήματός του, και έχει επιτρέψει στον καθησυχασμένο νου του να καλωσορίσει, όχι να φοβηθεί, την Φωνή που τον καλεί με αγάπη για να τον ξυπνήσει · ένα πιο γλυκό όνειρο, στο οποίο τα μαρτύριά του έχουν θεραπευτεί και όπου ο αδελφός του είναι φίλος του. Ο Θεός θέλει ο Υιός Του να ξυπνήσει γλυκά και με χαρά, και του έδωσε τα μέσα να ξυπνήσει χωρίς φόβο. (Κ-27.VII.13:3-5)

Αυτό σημαίνει ότι το σώμα πρόκειται να εξυπηρετήσει έναν άλλο σκοπό και ότι έχει διαφορετικό νόημα: είναι το μέσο για την εξάλειψη κάθε ενοχής και μίσους για τους άλλους. Με το νέο σκοπό στο νου, είστε ελεύθεροι να χρησιμοποιήσετε το σώμα σας με αγάπη, αντιμετωπίζοντας τον εαυτό σας και τους άλλους πιο ευγενικά. Οι μορφές δεν έχουν σημασία · ο δάσκαλος που επιλέγετε έχει. Ο καθένας, ωστόσο, μπαίνει στον πειρασμό να παρακάμψει τα βήματα, επειδή ο φόβος να κοιτάξει κανείς το τι πραγματικά σημαίνει να ζει στον κόσμο του εγώ προκαλεί πολύ πόνο. Ως αποτέλεσμα, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* πάρα πολύ συχνά γίνονται ένας τρόπος να ξεφύγουμε από τον πόνο της καθημερινότητάς μας, αντί να είναι το μέσο για να τον *αναιρέσουμε*.

Όταν ο Ιησούς μιλάει για αλλαγή των σκέψεών σας, καταλάβετε ότι εννοεί να αλλάξετε τον δάσκαλο των σκέψεών σας. Και πάλι, αν τον επιλέξετε ως δάσκαλό σας, όλες οι σκέψεις, οι αντιλήψεις και η συμπεριφορά σας θα είναι αγάπη. Αλλά να είστε προσεκτικοί για το τέχνασμα του εγώ που θα σας κάνει να πιστέψετε ότι επιλέγετε τον Ιησού, όταν πραγματικά έχετε ήδη επιλέξει το ίδιο το εγώ. Μπορείτε να δείτε ότι έχετε επιλέξει το εγώ όταν συλλαμβάνετε τον εαυτό σας να σκέφτεστε με ένα τρόπο που σας κάνει να μοιάζετε διαφορετικοί από τους άλλους, διαχωρίζοντας τον εαυτό σας με κάποιο τρόπο - με μια συμπεριφορά που σας κάνει ξεχωριστό. Οτιδήποτε σας κάνει να αρνηθείτε το σώμα σας ή να ζήσετε με τρόπο που εφιστά την προσοχή στον εαυτό σας, μπορείτε να στοιχηματίσετε ότι κατά 99,99% είναι από το εγώ σας και όχι από τον Ιησού. Η πραγματική αιτία που θέλετε να αλλάξετε είναι η ανάγκη σας να αποδείξετε ότι εσείς έχετε δικίο και ότι ο Ιησούς κάνει λάθος, το οποίο κάνετε με την εδραίωση της προσωπικής σας ταυτότητας. Θυμηθείτε, αυτή η ταυτότητα είναι μόνο ιδιαιτερότητα, που είναι το προειδοποιητικό σήμα που δηλώνει ότι έχετε επιλέξει το εγώ ως δάσκαλό σας.

Μία άλλη έκφραση των κρυμμένων επιδιώξεων της ιδιαιτερότητας του εγώ, είναι η ιδιαίτερη εστίαση των μαθητών των *Μαθημάτων Θαυμάτων* στο *αποτέλεσμα* της αλλαγής του νου. Πράγματι, πολύ συχνά ο φυσικός κόσμος θα αλλάξει καθώς αλλάζουν οι σκέψεις μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα, εφόσον ο κόσμος είναι τίποτα. Το *αποτέλεσμα* που αλλάζει πάντα είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα των επιθετικών μας σκέψεων: η ενοχή, το άγχος, ο φόβος, η κατάθλιψη, η ασθένεια κλπ. Η ειρήνη θα είναι πάντα το αποτέλεσμα όταν αυτές οι επιθετικές σκέψεις εγκαταλείπονται. Όταν δίνουμε έμφαση στη *μορφή* του αποτελέσματος, απλώς επιτρέπουμε στο νου μας να φιλοξενεί τις εγωικές σκέψεις. Πρέπει πάντα «να επαγρυπνούμε Μόνο για τον Θεό και την Βασιλεία Του» (Κ-6.V-Γ).

(3:1) Ο κόσμος που βλέπεις είναι ένας εκδικητικός κόσμος, και τα πάντα σ' αυτόν είναι ένα σύμβολο εκδίκησης.

Αυτές είναι βαρυσήμαντες δηλώσεις και είναι τόσο αδιαμφισβήτητες όσο και όλες οι άλλες που θα συναντήσετε στο κείμενο. Τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο είναι ένα σύμβολο εκδίκησης. Γιατί; Διότι αν πιστεύετε ότι υπάρχει ένας κόσμος, λέτε ότι ο Θεός δεν υπάρχει πια. Εάν ο Θεός δεν υπάρχει πια, είναι επειδή τον σκοτώσατε και αναγκαστικά πιστεύετε ότι Αυτός δικαιολογημένα θα σας εκδικηθεί. Διώχνετε αυτή τη φρικτή σκέψη και τη σύγκρουση, την προβάλλετε, και στη συνέχεια πιστεύετε ότι ο κόσμος θέλει να σας εκδικηθεί. Υπάρχει βεβαίως ένα διαφορετικό νόημα που μπορούμε να δώσουμε στο σύμβολο του κόσμου - το σκοπό της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος - αλλά εδώ η εστίαση είναι στο εγώ.

(3:2) Το καθετί που αντιλαμβάνεσαι για την «εξωτερική πραγματικότητα» είναι μια εικονική αναπαράσταση των δικών σου σκέψεων επίθεσης.

Η «εξωτερική πραγματικότητα» είναι σε εισαγωγικά επειδή δεν υπάρχει πραγματικότητα έξω. Αυτό είναι παρόμοιο με την ιδέα που παρουσιάζει ο Ιησούς στη αρχή του κειμένου: «Κάθε σκέψη παράγει μορφή σε κάποιο επίπεδο» (Κ-2.9:14), που εμφανίζεται στην πρώτη παράγραφο αυτού του μαθήματος: «Κάθε σκέψη που έχεις συνθέτει κάποιο κομμάτι του κόσμου που βλέπεις. Με «την εικονική αναπαράσταση» ο Ιησούς εννοεί την προβολή, όπως έχουμε ήδη δει σε αυτή τη δήλωση, που θα πρέπει να αναφέρεται ξανά και ξανά.

[Ο κόσμος] Είναι μάρτυρας της κατάστασης του νου σου, η εξωτερική εικόνα μια εσωτερικής κατάστασης. (Κ-21.εισ.1:5)

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς αναφέρεται στο εγωικό σύστημα σκέψης, το οποίο πάντα αντικατοπτρίζει κάποια πτυχή επίθεσης.

(3:3-4) Έχει δίκιο όποιος ρωτήσει αν αυτό είναι όραση. Μήπως η λέξη φαντασίωση είναι πιο κατάλληλη για μια τέτοια διαδικασία, και ο όρος παραίσηση πιο κατάλληλος για το αποτέλεσμα;

Φαντασίωση είναι ένας ψυχολογικός όρος για τις σκέψεις που δεν είναι πραγματικές, που συνήθως σχετίζονται με το να σας φέρουν κάτι που θέλετε. Αυτό σημαίνει ότι καλείτε τον έμπιστο σύμμαχο του εγώ: την ιδιαιτερότητα. Αν θέλετε να αμυνθείτε ενάντια στην ενοχή σας, προβάλλετε φαντασιώσεις ότι δολοφονείτε κάποιον ή εκδικείστε κάποιον άλλο · ή αν αισθάνεστε ότι βρίσκεστε σε κατάσταση έλλειψης, ενδίδετε σε φαντασιώσεις απόλαυσης ότι αποκτάτε αυτό που θέλετε. Όλα σε αυτόν τον κόσμο - το ιδιαίτερο μίσος ή η ιδιαίτερη αγάπη - προέρχονται από μια σκέψη φαντασίωσης. Με αυτό τον τρόπο ο κόσμος μου δίνει αυτό που θέλω: ένα καταφύγιο στο οποίο μπορώ να κρυφτώ από τον Θεό. Και δεδομένου ότι ο κόσμος είναι το αποτέλεσμα μιας σκέψης φαντασίωσης, υπάρχει στο χώρο της ψευδαίσθησης -που είναι το αντιληπτικό ισοδύναμο του ψευδαισθησιακού συστήματος σκέψης του νου.

(4:1) Βλέπεις τον κόσμο που εσύ έχεις φτιάξει, αλλά δεν βλέπεις τον εαυτό σου σαν κατασκευαστή της εικόνας.

Αυτή είναι η άρνηση, η οποία εξετάζεται λεπτομερώς αργότερα στο Μάθημα 136, «Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια», το οποίο μας διδάσκει ότι επινοούμε μια ασθένεια και στη συνέχεια ξεχνάμε ότι το κάναμε. Είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι είμαστε ο ονειρευτής του ονείρου, αλλά έχουμε ξεχάσει την πηγή του ονείρου και αντί γι' αυτό πιστεύουμε ότι το όνειρο ονειρεύεται εμάς. Αυτό είναι ένα σημαντικό θέμα στο κείμενο, στο οποίο θα επιστρέψουμε. Προς το παρόν, σημειώστε αυτές τις αντιπροσωπευτικές δηλώσεις που μπορούν να χρησιμεύσουν ως προοίμιο για τις πιο εκτεταμένες συζητήσεις που θα γίνουν:

... Με αυτό τον τρόπο εκδηλώθηκαν όλες οι ψευδαισθήσεις. Αυτός που τις φτιάχνει δεν βλέπει ότι τις φτιάχνει ο ίδιος, και η πραγματικότητά τους δεν εξαρτάται από αυτόν. Όποια αιτία κι αν έχουν είναι κάτι εντελώς χάρια από αυτόν, και ό,τι βλέπει είναι χωριστά από το νου του. Δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την πραγματικότητα των ονείρων του, γιατί δεν βλέπει τον ρόλο που παίζει στην κατασκευή τους κι ότι τα κάνει να φαίνονται πραγματικά... Εσύ είσαι ο ονειρευτής του κόσμου των ονείρων. Καμιά άλλη αιτία δεν έχει, ούτε θα έχει ποτέ. (Κ-27.VII.7:6-9·13:1-2)

Ας επιστρέψουμε το όνειρο που αυτός παρέδωσε στον ονειρευτή, ο οποίος αντιλαμβάνεται το όνειρο ως ξεχωριστό από τον εαυτό του και ότι συμβαίνει σε αυτόν. (Κ-27.VIII.6:1)

... Το θαύμα δεν σε ξυπνά, αλλά απλά σου δείχνει ποιος είναι ο ονειρευτής... αυτός [ο ονειρευτής] δεν είδε ότι ήταν ο ίδιος ο συγγραφέας του ονείρου, και όχι μια φιγούρα στο όνειρο. (Κ-28.ΙΙ.4:2-7:4)

(4:2-3) Δεν μπορείς να σωθείς από τον κόσμο, αλλά μπορείς να ξεφύγεις από την αιτία του. Αυτό σημαίνει σωτηρία, γιατί πού θα είναι ο κόσμος που βλέπεις αν φύγει η αιτία του;

Τελικά δεν μπορείτε να σωθείτε από τον κόσμο επειδή δεν υπάρχει κόσμος. Σώζεστε από το σύστημα πεποιθήσεών σας που σας λέει ότι υπάρχει ένας κόσμος. Αυτό το σύστημα πεποίθησης, όπως έχω πει, στηρίζεται στο ότι κατηγορούμε τον εαυτό μας ότι έχουμε σκοτώσει τον Θεό, για να μπορούμε να υπάρχουμε στη θέση Του.

Στον πραγματικό κόσμο είστε κυριολεκτικά έξω από το όνειρο και εντελώς ταυτισμένοι με την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος. Δεν ταυτίζεστε πλέον με την αιτία του κόσμου, που είναι η πίστη στο διαχωρισμό από τον Θεό. Μπορεί να φαίνεται ότι βρίσκεστε στον κόσμο, όπως ο Ιησούς, αλλά η πραγματικότητά σας παραμένει έξω απ' αυτόν, και έτσι για σας ο κόσμος έχει εξαφανιστεί.

(4:4-5) Η όραση ήδη παρέχει μια αντικατάσταση για όλα όσα νομίζεις ότι βλέπεις τώρα. Η ομορφιά μπορεί να φωτίσει τις εικόνες σου, και να τις μεταμορφώσει με τέτοιο τρόπο που να τις αγαπήσεις, παρόλο που δημιουργήθηκαν από μίσος.

Η όραση είναι ο όρος των Μαθημάτων για την ορθή σκέψη ή την αληθινή αντίληψη, που ταυτίζεται με το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, την Επανόρθωση.

Αυτό παραπέμπει στο Μάθημα 15, «Οι σκέψεις μου είναι εικόνες που εγώ έχω φτιάξει», στο οποίο συζητήθηκε το θέμα του να βλέπουμε σπίθες φωτός γύρω από τα αντικείμενα. Εξήγησα τότε ότι οι αναφορές στο φως προοριζόταν για έναν φίλο της Helen και του Bill, και δεν πρέπει να ληφθούν κυριολεκτικά. Αυτές είναι καλύτερα κατανοητές με όρους *περιεχομένου*, πράγμα που σημαίνει ότι μαθαίνουμε να βλέπουμε τα πράγματα διαφορετικά. Αυτός ο νέος τρόπος να βλέπουμε αντιπροσωπεύεται από το φως: «Η ομορφιά μπορεί να φωτίσει τις εικόνες σου». Στην αντίληψή μας που είναι γεμάτη φως, τα πάντα τώρα στον κόσμο γίνονται υπέροχα επειδή ο σκοπός του έχει αλλάξει. Θα επιστρέψουμε στη σημαντική έννοια του σκοπού.

Παρόλο που οι εικόνες μας έγιναν από μίσος - μια λέξη σκληρότερη από την «επίθεση» - ο σκοπός τους τώρα έχει αλλάξει. Τις βλέπουμε με αγάπη, παρά την προέλευσή τους. Όπως το κείμενο λέει για την ιδιαιτερότητα σε μια σημαντική δήλωση που έχουμε ήδη αναφέρει: «Αυτή είναι η στοργική αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα · η δική Του χρήση γι' αυτό που έφτιαξες εσύ, για να θεραπεύει αντί να πληγώνει» (Κ-25.Ⅵ.4:1). Ο σκοπός της επινόησης του κόσμου ήταν να προστατεύσουμε την ατομικότητα και τις αμαρτωλές σκέψεις μας μέσω της προβολής. Με το σκοπό του να έχει αλλάξει μέσω της αντιστροφής της προβολής, ο κόσμος γίνεται μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε ότι δεν υπάρχει κόσμος, φέρνοντάς τον πίσω στο νου που ήταν η πηγή του. Αυτή η υπέροχη σκέψη μας απελευθερώνει, καθώς η ομορφιά της φωτίζει την όρασή μας και όλα όσα βλέπουμε.

(4:6) Γιατί δεν θα τις φτιάχνεις μόνος σου.

Αυτή είναι άλλη μια έκφραση της αρχής ότι νόες είναι ενωμένοι. Ο Ιησούς δεν μιλά για σωματική ένωση οποιουδήποτε είδους. Δεν «τις φτιάχνουμε μόνοι μας» επειδή όταν επιλέγουμε να ταυτιστούμε με τον Ιησού κάνουμε μια ξεκάθαρη επιλογή ενάντια στο διαχωρισμό και υπέρ της ενότητας. Αυτό είναι το νόημα του να είσαι με τον Ιησού. Εάν αυτός είναι ο Χριστός που είναι ο ένας Υιός του Θεού και εγώ ενωθώ μαζί του κατά την άγια στιγμή, είμαι κι εγώ επίσης ο Χριστός, μαζί με όλους τους άλλους.

Όταν επιλέγω την ανίερη στιγμή, δεδομένου ότι όλοι είναι ένα μαζί μου και στο εγωικό σύστημα σκέψης, στέλνω έξω το μήνυμα ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος. Έχουμε δίκιο στην πεποίθησή μας ότι είμαστε διαχωρισμένοι · έχετε δίκιο όταν αισθάνεστε ότι σας μεταχειρίζονται άδικα, και έχω δίκιο όταν αισθάνομαι θυμωμένος μαζί σας. Επομένως, δεν είμαστε μόνοι όταν βιώνουμε τα αποτελέσματα των εσφαλμένων ή των ορθών σκέψεών μας, τα αποτελέσματα αυτού που εμείς βλέπουμε ή της όρασης του Χριστού: ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας.

Αυτή η αρχή δεν έχει καμία σχέση με αυτόν τον κόσμο ή με την εμπειρία μας εδώ, αλλά μόνο με τις σκέψεις των νόων μας, οι οποίες είναι δύο, και οι δύο απόλυτα ενωμένες: η σκέψη του διαχωρισμού του εγώ που μοιραζόμαστε ως ένας Υιός, και την Επανόρθωση για τη διόρθωση αυτής της σκέψης, την οποία επίσης μοιραζόμαστε.

Στο κείμενο ο Ιησούς λέει ότι επιλέγουμε την όραση ή την κρίση, αλλά όχι και τις δύο (Κ-20.Υ.4:7). Η όραση μας βλέπει όλους ως ένα, το οποίο αντανακλάται σε αυτόν τον κόσμο μέσω του ότι μοιραζόμαστε έναν κοινό σκοπό. Η κρίση βλέπει ενοχή για την αμαρτία του φόνου του Θεού, έτσι ώστε να μπορούμε να υπάρχουμε · και λόγω αυτής της ενοχής προσπαθούμε συνεχώς να σκοτώσουμε κάποιον άλλον, εκπληρώνοντας την αρχή του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος. Έτσι έχουμε τη δύναμη να ενισχύουμε την απόφασή μας υπέρ του εγώ, ή να υπενθυμίσουμε ο ένας τον άλλο ότι υπάρχει μια άλλη επιλογή που μπορεί να γίνει.

Η παράγραφος 5 είναι η αρχική πηγή για τα τρία βήματα της συγχώρεσης που έχω διδάξει εδώ και πολλά χρόνια:

(5:1-2) Η σημερινή ιδέα εισάγει την σκέψη ότι δεν είσαι παγιδευμένος στον κόσμο που βλέπεις, διότι η αιτία του μπορεί να αλλάξει. Αυτή η αλλαγή απαιτεί, πρώτα, ν' αναγνωριστεί η αιτία και έπειτα να απελευθερωθεί, έτσι ώστε να μπορέσει ν' αντικατασταθεί.

Το να εντοπίσουμε την αιτία σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε πως το πρόβλημα δεν είναι σε ό,τι υπάρχει στον κόσμο · η αναστάτωσή μου δεν προκαλείται από αυτό που κάνει ή δεν κάνει το σώμα μου ή το σώμα κάποιου άλλου σε μένα. Η αιτία έγκειται σε μια απόφαση που πήρα στο νου μου. Αυτό είναι το πρώτο βήμα στη συγχώρεση.

Να τηναπελευθερώσω - το δεύτερο βήμα - σημαίνει να ζητήσω την βοήθεια του Ιησού για να δω την ενοχή μου και τις επιθετικές μου σκέψεις διαφορετικά. Συνειδητοποιώ ότι καθώς η επίθεση εναντίον σας ήταν μια κατασκευασμένη προβολή, έτσι ήταν επίσης κατασκευασμένη και η δική μου επίθεση στον εαυτό μου - παραμένω όπως ο Θεός με δημιούργησε · το ποιος είμαι ως Υιός του Θεού δεν έχει αλλάξει. Να την απελευθερώσω, λοιπόν, συνεπάγεται να εξετάσω την ενοχή μου με την αγάπη του Ιησού δίπλα μου. Και μετά το τρίτο βήμα:

Κατά την στιγμή που ζητώ την βοήθεια του Ιησού για να κοιτάξω την ενοχή μου, το λαμπερό και συγχωρητικό του φως προκαλεί την εξαφάνιση της ενοχής. Η δική μου ευθύνη είναι μόνο να φέρω την ενοχή σ' αυτόν, που είναι το νόημα της αποδοχής της Επανόρθωσης για τον εαυτό μου (Κ-2.Υ.5: 1).

Για να συνοψίσουμε εν συντομία αυτά τα βήματα: 1) Φέρνω στο νου μου την ενοχή που έχω προβάλει επάνω σας. 2) Κοιτώντας με τον Ιησού, φέρνω την ενοχή του νου μου σ' αυτόν · και την ίδια στιγμή, 3) η ενοχή έχει φύγει, γιατί αποδέχτηκα την αγάπη και το φως που ήταν ήδη παρόντα αλλά είχαν κρυφτεί κάτω από το σκοτάδι της ενοχής μου, και τα προστάτευαν οι επιθετικές μου σκέψεις.

(5:3-6) Τα πρώτα δύο βήματα γι' αυτό το εγχείρημα χρειάζονται την συνεργασία σου. Το τελικό όχι. Οι εικόνες σου έχουν ήδη αντικατασταθεί. Κάνοντας αυτά τα πρώτα δύο βήματα, θα το διαπιστώσεις.

Η δουλειά μας πάλι, είναι απλά- να εκφράσουμε τη «μικρή προθυμία» - να φέρουμε στον Ιησού τις εγωικές μας σκέψεις · εκείνες που προβάλαμε, όπου δημιουργήσαμε τον κόσμο, και εκείνες που επινοήσαμε για τον εαυτό μας.

Όλα όσα πιστεύουμε έχουν ήδη περάσει, καθώς το απόσπασμα που ανέφερα προηγουμένως δηλώνει: «Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό» (Κ-28.Ι.1:6). Απλώς πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι εδώ, γι' αυτό ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον όρο *παράιση* για να τον περιγράψει (Κ-20.VIII.7-8). Γνωρίζουμε την αλήθεια της αρχής της Επανόρθωσης, με την αλλαγή του νου μας όσον αφορά τι νομίζαμε ότι ήταν σωστό: ότι υπάρχει ένας εξωτερικός κόσμος που θυματοποιεί εμάς και τους άλλους. Επιπλέον, ασυνείδητα πιστεύουμε ότι αυτός ο εχθρικός κόσμος είναι μια άμυνα εναντίον ενός εσωτερικού κόσμου ενοχής που είναι ακόμη πιο οδυνηρός. Κάναμε λάθος για τον εξωτερικό και για τον εσωτερικό κόσμο.

(6:1-2) Εκτός από το να την χρησιμοποιείς όλη την ημέρα όποτε χρειαστεί, πέντε περίοδοι πρακτικής χρειάζονται για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας. Καθώς κοιτάς γύρω σου, επαναλάμβανε την αργά στον εαυτό αρχικά, και έπειτα κλείσε τα μάτια σου και αφιέρωσε περίπου ένα λεπτό για να ερευνήσεις το νου σου για όσες σκέψεις επίθεσης περνούν από το νου σου.

Όπως ήδη συζητήσαμε, το να «ερευνάς το νου σου» είναι ένα εξέχον θέμα στα Μαθήματα Θαυμάτων, διότι οι επιθετικές μας σκέψεις είναι κρυμμένες. Μέρος της εκπαίδευσης που περνάμε ως μαθητές του βιβλίου εργασιών και των ιδίων των Μαθημάτων είναι να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να δούνε τις μέχρι τώρα κρυμμένες σκέψεις επίθεσης στο νου μας.

(6:3-5) Καθώς η κάθε μια τους περνά από το νου σου να λες:

Μπορώ να ξεφύγω από τον κόσμο που βλέπω εγκαταλείποντας τις δικές μου σκέψεις επίθεσης για _____

Κράτα κάθε σκέψη επίθεσης στο νου σου όσο το λες αυτό και έπειτα άφησε αυτή την σκέψη να φύγει και πήγαινε στην επόμενη.

Αυτές οι οδηγίες επισημαίνουν τη σημαντική διαδικασία του να φέρουμε το σκοτάδι των ψευδαισθήσεων μας στο φως της αλήθειας. Αυτά τα μαθήματα δεν προορίζονται να είναι επιβεβαιώσεις που απλά δηλώνουν αυτήν την αλήθεια. Αντίθετα, σκοπός τους είναι να αντιπροσωπεύουν την αλήθεια, *στην οποία* φέρνουμε τις επιθετικές μας σκέψεις. Όταν φέρνουμε το φως στην ψευδαίσθηση, απλώς ενισχύουμε την ψευδαίσθηση. Αντίθετα, όταν φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις στο φως, απομακρύνονται με τη λάμψη του.

(7)Στις περιόδους πρακτικής, βεβαιώσου ότι περιλαμβάνεις και τις σκέψεις που επιτίθεται εσύ, αλλά και αυτές που δέχεται επίθεση. Το αποτέλεσμά τους είναι ακριβώς το ίδιο επειδή είναι ακριβώς οι ίδιες. Αυτό μπορεί να μην το καταλαβαίνεις ακόμα, γι' αυτό σου ζητείται να τις μεταχειρίζεσαι έτσι μόνο κατά την διάρκεια των περιόδων πρακτικής. Βρίσκεσαι ακόμα στο στάδιο αναγνώρισης της αιτίας του κόσμου που βλέπεις. Όταν τελικά μάθεις ότι οι σκέψεις κατά τις οποίες επιτίθεται και δέχεται επίθεση δεν έχουν διαφορά, τότε θα είσαι έτοιμος να απελευθερώσεις την αιτία.

Δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα στο να είσαι θύμα ή θύτης. Η επίθεση είναι επίθεση. Ο Ιησούς επαναλαμβάνει ότι δεν περιμένει από μας να το καταλάβουμε αυτό, πόσο μάλλον να το αναγνωρίσουμε ή να το πιστέψουμε, αλλά μας ζητά να το εφαρμόσουμε και μας λέει πώς ακριβώς να το κάνουμε.

Καθώς μαθαίνουμε ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ της επίθεσης του εαυτού (της ενοχής) και της επίθεσης, συνειδητοποιούμε ότι το να είσαι θύμα είναι η χειρότερη μορφή επίθεσης. Εάν θεωρούμε ότι οι εαυτοί μας είναι θύματα, είναι σαφές ότι κάποιος άλλος θα πληρώσει το τίμημα της τιμωρίας για την *αμαρτία μας*. Είναι το βασανιστήριου θυματοποίησης που δείχνει με το δάχτυλο κατηγορώντας κάποιον άλλο (βλέπε π.χ. Κ-27.Ι.1-4). Το να παραιτηθούμε από την επένδυσή μας να βλέπουμε τον εαυτό μας ως θύμα είναι η πιο δύσκολη ψευδαίσθηση που θα χάσουμε· η ίδια η ύπαρξή μας στηρίζεται στην ιδέα ότι εμείς είμαστε τα θύματα: Δεν επιλέξαμε να έρθουμε σε αυτόν τον κόσμο - οι γονείς μας μας έφεραν εδώ · δεν επιλέξαμε να έχουμε τα σώματα, τις προσωπικότητες ή τα προβλήματά μας - ήταν τα γονίδια ή το περιβάλλον μας που ήταν οι καθοριστικοί παράγοντες. Έτσι πιστεύουμε.

Είναι πολύ δύσκολο να δεχτείς ότι το να βλέπεις τον εαυτό σου στο έλεος δυνάμεων που είναι πέρα από τον έλεγχό σου, είναι μια επίθεση. Ωστόσο, αυτό είναι το νόημα του μαθήματος. Και πάλι, ο Ιησούς δεν μας ζητά να το δεχτούμε ακόμα, αλλά ζητά να ακούσουμε τα λόγια του και να προσπαθήσουμε να τα καταλάβουμε και έτσι να συμπεριλάβουμε σκέψεις θυματοποίησης στις περιόδους της εξάσκησης μας. Περιττό να πούμε ότι είμαστε ακόμα στα αρχικά στάδια της εκπαίδευσης του νου μας.

ΜΑΘΗΜΑ 24

Δεν διακρίνω ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντά μου.

Αυτό το μάθημα εισάγει το θέμα της ταπεινότητας. Είμαστε τόσο σίγουροι ότι γνωρίζουμε τι είναι καλύτερο για μας, πόσο μάλλον τι είναι καλύτερο για τους άλλους. Κατά μία έννοια, όπως γίνεται σαφές σ' αυτό το μάθημα, είναι κατανοητό ότι σκεφτόμαστε μ' αυτόν τον τρόπο. Με τον έναν, ή με τον άλλο τρόπο, έχουμε διδαχθεί ότι αν δεν φροντίσουμε εμείς τον εαυτό μας, ποιος θα το κάνει; Μάθαμε ότι δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τον κόσμο · ο κόσμος δεν δημιουργήθηκε για να καλύπτει τις ανάγκες μας ακαριαία - σωματικά ή συναισθηματικά. Δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε ούτε τους γονείς μας πλήρως, διότι ακόμη και οι καλύτεροι, όπως κρίνονται από τον κόσμο, δεν είναι πάντα εκεί συνεχώς για μας. Έτσι, ένα μέρος μας μαθαίνει ότι πρέπει να φροντίζουμε τους εαυτούς μας: δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε απολύτως κανέναν. Το νόημα αυτού του μαθήματος λοιπόν, είναι να διορθώσουμε τη πεποίθηση ότι γνωρίζουμε ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντά μας.

(1) Σε καμία κατάσταση που προκύπτει δεν γνωρίζεις το αποτέλεσμα που θα σε έκανε ευτυχισμένο. Επομένως, δεν έχεις οδηγό για κατάλληλη δράση, και κανένα τρόπο για να κρίνεις το αποτέλεσμα. Ό,τι κάνεις καθορίζεται από τον τρόπο που αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση, και αυτή η αντίληψη είναι λανθασμένη. Είναι λοιπόν αναπόφευκτο να μην μπορείς να υπηρετήσεις τα συμφέροντά σου. Και όμως είναι ο μόνος σου στόχος σε όλες τις καταστάσεις που αντιλαμβάνεσαι σωστά. Ειδάλλως, δεν θα αναγνωρίζεις τι είναι.

Δεν υπάρχει κανένα εγώ που θα διαβάσει αυτές τις προτάσεις χωρίς να αισθανθεί πολύ προσβεβλημένο! Ο Ιησούς λέει πως δεν έχουμε κανένα οδηγό γιατί επιλέξαμε εμάς τους ίδιους ως οδηγούς, που θυμίζει τις προτάσεις από το κείμενο που αναφέρω συχνά: «Παραιτήσου τώρα, από δικός σου δάσκαλος...γιατί διδάχτηκες λάθος» (Κ-12.Υ.8:3 · Κ-28.Ι.7:1). Αυτός, λοιπόν, είναι ένας διακριτικός τρόπος για να επιλέξουμε αυτόν για οδηγό μας.

Οσυλλογισμόςπίσω από αυτή τη διδασκαλία είναι προφανής,όταν το σκεφτούμε αυτό. Το να γνωρίζουμε ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντά μας, προϋποθέτει να γνωρίζουμε πραγματικά τις ανάγκες μας, τα προβλήματά μας και τις επιθυμίες μας. Μόνο τότε είναι αυτονόητο, ότι θα μπορούσαμε να γνωρίζουμε πώς να καλύψουμε τις ανάγκες μας, πώς να λύσουμε τα προβλήματά μας και πώς να εκπληρώσουμε τις επιθυμίες μας. Και όμως, όπως έχουμε ήδη δει και έχουμε διδαχτεί με σαφήνεια στο κείμενο, ο κόσμος και το σώμα έχουν κυριολεκτικά γίνει για να κρατούν πραγματικό το πρόβλημα του διαχωρισμού - μέσα στους νόες μας - κρυμμένο από μας. Κι έτσι αυτή η εμπειρία μας, όσον αφορά τις ανάγκες και τα προβλήματά μας δεν είναι παρά προπέτασμα καπνού, ο σκοπός της οποίας είναι να ριζώσει την προσοχή μας στα σώματά μας - σωματικά και ψυχολογικά - αποσπώντας μας έτσι από το νου, στον οποίο βρίσκονται και το πρόβλημα και η απάντηση.

Επιπλέον, ένα αναπόφευκτο αποτέλεσμα της αρχικής μας αλαζονείας το περιπλέκει περισσότερο, όταν ζητάμε από τον Ιησού ή από το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει με ένα πρόβλημα, στο οποίο εμείς έχουμε καθορίσει τις ανάγκες που πρέπει να επιλυθούν. Έτσι, περιμένουμε Αυτούς να συμμερίζονται την τρελή ανάγκη μας να προστατεύσουμε το διαχωρισμό μας για να μην μπορέσει ποτέ να αναιρεθεί. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό θέμα παρακάτω.

(2) Αν θελήσεις να συνειδητοποιήσεις ότι δεν διακρίνεις τα πραγματικά σου συμφέροντα, τότε μπορείς να διδαχτείς ποια είναι. Αλλά με την παρουσία της πεποίθησής σου ότι γνωρίζεις ποια είναι αυτά, δεν μπορείς να μάθεις. Η σημερινή ιδέα είναι ένα βήμα προς το να ανοίξεις το νου σου έτσι ώστε να μπορέσει ν' αρχίσει η μάθηση.

Η ταπεινότητα που απαιτείται, είναι να παραδεχθείτε ότι δεν γνωρίζετε αυτό που είναι καλύτερο για σας, και ότι υπάρχει Κάποιος μέσα σας που γνωρίζει, και την βοήθειά Του Οποίου θα ζητήσετε. Το επόμενο βήμα είναι να συνειδητοποιήσετε πόσο πολύ δεν θέλετε τη βοήθειά Του, και όταν την ζητάτε, πόσο συχνά είναι βοήθεια με τους δικούς σας όρους - που σημαίνει ότι δεν παραιτείστε από τις επενδύσεις σας στην πίστη ότι γνωρίζετε ποιο είναι το πρόβλημα και ποια είναι η απάντηση.

Εξάλλου, γιατί να μάθετε κάτι όταν ήδη πιστεύετε ότι γνωρίζετε την απάντηση; Πώς μπορεί να σας βοηθήσει τότε, αν ήδη πιστεύετε ότι γνωρίζετε την απάντηση στην ερώτησή σας ή τη λύση στο πρόβλημά σας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ο Ιησούς σας λέει πως χρειάζεται να καταλάβετε ότι *δεν γνωρίζετε*. Έτσι, ο ίδιος σας διδάσκει ότι η πραγματική μάθηση είναι να ξεμάθετε: δεν μπορείτε να διδαχθείτε την αλήθεια μέχρι να καταλάβετε πρώτα ότι δεν την γνωρίζετε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς επισημαίνει πάντα τους μαθητές του τις πλευρές της διόρθωσής του που *αναιρούν*. (βλέπε, π.χ., Κ-1.Ι.26:2-3 · Κ-28.Ι.1:1-4 · Εργ-ανακ.2.3:1-3 · Εγχ-4.Χ.3:6-7).

Εδώ ο Ιησούς ζητά να τον εμπιστευθείτε τόσο, ώστε να αποβάλετε όλες τις πεποιθήσεις σας, και στη συνέχεια να πείτε με ειλικρίνεια: «Δεν αντιλαμβάνομαι τα ύψιστα συμφέροντά μου». Η έκκλησή του είναι για ολική ταπεινότητα, και αυτό που υπονοείται σε αυτή έκκληση, είναι να επιλέξουμε αυτόν ως δάσκαλό μας στη θέση του εγώ. Η αρχή της επόμενης παραγράφου αντηχεί την έκκληση του Ιησού:

(3) Οι σημερινές ασκήσεις χρειάζονται πολύ περισσότερη ειλικρίνεια απ' ό,τι είσαι συνηθισμένος να χρησιμοποιείς. Λίγα θέματα, που θα τα εξετάσεις προσεκτικά και με ειλικρίνεια σε κάθε μια από τις πέντε περιόδους πρακτικής που θα πρέπει να αναλάβεις σήμερα, είναι προτιμότερα από μια πιο βιαστική εξέταση σε ένα μεγάλο αριθμό από αυτά. Προτείνονται δύο λεπτά για κάθε περίοδο έρευνας του νου που απαιτεί αυτή η άσκηση.

Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς μας λέει ότι δεν ήμασταν τόσο ειλικρινείς μέχρι τώρα. Αυτός είναι ο λόγος που υπάρχει επαναλαμβανόμενη έμφαση στην έρευνα του νου μας. Μέρος του προβλήματος που είναι εγγενές με το νου μας, είναι ότι νομίζουμε ότι ψάχνουμε στον εγκέφαλό μας. Σε αυτό το σημείο πραγματικά δεν καταλαβαίνουμε τη διάκριση στα *Μαθήματα Θαυμάτων* μεταξύ του εγκεφάλου και του νου, ένα λάθος που είναι κατανοητό αν λάβουμε υπόψιν την σχεδόν ολοκληρωτική ταύτισή μας με το σώμα. Έτσι ξεχνάμε ότι ο εγκέφαλός μας είναι μια άμυνα. Εάν ο κόσμος έγινε ως μια επίθεση εναντίον του Θεού, τότε σίγουρα και το σώμα επίσης έγινε ως μια επίθεση εναντίον του Θεού, και ο εγκέφαλος είναι το κύριο όργανο του σώματος: που κυβερνά αυτά που σκέφτεται, αντιλαμβάνεται, λέει, και κάνει.

Ο Ιησούς μας ζητά να είμαστε σε θέση να έρθουμε προς αυτόν και να πούμε: «Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Σε παρακαλώ δίδαξέ με». Χρειάζεται να δούμε το πόσο δύσκολο είναι αυτό. Υπάρχει ένα μέρος μας που πραγματικά πιστεύει ότι γνωρίζουμε αυτό που είναι καλύτερο για μας.

(4) Οι περίοδοι πρακτικής καλό θα είναι να αρχίσουν με την επανάληψη της σημερινής ιδέας, έπειτα με την διερεύνηση του νου, με κλειστά τα μάτια, για εκκρεμείς καταστάσεις που σε απασχολούν πρόσφατα. Θα πρέπει να δοθεί έμφαση στην αποκάλυψη της έκβασης που θέλεις. Σύντομα θα συνειδητοποιήσεις ότι έχεις στο νου σου ένα αριθμό στόχων σαν μέρος της επιθυμητής έκβασης καθώς και ότι αυτοί οι στόχοι βρίσκονται σε διαφορετικά επίπεδα και μερικές φορές αντιμάχονται ο ένας με τον άλλο.

Σημειώστε τη χρήση της λέξης *αποκάλυψη* στην δεύτερη πρόταση που αντηχεί αυτό που συζητήσαμε σχετικά με το να επικεντρωθούμε στην ανίχνευση για την εξάσκηση της συγχώρεσης. Είναι επίσης σαφές από τις οδηγίες του Ιησού ότι δεν γνωρίζουμε *πραγματικά* ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντά μας. Πώς θα μπορούσαμε; Στην περίπτωση που θα είχαμε κάποια αμφιβολία γι' αυτό, η παρακάτω άσκηση μας το ξεκαθαρίζει:

(5) Εφαρμόζοντας τη σημερινή ιδέα, ονόμασε κάθε κατάσταση που περνά από το νου σου, και έπειτα απαρίθμησε προσεκτικά όσο το δυνατόν περισσότερους στόχους που θα ήθελες να εκπληρώσεις με την επίλυσή της. Η μορφή κάθε εφαρμογής θα μπορούσε να είναι περίπου έτσι:

Όσον αφορά αυτή την κατάσταση _____, θα ήθελα να συμβεί _____ (αυτό), και _____ (αυτό),

Και ούτω καθεξής. Προσπάθησε να καλύψεις με ειλικρίνεια όσο το δυνατόν περισσότερα είδη αποτελεσμάτων περνούν από το νου σου, ακόμα κι αν κάποια από αυτά φαίνονται να μην σχετίζονται άμεσα με την κατάσταση, ή ακόμα κι αν είναι εντελώς άσχετα.

Αυτό προετοιμάζει το έδαφος για την επόμενη παράγραφο, η οποία περιέχει το κεντρικό θέμα του μαθήματος:

(6) Αν αυτές οι ασκήσεις γίνουν σωστά, θα αναγνωρίσεις σύντομα ότι έχεις ένα μεγάλο αριθμό απαιτήσεων από την κατάσταση που στην πραγματικότητα δεν έχουν καμιά σχέση με αυτή. Θα αναγνωρίσεις επίσης ότι πολλοί από τους στόχους σου είναι αλληλοσυγκρουόμενοι, ότι δεν έχεις καμία ολοκληρωμένη έκβαση στο μυαλό σου, και ότι πρέπει να βιώσεις απογοήτευση σε σχέση με κάποιους από τους στόχους σου, όπως και να εξελιχτεί η κατάσταση.

Το μήνυμα αυτού του μαθήματος συνεπώς, είναι ότι αν είμαστε πραγματικά ειλικρινείς θα αναγνωρίσουμε την αντιφατική φύση των πολλών επιθυμιών μας και στόχων μας. Αυτό είναι αναπόφευκτο αν σκεφτεί κανείς ότι είναι αδύνατο να έχουμε μη συγκρουόμενους στόχους όταν δεν αναγνωρίζουμε δικά μας ύψιστα συμφέροντα. Για το εγώ μας το συμφέρον αυτό είναι η αυτοσυντήρηση, αλλά από τη στιγμή που ο συγκρουόμενος εαυτός είναι γεμάτος με ενοχή και φόβο, πώς θα μπορούσε η ικανοποίηση των στόχων μας να είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από συγκρουόμενοι και γεμάτοι με την ίδια ενοχή και το φόβο που οδήγησε σ' αυτούς;

Η τελευταία παράγραφος του μαθήματος τονίζει άλλη μια φορά το βασικό σημείο που πρέπει να μάθουμε αν θέλουμε να ολοκληρώσουμε με επιτυχία το πρόγραμμα των σπουδών των *Μαθημάτων Θαυμάτων*:

(7)Αφού καλύψεις τον κατάλογο όσο το δυνατόν περισσότερων ελπιδοφόρων στόχων, σε κάθε ανεπίλυτη κατάσταση να λες στον εαυτό σου:

Δεν αντιλαμβάνομαι το συμφέρον μου σε αυτή την κατάσταση,

και πήγαινε στην επόμενη.

Ο Ιησούς επιθυμεί να γενικεύσουμε αυτό το μάθημα σε όλες τις καταστάσεις στη ζωή μας. Για να είναι σίγουρος ότι δεν έχουμε χάσει το νόημα, ούτε το ξεχάσαμε, αυτή η διδασκαλία συνεχίζεται στο Μάθημα 25.

ΜΑΘΗΜΑ 25

Δεν γνωρίζω ποιος είναι ο σκοπός του κάθε πράγματος.

Αυτό το μάθημα μιλά άμεσα για το θέμα του σκοπού, που είναι τόσο ζωτικής σημασίας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Πράγματι, θα μπορούσε να πει κανείς ότι μόνο σκοπός μας βοηθά να κατανοήσουμε το σύστημα σκέψης του εγώ, το ρόλο του κόσμου μέσα σε αυτό, και πώς μέσω της αλλαγής του σκοπού του κόσμου το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί το σχέδιο του εγώ για να το αναιρέσει.

(1)Ο σκοπός του κάθε πράγματος είναι το νόημα του. Η σημερινή ιδέα εξηγεί γιατί τίποτα από ό,τι βλέπεις δεν σημαίνει τίποτα. Δεν ξέρεις ποιο σκοπό εξυπηρετεί. Ως εκ τούτου δεν έχει νόημα για σένα. Το κάθε τι υπάρχει για να εξυπηρετεί το καλύτερο δυνατό συμφέρον σου. Αυτός είναι ο σκοπός του · αυτός είναι ο λόγος ύπαρξής του. Όταν αναγνωρίσεις αυτό, τότε οι στόχοι σου ενοποιούνται. Όταν αναγνωρίσεις αυτό, τότε ό,τι βλέπεις αποκτά νόημα.

Ο Ιησούς επιλέγει ένα από τα αρχικά μαθήματα, συμπεριλαμβάνοντας και το προηγούμενο, βοηθώντας μας να συνειδητοποιήσουμε το γιατί τίποτα εδώ, δεν σημαίνει κάτι. Κάποιο πράγμα έχει νόημα για μας μόνο επειδή δεν καταλαβαίνουμε τι σκοπό εξυπηρετεί, το οποίο προέρχεται από το ότι δεν γνωρίζουμε τα ύψιστα συμφέροντά μας. Νομίζουμε ότι αυτά έχουν να κάνουν με το να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μας, είτε σωματικά είτε συναισθηματικά, ενώ αυτό που είναι πραγματικά προς το συμφέρον μας, είναι να μάθουμε να συγχωρούμε. Αυτός είναι ο λόγος που κάθε τι σε αυτόν τον κόσμο είναι για το δικό μας ύψιστο συμφέρον, αν επιλέξουμε το σωστό Δάσκαλο. Κάθε κατάσταση ή σχέση μπορεί να γίνει μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία βοηθιόμαστε να καταλάβουμε ότι ο κόσμος που φτιάξαμε προέρχεται από τις επιθετικές μας

σκέψεις, και καθετί που βλέπουμε, αν το δώσουμε στο Άγιο Πνεύμα να το επανερμηνεύσει για μας, μπορεί να γίνει μια υπενθύμιση ότι μπορούμε να επιλέξουμε να δούμε τον κόσμο με διαφορετικό τρόπο. Αυτή η διαδικασία, όπως έχουμε ήδη δει, και θα δούμε πολλές φορές ακόμα, εμπεριέχει τη μετατόπιση της αντίληψής μας για το πρόβλημα κι έτσι κατανοούμε τα ύψιστα συμφέροντά μας, από το *σώμα* στο *νου*. Το να πετύχουμε μια τέτοια αλλαγή στην αντίληψη, είναι ο κύριος στόχος αυτών των ασκήσεων, όπως και των *Μαθημάτων Θαυμάτων* των ίδιων.

Το εγώ βλέπει το νόημα και τον σκοπό των πάντων στον κόσμο ως ευκαιρία για να ικανοποιήσει τις ανάγκες της ιδιαιτερότητάς του. Ο Ιησούς από την άλλη πλευρά βλέπει ευκαιρίες, μετά από το λάθος που κάναμε αρχικά έχοντας επιλέξει το εγώ, να στραφούμε για βοήθεια σ' αυτόν και να διδαχθούμε ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να δούμε τα πάντα. Αυτός ο άλλος τρόπος για να βλέπουμε, συνοψίζεται στα τρία βήματα της συγχώρεσης στο Μάθημα 23, είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που βλέπουμε έξω είναι μια προβολή αυτού που έχουμε δει πρώτα μέσα μας. Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας διδάσκει να μετατοπίσουμε την προσοχή μας από το σώμα προς το νου.

Μαθαίνουμε ότι οι αντιλήψεις μας και ο τρόπος που οργανώνουμε τον προσωπικό μας κόσμο και τις σχέσεις μας με τους άλλους, βασίζονται στην παραδοχή ότι έχουμε ένα εγώ που πρέπει να αντιμετωπίζεται με ένα συγκεκριμένο τρόπο · ότι έχουμε καθορισμένες ανάγκες βασισμένες στην διαχωρισμένη μας ύπαρξη, που υπαγορεύουν το πώς πρέπει να βλέπουμε τον κόσμο μας, ιδιαίτερα τους ανθρώπους σ' αυτόν. Τώρα που έχουμε έναν δάσκαλο ο οποίος μας δείχνει ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά είναι μια προβολή μιας εσωτερικής σκέψης, μπορούμε να αλλάξουμε αυτή τη σκέψη έχοντας αλλάξει τους δασκάλους μας. Τώρα ο κόσμος έχει μεγάλη σημασία για μας γιατί ο νέος σκοπός του έχει γίνει η τάξη μας, στην οποία διδασκόμαστε από το νέο μας δάσκαλο τα δικά του μαθήματα της συγχώρεσης.

Όταν ο Ιησούς λέει ότι ο σκοπός είναι τα πάντα, εννοεί ότι υπάρχουν δύο: ο σκοπός του εγώ, που είναι να μας ριζώσει σ' αυτόν τον κόσμο, έτσι ώστε η ατομικότητά μας - που βρίσκεται στο νου - να είναι ασφαλής · και ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος, που είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχει κόσμος, γιατί δεν υπάρχει τίποτα μέσα μας που χρειάζεται άμυνα. Ο νέος σκοπός του κόσμου είναι επομένως αυτός, να μας βοηθήσει να μάθουμε αυτό το χαρούμενο γεγονός, το οποίο είναι η σωτηρία μας από την πίστη μας στην ενοχή. Η ενότητα «Αντίληψη και Επιλογή» στο κείμενο συνοψίζει το διπλό σκοπό του διαιρεμένου νου μας:

... Αλλά αυτός ο κόσμος έχει δυο κατασκευαστές, και δεν τον βλέπουν το ίδιο. Για τον καθέναν έχει έναν διαφορετικό σκοπό, και για τον καθέναν είναι ένα τέλει μέσον για να υπηρετήσει τον στόχο για τον οποίο γίνεται αντιληπτός... Υπάρχει ένας άλλος σκοπός σε αυτό τον κόσμο που έφτιαξε το σφάλμα, επειδή έχει έναν άλλο Κατασκευαστή ο Οποίος μπορεί να συμφιλιώσει τον στόχο του με τον σκοπό του Δημιουργού Του. Στην δική Του αντίληψη για τον κόσμο, όλα όσα γίνονται ορατά δικαιολογούν τη συγχώρεση και την θέαση της τέλει αθωότητας. (Κ-25.III.3:3-4-5:1-2)

Αυτός είναι ο πραγματικός κόσμος της συγχώρεσης φτιαγμένος από το Άγιο Πνεύμα ως διόρθωση και αντικατάσταση του κόσμου του εγώτης ενοχής και του μίσους που είναι γεμάτος σφάλματα.

(2:1) Αντιλαμβάνεσαι τον κόσμο και το κάθε τι σε αυτόν με τους όρους του εγώ.

Η ιδέα αυτή δεν θα μπορούσε να δηλωθεί με μεγαλύτερη σαφήνεια. Οι «στόχοι του εγώ», όπως έχουμε δει, είναι μια έκφραση της ανάγκης να διατηρήσετε τη δική σας ταυτότητα, ατομικότητα και ιδιαιτερότητα. Μέσα από τις ασκήσεις της αναζήτησης του νου θα πρέπει να συνειδητοποιήσετε πόσο αλήθεια είναι αυτό. Παρακολουθήστε τον τρόπο που σκέφτεστε για τα πράγματα όλη την ημέρα - όχι κατ' ανάγκη όλησας τη ζωή, μόνο την ημέρα σας · πόσο τα πάντα είναι φτιαγμένα για να

ικανοποιούν στις ανάγκες σας, τι θα σας κάνει να αισθανέστε καλά σωματικά και συναισθηματικά. Στη συνέχεια, δείτε το πόσο αυτές οι ανάγκες παραμορφώνονται πώς αντιλαμβάνεστε τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, είναι αυτές οι πολύ ιδιαίτερες ανάγκες που σας κάνουν κυριολεκτικά να πιστεύετε ότι αντιλαμβάνεστε τον κόσμο!

(2:2-4) Αυτοί οι στόχοι δεν έχουν καμία σχέση με το ύψιστο συμφέρον σου, αφού το εγώ δεν είναι εσύ. Αυτή η ψεύτικη ταύτιση σε κάνει ανίκανο να καταλάβεις το νόημα του κάθε πράγματος. Το αποτέλεσμα είναι ότι αναγκαστικά θα το χρησιμοποιείς με λάθος τρόπο.

Πρόκειται για μια πολύ σημαντική δήλωση. Το εσύ για το οποίο ο Ιησούς μιλάει, δεν είναιτο εγώ - ο σωματικός ή ο ψυχολογικός εαυτός · είναι αυτό που έχουμε αναφέρει ως λήπτη των αποφάσεων. Όπως έχουμε ήδη δει, ο Ιησούς λέει το ίδιο στο κείμενο όταν ρωτάει ρητορικά: «Ποιος είναι το «εσύ» που ζει στον κόσμο;» (Κ-4.ΙΙ.11:8). Αυτό το μάθημα είναι το αρχικό στάδιο για να αποταυτιστούμε ή να αποσυνδεθούμε από αυτόν τον εγωϊκό εαυτό και να συνειδητοποιήσουμε ότι το εσύ στο οποίο ο Ιησούς απευθύνεται βρίσκεται στο νου.

Λόγω του ότι έχουμε επιλέξει τον λάθος δάσκαλο έχουμε κάνει την λάθος ταύτιση. Συνεπώς, θα παρεξηγήσουμε, θα παρερμηνεύσουμε, και θα διαστρεβλώσουμε τα πάντα που συμβαίνουν γύρω μας, διότι οι αντιλήψεις μας θα προσανατολίζονται στο να εκπληρώσουμε το σκοπό της διατήρησης αυτής της ταύτισης. Η ενοχή που συνδέεται με τις ιδιαίτερες σχέσεις μας επομένως ενισχύεται, διότι κακομεταχειριζόμαστε τους πάντες και τα πάντα. Αυτή η ενοχή φαίνεται τόσο μεγάλη, που ποτέ δεν θα μπορούσαμε ν' επιτρέψουμε τους εαυτούς μας να δουν αυτό που κάνουμε. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό ν' αλλάξουμε δάσκαλο και να επιτρέψουμε τον Ιησού να εξετάσει την ενοχή μας, μαζί μας. Ας τον αφήσουμε να δει μαζί μας τις λανθασμένες μας αντιλήψεις, την κακομεταχείριση, τις στρεβλώσεις και τις επιθέσεις, κι αυτός θα μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι προέρχονται από ένα λάθος. Όταν ενωθούμε μαζί του, αυτό το λάθος του διαχωρισμού μας από την αγάπη αναιρείται.

(2:5) Όταν το πιστέψεις αυτό, θα προσπαθήσεις να αποσύρεις τους στόχους που είχες εναποθέσει στον κόσμο, αντί να επιχειρείς να τους ενισχύεις.

Όταν συνειδητοποιήσουμε τι κάνουμε, θ' αλλάξουμε αναπόφευκτα το στόχο. Στο κείμενο Ιησούς εκφράζει αυτή την αλλαγή ως τη μετάβαση από την ανίερη στην άγια σχέση · μια σχέση, σκοπός της οποίας ήταν η ενοχή ή η ψευδαίσθηση, γίνεται μία σχέση με σκοπό την συγχώρεση ή την αλήθεια - την απελευθέρωση από την ενοχή:

... Και όπως η ανίερη σχέση είναι ένας συνεχής ύμνος μίσους επαινώντας τον κατασκευαστή του, έτσι η άγια σχέση είναι ένα χαρούμενο τραγούδι που υμνεί τον Λυτρωτή των σχέσεων.... Η άγια σχέση... είναι η παλιά, ανίερη σχέση, μεταμορφωμένη και ιδωμένη εκ νέου. (Κ-17. V. 1:7-2:2)

(3) Ένας άλλος τρόπος να περιγράψεις τους στόχους που αντιλαμβάνεσαι τώρα είναι να πεις ότι όλοι αφορούν «προσωπικά» συμφέροντα. Εφόσον δεν έχεις προσωπικά συμφέροντα, οι στόχοι σου δεν έχουν κανένα νόημα. Όταν λοιπόν τους περιθάλπεις, δεν έχεις καθόλου στόχους. Γι' αυτό δεν γνωρίζεις τον σκοπό κανενός πράγματος.

Το «προσωπικά» είναι σε εισαγωγικά, γιατί δεν υπάρχει τίποτα «προσωπικό». Μέσα στο όνειρο, το να έχω προσωπικά συμφέροντα σημαίνει ότι έχω συμφέροντα που είναι ξεχωριστά από τα δικά σας. Αυτό θα μπορούσε να είναι αλήθεια μόνο εάν ο διαχωρισμός ήταν πραγματικός. Ωστόσο, αν οι νόες είναι ενωμένοι, δεν μπορεί να υπάρχουν καθόλου προσωπικά συμφέροντα · μόνο το κοινό συμφέρον που μοιραζόμαστε ως ένας Υιός, να ξυπνήσουμε από αυτό το όνειρο και να επιστρέψουμε στην εστία.

Μια προσεκτική και βαθυστόχαστη ανάγνωση αυτών των λέξεων είναι βέβαιο ότι θα προκαλέσει τεράστιο άγχος - και αυτή είναι σίγουρα μια ήπια περιγραφή. Ο Ιησούς λέει ότι δεν έχετε προσωπικά συμφέροντα, και που σας πάει αυτό παρά στο πουθενά; Στην ουσία, αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Παρεμπιπτόντως, το *προσωπικά* σε αυτό το πλαίσιο έχει το ίδιο νόημα με το *ιδιαίτερα*.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν σας ζητά να δεχτείτε τα λόγια του και να ζείτε σαν να είναι αληθινά · σας ζητά μόνο να αρχίσετε να κατανοείτε την παραφροσύνη των σκέψεών σας και των παραμορφωμένων αντιλήψεών σας, επειδή κυριολεκτικά πιστεύετε και βλέπετε αυτό που δεν είναι εκεί. Αν δεν αμφισβητήσετε αυτές τις πεποιθήσεις και τις αντιλήψεις, έστω και μόνο διανοητικά, ποτέ δεν θα είστε δεκτικοί για να λάβετε την απάντηση που σας περιμένει. Έτσι, χρειάζεται να παρατηρείτε τις καθημερινές σας σκέψεις, στιγμή προς στιγμή, και να συνειδητοποιήσετε πώς προέρχονται από όλα αυτά που λέει ο Ιησούς. Όλες οι σκέψεις βασίζονται στη διατήρηση του στόχου του εγώ, ο οποίος είναι η δική σας ταυτότητα. Αυτό σημαίνει ότι δεν ενδιαφέρεστε για οποιονδήποτε ή οτιδήποτε άλλο, παρά μόνο να ικανοποιήσετε τις ανάγκες σας και να εκπληρώσετε τους στόχους σας.

(4) Πριν μπορέσεις να βγάλεις κάποιο νόημα για τις σημερινές ασκήσεις, μια ακόμα σκέψη είναι απαραίτητη. Στα πιο επιφανειακά επίπεδα, αναγνωρίζεις κάποιο σκοπό. Όμως, ο σκοπός δεν μπορεί να γίνει κατανοητός σε αυτά τα επίπεδα. Για παράδειγμα, καταλαβαίνεις ότι ο σκοπός ενός τηλεφώνου είναι να μιλάς σε κάποιον που σωματικά δεν βρίσκεται κοντά. Αυτό που δεν καταλαβαίνεις είναι γιατί θέλεις να επικοινωνήσεις μαζί του. Και αυτό είναι που δίνει νόημα στην επαφή σας.

Όλοι έχουμε επίγνωση των επιφανειακών σκοπών, αλλά δεν γνωρίζουμε τους πραγματικούς σκοπούς που υποβόσκουν. Για να χρησιμοποιήσουμε το παράδειγμα του τηλεφώνου, ο *πραγματικός* σκοπός της κλήσης είναι να μας δώσει την ευκαιρία για να επανεξετάσουμε τον στόχο των διαχωρισμένων συμφερόντων του εγώ, προς όφελος του στόχου των μοιρασμένων ή των κοινών συμφερόντων του Αγίου Πνεύματος. Επομένως, αυτό που κάνει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* να είναι τόσο απλά, είναι ότι μας διδάσκουν ότι υπάρχουν μόνο δύο σκοποί που πάντοτε χρειάζεται να λαμβάνουμε υπόψη, όπως έχουμε ήδη αναφέρει: ο σκοπός του εγώ, ο οποίος είναι να διατηρήσει την ατομικότητα και το διαχωρισμό, να κάνει τον κόσμο πραγματικό και να αποδείξει ότι ο Ιησούς κάνει λάθος · και ο σκοπός του Ιησού, ο οποίος είναι να ξεμάθουμε οτιδήποτε είχαμε μάθει πριν, και τέλος να δεχθούμε με ταπεινότητα ότι αυτός είχε δίκιο και εμείς κάναμε λάθος - ο διαχωρισμός από τον Θεό ήταν ένα όνειρο που δεν συνέβη ποτέ στην πραγματικότητα.

(5:1) Είναι σημαντικό να μάθεις να παραιτείσαι από τους στόχους που έχεις θέσει όσον αφορά όλες σου τις υποθέσεις.

Θυμηθείτε, επειδή ο στόχος που έχετε καθορίσει για τα πάντα είναι η διατήρηση της ατομικότητάς σας, ο Ιησούς σας ζητά να εγκαταλείψετε αυτό το σκοπό. Αυτός είναι ο λόγος που τα μαθήματα αυτά είναι τόσο δύσκολα, και πρέπει να θεωρούνται ως εξαιρετικά απειλητικά από το εγώ μας.

Το υπόλοιπο του μαθήματος υπογραμμίζει ένα σημείο που έχουμε ήδη δει: οι ψευδαισθήσεις παραμένουν ψευδαισθήσεις, ανεξάρτητα από τα χαρακτηριστικά που προβάλλουμε επάνω τους. Από την οπτική του εγώ, όλες οι αυταπάτες - *καλές ή κακές, σημαντικές ή ασήμαντες, ανθρώπινες ή μη ανθρώπινες* - εξυπηρετούν το μοναδικό σκοπό να μας πείσουν, ότι *είναι* αυτό που *δεν* είναι. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν ξέρουμε ποιόν σκοπό εξυπηρετούν. Αυτές οι φαινομενικά απλές προτάσεις συνεχίζουν την εκπαίδευση του νου μας από τον Ιησού ώστε να *μην* κάνουμε

διακρίσεις ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις, μαθαίνοντας αντί γι' αυτόνα κάνουμε τη *μόνη* διάκριση που έχει γερές βάσεις-ανάμεσα στους σκοπούς του εγώ και το σκοπό του Αγίου Πνεύματος:

(5:2-6:8) Η αναγνώριση ότι [οι στόχοι] είναι χωρίς νόημα, και όχι «καλοί» ή «κακοί», είναι ο *μόνος* τρόπος να το πετύχεις. Η σημερινή ιδέα είναι ένα βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση.

Σήμερα χρειάζονται έξι περίοδοι πρακτικής, ο κάθε ένας δύο λεπτά διάρκεια. Η κάθε περίοδος θα πρέπει να αρχίζει με αργή επανάληψη της σημερινής ιδέας, έπειτα κοίταξε γύρω σου και άφησε την ματιά σου για λίγο σε οτιδήποτε πέσει στην οπτική σου εμβέλεια, κοντινό ή μακρινό, «σημαντικό» ή «ασήμαντο», «ανθρώπινο» ή «μη ανθρώπινο». Με τη ματιά σου πάνω σε όποιο αντικείμενο έχεις επιλέξει, πες, για παράδειγμα:

Δεν γνωρίζω το σκοπό αυτής της καρέκλας.

Δεν γνωρίζω το σκοπό αυτού του μολυβιού.

Δεν γνωρίζω το σκοπό αυτού του χεριού.

Πες το αρκετά αργά, χωρίς να πάρεις τα μάτια σου από το αντικείμενο μέχρι να ολοκληρώσεις την δήλωσή σου γι αυτό. Έπειτα πήγαινε στο επόμενο αντικείμενο, και εφάρμοσε την σημερινή ιδέα όπως και πριν.

Μία πιο πολύπλοκη δήλωση αυτής της διδασκαλίας για την απατηλή φύση των πάντων βρίσκεται στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο περιγράφει την κοινή παράνοια των ιδιαίτερών μας σχέσεων - «τα μικρά μας ανούσια υποκατάστατα»:

... Τα μικρά σου, ανούσια υποκατάστατα, παρασυρμένα από το άγγιγμα της παράνοιας και χορεύοντας ανάλαφρα σε μια τρελή πορεία όπως τα φτερά που χορεύουν τρελά στον άνεμο, δεν έχουν καμιά υπόσταση. Συγχωνεύονται και ανακατεύονται για να διαχωριστούν μετά από λίγο, σε εναλλασσόμενα και εντελώς ανούσια σχέδια που δεν χρειάζεται να κριθούν καθόλου. Δεν έχει κανένα νόημα να τα κρίνεις το κάθε ένα ξεχωριστά. Οι ασήμαντες διαφορές τους στην μορφή δεν είναι καθόλου πραγματικές διαφορές. Καμιά από αυτές δεν έχει σημασία. Αυτό έχουν κοινό και τίποτα άλλο. Εν τούτοις, τι άλλο χρειάζεται που να τα κάνει όλα τα ίδια;(Κ-18.1.7:6-12)

Η αναγνώριση της εγγενούς απουσίας νοήματος των πάντων μας επιτρέπει να αποδεχθούμε τον σκοπό Αγίου Πνεύματος για να κάνουμε χώρο στην αλήθεια Του που αντικαθιστά τις αυταπάτες του εγώ.

Είμαστε έτοιμοι τώρα να προχωρήσουμε στον επόμενο τομέα της εκπαίδευσής μας: την κατανόηση της σχέσης μεταξύ των επιθετικών μας σκέψεων και των αντιλήψεών μας που αφορούν την επίθεση.

ΜΑΘΗΜΑ 26

Οι σκέψεις επίθεσης επιτίθενται στην ιδιότητά μου να είμαι άτρωτος.

Είναι άλλο ένα σημαντικό μάθημα και, όπως μόλις ανέφερα, πηγαινει τη μάθησή μας (και τη εξάσκησή μας) ένα βήμα παραπέρα. Εάν έχω επιθετικές σκέψεις, πρέπει να πιστεύω ότι είμαι τρωτός. Εάν πιστεύω ότι είμαι τρωτός, δεν μπορεί να είμαι Χριστός, επειδή Αυτός είναι άτρωτος.

Εάν, όπως ο Ιησούς μου θυμίζει επανειλημμένα, «είμαι όπως ο Θεός με δημιούργησε»* και αν η πραγματικότητά μου είναι πνεύμα, πρέπει να είμαι ένα με όλα και με όλους. Επομένως, κυριολεκτικά δεν υπάρχει τίποτα και κανένας «εκεί έξω» που θα μπορούσε να με βλάψει. Ωστόσο, εφ' όσον πιστεύω ότι μπορώ να πληγωθώ - είτε από το δικό μου σώμα ή μέσω κάποιου άλλου - επιβεβαιώνω ότι είμαι τρωτός. Επιπλέον, λέγοντας ότι είμαι τρωτός λέω επίσης ότι αξιολογώ σωστά τον εαυτό μου και ότι το Άγιο Πνεύμα κάνει λάθος.

(1:1-3) Σίγουρα είναι ολοφάνερο ότι αν μπορούν να σου επιτεθούν δεν είσαι άτρωτος. Βλέπεις την επίθεση σαν πραγματική απειλή. Αυτό συμβαίνει γιατί πιστεύεις ότι πραγματικά μπορείς να επιτεθείς.

Το ίδιο το γεγονός ότι είμαι εδώ μου αποδεικνύει ότι μπορώ πραγματικά να επιτεθώ, επειδή θα μπορούσα να είμαι εδώ μόνο αν πρώτα έχω επιτεθεί στον Θεό. Και «ξέρω» ότι έχω επιτεθεί πρώτος επειδή αντιλαμβάνομαι την επίθεση γύρω μου. Η δυναμική της προβολής με βοηθά να καταλάβω με ποιον τρόπο συμβαίνει το φαινόμενο να αντιλαμβάνομαι την επίθεση: η προβολή δημιουργεί την αντίληψη - αυτό που αντιλαμβάνομαι έξω είναι η προβολή όσων έχω κάνει πραγματικό μέσα, ένα θέμα που θα ασχοληθούμε ξανά:

(1:4-6) Και αυτό που έχει επίπτωση μέσα από σένα πρέπει να έχει και επίδραση πάνω σε σένα. Αυτός είναι ο νόμος που θα σε σώσει τελικά, αλλά τώρα δεν τον χρησιμοποιείς σωστά. Πρέπει λοιπόν να μάθεις πώς να τον χρησιμοποιείς προς όφελός σου, αντί για εναντίον σου.

Όπως έχουμε δει αρκετές φορές σ' αυτά τα πρώτα μαθήματα, ο εσωτερικός και ο εξωτερικός κόσμος είναι ένα και το αυτό. Η σκέψη ότι επιτίθεμαι και η σκέψη ότι δέχομαι επίθεση προέρχονται από το ίδιο σύστημα σκέψης. Προβάλλουμε τις εγωικές μας σκέψεις και στη συνέχεια πιστεύουμε ότι θα έχουν ως αποτέλεσμα να μας βλάψουν. Όπως ο Ιησούς διδάσκει στο κείμενο, μέσα στο πλαίσιο της ανάγκης που έχουμε να προβάλλουμε («να ξεφορτωθούμε») τις συγκρούσεις («κάτι που δεν θέλουμε»):

...η ιδέα ότι μπορείς να ξεφορτωθείς κάτι που δεν θέλεις με το να το δώσεις κάπου αλλού. Με το να το δίνεις το κρατάς. Η πεποίθηση ότι με το να το βλέπεις κάπου έξω από σένα το έχεις αποκλείσει από μέσα σου είναι μια πλήρης διαστρέβλωση της δύναμης της επέκτασης. Αυτός είναι ο λόγος που εκείνοι που προβάλλουν επαγρυπνούν για την δική τους ασφάλεια. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. Πιστεύοντας ότι έχουν απωθήσει τις προβολές τους από τον δικό τους νου, εξακολουθούν να πιστεύουν ότι οι προβολές τους προσπαθούν και πάλι να επιστρέψουν γλιστρώντας σιγά-σιγά μέσα. (Κ-7.VIII.3:6-11)

Είναι επίσης αλήθεια όπως έχουμε δει, ότι η Αγάπη του Θεού που επιτρέπουμε να έρθει μέσα από μας κατά την συγχώρεση θα επιστρέψει επίσης σε μας - αυτή είναι η Αγάπη που θα αντιλαμβανόμαστε γύρω μας · είτε εκφράσεις της, είτε εκκλήσεις για αυτήν.

Οι νόμοι της προβολής και της επέκτασης λειτουργούν παρόμοια, αλλά έχουν διαφορετικά περιεχόμενα. Αυτός είναι ο λόγος, που στηναρχή του κειμένου, ο Ιησούς μιλάει για την προβολή ως την «ανάρμοστη χρήση της επέκτασης» (Κ-2.I.1:7) - ήταν ο ίδιος νόμος του νου, απλά «χρησιμοποιήθηκε εσφαλμένα», οδηγώντας στην κακο-δημιουργία αντί για τη δημιουργία. Αυτός ο νόμος τελικά κατά μια άλλη έννοια επίσης θα μας σώσει, διότι εκφράζει ότι όλα είναι μια ψευδαίσθηση. Αυτό που φαίνεται να είναι έξω είναι μια ψευδαίσθηση, επειδή αυτό που φαίνεται να είναι μέσα - το εγωικό σύστημα σκέψης - είναι μια ψευδαίσθηση. Η αναγνώριση αυτού είναι η αναίρεση του εγώ.

(2:1-2)Επειδή οι επιθετικές σου σκέψεις προβάλλονται, θα φοβάσαι την επίθεση. Και αν φοβάσαι την επίθεση, πρέπει να πιστεύεις ότι δεν είσαι άτρωτος.

Αυτό αποδεικνύει ότι εσείς έχετε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Ο Ιησούς ρωτάει: «Γιατί είστε τόσο αναστατωμένοι; Όλα αυτά είναι ένα όνειρο». Και εμείς του λέμε: «Τι εννοείς όλα αυτά είναι ένα όνειρο; Δες την επίθεση που δέχομαι! Δες πόσο υποφέρω και πόσο πόνο αισθάνομαι! Δες τι αισθάνονται οι άλλοι άνθρωποι - *είμαστε όλοι τρωτοί!* Σε παρακαλώ μην μου λες ότι αυτό είναι ένα όνειρο». Έτσι αποδεικνύουμε ότι οι αντιλήψεις μας είναι σωστές. Ο πόνος μας - είτε των άλλων είτε ο δικός μας - είναι η τελική απόδειξη ότι ο Θεός είναι νεκρός και ότι εμείς υπάρχουμε στην θέση Του.

(2:3-5)Επομένως οι σκέψεις επίθεσης σε κάνουν τρωτό μέσα στο δικό σου νου, εκεί όπου βρίσκονται και οι σκέψεις επίθεσης. Οι σκέψεις επίθεσης και η ικανότητα να είσαι άτρωτος δεν μπορεί να συμβαδίζουν. Αντικρούουν οι μιν τις δε.

Αν αντιλαμβάνομαι σκέψεις επίθεσης σε σας, είναι μόνο γιατί τις έκανα αρχικά πραγματικές για τον εαυτό μου, το οποίο έχω κάνει από την επιθυμία να κάνω το διαχωρισμό από τον Θεό - την αρχική επίθεση - επίσης πραγματικό. Μόνο μετά την απόφαση να αποδείξω την επίθεση αληθινή, το σχέδιο του εγώ μου με καλεί να προβάλω έξω τις σκέψεις επίθεσης, καθιστώντας με έτσι τρωτό στην επίθεση που θεωρώ ότι δέχομαι από άλλους. Είναι σαφές ότι οι σκέψεις επίθεσης - που αντικατοπτρίζουν το διαχωρισμό από τον Θεό και επομένως από όλους τους άλλους - «δεν μπορεί να συμβαδίζουν» με το δικό μας άτρωτο όπως ο Θεός μας δημιούργησε. Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι ο Θεός και το εγώ είναι αλληλοαποκλειόμενα. Η δυναμική του διαχωρισμού είναι αυτό που μας επιτρέπει να διατηρήσουμε αυτές τις αντιφατικές πεποιθήσεις στο νου μας, όπως εξηγεί το κείμενο σ' αυτά τα δύο αποσπάσματα:

Το εγώ και το πνεύμα δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. Ο διαχωρισμένος νους δεν μπορεί να διατηρήσει τον διαχωρισμό παρά με το να αποσυνδεθεί. (Κ-4. VI.4:1-2)

... Η διάσπαση είναι μια διαστρεβλωμένη διαδικασία σκέψης όπου δύο συστήματα σκέψης που δεν μπορούν να συνυπάρξουν διατηρούνται συγχρόνως. Αν τα βάλουμε μαζί, η κοινή αποδοχή τους γίνεται αδύνατη. Αλλά αν το ένα κρατηθεί στο σκοτάδι κρυμμένο από το άλλο, ο διαχωρισμός τους φαίνεται πως τα κρατά και τα δύο ζωντανά και ίσης αξίας στην πραγματικότητά τους. Η ένωσή τους, λοιπόν, γίνεται η πηγή του φόβου, διότι αν συναντηθούν, πρέπει να πάψουμε να αποδεχόμαστε το ένα από τα δύο. Δεν μπορείς να τα έχεις και τα δύο, διότι το ένα αρνείται το άλλο. Όταν είναι ξεχωριστά, αυτό το γεγονός χάνεται από την αντίληψη, διότι αν το κάθε ένα βρίσκεται σε ξεχωριστό μέρος, μπορεί να του αποδώσεις σταθερή πίστη. (Κ-14. VII.4:3-8)

(3:1)Η σημερινή ιδέα εισάγει την σκέψη ότι πάντα επιτίθεσαι πρώτα στον εαυτό σου.

Για να επαναλάβω, αν αντιλαμβάνομαι ότι μου επιτίθεστε και στη συνέχεια αντιδράσω σαν να ήταν αλήθεια, συμβαίνει μόνο γιατί εγώ επιτέθηκα πρώτος. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τη συμπεριφορά, γιατί η επίθεση υπάρχει μόνο μέσα στο νου μου. Η σημερινή ιδέα αντικατοπτρίζεται όμορφα σε ένα διεισδυτικό απόσπασμα του κειμένου: «Αν αυτός δεν σου μιλάει για τον Χριστό, τότε εσύ δεν μίλησες για τον Χριστό σ' αυτόν» (Κ-11. V.18:6). Η προβολή είναι η βασική αρχή που διέπει τη δραστηριότητα του νου, καθώς καθορίζει τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο γύρω μας. Θυμηθείτε, η αντίληψη είναι *ερμηνεία*: πως το βλέπουμε, όχι αυτό που βλέπουμε.

Όσο συχνά και να το πούμε δεν είναι αρκετό ότι για να κατανοήσουμε σωστά τέτοια αποσπάσματα, ο μαθητής πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι ο Ιησούς δεν μιλά ποτέ για το τι κάνουν οι άνθρωποι με τη συμπεριφορά τους, αλλά μόνο για το πώς αντιλαμβανόμαστε αυτό που κάνουν οι άλλοι. Όταν

αισθάνεστε ότι σας επιτέθηκε κάποιος, έχετε ερμηνεύσει τη συμπεριφορά του. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν βλέπετε σκέψεις επίθεσης σε άλλους ανθρώπους - ο Ιησούς βλέπει σκέψεις επίθεσης σε όλους τους μαθητές του. Μέσα από τις κρίσεις μας γίνονται πραγματικές οι σκέψεις επίθεσης. Έτσι διαβάζουμε στο εγχειρίδιο για δασκάλους:

Ίσως είναι χρήσιμο να θυμάσαι ότι κανένας δεν μπορεί να θυμώνει με ένα γεγονός. Πάντα είναι κάποια ερμηνεία που προκαλεί τα αρνητικά συναισθήματα, άσχετα που τα δικαιολογεί κανείς με αυτά που φαίνονται σαν γεγονότα. (Εγχ-17.4:1-2)

(3:2-5) Αν οι σκέψεις επίθεσης περιέχουν την πεποίθηση ότι είσαι ευάλωτος, η επίδρασή τους θα είναι να σε καταστήσουν πιο αδύναμο στα μάτια σου. Έτσι λοιπόν έχουν επιτεθεί στην αντίληψη που έχεις για τον εαυτό σου. Και επειδή τις πιστεύεις, δεν μπορείς πλέον να πιστεύεις στον εαυτό σου. Μια ψευδής εικόνα του εαυτού σου έχει έρθει να πάρει την θέση αυτού που είσαι πραγματικά.

Έχοντας αποδυναμώσει τους εαυτούς μας στα μάτια μας (πιστεύοντας ότι είμαστε ευάλωτοι), έχουμε αποδείξει ξανά ότι εμείς έχουμε δίκιο και το Άγιο Πνεύμα κάνει λάθος · είμαστε οι υιοί του εγώ αντί να είμαστε οι Υιοί του Θεού. Δεν πιστεύουμε πια ότι είμαστε ο Χριστός, η θύμηση του οποίου είναι το Άγιο Πνεύμα μέσα στον ορθό νου μας. Έχουμε αντικαταστήσει την αλήθεια για το ποιοι είμαστε με μια ψευδή εικόνα - έναν ιδιαίτερο, μοναδικό και εξατομικευμένο εαυτό. Και πάλι, η χρήση του διαχωρισμού μας επιτρέπει να διατηρούμε δύο αντιφατικές εικόνες των εαυτών μας: την αλήθεια της γνώσης που έχουμε επιλέξει να ξεχάσουμε και την ψευδαίσθηση της επίθεσης που επιλέγουμε να θυμηθούμε. Αυτά τα αποσπάσματα περιγράφουν πειστικά αυτή τη δυναμική και την αναίρεσή της μέσα από το Άγιο Πνεύμα:

Αν πρώτα δεν γνωρίζεις κάτι δεν μπορείς να διαχωριστείς από αυτό. Η γνώση πρέπει να προηγείται του διαχωρισμού, έτσι ώστε ο διαχωρισμός να μην είναι τίποτα περισσότερο από μια απόφαση να λησμονήσεις... Πρόσφερε στο Άγιο Πνεύμα μόνο την προθυμία σου να θυμηθείς, διότι Αυτό διατηρεί την γνώση του Θεού και του εαυτού σου για σένα, περιμένοντας την δική σου αποδοχή... Η Φωνή Του θα σου πει ότι είσαι μέρος από Αυτόν όταν είσαι πρόθυμος να Τον θυμηθείς και να γνωρίσεις ξανά την δική σου πραγματικότητα... Το να θυμάσαι σημαίνει απλά ότι επαναφέρεις στο νου σου ό,τι ήδη βρίσκεται εκεί. Δεν φτιάχνεις εσύ αυτό που θυμάσαι· απλά δέχεσαι ξανά αυτό που είναι ήδη εκεί, αλλά το είχες απορρίψει... Όταν επιτίθεσαι, αρνείσαι τον εαυτό σου... Η άρνηση της πραγματικότητας αποκλείει την αποδοχή του δώρου του Θεού, επειδή ήδη έχεις δεχτεί κάτι άλλο στην θέση του.....αυτό είναι πάντα μια επίθεση προς την αλήθεια, και ότι η αλήθεια είναι ο Θεός... Κάθε επίθεση είναι επίθεση προς τον Εαυτό... [και]επομένως ο τρόπος με τον οποίο χάνεται η ταυτότητά σου, διότι όταν επιτίθεσαι, έχεις ξεχάσει τι είσαι. Και αν η πραγματικότητά σου είναι του Θεού, τότε όταν επιτίθεσαι δεν Τον θυμάσαι. Αυτό δεν συμβαίνει επειδή Αυτός έχει φύγει, αλλά επειδή εσύ επιλέγεις αποφασιστικά να μην Τον θυμάσαι. (Κ-10.ΙΙ.1:1-2·2:3,5·3:1-2·4:1,3-4·5:1,4-5)

(4) Η εξάσκηση της σημερινής ιδέας θα σε βοηθήσει να καταλάβεις ότι το να είσαι τρωτός ή άτρωτος είναι αποτέλεσμα των δικών σου σκέψεων. Τίποτα πέρα από τις σκέψεις σου δεν είναι ικανό να σου επιτεθεί. Τίποτα εκτός από τις σκέψεις σου δεν μπορεί να σε κάνει να νιώσεις ευάλωτος. Και τίποτα εκτός από τις σκέψεις σου δεν μπορεί να σου αποδείξει το αντίθετο.

Η εστίαση των ασκήσεών μας είναι μόνο στις σκέψεις μας, στην πηγή του προβλήματος και την λύση του. Πράγματι, τα πάντα είναι σκέψη, η αποδοχή του οποίου είναι ο στόχος της εκπαίδευσης του νου στο βιβλίο εργασιών. Αυτές οι σκέψεις δεν είναι ενός φυσικού οργάνου, του εγκεφάλου, αλλά του νου, που προέρχονται από την ταύτιση, είτε με το εγώ είτε με τον Ιησού. Από αυτές τις δύο σκέψεις ή τα συστήματα σκέψης - της ενοχής ή της αθωότητας - αναδύεται ένας κόσμος και η

αντίληψή μας για τον κόσμο. Εάν αισθανέστε ότι δέχεστε επίθεση, έχετε επιλέξει το εγώ ως δάσκαλο σας κι έτσι πιστεύετε ότι είστε ευάλωτοι και ότι αξίζετε την επίθεση. Αυτό δεν έχει να κάνει με τη συμπεριφορά · έχει να κάνει μόνο με τον τρόπο που αντιλαμβάνεστε τη συμπεριφορά. Από την άλλη πλευρά, αν θυμόμαστε ότι είμαστε άτρωτοι ως τέλεια δημιουργία του Θεού, η αντίληψή μας για τον κόσμο αλλάζει ανάλογα. Ένα απόσπασμα κοντά στο τέλος του κειμένου περιγράφει συνοπτικά την αρχή ότι η προβολή δημιουργεί την αντίληψη:

Τα μαθήματα που πρέπει να μαθευτούν είναι μόνο δυο. Το κάθε ένα έχει την έκβαση του σε έναν διαφορετικό κόσμο. Και ο κάθε κόσμος ακολουθεί με σιγουριά την πηγή του. Η βέβαιη έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος, είναι ο κόσμος που βλέπεις. Είναι ένας κόσμος τρόμου και απελπισίας. Ούτε υπάρχει ελπίδα ευτυχίας σε αυτόν... Ωστόσο αυτή δεν είναι η μόνη έκβαση που μπορεί να έχει η μάθησή σου... Η έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι αθώος, είναι ένας κόσμος στον οποίο δεν υπάρχει φόβος, τα πάντα είναι φωτισμένα με ελπίδα και αστράφτουν με απαλή φιλικότητα. Όλα σε καλούν τρυφερά να γίνουν φίλοι σου, και να τα αφήσεις να ενωθούν μαζί σου. (Κ-31.Ι.7:1-6,9-8:1-2)

Το υπόλοιπο μάθημα παρουσιάζει την άσκηση και οδηγίες με τις οποίες είμαστε ήδη αρκετά εξοικειωμένοι. Το σημείο που εστιάζουμε όπως πάντα, είναι στις σκέψεις και τα συναισθήματά μας που φαίνεται να μας ενοχλούν, για να τα κοιτάμε όσο γίνεται πιο ψύχραιμα και με μεγάλη προσοχή. Αυτή η προσεκτική προσέγγιση χωρίς κρίση μας επιτρέπει να καταλάβουμε ότι όλες αυτές οι αναστατώσεις έχουν τον ίδιο υποβόσκοντα σκοπό, που είναι να μας κρατήσουν μακριά από τη Σκέψη της Αγάπης, την οποία οι σκέψεις μας προσπαθούν να κρύψουν. Με άλλα λόγια, όλες οι μορφές αναστάτωσης αντικατοπτρίζουν το κρυφό περιεχόμενο της επίθεσης εναντίον των εαυτών μας, αρνούμενοι το Ποιοι είμαστε ως ο ένας Υιός του Θεού

((5-7)) Σήμερα χρειάζονται έξι περίοδοι πρακτικής για την σημερινή ιδέα. Δύο ολόκληρα λεπτά για την κάθε μια, αν και ο χρόνος μπορεί να μειωθεί σε ένα λεπτό αν αισθάνεσαι πολύ άβολα. Μην τον μειώσεις, όμως, περισσότερο.

Η περίοδος πρακτικής πρέπει να αρχίσει επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα, και έπειτα κλείνοντας τα μάτια σου να κάνεις μια ανασκόπηση των θεμάτων των οποίων οι εκβάσεις σου προκαλούν έγνοιες. Αυτές μπορεί να έχουν τη μορφή κατάθλιψης, ανησυχίας, θυμού, μια αίσθηση αγγαρείας, φόβου, προαισθήματος ή πνευματικής απορρόφησης. Όποιο πρόβλημα δεν έχει ακόμα επιλυθεί και έχει την τάση να καταλαμβάνει την σκέψη σου κατά την διάρκεια της ημέρας είναι κατάλληλο θέμα. Δεν θα μπορέσεις να χρησιμοποιήσεις πολλά σε μια πρακτική περίοδο, γιατί χρειάζονται περισσότερο χρόνο. Η σημερινή ιδέα θα πρέπει να εφαρμοστεί ως εξής:

Πρώτα ονόμασε την κατάσταση:

Με απασχολεί _____.

Έπειτα απαρίθμησε όλες τις πιθανές εκβάσεις που περνούν από το νου σου σε σχέση με αυτή και που σου έχουν προξενήσει έγνοιες, αναφερόμενος στην κάθε μια ξεχωριστά, λέγοντας:

Φοβάμαι ότι θα συμβεί αυτό _____.

Αυτή η άσκηση αντανakλά την αυταπόδεικτη αρχή του εγώ: η ενοχή απαιτεί τιμωρία, ένα αποτέλεσμα που δικαιολογημένα φοβόμαστε. Οι ανησυχίες μας για το τι θα συμβεί - «των θεμάτων των οποίων οι εκβάσεις σου προκαλούν έγνοιες» - αναπόφευκτα οδηγούν στο φόβο αυτού που θα συμβεί. Επομένως, δεν έχουμε άλλη επιλογή παρά να δημιουργήσουμε άμυνες εναντίον των

αντικειμένων του φόβου μας, που είχε προβλεφθεί από την ενοχή μας. Θα επιστρέψουμε αργότερα στο σημαντικό θέμα της άμυνας.

(8-9) Αν κάνεις τις ασκήσεις σωστά, θα πρέπει να έχεις πέντε ή έξι πιθανότητες άγχους σε κάθε κατάσταση που χρησιμοποιείς, αν όχι και περισσότερες. Είναι πολύ προτιμότερο να καλύψεις διεξοδικά λίγες καταστάσεις παρά να αγγίζεις επιφανειακά περισσότερες. Καθώς ο κατάλογος των αναμενόμενων αποτελεσμάτων συνεχίζεται σε κάθε κατάσταση, πιθανόν να βρεις ότι μερικά από αυτά, ειδικά αυτά που σου συμβαίνουν προς το τέλος, σου είναι λιγότερο αποδεκτά. Παρόλα αυτά προσπάθησε να τα χειριστείς όλα με τον ίδιο τρόπο, όσο το δυνατόν περισσότερο.

Αφού έχεις κατονομάσει όλες τις εκβάσεις για τις οποίες ανησυχείς, πες στον εαυτό σου:

Αυτή η σκέψη είναι μια επίθεση προς τον εαυτό μου.

Ολοκλήρωσε κάθε περίοδο πρακτικής επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα στον εαυτό σου άλλη μια φορά.

Αυτό είναι το θέμα. Φέρνουμε το σκοτάδι των ψευδαισθήσεών μας στο φως της αλήθειας του Ιησού. Το πρόβλημα δεν είναι στο αποτέλεσμα που περιμένουμε, αλλά στην υποβόσκουσα απόφαση να επιτεθούμε εναντίον του εαυτού μας αρνούμενοι τον Θεό. Μετά από αυτά τα πρώτα είκοσι πέντε μαθήματα, μπορείτε να δείτε τον τρόπο που - βήμα, βήμα, μάθημα με μάθημα - ο Ιησούς μας οδηγεί αργά και απαλά στην *συγκεκριμένη* εμπειρία των πιο *αφηρημένων* διδασκαλιών του κειμένου.

* Υπάρχουν περισσότερες από 140 εμφανίσεις αυτής της ιδέας σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Έχουν συγκεντρωθεί στο Παράρτημα Γ του *Concordance of A Course in Miracles*, σελ. 1101-1102.

ΜΑΘΗΜΑ 27

Πάνω από όλα θέλω να δω.

Αυτό το μάθημα και το επόμενο αποτελούν ένα ζευγάρι - «Πάνω απ' όλα θέλω να δω» και «Πάνω απ' όλα θέλω να δω τα πράγματα διαφορετικά» - και μας πηγαίνουν ένα βήμα παραπέρα στη μάθησή μας, επιστρέφοντας στο θέμα του κινήτρου. Οι δάσκαλοι αναγνωρίζουν ότι το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό που εύχονται να δουν στους μαθητές τους είναι η *επιθυμία* να μάθουν. Χωρίς το κίνητρο αυτό, *τίποτα* δεν θα λειτουργήσει στην τάξη. Αντίστοιχα, οι θεραπευτές δεν μπορούν να βοηθήσουν τους ασθενείς τους, εκτός εάν έχουν κίνητρο ν' αλλάξουν. Συνεπώς, θα πρέπει να *θέλουμε* να μάθουμε αυτά που μας διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, διαφορετικά ακόμη κι ο μεγαλύτερος δάσκαλος του κόσμου θα αποτύχει. Θέλουμε να μάθουμε τα μαθήματα του Ιησού επειδή θα μας κάνουν ευτυχισμένους. Για να γίνει αυτό, ο Ιησούς πρέπει πρώτα να μας πείσει ότι τώρα δεν είμαστε ευτυχισμένοι. Η ανάγκη του αυτή εκφράζεται όμορφα στην αρχή της ενότητας «Ο Ευτυχής Μαθητής» στο κείμενο:

Το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται έναν ευτυχισμένο μαθητή, στον οποίο να μπορεί να εκπληρώσει χαρούμενα την αποστολή Του. Εσύ που είσαι πεισματικά αφοσιωμένος στην μιζέρια πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι είσαι δυστυχισμένος και όχι ευτυχισμένος. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να

διδάξει χωρίς αυτή την αντιπαράθεση διότι εσύ πιστεύεις ότι η δυστυχία **είναι** ευτυχία. Αυτό σου έχει προκαλέσει τόσο μεγάλη σύγχυση ώστε έχεις αναλάβει να μάθεις να κάνεις αυτό που ποτέ δεν μπορείς να κάνεις, πιστεύοντας ότι μόνο αν το μάθεις θα είσαι ευτυχισμένος. (Κ-14.ΙΙ.1:1-4)

Τώρα πίσω στο ίδιο το μάθημα:

(1:1-4) Η σημερινή ιδέα εκφράζει κάτι ισχυρότερο από απλή αποφασιστικότητα. Από το σύνολο των επιθυμιών σου, δίνει προτεραιότητα στην όραση. Μπορεί να νιώσεις διστακτικός ως προς την εφαρμογή της ιδέας, επειδή δεν είσαι σίγουρος αν το εννοείς ακριβώς. Αυτό δεν έχει σημασία.

Ο Ιησούς δεν περιμένει από κανέναν να εννοεί αυτές τις λέξεις πραγματικά. Αν εγκαταλείψουμε την κρίση και επιλέξουμε την όραση, είναι γιατί έχουμε επιλέξει να παραιτηθούμε από τις επενδύσεις μας στην ιδιαιτερότητα, γεγονός που για το εγώ σημαίνει ότι αφήνουμε τον εαυτό μας εντελώς ακάλυπτο στις επιθέσεις. Το εγώ μας συμβουλεύει ότι χωρίς την ιδιαιτερότητα για να αμυνθούμε ενάντια στην εσωτερική μας κενότητα και έλλειψη, γινόμαστε ευάλωτοι στον εχθρικό κόσμο γύρω μας, που δεν επιθυμεί παρά μόνο την καταστροφή μας.

(1:5) Ο σκοπός της σημερινής άσκησης είναι να φέρει λίγο πιο κοντά την ώρα κατά την οποία αυτή η ιδέα θα ισχύει απόλυτα.

Ο Ιησούς το κάνει σαφές, όπως και σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων, ότι πρόκειται για μια διαδικασία. Έτσι, ο ίδιος δεν περιμένει από μας ξαφνικά να αφήσουμε το χέρι του εγώ και να πιάσουμε το δικό του. Αλλά θέλει να καταλάβουμε τι συνεπάγονται οι επιλογές, έτσι ώστε να γνωρίζουμε αυτό στο οποίο θα εξελιχθούμε.

(2:1) Μπορεί να μπει στον μεγάλο πειρασμό να πιστέψεις ότι σου ζητείται κάποιου είδους θυσία όταν λες ότι πάνω από όλα θέλεις να δεις.

Το θέμα της θυσίας θα εμφανιστεί αργότερα στα μαθήματα. Για το εγώ, το να δούμε μέσα από την όραση του Χριστού σημαίνει να θυσιάσουμε την προσωπική μας ταυτότητα, η οποία βασίζεται στο διαχωρισμό και την κρίση, το φόβο και το μίσος. Από την οπτική γωνία του εγώ η θυσία εμπλέκεται αναμφίβολα αν θέλουμε να επιβιώσουμε: είτε θα θυσιάσουμε την ευτυχία και τη απόλαυσή μας για να εξιλεθούμε για τις αμαρτίες του παρελθόντος ή πρέπει άλλοι να θυσιαστούν για μας, για να είμαστε ευτυχισμένοι και γαλήνιοι. Είτε έτσι είτε αλλιώς, κάποιος πρέπει να χάσει έτσι ώστε κάποιος άλλος να κερδίσει, αυτή είναι η αρχή του εγώ, ή ό ένας ή ο άλλος. Οι επόμενες προτάσεις παρέχουν την απάντηση του Αγίου Πνεύματος, για την αρχή της θυσίας:

(2:2-5) Αν αισθανθείς κάποια ανησυχία όσον αφορά την έλλειψη επιφύλαξης σχετικά με αυτή την δήλωση, μπορείς να προσθέσεις:

Η αληθινή όραση δεν κοστίζει τίποτα σε κανέναν.

Αν ο φόβος της απώλειας επιμένει ακόμα, πρόσθεσε ακόμα:

Μπορεί μόνο να ευλογεί.

Ο Ιησούς μας προτρέπει να εκφράσουμε το βαθύτερο κίνητρό μας, για να μάθουμε με το να προσπαθούμε να θυμόμαστε το μάθημα καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας όσο το δυνατόν συχνότερα. Θα πρέπει να σημειωθεί εδώ, και θα επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, ότι δεν είναι αμαρτία όταν το ξεχνάμε. Πράγματι, η λησμονιά αυτή μας δίνει πολύ χρήσιμες πληροφορίες για τους εαυτούς μας. Αν θέλουμε πραγματικά να μάθουμε αυτή τη διδασκαλία, θα πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε πόσο αντιστεκόμαστε στη μάθησή της. Θα αποτυγχάνουμε πάντα στην πρόοδο της μάθησής μας, εκτός αν μπορέσουμε να αναιρέσουμε αυτή την αντίσταση - που γεννήθηκε από το

φόβο μας να μην χάσουμε τον εαυτό μας. Το πρώτο βήμα σ' αυτή τη διαδικασία της αναίρεσης είναι να έχουμε επίγνωση του προβλήματος. Μόνο τότε μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε πραγματικά και να προχωρήσουμε.

(3) Η σημερινή ιδέα χρειάζεται πολλές επαναλήψεις για να έχουμε το μεγαλύτερο δυνατό όφελος. Θα πρέπει να χρησιμοποιείται τουλάχιστον κάθε μισή ώρα, και περισσότερο αν είναι δυνατόν. Θα μπορούσες να προσπαθήσεις για κάθε δεκαπέντε ή είκοσι λεπτά. Σου συνιστούμε να θέσεις ένα συγκεκριμένο χρόνο για την εφαρμογή της όταν ξυπνήσεις ή λίγο μετά, και να προσπαθήσεις να επιμείνεις σε αυτό όλη την ημέρα. Δεν θα είναι δύσκολο να το πετύχεις, ακόμα κι αν βρεθείς σε κάποια συζήτηση, ή σε κάποια άλλη δραστηριότητα εκείνη την ώρα. Μπορείς να επαναλαμβάνεις από μέσα σου μια σύντομη πρόταση χωρίς καμιά ενόχληση.

Όμως ο Ιησούς γνωρίζει το ακροατήριό του, και έτσι μας μιλά ευγενικά. Αφενός, κάνει έκκληση να μάθουμε το κίνητρό μας, που εκφράζεται με την προτεινόμενη αύξηση της περιόδου εξάσκησης · και αφετέρου, μας θυμίζει να μην αισθανόμαστε ένοχοι όταν αντιστεκόμαστε, όπως διαβάζουμε τώρα:

(4:1-5) Το πραγματικό ερώτημα είναι, πόσο συχνά θα το θυμάσαι; Πόσο θέλεις πραγματικά η σημερινή ιδέα να είναι αλήθεια; Απάντησε σε μια από αυτές τις ερωτήσεις, και θα έχεις απαντήσει και στην άλλη. Πιθανόν να χάσεις κάποιες εφαρμογές, ίσως μάλιστα αρκετές. Μην νιώσεις ενόχληση γι αυτό, παρά προσπάθησε να μείνεις πιστός στο πρόγραμμά σου από δω και πέρα.

Έτσι, ο Ιησούς μας λέει να μην αισθανόμαστε ένοχοι όταν το ξεχνάμε. Ο ίδιος περιμένει ότι θα το ξεχάσουμε. Αλλά μας λέει ότι όταν θυμηθούμε ότι έχουμε ξεχάσει, τουλάχιστον θα πρέπει να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε γιατί το κάναμε αυτό: διότι δεν είμαστε τόσο σίγουροι ότι πραγματικά θέλουμε να μάθουμε αυτά τα μαθήματα. Ένα μέρος μας προφανώς θέλει · αλλιώς δεν θα τα κάναμε. Ωστόσο, υπάρχει ένα άλλο μέρος που έχει σοβαρές επιφυλάξεις αν θα πρέπει να συνεχίσουμε σε αυτό το πνευματικό μονοπάτι. Η ταύτισή μας με το εγώ και το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της κρίσης, εξακολουθούν να είναι αρκετά ισχυρά.

(4:6) Αν αισθανθείς ότι ήσουν απόλυτα ειλικρινής έστω για μια φορά όλη την ημέρα όταν επαναλάμβανες την σημερινή ιδέα, μπορείς να είσαι σίγουρος ότι έχεις γλιτώσει πολλά χρόνια προσπάθειας.

Στο κείμενο, ο Ιησούς αναφέρεται στην εξοικονόμηση χιλιάδων χρόνων (π.χ., Κ-1.ΙΙ.6:7). Ακόμα κι αν μπορέσετε να είστε ειλικρινείς μόνο μία φορά κατά τη διάρκεια της ημέρας, αυτό έχει ήδη επιτευχθεί σε μεγάλο βαθμό. Είναι χρήσιμο να θυμηθούμε ότι η γραμμικότητα του χρόνου είναι μια ψευδαίσθηση, και δεδομένου ότι η ίδια η ύπαρξή μας είναι βασισμένη στην πραγματικότητα του χρόνου και του χώρου, είναι αδύνατο να κατανοήσουμε την αλήθεια της τελευταίας δήλωσης. Ευτυχώς, η κατανόησή μας δεν είναι απαραίτητη, μόνο η μικρή μας προθυμία. (Κ-18.ΙV.7:5-6)

Στο επόμενο μάθημα ο Ιησούς ασχολείται εκτενέστερα με αυτές τις ιδέες.

ΜΑΘΗΜΑ 28

Πάνω απ' όλα θέλω να δω τα πράγματα διαφορετικά.

(1) Σήμερα δίνουμε πιο συγκεκριμένη εφαρμογή στην χθεσινή ιδέα. Σε αυτές τις περιόδους πρακτικής, θα κάνεις μια σειρά από συγκεκριμένες δεσμεύσεις. Το ζήτημα αν θα τις τηρήσεις στο μέλλον δεν μας απασχολεί σε αυτό το σημείο. Αν είσαι πρόθυμος να τις τηρήσεις τουλάχιστον τώρα, έχεις ήδη αρχίσει να τις τηρείς. Και είμαστε ακόμα στην αρχή.

Η θεμελιώδης δέσμευση είναι να αποδείξουμε ότι η ταυτότητά μας στο σύνολό της στηρίζεται σε ένα ψέμα - ή για να το διατυπώσουμε με λιγότερο απειλητικό τρόπο, η δέσμευση είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς κάνουμε λάθος και ο Ιησούς έχει δίκιο: υπάρχει ένας άλλος τρόπος να δούμε τον κόσμο. Για άλλη μια φορά ο Ιησούς δεν εφαρμόζει σε μας κάποια πίεση χρόνου · έχει απόλυτη επίγνωση ότι αντιστεκόμαστε (ή φοβόμαστε) να δεσμευθούμε. Παρεμπιπτόντως η τελευταία φράση του, θυμίζει το σχόλιό που έκανε προς τους ψυχοθεραπευτές:

Οι πιο πολλοί επαγγελματίες ψυχοθεραπευτές βρίσκονται ακόμα στα πολύ αρχικά στάδια του πρώτου ταξιδιού. Ακόμα κι εκείνοι που έχουν αρχίσει να καταλαβαίνουν τί πρέπει να κάνουν μπορεί ακόμα να αντιτίθενται στο ξεκίνημα. (Ψ-3.11.8:5-6)

Είναι ξεκάθαρο ότι ο Ιησούς μας βλέπει όλους ως αρχάριους, που αντιστέκονται στην αλλαγή και την εξέλιξη.

(2:1-5) Μπορεί ν' αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο σημαντικό να λες, για παράδειγμα, «Πάνω απ' όλα θέλω να δω αυτό το τραπέζι διαφορετικά». Από μόνο του δεν είναι καθόλου σημαντικό. Όμως τι είναι από μόνο του; Και τι σημαίνει «από μόνο του»; Βλέπεις πολλά ξεχωριστά πράγματα για τον εαυτό σου μόνο, πράγμα που σημαίνει ότι στην πραγματικότητα δεν βλέπεις καθόλου.

Το Μάθημα 183 επικεντρώνεται ακριβώς στην ιδέα του να δίνουμε διαφορετικά ονόματα στα «ξεχωριστά πράγματα» μέσα στον κόσμο, μια διαδικασία που αντικατοπτρίζει την ανάγκη του εγώ να κάνει το διαχωρισμό και την ατομικότητα, πραγματικότητα. Ο Ιησούς μας ζητά να κατανοήσουμε το υποβόσκωνθέμα των μαθημάτων του, το οποίο είναι ότι όλα είναι ίδια, επειδή όλα μοιράζονται τον ίδιο σκοπό. Στο επίπεδο της *μορφής*, τα πράγματα στον κόσμο είναι σαφώς διαφορετικά και έχουν διαφορετικό σκοπό το ένα από το άλλο. Στο επίπεδο του *περιεχομένου*, ωστόσο, μοιραζόμαστε τον έναν σκοπό, της θεραπείας του νου μας. Υπό αυτή την έννοια τα πάντα είναι ίδια, επειδή όλα τα πράγματα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την επίτευξη αυτού του σκοπού. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, πρέπει να θυμόμαστε, ότι αφορούν το *περιεχόμενο*, όχι τη *μορφή*.

(2:6-8) Ή βλέπεις, ή όχι. Όταν δεις ένα πράγμα με διαφορετικό τρόπο, θα δεις και όλα τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο. Το φως που θα δεις σε οποιοδήποτε από αυτά είναι το ίδιο φως που θα δεις σε όλα.

Δεν αλλάζει αυτό που βρίσκεται εξωτερικά, παρά μόνο το ότι επιλέγουμε άλλο δάσκαλο. Όταν ο εσωτερικός μας Δάσκαλος έχει αλλάξει, θα δούμε τα πάντα μέσα από τα δικά Του μάτια και όχι του εγώ.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν μιλά για κάποιο φυσικό φως. Το φως που θα δούμε είναι το φως της όρασης του Χριστού, το φως της κατανόησης που αναγνωρίζει έναν σκοπό που μοιράζεται, ή ένα κοινό σκοπό σε όλους και σε όλα.

(3) Όταν λες, «Πάνω απ' όλα θέλω να δω αυτό το τραπέζι διαφορετικά,» κάνεις μια δέσμευση να αποσύρεις τις όποιες προηγούμενες ιδέες είχες για το τραπέζι, και να ανοίξεις το νου σου στο τι

είναι, και στο γιατί είναι. Δεν το προσδιορίζεις με όρους του παρελθόντος. Ρωτάς τι είναι, αντί να του λες τι είναι. Δεν δεσμεύεις την σημασία του στην μικροσκοπική εμπειρία σου στα τραπέζια, ούτε περιορίζεις τον σκοπό του στις μικρές σου προσωπικές σκέψεις.

Η ταπεινότητα λέει: «Εγώ δεν ξέρω». Ένα τραπέζι δεν είναι σημαντικό, αφού συνήθως δεν προβάλλουμε πάνω σ' αυτό, απλώς χρησιμοποιείται εδώ ως παράδειγμα για διευκρίνιση. Αυτό που είναι πιο σημαντικό είναι η ταπεινότητά μας, να παραδεχθούμε ότι δεν γνωρίζουμε το νόημα και το σκοπό μιας σχέσης ή μιας κατάστασης. Αν νομίζουμε ότι γνωρίζουμε, ποτέ δεν θα είμαστε ανοικτοί για να λάβουμε την απάντηση και να μάθουμε την αλήθεια. Το να εμμένουμε στο παρελθόν είναι αυτό που αντικατοπτρίζει την αλαζονική πίστη ότι γνωρίζουμε, η άμυνα ενάντια στην όραση που προκύπτει από την επιλογή της άγιας στιγμής.

(4:1-2) Δεν θα αμφισβητείς αυτό που έχεις ήδη προσδιορίσει. Και ο σκοπός αυτών των ασκήσεων είναι να κάνεις ερωτήσεις και να λάβεις τις απαντήσεις.

Άλλη μια φορά, χρειάζεται η ταπεινοφροσύνη μας. Αν νομίζετε ότι έχετε κατανοήσει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν θα είστε ανοικτοί σε ότι σας διδάσκουν. Αν νομίζετε ότι έχετε κατανοήσει το σκοπό κάθε συγκεκριμένου μαθήματος του βιβλίου εργασιών, δεν θα είστε ανοικτοί για να λάβετε την απάντηση που έχει για σας ο Ιησούς. Αν νομίζετε ότι καταλαβαίνετε, ένα τείχος πέφτει ξαφνικά μπροστά από το νου σας και δεν μπορείτε να διδαχτείτε τίποτα. Θα νομίζετε ότι έχετε διδαχθεί, αλλά αυτό που θα «μάθετε» είναι απλώς αυτό που το δικό σας εγώ θέλησε εξ αρχής να μάθετε. Έχουμε ήδη εξετάσει αυτό το δυσδιάκριτο τέχνασμα του εγώ, όπου συνειδητά πιστεύουμε ότι ζητάμε βοήθεια, αλλά το μόνο που πραγματικά κάνουμε είναι να λέμε στον Ιησού αυτό που θέλουμε να μας πει, καθορίζοντας το πρόβλημά μας ή διαμορφώνοντας την ερώτησή μας. Αυτό αναπόφευκτα υπαγορεύει την απάντηση που θα λάβουμε, περιορίζοντάς τον με αυτόν τον τρόπο. Ο ίδιος μας το θυμίζει στο κείμενο:

... Είσαι τόσο επιλεκτικός στην αμφισβήτησή σου όσο και στην αντίληψή σου. Ένας ανοιχτός νους είναι πιο έντιμος από αυτό. (Κ-13.ΙV.3:7-8)

Όλο αυτό βέβαια, θυμίζει ότι περιορίζουμε οντολογικά τον Θεό μέσω του προσδιορισμού της φύσης του εαυτού μας. Ο Ιησούς μ' αυτό τον τρόπο μας βοηθά να αναιρέσουμε ή να ξεμάθουμε όλα όσα πιστεύουμε για τα πάντα - αποκτώντας έναν ανοιχτό νου-που συμπεριλαμβάνει και όσα πιστεύουμε γι' αυτά τα μαθήματα. Όπως δηλώνει στο κείμενο:

Για να μάθεις αυτά τα μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις μέχρι τώρα. Ούτε μία δεν μπορεί να κρατηθεί κρυφή και θολή χωρίς να βάλει σε κίνδυνο την μάθησή σου. (Κ-24.εισ.2:1-2)

(4:3-5) Λέγοντας, «Πάνω απ' όλα θέλω να δω αυτό το τραπέζι με διαφορετικό τρόπο,» δεσμεύεσαι να δεις. Δεν είναι μια αποκλειστική δέσμευση. Είναι μια δέσμευση που εφαρμόζεται τόσο για το τραπέζι, όσο και για οτιδήποτε άλλο, ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο.

Βλέπουμε ξανά τις προσπάθειες του Ιησού να μας παρακινήσει να μάθουμε αυτό που μας διδάσκει και να γενικεύσουμε αυτή την όραση σε όλα τα πράγματα. Πράγματι αν δεν μπορεί να γενικευθεί, δεν είναι αληθινή όραση.

(5) Πραγματικά θα μπορούσες να κερδίσεις την όραση από αυτό μόνο το τραπέζι, αν απέσυρες όλες τις προηγούμενες ιδέες σου γι αυτό, και το κοίταζες με ένα εντελώς ανοιχτό νου. Έχει κάτι να σου δείξει · κάτι όμορφο και καθαρό απεριόριστης αξίας, γεμάτο ευτυχία και ελπίδα. Κρυμμένος κάτω από όλες τις ιδέες σου γι αυτό, βρίσκεται ο πραγματικός σκοπός του, ο σκοπός που μοιράζεται με όλο το σύμπαν.

Ο σκοπός που είναι κοινός με όλο το σύμπαν είναι η συγχώρεση - «όμορφη και καθαρή και απεριόριστη αξία» - η πηγή της αληθινής ευτυχίας και της αυθεντικής ελπίδας. Κανένα απ' αυτά δεν προκύπτει από το τραπέζιτο ίδιο, την εμπειρία ή από ένα πρόσωπο. Αντίθετα, η ευτυχία και η ελπίδα μας έρχεται από τον σκοπό, η ομορφιά του οποίου βρίσκεται στην ομορφιά του Δασκάλου που έχετε διαλέξει. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο σκοπός είναι το σημαντικότερο στοιχείο. Για να το ξαναπώ, ο σκοπός δεν είναι εγγενής στο αντικείμενο, αλλά στην απόφαση που πάρθηκε από το νου να μάθει από το Άγιο Πνεύμα πώς να βλέπει τον κόσμο πραγματικά.

(6) Χρησιμοποιώντας το τραπέζι σαν αντικείμενο για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας, στην πραγματικότητα ζητάς να δεις το σκοπό του σύμπαντος. Θα ζητήσεις το ίδιο πράγμα από κάθε αντικείμενο που χρησιμοποιείς στις περιόδους πρακτικής. Και κάνεις και μια δέσμευση στο καθένα από αυτά να αφήσεις να σου αποκαλυφθεί ο σκοπός του, αντί να θέτεις την δική σου κρίση πάνω σε αυτόν.

Η κρίση σας προέρχεται από μια σκέψη η οποία λέει ότι εσείς έχετε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Ότι εσείς θα τον διδάξετε αυτό που τα μαθήματά του θα έπρεπε να σας διδάξουν, αντί να είστε πρόθυμοι να έχετε αυτόν για δάσκαλό σας. Όμως, όταν είμαστε πρόθυμοι, μπορούμε να διδαχτούμε την εγγενή ομοιότητα όλων των πραγμάτων στο σύμπαν. Είναι ίδια επειδή μοιράζονται τον ίδιο σκοπό. Ο σκοπός, το επισημαίνουμε ξανά, είναι το παν.

Θυμηθείτε επίσης, ότι χρειάζεται να εργαστείτε στοχεύοντες τις ιδέες αυτών των ασκήσεων έχοντας ως δεδομένο τις σκέψεις σας τη στιγμή που τις κάνετε. Αυτή η συγκεκριμένη εξάσκηση, όταν γίνεται όσο το δυνατόν συχνότερα, θα διευκολύνει την εκπαίδευσή σας.

Οι τελευταίες παράγραφοι επαναλαμβάνουν τη μη ψυχαναγκαστική, αλλά στοχαστική εφαρμογή των ασκήσεων της ημέρας. Προσπαθούμε να θυμόμαστε ότι *θέλουμε* να μάθουμε αυτό που μας διδάσκει ο Ιησούς- για να δούμε τον κόσμο με διαφορετικό τρόπο:

(7-8) Σήμερα θα έχουμε έξι πρακτικές περιόδους από δύο λεπτά, κατά τις οποίες πρώτα θα δηλώνεις την σημερινή ιδέα, και έπειτα θα την εφαρμόζεις σε ό,τι βλέπεις γύρω σου. Και όχι μόνο θα πρέπει να επιλέγεις τα αντικείμενα εφαρμογής στην τύχη, αλλά στο κάθε ένα θα πρέπει να ανταποκρίνεσαι με ίση ειλικρίνεια, όσον αφορά την εφαρμογή της σημερινής ιδέας, προσπαθώντας έτσι ν' αναγνωρίσεις την ίση αξία όλων στην συνεισφορά τους στο να δεις.

Ως συνήθως, οι εφαρμογές θα πρέπει να περιλαμβάνουν το όνομα του αντικειμένου που φωτίζει η ματιά σου, και θα πρέπει να αφήσεις τα μάτια σου επάνω του όσο λες:

Πάνω απ' όλα θέλω να δω αυτό το _____ διαφορετικά.

Κάθε εφαρμογή θα πρέπει να γίνεται αρκετά αργά, και όσο το δυνατόν πιο στοχαστικά. Δεν υπάρχει λόγος βιασύνης.

«Αρκετά αργά», «όσο το δυνατόν πιο στοχαστικά», «χωρίς βιασύνη». Αυτά θα πρέπει να είναι τα συνθήματα των ημερών μας. Ως νέος μας δάσκαλος, ο Ιησούς μας ζητά να υιοθετήσουμε μια νέα αντίληψη - που αποφεύγει την ένταση και την πίεση της αναίρεσης του εγώ μας, αλλά που αντίθετα αναζητά στην ευγενική και υπομονετική προσέγγιση που μας παρέχει ο ίδιος στις ασκήσεις αυτές. Καθώς διδασκόμαστε ότι τα καθημερινά μας μαθήματα είναι ίδια, δεν έχει σημασία η μορφή τους. Επομένως, σημαντικά κι ασήμαντα, μεγάλα και μικρά, γίνονται άσχετοι προσδιορισμοί των γεγονότων και των σχέσεων. Ενώνοντας όλα αυτά ως ένα, έχουμε μια και μοναδική επιλογή να κάνουμε: το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Επιλέγοντας τη Φωνή του Θεού να μας καθοδηγεί, οι ζωές μας επιβραδύνονται σε ένα ήσυχο ρυθμό που έχουν εκείνοι που γνωρίζουν ότι

το αποτέλεσμα είναι βέβαιο. Έτσι, συνεχίζουμε έχοντας εμπιστοσύνη ότι ο Δάσκαλός μας θα μας διδάξει όλα όσα πρέπει να γνωρίζουμε, και ότι με τον καιρό, θα μάθουμε τα μαθήματά Του.

ΜΑΘΗΜΑ 29

Ο Θεός είναι μέσα σε όλα όσα βλέπω.

Όταν οι άνθρωποι επιδιώκουν να ασκήσουν κριτική στα *Μαθήματα Θαυμάτων* τότε αυτά στηρίζονται στον πανθεϊσμό - μια μεγάλη αίρεση για τους Καθολικούς που διδάσκει ότι ο Θεός βρίσκεται κυριολεκτικά στην υλικότητα που είναι εκδήλωσή Του - ως χαρακτηριστικά παραδείγματα επιλέγονται, το συγκεκριμένο μάθημα, καθώς κι αυτό που ακολουθεί. Πριν από πολλά χρόνια είχα μιλήσει με ένα Ιησουίτη ιερέα, ο οποίος θύμιζε έναν κυνηγό αιρέσεων της παλιάς εποχής. Έναν πολύ συντηρητικό Καθολικό που η κύρια λειτουργία του στη ζωή ήταν να βρει κάθε αιρετική διδασκαλία στο σύγχρονο Χριστιανισμό. Όταν άκουσε για μένα και τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, έθεσε ως σκοπό του να σώσει τις μοναχές και τους ιερείς με τους οποίους είχα συνεργαστεί, για να μην πέσουν στα βάθη της απώλειας λόγω αυτών των μαθημάτων. Πέρασα κάποια ώρα μαζί του ένα απόγευμα, στο διάστημα κατά το οποίο προχώρησε σε απαρίθμηση των αιρέσεων που εκφράζονται στα Μαθήματα. Είχε εξετάσει μόνο το βιβλίο εργασιών, και είχε ξοδέψει μεγάλο χρονικό διάστημα με αυτό το συγκεκριμένο μάθημα για να αποδείξει τον πανθεϊσμό των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Είναι, όντως, αλήθεια ότι αν πάρουμε τον τίτλο τοις μετρητοίς, «Ο Θεός είναι σε όλα όσα βλέπω» φαίνεται να είναι πανθεϊστικό: Ο Θεός είναι μέσα σε αυτό τραπέζι, ο Θεός είναι μέσα σε αυτή τη καρέκλα, ο Θεός είναι μέσα στο σώμα, ο Θεός είναι μέσα στα φυτά, κλπ. Ωστόσο, αυτό που γίνεται σαφές καθώς μελετάτε το μάθημα προσεκτικά είναι, ότι δεν μιλάει γι' αυτό ο Ιησούς. Το θέμα αυτών των δύο μαθημάτων - Μαθήματα 29 και 30 - είναι ότι ο σκοπός του Θεού - δηλαδή, ο σκοπός της συγχώρεσης - βρίσκεται σε όλα όσα βλέπω. Αυτό συμβαίνει επειδή ο σκοπός βρίσκεται στο νου, το οποίο θα εξηγηθεί καθώς προχωράμε.

Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί τη συζήτησή μου στην Εισαγωγή αυτού του βιβλίου για τον τρόπο χρήσης της γλώσσας στο βιβλίο εργασιών, όσο και στα *Μαθήματα Θαυμάτων* τα ίδια, που μπορεί να είναι παραπλανητική. Για παράδειγμα όπως ανέφερα και πριν, ιδιαίτερα στο βιβλίο εργασιών, ο Ιησούς όταν λέει *Θεός*, στην πραγματικότητα αναφέρεται στο *Άγιο Πνεύμα*. Παραθέτω ένα ξεκάθαρο παράδειγμα που βρίσκεται στο Μάθημα 193, «Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θέλει να μάθω», όπου στο ίδιο το μάθημα ο Ιησούς αναφέρει ξεκάθαρα ότι ο Θεός δεν διδάσκει, γιατί αυτός είναι ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος. Σε αυτό το μάθημα επίσης, λέγοντας ο σκοπός του Θεού είναι σε όλα όσα βλέπω, ο Ιησούς πραγματικά μιλά για τον σκοπό της διδασκαλίας του Αγίου Πνεύματος.

(1) Η σημερινή ιδέα εξηγεί γιατί μπορείς να δεις τον συνολικό σκοπό μέσα στο καθετί. Εξηγεί γιατί τίποτα δεν είναι ξεχωριστό το ίδιο ή από μόνο του. Εξηγεί γιατί τίποτα απ' ό,τι βλέπεις δεν σημαίνει κάτι. Στην πραγματικότητα εξηγεί κάθε ιδέα που έχουμε χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα, και όλες όσες ακολουθούν. Η σημερινή ιδέα είναι ολόκληρη η βάση της όρασης.

Όπως θα δούμε στο επόμενο μάθημα, η όραση δεν έχει να κάνει με τα μάτια του σώματος, αλλά με μια κατάσταση του νου ή μια στάση. Πιο συγκεκριμένα, όραση αποκαλείται το να έχουμε επιλέξει τον Ιησού ως δάσκαλό μας, έτσι ώστε τώρα, δικάτουε είναι τα «μάτια» μέσα από τα οποία βλέπουμε. Διδασκόμαστε ότι το μέσα και το έξω είναι το ίδιο. Επομένως, αυτό που αντιλαμβανόμαστε

εξωτερικά δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια σκιά των όσων έχουμε πρώτα αντιληφθεί μέσα μας. Όταν ο Ιησούς λέει ότι «ο Θεός είναι σε όλα όσα βλέπω», εννοεί ότι ο Θεός είναι σε όλα όσα σκέφτομαι, γιατί το να βλέπουμε και το να σκεφτόμαστε είναι το ίδιο: η αντίληψη προέρχεται από τις σκέψεις, και παραμένει ένα με αυτές. Η βάση για την όραση λοιπόν είναι να διακρίνουμε το σκοπό του Θεού. Βλέπω τη συγχώρεση σε όλα όσα βλέπω διότι έχω απολύσει το εγώ από δάσκαλό μου, και προσέλαβα τον Ιησού. Θα αναφέρουμε ξανά αυτές τις δύο δηλώσεις, εξετάζοντάς τις μαζί «Παραιτήσου τώρα από την θέση του δασκάλου του εαυτού σου... γιατί δε διδάχτηκες σωστά» (Κ-12.Υ.8:3 · Κ-28.Ι.7:1). Εκείνη τη στιγμή, οτιδήποτε αντιλαμβάνομαι, σκέφτομαι και αισθάνομαι, είναι αντίθετο από αυτό που ήταν πριν επιλέξω ως νέο μου δάσκαλο τον Ιησού.

(2:1-3) Πιθανόν να βρίσκεις ότι αυτή την ιδέα είναι πολύ δύσκολο να την αντιληφθείς αυτή την στιγμή. Μπορεί να την βρεις ανόητη, άσχετη, παράλογη, αστεία, ακόμα και αμφισβητήσιμη. Σίγουρα ο Θεός δεν βρίσκεται για παράδειγμα σε ένα τραπέζι, έτσι όπως το βλέπεις.

Το βρίσκουμε δύσκολο, διότι πιστεύουμε ότι πραγματικά υπάρχει ένα τραπέζι που είναι διαχωρισμένο από το σώμα μας, και ότι τα μάτια μας πράγματι το αντιλαμβάνονται - την απατηλή εκδοχή της αντίληψης του κόσμου. Υπό την έννοια αυτή ο Θεός, δεν μπορεί να είναι στο τραπέζι διότι δεν υπάρχει τραπέζι. Και πάλι, αυτό που πρέπει να τονίσουμε είναι ότι ο Ιησούς μετατοπίζει τη βαρύτητα από αυτό που αντιλαμβανόμαστε *εξωτερικά* σε αυτό που βλέπουμε *εσωτερικά*. Η εστίαση της διδασκαλίας του βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε - στις σκέψεις μας - που έχουν να κάνουν μόνο με το σκοπό ή το δάσκαλο που επιλέγουμε.

Παρεμπιπτόντως, αν δεν έχει ήδη προκύψει σε κάποιον μαθητή που κάνει αυτά τα μαθήματα για πρώτη φορά, αυτά τα δύο μαθήματα θα πρέπει να κάνουν απολύτως σαφές πόσο ριζικά διαφορετική είναι εδώ η διδασκαλία του Ιησού. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν έχουν καμία σχέση με αυτά που διδάσκονται συνήθως σε άλλες πνευματικές διδασκαλίες. Αυτή η ριζικά διαφορετική διδασκαλία στηρίζεται στην υποβόσκουσα μεταφυσική που διδάσκει ότι ο φαινομενικός κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Επομένως, αυτό που αντιλαμβανόμαστε και σκεφτόμαστε εδώ, δεν είναι καθόλου πραγματικό. Αυτό που συνεπάγεται λοιπόν, είναι ότι η πραγματική δραστηριότητα δεν είναι αυτό που συμβαίνει στα σώματά μας ή στον κόσμο, αλλά στο νου μας. Αυτό διατυπώνεται πιο ξεκάθαρα σε αυτά τα μαθήματα από ό,τι μέχρι τώρα.

(2:4) Και όμως, χθες τονίσαμε ότι ένα τραπέζι μοιράζεται το σκοπό του σύμπαντος.

Αυτός ο σκοπός, για να το επαναλάβω, είναι κάποιο αντικείμενο που φαίνεται να είναι έξω από εμάς, πάνω στο οποίο προβάλλουμε τις εγωικές σκέψεις του νου μας. Με τον Ιησού ως δάσκαλό μας τώρα εξετάζουμε αυτό που έχουμε αντιληφθεί και το βλέπουμε διαφορετικά. Η συγχώρεση προϋποθέτει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά καθρεφτίζει αυτό που πρώτα έχουμε κάνει πραγματικό εσωτερικά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο - δηλώνοντας τον μοναδικό ορισμό των Μαθημάτων - συγχωρούμε τους αδελφούς μας για αυτό που *δεν* έχουν κάνει · δεν έχουν κάνει τίποτα, με την έννοια του ότι έχουν τη δύναμη να απομακρύνουν την ειρήνη μας. Αυτό που χρειάζεται να συγχωρεθεί επομένως, είναι οι δικές μας σκέψεις ενοχής, που γεννήθηκαν από την πεποίθηση ότι έχουμε διαχωριστεί από την ειρήνη · αυτή την ενοχή έχουμε προβάλλει επάνω στους άλλους.

(2:5) Και ό,τι μοιράζεται το σκοπό του σύμπαντος μοιράζεται και το σκοπό του Δημιουργού του.

Εδώ ο Ιησούς χρησιμοποιεί τις λέξεις *σύμπαν* και *Δημιουργός* ελεύθερα - άλλο ένα παράδειγμα της «ελεύθερης» γλώσσας των Μαθημάτων - γιατί προφανώς μιλάει για το φυσικό σύμπαν. Αλλά ο Θεός δεν μπορεί να είναι ο δημιουργός του υλικού κόσμου, όπως είναι σαφώς ξεκάθαρο σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Εάν πάρετε αυτές τις προτάσεις κυριολεκτικά, θα καταλήξετε να τραβάτε τα

μαλλιά σας, επειδή φαίνεται να λένε ακριβώς το αντίθετο από αυτό που διδάσκει ο Ιησούς σε άλλο σημείο. Χρειάζεται να κατανοήσετε το περιεχόμενό τους διδάσκει, και όχι να το υπεραναλύετε και να διαφωνείτε με τη μορφή. Θα επιστρέφω συχνά σε αυτό το σημαντικό θέμα.

(3:1) Δοκίμασε, λοιπόν, σήμερα, να μάθεις να βλέπεις όλα τα πράγματα με αγάπη, εκτίμηση και ανοικτό νου.

Εάν επιλέξετε τον Ιησού ως δάσκαλό σας θα ταυτιστείτε με την αγάπη του. Έτσι, αυτό που βλέπετε έξω θα είναι μια έκφραση της αγάπης ή μια έκκληση γι' αγάπη. Θα βλέπετε τον κόσμο αναγνωρίζοντας την αξία του, ιδιαίτερα τις ιδιαίτερες σχέσεις σας, γιατί αυτές θα έχουν γίνει οι ευκαιρίες για να μάθετε ότι έχετε συγχωρεθεί και το εγώ σας μπορεί να αναιρεθεί. «Ανοικτός νους» [ευρύτητα πνεύματος] σημαίνει ότι ο νους σας δεν είναι πλέον κλειστός στην αλήθεια του Αγίου Πνεύματος. Όταν επιλέγουμε το εγώ ως δάσκαλό μας και απορρίπτουμε το Άγιο Πνεύμα, ο νους μας καθίσταται κλειστός στην αλήθεια Του. «Ο ανοικτός νους» εδώ, όπως και στο δέκατο χαρακτηριστικό των δασκάλων του Θεού που εξετάστηκε στο εγχειρίδιο των διδασκάλων (Εγχ-4.Χ), σημαίνει ότι ο νους μας είναι ανοικτός στην αγάπη του Ιησού. Δεν υπάρχει λοιπόν καμία στρέβλωση στον τρόπο σκέψης μας, το οποίο με τη σειρά του σημαίνει ότι δεν υπάρχει στρέβλωση στην αντίληψή μας. Ό,τι ακούμε και βλέπουμε θα προέρχεται από την αγάπη, και όχι από τις προβολές των εγωικών σκέψεων για τα αντικείμενα της αντίληψής μας.

(3:2-4) Τώρα δεν τα βλέπεις [δηλαδή, δεν βλέπεις τα πράγματα όπως είναι πραγματικά]. Πώς να γνωρίζεις τι υπάρχει μέσα σ' αυτά; Τίποτα δεν είναι όπως σου φαίνεται.

Αυτή είναι άλλη μια από τις φράσεις αυτές που, αν σταματήσετε και διαλογιστείτε πάνω σε αυτή, θα σας φέρει εξαιρετική ανησυχία. Εάν δεν βλέπετε τίποτα όπως είναι - «τίποτα δεν είναι όπως σου φαίνεται» - και όλα όσα αντιλαμβάνεστε είναι λάθος, τότε ο τρόπος που αντιλαμβάνεστε τον *εαυτό* σας πρέπει να είναι επίσης λάθος. Όλες οι σκέψεις σας για τα πάντα είναι λάθος.

(3:5-6) Ο άγιος σκοπός του βρίσκεται πέρα από την περιορισμένη ακτίνα αντίληψης. Όταν η όραση θα σου έχει δείξει την αγιότητα που φωτίζει τον κόσμο, τότε θα καταλάβεις πλήρως την σημερινή ιδέα.

Αυτή είναι μια αναφορά στο μάθημα 15, σχετικά με την ιδέα να βλέπουμε σπίθες φωτός γύρω από τα αντικείμενα. Ο Ιησούς το κάνει πολύ σαφές εδώ, καθώς και στα μαθήματα που έχουμε ήδη μελετήσει, ότι δεν μιλά για αύρες ή οποιαδήποτε μορφή εξωτερικού φωτός. Αναφέρεται σε ένα διαφορετικό τρόπο όρασης · μια όραση που βασίζεται στο φως της αλήθειας, τη νέα κατανόηση που έρχεται όταν επιλέγουμε αυτόν αντί για την περιορισμένη ζώνη των στρεβλώσεων του εγώ («την περιορισμένη ακτίνα»).

(3:7) Και δεν θα μπορείς να καταλάβεις πως σου είχε φανεί τόσο δύσκολο κάποτε.

Όλοι είχαμε αυτή την εμπειρία κάποια στιγμή: Όταν ακόμα και για μια στιγμή ο νους μας είναι καθαρός - όταν οι ενοχικές και επικριτικές σκέψεις έχουν φύγει και αισθανόμαστε την αγάπη του Ιησού μέσα μας - τα πάντα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* γίνονται πεντακάθαρα. Όταν παρουσιάζεται ο φόβος από την συνειδητοποίηση των συνεπειών του τι σημαίνει να έχουμε άδικο και ο Ιησούς να έχει δίκιο, ο νους μας κλείνει ξανά και η όραση και η αντίληψη παραμορφώνονται.

Οι δύο τελευταίες παράγραφοι επαναλαμβάνουν τις συνηθισμένες οδηγίες:

(4) Οι έξι δίλεπτες περίοδοι πρακτικής για σήμερα θα πρέπει να ακολουθήσουν το γνωστό πλαίσιο: Άρχισε επαναλαμβάνοντας από μέσα σου την ιδέα, και μετά εφάρμοσέ την σε τυχαία επιλεγμένα αντικείμενα γύρω σου, ονομάζοντας το κάθε ένα ξεχωριστά. Προσπάθησε να

αποφύγεις την τάση του «εγώ» σου να επιλέγει, πειρασμός που μπορεί να είναι ιδιαίτερα έντονος με την σημερινή ιδέα, εξαιτίας της απόλυτα διαφορετικής φύσης της. Να θυμάσαι ότι οποιαδήποτε σειρά θέτεις είναι εξίσου ξένη ως προς την πραγματικότητα.

Αυτή η απλή οδηγία αντικατοπτρίζει ένα πολύ βαθύτερο θέμα. Ο φόβος μας να αφήσουμε το όνειρο της ψευδαίσθησης του εγώ για χάρη της αλήθειας είναι τόσο μεγάλος που όλοι μπαίνουμε σε μεγάλο πειρασμό να φέρουμε την αλήθεια στην ψευδαίσθηση. Μια μορφή αυτού του πειρασμού είναι να νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε αυτά που διδασκόμαστε και τον λόγο που αυτές οι ασκήσεις παίρνουν τη μορφή που έχουν. Έτσι, επιδιώκουμε να επιβάλουμε το δικό μας γνωστό σύστημα σκέψης στην «απόλυτα διαφορετική φύση» του Ιησού, αναιρώντας ως εκ τούτου ασυνείδητα, αλλά με μεγάλη εφευρετικότητα, τις διδασκαλίες και το στόχο των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Η τελευταία παράγραφος παρέχει παραδείγματα για να ελευθερωθούμε από τις «προσωπικές προτιμήσεις»:

(5:1) Ο κατάλογος αντικειμένων λοιπόν, θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν ανεξάρτητος από προσωπικές προτιμήσεις.

Τα προτεινόμενα αντικείμενα περιλαμβάνουν τα «σημαντικά» και τα «ασήμαντα»: δάχτυλο, σώμα, παλτό, κρεμάστρα, περιοδικό, λάμπα, πόρτα, και καλάθι αχρήστων(5:3-9). Ο Ιησούς στη συνέχεια δίνει έναστοιχείοαπό τα θαυμαστά αποτελέσματα της μάθησής μας, την ειρήνη που βρίσκεται πέρα από το δικό μας φόβο:

(5: 3-9) Για παράδειγμα, μια κατάλληλη λίστα θα μπορούσε να περιλαμβάνει:

Ο Θεός είναι μέσα σε αυτήν την κρεμάστρα.

Ο Θεός είναι μέσα σε αυτό το περιοδικό.

Ο Θεός είναι μέσα σε αυτό το δάχτυλο.

Ο Θεός είναι μέσα σε αυτή την λάμπα.

Ο Θεός είναι μέσα σε αυτό το σώμα.

Ο Θεός είναι μέσα σε αυτή την πόρτα.

Ο Θεός είναι μέσα σε αυτό το καλάθι των αχρήστων.

(5:10-11)Μαζί με τις καθορισμένες περιόδους πρακτικής, να επαναλαμβάνεις την σημερινή ιδέα τουλάχιστον μια φορά την ώρα, κοιτάζοντας αργά γύρω σου καθώς λες από μέσα σου τις λέξεις χωρίς βιασύνη. Τουλάχιστον μια ή δύο φορές θα πρέπει να νιώσεις μια αίσθηση γαλήνης καθώς θα κάνεις αυτό.

Αυτή η επιθυμία για την «αίσθηση γαλήνης» - αυτό που στο κείμενο ο Ιησούς αναφέρει ως εύρεση του «ήσυχου κέντρου» μέσα στο νου μας (Κ-18.VII.8) - είναι που τροφοδοτεί το κίνητρό μας να εφαρμόσουμε αυτές τις ασκήσεις και να εξοικειωθούμε με το μήνυμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

ΜΑΘΗΜΑ 30

Ο Θεός είναι μέσα σε όλα όσα βλέπω, επειδή ο Θεός είναι μέσα στο νου μου.

Το μάθημα αυτό είναι επίσης πολύ σημαντικό επειδή εξηγεί γιατί ο Θεός είναι μέσα σε όλα όσα βλέπω: Αυτός είναι μέσα στο νου μου. Το πλαίσιο, άλλη μια φορά, δεν είναι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, αλλά αυτό που είναι μέσα στο νου μας. Επομένως το «σκέφτομαι», μπορεί να υποκαθιστά το «βλέπω», επειδή τα μάτια μας δεν αναφέρουν σε εμάς τίποτα περισσότερο από την αντανάκλαση αυτού που σκεφτόμαστε: *Η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*. Πράγματι, αυτό το μάθημα προάγει την κατανόηση και την εμπειρία μας για την προβολή, την κατ'εξοχήν άμυνα του εγώ για τη διατήρηση της ενοχής μας, με το πρόσχημα της απαλλαγής από αυτή.

(1) Η σημερινή ιδέα είναι η αφετηρία για την αληθινή όραση. Από αυτή την ιδέα ο κόσμος θα αποκαλυφθεί μπροστά σου, και θα τον κοιτάξεις και θα δεις σ' αυτόν ό,τι δεν έβλεπες τόσο καιρό. Και ό,τι έβλεπες πριν δεν θα σου είναι πια ούτε καν αμυδρά ορατό.

Αυτό είναι ένα θέμα που επαναλαμβάνεται πολλές φορές σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: όταν ο νους μας αφυπνιστεί και βλέπουμε με την αγάπη του Ιησού, όλα όσα βλέπαμε πριν θα εξαφανιστούν. Οι κρίσεις μας για τους άλλους και για τους εαυτούς μας, οι παράξενοι τρόποι με τους οποίους κατανοούμε τα γεγονότα - όλα θα εξαφανιστούν. Καθώς ενισχύουμε αυτό το νέο τρόπο σκέψης και όρασης, οι κρίσεις αυτές, οι οποίες είναι άμυνες εναντίον της αλήθειας και της πραγματικότητας της δικής μας και των αδελφών μας, θα εξασθενούν σταδιακά μέχρι που θα εξαφανιστούν εντελώς. Αυτό μας λέει εδώ ο Ιησούς. Είναι εύκολο να καταλάβει κανείς γιατί αυτές οι ιδέες μπορούν να μας φοβίσουν. Δεν είναι μόνο οι κρίσεις μας, οι διαστρεβλωμένες αντιλήψεις και σκέψεις, που θα εξαφανιστούν · *εμείς*, όπως γνωρίζουμε τους εαυτούς μας, επίσης θα εξαφανιστούμε. Αυτό είναι το πραγματικό νόημα της έλλειψης άμυνας: να μην αμύνεσαι καθόλου. Το εγώ θα προσπαθήσει να μας πείσει ότι χρειαζόμαστε άμυνες για να μας προστατεύσουν από τον πόνο μας, που προκαλείται είτε από εσωτερικούς, είτε από εξωτερικούς παράγοντες. Ποτέ δεν μας αφήνει να μπούμε μέσα στο μυστικό του: όλη η αμυντική του δομή έχει ως στόχο να μας προστατεύσει από το Θεό.

Η ψυχολογία - η μελέτη του εγώ - μας βοηθά να κατανοήσουμε πως η ζωή του καθενός - σίγουρα κατά την ενήλική ζωή - έχει οικοδομηθεί ως άμυνα εναντίον του πόνου και των τραυμάτων της παιδικής ηλικίας. Ήρθαμε σε αυτόν τον κόσμο για να αισθανόμαστε θύματα ως παιδιά · αυτό είναι το νόημα της γέννησής μας σε αυτόν τον κόσμο, όπως ανέφερα στην Εισαγωγή. Ολόκληρες οι ζωές μας, από την πλευρά του εγώ, αποτελούνται από άμυνες που μας προστατεύουν από αυτά που καταλήξαμε να αποδεχούμε ως αναμφισβήτητες αλήθειες για τον κόσμο, και ιδιαίτερα τους δικούς μας προσωπικούς κόσμους: Δεν μπορώ να εμπιστευτώ τη μητέρα μου, δεν μπορώ να εμπιστευτώ τον πατέρα μου, δεν μπορώ να εμπιστευτώ τις γυναίκες, δεν μπορώ να εμπιστευτώ τους άνδρες, δεν μπορώ να εμπιστευτώ το σώμα μου, δεν μπορώ να εμπιστευτώ τις αρχές και ούτω καθ' εξής. Στη ζωή του καθενός αυτά τα συμπεράσματα είναι απόλυτα δικαιολογημένα, διότι τα δικά μας σενάρια όπως έχουμε ήδη δει, ήταν ειδικά γραμμένα για να δικαιολογήσουμε τα συναισθήματά μας για την άδικη μεταχείριση. Από τη στιγμή που η θυματοποίησή μας έχει γίνει αποδεκτή ως αλήθεια, χτίζουμε έναν τοίχο επάνω στον τοίχο της άμυνας για την προστασία μας από αυτές τις φανταστικές πληγές, τις προσβολές και τους πόνους της παιδικής ηλικίας και της νεότητάς μας. Είναι *φανταστικές* επειδή δεν είναι πια εκεί. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν ποτέ πραγματικά εκεί, αφού είναι μέρος του ονείρου μας. Ωστόσο, δεν θέλουμε ποτέ να δούμε αυτή την αλήθεια μέσα από την όραση του Ιησού, γιατί τότε θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλα ήταν επινοημένα.

Δεν έχουμε πραγματικά καμία δικαιολογία για να κατασκευάσουμε αμυντικά τείχη, αφού τα προβλήματά μας είναι εγγενώς ανύπαρκτα. Αυτή είναι η αλήθεια που φοβόμαστε. Το νόημα που έχουν οι ζωές μας είναι να επιβιώσουμε από τις επιθέσεις αυτού του σκληρού, βίαιου, αναίσθητου, ασυγκίνητου, και φαύλου κόσμου - από τις «σφεντόνες και τα βέλη μιας ανελέητης μοίρας» του Άμλετ. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο κόσμος είναι σκληρός, αναίσθητος και φαύλος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο φτιάχτηκε κι αυτό σημαίνει η δήλωση, «ο κόσμος έγινε ως μια επίθεση στο Θεό» (Εργ-πρ.3.2:1).

Η ύπαρξή μας εξαρτάται από την αλήθεια αυτού που είμαστε τόσο σίγουροι ότι είναι η πραγματικότητα. Δεν θέλουμε να μας πουν ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπουμε, επειδή είναι προφανές ότι ο Ιησούς δεν μιλά για έναν άλλο τρόπο να βλέπουμε ένα τραπέζι. Αυτή είναι μόνο μια άσκηση για να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπουμε τους εαυτούς μας. Για άλλη μια φορά, καθώς ασκείστε σε αυτά τα μαθήματα, καθώς τα σκέφτεστε και τα διαλογίζεστε, προσπαθήστε να έρθετε σε επαφή με τον φόβο που έρχεται από την κατανόηση αυτών που λένε. Είναι χρήσιμο να κοιτάξετε πίσω και να δείτε ότι η ζωή σας έχει χτιστεί ως άμυνα ενάντια σε αυτό που πιστεύετε ότι είναι το πρόβλημα: πώς να επιβιώσετε ως αθώο θύμα σε ένα σκληρό κόσμο. Ο Ιησούς μας διδάσκει ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπουμε τα πάντα, αλλά αυτή η όραση έχει μια τιμή: να αντικαταστήσουμε τους θυματοποιημένους εαυτούς μας - με την υποστήριξη της συσώρευσης αμυνών μιας ολόκληρης ζωής - με ένα εαυτό, που μπορεί να είναι πραγματικά χωρίς άμυνες, «προστατευμένος» από την αθωότητα που είναι η αντανάκλαση του αναμάρτητου του Ουρανού.

(2:1-2) Σήμερα προσπαθούμε να δούμε ένα νέο είδος «προβολής». Δεν επιχειρούμε να ξεφορτωθούμε ό,τι δεν μας αρέσει βλέποντάς το έξω.

Αν και η λέξη δεν χρησιμοποιείται εδώ, ο Ιησούς μιλά ολοφάνερα για την *επέκταση* - το μισό της δυναμικής της εσωτερικής αναζήτησης και αυτό να επηρεάζει ό,τι βλέπουμε εξωτερικά. Με την προβολή βλέπουμε την αμαρτία μας και την ενοχή μας, κρίνουμε εναντίον της και την προβάλλουμε στους άλλους. Απαλλασσόμαστε από αυτό που δεν μας αρέσει μέσα μας. Αυτός είναι στην κυριολεξία ο τρόπος που έγινε ο κόσμος. Σε μια πρόταση που θα διαβάσουμε στο Μάθημα 161, ο Ιησούς λέει: «Έτσι φτιάχτηκαν τα εξειδικευμένα χαρακτηριστικά» - κάναμε έναν κόσμο εξειδικευμένων χαρακτηριστικών, για να μπορούμε να έχουμε κάποιον και κάτι πάνω στο οποίο να προβάλλουμε την ενοχή που δεν θέλουμε.

Ο Ιησούς μας διδάσκει τώρα ένα «νέο είδος "προβολής"» (την επέκταση), στην οποία παίρνουμε την αγάπη που είδαμε πρώτα μέσα μας - την Αγάπη του Χριστού που είμαστε, την αγάπη του Ιησού με την οποία μπορούμε να συνδεθούμε - και την επεκτείνουμε ώστε να τη βλέπουμε σε όλα γύρω μας. Είναι σημαντικό να μην βλέπουμε την αγάπη διαχωρισμένη από εμάς, καθώς αυτό κάνουμε όταν προβάλλουμε την ενοχή μας, όπου *πρέπει* να βλέπουμε την ενοχή σε κάποιον άλλο εκτός από τον εαυτό μας - που είναι εγγενές για το σκοπό της προβολής. Η Αγάπη του Χριστού, την οποία πρώτα βλέπουμε μέσα μας, την βλέπουμε τώρα σε όλους, ανεξάρτητα από τα πέπλα του φόβου και του μίσους που χρησιμοποιούνται ασυνείδητα για να την αποκρύψουν. Και πάλι, νιώθουμε την εμπειρία αυτής της αγάπης με όλους, γιατί πρώτα την νιώσαμε με τον εαυτό μας. Η μετατόπιση για την οποία συζητά ο Ιησούς είναι η μετατόπιση προς τους ορθούς νόες μας - από την εγωική προβολή της ενοχής στην επέκταση της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος - που είναι κλειδί για την εξάσκηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

(2:3) Στη θέση αυτού, προσπαθούμε να δούμε στον κόσμο, αυτό που βρίσκεται στο νου μας, και αυτό που θέλουμε ν' αναγνωρίσουμε ότι βρίσκεται εκεί.

Η σκέψη κλειδί είναι «αυτό που θέλουμε ν' αναγνωρίσουμε ότι βρίσκεται εκεί». Όπως αναφέρει το κείμενο:

.... Η αντίληψη φαίνεται ότι σε διδάσκει τι βλέπεις. Ωστόσο δεν είναι παρά μάρτυρας αυτού που δίδαξες. Είναι η εξωτερικευμένη εικόνα μιας ευχής · μια εικόνα που θέλησες να είναι αληθινή. (Κ-24.VII.8:8-10)

Η μυστική επιθυμία μας είναι να διατηρήσουμε το διαχωρισμό, όμως να φαίνεται ότι κάποιος άλλος ευθύνεται γι' αυτό. Η «εικόνα που θέλησες να είναι αληθινή» είναι η ενοχή του αδελφού μας. Έτσι, το εγώ λέει ότι η ενοχή είναι πραγματική και ότι δεν θέλουμε να την αναγνωρίσουμε. Πείθοντάς μας να μην αναγνωρίσουμε την ενοχή του νου, το εγώ ελπίζει ότι δεν θα δούμε ποτέ την αγάπη που είναι ήδη μέσα στο νου μας. Στο κείμενο, ο Ιησούς λέει ότι έχουμε μόνο δύο συναισθήματα: την αγάπη και το φόβο - ένα που φτιάξαμε εμείς και ένα που μας δόθηκε (Κ-13.V.10:1). Το συναίσθημα του φόβου, που είναι πραγματικά το ίδιο με την ενοχή, είναι αυτό που φτιάξαμε για να καλύψουμε την αγάπη που μας έδωσε ο Θεός. Χρειάζεται να αναγνωρίσουμε την ενοχή, ώστε να μπορέσουμε να δούμε πέρα από αυτή για να ταυτιστούμε με την αγάπη που υπάρχει εκεί. Αυτό φυσικά, είναι εντελώς διαφορετικό από τον τρόπο της δράσης του εγώ, που κάνει την ενοχή αληθινή και στη συνέχεια μας κάνει να υποσχεθούμε να μην την εξετάσουμε ποτέ. Μας λέει να μην την αναγνωρίζουμε στους εαυτούς μας, αλλά να απαλλαγούμε από την ενοχή βλέποντας την σε όλους τους άλλους. Ωστόσο, το εγώ ποτέ δεν μας λέει ότι το σχέδιό του δεν λειτουργεί, γιατί η ενοχή παραμένει μέσα στο νου μας, παρά τις πυρετώδεις προσπάθειές μας να την αποκηρύξουμε. Όλα αυτά περιγράφονται με σαφήνεια στο κείμενο:

Ο απώτατος στόχος της προβολής είναι πάντα να ξεφορτωθεί την ενοχή... Όμως, αναλογίσου πόσο παράξενη λύση είναι η διευθέτηση του εγώ. Προβάλλεις την ενοχή για να την ξεφορτωθείς, αλλά στην πραγματικότητα απλά την καλύπτεις. Όντως βιώνεις την ενοχή, αλλά δεν έχεις ιδέα το γιατί. (Κ-13.II.1:1-2:1-3)

Σε όποια σχέση ενότητας με έναν αδελφό επιδιώξεις να θέσεις την ενοχή σου πάνω του, ή να την μοιραστείς μαζί του ή να αντιληφθείς την δική του, εσύ θα νιώσεις ένοχος... Θα βλέπεις την ενοχή σε αυτή την σχέση διότι εσύ την έβαλες εκεί. Είναι αναπόφευκτο εκείνοι που υποφέρουν από ενοχή να επιχειρούν να την μετατοπίσουν, διότι πιστεύουν πραγματικά σε αυτήν. Εν τούτοις, αν και υποφέρουν, δεν θέλουν να κοιτάζουν μέσα τους και να την αφήσουν να φύγει... Το κύριο μέλημά τους είναι να αντιλαμβάνονται την πηγή της ενοχής έξω από τον εαυτό τους, πέρα από τον δικό τους έλεγχο. (Κ-13.X.3:1,3-5,7)

Ακολουθώντας την καθοδήγηση του εγώ λοιπόν, που βασίζεται σε παρελθοντική εμπειρία δεκαετιών, δηλώνουμε με σιγουριά ότι η ενοχή βρίσκεται σε όλους τους άλλους. Επιπλέον, έχουμε όλα τα απαραίτητα αποδεικτικά στοιχεία για να δικαιολογήσουμε πως αισθανόμαστε γι' αυτούς. Μιλάμε εκτενώς για το πως μας πρόσβαλαν και μας κακομεταχειρίστηκαν, ή πρόσβαλαν και κακομεταχειρίστηκαν άλλους με τους οποίους ταυτιζόμαστε ως θύματα. Είμαστε τόσο απόλυτα σίγουροι ότι έχουμε δίκιο για τα συμπεράσματά μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι τόσο δύσκολα και τρομακτικά. Ξανά και ξανά, ο Ιησούς μας λέει ότι κάνουμε λάθος, ότι «ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.I.2:7). Αλλά είμαστε σίγουροι ότι Αυτός κάνει λάθος και ότι εμείς έχουμε δίκιο!

(2:4-5) Έτσι, προσπαθούμε να ενωθούμε με ό,τι βλέπουμε, αντί να το κρατάμε μακριά μας. Αυτή είναι η βασική διαφορά της αληθινής όρασης από τον τρόπο που βλέπεις.

Ο τρόπος που βλέπουμε, και πάλι, είναι να βλέπουμε προβλήματα ή αντικείμενα ευχαρίστησης έξω από μας. Θέλουμε πάντα να κρατάμε διαχωρισμένο από μας αυτό που βρίσκεται εξωτερικά. Ακόμα

και όταν φαίνεται να θέλουμε να ενωθούμε με τους άλλους, προσπαθούμε πραγματικά να έχουμε την ψευδαίσθηση της ένωσης, ώστε να μπορέσουμε να προστατέψουμε την ιδιαιτερότητά μας. Όμως, με την όραση δεν βλέπουμε πλέον τον εαυτό μας διαχωρισμένο από κανέναν. Στις αρχές του εγχειριδίου, ο Ιησούς κάνει μια σημαντική δήλωση που έχω ήδη αναφέρει: τα προσόντα ενός δασκάλου του Θεού συνίστανται αποκλειστικά στο ότι δεν βλέπει τα συμφέροντά του ως ξεχωριστά από οποιουδήποτε άλλου (Εγχ-1.1:2). Αυτή η όραση μπορεί να ξεκινήσει μόνο εάν δεν βλέπουμε τα συμφέροντά μας ξεχωριστά από εκείνα του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού. Στην αρχή, τα συμφέροντά μας είναι αρκετά ξεχωριστά, διότι αν ενωθούμε μαζί Τους, η ατομικότητα και η ιδιαιτερότητα των εγώ μας θα εξαφανιστούν. Έτσι πρέπει να Τους απομακρύνουμε από εμάς, ακριβώς όπως κάναμε με τον Θεό. Βασισμένοι σ' αυτή τη δυναμική του διαχωρισμού, διαχωρίζουμε την ενοχή μας, προβάλλοντάς την στους άλλους που τώρα τους βλέπουμε διαχωρισμένους από μας. Η όραση είναι ακριβώς το αντίθετο, βλέπει όλους τους ανθρώπους ως ίδιους, να αντανakλούν την εγγενή μας ενιαιότητα ως Χριστός.

Η ριζοσπαστικότητα του συστήματος σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι ο Ιησούς δεν μιλά για τον εγκέφαλο ή το σώμα, αλλά μόνο για το νου που δεν μπορεί να ιδωθεί ούτε να αγγιχθεί γιατί είναι πέρα από τις αισθήσεις μας ή οτιδήποτε φυσικό ή μετρήσιμο.

(3) Την σημερινή ιδέα θα πρέπει να την εφαρμόσεις όσο πιο συχνά γίνεται κατά την διάρκεια της ημέρας. Όποτε έχεις κάποια διαθέσιμη στιγμή, επαναλάβανέ την από μέσα σου, κοιτώντας γύρω σου, και προσπαθώντας να συνειδητοποιήσεις ότι η ιδέα ισχύει για ό,τι βλέπεις τώρα, ή θα μπορούσες να δεις αν βρισκόταν στην εμβέλεια της όρασής σου.

Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει πάλι να γενικεύουμε · να μην αποκλείσουμε τίποτα από την εφαρμογή των μαθημάτων μας. Θυμηθείτε, μόλις πιστέψετε ότι υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις και κάποια κλίμακα σ' αυτά που αντιλαμβάνεστε, λέτε ότι ο διαχωρισμός και οι διαφορές είναι η πραγματικότητα και η αλήθεια. Η μόνη πραγματικότητα είναι η μία σκέψη της Επανόρθωσης, η μόνη πραγματικότητα μέσα στο νου μας. Επειδή αυτή η σκέψη είναι μία, αντιμετωπίζεται ως μία. Καθελί σ' αυτόν τον κόσμο είναι το ίδιο με οτιδήποτε άλλο, διότι όλα τα πράγματα μοιράζονται το μοναδικό σκοπό της συγχώρεσης.

(4) Η πραγματική όραση δεν περιορίζεται από έννοιες όπως «κοντά» και «μακριά». Για να βοηθηθείς να συνηθίσεις αυτή την ιδέα, προσπάθησε να σκεφτείς πράγματα πέρα από την παρούσα εμβέλεια όρασής σου καθώς και εκείνα που βλέπεις πραγματικά, την ώρα που εφαρμόζεις την σημερινή ιδέα.

Εδώ μπορούμε να δούμε τον Ιησού να περνάει διακριτικά το μήνυμά του ότι αυτή η ιδέα λειτουργεί όχι μόνο για ό,τι πραγματικά βλέπουν τα μάτια μας στον φυσικό κόσμο, αλλά επίσης και γι' αυτά που σκεφτόμαστε - αυτά που βλέπουμε μέσα στο νου μας, καθώς και αυτά που «πραγματικά» βλέπουμε. Και πάλι, η πραγματική όραση δεν έχει καμία σχέση με οτιδήποτε φυσικό. Δεν αφορά αυτά που αντιλαμβανόμαστε σωματικά (βλέπουμε, ακούμε, αισθανόμαστε, αγγίζουμε, ή οτιδήποτε άλλο), αλλά με αυτά που *σκεφτόμαστε*. Θυμηθείτε ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ αυτού που σκεφτόμαστε και αυτού που βλέπουμε. Μόνο με την αποδοχή αυτής της αλήθειας μπορεί κανείς να αρχίσει να έχει την κατανόηση η οποία ευελπιστούμε ότι θα οδηγήσει στην εμπειρία της εγγενούς μας ενιαιότητας, μιας ενότητας που μπορεί να υπάρχει μόνο στο νου, καθώς τα σώματα είναι διαχωρισμένα. Όπως μας θυμίζει ο Ιησούς στο κείμενο: «Οι νόες είναι ενωμένοι · τα σώματα όχι» (Κ-18. VI.3:1).

(5:1-2) Η πραγματική όραση όχι μόνο δεν περιορίζεται όσον αφορά τον χώρο και την απόσταση, αλλά επίσης δεν εξαρτάται καθόλου από τα μάτια του σώματος. Ο νους είναι η μόνη πηγή της.

Δεν θα μπορούσαμε να ζητήσουμε μια σαφέστερη δήλωση από αυτή. Ο Ιησούς δεν μιλάει για οτιδήποτε αντιλαμβανόμαστε, γιατί πάντα βλέπουμε κάποια μορφή διαχωρισμού, πράγμα που σημαίνει ότι αυτό που βλέπουμε προέρχεται από μια σκέψη διαχωρισμού στο νου μας, μια σκέψη που είναι εγγενώς εσφαλμένη. Όπως αναφέρει ο Ιησούς σε μια φράση που θα παραθέτουμε συχνά: «Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο όσο η αντίληψη της μορφής» (Κ-22.III.6:7).

Παρόλο που δεν έχει αναφερθεί ακόμα συγκεκριμένα σε αυτά τα μαθήματα, αν και το συζητήσα στο Προοίμιο, η ιδέα του να πηγαίνετε στον Ιησού ή στο Άγιο Πνεύμα για να ζητήσετε βοήθεια είναι κεντρική στην πρακτική μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Διαχωρίζοντας τους εαυτούς μας από το Αυτούς, διαχωρίζουμε τους εαυτούς μας από τον Θεό, πράγμα που σημαίνει ότι θεωρούμε τον διαχωρισμό ως πραγματικότητα. Ό,τι σκεφτόμαστε, βλέπουμε ή πιστεύουμε από αυτό το σημείο και μετά θα είναι λάθος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο υπάρχει τόσος φόβος που συνδέεται με την πραγματοποίηση αυτού του μαθήματος. Αρχίζουμε σιγά σιγά να συνειδητοποιούμε ότι κάνουμε λάθος για όλα όσα σκεφτόμαστε, αντιλαμβανόμαστε και κρίνουμε - για τον εαυτό μας και για όλους τους άλλους.

(5:3-4) Για να βοηθηθείς να εξοικειωθείς περισσότερο με την σημερινή ιδέα, αφιέρωσε πολλές περιόδους πρακτικής εφαρμόζοντας την σημερινή ιδέα με τα μάτια κλειστά, χρησιμοποιώντας όποια αντικείμενα σου έρχονται στο νου, και κοιτώντας μέσα σου παρά έξω. Η σημερινή ιδέα ισχύει το ίδιο και για τα δύο.

Η απάντηση στο γιατί η σημερινή ιδέα ισχύει εξίσου για ό,τι υπάρχει εσωτερικά και εξωτερικά είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω. Αυτό που εμφανίζεται έξω είναι απλώς μια προβολή των σκέψεών μας. Είτε βλέπουμε τις σκέψεις μας έξω είτε τις σκέψεις μας μέσα στο νου μας δεν έχει καμία διαφορά. Εξακολουθούν να είναι οι σκέψεις μας. Αυτά τα δύο μαθήματα κάνουν αρκετά σαφές ότι τα πάντα ξεκινούν από το νου μας. Αυτό σχετίζεται άμεσα με την αρχή που περιγράφεται στο κείμενο και που έχουμε ήδη δει σε αυτά τα μαθήματα: *Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* - η ιδέα ενός διαχωρισμένου κόσμου, μιας σχέσης και ενός σώματος, δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή της στο νου. Όλα όσα αντιλαμβανόμαστε είναι οι προβαλλόμενες σκέψεις μας. Το μόνο πράγμα που έχει σημασία, λοιπόν, είναι να έρθουμε σε επαφή με την πηγή αυτών των σκέψεων - το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Αυτός είναι ο απώτερος σκοπός αυτών των ασκήσεων και των ίδιων των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

ΜΑΘΗΜΑ 31

Δεν είμαι το θύμα του κόσμου που βλέπω.

Αυτό είναι το αγαπημένο μάθημα πολλών ανθρώπων, ή αντίθετα αυτό που αντιπαθούν περισσότερο. Όπως είπα στο προηγούμενο μάθημα, η ζωή όλων μας έχει δομηθεί ως μια άμυνα ενάντια στον πόνο της θυματοποίησης στην παιδική ηλικία, που η κοινωνία μας θεωρεί ιερή. Επομένως, το να πάρουμε στα σοβαρά αυτό το μάθημα, υπονομεύει την σωματική και ψυχολογική ύπαρξη του καθενός. Αν δεν είστε το θύμα του κόσμου που βλέπετε, τότε δεν χρειάζεστε οποιαδήποτε άμυνα. Φανταστείτε τη ζωή σας χωρίς άμυνες! Στην παραδοσιακή ψυχολογία, αν είστε χωρίς άμυνες θεωρείται πως είστε ψυχωτικός, που είναι αλήθεια από την οπτική του κόσμου. Το να είσαι ταυτισμένος με την Αγάπη του Θεού είναι πράγματι μια μορφή ψύχωσης από την οπτική του κόσμου, επειδή πηγαίνει ενάντια σε όλα όσα θεωρούνται ως πραγματικότητα,

ξεκινώντας από την εξωπραγματική ανιδιοτέλεια που είναι ο Εαυτός μας. Έτσι, αν η δήλωση «Δεν είμαι το θύμα του κόσμου που βλέπω» είναι αλήθεια, η ζωή σας είναι ένα ψέμα - ανούσια και άσκοπη, που ήταν το κύριο θέμα των πρώτων μαθημάτων. Μπορείτε λοιπόν να καταλάβετε γιατί τα *Μαθήματα Θαυμάτων* πρέπει να προκαλούν ανησυχία, και γιατί θα πρέπει πάντα να επιτίθεστε σ' αυτά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ή να επιτίθεστε σ' εκείνους που τα αντιπροσωπεύουν σε σας. Αυτές οι διδασκαλίες υπονομεύουν όλα όσα πιστεύετε για τον εαυτό σας, πεποιθήσεις που έχουν δώσει νόημα στη ζωή σας.

(1:1-3) Η σημερινή ιδέα είναι η εισαγωγή της διακήρυξης της απελευθέρωσής σου. Και πάλι, αυτή η ιδέα θα πρέπει να εφαρμοστεί και στον κόσμο που βλέπεις έξω και στον κόσμο που βλέπεις μέσα σου. Στην εφαρμογή αυτής της ιδέας θα χρησιμοποιήσουμε μια μορφή πρακτικής την οποία θα χρησιμοποιούμε όλο και περισσότερο από τώρα και στο εξής, με κάποιες αλλαγές που θα σου υποδειχθούν.

Προφανώς, αυτή δεν είναι απελευθέρωση όπως την βλέπει ο κόσμος. Αυτή είναι μια δήλωση απελευθέρωσης από το εγώ σας, από τη φυλακή μιας ζωής ενοχής και προβολής.

Οι επόμενες προτάσεις περιγράφουν μια νέα μορφή άσκησης, που θα περιλαμβάνει και ένα μεγαλύτερης διάρκειας διαλογισμό πάνω στην ιδέα της ημέρας, καθώς και τις συχνές εφαρμογές καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, που θα γίνουν το χαρακτηριστικό της καθημερινής μας εμπειρίας με το βιβλίο εργασιών. Χωρίς αυτές τις «συχνές εφαρμογές», η εργασία κάποιου θα μπορούσε εύκολα να ολισθήσει σε απλή διανοητική εξάσκηση. Ο Ιησούς μας ζητά να καλλιεργήσουμε την πειθαρχία ώστε να επαγρυπνούμε όλο και περισσότερο για τον εγωϊκό πειρασμό απατηλών σκέψεων επίθεσης, ώστε να μπορέσουμε να τις φέρουμε στην γεμάτη αλήθεια παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου μας, τη διαδικασία που φθάνουμε στο σημείο να αναγνωρίζουμε ως συγχώρεση:

(1:4) Μιλώντας γενικά, η μορφή αυτή περιλαμβάνει δύο όψεις, μία κατά την οποία θα εφαρμόζεις την ιδέα με μια πιο σταθερή βάση, και η άλλη θα αποτελείται από συχνές εφαρμογές της ιδέας κατά την διάρκεια όλης της ημέρας.

Όταν διαβάσουμε το Μάθημα 95 θα δούμε μια συζήτηση για την ανάγκη να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας επειδή ξεχνάμε τις ασκήσεις κατά τη διάρκεια της ημέρας. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε την αντίστασή μας · διαφορετικά είναι αδύνατο να την αφήσουμε και να προχωρήσουμε πέρα από την άμυνα, προς την αλήθεια της Αγάπης του Θεού.

(2) Χρειάζονται δύο μεγαλύτερες περίοδοι πρακτικής για την σημερινή ιδέα, μία το πρωί και μία τη νύχτα. Προτείνονται τρία έως πέντε λεπτά για την κάθε μία. Εκείνη την ώρα, κοίταξε γύρω σου αργά όσο θα επαναλαμβάνεις την ιδέα δύο ή τρεις φορές. Έπειτα κλείσε τα μάτια σου, και εφάρμοσε την ιδέα στον εσωτερικό σου κόσμο. Θα ξεφύγεις και από τους δύο μαζί, διότι ο εσωτερικός κόσμος είναι η αιτία του εξωτερικού.

Εδώ ο Ιησούς το κάνει ξεκάθαρο, ότι ο εσωτερικός και ο εξωτερικός κόσμος είναι ένα και το αυτό. Οι ασκήσεις στη συνέχεια, έχουν να κάνουν με την εφαρμογή της ιδέας τόσο σε ό,τι αντιλαμβάνεστε έξω από σας, καθώς και σε ό,τι σκέφτεστε μέσα στο νου σας. Συνεχίζει να μας υπενθυμίζει ότι το εσωτερικό είναι η αιτία του εξωτερικού. Αυτό το θέμα αιτίας-αποτελέσματος αποκτά όλο και μεγαλύτερη σημασία, καθώς προχωρά η διδασκαλία και η κατανόησή μας βαθαίνει.

Εάν, αντίθετα με ό,τι έχει πει ο Ιησούς, πιστεύουμε ότι ο τρόπος που αισθανόμαστε είναι αποτέλεσμα του τρόπου που οι άνθρωποι έχουν συμπεριφερθεί σε μας, λέμε ότι η αιτία είναι έξω

από εμάς - το εξωτερικό είναι η αιτία του εσωτερικού. Η προσέγγιση αυτή μας καθιστά απολύτως αβοήθητους σ' αυτόν τον κόσμο, γιατί ακόμα κι αν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι βρισκόμαστε σε θέση να ελέγχουμε κάποια πράγματα, υπάρχουν πολύ λίγα που μπορούμε να κάνουμε για να ελέγχουμε όλα όσα μας επηρεάζουν στον κόσμο. Εξάλλου, τα σώματά μας φτιάχτηκαν για να είναι ευαίσθητα και ευάλωτα, και πράγματι είναι.

Εάν, από την άλλη, το αντιστρέψουμε αυτό και δούμε ότι η αιτία είναι μέσα μας, δεν έχει σημασία τι συμβαίνει έξω, γιατί τώρα έχουμε τον έλεγχο αυτών που αισθανόμαστε: των αντιδράσεών μας στα εξωτερικά συμβάντα. Έχουμε μάθει ότι αυτό που αισθανόμαστε και βιώνουμε, προέρχεται από μια επιλογή που έχουμε κάνει. Πολύ αργότερα στο βιβλίο εργασιών Ιησούς λέει ότι έχουμε τον έλεγχο του σύμπαντος (π.χ., Μάθημα 253). Όπως έχουμε ήδη συζητήσει, αν επιλέξουμε το εγώ ως δάσκαλό μας, αντιλαμβανόμαστε και βιώνουμε τον κόσμο με κάποιο τρόπο. Αν δεχθούμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας, τον αντιλαμβανόμαστε και τον βιώνουμε διαφορετικά. Εμείς επομένως, είμαστε οι καθοριστές των εμπειριών μας. Αυτή είναι η σημασία του μαθήματος αυτού, μια σημασία που δεν πρέπει να υποτιμηθεί, καθώς περιέχει τον πυρήνα της διδασκαλίας του Ιησού στα *Μαθήματα Θaumάτων*.

(3) Καθώς ερευνάς τον εσωτερικό σου κόσμο, απλά άφησε όποιες σκέψεις περνούν από το νου σου να έρθουν στην επίγνωσή σου, μελετώντας την κάθε μια για μια στιγμή, και έπειτα να την αντικαθιστάς από την άλλη. Προσπάθησε να μην θέσεις κάποιο είδος ιεραρχίας ανάμεσά τους. Παρατήρησέ τις καθώς πηγαινοέρχονται με όση μεγαλύτερη απάθεια γίνεται. Μην παραμένεις σε καμιά ιδιαίτερα, παρά προσπάθησε να αφήσεις την ροή να κινείται ομαλά και ήρεμα, χωρίς καμιά προσωπική επένδυση από μέρους σου. Καθώς κάθεσαι και παρατηρείς τις σκέψεις σου ήρεμα, να επαναλαμβάνεις την σημερινή ιδέα από μέσα σου όσο πιο συχνά γίνεται, αλλά χωρίς βιασύνη.

Αυτή η άσκηση είναι παρόμοια με πολλές Βουδιστικές ασκήσεις εκπαίδευσης του νου. Η ιδέα είναι απλώς να παρατηρείτε τις σκέψεις στο νου σας. Αν τις παρατηρείτε, τότε ποιος είναι το εσύ που παρατηρεί; Αυτό είναι το κλειδί. Θα καταλήξετε συνειδητοποιώντας ότι το εσύ που παρατηρεί τις σκέψεις στο νου σας, κι επίσης παρατηρεί ό,τι αντιλαμβάνεστε εξωτερικά, είναι ο λήπτης αποφάσεων, το μέρος του νου σας που επιλέγει μεταξύ του εγώ και του Αγίου Πνεύματος, μεταξύ των ψευδαισθήσεων και της αλήθειας. Αυτό δεν είναι το εσύ που σκέφτεται συνήθως, διότι κάποιες από τις σκέψεις που θα παρατηρήσετε θα είναι σκέψεις που αφορούν τον εαυτό σας. Ο Ιησούς με αυτό τον τρόπο αρχίζει τη διαδικασία της εκπαίδευσής μας για να διαχωριστούμε, με τη θετική έννοια της λέξης, από την ταύτισή μας με το εγώ που έχουμε κάνει πραγματική. Αν παρατηρώ τις σκέψεις μου και αυτό που παρατηρώ είναι το εγώ μου σε δράση, είτε με θετική είτε με αρνητική μορφή, το εγώ που παρατηρεί δεν είναι το εγώ που νομίζω ότι είμαι. Είναι και για άλλη μια φορά, ο λήπτης αποφάσεων.

(4) Ακόμα, επαναλάμβανε την σημερινή ιδέα όσο πιο συχνά γίνεται κατά την διάρκεια της ημέρας. Υπενθύμιζε στον εαυτό σου ότι κάνεις μια διακήρυξη ανεξαρτησίας εν ονόματι της δικής σου ελευθερίας. Και στην δική σου ελευθερία βρίσκεται και η ελευθερία του κόσμου.

Εδώ βλέπουμε ξανά τις οδηγίες για συχνές επαναλήψεις που αισίως οδηγούν σε συχνές εφαρμογές της σοφίας του μαθήματος, βοηθώντας μας να φέρουμε τις ανόητες ψευδαισθήσεις μας στη σοφή αλήθεια, που κρατήθηκε για εμάς μέσα στο νου μας από το Άγιο Πνεύμα. Μέσα στην δική μου ελευθερία «βρίσκεται η ελευθερία του κόσμου», επειδή ο κόσμος είναι μέρος μου. Εγώ έφτιαξα αυτό τον κόσμο, ο οποίος είναι προϊόν των σκέψεών μου. Αν αυτές αλλάξουν, ο κόσμος μου πρέπει ν' αλλάξει. Ο Ιησούς δεν μιλά για την απελευθέρωση του κόσμου ή να τον ελευθερώσουμε από τα

βάσανά του · ούτε εννοεί να κάνουμε οτιδήποτε με τον εξωτερικό κόσμο. Μιλά μόνο για την αντίληψή μας για τον κόσμο · τον μοναδικό κόσμο που υπάρχει πραγματικά.

Η γλώσσα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ειδικά στο βιβλίο εργασιών, υποδηλώνει έντονα ότι ο Ιησούς μιλάστην πραγματικότητα για την σωτηρία ενός εξωτερικού κόσμου. Οι Χριστιανοί πάντα μιλούσαν έτσι. Αρχικά ήταν ο Ιησούς, ο οποίος επρόκειτο να είναι ο σωτήρας του κόσμου, και τώρα εμείς ως μαθητές του, πρόκειται επίσης να τον σώσουμε. Στα Μαθήματα ο Ιησούς χρησιμοποιεί τους ίδιους όρους που έχουν χρησιμοποιηθεί στον παραδοσιακό Χριστιανισμό, αλλά τους έχει δώσει ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Αυτά τα μαθήματα εξηγούν αυτή τη διαφορά στο νόημα. Για παράδειγμα, το Μάθημα 186 έχει τίτλο «Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από μένα» · είναι οδικός μου κόσμος, και γι' αυτό μόνο πρέπει να σωθεί. Καθώς αλλάζω το νου μου και ελευθερώνω τον εαυτό μου από την τυραννία του εγώ, ο κόσμος που αντιλαμβάνομαι και βιώνω, επίσης θα σωθεί. Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν μιλά για οτιδήποτε εξωτερικό. Θα πρέπει να σημειωθεί εδώ, αν και θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό σημείο αργότερα, ότι αυτό δεν πρέπει να ληφθεί ως δικαιολογία για να μην κάνουμε τίποτα στον κόσμο. Αλλά καλύτερα, μας ζητείται να είμαστε παθητικοί στο εγώ, όμως αρκετά ενεργοί στο Άγιο Πνεύμα, του Οποίου η Αγάπη καθοδηγεί αυτόματα τις σκέψεις, τα λόγια και τις δράσεις μας.

Αυτός είναι ο λόγος που αυτά τα αποσπάσματα πρέπει να διαβαστούν πολύ προσεκτικά και πάντα στο πλαίσιο της διδασκαλίας του Ιησού. Αν δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος, πώς θα μπορούσε να υπάρχει ένας κόσμος εκεί έξω που πρέπει να σωθεί; Όταν οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* θέλουν να κάνουν το εγώ τους πραγματικό, ερμηνεύουν τις προτάσεις έξω από το γενικό τους πλαίσιο χωρίς να κατανοούν το μεταφυσικό τους υπόβαθρο, και στη συνέχεια κάνουν τα Μαθήματα να φαίνονται ότι λένε ακριβώς το αντίθετο από ό,τι πραγματικά εκφράζουν.

Το επόμενο μάθημα κάνει ακόμα πιο σαφές το θέμα αυτό, αλλά πριν προχωρήσουμε, η τελευταία παράγραφος αυτού του μαθήματος μας ενθαρρύνει να αρχίσουμε να κάνουμε τις «συχνές εφαρμογές» που ο Ιησούς αναφέρει στην αρχή του μαθήματος. Για άλλη μια φορά, χωρίς αυτές τις εφαρμογές το βιβλίο εργασιών δεν θα πετύχει στο σκοπό του.

Κάτι ακόμα πριν πάμε στο τέλος του μαθήματος - προσέξτε τη ρητή αναφορά πάνω στην Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας της Αμερικής. Οι μαθητές μπορούν να θυμηθούν μια παρόμοια αναφορά στο κείμενο (*K-4.III.1: 12-2:2*), το μήνυμα της οποίας αντανακλάται στην τελευταία παράγραφο:

(5) Η σημερινή ιδέα είναι επίσης ιδιαίτερα χρήσιμη ως απάντηση σε οποιαδήποτε μορφή πειρασμού που μπορεί να προκύψει. Είναι μια διακήρυξη ότι δεν θα ενδώσεις σε αυτόν, και ότι δεν θα υποδουλώσεις τον εαυτό σου.

Στο τέλος του κειμένου ο Ιησούς περιγράφει τον πειρασμό, καθώς πιστεύουμε ότι είμαστε ένα σώμα θυματοποιημένο από δυνάμεις που είναι πέρα από τον έλεγχό μας:

*Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θέλει να σου διδάξει, σε όλες τις μορφές του, όπου και αν εμφανίζεται. Θέλει να πείσει τον ιερό Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένος μέσα σε κάτι που πρέπει να πεθάνει, ανίκανος να ξεφύγει από την αδυναμία του, και δέσμιος από ό,τι τον διατάζει να αισθάνεται. (*K-31.VIII.1:1-2*)*

Επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα και το σύστημα σκέψης Του, μετατοπίζεται η ταυτότητά μας από το σώμα προς το νου, ο οποίος είναι η αιτία όλων όσων το σώμα κάνει και αισθάνεται. Έτσι επιτέλους απελευθερωνόμαστε από τη σκλαβιά του εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 32

Εγώ έχω επινοήσει τον κόσμο που βλέπω.

(1:1-2) Σήμερα συνεχίζουμε να αναπτύσσουμε το θέμα της αιτίας και του αποτελέσματος. Δεν είσαι το θύμα του κόσμου που βλέπεις επειδή εσύ τον επινόησες.

Δεν είμαι το θύμα του κόσμου που βλέπω γιατί είμαι το θύμα των σκέψεών μου, οι οποίες έφτιαξαν αυτόν τον κόσμο. Εξετάζοντάς το από την οπτική της μεταφυσικής, όλη η ζωή μου - από τη γέννηση μέχρι το θάνατο - είναι δικό μου όνειρο · έγραψα το σενάριο της θυματοποίησης για να ολοκληρώσω το σκοπό του εγώ. Όπως έχουμε ήδη δει, ο σκοπός είναι η διατήρηση της ατομικής μου ύπαρξης, αλλά να διαχωρίσω την πίστη μου στην αμαρτία προβάλλοντάς την στους άλλους. Αν η ζωή μου είναι δικό μου όνειρο, δικό μου παιχνίδι, δικό μου σενάριο, τότε προφανώς ο συγγραφέας είμαι εγώ. Επομένως έχω πέσει θύμα του σεναρίου που έγραψα. Στην πραγματικότητα, ο λήπτης των αποφάσεων ταυτισμένος με το εγώ - το τμήμα του διαιρεμένου νου μου που ταυτίζεται με το διαχωρισμό - έγραψε αυτό το σενάριο για να διδάξει ότι ο κόσμος είναι μια φυλακή και ο καθένας στον κόσμο είναι δεσμοφύλακάς μου. Όταν Το προσκαλώ, το Άγιο Πνεύμα ενώνεται μαζί μου για να με διδάξει ότι αυτός ο κόσμος μπορεί τώρα να γίνει μια τάξη στην οποία μπορώ να μάθω ότι εγώ τον έφτιαξα. Με διδάσκει επιπλέον γιατί το έκανα: για να προστατεύσω την ατομικότητά μου και την ιδιαιτερότητά μου. Επομένως επειδή εγώ τον έφτιαξα, κι επειδή εγώ έχω επινοήσει τον κόσμο που βλέπω, μπορώ τον αλλάξω.

Και πάλι το «εγώ έχω επινοήσει τον κόσμο που βλέπω» παραπέμπει στην ιδέα ότι η ζωή μου είναι μια επινόηση, βασισμένη στην μη πραγματική υπόθεση ότι έχω υποστεί άδικη μεταχείριση από μικρό παιδί κι επομένως χρειάζεται να αμυνθώ. Έτσι εγώ, ως ένα υγιές εγώ, κυριολεκτικά επινόησα τον κόσμο που πάντα θα αποδεικνύει ότι εγώ έχω δίκιο και όλοι οι άλλοι κάνουν λάθος, άρα οι επιθετικές μου σκέψεις και η συμπεριφορά μου δικαιολογούνται.

(1:3-5) Μπορείς να τον καταργήσεις όσο εύκολα τον κατασκεύασες. Θα τον βλέπεις ή δεν θα τον βλέπεις ανάλογα με την επιθυμία σου. Όσο τον θέλεις θα τον βλέπεις· όταν πια δεν θα τον θέλεις, δεν θα βρίσκεται πια εκεί για να τον δεις.

Άλλη μια φορά ο Ιησούς μιλάει για το κίνητρο: είναι δική μου η επιθυμία να βλέπω έναν θυματοποιημένο κόσμο, ακόμα κι αν δεν έχω επίγνωση αυτής της επιθυμίας, όπως και των περισσότερων επιθυμιών μας. Ο κόσμος της θυματοποίησης που βλέπω είναι εκεί γιατί εγώ θέλω να είναι εκεί. Αν και αυτό δεν εξηγείται σ' αυτό το μάθημα, ο λόγος που θέλω ένα κόσμο θυματοποίησης είναι για να μπορώ να λέω ότι η αμαρτία του διαχωρισμού είναι δική σας και όχι δική μου. Ένα απόσπασμα κοντά στο τέλος του κεφαλαίου 27 του κειμένου εξηγεί αυτή τη δυναμική - που εδώ υπονοείται - αρκετά ξεκάθαρα:

*... Ο κόσμος που βλέπεις απεικονίζει ακριβώς αυτό που νόμισες ότι έκανες. Μόνο που τώρα νομίζεις ότι αυτό που έκανες εσύ το έχει κάνει κάποιος άλλος σε σένα. Η ενοχή γι' αυτό που σκέφτηκες έχει τοποθετηθεί έξω από τον εαυτό σου, και πάνω σε έναν ένοχο κόσμο που ονειρεύεται τα δικά σου όνειρα και σκέφτεται τις δικές σου σκέψεις αντί για σένα. Αυτός φέρνει την δική του εκδίκηση, όχι την δική σου... Ο κόσμος μόνο παρουσιάζει μιαν πανάρχαια αλήθεια · θα πιστεύεις ότι οι άλλοι κάνουν σε σένα ακριβώς ότι νομίζεις ότι έκανες σε αυτούς. Αλλά μόλις πέσεις στην πλάνη να τους κατηγορείς δεν θα βλέπεις την αιτία γι' αυτό που κάνουν, επειδή **θέλεις** ενοχή να πέσει επάνω τους. (Κ-27.VIII.7:2-5·8:1-2)*

Να τονίσουμε αυτή τη σημαντική δήλωση ακόμα μια φορά, η κυρίαρχη αρχή του εγωικού συστήματος σκέψης είναι να διατηρήσει το διαχωρισμό και την ατομικότητα, αλλά χωρίς να

συνοδεύονται από την αμαρτία τους. Επομένως, στον κόσμο των ιδιαιτεροτήτων προβάλλω την δική μου αμαρτία επάνω σας και δηλώνω ότι εσείς είστε οι αμαρτωλοί θύτες, όχι εγώ. Με τον τρόπο αυτό έχω και την πίτα σωστή και το σκύλο χορτάτο. Έχω την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητά μου - τον εαυτό μου - αλλά δεν είμαι υπεύθυνος γι' αυτά: κάποιος άλλος με έχει κάνει αυτό που είμαι.

Να το επαναλάβω, μπορώ να εγκαταλείψω τον κόσμο τόσο εύκολα όσο τον έφτιαξα όταν διάλεξα το εγώ ως δάσκαλό μου, αντί για τον Ιησού. Απλά αλλάζω την απόφασή μου αφήνοντας το χέρι του εγώ και πιάνοντας στη θέση του το χέρι του Ιησού. Είναι πολύ απλό. Αυτό που το καθιστά δύσκολο να το κάνουμε είναι οι επιπτώσεις που έχει: αν το κάνω, θα εξαφανιστώ όπως γνωρίζω τον εαυτό μου, και τότε ποιος θα είμαι; Αυτός είναι ο φόβος. Αποστολή μας είναι να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να έρθουν σε επαφή με αυτό το φόβο, και μετά να παρακολουθήσουμε τις τρελές άμυνες που επιλέξαμε για να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας από κάτι που ούτως ή άλλως δεν υπάρχει.

Εδώ ο Ιησούς απευθύνεται στα δικά μας κίνητρα, όπως κάνει με συνέπεια σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αν θέλουμε πραγματικά να είμαστε ευτυχισμένοι, πρέπει να ακολουθήσουμε αυτό που λέει, γιατί μόνο αυτό θα μας κάνει ευτυχισμένους. Αλλά αυτό σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε σε θέση να πούμε ότι αυτός είχε δίκιο και εμείς κάναμε λάθος. Αυτό είναι το πιο δύσκολο πράγμα για οποιονδήποτε βρίσκεται σ' αυτόν τον κόσμο να το παραδεχτεί.

(2:1) Η σημερινή ιδέα, όπως και οι προηγούμενες, ισχύει και για τον εσωτερικό και για τον εξωτερικό σου κόσμο, οι οποίοι είναι στην πραγματικότητα οι ίδιοι.

Μπορείτε να δείτε πόσο συχνά θέτει αυτό το θέμα ο Ιησούς στα αρχικά μαθήματα. Δεν μιλά μεταφορικά ή αλληγορικά · μιλά κυριολεκτικά. Χρειάζεται να σκεφτείτε σε βάθος τι σημαίνει πραγματικά αυτό - όλες τις συνέπειες που υπάρχουν όταν λέμε ότι ο εσωτερικός και ο εξωτερικός κόσμος είναι ίδιοι. Αυτές οι συνέπειες είναι πολύ τρομακτικές και ανησυχητικές.

(2:2-3) Όμως, εφόσον τους βλέπεις σαν διαφορετικούς, οι περίοδοι πρακτικής σήμερα, πάλι θα περιλαμβάνουν δύο φάσεις, η μία για τον κόσμο που βλέπεις απ' έξω, και μια για τον κόσμο που βλέπεις μέσα στο νου σου. Στις σημερινές ασκήσεις προσπάθησε να εισάγεις την ιδέα ότι και οι δύο είναι στην δική σου φαντασία.

Αποσπάσματα όπως αυτό είναι ζωτικής σημασίας, επειδή ο Ιησούς εξηγεί γιατί χρησιμοποιεί τη γλώσσα της δυαδικότητας. Τις περισσότερες φορές μας μιλά σαν να υπήρχε ένας κόσμος εκεί έξω · άνθρωποι που πρέπει να συγχωρεθούν · ένας κόσμος χρόνου και χώρου στον οποίο όλα αυτά συμβαίνουν · το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς που είναι στο νου μας προσπαθώντας να μας βοηθήσουν. Επιπλέον, ο Ιησούς μιλά για τον Θεό σαν Εκείνος να ήταν ένα άτομο με σώμα: με χέρια, πόδια, φωνή, χείλη, κλπ. Έτσι εδώ μας λέει ότι χρησιμοποιεί τους όρους της δυαδικότητας, επειδή εμείς βλέπουμε τον εσωτερικό και τον εξωτερικό κόσμο ως διαφορετικούς · και έτσι θα δομήσει περιόδους πρακτικής που θα εκφράζουν αυτή την δυαδικότητα - όχι επειδή ο εσωτερικός και ο εξωτερικός κόσμος είναι πραγματικά διαφορετικοί, αλλά επειδή έτσι τους βιώνουμε και αυτός θα μας συναντήσει στην κατάσταση στην οποία νομίζουμε ότι βρισκόμαστε (Κ-25.1.7: 4).

Οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* πολλές φορές παγιδεύονται στη δυαδικότητα, όταν δεν κατανοούν προτάσεις όπως αυτή, και παίρνουν τα λόγια τους κυριολεκτικά, ενώ ο Ιησούς δηλώνει ότι δεν είναι καθόλου έτσι. Έτσι λέει ότι θα αντιμετωπίσει τον εξωτερικό κόσμο σαν να ήταν ξεχωριστός από το εσωτερικό · σαν πράγματι να υπήρχε ένας ισάξιος εξωτερικός κόσμος. Ένα απόσπασμα στο κείμενο ίσως δίνει την καλύτερη εξήγηση γι' αυτού του είδους τη δυαδικότητα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, παρουσιάζοντας το μήνυμα της διδασκαλίας του Ιησού. Η σημασία του

είναι τέτοια που θα επαναλαμβάνεται συχνά κατά τη διάρκεια αυτών των αναλύσεων, ώστε να αποτρέψει τους μαθητές να παρανοήσουν το περιεχόμενο των Μαθημάτων από τη μορφή τους:

Αφού πιστεύεις ότι είσαι διαχωρισμένος, ο Ουρανός σου παρουσιάζεται κι αυτός σαν διαχωρισμένος. Όχι ότι αυτό συμβαίνει αληθινά, αλλά επειδή ο σύνδεσμος που σου είχε δοθεί για να ενωθείς με την αλήθεια μπορεί να φτάσει σε σένα μέσα από κάτι που καταλαβαίνεις... Όλο αυτό λαμβάνει υπόψη του τον χρόνο και τον χώρο σαν να ήταν διακριτοί, γιατί εάν νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας Ενιαιότητας ενοποιημένης ως Μία είναι χωρίς νόημα... Όμως Αυτό πρέπει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται. (Κ-25.1.5:1-2·7:1,4)

Η τελευταία πρόταση της δεύτερης παραγράφου αυτού του μαθήματος είναι εξαιρετικά σημαντική. Τόσο ο κόσμος που βλέπουμε έξω, όσο και ο κόσμος που βλέπουμε στο νου μας υπάρχουν μόνο στη φαντασία μας. Εμείς τα επινοήσαμε όλα: η σκέψη του διαχωρισμού · ένας εσωτερικός κόσμος αμαρτίας, ενοχής, και φόβου, που γεννά η πίστη στο διαχωρισμό · και ο προβαλλόμενος κόσμος που δεν είναι τίποτα άλλο παρά η σκιά του φανταστικού εσωτερικού κόσμου του εγώ. Αυτό για το οποίο πραγματικά μιλάμε, επομένως, είναι για έναν φανταστικός κόσμος που εμφανίζεται έξω, αλλά που βρίσκεται πραγματικά μέσα στο νου μας. Με αργό ρυθμό σ' αυτά τα πρώτα μαθήματα ο Ιησούς μας εκπαιδεύει να καταλάβουμε ότι μόνο οι σκέψεις μας είναι σημαντικές, όχι ο έξω κόσμος.

Αυτή η διδασκαλία συνεχίζεται:

(3) Πάλι θα αρχίσουμε τις περιόδους πρακτικής για το πρωί και το βράδυ επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα δύο ή τρεις φορές όσο κοιτάς γύρω σου στον κόσμο που βλέπεις σαν έξω από σένα. Έπειτα κλείσε τα μάτια σου και κοίταξε γύρω σου στον εσωτερικό σου κόσμο. Προσπάθησε να τους μεταχειρίζεσαι και τους δύο σαν ίσους όσο το δυνατόν περισσότερο. Επανάλαβε την σημερινή ιδέα χωρίς βιασύνη όσο συχνά επιθυμείς, καθώς παρατηρείς τις εικόνες που η φαντασία σου φέρνει στην επίγνωση σου.

Ο Ιησούς ενισχύει αυτό που μας έχει διδάξει: αυτές οι σκέψεις είναι επινοημένες - σκέψεις θυμού, ιδιαιτερότητας, αυτο-μίσους, άγχους και τρόμου, υπάρχουν μόνο στη φαντασία μας · είτε προέρχονται από σκέψεις ευχαρίστησης είτε από σκέψεις πόνου. Επειδή μιλάμε για φανταστικές σκέψεις, μιλάμε επίσης για φανταστικούς κόσμους. Δεν υπάρχει διαφορά.

(4) Για τις δύο μεγαλύτερες περιόδους, συνιστούμε τρία έως πέντε λεπτά, όχι λιγότερο από τρία. Πάνω από πέντε μπορούν να αξιοποιηθούν, αν βρίσκεις ότι η άσκηση σε χαλαρώνει. Για να διευκολύνεις κάτι τέτοιο, διάλεξε κάποια ώρα που νομίζεις ότι δεν θα έχεις πολλούς περισπασμούς, και αισθάνεσαι έτοιμος εσύ ο ίδιος.

Εδώ βλέπουμε τον Ιησού να μας προτρέπει να βρούμε κάποια ειρηνική και ξεκούραστη ώρα (και έμμεσα κάποιο χώρο επίσης) κατά την οποία να διαλογιζόμαστε. Από τις παρατηρήσεις του σε άλλα σημεία των Μαθημάτων, είναι κατανοητό ότι ο Ιησούς δεν θέλει να κάνουμε την πνευματική ζωή μας τελετουργική. Ωστόσο, αφού είμαστε ακόμα στο αρχικό στάδιο της εκπαίδευσής μας και όχι πολύ πειθαρχημένοι ακόμα ώστε να επαγρυπνούμε για το εγώ, μια τέτοια δομή είναι χρήσιμη (δες, π.χ., τη αναφορά στο Εγγ.-16,2-5).

Οι τελευταίες παράγραφοι του μαθήματος υπογραμμίζουν τον καινούργιο μας τρόπο εξάσκησης: χρησιμοποιώντας την ιδέα της ημέρας «όσο το δυνατόν συχνότερα», και ειδικά όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να αντιληφθούμε ότι η αιτία της δυσφορίας μας βρίσκεται έξω από εμάς:

(5) Αυτές οι ασκήσεις επίσης είναι καλό να συνεχιστούν κατά την διάρκεια της ημέρας, όσο πιο συχνά γίνεται. Οι πιο σύντομες εφαρμογές να περιλαμβάνουν την αργή επανάληψη της ιδέας, καθώς ερευνάς είτε τον εσωτερικό, ή τον εξωτερικό κόσμο. Δεν έχει σημασία ποιον από τους δύο επιλέγεις.

(6) Η σημερινή ιδέα θα πρέπει επίσης να εφαρμοστεί άμεσα σε όποια κατάσταση μπορεί να σε στενοχωρεί. Εφάρμοσε την ιδέα λέγοντας στον εαυτό σου.

Εγώ έχω επινοήσει αυτήν την κατάσταση έτσι όπως την βλέπω.

Μπορείτε να δείτε πόσο ριζικά διαφορετική οπτική είναι αυτή από την οπτική του κόσμου, από τον τρόπο που συνήθως αντιλαμβανόμαστε τα πράγματα. Πιστεύουμε ότι η επιλογή του εσωτερικού ή του εξωτερικού μας κόσμου κάνει κάποια διαφορά. Αυτό θα ήταν προφανές, για παράδειγμα, αν αποφασίσουμε ότι δεν έχει καμία σημασία αυτό που πιστεύουμε, εφόσον δεν μιλάμε ή δεν κάνουμε κάποια δράση γι' αυτό. Ο Ιησούς, όμως εξηγεί ότι δεν έχει καμία διαφορά αν θα εκφράσουμε τις σκέψεις μας ή αν θα τις σκεφτούμε σιωπηλά. Οι κρίσεις μας έχουν μεγάλη επίδραση σε εμάς και στο νου της Υιότητας όταν τις εκδηλώνουμε. Δεν υπάρχει πρόβλημα να μην τις εκδηλώνουμε - ο ίδιος είπε κάποτε στην Helen ότι δεν είναι εναντίον κάποιου βαθμού πειθαρχίας - αλλά αν δεν αλλάξουμε την υποβόσκουσα σκέψη, οι σκέψεις αυτές απλά παραμένουν στο νου μας περιμένοντας την αναπόφευκτη μοίρα της προβολής τους. Οι συνέπειες είναι ότι θα δίνουμε πάντα τη χαμένη μάχη προσπαθώντας να περιορίσουμε την επιθετικότητα μας: την εχθρότητα και την ιδιαιτερότητα του νου. Επομένως, πρέπει να πάμε στην πηγή του προβλήματος - στις σκέψεις μας - όταν στραμμένοι προς τον Ιησού είπαμε: «Εσύ κάνεις λάθος και εγώ έχω δίκιο». Αναιρούμε αυτή την πηγή όταν του λέμε: «Δόξα τω Θεώ εσύ είχες δίκιο και εγώ έκανα λάθος. Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπω τον κόσμο».

Στα μαθήματα αυτά ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε δύο τρόπους να βλέπουμε τον κόσμο, που προέρχονται από δύο συστήματα σκέψης ή δύο εαυτούς - τον εσφαλμένο νου και τον ορθό νου - και δύο δασκάλους: το εγώ και τον Ιησού. Αυτή η συνειδητοποίηση θα αυξηθεί καθώς συνεχίζονται τα μαθήματα. Μέχρι τώρα, μεγαλύτερη έμφαση δόθηκε στον τρόπο που βλέπει τον κόσμο το εγώ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα πρώτα μαθήματα μας είπαν ότι πραγματικά δεν βλέπουμε τίποτα, γιατί βλέπουμε αυτό που δεν υπάρχει. Επομένως, όλα όσα αντιλαμβανόμαστε δεν έχουν νόημα. Αυτός είναι επίσης ο λόγος που τα μαθήματα έχουν δώσει έμφαση στις επιθετικές μας σκέψεις, στην αντίληψη ενός κόσμου εκδίκησης, κ.λπ. Από εδώ μέχρι το Μάθημα 50, ο Ιησούς μας διδάσκει ότι υπάρχει διαθέσιμη μια άλλη επιλογή, ένας άλλος τρόπος να βλέπουμε τον κόσμο. Αυτή είναι η σκέψη που εισάγει στο επόμενο μάθημα.

ΜΑΘΗΜΑ 33

Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάξω τον κόσμο.

(1:1) Η σημερινή ιδέα είναι μια προσπάθεια να αναγνωρίσεις ότι μπορείς να αλλάξεις την αντίληψή σου για τον κόσμο και στις εσωτερικές και εξωτερικές όψεις.

Μπορούμε να αλλάξουμε την αντίληψη, διότι υπάρχει κάποιος μέσα στο νου μας στον οποίο μπορούμε να στραφούμε για να κάνουμε την ουσιαστική αλλαγή. Αυτός ο «κάποιος» είναι ο λήπτης

των αποφάσεων · η μόνη όψη του ονείρου μας στην οποία βρίσκουμε την αληθινή επιλογή. Αυτό που πρέπει να αλλάξειδεν είναι οι εξωτερικές μας αντιλήψεις, αλλά η εσωτερική αντίληψη του εαυτού μας: είμαστε παιδιά του Θεού, ή του εγώ · η πραγματικότητα μας είναι η αμετάβλητη Ενιαιότητα του Χριστού, ή η μεταβλητή ατομικότητα του διαχωρισμού · είναι το Άγιο Πνεύμα ο δάσκαλός μας, ή το εγώ; Με άλλα λόγια, αυτός ο άλλος τρόπος να δούμε τον κόσμο ξεκινά μέσα στο νου μας, με το να επιλέξουμε μέσα από ποια μάτια θα δούμε: της όρασης ή της κρίσης.

(1:2–2:2) Ένα ολόκληρο πεντάλεπτο θα πρέπει να αφιερωθεί το πρωί και το βράδυ. Σε αυτές τις περιόδους πρακτικής, θα πρέπει να επαναλαμβάνεις όσο συχνά μπορείς την σημερινή ιδέα αν και είναι σημαντικό αυτό να γίνεται χωρίς βιασύνη. Καλό είναι να εναλλάσσεσαι ανάμεσα στην έρευνα της εσωτερικής και της εξωτερικής σου αντίληψης, αλλά χωρίς αυτή η εναλλαγή να γίνεται απότομα.

Απλά κοίταξε τυχαία γύρω σου, τον κόσμο που βλέπεις έξω από σένα, έπειτα κλείσε τα μάτια σου και ερεύνησε τις σκέψεις μέσα σου με την ίδια ηρεμία. Προσπάθησε να παραμείνεις εξίσου ουδέτερος και στα δύο, και να διατηρήσεις αυτή την αποστασιοποίηση καθώς επαναλαμβάνεις αυτή την ιδέα κατά την διάρκεια της ημέρας.

Ο Ιησούς εδώ κάνει ό,τι έχουμε δει και πριν. Παίρνει την κεντρική σκέψη ενός θέματος αλλά δεν ασχολείται πολύστον τρέχον μάθημα, γιατί πρόκειται να ασχοληθεί πάλι αργότερα. Έτσι, το «Δεν είμαι το θύμα του κόσμου που βλέπω» είναι μια βαθυστόχαστη σκέψη, αλλά σε αυτό το μάθημα αναλύεται εν συντομία. Το «Ποτέ δεν είμαι αναστατωμένος για το λόγο που νομίζω» επίσης δεν εξετάστηκε πολύ στο ίδιο το μάθημα, αλλά η ιδέα επανεμφανίζεται αργότερα. Εδώ, άλλη μια φορά ο Ιησούς απλά εισάγει την ιδέα ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να δούμε τον κόσμο, και στη συνέχεια επικεντρώνεται στην ομοιότητα που έχουν οι εσωτερικές μας σκέψεις και ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά. Η αλήθεια αυτή είναι το θεμέλιο για τονέναν άλλο τρόπο να κοιτάξω τον κόσμο.

Επιτρέψτε μου να επιστήσω την προσοχή σας σε άλλο ένα σημαντικό θέμα που τίθεται στις παραγράφους που ακολουθούν, και εμφανίζεται ξανά και ξανά σε αυτά τα μαθήματα - να εφαρμόζουμε τη σκέψη της ημέρας καθ' όλη την διάρκεια της ημέρας, κάθε φορά που έχουμε επίγνωση έντονης αναστάτωσης :

(3-4) Οι συντομότερες περιόδους πρακτικής θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο συχνές. Ακόμα θα πρέπει να γίνονται και εξειδικευμένες εφαρμογές της σημερινής ιδέας άμεσα, όταν προκύπτει κάποια κατάσταση που σε βάζει στον πειρασμό να ενοχληθείς. Γι αυτές τις εφαρμογές, να λες:

Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να το κοιτάξω αυτό.

Να θυμάσαι να εφαρμόσεις την σημερινή ιδέα την στιγμή που αντιληφθείς ενόχληση. Μπορεί να χρειαστεί να αφιερώσεις περίπου ένα λεπτό για να καθίσεις με ηρεμία και να επαναλάβεις μόνος σου την σημερινή ιδέα αρκετές φορές. Το κλείσιμο των ματιών σου πιθανόν να βοηθήσει αυτή την μορφή εφαρμογής.

Αυτές οι ασκήσεις επιδιώκουν να είναι πρακτικές και χρήσιμες. Ο Ιησούς δεν μας παρουσιάζει απλά μια σειρά από μεταφυσικές αρχές για να τις μάθουμε διανοητικά. Μας εκπαιδεύει να γινόμαστε όλο και πιο προσεκτικοί καθώς περνάμε την ημέρα μας. Μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι αισθανόμαστε αναστάτωση, διαταραχή, θυμό, φόβο ή ενοχή, γρήγορα να πάμε σ' αυτόν και να πούμε: «Βοήθησέ με!» Ακόμα και αν δεν μπορούμε να πούμε τίποτα άλλο, μπορούμε τουλάχιστον να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει μια άλλη σκέψη στο νου μας, ένας άλλος δάσκαλος που θα μπορούσαμε να

επιλέξουμε. Ακόμα κι αν δεν επιλέξουμε αυτόν το δάσκαλο τη στιγμή αυτή, μπορούμε τουλάχιστον να ξέρουμε ότι είναι εκεί.

Το θέμα είναι ότι αποκτάτε μεγαλύτερη ευχέρεια να αναγνωρίζετε ότι αν αισθάνεστε πως έχετε διαχωριστεί από κάποιον ή κάτι, γνωρίζετε ότι το συναίσθημα προέρχεται από το εγώ σας. Δεν χρειάζεται να το αναλύσετε περαιτέρω. Στο εγώ αρέσει να ικανοποιείται με σκέψεις θυματοποίησης: τις δικαιολογεί και τις ενισχύει, βρίσκοντας συμμάχους που θα συμφωνήσουν με τις δικές του λανθασμένες αντιλήψεις. Μόλις εμφανιστεί κάποια αίσθηση θυματοποίησης, προσπαθήστε να σκεφτείτε το μάθημα, όποιο μάθημα έχετε εκείνη την ημέρα · δεν έχει σημασία πραγματικά, καθώς το περιεχόμενό τους είναι το ίδιο. Αν τύχει να εργάζεστε με το σημερινό μάθημα, και πιάσετε τον εαυτό σας να αισθάνεται διαχωρισμένος ή θυματοποιημένος, το συντομότερο δυνατό, πείτε: «Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να το κοιτάξω αυτό». Αν δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα άλλο, τουλάχιστον κρατήστε την πόρτα ανοιχτή, υπενθυμίζοντας τον εαυτό σας ότι υπάρχει ένα άλλο σύστημα σκέψης ή ένας άλλος δάσκαλος που θα μπορούσατε να επιλέξετε, αλλά επειδή είστε τόσο φοβισμένοι, προτιμάτε να έχετε δίκιο και να είστε δυστυχισμένοι, παρά να κάνετε λάθος και να είστε ευτυχισμένοι (Κ-29.VII.1: 9). Εντούτοις, να είστε ειλικρινείς σχετικά με αυτό που συμβαίνει · που παίζει ένα εξαιρετικά βοηθητικό ρόλο στο να μάθουμε να συγχωρούμε. Το επόμενο μάθημα συνεχίζει στην ίδια γραμμή σκέψης.

ΜΑΘΗΜΑ 34

Θα μπορούσα να δω ειρήνη αντί γι' αυτό.

(1:1-3) Η σημερινή ιδέα αρχίζει να περιγράφει τις συνθήκες που επικρατούν στον άλλο τρόπο οπτικής. Η ειρήνη του νου είναι ξεκάθαρα ένα εσωτερικό ζήτημα. Πρέπει να αρχίσει με τις δικές σου σκέψεις, και έπειτα να επεκταθεί προς τα έξω.

Η ειρήνη του νου είναι ένα «εσωτερικό ζήτημα». Το πρόβλημα είναι ότι τις περισσότερες φορές πιστεύουμε ότι προκύπτει όταν ο εξωτερικός κόσμος καλύπτει τις ανάγκες μας. Ωστόσο, ο Ιησούς διδάσκει ότι η ειρήνη δεν έχει να κάνει με τον εξωτερικό κόσμο. Οι συνέπειες αυτού του γεγονότος, και πάλι, *πρέπει να προκαλούν άγχος*, γιατί ο ίδιος μας ενημερώνει ότι τίποτα εξωτερικό δεν μπορεί να μας βλάψει ή να μας δώσει την ειρήνη - ο εξωτερικός κόσμος δεν μας απειλεί, δεν μας θυματοποιεί, και ούτε μας ευχαριστεί - *δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς!* Η δυσκολία σφίγγεται στο να αφήσουμε τους εαυτούς μας να έχουν όλο και μεγαλύτερη επίγνωση αυτού του γεγονότος, χωρίς να βυθιστούμε στην άρνηση. Αυτό που βοηθά για να μην πέσουμε σε αυτή την παγίδα του εγώ είναι να αναγνωρίσουμε ότι οι πρακτικές συνέπειες αυτής της σκέψης είναι πως ακόμα κι αν βιώσουμε άγχος που το αποδίδουμε σε εξωτερικές αιτίες, μπορούμε ακόμη να πάμε μέσα μας στο Δάσκαλο της αλήθειας, ο οποίος ευγενικά μας υπενθυμίζει ότι η ειρήνη είναι μια επιλογή που *εμείς* μπορούμε να κάνουμε (και επομένως να την βιώσουμε), ανεξάρτητα από εξωτερικές καταστάσεις. Θυμάμαι όταν έκανα για πρώτη φορά αυτό μάθημα αντικατέστησα το *ειρήνη* με το *Ιησούς*. Με άλλα λόγια, όταν μπω στον πειρασμό να κάνω κάποια πτυχή του λάθους πραγματική, μπορώ πάντα να επιλέξω τον Ιησού ως δάσκαλό μου και να θυμηθώ να χαμογελάσω στην ανοησία της πίστης ότι θα μπορούσε ποτέ να υπάρχει κάτι άλλο στο νου μου εκτός από την αγάπη του.

(1:4) Μέσα από την ειρήνη του νου είναι που ξεκινά η ειρηνική αντίληψη του κόσμου.

Αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία, και αυτό με το οποίο ασχολούνται τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο ειρηνικά. Δεν επικαλούμαστε τον Ιησού για να φέρει ειρήνη στον κόσμο, επειδή δεν υπάρχει αντικειμενικός κόσμος έξω από το νου μας. Το να ζητάμε την εξωτερική ειρήνη σημαίνει ότι κάναμε πρώτα τη σύγκρουση πραγματική - *εκεί* έξω. Και πάλι, δεν υπάρχει κόσμος χωρίς από τον τρόπο που τον αντιλαμβανόμαστε. Αυτό που έχει σημασία για μένα σαν μαθητή αυτών των μαθημάτων, είναι να διορθώσω τον τρόπο που αντιλαμβάνομαι, το οποίο κάνω διορθώνοντας τον τρόπο που σκέφτομαι. Αυτό επιτυγχάνεται διορθώνοντας την εσφαλμένη επιλογή δασκάλου που έκανα - που είναι πάντα η ουσία. Σε αυτό το μάθημα επομένως, αντί να πούμε «Θα μπορούσα να δω την ειρήνη αντί για αυτό», θα μπορούσαμε να πούμε όπως είπα παραπάνω, «Θα μπορούσα να δω τον Ιησού, αντί για αυτό». Αυτό θα αναδείξει ακόμη περισσότερο την προσωπική φύση της διδασκαλίας του.

(2)Σήμερα χρειάζονται τρεις μεγαλύτερες περίοδοι για τις σημερινές ασκήσεις. Σου συνιστούμε μια το πρωί και μια το βράδυ. Με άλλη μια, οποιαδήποτε άλλη ώρα ενδιάμεσα που σου φαίνεται ότι είναι πιο κατάλληλη. Όλες οι εφαρμογές πρέπει να γίνονται με τα μάτια κλειστά. Η σημερινές εφαρμογές απευθύνονται στον εσωτερικό σου κόσμο.

Έτσι, καλούμαστε να εξασκηθούμε με τα μάτια μας κλειστά, καθώς ο Ιησούς εστιάζει την προσοχή στις σκέψεις μας - το *εσωτερικό ζήτημα* πως να είμαστε σε ειρήνη. Αυτό είναι προαπαιτούμενο για ό,τι ακολουθεί: να δώσετε έμφαση στην διαδικασία της αναζήτησης του νου σας, ένα θέμα που όπως έχουμε ήδη πει είναι βασικό στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Καθώς επεξεργάζεστε αυτό το ουσιαστικό θέμα, το επίπεδο του φόβου μπορεί να γίνει τόσο μεγάλο που μπορεί να μπίτε στον πειρασμό να καλύψετε τις σκέψεις του εγώ, και να σκεφτείτε ότι δεν χρειάζεται να ασχοληθείτε μαζί τους, επειδή πιστεύετε ότι η πράξη αυτή θα κάνει την ψευδαίσθηση πραγματικότητα - αναφέρω καταχρηστικά μερικές από τις μεταφυσικές ιδέες των Μαθημάτων όπως, είστε άγιοι και αγαπητοί από το Θεό, κι επιπλέον, ότι δεν έχει γίνει τίποτα και δεν είστε καν εδώ. Ακριβώς όπως και σε πολλά άλλα σημεία, ο Ιησούς εδώ μας παρακινεί να αναζητήσουμε στο νου μας τις σκέψεις του εγώ. Αν νομίζετε ότι δεν έχετε καμία, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι τέλειανια σας, καθώς διδάσκουν ότι έχετε αυτές τις σκέψεις. Πράγματι, δεν θα ήσασταν εδώ αν δεν τις είχατε. Η ιδέα είναι να έρθετε σε επαφή με τις δικές σας επιθετικές σκέψεις, είτε με εκείνες που στρέφονται εναντίον σας είτε με εκείνες που στρέφονται εναντίον άλλων, όπως βλέπουμε τώρα:

(3:1-2)Για τις μεγαλύτερες περιόδους χρειάζονται περίπου πέντε λεπτά. Ψάξε το νου σου για σκέψεις φόβου, για καταστάσεις που προκαλούν ανησυχία, «προσβλητικές» προσωπικότητες ή γεγονότα, ή οτιδήποτε άλλο για το οποίο διατηρείς σκέψεις μη αγάπης.

Δεν χρειάζεται να ψάξετε πολύ βαθιά για να έρθετε αντιμέτωποι με κάποια από αυτές τις σκέψεις. Είναι σημαντικό να τις αναζητάτε όταν κάνετε αυτά τα μαθήματα. Αν δεν τις γνωρίσετε, η ιδέα του «να δεις την ειρήνη αντί για αυτό» δεν έχει κανένα νόημα. Θα μπορούσα να δω την ειρήνη αντί για ποιο; Εάν ο νους μου είναι γεμάτος μόνο με σκέψεις αγάπης, σίγουρα δεν χρειάζομαι αυτό το μάθημα. Επομένως, το μάθημα έχει ιδιαίτερη σημασία όταν επιτρέπετε τον εαυτό σας να έρθει σε επαφή με τις σκέψεις *μη-αγάπης*, οι οποίες προέρχονται από τον *χωρίς-αγάπη* δάσκαλό σας. Στο σημείο αυτό έχει νόημα να πω «Θα μπορούσα να δω ειρήνη [ή τον Ιησού] αντί γι' αυτό». Εδώ βλέπουμε να αντανakλάται η βασική έμφαση που δίνει στα μαθήματά του ο Ιησούς, που είναι να κοιτάξουμε το σκοτάδι και να το φέρουμε στο φως. Θα αναφέρω μόνο ένα αντιπροσωπευτικό απόσπασμα, την πρώτη από τις πολλές τέτοιου είδους αναφορές σε αυτή τη σειρά μαθημάτων:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, είναι όμως αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.IV.6:1-2)

(3:3) Παρατήρησέ τις όλες με την ησυχία σου, επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα καθώς τις παρατηρείς να παρουσιάζονται στο νου σου, και άφησε την κάθε μια να φύγει και να αντικατασταθεί με την επόμενη.

Να επαναλάβω αυτό το σημείο, δεν μπορείτε να αφήσετε μια σκέψη να φύγει αν δεν γνωρίζετε ότι την έχετε. Επιπλέον, δεν μπορείτε να την αφήσετε, εκτός αν έχετε επιλέξει πραγματικά τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό σας. Αν δεν το κάνετε, δεν αφήνετε τις σκέψεις να φύγουν. Επιλέγοντας *εναντίον* Τους σημαίνει ότι επιλέξατε *υπέρ* του εγώ, που σημαίνει ότι επιλέξατε το διαχωρισμό, για να μην αναφέρουμε την ενοχή, τον φόβο και το άγχος που είναι αναπόφευκτα, αφού έχετε επιλέξει λανθασμένα. Το να τις «παρατηρήσετε όλες με την ησυχία σας» σημαίνει να μην τις κάνετε πολύ σημαντικές, που είναι η σημασία του να κοιτάξετε το εγώ σας με τον Ιησού. Το να μην τις κοιτάζουμε αντικατοπτρίζει ότι τις έχουμε ήδη κάνει πολύ σημαντικές, αφού αν δεν τις είχαμε πάρει τόσο σοβαρά δεν θα είχαμε επενδύσει αυτές τις σκέψεις με την ενοχή οποια μας εμποδίζει να δούμε.

Η ευγένεια του Ιησού είναι εμφανής στην επόμενη παράγραφο, καθώς μας προτρέπει να συνεχίσουμε την πρακτική μας αντιμετωπίζοντας το άγχος και την αντίσταση:

(4) Αν αρχίσεις να νιώθεις δυσκολία όταν σκέφτεσαι κάποια θέματα, συνέχισε να επαναλαμβάνεις από μέσα σου την σημερινή ιδέα με αβίαστο τρόπο, χωρίς να την εφαρμόζεις πουθενά συγκεκριμένα. Φρόντισε, όμως, να μην κάνεις συγκεκριμένες εξαιρέσεις.

Αργά, σταθερά και ευγενικά κερδίζεται αυτός ο αγώνας.

Στις παραγράφους 5 και 6, ο Ιησούς δίνει έμφαση στην εφαρμογή του μαθήματος κάθε φορά που είμαστε αναστατωμένοι, τονίζοντας την ανάγκη να αφήσουμε στους εαυτούς μας να είναι σε επαφή με αυτές τις σκέψεις:

(5-6) Οι πιο σύντομες περίοδοι να είναι πιο συχνές, και να γίνονται όποτε νιώθεις ότι απειλείται η ειρήνη του νου σου με οποιοδήποτε τρόπο. Ο στόχος είναι να προστατέψεις τον εαυτό σου από τον πειρασμό κατά την διάρκεια όλης της ημέρας. Αν κάποια συγκεκριμένη μορφή πειρασμού παρουσιαστεί στην επίγνωσή σου, η άσκηση θα πρέπει να πάρει αυτή την μορφή:

Θα μπορούσα να δω ειρήνη σε αυτή την κατάσταση αντί για αυτό που βλέπω τώρα.

Αν οι εσωτερικοί δρόμοι για την ειρήνη του νου σου παίρνουν την μορφή πιο γενικευμένων αρνητικών συναισθημάτων, όπως μελαγχολία, ανησυχία ή ανυπομονησία, χρησιμοποίησε την ιδέα στην αρχική της μορφή. Αν δεις ότι χρειάζεσαι πάνω από μια εφαρμογή για την σημερινή ιδέα για να σε βοηθήσει να αλλάξεις το νου σου σε κάποιο συγκεκριμένο θέμα, προσπάθησε να αφιερώσεις αρκετά λεπτά στην επανάληψη της σημερινής ιδέας μέχρι που να νιώσεις κάποια ανακούφιση. Θα βοηθήσει αν λες στον εαυτό σου συγκεκριμένα:

Μπορώ να αντικαταστήσω τα συναισθήματα μελαγχολίας, ανυπομονησίας ή ανησυχίας [ή τις σκέψεις μου για αυτή την κατάσταση, την προσωπικότητα ή γεγονός] με ειρήνη.

Επομένως, για να τονίσουμε ξανά αυτό το ουσιαστικό σημείο, αυτό το μάθημα - που πράγματι περιλαμβάνει όλα τα μαθήματα - δεν θα έχει κανένα νόημα για σας και δεν θα σας βοηθήσει καθόλου, εάν δεν αναγνωρίσετε πρώτα στον εαυτό σας τις σκέψεις αυτές και τα συναισθήματα της κατάθλιψης, του άγχους, της ανησυχίας, της επίθεσης, κ.λπ. Δεν είναι κακό να τις έχουμε · είστε εδώ, γιατί *πράγματι* έχετε αυτές τις σκέψεις. Έτσι, ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο, στο πλαίσιο της προθυμίας που έχουμε να επιλέξουμε την άγια στιγμή:

... Συγκεντρώσου μόνο σε αυτήν[την προθυμία σου], και μην ενοχλείσαι που την περιβάλλουν σκιές. Γι' αυτό ήρθες. Αν μπορούσες να έρθεις χωρίς αυτές δεν θα χρειαζόσουν την άγια στιγμή.(Κ-18.IV.2:4-6)

Αυτό που είναι «κακό», επομένως, είναι το να προσποιείστε ότι δεν τις έχετε, διότι τότε ο Ιησούς δεν θα σας βοηθήσει και δεν μπορεί να σας βοηθήσει. Πρέπει να του παραδώσετε τις σκέψεις. Αυτή είναι η λειτουργία μας, καθώς ο ίδιος μας υπενθυμίζει στο κείμενο:

Μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο ζωτικής σημασίας να κοιτάξεις το μίσος σου και να συνειδητοποιήσεις το πλήρες μέγεθός του. Μπορεί, ακόμα, να νομίζεις ότι θα ήταν εύκολο για το Άγιο Πνεύμα να στο δείξει, και να το διασκορπίσει χωρίς εσύ να χρειάζεται να το φέρεις στην επίγνωσή σου.(Κ-13.III.1:1-2)

Λόγω της ανάγκης να φέρουμε στην επίγνωσή μας αυτές τις γεμάτες μίσος σκέψεις, χρειαζόμαστε τις «συχνές εφαρμογές» που συνιστά ο Ιησούς. Η πειθαρχία και η επαγρύπνηση είναι απαραίτητες για να βρούμε αυτές τις σκοτεινές σκέψεις και να τις φέρουμε στο δικό του θεραπευτικό και συγχωρητικό φως.

Αυτά τα μαθήματα αρχίζουν να μας δείχνουν τα θαυμαστά πράγματα που βρίσκονται *πέρα* από τις σκέψεις του εγώ μας: την *άλλη* πλευρά, όταν ζητάμε βοήθεια να επιλέξουμε τον «άλλο τρόπο να κοιτάξουμε τον κόσμο». Ίσως να θυμάστε τη δήλωσή μου, ότι ένας από τους σκοπούς του βιβλίου εργασιών ήταν να μας βοηθήσει να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε ένα διαιρεμένο νου: την *εσφαλμένα νοούμενη* κατάσταση του εγώ και την *ορθά νοούμενη* εστία του Αγίου Πνεύματος. Μόνο μέσω αυτής αναγνώρισης μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε με ουσιαστικό τρόπο το τμήμα *της λήψης των αποφάσεων* του δικού μας νου για να κάνουμε τη σωστή επιλογή.

ΜΑΘΗΜΑ 35

Ο νους μου είναι μέρος του Θεού. Είμαι πολύ άγιος.

Όπως επισημάνθηκε στο τέλος του τελευταίου μαθήματος, ο Ιησούς συνεχίζει να μας μετατοπίζει δίνοντας έμφαση στην ορθά νοούμενη σκέψη. Αρχίζει καθοδηγώντας μας προς αυτό που βρίσκεται στο *άλλο* μέρος του νου μας. Όλοι θα πρέπει να αντιμετωπίσουν δυσκολίες στο να το πιστέψουν αυτό, όπως λέει ο ίδιος ο Ιησούς στο μάθημα. Αν γνωρίζατε πραγματικά ότι είστε μέρος του Θεού, και επομένως ότι ο νους σας είναι άγιος, δεν θα είχατε καμία σκέψη διαχωρισμού και ιδιαιτερότητας. Στην πραγματικότητα, θα γνωρίζατε ότι δεν είστε καθόλου εδώ. Έτσι, το ότι είστε εδώ - ή καλύτερα: το ότι *πιστεύετε* πως είστε εδώ - σημαίνει πως ο νους σας δεν αποτελεί μέρος του Θεού, και γι' αυτό δεν θα μπορούσατε να είστε άγιος.

Σε αυτό το μάθημα και σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό στα επόμενα δεκαπέντε, ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει ένα άλλο μέρος μέσα μας - αυτό που γνωρίσαμε στην αρχή του κειμένου, ως *ορθό νου*. Αυτό το μέρος, μέσω του Αγίου Πνεύματος, είναι ακόμα συνδεδεμένο με την αγιότητα του Θεού η οποία δεν έχει αλλάξει ποτέ, παρά τα ανίερα όνειρά μας της ενοχής και της κρίσης.

(1:1-3) Η σημερινή ιδέα δεν περιγράφει το πώς βλέπεις τον εαυτό σου τώρα. Περιγράφει, όμως, τι θα σου δείξει η αληθινή όραση. Όποιος νομίζει ότι είναι σε αυτόν τον κόσμο είναι δύσκολο να πιστέψει κάτι τέτοιο για τον εαυτό του.

Ο Ιησούς μας πληροφορεί ότι αυτός γνωρίζει πως δεν βλέπουμε έτσι τους εαυτούς μας και δεν περιμένει από εμάς να πιστέψουμε αυτά που εκείνος λέει για μας. Ο σκοπός του είναι να ξεκινήσει τη διαδικασία κατά την οποία θα μας διδάξει ότι υπάρχει μια αληθινή επιλογή στο νου μας. Δεν θέλει να το χρησιμοποιούμε αυτό ως μάντρα που θα επαναλαμβάνουμε συνεχώς όλη την ημέρα για να διώξουμε τις χωρίς αγάπη σκέψεις μας. Αντίθετα, σε αρμονία με την εκπαίδευσή μας, θέλει να φέρουμε τις χωρίς αγάπη σκέψεις μας σε αυτή την σκέψη αγάπης. Αυτές οι χωρίς αγάπη σκέψεις περιλαμβάνουν κάποια έκφραση της πεποίθησής μας ότι είμαστε ανίεροι ή αμαρτωλοί. Έτσι, θα ξεκινήσουμε στο νέο μας δρόμο της κατανόησης, ο οποίος είναι ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος, όχι μόνο για να κοιτάζουμε τους εαυτούς μας, αλλά ένας άλλος τρόπος να σκεφτόμαστε τους εαυτούς μας. Όταν φέρνουμε το σκοτάδι των ανίερων και απατηλών μας σκέψεων στο φως της άγιας και αληθινής σκέψης, το φως διαλύει το σκοτάδι.

(1:4) Όμως ο λόγος που πιστεύει ότι βρίσκεται σε αυτό τον κόσμο είναι ότι δεν το πιστεύει.

Αυτό ακριβώς ήθελα να επισημάνω. Επειδή δεν πιστεύουμε ότι είμαστε ένα μέρος του Θεού, πρέπει να πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο. Το ότι ζω εδώ ως μια διαχωρισμένη ύπαρξη - σωματικά και ψυχολογικά - ανάμεσα σε άλλες διαχωρισμένες υπάρξεις, είναι η σκιά της σκέψης η οποία λέει: Είμαι μόνος μου, διαχωρισμένος από τον Θεό. Και πάλι, το ίδιο το γεγονός πως πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ ως σώματα βεβαιώνει την υποβόσκουσα πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι, και επομένως δεν πιστεύουμε ότι ο νους μας είναι μέρος του Θεού και ότι είναι άγιος. Το μάθημα αυτό συνεπώς, αντικατοπτρίζει την αρχή της Επανόρθωσης - την πίστη πως αν και νομίζουμε ότι έχουμε εγκαταλείψει το Θεό, στην πραγματικότητα ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Επομένως, αληθινά είμαι ένα μέρος του Θεού, και άρα είμαι πολύ άγιος.

(2:1-2) Θα πιστεύεις ότι είσαι μέρος του χώρου που πιστεύεις ότι βρίσκεσαι. Αυτό συμβαίνει διότι περιβάλλεις τον εαυτό σου με το περιβάλλον που θέλεις.

Πιστεύουμε ότι είμαστε μέσα σε αυτόν τον κόσμο και ότι είμαστε μέρος του ως ένα διαχωρισμένο σώμα, ζώντας ανάμεσα σε άλλα διαχωρισμένα σώματα. Σε οντολογικό επίπεδο, ως ένας διαχωρισμένος Υιός φτιάξαμε ένα περιβάλλον που διατηρεί τον διαχωρισμό, και στη συνέχεια ξεχάσαμε ότι το κάναμε, ακολουθώντας το σχέδιο του εγώ για τη δική του σωτηρία. Ως αποτέλεσμα τώρα πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι πραγματικός, κι ότι κι εμείς ως μέρος του είμαστε πραγματικοί. Σε ατομικό επίπεδο, εφόσον όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, θέλουμε να αισθανόμαστε ότι είχαμε άδικη μεταχείριση, τι καλύτερος τρόπος να το επιτύχουμε αυτό από το να είμαστε πάντα κοντά σε εκείνους που μας μεταχειρίζονται άδικα; Είτε το κάνουν ή δεν το κάνουν, θα τους αντιλαμβανόμαστε με αυτόν τον τρόπο. Όπως μας υπενθυμίζει ο Ιησούς σε αυτή την παραφρασμένη δήλωση από το κείμενο, σε μια θαυμάσια πρόταση που έχουμε ήδη αναφερθεί: Αν αντιλαμβανόμαστε τον αδελφό μας να μη μιλά για το Χριστό σε μας, είναι μόνο γιατί πρώτα κατηγορήσαμε τον εαυτό μας ο οποίος δεν μίλησε για το Χριστό σε αυτόν (Κ-11.Β.18:6). Έτσι καταλήγουμε να είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι ότι η θυματοποίηση που αντιλαμβανόμαστε ισχύει.

(2:3) Και το θέλεις [το περιβάλλον ενός διαχωρισμένου κόσμου] για να προστατέψεις την εικόνα του εαυτού σου που έχεις φτιάξει.

Αυτή είναι μια αλάνθαστη δήλωση της αιτίας. Έχουμε φτιάξει έναν φυσικό κόσμο διαχωρισμού, για να προστατέψουμε την εικόνα των εαυτών μας ως διαχωρισμένα όντα. Γι' αυτό πρέπει να γίνει σαφές ότι ο Ιησούς ποτέ δεν μιλά για την αλλαγή ή τη σωτηρία του κόσμου - δεν υπάρχει κανένας

κόσμος. Λέει απλώς να σώσουμε τον εαυτό μας από την εικόνα του εαυτού που φτιάξαμε: την αμαρτωλή, την ένοχη, την κατακερματισμένη εικόνα του φόβου που φιλοξενούμε μέσα μας. Η αιτία του διαχωρισμένου κόσμου είναι η *επιθυμία* μας να είμαστε διαχωρισμένοι. Επομένως, αυτή είναι η επιθυμία που πρέπει να αλλάξει αν θέλουμε να έρθει σε εμάς η αληθινή ειρήνη.

(2:4-7) Η εικόνα είναι μέρος αυτού του περιβάλλοντος. Αυτό που βλέπεις όσο πιστεύεις ότι βρίσκεσαι μέσα σε αυτό, το βλέπεις μέσα από τα μάτια αυτής της εικόνας. Αυτό δεν είναι όραση. Οι εικόνες δεν μπορούν να δουν.

Ποια είναι η εικόνα; Είμαι περιορισμένος, κατακερματισμένος, διαχωρισμένος, ανεξάρτητος και αυτόνομος. Η φύση του κόσμου και *όλα όσα* αυτός είναι, είναι η προβολή αυτής της εικόνας. Ο καθένας σε αυτόν τον κόσμο είναι μόνος και αυτός είναι ο λόγος γιατί η ιδιαιτερότητα είναι μια τόσο ισχυρή άμυνα. Μία από τις ανάγκες μας είναι να έχουμε τους ανθρώπους με το μέρος μας, ώστε να μην βιώνουμε τον πόνο και τη μοναξιά που προκύπτουν αναπόφευκτα όταν ανήκουμε σε αυτόν τον κόσμο, ζώντας σε ένα μέρος έξω από τον Ουρανό, την αληθινή μας Εστία.

Η παράγραφος αυτή είναι πολύ σημαντική και θα πρέπει να μελετηθεί προσεκτικά. Το σύστημα σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - η μεταφυσική τους, το εγωικό σύστημα σκέψης και η αναίρεσή του μέσω της συγχώρεσης - μπορεί κανείς να το βρει μέσα σ' αυτά τα αποσπάσματα.

(3:1-2) Αυτή η σημερινή ιδέα παρουσιάζει μια πολύ διαφορετική άποψη για τον εαυτό σου. Με το να εδραιώνεις την Πηγή σου αποδεικνύεται η Ταυτότητά σου, και σε περιγράφει όπως πρέπει να είσαι αληθινά.

Με άλλα λόγια, είμαι ένα μέρος του Θεού και είμαι πολύ άγιος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η *Πηγή* και η *Ταυτότητα* γράφονται με κεφαλαία: Ο Ιησούς μιλά για τον Θεό και τον Χριστό, που είναι ο αληθινός μας Εαυτός. Ο Ιησούς στρέφεται τώρα στον παρατηρητή, και όχι σε αυτό που αντιλαμβάνεται. Πράγματι, στο σημείο αυτό ο Ιησούς δεν ενδιαφέρεται γι' αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω, αλλά μόνο γι' αυτό που *σκεφτόμαστε*:

(3:3) Θα χρησιμοποιήσουμε ένα κάπως διαφορετικό είδος εφαρμογής για την σημερινή ιδέα διότι σήμερα δίνεται έμφαση σε αυτόν που αντιλαμβάνεται παρά στο τι αντιλαμβάνεται.

Μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα την βασική έμφαση που δίνεται σε αυτά τα πρώτα μαθήματα η οποία αφορά την αναζήτηση του νου μας, καθώς είναι ο νους μας - αυτός που αληθινά *αντιλαμβάνεται* - ο οποίος χρειάζεται διόρθωση.

Έτσι, διαβάζουμε:

(4) Για την κάθε μια από τις τρεις πεντάλεπτες περιόδους πρακτικής σήμερα, άρχισε επαναλαμβάνοντας από μέσα σου την σημερινή ιδέα, και έπειτα κλείσε τα μάτια σου και ερεύνησε στο νου σου για τα διάφορα είδη περιγραφικών όρων με τους οποίους βλέπεις τον εαυτό σου. Να συμπεριλάβεις και όλες τις εγωκεντρικές ιδιότητες που αποδίδεις στον εαυτό σου, θετικές ή αρνητικές, επιθυμητές ή ανεπιθύμητες, μεγαλειώδεις ή υποβαθμισμένες. Όλες τους είναι εξίσου αναληθείς, διότι δεν κοιτάς τον εαυτό σου με τα μάτια της αγιότητας.

Αυτό που βρίσκουμε στο νου μας είναι οι πολυπληθείς μορφές του ενός σφάλματος, της *μιας* απατηλής σκέψης του διαχωρισμού. Με άλλα λόγια όπως είπα και προηγουμένως, καθώς ταυτίζεστε με το διαχωρισμένο εγωικό εαυτό, όλα όσα σκέφτεστε, πιστεύετε, αισθάνεστε, αντιλαμβάνεστε και βιώνετε θα είναι λάθος. Είτε πρόκειται για κάτι ευγενές, όμορφο, άγιο, και καλό ή απλά κάτι άσχημο, θα είναι λάθος γιατί θα βασίζεται στην ιδιαιτερότητα και το διαχωρισμό.

(5) Στην αρχή της διερευνητικής περιόδου του νου σου, πιθανόν να επικεντρωθείς σε αυτές τις ιδιότητες που θεωρείς ότι είναι αρνητικά στοιχεία του εαυτού σου. Προς το τέλος όμως αυτής της περιόδου, είναι πιθανόν να περάσουν από το νου σου και πιο κολακευτικές ιδιότητες του εαυτού σου. Προσπάθησε να αναγνωρίσεις ότι όποια κατεύθυνση και να πάρουν οι φαντασιώσεις που έχεις για τον εαυτό σου, δεν έχει σημασία. Οι ψευδαισθήσεις δεν οδηγούν στην πραγματικότητα. Απλά δεν είναι αληθινές.

Ο Ιησούς μας προειδοποιεί να μην πάρουμε πολύ σοβαρά το γεγονός ότι είναι πιθανότερο ν' αναγνωρίσουμε μόνο τις αρνητικές σκέψεις μέσα μας, παρόλο που τόσο οι θετικές όσο και αρνητικές σκέψεις είναι εξίσου απατηλές. Προφανώς δεν μπορεί να τονίσει αρκετά το ότι δεν έχει σημασία εάν αυτές οι σκέψεις είναι αρνητικές ή θετικές. Εφόσον πιστεύετε ότι έχετε έναν εαυτό που είναι θετικός ή αρνητικός, ο οποίος μπορεί να σχετίζεται θετικά ή αρνητικά με άλλους ανθρώπους, θα κάνετε λάθος για τον εαυτό σας και οτιδήποτε νομίζετε ότι συμβαίνει. Οι διαχωρισμένοι εαυτοί δεν είναι άγιοι. Ο ένας Εαυτός που είναι ενωμένος με το Θεό είναι άγιος, και πέρα από όλες τις αντιλήψεις για τον εαυτό μας (Κ-31.Ν). Στα επόμενα μαθήματα ο Ιησούς μιλά όλο και περισσότερο για τον αληθινό μας Εαυτό. Θυμηθείτε και πάλι, ότι δεν μπορούμε να φτάσουμε στον αληθινό Εαυτό χωρίς πρώτα να κοιτάζουμε (να εξετάσουμε) τον ψεύτικο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών επικεντρώνονται στις *εσφαλμένες* σκέψεις μας και τις *λανθασμένες* αντιλήψεις μας. Η διόρθωση αυτών των λαθών είναι το να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάζουμε τον κόσμο · ένας άλλος τρόπος να κοιτάζουμε τον εαυτό μας.

Η επόμενη παράγραφος μας λέει να ακολουθήσουμε μια προτεινόμενη λίστα. Από τα εννέα χαρακτηριστικά που αναφέρονται, τρία είναι θετικά - *νικητής, ευσπλαχνικός, και ενάρετος* - ενώ έξι είναι αρνητικά- *αντικείμενο εκμετάλλευσης, μελαγχολικός, αποτυχημένος, να βρίσκεται σε κίνδυνο, αβοήθητος, και αδικημένος*. Και πάλι, για το σκοπό αυτής της άσκησης η κατηγορία δεν έχει καμία σημασία.

(6) Μερικά κατάλληλα τυχαία παραδείγματα για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας μπορεί να είναι κάπως έτσι:

Βλέπω τον εαυτό μου σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης.

Βλέπω τον εαυτό του μελαγχολικό.

Βλέπω τον εαυτό μου σαν αποτυχημένο.

Βλέπω τον εαυτό μου να βρίσκεται σε κίνδυνο.

Βλέπω τον εαυτό μου σαν αβοήθητο.

Βλέπω τον εαυτό μου σαν νικητή.

Βλέπω τον εαυτό μου σαν αδικημένο.

Βλέπω τον εαυτό μου σαν ευσπλαχνικό.

Βλέπω τον εαυτό μου ενάρετο.

Η παράγραφος 7 μας προτρέπει να είμαστε συγκεκριμένοι, ως εφαλτήριο για την επίτευξη της *μη συγκεκριμένης κατάστασης* του νου - το γνώρισμα του πραγματικού μας Εαυτού:

(7) Δεν θα πρέπει να σκεφτείς γι' αυτούς τους όρους με αφηρημένο τρόπο. Θα πρέπει να έρχονται στο νου σου σαν διάφορες καταστάσεις, προσωπικότητες και γεγονότα στις οποίες

εμφανίζεσαι ο ίδιος. Διάλεξε όποια ειδική κατάσταση σου έρχεται στο νου, αναγνώρισε τους περιγραφικούς όρους που αισθάνεσαι ότι ισχύουν για τις αντιδράσεις σου σε συγκεκριμένες καταστάσεις, και εφάρμοσέ τους στην σημερινή ιδέα. Αφού ονομάσεις την κάθε μια ξεχωριστά, πρόσθεσε:

Αλλά ο νους μου είναι μέρος του Θεού. Είμαι πολύ άγιος.

Η εστίαση στα συγκεκριμένα είναι,άλλη μια φορά, η προϋπόθεση για να πετύχουμε τα μη συγκεκριμένα. Αποτελεί επίσης ένα σημαντικό τμήμα στην εκπαίδευσή μας ώστε να μην αρνούμαστε τις σκέψεις μας, τα συναισθήματα και τις αντιλήψεις μας. Το σκοτάδι της ενοχής δεν μπορεί να έρθει στο φως και να αναιρεθεί, αν δεν το εξετάσουμε πρώτα μέσα στις συγκεκριμένες εκφάνσεις του, την πύλη μέσω της οποίας θα επιστρέψουμε στις σκέψεις μας.

Στην επόμενη παράγραφο βλέπουμε τον Ιησού να επιστρέφει στις ευγενικές παροτρύνσεις του, να είμαστε ευγενικοίμε τους εαυτούς μας όταν κάνουμε αυτές τις ασκήσεις. Μία χρήσιμη οδηγία που μπορούμε να θυμόμαστε είναι ότι κάθε φορά που βιώνουμε μια αίσθηση επείγουσας ανάγκης ή κάποιο υπαινιγμό δύναμης να έρχεται από την «άλλη πλευρά», θα πρέπει να αναγνωρίσουμε αμέσως ότι αυτό που μας κατευθύνει είναι το εγώ. Ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα είναι μόνο πράοι και υπομονετικοί, γνωρίζοντας ότι ο χρόνος είναι ψευδαίσθηση. Μόνο ένα ανυπόμονο εγώ, που είναι αβέβαιο για το αποτέλεσμα, θα εξασκούσε πίεση. Σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο νιώθουμε την ευγενική διδασκαλία του Ιησού που αναφέρεται στην πραότητα:

Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος δεν προστάζει, επειδή δεν είναι ικανή για αλαζονεία. Δεν απαιτεί, επειδή δεν επιδιώκει τον έλεγχο. Δεν υπερνικά επειδή δεν επιτίθεται. Απλά υπενθυμίζει. Επιβάλλει μόνο εξαιτίας αυτού που σου υπενθυμίζει. Φέρνει στο νου σου τον άλλο τρόπο, παραμένοντας ήσυχη ακόμα και αναμεσείς όλης αυτής της αναταραχής που μπορεί να κατασκευάσεις. Η Φωνή του Θεού είναι πάντα ήσυχη, διότι μιλά για την ειρήνη. Η ειρήνη είναι ισχυρότερη από τον πόλεμο διότι θεραπεύει.(Κ-5.ΙΙ.7:1-8)

Εδώ λοιπόν, είναι η ευγενικήόγδοη παράγραφος:

(8)Κατά την διάρκεια των πιο μεγάλων περιόδων άσκησης, πιθανόν να υπάρχουν διαλείμματα κατά τα οποία δεν θα σου έρχεται τίποτα στο νου. Μην πιεστείς να σκεφτείς κάτι για να γεμίσεις αυτά τα διαλείμματα, παρά απλά χαλάρωσε και επαναλάμβανε αργά την σημερινή ιδέα μέχρι κάτι να σου έρθει στο νου. Παρόλο που τίποτα από ό,τι σου έρχεται στο νου δεν πρέπει να παραλείπεται σε αυτές τις ασκήσεις, τίποτα δεν θα πρέπει να «ξεθάβεται» με προσπάθεια. Δεν πρέπει να χρησιμοποιήσεις ούτε εξαναγκασμό ούτε να κάνεις διακρίσεις.

Η πραότητα κερδίζει πάντα έναντι του εξαναγκασμού, καθώς αντανακλά την εσωτερική δύναμη του Χριστού. Ο εξαναγκασμός από την άλλη πλευρά, είναι η σκιώδης έκφραση της έμφυτης αδυναμίας του εγώ. Ακολουθώντας, διαβάζουμε για το τέταρτο χαρακτηριστικό των προχωρημένων δασκάλων του Θεού:

...οι δάσκαλοι του Θεού είναι εντελώς πράοι. Χρειάζονται την δύναμη της πραότητας, γιατί με αυτήν γίνεται εύκολη η λειτουργία της σωτηρίας... Και ποιος θα διάλεγε την αδυναμία που έρχεται από την πρόκληση βλάβης στην θέση της αλάνθαστης, και απεριόριστης δύναμης που περιλαμβάνει τα πάντα, της πραότητας; Η δύναμη των δασκάλων του Θεού βρίσκεται στην πραότητά τους...(Εγχ-4 .ΙV.2:1-2,7-8)

Στο τέλος του μαθήματος, άλλη μια φορά βλέπουμε τον Ιησού να μας ζητά να είμαστε αρκετά συγκεκριμένοι κατά τη διάρκεια της ημέρας - «όσο το δυνατόν συχνότερα» - στην εφαρμογή του

μαθήματος της ημέρας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο, για να επαναλάβουμε αυτή τη σημαντική ιδέα, μπορεί να γίνει βίωμά μας η διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*:

(9) Όσο το δυνατόν συχνότερα κατά την διάρκεια της ημέρας, διάλεγε κάποια ιδιότητα ή ιδιότητες που σου ταιριάζουν την συγκεκριμένη στιγμή και εφάρμοζε την σημερινή ιδέα πάνω τους, προσθέτοντας και την ιδέα με την ανωτέρω μορφή σε κάθε μια από αυτές. Αν τίποτα συγκεκριμένο δεν έρχεται στο νου σου, απλά επαναλάμβανε την ιδέα από μέσα σου, με κλειστά τα μάτια.

Για να επαναλάβω ένα προηγούμενο σημείο, κάντε κάθε δυνατή προσπάθεια να είστε σε εγρήγορση καθ' όλη την διάρκεια της ημέρας όσον αφορά τις σκέψεις του εγώ, αλλά επίσης να έχετε επίγνωση ότι χρειάζεται να συγχωρήσετε τον εαυτό σας όταν θυμηθείτε ότι έχετε ξεχάσει.

ΜΑΘΗΜΑ 36

Η αγιότητά μου περιλαμβάνει όλα όσα βλέπω.

Αυτό το μάθημα και κάποια επόμενα είναι ιδιαίτερης σημασίας, καθώς εξερευνούν το θέμα της αγιότητάς μας. Με τον τρόπο αυτό, παρέχουν την προφανή διόρθωση της εσφαλμένα νοούμενης σκέψης του εγώ, την οποία έχουμε συζητήσει εκτενώς. Αποσαφηνίζουν επίσης τι εννοεί και τι δεν εννοεί ο Ιησούς με την *αγιότητα*. Μια άλλη σημαντική, αλλά ατυχής πτυχή αυτών των μαθημάτων, είναι ότι πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* έχουν δεχθεί το εμπνευσμένο μήνυμά τους και τα κάνουν με λάθος τρόπο, παρερμηνεύοντας τη διδασκαλία του Ιησού. Έτσι, θα διερευνήσω αυτή την ιδέα, μεταξύ άλλων σημαντικών θεμάτων καθώς θα προχωράμε μαζί.

(1:1) Η σημερινή ιδέα επεκτείνει την χθεσινή ιδέα από αυτόν που αντιλαμβάνεται, στο αντικείμενο αντίληψης.

Στο προηγούμενο μάθημα - «Ο νους μου είναι μέρος του Θεού. Είμαι πολύ άγιος» - είχαμε συζητήσει τη σχέση μεταξύ του εσωτερικού μας κόσμου και αυτού που αντιλαμβανόμαστε ως εξωτερικό. Το μάθημα τώρα μετατοπίζει το σημείο εστίασης από αυτόν που αντιλαμβάνεται, δηλαδή τις σκέψεις μας, σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά. Δεν είναι μια πραγματική μετατόπιση, γιατί το εσωτερικό και το εξωτερικό είναι ένα και το αυτό. Αυτό που βλέπουμε μέσα μας, πράγμα που σημαίνει αυτό που πραγματικά *σκεφτόμαστε* για τους εαυτούς μας, είναι ακριβώς αυτό που πιστεύουμε ότι βλέπουμε εξωτερικά. Όπως έχουμε ήδη συζητήσει, *αντίληψή* μας δεν είναι απλώς *αυτό* που βλέπουμε (ή που ακούμε, κλπ.), αλλά η δική μας *ερμηνεία* για ό,τι αντιλαμβανόμαστε. Όπως πάντα, η εστίαση είναι στο *περιεχόμενο* - εκείνο που βρίσκεται στο νου - και ποτέ στη *μορφή* - στο τμήμα του φυσικού κόσμου.

(1:2-3) Είσαι άγιος διότι ο νους σου είναι τμήμα του Θεού. Και επειδή είσαι άγιος, η όρασή σου πρέπει να είναι και αυτή άγια.

Αυτό που υπονοείται σ' αυτή τη δήλωση είναι ότι αν είμαστε άγιοι μέσα μας, ό,τι αντιλαμβανόμαστε πρέπει να είναι επίσης άγιο. Αν αυτό που αντιλαμβανόμαστε δεν είναι άγιο - δηλαδή, αν αντιλαμβανόμαστε οτιδήποτε άλλο εκτός από μια έκφραση της αγάπης ή μια έκκληση γι' αγάπη - δεν αντιλαμβανόμαστε πρώτα απ' όλα τους εαυτούς μας ως άγιους. Κατά συνέπεια μπορούμε να δούμε αν έχουμε επιλέξει να ταυτιστούμε με το εγώ ή με το Άγιο Πνεύμα δίνοντας

προσοχή στις αντιλήψεις μας ·ό,τι αντιλαμβανόμαστε θα είναι πάντα μία άμεση αντανάκλαση αυτού που έχουμε κάνει πραγματικό μέσα μας. Ένα σημαντικό απόσπασμα στο κείμενο δίνει τη σχετική εξήγηση:

Η καταδίκη είναι η κρίση σου για τον εαυτό σου, και αυτήν θα προβάλλεις πάνω στον κόσμο. Αν τον βλέπεις σαν καταραμένο το μόνο που θα βλέπεις είναι αυτό που έκανες για να βλάψεις τον Υιό του Θεού. Αν βλέπεις τον όλεθρο και την καταστροφή, τότε προσπάθησες να τον σταυρώσεις. Αν βλέπεις αγιότητα κι ελπίδα, τότε ενώθηκες με το Θέλημα του Θεού για να τον ελευθερώσεις. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή εκτός από αυτές τις δύο. Και θα δεις την απόδειξη της επιλογής που έκανες, και θα μάθεις από αυτή να αναγνωρίζεις τι επέλεξες. (Κ-21.εισ.2:1-6)

Αυτός είναι ο λόγος που είναι τόσο σημαντικό να είμαστε προσεκτικοί με τις σκέψεις μας. Αν έχουμε επίγνωση των σκέψεων που κάνουμε για τους ανθρώπους έξω από εμάς, θα μας αποκαλύπτουν τις σκέψεις με τις οποίες έχουμε ταυτιστεί *εσωτερικά* · οι ιδιαίτερες σχέσεις μας είναι επομένως στο επίκεντρο της θεραπείας του νου μας μέσω της συγχώρεσης. Αν θέλετε να μάθετε τι υπάρχει στην φωτογραφική μηχανή αφού την έχετε χρησιμοποιήσει, εμφανίστε το φιλμ και δείτε τις φωτογραφίες. Αυτό θα σας δείξει αν βγάλατε ή αν δεν βγάλατε μια καλή φωτογραφία. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* επομένως σ' αυτό το πλαίσιο, φαίνεται να είναι να αναγνωρίσουμε τις δικές μας αντιλήψεις που αντικατοπτρίζουν άμεσα αυτό που έχουμε επιλέξει μέσα μας. Μόνο τότε, μπορούμε να επιλέξουμε ξανά.

(1:4-6) «Αναμάρτητος» σημαίνει δίχως αμαρτία. Δεν μπορεί να είσαι λίγο αναμάρτητος. Είτε είσαι αναμάρτητος είτε όχι.

Άλλο ένα παράδειγμα αυτού που έχουμε αναφέρει ως δήλωση Πρώτου Επιπέδου, δηλαδή ότι κάτι είναι είτε απολύτως αληθινό ή απολύτως ψευδές · δεν υπάρχει κανένας απολύτως συμβιβασμός μεταξύ της μη-δυναδικότητας και της δυναδικότητας. Τέτοιες δηλώσεις αποτελούν θεμέλιο για το σύστημα σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: η μεταφυσική τους είναι ασυμβίβαστη. Ή αμαρτήσαμε ενάντια στον Θεό, μέσω του διαχωρισμού από Αυτόν ·ή δεν το κάναμε, κι έτσι παραμένουμε όπως ο Θεός μας δημιούργησε - ένα με Αυτόν ο Οποίος είναι η Πηγή μας.

(1:7) Αν ο νους σου είναι τμήμα του Θεού τότε πρέπει να είσαι αναμάρτητος, γιατί αλλιώς ένα τμήμα του Νου Του θα ήταν αμαρτωλό.

Η λογική εδώ είναι αδιάσειστη, και αν δεχτείτε την βασική προϋπόθεση ότι ο Θεός είναι τέλεια αγιότητα και οτιδήποτε προέρχεται από Αυτόν, - δηλαδή, είναι μέρος Του - πρέπει να μοιράζεται την αγιότητα αυτή, τότε το συμπέρασμα είναι πως οτιδήποτε φαίνεται να είναι αμαρτωλό ή ανίερο δεν μπορεί να είναι μέρος του Θεού, άρα δεν μπορεί να υπάρξει. Γι' αυτόν τον λόγο, από την οπτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, δεν μπορεί να υπάρχει το κακό. Μπορεί να υπάρχουν αντιλήψεις, πεποιθήσεις και όνειρα για το κακό · αλλά κανένα αντικειμενικό κακό δεν μπορεί να υπάρξει. Αν υπήρχε, αυτό θα σήμαινε ότι ένα μέρος του Θεού πρέπει να είναι κακό επίσης. Αυτό είναι άλλο ένα παράδειγμα της ριζοσπαστικής μεταφυσικής θέσης των *Μαθημάτων*.

(1:8) Η όρασή σου έχει σχέση με την αγιότητά Του, και όχι με το εγώ σου, ούτε λοιπόν με το σώμα σου.

Διερευνήσαμε συνοπτικά αυτό το θέμα ότι έχουμε ένα διαχωρισμένο νου, και θα επανέρχεται ξανά και ξανά. Υπάρχει το μέρος του εγώ στο νου μας, αλλά υπάρχει και ένα άλλο μέρος που είναι άγιο. Το υπονοούμενο που συνάγεται από το τελευταίο μέρος αυτής της δήλωσης, είναι ότι το σώμα μας προέρχεται από τον εσφαλμένο νου, και όχι τον ορθό νου. Έχω πει πολλές φορές ότι κανένας άνθρωπος που θα ήταν λογικός δεν θα γεννιόταν σε αυτόν τον κόσμο. Μόνο κάποιος που

λειτουργεί με τον εσφαλμένο νου, θα ερχόταν εδώ, προσπαθώντας να ξεφύγει από αυτό που αντιλαμβάνεται ως οργή του Θεού. Αυτό δεν σημαίνει ότι το σώμα δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να εξυπηρετήσει έναν διαφορετικό σκοπό, όπως έχουμε ήδη δει και θα εξετάσουμε ξανά · αλλά οντολογικά, το σώμα είναι μια έκφραση του διαχωρισμού, της αμαρτίας και της επίθεσης. Σκοπός του είναι να προστατεύει αυτό που καθορίζει ο διαχωρισμός. Παρομοίως, η δυναμική της προστασίας μπορεί να εξυπηρετήσει ένα διαφορετικό σκοπό, όπως βλέπουμε στην επόμενη παράγραφο, όπου η φράση «να διαφυλάξεις την προστασία σου» είναι άξια προσοχής:

(2:1-2) Σήμερα χρειάζονται τέσσερις περίοδοι πρακτικής από τρία έως πέντε λεπτά. Προσπάθησε να τις μοιράσεις αρκετά όμοια, και κάνε τις πιο σύντομες πιο συχνά, έτσι ώστε να διαφυλάξεις την προστασία σου κατά την διάρκεια όλης της ημέρας.

Η «προστασία» είναι η σκέψη της ημέρας: «Η αγιότητά μου περιβάλλει όλα όσα βλέπω». Σε μια ευρύτερη έννοια φυσικά, η προστασία μας, είναι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού. Παρατηρούμε τον παραλληλισμό ανάμεσα σ' αυτό και σ' εκείνο που ο Ιησούς αναφέρεται στο κείμενο ως το τρίτο μάθημα του Αγίου Πνεύματος: «*Να επαγρυπνάς μόνο για τον Θεό και τη Βασιλεία Του*»(Κ-6.Υ-Γ). Αυτό σημαίνει να επαγρυπνούμενάντια στην απόφασή που πήραμε να επιλέξουμε το σύστημα σκέψης του εγώ. Το να «διαφυλάξουμε την προστασία» απαιτεί να είμαστε σε επαγρύπνηση για όλα όσα σκεφτόμαστε, το οποίο κάνουμε με το να είμαστε προσεκτικοί σε ό,τι αντιλαμβανόμαστε. Αν θέλω να ξέρω τι σκέφτομαι για τον εαυτό μου και τον Θεό, το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να αφιερώσω μια στιγμή σ' αυτό που σκέφτομαι για σας. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι σκέψεις μου για σας - τον οποιονδήποτε είναι το αντικείμενο της ιδιαιτερότητάς μου την κάθε δεδομένη στιγμή - θα αντικατοπτρίζουν άμεσα το πώς σκέφτομαι για τον Θεό και τον εαυτό μου. Αυτή είναι η έννοια της «διαφύλαξης της προστασίας», που πραγματοποιείται με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος.

Οι δύο τελευταίες παράγραφοι ασχολούνται με συγκεκριμένες οδηγίες για τις περιόδους πρακτικής, και τονίζουν την ακολουθία τους, πρώτα πηγαίνοντας εσωτερικά - *κλείνοντας τα μάτια* - και στη συνέχεια, κοιτάζοντας - *αρκετά αργά, και άνετα, και όσο δυνατόν χωρίς βιασύνη* - τις λεπτομέρειες στον κόσμο γύρω μας. Η ιδέα φυσικά, είναι να αναγνωρίσουμε πρώτα την αγιότητα μέσα μας - την Παρουσία Αγίου Πνεύματος στον ορθό νου μας - και στη συνέχεια επεκτείνοντάς την μέσα από μας για ν' αγκαλιάσει τις αντιλήψεις μας για όλα όσα φαίνονται ότι υπάρχουν εξωτερικά. Ίσως είναι ακόμα μακριά από ταβιώματά μας οι πλήρεις μεταφυσικές συνέπειες αυτού του μαθήματος, αλλά αυτές οι πρώιμες ασκήσεις είναι τα σκαλοπάτια - τα «μικρά βήματα» που περιγράφονται στο Μάθημα 193 (13:7) - που θα μας οδηγήσουν εκεί. Οι οδηγίες αρχίζουν με την τελευταία πρόταση της δεύτερης παραγράφου:

(2:3-3:2) Οι μεγαλύτερες περίοδοι πρακτικής θα πρέπει να έχουν αυτή την μορφή:

Πρώτα κλείσε τα μάτια σου και επανέλαβε την ιδέα πολλές φορές αργά. Έπειτα άνοιξε τα μάτια σου και κοίταξε γύρω σου αρκετά αργά, εφαρμόζοντας την ιδέα ιδιαίτερα σε ό,τι παρατηρείς σε αυτή την ανέμελη έρευνά σου.

Προτάσεις για αντικείμενα που περικλείουμε στην αγιότητα μας, περιλαμβάνουν για άλλη μια φορά τα σημαντικά και τα ασήμαντα · δηλαδή : *τα δάχτυλα, το σώμα, το χαλί, τον τοίχο, την καρέκλα, και το στυλό.*

(3:3-4:2) Πες για παράδειγμα:

Η αγιότητά μου περιλαμβάνει αυτό το χαλί.

Η αγιότητά μου περιλαμβάνει αυτόν τον τοίχο.

Η αγιότητά μου περιλαμβάνει αυτά τα δάχτυλα.

Η αγιότητά μου περιλαμβάνει αυτή την καρέκλα.

Η αγιότητά μου περιλαμβάνει αυτό το σώμα

Η αγιότητά μου περιλαμβάνει αυτό το στυλό.

Αρκετές φορές κατά την διάρκεια αυτών των περιόδων πρακτικής, κλείσε τα μάτια σου και επανέλαβε την ιδέα από μέσα σου. Έπειτα άνοιξε τα μάτια σου και συνέχισε όπως πριν.

Για τις πιο σύντομες περιόδους πρακτικής, κλείνε τα μάτια σου και επαναλάμβανε την ιδέα· κοίταζε γύρω σου καθώς την επαναλαμβάνεις πάλι · και κατέληξε με άλλη μια επανάληψη με τα μάτια κλειστά. Όλες οι εφαρμογές φυσικά, θα πρέπει να γίνονται αρκετά αργά, όσο το δυνατόν πιο αβίαστα και χωρίς προσπάθεια.

Αργά και προσεκτικά - «ξεκούραστα και χωρίς βιασύνη» - οδηγούμαστε κατευθυνόμενοι στο δρόμο της σωτηρίας που μας παίρνει από τον εξωτερικό κόσμο προς τον κόσμο μέσα μας, για να ξαναβρούμε εκεί την αγιότητά μας, την οποία η ανάγκη μας για ιδιαιτερότητα επιδίωξε να αρνηθεί.

ΜΑΘΗΜΑ 37

Η αγιότητά μου ευλογεί τον κόσμο.

Άλλο ένα μάθημα το οποίο είναι εξαιρετικά σημαντικό όσον αφορά το τι μας διδάσκει ο Ιησούς, καθώς και τη διόρθωση των συνηθισμένων λαθών που κάνουν οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Ο Ιησούς προφανώς δεν μας λέει ότι πρέπει να ευλογούμε τον κόσμο που βρίσκεται έξω από εμάς. Αυτό θα ερχόταν σε άμεση αντίθεση με όλα όσα μας έχει διδάξει μέχρι τώρα. Ουμνηθείτε, ότι ο Ιησούς μας διδάσκει πως ο κόσμος δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένας καθρέφτης των σκέψεών μας. Επομένως, το *περιεχόμενο* (το νόημα) του μαθήματος δεν είναι ότι θα πρέπει να ευλογήσουμε μια καρέκλα, ένα ραβδί, ένα ρολόι, ή κάποιο άλλο πρόσωπο. Αντίθετα, ο ίδιος λέει ότι αν επιλέξουμε την ευλογία του - μέσα στο νου μας - και δούμε τους εαυτούς μας ως αγίους διότι ενωθήκαμε μαζί του, αυτή η ευλογία θα επεκταθεί αυτόματα μέσα από εμάς και θα περιβάλλει όλα όσα βλέπουμε. Η αρχή ότι *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*, ποτέ δεν πρέπει να βρίσκεται έξω από τον τρόπο που σκεφτόμαστε. Αυτό θα γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο καθώς εξετάζουμε το μάθημα.

(1:1-2) Αυτή η ιδέα περιέχει τις πρώτες αναλαμπές της πραγματικής σου λειτουργίας στον κόσμο, ή του γιατί βρίσκεσαι εδώ. Ο σκοπός σου είναι να δεις τον κόσμο μέσα από την δική σου αγιότητα.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος για να πούμε ότι ο σκοπός ή η λειτουργία μας είναι η συγχώρεση. Η *συγχώρεση* δεν έχει κάνει ακόμη την εμφάνισή της σε αυτά τα μαθήματα, αλλά η διαδικασία του να δούμε τον κόσμο μέσα από τη δική μας αγιότητα, είναι μια θαυμάσια σύντομη περιγραφή της. Το πρόβλημα είναι ότι βλέπουμε τον κόσμο μέσα από τη δική μας μη-αγιότητα, ως διαχωρισμένα εγώ και σώματα, των οποίων η αποστολή στη ζωή είναι να προστατεύουν και να διατηρούν την ιδιαιτερότητά μας. Έτσι, ένα τέτοιο μάθημα παρουσιάζει την ορθά νοούμενη σκέψη, που αναιρεί το ρητό του εγώ ότι «η μη-αγιότητά μου περιβάλλει και καταδικάζει τον κόσμο που βλέπω».

Επομένως, το σημείο εστίασης αυτού του μαθήματος πραγματικά δεν είναι ποτέ στον κόσμο · είναι στις σκέψεις μας. Εάν οι σκέψεις μας προέρχονται από την αγιότητα του Χριστού που είμαστε, όλα όσα αντιλαμβανόμαστε πρέπει να είναι αυτομάτως η προέκτασή της. Όσο έμφαση κι αν δώσουμε στην βαρύτητα αυτής της ιδέας δεν είναι αρκετή.

(1:3) Έτσι κι εσύ και ο κόσμος ευλογείτε μαζί.

Ο κόσμος είναι μόνο μια αντανάκλαση της σκέψης μου, η οποία είναι η σκέψη αγιότητας και ευλογίας γιατί είμαι ένα τέκνο ευλογίας. Ο κόσμος «εκεί έξω» πρέπει να μοιράζεται αυτή την αγιότητα, επειδή προέρχεται από αυτή την αγιότητα. Με άλλα λόγια, ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε έχει τις ρίζες του στο Ποιος είμαι. Μια άλλη αρχή που δεν πρέπει ποτέ να απέχει πολύ από το σκεπτικό μας, είναι ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν ποτέ την πηγή τους*. Σε αυτή την περίπτωση, αν η πηγή είναι η αγιότητά μου, η ιδέα του κόσμου πρέπει να γίνει αντιληπτή επίσης ως άγια. Πράγματι, οι δύο αυτές αρχές - *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη και οι ιδέες δεν αφήνουν ποτέ την πηγή τους* - είναι ουσιαστικά οι ίδιες: Η προβολή (ή ορθά νοούμενη μορφή επέκτασής της) είναι ο λόγος που οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Οι ιδέες που αποτελούν τον αντιληπτό μας κόσμο είναι απλώς η *προβαλλόμενη* εικόνα του εαυτού που έχει την πηγή του στο νου μας και ό,τι προβάλλεται πάντα παραμένει μέσα μας. Έτσι η πηγή και η ιδέα παραμένει μία.

(1:4-6) Κανένας δεν χάνει · τίποτα δεν χάνεται από κανέναν · όλοι κερδίζουν από την αγία σου όραση. Σηματοδοτεί το τέλος της θυσίας επειδή δίνει σε όλους όλα όσα δικαιούνται. Και δικαιούνται τα πάντα αφού είναι δικαίωμά τους από την γέννησή τους σαν Υιοί του Θεού.

Αυτή είναι η πρώτη φορά στα μαθήματα που ο Ιησούς συζητά για τη θυσία, ένα από τα βασικά θέματα του κειμένου, γιατί βρίσκεται στην καρδιά του εγωικού συστήματος σκέψης. Η ρίζα της θυσίας βρίσκεται στην αρχή *ο ένας ή ο άλλος*, που εκφράζεται πιο παραστατικά στο εγχειρίδιο όπως έχουμε ήδη δει, ως *να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς* (Εγχ-17.7:11). Το εγώ - η σκέψη της ατομικότητας - αρχίζει με την ιδέα ή ο Θεός ή εγώ. Εάν υπάρχει Θεός, εγώ δεν μπορώ να υπάρχω ως ξεχωριστό ον, επειδή δεν υπάρχει διαχωρισμός, ατομικότητα ή διάκριση στον Ουρανό. Επομένως, εάν εγώ υπάρχω ως άτομο - που είναι το θεμέλιο του συστήματος σκέψης του καθενός - ο Θεός δεν μπορεί πλέον να υπάρχει, τουλάχιστον όπως Αυτός είναι πραγματικά. Αυτός θα πρέπει ν' αλλάξει, και αν ο Θεός παύσει να είναι η τέλεια Ενιαιότητα, παύει να υπάρχει. Η τέλεια ενιαιότητα και η ατομικότητα δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Αυτή είναι η προέλευση της σκέψης της θυσίας: κάποιος πρέπει να χάσει αν ένας άλλος κερδίσει.

Καθώς η θυσία του Θεού είναι το θεμέλιο του διαιρεμένου πνεύματος, όταν αυτός ο νους διαιρείται σε δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων θραυσμάτων η σκέψη θυσίας παραμένει, σύμφωνα με την αρχή *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Η ιδέα ενός διαχωρισμένου ατομικού κόσμου που είναι γεμάτος σώματα δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή της, η οποία είναι η σκέψη του νου ότι υπάρχω μόνος μου - εις βάρος του Θεού.

Μια άμεση συνέπεια της σκέψης ότι σκότωσα τον Θεό για να μπορέσω να υπάρξω, είναι αυτό που διδάσκειτο εγώ, ότι ο Θεός πρόκειται με κάποιο τρόπο να αναστηθεί και να με τιμωρήσει. Επομένως, για να κατευθύνσω την οργή Του, πρέπει να επικαλεστώ την αρχή που μου έδωσε την ύπαρξή μου: την ιδέα της θυσίας *ο ένας ή ο άλλος*. Παρεμπιπτόντως αυτή είναι η ίδια αρχή, η οποία έχει οδηγήσει τις περισσότερες θρησκείες του κόσμου να καλλιεργήσουν την περιέργη ιδέα ότι ο Θεός απαιτεί θυσίες: Αν θέλω να υπάρξω, πρέπει να ξεπληρώσω το Θεό γι' αυτό που έκλεψα από Αυτόν. Αυτή η ιδέα γίνεται ο θεμέλιος λίθος των ιδιαίτερων σχέσεων: Για να πάρω αυτό που θέλω από εσάς, πρέπει να σας πληρώσω γι' αυτό. Αυτό κάνει η αρχή *ο ένας ή ο άλλος*, ξεκινώντας οντολογικά με την προϋπόθεση ότι αν θέλω να υπάρξω ο Θεός πρέπει να πεθάνει, που φιλτράρεται

μέσα από τη διαδικασία του κατακερματισμού και που καταλήγει να είναι το θεμέλιο του συστήματος σκέψης του καθενός.

Αυτό λοιπόν που βρίσκουμε σε αυτό το αρχικό μάθημα του βιβλίου εργασιών, είναι η πρώτη προσπάθεια να εξουδετερώσουμε αυτή τη θεμελιώδη γραμμή σκέψης. Αν βλέπω τον κόσμο ως τίποτα περισσότερο από ένα δικό μου μέρος, όλα όσα συμβαίνουν σε μένα, συμβαίνουν στον κόσμο. Εάν είμαι ευλογημένος, ο κόσμος και ο κάθε ένας μέσα σε αυτόν πρέπει να είναι ευλογημένοι. Στην ενότητα «Ο Βράχος της Σωτηρίας», ο Ιησούς αναφέρει ότι ο βράχος στον οποίο στηρίζεται η σωτηρία είναι ότι κανείς δεν χάνει και όλοι κερδίζουν (Κ-25.VII.12), η οποία είναι η ίδια ιδέα που παρουσιάζει εδώ. Επομένως, δεν θεωρώ πλέον ότι η ευτυχία μου εξαρτάται από το να μαλώνω μαζί σας, να σας ταπεινώνω, να σας εκμεταλλεύομαι ή να σας κλέβω. Μπορώ να μάθω να γενικεύω αυτό το μάθημα, αναγνωρίζοντας ότι είστε μέρος μου · όχι ο ατομικός μου σωματικός ή ψυχολογικός εαυτός, αλλά το μέρος μου που είναι ο Υιός του Θεού. Εάν επιζητώ να σας αποκλείσω βλέποντάς σας διαχωρισμένους από μένα - ως έναν εχθρό ή ένα αντικείμενο της ιδιαίτερης αγάπης μου - λέω ότι ο Υιός του Θεού είναι κατακερματισμένος. Στην πραγματικότητα δεν μπορεί να είναι, έτσι όταν επιτίθεμαι σε σας στην πραγματικότητα επιτίθεμαι στην Ταυτότητά μου. Ωστόσο, αν ξεκινήσω με την προϋπόθεση ότι ο νους μου είναι μέρος του Θεού επομένως και εγώ είμαι άγιος (Μάθημα 35), θα δω ότι κι εσείς πρέπει να μοιράζεστε αυτή την αγιότητα, αν πράγματι η αγιότητα είναι αληθινή. Αυτό το βήμα σηματοδοτεί το τέλος της θυσίας - την αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος*.

Υπάρχει μια σειρά δηλώσεων στο κείμενο που αντικατοπτρίζουν αυτή τη διόρθωση:

Η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας. (Κ-4.VI.8:2)

Κι εσύ κι αυτός ή θα υψώσετε τα μάτια σας με πίστη, ή καθόλου. (Κ-19.IV-Δ.12:8)

Στην κιβωτό της ειρήνης εισέρχονται δύο - δύο. (Κ-20.IV.6:5)

Κανένας δεν μπορεί να εισέλθει στον Ουρανό μόνος του. (Εργ-134.17:7)

Τίποτα από αυτά δεν σημαίνει ότι πρέπει κυριολεκτικά να έχετε σχέση με κάποιον σε φυσικό επίπεδο. Σημαίνει όμως ότι *στο νου σας* δεν βλέπετε ότι η ειρήνη σας, η σωτηρία σας ή η ευτυχία σας, αποβαίνει βάρος κάποιου άλλου.

Το σημείο κλειδί αυτού του μαθήματος λοιπόν, είναι ότι «η αγιότητά μου ευλογεί τον κόσμο» επειδή ο κόσμος είναι μια επέκταση του εαυτού μου. Εφόσον πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος «εκεί έξω», πρέπει να πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος «εδώ μέσα» ο οποίος αντιλαμβάνεται κάποιον «εκεί έξω», που σημαίνει ότι βρίσκομαι σε διαχωρισμό, ιδιαιτερότητα και ατομικότητα. Τότε αυτομάτως πιστεύω στη θυσία - μια έκφραση της αρχής *ή ο ένας ή ο άλλος*.

(2:1) Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να βγει η ιδέα της θυσίας από την σκέψη του κόσμου.

Με άλλα λόγια, ο μόνος τρόπος που η θυσία μπορεί να αφαιρεθεί από τη σκέψη του κόσμου είναι να μετακινηθεί από το εγωικό σύστημα σκέψης, του διαχωρισμού, της κρίσης και του μίσους, προς το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, της ενότητας, της συγχώρεσης και της θεραπείας. Αυτό δεν σημαίνει την άρνηση του σώματός μας ή των σωμάτων άλλων ανθρώπων, αλλά καλύτερα την άρνηση της φαινομενικής αλήθειας της αρχής *ή ο ένας ή ο άλλος*. Αυτό είναι για το οποίο μιλά αυτό το μάθημα, αντικατοπτρίζοντας την κεντρική διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

Και πάλι, δεν αρνούμαστε ότι υπάρχουν σώματα, ή ότι υπάρχει ένα σώμα με το οποίο ταυτιζόμαστε. Αντίθετα, εξετάζουμε την αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος* που λειτουργεί στο νου μας και επιλέγουμε να αρνηθούμε την φαινομενική της εγκυρότητα. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που η ιδέα της θυσίας μπορεί να ανααιρεθεί. Συνειδητοποιώ ότι εσείς κι εγώ κάνουμε το ίδιο ταξίδι προς την

εστία. Αυτό ξεκίνησε σανένα μονοπάτι παραφροσύνης μακριά από τηνεστία, και μέσα στο νου μου συνειδητοποιώ ότι ο δρόμος της επιστροφής - ο δρόμος της λογικής - είναι να προχωρήσω μαζί με εσάς. Δεν έχει καμία σημασία αν γνωρίζετε ποιος είμαι ή αν πεθάνατε πριν από τριάντα χρόνια. Δεν μιλάμε για κάτι που συμβαίνει εξωτερικά στον κόσμο, επειδή όλες οι σχέσεις υπάρχουν *μόνο* μέσα στο νου. Μιλάμε για μια σχέση που εξακολουθώ να κρατώ μέσα στις σκέψεις μου. Εάν το εγώ μου είναι επικεφαλής, η σχέση θα αντανakλά *ή τον έναν ή τον άλλον* [τον διαχωρισμό], και αυτό είναι θυσία. Αν όμως ως υπεύθυνο δάσκαλό μου θέσω τον Ιησού, θα δω την ιδιαίτερη σχέση μου σαν μια ευκαιρία να εξετάσω το σκεπτικό μου που βασίζεται στο *ή ο ένας ή ο άλλος* και στη συνέχεια θα ζητήσω τη βοήθεια του για να το αλλάξω.

(2:2-3) Οποιοσδήποτε άλλος τρόπος αναπόφευκτα θα απαιτεί κάποια πληρωμή σε κάποιον ή σε κάτι. Το αποτέλεσμα είναι ότι ο παρατηρητής χάνει στο τέλος.

Πρέπει να πιστεύω ότι θα χάσω, διότι μέσα στο νου μου η δική μου ύπαρξη προέρχεται από το γεγονός ότι την έκλεψα από τον Θεό, για να μην πω ότι Τον σκότωσα. Θα πιστεύω λοιπόν, μέσω της δυναμικής της προβολής ότι Αυτός, μαζί με όλους στο όνειρό μου θα μου κάνουν αυτό που πιστεύω ότι έχω κάνει *σ' αυτούς* και εξακολουθώ να το κάνω. Τελικά η ενοχή μου, μου λέει ότι θα κλέψετε από μένα αυτό που έχω κλέψει από σας. Η «συλλογιστική» στο εγωικό σύστημα σκέψης είναι και πάλι ως εξής: Η ατομική ύπαρξη ταυτίζεται με την αμαρτία, πράγμα που σημαίνει ότι έφτασα εκεί που είμαι με το να κλέψω από εσάς και να σας σκοτώσω, η τρομακτική τελική *λύση* που επέφερε η αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος*. Έτσι, αν *ό,τι* βλέπω έξω καθρεφτίζει αυτό που βρίσκεται μέσα, πρέπει να πιστεύω ότι ο καθένας εκεί έξω, τον οποίο εγώ έβαλα κυριολεκτικά εκεί, θα κάνει αυτό ακριβώς που πιστεύω ότι έκανα, δηλαδή θα κλέψει και θα σκοτώσει. Θυμηθείτε ότι μιλάμε για το *περιεχόμενο* του φόνου και όχι για τη *μορφή* του, όπως εκφράζεται στη δήλωση του Μαθήματος 21 ότι «μια ελαφριά σουβλιά ενόχλησης δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα πέπλο που ρίχνεις πάνω από την έντονη οργή» (2:5). Η *σκέψη* του φόνου είναι ίδια με τη *σκέψη* της ελαφριάς ενόχλησης. Αυτό βρίσκεται επίσης και πίσω από την φαινομενικά σοκαριστική δήλωση στο κείμενο, που ανέφερα νωρίτερα: «Ό,τι δεν είναι αγάπη είναι φόνος» (Κ-23.ΙV.1:10). Η ενοχή τελικά στηρίζεται στην πεποίθησή μας ότι διαχωριστήκαμε από το Θεό και έτσι οποιαδήποτε σκέψη διαχωρισμού - είτε πρόκειται για «μια ελαφριά σουβλιά ενόχλησης» είτε για φόνο - φέρνει στο νου την αμαρτία *ότι* προδώσαμε την αγάπη που είναι *μόνο* τέλεια ενιαιότητα.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο θάνατος είναι το κεντρικό φαινόμενο στο φυσικό σύμπαν. Για το εγώ ο θάνατος είναι η τιμωρία του Θεού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, σε ένα επίπεδο, ολόκληρη η Βίβλος στηρίζεται στο τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης, το οποίο αναφέρει την ιστορία της αμαρτίας του Αδάμ και της Εύας και της τιμωρίας τους από τον Θεό, ο Οποίος δημιούργησε το θάνατο, και αργότερα το σχέδιο της εξιλέωσης μέσω ταλαιπωρίας και θυσιών. Ο θάνατος επομένως, είναι η τελική απόδειξη ότι η αμαρτία μου τελικά θα τιμωρηθεί. Έτσι, κάθε φαινομενικά διαχωρισμένο κομμάτι της Υιότητας *πρέπει* να πεθάνει, ως δικαιολογημένη τιμωρία επειδή είναι διαχωρισμένο, το οποίο ξεκάθαρα αντιπροσωπεύει τη ζωή στο σώμα. Αυτό είναι το θεμέλιο της δήλωσης: «Το αποτέλεσμα είναι ότι ο παρατηρητής χάνει στο τέλος».

(2:4) Και δεν θα έχει ούτε καν ιδέα γιατί χάνει.

Σκέφτομαι ότι χάνω εξαιτίας αυτού που κάνατε σε μένα ή που σκοπεύετε να μου κάνετε. Δεν συνειδητοποιώ ότι ο πραγματικός λόγος που χάνω είναι ότι είμαι ο ονειρευτής του δικού μου ονείρου · ένα όνειρο απώλειας, *ή ο ένας ή ο άλλος* και νικητών και ηττημένων. Βλέπουμε ξανά την αποτελεσματικότητα της στρατηγικής του εγώ να μας κρατά σε μια κατάσταση χωρίς νου. Εφόσον αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε μέσα σε ένα σώμα (και επομένως όχι μέσα στο νου μας), πρέπει να πιστεύουμε ότι αυτό το κάνουν τα άλλα σώματα σε μας, στην πραγματικότητα, είναι η σκιά αυτού

που προκαλεί η ενοχή στο νου μας. Όπως για παράδειγμα και το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο περιγράφει έντονα τη δυναμική της προβολής:

... Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: Από όλες τις πολλές αιτίες που αντιλαμβανόσουν ότι φέρνουν πόνο και βάσανα σε σένα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους. Ούτε με κανένα τρόπο τις ζήτησες εσύ για τον εαυτό σου. Με αυτό τον τρόπο εκδηλώθηκαν όλες οι ψευδαισθήσεις. Αυτός που τις φτιάχνει δεν βλέπει ότι τις φτιάχνει ο ίδιος, και η πραγματικότητά τους δεν εξαρτάται από αυτόν. Όποια αιτία κι αν έχουν είναι κάτι εντελώς χώρια από αυτόν, και ό,τι βλέπει είναι χωριστά από το νου του. Δεν μπορεί να αμφιβάλει για την πραγματικότητα των ονείρων του, γιατί δεν βλέπει τον ρόλο που παίζει στην κατασκευή τους κι ότι τα κάνει να φαίνονται πραγματικά. (Κ-27.VII.7:4-9)

(2:5) Όμως η πληρότητά του επανορθώνεται στην επίγνωσή του μέσα από την δική σου όραση.

Δεν θεραπεύω μόνο το νου μου όταν ζητώ την βοήθεια του Ιησού και όταν ταυτίζομαι με την αγιότητά του, αλλά χρησιμεύω ως μια υπενθύμιση για σας. Έτσι, αν έχουμε μία σχέση και εγώ μπορώ να αλλάξω το νου μου, και δεν έχω πλέον ως βασική αρχή μου το *ή ο ένας ή ο άλλος* (το διαχωρισμό), αλλά αντίθετα βλέπω τη σχέση ως μια τάξη στην οποία μπορώ να μάθω το ακριβώς αντίθετο, δίνω σε σας το ίδιο μήνυμα. Με άλλα λόγια, προφορικά ή μη προφορικά, σας λέω ότι το μάθημα που έχω μάθει, και ο δάσκαλος που έχω επιλέξει, είναι επίσης διαθέσιμοι μέσα σας. Αυτό εννοεί στο τέλος του κειμένου, όταν ο Ιησούς λέει ότι ο Χριστός βρίσκεται μέσα μας λέγοντας «Αδελφέ μου, διάλεξε πάλι» (Κ-31.VIII.3:2). Όταν είμαστε σε θέση να επιλέξουμε ξανά γινόμαστε η ίδια έκφραση της συγχώρεσης, της όρασης του Χριστού, εκφράζοντας τα λόγια Του στον αδελφό μας. Το εγχειρίδιο για δασκάλους προσφέρει μια θαυμάσια περιγραφή πώς «η ολότητα του αδελφού μας αποκαθίσταται στην επίγνωση» των ασθενών:

Σε αυτούς έρχονται οι δάσκαλοι του Θεού, για να εκπροσωπήσουν μια άλλη επιλογή που την είχαν ξεχάσει. Η απλή παρουσία ενός δασκάλου του Θεού είναι μια υπενθύμιση. Οι σκέψεις του ζητούν το δικαίωμα να ρωτήσουν τι έχει δεχτεί ως αληθινό ο ασθενής. Σαν αγγελιαφόροι του Θεού, οι δάσκαλοί Του είναι τα σύμβολα της σωτηρίας. Ζητούν από τον ασθενή να συγχωρέσει τον Υιό του Θεού στο Όνομά του. Ζητούν την Εναλλακτική Λύση. Με τον Λόγο του Θεού μέσα στο νου τους έρχονται με ευλογία, όχι για να θεραπεύσουν τους ασθενείς, αλλά για να τους υπενθυμίσουν την θεραπεία που ο Θεός ήδη τους έχει δώσει. Δεν είναι τα χέρια τους που θεραπεύουν. Δεν είναι η φωνή τους αυτή που λέει το Λόγο του Θεού. Αυτοί απλά δίνουν ό,τι τους έχει δοθεί. Πολύ ευγενικά καλούν τους αδερφούς τους να αποστρέψουν το βλέμμα τους από τον θάνατο: «Δες, εσύ Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η Ζωή. Προτιμάς την ασθένεια στην θέση αυτού;» (Εγχ-5.III.2).

(2:6-7) Η αγιότητά σου τον ευλογεί με το να μην του ζητά τίποτα. Εκείνοι που βλέπουν τον εαυτό τους σαν ολοκληρωμένο και πλήρη δεν έχουν καθόλου απαιτήσεις.

Αν κοιτάξετε ειλικρινά τις σχέσεις σας, ακόμα και μέχρι σήμερα, θα συνειδητοποιήσετε πως ζητάτε κάτι από τον καθένα. Μερικές φορές αυτό είναι προφανές, άλλες φορές γίνεται διακριτικά. Αυτή η δυναμική πρέπει να είναι εκεί, όμως εφόσον πιστεύετε ότι είστε ένα ανεξάρτητο άτομο, το οποίο σαφώς όλοι πιστεύουμε. Εάν πιστεύετε ότι είστε ένα ανεξάρτητο άτομο, πιστεύετε επίσης στην έννοια της έλλειψης, η οποία μπορεί να εντοπιστεί στην ίδια μας την προέλευση: έπρεπε να κλέψω από τον Θεό στην αρχή, γιατί κάτι έλειπε από εμένα. Και γι' αυτό πρέπει να κλέβω από όλους συνεχώς, γιατί κάτι ακόμη μου λείπει. Πώς θα μπορούσε να μην μου λείπει; Εφόσον η υποβόσκουσα πίστη στη ανεπάρκεια (μια άλλη λέξη για την *έλλειψη*) παραμένει αδιόρθωτη, αυτή η εσωτερική αντίληψη θα δημιουργεί τη συνεχή ανάγκη να γεμίσουμε το κενό - για να «συμπληρώσουμε κάποια έλλειψη» - σύμφωνα με τα λόγια των αρχών των θαυμάτων στην αρχή του Κειμένου (Κ- 1.1.8:1).

Κατά συνέπεια, μια σημαντική πτυχή της ιδιαιτερότητας είναι ότι πρέπει πάντα να παίρνω από κάποιον άλλο για να συμπληρώσω την έλλειψη που αντιλαμβάνομαι στον εαυτό μου.

Αυτό ακριβώς εννοεί ο Ιησούς σ' αυτά τα αποσπάσματα. Όταν ταυτίζεσαι με την αγιότητα, δεν ζητάς τίποτα από κανέναν επειδή είσαι τα πάντα και έχεις τα πάντα. Είσαι τα πάντα, επειδή το να έχεις και το να είσαι, είναι το ίδιο (π.χ., Κ-6.V-B.3:4, V-Γ.5). Η επαγρύπνηση είναι απαραίτητη στην διαδικασία της μάθησής σας, έτσι ώστε να συνειδητοποιήσετε ότι απαιτείτε κάτι από κάποιον. Εάν έχετε απαιτήσεις και πιστεύετε στην πραγματικότητα της επίθεσης, αυτό σας λέει ότι δεν πιστεύετε ότι είστε ολοκληρωμένοι. Είστε δυστυχισμένοι λοιπόν, όχι επειδή δεν πήρατε αυτό που πιστεύετε ότι θα έπρεπε να έχετε πάρει από κάποιον, αλλά μόνο επειδή έχετε επιλέξει τον λάθος δάσκαλο.

(3:1) Η αγιότητά σου είναι η σωτηρία του κόσμου.

Εδώ και πάλι ο Ιησούς δεν μιλά για τον εξωτερικό κόσμο. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη γλώσσα του Χριστιανισμού σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Στον Χριστιανισμό, ειδικά την περίοδο του Πάσχα, δίνεται μεγάλη έμφαση στη σκέψη ότι ο Ιησούς σώζει τον κόσμο. Ωστόσο ο ίδιος μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε στα Μαθήματα, ότι δεν υπάρχει κόσμος εκεί έξω για να σωθεί. Σωτηρία του κόσμου στην πραγματικότητα σημαίνει να σώσουμε τον εαυτό μας από την *πεποίθηση* ότι υπάρχει κόσμος. Καθώς όλοι οι νόες είναι ενωμένοι στην αγιότητα του Χριστού, αν σε οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή ο νους μου θεραπευτεί, ο νους της Υιότητας επίσης θεραπεύεται.

Κανένα από αυτά όπως είπα, δεν γίνεται κατανοητό από την οπτική γωνία του κόσμου. Τίποτα από αυτά δεν θα έχει νόημα μέσα από την εμπειρία μας εδώ, και αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο όταν ανυψωθούμε πάνω από το πεδίο μάχης και είμαστε μαζί με τον Ιησού σ' αυτό που αναφέρεται ως η άγια στιγμή. Από εκεί κοιτάζουμε πίσω στον κόσμο και τον βλέπουμε διαφορετικά, συνειδητοποιώντας ότι αυτό που χρειάζεται να σωθεί, είναι οι δικές μας *σκέψεις* σχετικά με τον κόσμο. Αυτές οι σκέψεις πάλι, προκύπτουν από τις σκέψεις μας για τον εαυτό μας. Το εξωτερικό και το εσωτερικό είναι ένα και το αυτό: *Οι ιδέες δεν αφήνουν ποτέ την πηγή τους.*

(3:2) Σε αφήνει να διδάξεις τον κόσμο ότι είναι ένα με σένα, όχι με το να κάνεις κάποιο κήρυγμα, ούτε λέγοντας κάτι, παρά απλά και μόνο με την ήσυχη αναγνώριση ότι μέσα στην αγιότητά σου όλα τα πράγματα ευλογούνται μαζί σου.

Αυτό το απόσπασμα είναι σημαντικό. Αλλάζουμε και σώζουμε τον κόσμο όχι κηρύσσοντας τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, όχι διδάσκοντας τα *Μαθήματα Θαυμάτων* (δηλ. στη μορφή), όχι με το να κάνουμε οτιδήποτε με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, μόνο να τα μάθουμε οι ίδιοι. Για να σωθεί ο κόσμος μου δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να κάνω ή να πω, αλλά να αποδεχθώ αυτό που διδάσκουν τα μαθήματα, που είναι το νόημα του να αποδεχθώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου. Αυτό το απόσπασμα δεν είναι καθόλου ασήμαντο, γιατί πηγαίνει στην καρδιά της μεταφυσικής των Μαθημάτων, που είναι το θεμέλιο για την κατανόηση των διδασκαλιών του Ιησού και της εφαρμογής τους. Εάν δεν υπάρχει κόσμος, πώς μπορεί να σωθεί; Και πάλι, αυτό που χρειάζεται να σωθεί ή να διορθωθεί είναι οι νόες μας που πιστεύουν ότι υπάρχει κόσμος. Μόλις θεραπευτούν οι νόες μας, θυμόμαστε ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ και έτσι δεν θα μπορούσε να υπάρξει κάποιος κόσμος που να προέκυψε από τη σκέψη του διαχωρισμού. Επιπλέον, αν δεν υπάρχει διαχωρισμός, ο Υιός του Θεού παραμένει απόλυτα ενωμένος ως ένας Υιός. Οι νόες μας αντικατοπτρίζουν την ευλογία του Δημιουργού μας, και ακολουθώντας την συχνά επαναλαμβανόμενη αρχή *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, θα πρέπει να ισχύει η περίπτωση ότι «όλα τα πράγματα ευλογούνται μαζί με εμάς». Από αυτή την εσωτερική ευλογία, η αγιότητά μας επεκτείνεται αναπόφευκτα μέσα από εμάς, όπως βλέπουμε σε αυτά τα τρία παράλληλα

αποσπάσματα από το κείμενο. Όλα τονίζουν τη διαδικασία του να μην κάνουμε τίποτα εκτός από το να αναιρέσουμε την πίστη στο εγώ, αντανakλώντας τη μικρή προθυμία που σώζει πράγματι τον κόσμο - από την πίστη μας σε αυτό:

Μην σε απασχολεί η επέκταση της αγιότητας, γιατί δεν καταλαβαίνεις την φύση των θαυμάτων. Δεν τα κάνεις εσύ. Η ίδια η επέκτασή τους, πολύ πιο πέρα από τα όρια που αντιλαμβάνεσαι, είναι αυτή που αποδεικνύει ότι δεν τα κάνεις εσύ. Γιατί, λοιπόν, ν' ανησυχείς για το πώς επεκτείνονται τα θαύματα σε όλη την Υιότητα, όταν δεν καταλαβαίνεις το ίδιο το θαύμα;(Κ-16.ΙΙ.1:3-6)

Η επέκταση της συγχώρεσης είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Άφησέ την σε Εκείνο. Ας σε απασχολεί μόνο να Του δίνεις αυτό που μπορεί να επεκταθεί. Μην κρατάς κανένα σκοτεινό μυστικό που να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει, παρά πρόσφερε Του τα μικρά δωράκια που μπορεί να επεκτείνει παντοτινά. Θα πάρει το κάθε ένα ξεχωριστά και θα το μετατρέψει σε ισχυρή δύναμη για την ειρήνη.(Κ-22.ΥΙ.9:2-6)

Το θαύμα επεκτείνεται χωρίς την βοήθειά σου, αλλά εσύ είσαι απαραίτητος για να μπορέσει ν' αρχίσει. Αποδέξου το θαύμα της θεραπείας, και αυτό θα προχωρήσει εξαιτίας αυτού που είναι. Είναι η φύση του να επεκτείνεται από την στιγμή που γεννιέται. Και γεννιέται τη στιγμή που προσφέρεται και λαμβάνεται... Άφησε, λοιπόν, την μεταφορά της μάθησής σου στον Έναν ο Οποίος πραγματικά κατανοεί τους νόμους της... Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να εφαρμόσεις στον εαυτό σου ό,τι σε έχει διδάξει Εκείνος, κι Αυτός θα κάνει τα υπόλοιπα.(Κ-27.Υ.1:2-5·10:1-2)

Αυτό που τα κάνει όλα αυτά πιθανά βεβαίως είναι να έχουμε επιλέξει τον σωστό δάσκαλο. Επομένως, και το κρίσιμο σημείο στο οποίο επιστρέφουμε συνεχώς: «Έχω μια σχέση με τον Ιησού ή όχι;» Αν όχι, είναι επειδή τον απέκλεισα αποκλείοντας τον εαυτό μου και δεν θέλω να αναγνωρίσω την «αμαρτία» μου. Αυτό είναι πάντα το συμπέρασμα.

Οι επόμενες δύο παράγραφοι υπογραμμίζουν την έλλειψη διαφοράς ανάμεσα στις αντιλήψεις και στις σκέψεις μας, που είναι ένα και το αυτό.

(4)Οι σημερινές τέσσερις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής, η κάθε μια από τρία έως πέντε λεπτά, αρχίζουν με την επανάληψη της σημερινής ιδέας, έπειτα κοιτάς γύρω σου για περίπου ένα λεπτό και εφαρμόζεις την ιδέα σε οτιδήποτε βλέπεις:

Η αγιότητά μου ευλογεί αυτή την καρέκλα.

Η αγιότητά μου ευλογεί αυτό το παράθυρο.

Η αγιότητά μου ευλογεί αυτό το σώμα.

Έπειτα κλείσε τα μάτια σου και εφάρμοσε την ιδέα σε όποιο πρόσωπο σου έρχεται στο νου, χρησιμοποιώντας το όνομά του και λέγοντας:

Η αγιότητά μου ευλογεί εσένα, (όνομα).

Προσέξτε πώς ο Ιησούς μας βάζει ν' αρχίσουμε με το «ασήμαντα» - μια καρέκλα, ένα παράθυρο και το σχετικά ουδέτερο σώμα - και στη συνέχεια μας ζητά να εφαρμόσουμε την ευλογία μας σε ένα συγκεκριμένο άτομο. Έτσι, μας οδηγεί απαλά στο κεντρικό σημείο εστίασης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: τη συγχώρεση των ιδιαίτερών μας σχέσεων - εκείνους από τους οποίους θα θελήσουμε να αρνηθούμε την ευλογία μας.

Οι οδηγίες του Ιησού συνεχίζονται, προσκαλώντας μας να ασκούμαστε με τα μάτια ανοιχτά και τα μάτια κλειστά, όπως θεωρούμε ότι ταιριάζει:

(5) Μπορείς να συνεχίσεις την περίοδο πρακτικής με τα μάτια κλειστά · μπορείς να ανοίξεις τα μάτια σου ξανά και να εφαρμόσεις την ιδέα και στον εξωτερικό σου κόσμο αν αυτό επιθυμείς · μπορείς να εναλλάσσεσαι ανάμεσα στην εφαρμογή της ιδέας σε ό,τι βλέπεις γύρω σου και σε ό,τι βρίσκεται μέσα στις σκέψεις σου · ή μπορείς να χρησιμοποιείς ένα συνδυασμό αυτών των δύο φάσεων εφαρμογής όπως επιθυμείς. Οι περίοδοι πρακτικής θα πρέπει να καταλήγουν με μια επανάληψη της ιδέας με τα μάτια σου κλειστά, και με άλλη μια αμέσως, με τα μάτια ανοιχτά.

Παρόλο που αυτή η πρακτική των ανοιχτών και κλειστών ματιών αποτελεί σημαντικό σημείο της εκπαίδευσής μας από τον Ιησού, παραμένει πάντοτε ευγενής στην προσέγγισή του, όπως φαίνεται από τη χρήση των λέξεων όπως «μπορείτε», «αν το επιθυμείτε» και «όπως προτιμάτε». Οι καλοί δάσκαλοι ποτέ δεν εξαναγκάζουν τους μαθητές τους και ο Ιησούς θέλει να *θέλουμε* να μάθουμε τα μαθήματά του · διαφορετικά η μάθηση μας θα έχει αδυναμίες.

(6:1-2) Στις πιο σύντομες ασκήσεις θα πρέπει να επαναλαμβάνεις την ιδέα όσο πιο συχνά μπορείς. Βοηθά πολύ να εφαρμόζεις την ιδέα σιωπηλά σε όποιον συναντάς, χρησιμοποιώντας το όνομά του καθώς το κάνεις.

Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας ζητά να είμαστε σε επαγρύπνηση παρακολουθώντας τη δράση του εγώ μας, ειδικά στις σχέσεις μας με τους άλλους. Είναι βέβαιος ότι θα κάνουμε τις λάθος επιλογές, όπως θα δούμε στα μαθήματα που ακολουθούν. Ένα τέτοιο μάθημα είναι επομένως η διόρθωση των λαθών που αναπόφευκτα θα κάνουμε. Και πάλι, ο Ιησούς *προβλέπει* ότι δεν θα αντιληφθούμε σωστά και θα έχουμε επιθετικές σκέψεις, και μόλις αντιληφθούμε ότι το κάναμε, να ζητήσουμε βοήθεια, καθώς προσπαθούμε να θυμηθούμε το μάθημα της ημέρας..

(6:3-4) Είναι πολύ βασικό να χρησιμοποιήσεις την ιδέα όταν κάποιος σου δημιουργήσει κάποια αρνητική αντίδραση. Πρόσφερε του την ευλογία της αγιότητάς σου αμέσως, έτσι ώστε να μάθεις να την κρατάς στην επίγνωσή σου.

Πιστεύω ότι το 99,9 τοις εκατό των μαθητών που κάνουν μαθήματα όπως αυτό, τα κάνουν σχεδόν μηχανικά. Νομίζουν ότι το μόνο που χρειάζεται να κάνουν είναι να πουν σε κάποιον με τον οποίο είναι θυμωμένοι, «σε ευλογώ» και όλα θεραπεύονται. Αυτό δεν είναι το θέμα για τον οποίο μιλά ο Ιησούς. Αυτός λέει να αναγνωρίσουμε ότι η αντίληψή μας για τους άλλους προέρχεται από την εσφαλμένη μας αντίληψη για τον εαυτό μας. Με το να πείτε απλά «Η αγιότητά μου σε ευλογεί» δεν πρόκειται να πετύχετε τίποτα. Στην πραγματικότητα, αυτό δεν είναι απολύτως αληθές, αν πείτε αυτές τις λέξεις θα πετύχετε πολλά: *θα πιέσετε τις σκέψεις του εγώ σας ακόμα πιο βαθιά!* Το ζητούμενο είναι να φέρουμε τις σκέψεις του εγώ στην αλήθεια, το σκοτάδι στο φως. Όταν κάνετε ένα τέτοιο μάθημα λοιπόν, πρέπει να κάνετε ακριβώς αυτό που λέει ο Ιησούς, αλλά και να *συνειδητοποιήσετε τι λέει*. Δώστε προσοχή στην ανάγκη που έχετε να κρατάτε αυτό το άλλο άτομο διαχωρισμένο από σας. Πάνω από όλα, δώστε προσοχή για να συνειδητοποιήσετε την ανάγκη που έχετε να κρατάτε την ενοχή σας ασφαλή στο νου σας. Μόνο τότε ο Ιησούς και αυτές οι ασκήσεις θα σας βοηθήσουν να την αφήσετε να φύγει.

ΜΑΘΗΜΑ 38

Δεν υπάρχει κάτι που η αγιότητά μου να μην μπορεί να κάνει.

Ο Ιησούς δεν εννοεί ότι η αγιότητα σας θα καταστήσει δυνατό να περπατάτε πάνω στο νερό ή να θεραπεύετε τα σωματικά συμπτώματα των ανθρώπων. Η εστίασή του όπως έχουμε ήδη παρατηρήσει πολλές φορές, δεν είναι στη συμπεριφορά, ακόμη και αν η γλώσσα που χρησιμοποιείται μπορεί μερικές φορές να δηλώνει ότι είναι. Η μέριμνα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι πάντα στην σκέψη του νου σας. Ο λόγος που δεν υπάρχει κάτι που η αγιότητά σας να μην μπορεί να κάνει, είναι πως οτιδήποτε κάνετε, σκέφτεστε, λέτε ή αισθάνεστε, θα έρθει άμεσα από τη ναπόφαση της ορθά νοούμενης σκέψης σας να ταυτιστείτε με την αγιότητα του Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα υπάρχουν παρεμβολές, ούτε παραμόρφωση: με την ενοχή και την κρίση να έχουν φύγει, και το μόνο που απομένει να είναι η αγάπη που ξεπερνά όλα τα προβλήματα και τις ανησυχίες.

(1:1-2) Η αγιότητά σου ανατρέπει όλους τους νόμους αυτού του κόσμου. Είναι πέρα από κάθε περιορισμό χρόνου, χώρου, απόστασης και οποιουδήποτε ορίου.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η αγιότητά σου διαμένει στο ορθό σου νου, που είναι προσβάσιμη όταν επιλέξουμε την άγια στιγμή, κατά την οποία ενώνεσαι με τον Ιησού ή με το Άγιο Πνεύμα. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει κανένας διαχωρισμός, και έτσι δεν μπορεί να υπάρξει καμία αμαρτία, ενοχή ή φόβος. Αν δεν υπάρχει αμαρτία, δεν υπάρχει παρελθόν· αν δεν υπάρχει ενοχή, δεν υπάρχει παρόν· και αν δεν υπάρχει φόβος, δεν υπάρχει μέλλον. Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει χρόνος στην άγια στιγμή. Επιπλέον, εάν δεν υπάρχει καμία σκέψη διαχωρισμού από τον Θεό, δεν υπάρχει σώμα. Θα αναφέρω μία προαναφερθείσα δήλωση από το κείμενο: «Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου ούτε μια στιγμή. [δηλαδή, την άγια στιγμή]» (Κ-18.VII.3:1). Έτσι η αγιότητα είναι εντελώς έξω από τον χώρο και τον χρόνο. Όταν ταυτίζεστε με την αγιότητά σας γνωρίζετε ότι ο κόσμος του χρόνου και του χώρου είναι ένα όνειρο, και ότι μπορείτε κυριολεκτικά να παρακολουθήσετε την ονειρική μορφή σας - την ονειρική μορφή με το όνομα που νομίζετε ότι έχετε - να πηγαινοέρχεται, συνειδητοποιώντας επιτέλους ότι αυτή η μορφή δεν είναι αυτός που είστε. Δεν υπάρχει τίποτα που η αγιότητά σας δεν μπορεί να κάνει, επειδή δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να κάνετε: «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτε», όπως λέει στο κείμενο (Κ-18.VII).

(1:3) Η αγιότητά σου είναι ολοκληρωτικά απεριόριστη στην δύναμή της διότι σε εδραιώνει ως Υιό του Θεού, ο οποίος είναι ένα με το Νου του Δημιουργού του.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα όταν ενωνόμαστε με το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού. Μέσα σ' εκείνη την στιγμή, και πάλι, όλα αλλάζουν, και όλα σου τα προβλήματα λύνονται. Τα Μαθήματα 79 και 80 μας λένε ότι τα προβλήματά μας λύνονται διότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα: η πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Επομένως, υπάρχει μόνο μία λύση: να αποδεχθούμε την Επανόρθωση, η οποία αρνείται την πραγματικότητα της ενοχής επειδή αρνείται την πραγματικότητα του διαχωρισμού. Τότε, η μνήμη της Ταυτότητάς μας ως ένας Υιός του Θεού ανατέλλει στον διαυγή μας νου.

(2:1-3) Μέσα από την αγιότητά σου εκδηλώνεται η δύναμη του Θεού. Μέσα από την αγιότητά σου η δύναμη του Θεού γίνεται προσιτή. Και δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να κάνει η δύναμη του Θεού.

Ο Ιησούς δεν μιλά για κάτι εξωτερικό, όπως έχω ήδη πει αρκετές φορές. Για δύο χιλιάδες χρόνια οι θαυματουργές ιστορίες στα ευαγγέλια θεωρούνταν ως μαρτυρία της δύναμης του Θεού: Ο Ιησούς μπορεί να θεραπεύσει τους αρρώστους, να αναστήσει τους νεκρούς, να μετατρέψει το νερό σε κρασί, και να αναστήσει το σώμα του. Αυτό απεικονίζει μια απόλυτη παρανόηση αυτού που

δίδαξε ο Ιησούς. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, οι οποίοι προσπαθούν να δραπετεύσουν από την χριστιανική ανατροφή τους κάνοντας το ίδιο λάθος να συγχέουν την *μορφή* και το *περιεχόμενο*, το σώμα και το νου: την σύγχυση των επιπέδων που ο Ιησούς πραγματεύεται στην αρχή του κειμένου ως την αιτία όλης της ασθένειας. (Κ-2.IV.2)

Ο Ιησούς, συνεπώς, δεν μιλά για το τι θα κάνει το σώμα σας, διότι όταν ταυτίζεστε με τη δύναμη του Θεού και την αγιότητά σας, συνειδητοποιείτε ότι το σώμα είναι απλά ένα αποκύημα της φαντασίας σας, μια εικόνα στο όνειρό σας. Είμαστε όλοι εικόνες σε ένα όνειρο στο οποίο το σώμα δεν κάνει κυριολεκτικά τίποτα, και μπορούμε να το παρομοιάσουμε με μια μαριονέτα που δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα άψυχο κομμάτι ξύλου. Έτσι ζούμε σαν μαριονέτες, σε ένα ψεύτικο κόσμο, που δεν είναι πιο πραγματικός από αυτό που απολαμβάνουν τα μικρά παιδιά στο θέατρο. Αυτή, επίσης, είναι μια ιδέα στην οποία θα επιστρέψουμε ξανά και ξανά.

(2:4-6) Η αγιότητά σου, λοιπόν, μπορεί να διώξει κάθε πόνο, μπορεί να δώσει τέλος σε κάθε θλίψη, και μπορεί να λύσει όλα τα προβλήματα. Μπορεί να το κάνει αυτό σε σχέση με τον εαυτό σου και με οποιοδήποτε άλλον. Είναι ίση στην δύναμή της να βοηθήσει τον οποιοδήποτε διότι είναι ίση στην δύναμή της να σώσει οποιονδήποτε.

Η πηγή όλου του πόνου, της θλίψης και των προβλημάτων μας, είναι η απόφασή μας να αρνηθούμε τον Ιησού. Αν τον καλέσουμε πίσω, θα φύγει κάθε δυστυχία. Να θυμάστε ότι μιλάμε μόνο στο επίπεδο του νου, καθώς είναι η πηγή όλου του πόνου. Είναι πιθανό ότι θα συνεχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε αρνητικές εξωτερικές συνθήκες εντελώς πέρα από τον δικό μας ανθρώπινο έλεγχο, καθώς και πιθανά σωματικά συμπτώματα. Ωστόσο, χωρίς ενοχή, δεν θα μπορούν πλέον να βιωθούν ως προβλήματα ή πηγές πόνου ή δυστυχίας. Στο εγχειρίδιο για δασκάλους, ο Ιησούς εξηγεί τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεται ένας θεραπευμένος νους:

Τα μάτια του σώματος θα συνεχίσουν να βλέπουν διαφορές. Αλλά ο νους που έχει αφήσει τον εαυτό του να θεραπευτεί δεν θα τις αναγνωρίζει πια. Θα υπάρχουν και εκείνοι που φαίνεται ότι είναι «πιο άρρωστοι» από άλλους, και τα μάτια του σώματος θα αναφέρουν την διαφορετική τους μορφή όπως και πριν. Αλλά ο θεραπευμένος νους θα τις θάζει όλες στην ίδια κατηγορία· δεν είναι πραγματικές. Αυτό είναι το δώρο του Διδασκάλου· η κατανόηση ότι μόνο δύο κατηγορίες έχουν νόημα για το ξεκαθάρισμα των μηνυμάτων που δέχεται ο νους από αυτό που φαίνεται σαν εξωτερικός κόσμος. Και από αυτές τις δύο, μόνο μία είναι αληθινή. Ακριβώς όπως η πραγματικότητα είναι απόλυτα αληθινή, ξεχωρά από μέγεθος, σχήμα, χώρο και χρόνο - διότι δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν διαφορές μέσα σε αυτήν - το ίδιο συμβαίνει και με τις ψευδαισθήσεις χωρίς καμία διάκριση. Η μόνη απάντηση στην ασθένεια οποιουδήποτε είδους είναι η θεραπεία. Η μόνη απάντηση σε όλες τις ψευδαισθήσεις είναι η αλήθεια. (Εγχ-8.6)

Αρκετά συχνά δίνεται έμφαση στο ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ενδιαφέρονται μόνο για την *αιτία* του κόσμου - το *νου* - και όχι το *αποτέλεσμα* - τον *κόσμο*. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς κάνει αυτή την σημαντική δήλωση στο κείμενο: «Αυτή είναι μια διδασκαλία για την αιτία και όχι για το αποτέλεσμα» (Κ-21.VII.7:8). Έτσι όταν ζητάμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να δώσει τέλος στο σωματικό ή στο συναισθηματικό μας πόνο, ή να λύσει ένα εξωτερικό πρόβλημα, φέρνουμε την αλήθεια του στην ψευδαίσθησή μας. Μερικές φορές το πρόβλημα αυτό επιλύεται και άλλες φορές όχι, αλλά το να εμπλέκουμε τον Ιησού στα εξωτερικά μας προβλήματα το μόνο που κάνει είναι να δοξάζει την ιδιαιτερότητα, που είναι το ακριβώς αντίθετο από αυτό που μας διδάσκει να διορθώσουμε.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει κάποιος να του ζητήσει μια τέτοιου είδους βοήθεια. Ωστόσο, αν παραμείνουμε σε αυτό το επίπεδο σχέσης μαζί του, εξασφαλίζουμε ότι δεν θα πάμε

ποτέ πέρα από αυτό. Πράγματι, *Το Τραγούδι της Προσευχής* γράφτηκε ειδικά για να βοηθήσει τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* να προχωρήσουν πέρα από αυτό το οποίο περιγράφεται ως το κάτω μέρος στην κλίμακα της προσευχής - να ζητάμε συγκεκριμένα πράγματα - στις ανώτερες βαθμίδες που αντανakλούν την μετατόπιση της εστίασης μας στον κόσμο του νου, μια μετατόπιση που μας βοηθά να δούμε ότι υπάρχει και πάλι, μόνο ένα πρόβλημα κι επομένως μόνο μία λύση. Μια τέτοια επίγνωση βέβαια είναι αυτό που μας διδάσκει η πρώτη αρχή των θαυμάτων:

Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Το ένα δεν είναι πιο «δύσκολο» ή «μεγαλύτερο» από το άλλο. Όλα είναι τα ίδια. (Κ-1.Ι.1:1-3)

Θα επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο ακόμα μια φορά: Η αγιότητά μας είναι «ίση στην δύναμή της να βοηθήσει τον οποιοδήποτε», επειδή υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα. Επίσης υπάρχει μόνο ένας Υιός. Αν ο νους μου θεραπευθεί επειδή έχω επιλέξει την αγιότητά του Χριστού ως ταυτότητά μου αντί για την αμαρτία του εγώ, εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιώ ότι είμαι ένας Υιός και ότι όλοι είναι μέρος αυτής της Υιότητας μαζί με μένα. Συνεπώς, βιώνω την απώλεια του πόνου. Αυτό δεν έχει να κάνει με τις επιλογές των άλλων ανθρώπων, οι οποίοι εξακολουθούν να παραμένουν κοιμισμένοι, διότι κατά την άγια στιγμή είμαι πέρα από το όνειρό τους, όπως ήταν ο Ιησούς.

(3:1-3) Αν εσύ είσαι άγιος, το ίδιο είναι και όλα όσα δημιούργησε ο Θεός. Είσαι άγιος διότι όλα τα πράγματα που Αυτός δημιούργησε είναι άγια. Και όλα τα πράγματα που Αυτός δημιούργησε είναι άγια επειδή εσύ είσαι άγιος.

Αν είμαι άγιος, το ίδιο είναι κι όλα αυτά που δημιούργησε ο Θεός, γιατί αυτά που ο Θεός δημιούργησε είναι Ένα. Όταν διαβάσετε όμορφες και εμπνευσμένες προτάσεις όπως αυτή, θα πρέπει να εμβαθύνετε στο νόημα πέρα από τις λέξεις, πέρα από τη *μορφή* στο *περιεχόμενο*. Αν πιστεύετε πραγματικά αυτό που λέει ο Ιησούς, όλη την ημέρα σας πρέπει να προσπαθείτε να γενικεύετε το νόημα του λόγου του στο καθετί, *χωρίς εξαίρεση*. Για να το κάνετε αυτό θα πρέπει να συνειδητοποιήσετε, ότι δεν πιστεύετε πως ο Υιός του Θεού είναι άγιος, γιατί δεν πιστεύετε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσετε πως εσείς επιλέγετε να πιστεύετε ότι κάποιοι άνθρωποι είναι άγιοι και κάποιοι άλλοι όχι. Να θυμάστε πως η κρίση σας για τον οποιοδήποτε, αντανakλά άμεσα την κρίση σας για τον εαυτό σας. Επαγρύπνηση, άλλη μια φορά, σημαίνει το να δίνετε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτό που αντιλαμβάνεστε έξω από εσάς, συνειδητοποιώντας ότι είναι ένας καθρέφτης, αυτού που έχετε κάνει πραγματικό μέσα σας.

(3:4-5) Στις σημερινές ασκήσεις θα εφαρμόσουμε την δύναμη της αγιότητάς σου σε όλα τα προβλήματα, τις δυσκολίες ή τα βάσανα σε όποια μορφή μπορεί να σκεφτείς, σε σένα ή σε κάποιον άλλο. Δεν θα κάνουμε καθόλου διακρίσεις επειδή δεν υπάρχουν διακρίσεις.

Μπορούμε να δούμε ακόμη μια φορά γιατί ο Ιησούς αρχίζει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* με το «Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα» (Κ-1.Ι.1:1). Είναι το άλφα και το ωμέγα του. Η εκδοχή του εγώ είναι ότι *υπάρχει* ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις (Κ-23.ΙΙ.2:3), γι' αυτό ο Ιησούς σ' αυτά τα μαθήματα επανειλημμένα μας διδάσκει να μην κάνουμε διακρίσεις ανάμεσα σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε κι αυτό που σκεφτόμαστε. Είτε όλα είναι του εγώ, είτε του Αγίου Πνεύματος, και δεν υπάρχει τίποτα ενδιάμεσα. Όπως είπε πριν λίγο ο Ιησούς, ή είστε αναμάρτητοι ή είστε αμαρτωλοί. Είναι ή το ένα ή το άλλο, η ορθά νοούμενη χρήση αυτής της αρχής του εγώ.

Οι παράγραφοι 4 και 5, μας καθοδηγούν στην άσκηση της ημέρας, εστιάζοντας στο ρόλο της επιλογής της ορθά νοούμενης σκέψης της αγιότητας, στην επίλυση όλων των προβλημάτων μας. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο Ιησούς μας ζητά να μην κάνουμε καμία διάκριση ανάμεσα στα προβλήματα που αντιλαμβανόμαστε σε μας ή στους άλλους:

(4) Στις τέσσερις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής, από τις οποίες η κάθε μια κατά προτίμηση να διαρκεί ένα πλήρες πεντάλεπτο, επαναλάμβανε την σημερινή ιδέα, κλείσε τα μάτια σου, και έπειτα ερεύνησε το νου σου για οποιαδήποτε αίσθηση απώλειας ή δυστυχίας οποιουδήποτε είδους έτσι όπως το βλέπεις. Προσπάθησε να κάνεις όσο λιγότερες διακρίσεις μπορείς ανάμεσα σε μια κατάσταση που είναι δύσκολη για σένα και σε μια κατάσταση που είναι δύσκολη για κάποιον άλλο. Αναγνώρισε την κατάσταση εξειδικευμένα, καθώς και το όνομα του ατόμου που αφορά. Χρησιμοποίησε αυτή την μορφή για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας:

Σε αυτή την κατάσταση _____ στην οποία βλέπω τον εαυτό μου, δεν υπάρχει κάτι που η αγιότητά μου να μην μπορεί να κάνει.

Σε αυτή την κατάσταση _____ στην οποία ο/η _____ βλέπει τον εαυτό του/της δεν υπάρχει κάτι που να μην μπορεί να κάνει η αγιότητά μου.

Καθώς η πηγή τους παραμένει η ίδια - η μη αγιότητα (η ενοχή) στο νου μας - δεν έχει σημασία το που γίνεται αντιληπτή η προβολή. Δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις - η απατηλή ιδέα του διαχωρισμού δεν έφυγε ποτέ από την απατηλή πηγή της μέσα στο νου. Αυτός είναι ο λόγος που το να κάνουμε διακρίσεις μεταξύ των ψευδαισθήσεων - π.χ., τα ξεχωριστά σώματα -εν τέλει είναι άνευ σημασίας. Αυτό είναι το *περιεχόμενο* (η ουσία) πίσω από τη *μορφή* των οδηγιών του Ιησού προς εμάς «Προσπάθησε να κάνεις όσο λιγότερες διακρίσεις μπορείς ανάμεσα σε μια κατάσταση που είναι δύσκολη για σένα και σε μια κατάσταση που είναι δύσκολη για κάποιον άλλο».

(5) Περιστασιακά μπορεί να θελήσεις να προσθέσεις λίγη ποικιλία σε αυτή τη διαδικασία, και να προσθέσεις κάποιες σχετικές σκέψεις δικές σου. Μπορεί να σου αρέσει για παράδειγμα, να συμπεριλάβεις σκέψεις όπως:

Δεν υπάρχει κάτι που να μην μπορεί να κάνει η αγιότητά μου επειδή η δύναμη του Θεού βρίσκεται σε αυτήν.

Μπορείς να βάλεις όποια ποικιλία σου αρέσει, αλλά κράτησε τις ασκήσεις επικεντρωμένες στο θέμα, «Δεν υπάρχει κάτι που να μην μπορεί να κάνει η αγιότητά μου». Ο σκοπός των σημερινών ασκήσεων είναι ν' αρχίσουν να σου εμψυθούν την αίσθηση ότι είσαι κυρίαρχος όλων των πραγμάτων εξαιτίας αυτού που είσαι.

Ο Ιησούς μας ζητά να συνεχίσουμε την εξάσκησή μας, γενικεύοντας το μάθημά του σε όσες περισσότερες σκέψεις και καταστάσεις είναι δυνατόν. Η τελευταία παράγραφος είναι μια αναφορά στον Αδάμ και την Εύα από την ιστορία της Γένεσης, όπου ο Θεός δίνει στον Αδάμ την κυριαρχία επάνω σε όλα τα πράγματα (Γένεσις 1:28), που συμβολίζεται στο μύθο ότι ο Αδάμ δίνει στα πάντα κάποιο όνομα. Το να ονομάζουμε κάτι συμβολίζει την δύναμη που έχουμε πάνω του, μια σκέψη στην οποία θα επιστρέψουμε στο μάθημα 184. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί την ίδια ιδέα εδώ, αν και προφανώς δεν μιλά για την δύναμή του ως ο κόσμος την θεωρεί, αλλά ως την δύναμη της Αγάπης του Θεού - την ολική Εναισιότητα Του. Έτσι, έχω εξουσία πάνω σε όλα τα πράγματα γιατί όλα τα πράγματα είμαι εγώ. Θυμηθείτε, οτιδήποτε αντιλαμβάνομαι εξωτερικά δεν υπάρχει καν εκεί έξω, είναι απλώς μια προβολή ή επέκταση αυτού που έχω κάνει αρχικά πραγματικό στο νου μου. Έχω κυριαρχία πάνω σε όλα τα πράγματα, λόγω αυτού που είμαι - η αγιότητα του Χριστού. Επομένως, όλα όσα αντιλαμβάνομαι ως ξεχωριστά από μένα πρέπει επίσης να είναι άγια · όχι γιατί μορφή τους είναι εγγενώς ιερή, αλλά επειδή είναι μια προβολή του νου που περιέχει την αγιότητα. Αυτή η σημαντική ιδέα εκφράζεται στην ακόλουθη προσευχή που λέει ο Ιησούς για λογαριασμό μας στο κείμενο:

Σε ευχαριστώ, Πατέρα, διότι γνωρίζω ότι Εσύ θα έλθεις να κλείσεις κάθε μικρό χάσμα που βρίσκεται μεταξύ των σπασμένων κομματιών του Αγίου Υιού Σου. Η Αγιότητά Σου, ολοκληρωμένη και τέλεια, βρίσκεται σε κάθε ένα από αυτά. Και είναι ενωμένα γιατί ό,τι είναι στο ένα είναι σε όλα. Πόσο άγιος είναι και ο παραμικρός κόκκος άμμου, όταν αναγνωρίζεται ότι είναι μέρος της ολοκληρωμένης εικόνας του Υιού του Θεού! Οι μορφές που τα σπασμένα κομμάτια φαίνονται να παίρνουν δεν σημαίνουν τίποτα. Γιατί το όλο είναι στο κάθε ένα από αυτά. Και κάθε όψη του Υιού του Θεού είναι ακριβώς η ίδια όπως κάθε άλλο μέρος. (Κ-28.IV.9)

Αν μπω στον πειρασμό να μην σε βλέπω ως άγιο, αλλά ως μια οντότητα ξεχωριστή από μένα - που έχει κάτι που θέλω, ή που έχει εξουσία επάνω μου - αυτή η εσφαλμένη αντίληψη αντιπροσωπεύει μια προηγούμενη επιλογή, να κρατήσω την αγιότητά μου ξεχωριστή από μένα. Θα έκανα αυτή την επιλογή από φόβο ότι μέσα στην αγιότητά μου κάθε ατομικότητα και ιδιαιτερότητα θα εξαφανιστεί. Με άλλα λόγια, η δύναμη είναι στους νόες μας, γιατί δεν υπάρχει τίποτα έξω από αυτούς. Αυτή η δύναμη εδράζεται στην ικανότητα που έχει ο λήπτης των αποφάσεων να επιλέξει την Αγάπη του Θεού ή να της επιτεθεί. Δεν υπάρχει καμία άλλη δύναμη στον κόσμο.

Το μάθημα ολοκληρώνεται με τον Ιησού να μας ζητά ξανά να εφαρμόσουμε τη σκέψη της ημέρας σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη μορφή αναστάτωσης:

(6) Στις συχνές σύντομες εφαρμογές, να εφαρμόζεις την ιδέα στην αρχική της μορφή εκτός κι αν περάσει από το νου σου κάποιο πρόβλημα που αφορά εσένα ή κάποιον άλλο. Σε αυτή την περίπτωση, χρησιμοποίησε την πιο εξειδικευμένη μορφή της ιδέας.

Όπως έχουμε παρατηρήσει και θα συνεχίσουμε να παρατηρούμε, αυτές οι ασκήσεις δεν έχουν καμία αξία αν δεν μάθουμε να γενικεύουμε τις αρχές τους σε όλες τις καταστάσεις στις οποίες βρισκόμαστε - μικρές ή μεγάλες, ευχάριστες ή επώδυνες. Πρέπει να μάθουμε ότι όλα τα προβλήματα είναι τα ίδια, καθώς μοιράζονται την κοινή πηγή του διαχωρισμού ή της μη-αγιότητας. Όταν τα φέρνουμε στην Επανόρθωση - τη σκέψη της αγιότητας στους νόες μας - δεν μπορεί παρά να εξαφανιστούν.

ΜΑΘΗΜΑ 39

Η αγιότητά μου είναι η σωτηρία μου.

(1:1) Αν η ενοχή είναι η κόλαση, τότε ποιο είναι το αντίθετο της;

Υπάρχουν δύο τρόποι για να απαντηθεί αυτό το ερώτημα. Στο πιο προφανές επίπεδο, η απάντηση είναι ο τίτλος του μαθήματος: το αντίθετο της ενοχής είναι η αγιότητα, και το αντίθετο της κόλασης είναι η σωτηρία. Όμως όπως θα δούμε στη δεύτερη παράγραφο, ένα άλλο αντίθετο του *η ενοχή είναι η κόλαση*, είναι ότι *η ενοχή είναι ο ουρανός*.

(1:2) Σαν το κείμενο για το οποίο γράφτηκε αυτό το βιβλίο εργασιών, οι ιδέες που χρησιμοποιούνται για τις ασκήσεις είναι πολύ απλές, πολύ ξεκάθαρες και καθόλου διαφορετικές.

Αυτό που πιστεύουν οι περισσότεροι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* για το κείμενο σίγουρα δεν είναι αυτό. Το πρόβλημα είναι ότι από τη στιγμή που θα κατανοήσετε τι λένε τα Μαθήματα, πράγμα που σημαίνει ότι έχετε θέσει στην άκρη την ενοχή σας, την ιδιαιτερότητα και να επενδύετε

στο να είστε ένα μεμονωμένο άτομο, αυτό που μένει είναι η απλή αλήθεια. Κατόπιν, μπορείτε να διαβάσετε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* όντας σε μια κατάσταση του νου, που οι ασκήσεις είναι πάντα «απλές... ξεκάθαρες και... και καθόλου διφορούμενες». Αυτό που μας δυσκολεύει να τις καταλάβουμε δεν είναι η γλώσσα, ο ελεύθερος στίχος, ή οποιαδήποτε άλλη πτυχή της μορφής τους, αλλά η απροθυμία μας να τις κατανοήσουμε. Δεν αποτελούν επίθεση ή καταδίκη, αλλά απλώς το μέσο που θα σας βοηθήσει να καταλάβετε το γιατί να είναι τόσο δύσκολο να τις κατανοήσετε, πόσο μάλλον να τις εξασκήσετε. Εφόσον επενδύετε στο να κρατάτε το νου σας κρυμμένο, διατηρώντας το σώμα σας πραγματικό και την ατομικότητά σας υπεράνω όλων, θα βρίσκετε όλα όσα λένε αυτά τα μαθήματα τρομερά απειλητικά. Αναπόφευκτα, λοιπόν, μια αυθόρμητη άμυνα, εναντίον της απειλής που γίνεται αντιληπτή, θα ήταν να κρύψω αυτό που λένε.

Δεν μπορείτε να καταλάβετε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, χωρίς πρώτα να τα βάλετε μέσα σας. Από τη στιγμή που θα το κάνετε ωστόσο, θα διαπιστώσετε ότι όταν διαβάζετε κάτι που πριν μια εβδομάδα, ένα μήνα ή ένα χρόνο δεν είχε κανένα νόημα, ξαφνικά οι λέξεις γίνονται ολοκάθαρες και είναι «εντελώς αδιαμφισβήτητες». Έτσι, όταν ο Ιησούς λέει εδώ - όπως και σε πολλά άλλα σημεία - ότι τα μαθήματά του είναι απλά και σαφή, δεν κάνει χιούμορ, ούτε σας κοροϊδεύει. Λέει απλώς ότι αν δεν είναι σαφή σε σας, είναι επειδή εσείς αμύνεστε εναντίον τους, μια δήλωση που αναφέρεται στο κείμενο, η οποία αρχικά προοριζόταν για την Helen:

Αυτά τα μαθήματα είναι απολύτως σαφή. Αν εσύ δεν τα βλέπεις καθαρά, αυτό συμβαίνει διότι τα ερμηνεύεις λάθος, κι επομένως δεν τα πιστεύεις. Κι εφόσον η πίστη προσδιορίζει την αντίληψη, [μια αναφορά στο ότι η προβολή δημιουργεί την αντίληψη], δεν αντιλαμβάνεσαι τι σημαίνουν και γι' αυτό δεν τα δέχεσαι. (Κ-11.VI.3:1-3)

(1:3-4) Δεν μας απασχολούν τα διανοητικά επιτεύγματα, ούτε τα παιχνίδια λογικής. Ασχολούμαστε μόνο με το πολύ προφανές, το οποίο έχεις παραβλέψει μέσα στο νέφος της πολυπλοκότητας που νομίζεις ότι σκέφτεσαι.

Φτάνει πια με τις ιερές και λαμπρές μας σκέψεις που νομίζουμε ότι σκεφτόμαστε. Όμως έχουμε ήδη μάθει ότι δεν σκεφτόμαστε καθόλου. Αυτές οι «βαθύτερες» σκέψεις δεν είναι παρά σκιές των σκέψεων φόβου του νου. Η υποκείμενη δυναμική εδώ είναι ο φόβος μας για την σαφήνεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο οποίος οδηγεί στην υπεράσπιση της πολυπλοκότητας. Αυτό καθιστά τις απλές αλήθειες τους προσωρινά απρόσιτες για μας.

Οι διδασκαλίες των Μαθημάτων λάμπουν σαν τον ήλιο στο νου μας, και εμείς φοβόμαστε τόσο το φως ώστε γρήγορα παράγουμε σύννεφα, όλο και περισσότερα σύννεφα. Αυτές οι άμυνες που σε άλλα σημεία περιγράφονται ως σύμβολα ενοχής (Κ-13.IX) ή «προπέτασμα καπνού» (Εργ-133.12:3), μας «προστατεύουν» από το φως της αλήθειας του «ήλιου». Στο πλαίσιο αυτού του αποσπάσματος λοιπόν, τα σύννεφα αντιπροσωπεύουν τους διανοητικούς μας στοχασμούς, που είναι όλοι σχεδιασμένοι να εκλογικεύσουν επιδιώκοντας την κατανόηση, για να αμυνθούμε ενάντια στην απλότητα των διδασκαλιών. Τελικά η απλότητα της αλήθειας μπορεί μόνο να βιωθεί, όχι να κατανοηθεί μέσω του εγκεφάλου. Όπως εξηγεί στο κείμενο ο Ιησούς για την πολυπλοκότητα:

Η πολυπλοκότητα είναι στοιχείο του εγώ, και δεν είναι τίποτα περισσότερο από την προσπάθεια του να συγκαλύψει το ολοφάνερο. (Κ-15 .IV.6:2)

Η πολυπλοκότητα δεν είναι του Θεού. Πώς θα μπορούσε να είναι, όταν όλα όσα γνωρίζει Εκείνος είναι Ένα; Αυτός γνωρίζει μια δημιουργία, μια πραγματικότητα, μια αλήθεια και μόνο έναν Υιό. Τίποτα δεν συγκρούεται με την ενιαιότητα. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσε να υπαρχεί πολυπλοκότητα σε Αυτόν; (Κ-26.III.1:1-5)

(2:1-4) Αν η ενοχή είναι η κόλαση, τότε ποιο είναι το αντίθετό της; Σίγουρα δεν είναι δύσκολο να απαντήσεις. Ο δισταγμός που νιώθεις στο να απαντήσεις δεν οφείλεται στο διφορούμενο της ερώτησης. Όμως πιστεύεις ότι η ενοχή είναι η κόλαση;

Αυτό είναι το πρόβλημα. Πιστεύουμε ότι η ενοχή είναι ο ουρανός, αλλά δεν γνωρίζουμε ότι εμείς το κάνουμε. Στην ενότητα «Τα Εμπόδια προς την Ειρήνη» υπάρχει μία υποενότητα με τίτλο «Η Έλξη της Ενοχής» (Κ-19.IV-A.i), όπου ο Ιησούς μιλά ειδικά για την έλξη μας να βλέπουμε την ενοχή στους άλλους. Είναι προφανές όμως, ότι αν την βλέπω στους άλλους, είναι γιατί θέλω να την διατηρήσω αληθινή στον εαυτό μου. Αυτό είναι το πρόβλημα. Πιστεύουμε ότι η ενοχή είναι ο ουρανός και η αγιότητα είναι καταδίκη. Στο κείμενο ο Ιησούς λέει ότι ο πραγματικός μας φόβος δεν είναι η σταύρωση, αλλά η λύτρωση (ή η αγιότητα) (Κ-13.III.1:10-11). Στην παρουσία αυτής της αγιότητας - η αρχή της Επανόρθωσης που είναι η λύτρωσή μας - εξαφανίζεται η αντίληψη της ατομικότητας του εαυτού: το εγώ μας φεύγει, όπως επίσης τα προβλήματα και οι ψευδείς τους λύσεις. Τίποτα δεν παραμένει, εκτός από το φως της αλήθειας, το οποίο πραγματικά μας τρομάζει. Αυτό είναι το πρόβλημα.

Η ενοχή διατηρεί την ατομικότητα επειδή μας λέει να μην κοιτάζουμε ποτέ μέσα στο νου μας ·η ενοχή μας και το μίσος προς τον εαυτό μας είναι τόσο συντριπτικά, ώστε αν πλησιάσουμε κοντά τους θα καταστραφούμε. Έτσι, ακολουθώντας τη στρατηγική του εγώ, την οποία περιγράψαμε στο Προοίμιο, φτιάχνουμε έναν κόσμο και ένα σώμα για να κρύψουμε την «φοβερή αλήθεια» για τους εαυτούς μας. Αυτή η δυναμική, η οποία αποκαλύπτει τον πραγματικό σκοπό του σώματος, διατυπώνεται σαφέστερα στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο. Θα επιστρέφουμε περιστασιακά σε τμήματά του, αλλά εδώ είναι το απόσπασμα στο σύνολό του. Έχω βάλει τα κατάλληλα ουσιαστικά εκεί όπου οι αντωνυμίες μπορεί να είναι δυσνόητες:

Ο κύκλος του φόβου βρίσκεται λίγο πιο κάτω από το επίπεδο που βλέπει το σώμα, και φαίνεται πως είναι ολόκληρη η βάση πάνω στην οποία βασίζεται ο κόσμος. Εδώ [στον κόσμο] είναι όλες οι ψευδαισθήσεις, όλες οι διαστρεβλωμένες σκέψεις, όλες οι παρανοϊκές επιθέσεις, η οργή, η εκδίκηση και η προδοσία που φτιάχτηκαν για να κρατούν την ενοχή στην θέση της, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί να προέλθει από αυτήν [την ενοχή] και να την κρατήσει [την ενοχή] κρυφή. Η σκιά της [ενοχής] αναδύεται στην επιφάνεια, ούτως ώστε να κρατά τις πιο εξωτερικές εκδηλώσεις της [ενοχής] στο σκοτάδι, και να φέρνει την απελπισία και την μοναξιά σε αυτόν [τον κόσμο] και να τον κρατά [τον κόσμο] δίχως χαρά. Ωστόσο, η έντασή της [ενοχής] κρύβεται κάτω από βαθιά καλύμματα, και κρατιέται χωριστά από αυτό [τον κόσμο] για το οποίο φτιάχτηκε να κρύψει. Το σώμα δεν μπορεί να το δει αυτό, διότι το σώμα προέκυψε από αυτήν [την ενοχή] για την προστασία της [ενοχής] η οποιαεξαρτάται από το να παραμένει αδύνατον να την δεις [την ενοχή]. Τα μάτια του σώματος ποτέ δεν θα την κοιτάζουν [την ενοχή]. Όμως θα βλέπουν ό,τι [η ενοχή] τους υπαγορεύει.

Το σώμα θα παραμείνει ο αγγελιαφόρος της ενοχής, και θα ενεργεί σύμφωνα με τις οδηγίες της [ενοχής] για όσο διάστημα εσύ πιστεύεις ότι η ενοχή είναι πραγματική. Διότι ηπραγματικότητα της ενοχής είναι η ψευδαίσθηση που φαίνεται ότι τηνκάνει βαθιά [την ενοχή] και σκιερή, αδιαπέραστη, και πραγματικό θεμέλιο για το σύστημα σκέψης του εγώ. Η λεπτότητά της [ενοχής] και η διαφάνειά της δεν είναι φανερές μέχρι να δεις το φως πίσω από αυτή [την ενοχή]. Και τότε θα την δεις [την ενοχή] σαν ένα εύθραυστο πέπλο μπροστά στο φως. (Κ-18.IX.4-5)

Έτσι δεν έχουμε επίγνωση ότι η ενοχή είναι η επιλογή να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας, επινοώντας φανταστικές σκέψεις που την εξισώνουν με την αμαρτία και την ενοχή, οι οποίες αξίζουν την τιμωρία. Όλα αυτά προστατεύονται από τον κόσμο και το σώμα, που κρατάει τον τρόπο της ενοχής μας κρυμμένο. Όταν ο Ιησούς ρωτάει λοιπόν: «Πιστεύεις ότι η ενοχή είναι κόλαση;» απαντάμε κατηγορηματικά «Όχι». Η απόδειξη ότι απαντήσαμε έτσι είναι πως πιστεύουμε ότι

είμαστε εδώ ως σώματα και προσωπικότητες. Ο Ιησούς γνωρίζει ότι αυτό είναι γεγονός στο αντιληπτό σύμπαν, το οποίο είναι εμφανές σε αυτό που λέει στη συνέχεια:

(2:5-6) Αν το πιστεύεις [ότι η ενοχή είναι κόλαση], τότε θα καταλάβαινες αμέσως πόσο άμεσο και απλό είναι το κείμενο, και δεν θα χρειαζόσουν καθόλου βιβλίο εργασιών. Κανένας δε χρειάζεται πρακτική για να αποκτήσει κάτι που είναι ήδη δικό του.

Αυτή είναι η απάντηση του Ιησού όταν λέτε ότι δεν μπορείτε να καταλάβετε τα μαθήματά του · ότι είναι υπερβολικά πολύπλοκα, δύσκολα ή μπερδεμένα. Ο ίδιος σας λέει ότι δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Λέγοντας μια πρόταση που έχει προαναφερθεί «Ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.Ι.2:7) ο Ιησούς λέει σε σας: «Εγώ σκέφτομαι διαφορετικά». Το πρόβλημα είναι ότι πιστεύετε ότι η ενοχή είναι ο ουρανός, και δεν πιστεύετε ότι η ενοχή είναι η κόλαση και ότι η αγιότητά σας είναι η σωτηρία σας. Σαφώς, ο Ιησούς εδώ δεν επιτίθεται ούτε κρίνει κανέναν. Αντιθέτως σας λέει: «Δεν θα μπορέσετε να μάθετε αυτά τα μαθήματα, εφόσον δεν ακούτε αυτό που σας λέω, το οποίο είναι ότι δεν θέλετε να μάθετε αυτά τα μαθήματα. Φέρτε τον φόβο της μάθησής σας σε μένα, έτσι ώστε να μπορέσω να σας διδάξω ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* θα σας βοηθήσουν και δεν θα σας βλάψουν. Η Αγάπη δεν θα σας εγκαταλείψει, δεν θα σας προδώσει και δεν θα σας σταυρώσει, αλλά απλώς θα σας δεχτεί ως Χριστός που είστε. Αυτή είναι η αγάπη που φοβάστε».

Αυτό το απόσπασμα είναι επίσης μια έκκληση στην ταπεινότητά μας. Ο Ιησούς ευγενικά μας ενημερώνει ότι είμαστε ακόμα πνευματικά παιδιά, βρέφη στο δάσος του εγώ που χρειάζονται έναν σοφό μεγαλύτερο αδερφό, να απλώσει το ευγενικό του χέρι για να μας οδηγήσει. Εφόσον ταυτιζόμαστε με τον φυσικό και ψυχολογικό μας εαυτό, χρειαζόμαστε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ως το μέσον, με το οποίο ο Ιησούς μας οδηγεί μέσα από τη σκοτεινή συστάδα δέντρων του εγωικού συστήματος σκέψης προς το φως της αλήθειας που λάμπει ακριβώς πέρα απ' αυτά. Μόνο η αλαζονεία του εγώ θα μας έκανε να πιστέψουμε ότι δεν έχουμε την ανάγκη από τέτοιου είδους βοήθεια.

(3:1-3) Έχουμε ήδη πει ότι η αγιότητά σου είναι η σωτηρία του κόσμου. Τι γίνεται όμως με τη δική σου σωτηρία; Δεν μπορείς να δώσεις κάτι που δεν έχεις.

Ο κόσμος δεν είναι παρά ένας καθρέφτης αυτού που πιστεύετε ότι είστε · κι έτσι η σωτηρία του κόσμου και του εαυτού σας είναι ταυτόσημα.

Το να έχεις και να δίνεις, το να δίνεις και να λαμβάνεις, το να έχεις και να είσαι - όλα εξισώνονται στα Μαθήματα (βλέπε π.χ. Κ-6.V) και έτσι όλα είναι το ίδιο. Αν η πραγματικότητα της αγάπης, η οποία είναι η μόνη πραγματικότητα, είναι η τέλεια αδιαφοροποίητη ενότητα και τίποτα άλλο, τότε, αυτό που έχω είναι αυτό που είμαι, και αυτό που δίνω είναι αυτό που λαμβάνω: και πάλι - είναι τα ίδια. Και τα τέσσερα είναι συνώνυμα με τη δυναμική η οποία λέει ότι η αγάπη είναι, και δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Σε αυτόν τον κόσμο βεβαίως, το να έχεις, να είσαι, να δίνεις και να λαμβάνεις είναι διαφορετικά. Εάν δώσω κάτι σεεσάς, εγώ δεν το έχω. Αυτές οι προτάσεις υπογραμμίζουν επιπλέον την ανάγκη να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας, όχι για κανέναν άλλον. Δεν μπορώ να βοηθώ τους άλλους αν παραμένω ένας μη θεραπευμένος θεραπευτής (Κ-9.V). Οι επόμενες προτάσεις το ξεκαθαρίζουν αυτό:

(3:4-5) Ένας σωτήρας πρέπει πρώτα να έχει σωθεί ο ίδιος. Πώς αλλιώς μπορεί να διδάξει τη σωτηρία;

Τίποτα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν θα έχει νόημα για εσάς - διανοητικά ή εμπειρικά - εκτός αν συνειδητοποιήσετε ότι όλα είναι ένα - και μέσα στο εγωικό όνειρο και στον Ουρανό. Η ενοχή μέσα στον δικό σου εσφαλμένο νου είναι η ίδια ενοχή μέσα σε όλους. Ομοίως στον ορθό σου νου: Εάν

συγχωρέσετε ένα άτομο, τους συγχωρείτε όλους, επειδή όλοι είναι το ίδιο. Η συγχώρεση πρέπει να αρχίζει και να τελειώνει εκεί όπου χρειάζεται -μέσα στο νου μας, εκεί όπου έγινε η αρχική επιλογή της ενοχής. Έχουμε ήδη δει ότι καθώς αποδεχόμαστε τη σωτηρία για τους εαυτούς μας, αυτομάτως αυτή επεκτείνεται μέσα από εμάς για να αγκαλιάσει την Υιότητα ως μία.

(3:6) Οι σημερινές ασκήσεις θα εφαρμοστούν σε σένα, και αφορούν την αναγνώριση ότι η σωτηρία σου είναι ζωτικής σημασίας για τη σωτηρία του κόσμου.

Δεν χρειάζεται να ανησυχώ για το πως να σώσω τον κόσμο ή πως να βελτιώσω μια τρομερή κατάσταση, είτε είναι παγκόσμια είτε προσωπική. Πρέπει μόνο να «ανησυχώ» για τον εαυτό μου, πράγμα που σημαίνει να ζητήσω από τον Ιησού να με βοηθήσει να εξετάσω τις εσφαλμένες αποφάσεις και σκέψεις μου με άλλο τρόπο.

(3:7)Καθώς εφαρμόζεις τις ασκήσεις στον κόσμο σου, ο κόσμος ολόκληρος απολαμβάνει τα οφέλη.

Αυτό φυσικά δεν έχει νόημα από την πλευρά του κόσμου. Έτσι, όταν οι μαθητές προσεγγίζουν αυτό το μάθημα, νομίζοντας ακόμα ότι είναι πραγματικοί άνθρωποι, που ζουν σε έναν κόσμο τον οποίο μπορούν να σώσουν, παρερμηνεύουν τη διδασκαλία του Ιησού ότι δεν υπάρχει κόσμος, για την οποία δίνεται λεπτομερής αναφορά αργότερα στο βιβλίο εργασιών (π.χ. Μάθημα 132). Εδώ μας διδάσκει ότι αν σώσω τον εαυτό μου και ορίσω εκείνον ως δάσκαλό μου στη θέση του εγώ, ολόκληρος ο κόσμος σώζεται επίσης. Η ενιαιότητα του κόσμου αντικατοπτρίζει την ενιαιότητα των νόων μας, μια ενιαιότητα που παραμένει σε αρμονία με τον εαυτό της, καθώς *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους.*

(4:1-2)Η αγιότητά σου είναι η απάντηση σε κάθε ερώτημα που ρωτήθηκε ποτέ, που ρωτιέται τώρα, ή πρόκειται να ερωτηθεί στο μέλλον. Η αγιότητά σου σημαίνει το τέλος της ενοχής, άρα το τέλος της κόλασης.

Αυτό είναι που φοβόμαστε, και γι' αυτό και επιλέγουμε να μην είμαστε άγιοι. Όποτε κάνουμε επίθεση σε κάποιον άλλον, με τις σκέψεις, τα λόγια, ή τις ενέργειές μας, επιδιώκουμε να αποδείξουμε ότι δεν είμαστε άγιοι και ότι είμαστε ανάξιοι της αγάπης. Είναι πολύ απλό. Υπάρχει μόνο ένα συγκεκριμένο κίνητρο: να παραμείνουμε ένοχοι. Εάν είστε ένοχοι, εσείς έχετε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος που σας λέει ότι είστε άγιοι. Αυτή, λοιπόν, είναι η απάντηση του εγώ μας στην «επίθεσή» του: «Θα σου δείξω! Κοίταξε τι κάνω ή τι σκέφτομαι. Κοίταξε τι δεν κάνω ή τι δεν σκέφτομαι». Χρειάζεται να έρθετε σε επαφή με το υποβόσκον κίνητρο που θέλει να αποδείξει ότι η ενοχή δεν είναι κόλαση, αλλά παράδεισος. Από τη στιγμή που θα πιαστείτε στη δίνη της ενοχής, το σύστημα της σκέψης σας εκτυλίσσεται γρήγορα και θέλετε η ενοχή να βρίσκεται σε κάποιον άλλον, όχι σε σας. Μια τέτοια προβολή είναι ο παράδεισος του εγώ, καθώς προστατεύει τη μη-συγχώρεση των εαυτών μας (Εργ.1.2), και επομένως τις ατομικές και κυριαρχούμενες από ενοχές ταυτότητές μας. Το να διατηρούμε αυτή την ταυτότητα είναι το απόλυτο κίνητρο για τις δικές μας σκέψεις κρίσης και επίθεσης.

(4:3) Η αγιότητά σου είναι η σωτηρία του κόσμου και η δική σου.

Γιατί; Διότι είναι ακριβώς το ίδιο: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους.*

(4:4-6)Πώς μπορείς εσύ στον οποίο ανήκει η αγιότητά σου να αποκλειστείς από αυτήν; Ο Θεός δεν γνωρίζει την ανιερότητα. Μπορεί να μην γνωρίζει τον Υιό Του;

Αφού το έχει αποδείξει αυτό σαφώς στο κείμενο (π.χ. Κ-4.1.2:6,11-12, 11,8:6-7), ο Ιησούς υπονοεί ξεκάθαρα εδώ ότι ο Θεός δεν γνωρίζει για την ύπαρξη αυτού του κόσμου. Αυτός είναι ένας ανίερος

κόσμος που προέρχεται από μια ανίερη σκέψη και ο Θεός δεν γνωρίζει τον Υιό του σε μια ανίερη κατάσταση. Εάν το έκανε, η ανίερη κατάσταση θα ήταν πραγματική και η δυαδικότητα θα ήταν η αλήθεια της Βασιλείας. Παρόλο που το εγώ εξοργίζεται όταν ακούει ότι ο Θεός δεν γνωρίζει γι' αυτό, στην πραγματικότητα αυτή είναι η πιο παρήγορη σκέψη απ' όλες. Εάν ο Θεός δεν γνωρίζει την ύπαρξή σου, τότε εσύ - ο διαχωρισμένος Υιός του Θεού - δεν υπάρχεις. Αλλά αυτό που γνωρίζει ο Θεός υπάρχει: ο Εαυτός που *πραγματικά* είσαι.

(5)Συνιστώνται πέντε ολόκληρα λεπτά για τις τέσσερις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής σήμερα, και μεγαλύτερες και πιο συχνές πρακτικές κατά την διάρκεια της ημέρας. Αν θέλεις να υπερβείς τα ελάχιστα απαιτούμενα, σου συνιστούμε περισσότερες μεγαλύτερες πρακτικές, παρόλο που σου προτείνουμε και τα δύο.

Άλλη μια φορά, βλέπουμε τον Ιησού να μας ενθαρρύνει ευγενικά και να μας οδηγεί να προοδεύσουμε στην εξάσκησή μας. Είναι σαφές ότι θέλει να σκεφτόμαστε αυτόν και το μήνυμά του όσο το δυνατόν συχνότερα καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, όμως δεν θέλει να νιώσουμε εξαναγκασμένοι, διότι ο εξαναγκασμός απλώς ενισχύει το φόβο.

(6)Άρχισε τις περιόδους πρακτικής ως συνήθως, επαναλαμβάνοντας τη σημερινή ιδέα από μέσα σου. Έπειτα, με κλειστά μάτια, ψάξε για σκέψεις μη αγάπης όποια μορφή και να έχουν, ανησυχία, κατάθλιψη, θυμό, φόβο, άγχος, επίθεση, ανασφάλεια και ούτω καθεξής. Όποια μορφή και να έχουν, είναι μη αγάπης, άρα προκαλούν φόβο. Έτσι από αυτές είναι που πρέπει να σωθείς.

Η δήλωση ότι μόνο από τις σκέψεις σας χρειάζεται να σωθείτε είναι εντυπωσιακή και αδιαμφισβήτητη. Το πρόβλημα είναι ότι δεν τις γνωρίζουμε γιατί πιστεύουμε ότι οι σκέψεις μας έχουν πετάξει και βρίσκονται έξω από μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τονίζω ότι ο Ιησούς δίνει έμφαση στην ανάγκη να ψάξουμε το νου μας. Πράγματι, ένα από τα πιο σημαντικά θέματα αυτών των μαθημάτων, είναι η αναζήτηση του νου για σκέψεις μη αγάπης. Περιστασιακά, ο Ιησούς λέει να αναζητήσετε τις σκέψεις αγάπης, καθώς θα δούμε σύντομα, αλλά σε γενικές γραμμές το κέντρο της εστίασής του είναι οι σκέψεις μη αγάπης, επειδή αυτές είναι το πρόβλημα. Είναι αυτές που πρέπει να φέρουμε στο φως της αλήθειας. Μόλις διαλυθεί το σκοτάδι τους, οι σκέψεις αγάπης απλώς *είναι*.

(7)Εξειδικευμένες καταστάσεις, γεγονότα ή προσωπικότητες που συνδέεις με τις σκέψεις μη αγάπης είναι κατάλληλα αντικείμενα εφαρμογής των σημερινών ασκήσεων. Είναι επιτακτικό για την σωτηρία σου να τις δεις διαφορετικά. Και είναι η δική σου ευλογία πάνω σε αυτές που θα σε σώσει και θα σου δώσει την αληθινή όραση.

Αυτή είναι μια βαρυσήμαντη δήλωση: «Είναι επιτακτικό για την σωτηρία σου να τις δεις διαφορετικά». Πώς μπορείς να τις δεις διαφορετικά αν δεν τις βλέπεις καν; Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να ψάξετε στο νου σας για σκέψεις μη αγάπης. Ο Ιησούς έχει πει ήδη πως καταλαβαίνει ότι δεν κατανοείτε για τι πράγμα μιλάει. Επιπλέον, ότι ασφαλώς δεν αποδέχεστε τις διδασκαλίες του, επειδή δεν πιστεύετε ότι η ενοχή είναι κόλαση. Το ζητούμενο είναι λοιπόν, είναι να μην προσποιείστε ότι είστε ένας άριστος μαθητής και ότι πιστεύετε τα πάντα σε αυτά τα μαθήματα. Αυτό που σε κάνει άριστο μαθητή στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να συγχωρέσεις τον εαυτό σου επειδή δεν πιστεύεις όλα όσα είναι εδώ. Θυμηθείτε, το ζητούμενο είναι να φέρετε τις δικές σας σκέψεις μη αγάπης στην αγάπη του, ώστε να μπορέσει να τις επανερμηνεύσει για σας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η αναγνώριση και η αποδοχή της παρουσίας τους - μέσα στο νου μας - είναι τόσο απαραίτητη για την θεραπεία και τη σωτηρία μας.

(8) Αργά, χωρίς συνειδητή επιλογή ή αποκλεισμό και χωρίς υπερβολική έμφαση σε οτιδήποτε συγκεκριμένο, ερεύνησε το νου σου για κάθε σκέψη που παρεμβάλλεται ανάμεσα σε σένα και τη σωτηρία σου. Εφάρμοσε τη σημερινή ιδέα σε κάθε μια από αυτές με αυτό τον τρόπο:

Οι σκέψεις μη αγάπης που κάνω για _____ με κρατούν στην κόλαση. Η αγιότητά μου είναι η σωτηρία μου.

Αυτό εννοεί ο Ιησούς στο κείμενο όταν λέει, επαναλαμβάνουμε αυτή τη σημαντική δήλωση:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. (Κ-16.ΙV.6:1)

Αυτή η πτυχή, της διαδικασίας της συγχώρεσής μας είναι τόσο σημαντική που θα μπορούσε να επαναλαμβάνεται σχεδόν σε κάθε μάθημα. Πρέπει να είμαστε συνεχώς σε επαγρύπνηση για τις σκέψεις μη αγάπης, προκειμένου να τις φέρνουμε στην Παρουσία της Αγάπης στο νου μας, που τις διώχνει απαλά με το φως της. Το καθήκον μας πάλι, είναι απλώς να αναζητήσουμε και να βρούμε · η απομάκρυνση ανήκει στο Άγιο Πνεύμα.

Το υπόλοιπο μάθημα περιέχει περαιτέρω καθοδήγηση και οδηγίες για την πρακτική της ημέρας. Παρατηρήστε ιδιαίτερα αυτές τις ευγενικές υπενθυμίσεις, ότι τελικά, είμαστε απλώς αρχάριοι στο ταξίδι:

(9) Μπορεί να σε διευκολύνει ανάμεσα σε αυτές τις σκέψεις να παρεμβάλλεις κάποιες σύντομες περιόδους που απλά επαναλαμβάνεις την σημερινή ιδέα αργά από μέσα σου. Μπορεί επίσης να σε βοηθήσει αν συμπεριλάβεις και κάποια σύντομα διαλλείματα στα οποία απλά χαλαρώνεις χωρίς να σκέφτεσαι τίποτα ιδιαίτερο. Στην αρχή είναι δύσκολο να κρατήσεις σταθερή την συγκέντρωσή σου. Θα γίνει πολύ πιο εύκολο όταν ο νους εκπαιδευτεί να είναι πιο πειθαρχημένος με λιγότερες αποσπάσεις.

Η «σταθερή συγκέντρωση» γίνεται ένα από τα χαρακτηριστικά του πιο προχωρημένου επιπέδου της μάθησής μας, όταν είμαστε συνεχώς σε θέση να σκεφτόμαστε τον Ιησού και το δικό του μήνυμα, της συγχώρεσης. Η επίτευξη του πραγματικού κόσμου, ο απώτερος στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, έρχεται όταν η σταθερή μας συγκέντρωση γίνεται μόνιμη - η ορθά νοούμενη διόρθωση έχει ανατρέψει το εσφαλμένα νοούμενο πρόβλημα, αφήνοντας μόνο τη θύμηση του Θεού να ανατείλει στους θεραπευμένους και ιερούς νόες μας.

(10) Εντωμεταξύ, είσαι ελεύθερος να βάλεις κάποια ποικιλία στις περιόδους εξάσκησής σου, με όποια μορφή σου φαίνεται πιο ελκυστική. Μην αλλάξεις όμως την ιδέα, όσο και να ποικίλουν οι μέθοδοι που χρησιμοποιείς. Όπως και να επιλέξεις να την χρησιμοποιήσεις, θα πρέπει να δηλώνεις ξεκάθαρα την ιδέα έτσι ώστε η σημασία της να είναι ότι η αγιότητά σου είναι η σωτηρία σου. Στο τέλος κάθε περιόδου να επαναλαμβάνεις την ιδέα στην αρχική της μορφή για άλλη μια φορά, προσθέτοντας:

Αν η ενοχή είναι η κόλαση, τότε ποιο είναι το αντίθετό της;

Ο Ιησούς εισάγει την ιδέα ότι μπορούμε να είμαστε ευέλικτοι στην εξάσκησή μας, μια προφανής προσπάθεια για να μας βοηθήσει να ξεκινήσουμε τη διαδικασία να γενικεύουμε τα συγκεκριμένα μαθήματα σε όλες τις καταστάσεις και περιστάσεις. Δίνοντας οδηγίες να μην αλλάξουμε την ιδέα, μας εισάγει απαλά στο σημαντικό θέμα της *μορφής* και του *περιεχομένου* · μπορεί να αλλάξουμε τη *μορφή* με την οποία εκφράζουμε τη συγχώρεση ή την αγάπη, αρκεί το *περιεχόμενο* να παραμένει το ίδιο.

Η τελευταία παράγραφος μας ενθαρρύνει να γινόμαστε ολοένα και πιο προσεκτικοί κατά τη διάρκεια της ημέρας, καθώς και να εφαρμόζουμε την ιδέα της ημέρας όταν μπαίνουμε σε πειρασμό να ακούμε το δόγμα της ενοχής του εγώ.

(11) Στις σύντομες πρακτικές, οι οποίες θα είναι καλό να γίνονται τρεις ή τέσσερις φορές την ώρα και περισσότερο αν είναι δυνατόν, μπορείς να κάνεις στον εαυτό σου αυτήν την ερώτηση [Αν η ενοχή είναι η κόλαση, τότε ποιο είναι το αντίθετό της;], να επαναλάβεις την σημερινή ιδέα, και κατά προτίμηση και τα δύο. Αν προκύψουν πειρασμοί, μια ιδιαίτερα χρήσιμη μορφή της ιδέας είναι:

Η αγιότητά μου είναι η σωτηρία μου από αυτό.

Στο βαθμό που μπορούμε να αντιδράσουμε γρήγορα στους πειρασμούς του εγώ μας να αισθανθούμε ενοχή και θυμό, σ' αυτό το βαθμό θα προχωρήσουμε στο στόχο να γνωρίσουμε ότι η αγιότητά μας είναι η σωτηρία μας, και ότι *είμαστε άγιοι*.

ΜΑΘΗΜΑ 40

Είμαι ευλογημένος ως Υιός του Θεού.

(1:1) Σήμερα θ' αρχίσουμε να επιβεβαιώνουμε κάποια από τα χαρμόσινα πράγματα στα οποία έχεις δικαιώματα, εφόσον είσαι αυτό που είσαι.

Σε αυτά τα αρχικά μαθήματα, όπως έχουμε ήδη συζητήσει, ο Ιησούς ξεκαθαρίζει ότι ο νους μας είναι διαιρεμένος, ένα τμήμα του λατρεύει την ενοχή και τις επιθετικές σκέψεις, ενώ το άλλο περιέχει τη θύμηση του Ποιού αληθινά είμαστε. Αρχίζοντας μ' αυτό το μάθημα και συνεχίζοντας στα δέκα επόμενα, ο Ιησούς δίνει ένα προσωρινό διάλειμμα στο εγώ μας καθώς σχεδόν αποκλειστικά μιλά για την άλλη πλευρά - «τα χαρμόσινα πράγματα στα οποία έχεις δικαιώματα» - τους ορθούς νόες μας.

(1:2-6) Σήμερα δεν χρειάζονται μεγάλες χρονικές περίοδοι πρακτικής, όμως είναι απαραίτητες οι πολύ συχνές σύντομες. Μία κάθε δέκα λεπτά θα ήταν το ιδανικό, και προτείνεται να ακολουθήσεις αυτό το πρόγραμμα όσο το δυνατόν πιο πιστά. Αν το ξεχάσεις, προσπάθησε πάλι.

Οι σημερινές ασκήσεις παρουσιάζουν μια παρέκκλιση από τις προηγούμενες λόγω της απουσίας μιας μεγάλης περιόδου εξάσκησης. Επιπλέον, ο Ιησούς συνεχίζει τις έντονες αλλά ευγενικές του παροτρύνσεις να συνεχίσουμε να προσπαθούμε για να τις θυμόμαστε- όσο το δυνατόν συχνότερα κάθε ώρα - χωρίς να θεωρούμε ότι είναι αμαρτία όταν τις ξεχνάμε. Είναι προφανές πως γνωρίζει ότι θα το κάνουμε.

Η επόμενη παράγραφος είναι εξαιρετικά σημαντική, διότι μας βοηθά να αναγνωρίσουμε ότι αυτές οι ασκήσεις πρέπει να εφαρμόζονται *όλη* την ώρα, είτε διαλογιζόμαστε σε ένα ήσυχο δωμάτιο, είτε είμαστε απασχολημένοι με την καθημερινότητά μας. *Δεν είναι υποχρεωτικό να κλείσουμε τα μάτια μας για να θυμηθούμε, τον Θεό και τον Υιό Του:*

(2) Δεν χρειάζεται να κλείσεις τα μάτια σου στις περιόδους πρακτικής, παρόλο που κάτι τέτοιο μπορεί να σε βοηθήσει. Όμως, μπορεί να βρεθείς σε κάποιες καταστάσεις που δεν είναι εφικτό

να έχεις κλειστά τα μάτια σου. Μη χάσεις περίοδο πρακτικής εξαιτίας αυτού. Μπορείς να εξασκείσαι το ίδιο καλά σε οποιαδήποτε κατάσταση, αν το θέλεις πραγματικά.

Συνεπώς, ανεξάρτητα από το που βρίσκεστε κατά τη διάρκεια της ημέρας - οδηγώντας το αυτοκίνητό σας, τρώγοντας με ένα φίλο, όντας μόνοι και σε ησυχία ή απασχολημένοι στην δουλειά - μπορείτε να θυμηθείτε το σημερινό μάθημα.

(3) Οι σημερινές ασκήσεις παίρνουν λίγο χρόνο και καθόλου προσπάθεια. Επαναλάμβανε την σημερινή ιδέα, και έπειτα πρόσθεσε κάποιες ιδιότητες που θεωρείς ότι έχει ένας Υιός του Θεού, αποδίδοντάς τες στον εαυτό σου. Για παράδειγμα, μια εφαρμογή θα μπορούσε να είναι κάπως έτσι:

Είμαι ευλογημένος ως Υιός του Θεού.

Είμαι χαρούμενος, γαλήνιος, στοργικός και ικανοποιημένος.

Μια άλλη θα μπορούσε να έχει αυτήν την μορφή:

Είμαι ευλογημένος ως Υιός του Θεού.

Είμαι ήρεμος, ήσυχος, βέβαιος και γεμάτος αυτοπεποίθηση.

Αν έχεις μόνο πολύ λίγη ώρα, είναι αρκετό απλά το να λες στον εαυτό σου ότι είσαι ευλογημένος ως Υιός του Θεού.

Ο Ιησούς μας ζητά να αποτυπώσουμε την ευρεία δήλωση της Ταυτότητάς μας και να την κάνουμε πιο συγκεκριμένη, κάνοντάς την με αυτό τον τρόπο πιο προσωπική για μας. Η τελική πρόταση του μαθήματος επαναλαμβάνει πως δεν χρειαζόμαστε κάποιο ήσυχο μέρος ή να βάλουμε το ξυπνητήρι για να το θυμόμαστε.

Το βασικό θέμα της διδασκαλίας του Ιησού εδώ, είναι ότι χρειαζόμαστε χρόνο και χώρο - δηλαδή τελετουργίες - εφόσον ταυτιζόμαστε με τα σώματά μας. Αλλά καθώς η απώτερη διδασκαλία του Ιησού είναι ότι είμαστε νόες, επιδιώκει την σταδιακή μας απεξάρτηση από αυτά που συμβαίνουν εξωτερικά που αποτελεί ένα σημαντικό βήμα προς την τελική ταύτισή μας με τον νου: την πηγή της ευδαιμονίας μας, καθώς και τη γενέτειρα της αντίστασής μας στην αποδοχή του Ποιοι πραγματικά είμαστε.

ΜΑΘΗΜΑ 41

Ο Θεός πηγαίνει μαζί μου όπου και να πάω.

Αυτή είναι ξεκάθαρα μια χαρούμενη σκέψη, και είναι προφανές ότι ο Ιησούς δεν μιλά για έναν υλικό Θεό ο οποίος κυριολεκτικά περπατά μαζί μας, που θυμίζει το τραγούδι στην ταινία *The Student Prince*, «Περπατώ μαζί με τον Θεό». Ο Ιησούς μας λέει εδώ ότι η μνήμη του Θεού είναι στους νόες μας - το σπίτι του Αγίου Πνεύματος - και έτσι είναι πάντα μαζί μας. Υπό αυτή την έννοια, ο Θεός είναι πράγματι μαζί μας όπου και αν πάμε. Αυτό θα γίνει πιο εμφανές καθώς προχωράμε στο μάθημα.

(1) Η σημερινή ιδέα θα ξεπεράσει τελικά εντελώς την αίσθηση μοναξιάς και εγκατάλειψης που νιώθουν όλοι οι διαχωρισμένοι. Η κατάθλιψη είναι αναπόφευκτη συνέπεια του διαχωρισμού. Επίσης είναι και το άγχος, η ανησυχία, μια βαθιά αίσθηση ανικανότητας, η δυστυχία, τα βάσανα, και ο έντονος φόβος της απώλειας.

Αυτό που επανεμφανίζεται εδώ, είναι το σημαντικό θέμα της αιτίας και του αποτελέσματος. Αν και δεν χρησιμοποιούνται οι συγκεκριμένες λέξεις, η διδασκαλία του Ιησού μπορεί να θεωρηθεί ωστόσο ως αντανάκλαση αυτού του θέματος. Τα προβλήματά μας είναι όλα ίδια και προέρχονται από μία αιτία: την πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό. Τα αποτελέσματα αυτού του λάθους είναι η ανησυχία, η κατάθλιψη, η δυστυχία, ο πόνος και ο φόβος της απώλειας. Έχουμε εξετάσει προηγουμένως ότι ο κόσμος υπάρχει για να παρέχει τις αιτίες της αγωνίας μας, που απλώς αποκρύπτουν την πραγματική αιτία. Τα εγώ μας είναι απίστευτα επιδέξια στο να αποκρύπτουν την αλήθεια, με αποτέλεσμα να είμαστε σίγουροι ότι γνωρίζουμε τις πηγές της δυστυχίας μας - όλες, εκτός από την απόφαση που πήρε ο νους υπέρ της ενοχής.

Επομένως, αν γνωρίζω ότι «ο Θεός πηγαίνει μαζί μου όπου κι να πάω» επειδή Αυτός είναι στο νου μου, σημαίνει ότι δεν Τον εγκατέλειψα και ότι Αυτός δεν εγκατέλειψε εμένα. Άλλα επίσης σημαίνει ότι δεν Τον έχω σκοτώσει, ούτε είμαι διαχωρισμένος από Αυτόν. Αν δεχτώ την αλήθεια της Επανόρθωσης, δεν μπορώ να έχω κατάθλιψη, να αισθάνομαι μοναξιά, άγχος, ή φόβο, καθώς αυτά προέρχονται από την ενοχή, η οποία χωρίς την πίστη στο διαχωρισμό δεν μπορεί να υπάρξει. Ο τρόπος για να καταλάβω ότι πιστεύω στο διαχωρισμό είναι να έχω επίγνωση των συναισθημάτων μου, του άγχους, της ανησυχίας και της δυστυχίας. Γι' αυτό είναι σημαντικό να μην καλύπτουμε τα αρνητικά μας βιώματα. Αν το κάνουμε, δεν υπάρχει κυριολεκτικά καμία ελπίδα, η οποία βρίσκεται στο να αναγνωρίσουμε πρώτα την δυσφορία και την απελπισία μας και στη συνέχεια να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτά είναι απλώς τα αποτελέσματα της σκέψης ότι ο Θεός δεν πάει όπου κι αν πάμε, επειδή Τον σκοτώσαμε. Αυτή η αμαρτωλή σκέψη αντιπροσωπεύει μια απόφαση, η οποία μπορεί ευτυχώς τώρα να αλλάξει.

Χρειάζεται να μάθεις ότι έκανες λάθος και ότι τώρα θέλεις να είσαι ένας χαρούμενος μαθητευόμενος, ο οποίος είναι χαρούμενος που κάνει λάθος, όχι χαρούμενος διότι απέδειξες ότι είχες δίκιο (Κ-29.VII.1:9). Αυτή είναι μία ιδέα που πρέπει να αναφέρουμε ξανά και ξανά. Αν θεωρείς πολύ σημαντικό το να έχεις δίκιο, δεν θα είσαι ποτέ ευτυχισμένος. Εάν έχεις επενδύσει στο να έχεις δίκιο, ποτέ δε θα είσαι ευτυχισμένος. Ίσως να έχεις δίκιο σήμερα, αλλά η «ορθότητα» (ή η αθωότητα) που έκλεψες από κάποιον άλλον, θα κλαπεί ξανά από αυτόν τον οποίον την πήρες με θυμό. Ο μόνος τρόπος που μπορεί να έχεις πραγματικά δίκιο, είναι να γνωρίζεις ότι ο Θεός είναι μαζί σου όπου κι αν πας, πράγμα που σημαίνει ότι όλα όσα έχει διδάξει το εγώ είναι ψέμα. Δεν έχεις διαχωριστεί από τον Θεό επειδή δεν θα μπορούσες.

(2:1-2) Οι διαχωρισμένοι έχουν επινοήσει πολλές «θεραπείες» για αυτά που πιστεύουν ότι είναι τα «δεινά του κόσμου». Αλλά αυτό που δεν κάνουν είναι να αμφισβητήσουν την πραγματικότητα του προβλήματος.

«Τα δεινά του κόσμου» είναι σε εισαγωγικά, γιατί δεν υπάρχουν «δεινά του κόσμου». Αφού δεν υπάρχει κόσμος, πώς θα μπορούσε να έχει δεινά; Εκεί υπάρχει μόνο μια άρρωστη σκέψη. Το «θεραπείες» είναι επίσης σε εισαγωγικά, επειδή δεν μπορείτε να θεραπεύσετε ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει. Το πραγματικό πρόβλημα είναι ο διαχωρισμός και αν δεν αναγνωρίσουμε αυτή τη σκέψη ως την αιτία των προβλημάτων μας, πώς να την αμφισβητήσουμε, πόσο μάλλον να την αλλάξουμε; Το εγώ μας έχει πείσει ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός και είναι μια τόσο φρικτή σκέψη που δεν μπορούμε να την κοιτάξουμε ποτέ ξανά, για να μην καταστραφούμε. Όπως ο Ιησούς εξηγεί στο κείμενο:

... Πολύ δυνατά το εγώ σου φωνάζει να μην κοιτάξεις μέσα σου, διότι αν το κάνεις τα μάτια σου θα πέσουν στην αμαρτία και ο Θεός θα σε τυφλώσει. Αυτό πιστεύεις, κι έτσι δεν κοιτάζεις. (Κ-21.IV.2:3-4)

Το εγώ επομένως μας συμβουλεύει να τρέξουμε μακριά από το νου, το σπίτι της σκέψης του διαχωρισμού, και να ορθώσουμε την μια άμυνα μετά την άλλη, να υψώσουμε τον ένα τοίχο πάνω στον άλλο, όλα αυτά εξυπηρετούν τον σκοπό να ριζώσει η προσοχή μας στον κόσμο του σώματος. Έτσι προστατευόμαστε από το να αμφισβητήσουμε την φαινομενική πραγματικότητα της δήλωσης: «Έχω διαχωριστεί από το Θεό». Για όσο παραμένουμε στην *χωρίς-νου* κατάσταση, δεν θα μπορέσουμε ποτέ πραγματικά να «αμφισβητήσουμε την πραγματικότητα του προβλήματος», το οποίο παραμένει πάντα στην πηγή του: *το νου*.

(2:3) Όμως, οι συνέπειές του δεν μπορούν να θεραπευτούν επειδή το πρόβλημα δεν είναι πραγματικό.

Οι προσπάθειές μας να θεραπεύσουμε ένα πρόβλημα στον κόσμο, είτε στον προσωπικό μας κόσμο ή στον κόσμο γενικότερα, δεν θα πετύχουν ποτέ. Ίσως το σύμπτωμα προσωρινά να εξαφανιστεί, αλλά θα εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι το πρόβλημα - η αιτία - είναι πραγματικό. Όσο το πιστεύουμε, η αιτία της ενοχής θα συνεχίσει να παράγει συμπτώματα - η θεωρία του Φρόιντ ότι *υποκαθιστούμε τα συμπτώματα*-τα οποία μας μαστίζουν. Παρά το γεγονός ότι ο πόνος τους απαιτεί συνεχή προσοχή, η υποκείμενη αιτία των συμπτωμάτων όμως, παραμένει απαρατήρητη και το εγώ συνεχίζει να βασιλεύει θριαμβεύοντας μέχρι να μπορέσουμε να αναφωνήσουμε: «Πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος!» Ο Δάσκαλός μας, μας βοηθά τελικά να προχωρήσουμε πέρα από το αποτέλεσμα στην αιτία, έτσι ώστε να μπορέσει να αλλάξει.

(2:4-5) Η σημερινή ιδέα έχει την δύναμη να δώσει τέλος σε αυτές τις ανοησίες, μια για πάντα. Γιατί ανοησίες είναι, παρά την σοβαρή και τραγική μορφή που μπορεί να πάρουν.

Είναι σημαντικό ότι ο Ιησούς δεν χρησιμοποιεί τη λέξη *αμαρτία* · απλώς λέει ότι είναι *ανοησίες*. Αυτό που εκφράζει εδώ είναι πανομοιότυπο με ό,τι διδάσκει στην ενότητα «Ο Ήρωας του Ονείρου», όπου λέει ότι το πρόβλημα είναι ότι ξεχάσαμε να γελάσουμε με τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα, και ότι το Άγιο Πνεύμα κοιτάζει τις ανησυχίες μας και γελάει με αυτές, όχι εμπαικτικά, αλλά με την ευγένεια που γνωρίζει ότι δεν είναι πραγματικές. Αυτό το θέμα επαναλαμβάνεται σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά το ακόλουθο απόσπασμα από το τέλος του κεφαλαίου 27 είναι αντιπροσωπευτικό:

Γελώντας ευγενικά το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να διορθώσει το δικό σου λάθος, του οποίου έχεις παραβλέψει εντελώς την αιτία; Το Άγιο Πνεύμα σε προσκαλεί να φέρεις κάθε φοβερό αποτέλεσμα σε Αυτό και να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσετε μαζί Του για λίγο. Εσύ κρίνεις τα αποτελέσματα, αλλά Αυτό έχει κρίνει την αιτία τους. Και με την κρίση Του τα αποτελέσματα απομακρύνονται. Ίσως να έρθεις με δάκρυα. Αλλά άκουσέ Το να λέει «Αδελφέ μου, άγιε Υιέ του Θεού, δες το μάταιο όνειρό σου, μέσα στο οποίο αυτό θα μπορούσε να συμβεί». Και θα αφήσεις την άγια στιγμή με το γέλιο το δικό σου και του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του. (Κ-27.VIII.9)

Στο βιβλίο εργασιών αργότερα, θα εξετάσουμε τη χρήση του συμβόλου των *παιχνιδιών*, που απεικονίζουν τη φαινομενικά γιγάντια φύση της αμαρτίας, η οποία όμως χρησιμεύει για να συγκαλύψει την έμφυτη ανοησία της.

(3)Βαθιά μέσα σου είναι το καθετί που είναι τέλειο, έτοιμο ν' ακτινοβολήσει μέσα από σένα στον κόσμο. Θα θεραπεύσει κάθε λύπη, πόνο, φόβο και απώλεια διότι θα θεραπεύσει το νου που νόμιζε ότι αυτά τα πράγματα είναι αληθινά, και υπέφερε εξαιτίας της πίστης του προς αυτά.

Αν γνωρίζω ότι ο Θεός πηγαίνει μαζί μου, ότι μέσω του Αγίου Πνεύματος η Αγάπη Του είναι πάντα μαζί μου, αντιλαμβάνομαι πως όλα όσα πίστευα και αντιλαμβανόμουν δεν είναι αλήθεια. Άλλη μια φορά, αυτός είναι ο φόβος - αν οι πεποιθήσεις μου και οι αντιλήψεις μου δεν είναι αληθινές, τότε ούτε εγώ είμαι αληθινός. Επομένως, ασυνείδητα στηρίζομαι στην πίστη ότι η ενοχή είναι ο ουρανός, διότι αποδεικνύει ότι εγώ υπάρχω, το εγώ που νομίζω ότι είναι ο εαυτός μου.

(4)Δεν γίνεται ποτέ να στερηθείς την τέλεια αγιότητά σου διότι η Πηγή της πηγαίνει μαζί σου όπου και να πας. Ποτέ δεν γίνεται να υποφέρεις διότι η Πηγή κάθε χαράς πηγαίνει μαζί σου όπου και να πας. Τίποτα δεν γίνεται να καταστρέψει την γαλήνη του νου σου διότι ο Θεός πηγαίνει μαζί σου όπου και να πας.

Ο Ιησούς, θα ήθελε να δείτε πόσο σταθερά και επίμονα προσπαθείτε να αποδείξετε ότι αυτές οι δηλώσεις είναι λάθος και ότι οι πεποιθήσεις σας είναι σωστές. Αυτότο κάνετε όταν αποδεικνύετε ότι ο κόσμος είναι εχθρικός, απειλητικός και αμαρτωλός, ή ότι εσείς είστε εχθρικοί, απειλητικοί και αμαρτωλοί. Δεν έχει σημασία ποιο από τα δύο. Βοηθάει πάρα πολύ να δείτε ότι αμύνεστε ενάντια σ' αυτή την αλήθεια, διακηρύσσοντας συνεχώς πως έχετε δίκιο και επιδιώκετε να το αποδείξετε. Είναι επίσης σημαντικό να αναγνωρίσετε ότι δεν πιστεύετε τα λόγια του Ιησού, όπως ο ίδιος θα σας πει στην επόμενη πρόταση.

Πριν προχωρήσουμε μια ακόμα παρατήρηση: Αν αποδεχόμασταν ως αληθινές τις όμορφες δηλώσεις στην παραπάνω παράγραφο, η ενοχή μας δεν θα είχε που να πάει, παρά να παραμείνει στο νου μας, όπου το εγώ μας είπε ότι μας περιμένει βέβαιος ο θάνατός μας από τα χέρια ενός εκδικητικού θεού, που βάλθηκε να μας καταστρέψει. Η ταλαιπωρία μας και η δυστυχία μας που προβάλλονται εξωτερικά προστατεύουν αυτή την τρομερή σκέψη μέσα μας. Η ανάγκη μας να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας δημιουργεί την αντίσταση στην αποδοχή των παρηγορητικών λόγων του Ιησού.

(5:1-2)Καταλαβαίνουμε πως δεν τα πιστεύεις όλα αυτά. Πώς θα μπορούσες άλλωστε, όταν η αλήθεια είναι κρυμμένη βαθιά μέσα σου, κάτω από ένα βαρύ σύννεφο από παρανοϊκές ιδέες, πυκνό και σκοτεινό, το οποίο όμως αντιπροσωπεύει όλα όσα βλέπεις;

Πώς θα ήταν δυνατόν να το καταλάβεις αυτό, όταν εξακολουθείς να πιστεύεις ότι υπάρχει ένα εσύ που διαβάζει αυτές τις λέξεις; Πώς θα ήταν δυνατόν να καταλάβεις όταν παραμένεις απορροφημένος με την ιδιαιτερότητα, την ατομικότητα και τα προβλήματά σου; Για άλλη μια φορά, βλέπουμε την σκόπιμη φύση των παράλογων σκέψεών μας που οδηγούν στις παράλογες αντιλήψεις μας: αυτές κρατούν κρυμμένη την αλήθεια η οποία όντως θα μας ελευθερώσει από το εγωϊκό σύστημα σκέψης, του φόβου, του μίσους και της ταλαιπωρίας.

(5:3) Σήμερα θα κάνουμε την πρώτη μας πραγματική προσπάθεια να περάσουμε μέσα από το πυκνό και σκοτεινό σύννεφο, και να φτάσουμε στο φως πέρα από αυτό.

Ο Ιησούς θα χρησιμοποιήσει αυτή την εικόνα ξανά στο Μάθημα 70, η σκέψη είναι ότι ο Ιησούς είναι αυτός που σας οδηγεί μέσα από το σύννεφο. Σας ζητά να μην αρνηθείτε την παρουσία του νέφους της ενοχής, της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητας, αλλά να δώσετε ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτό. Δεν θα μπορέσουμε ποτέ να φτάσουμε στο φως χωρίς να περάσουμε μέσα από το σύννεφο, που μόνο για το εγώ είναι «βαρύ και σκοτεινό». Στην πραγματικότητα όμως, δεν είναι παρά μόνο

ένα «εύθραυστο πέπλο μπροστά στο φως», όπως διαβάζουμε σε αυτό το υπέροχο απόσπασμα από το κείμενο:

... Διότι η πραγματικότητα της ενοχής είναι η ψευδαίσθηση που φαίνεται ότι το κάνει βαρύ και σκιερό, αδιαπέραστο, και πραγματικό θεμέλιο για το σύστημα σκέψης του εγώ. Η λεπτότητά του και η διαφάνειά του δεν είναι φανερές μέχρι να δεις το φως πίσω από αυτό. Και τότε θα το δεις σαν ένα εύθραυστο πέπλο μπροστά στο φως.

Αυτό το φαινομενικά βαρύ εμπόδιο, αυτό το τεχνητό πάτωμα που μοιάζει σαν βράχος, είναι σαν μια σειρά από χαμηλά σκοτεινά σύννεφα που φαίνονται σαν συμπαγές τοίχος μπροστά από τον ήλιο. Η αδιαπέραστη εμφάνισή του είναι εξολοκλήρου μια ψευδαίσθηση. Υποχωρεί απαλά προς τις βουνοκορφές που υψώνονται πάνω από αυτό, και δεν έχει καθόλου την δύναμη να εμποδίσει όποιον θελήσει να σκαρφαλώσει πάνω από αυτό για να δει τον ήλιο. Δεν είναι αρκετά δυνατό ούτε για να σταματήσει ένα κουμπί να πέσει, ούτε για να κρατήσει ένα πούπουλο. Τίποτα δεν μπορεί να στηριχτεί πάνω του, διότι δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση θεμελίου. Προσπάθησε να το αγγίξεις και θα δεις πως εξαφανίζεται· προσπάθησε να το πιάσεις και θα δεις ότι τα χέρια σου δεν κρατούν τίποτα. ...Το ίδιο θα έπρεπε να είναι και με τα σκοτεινά σύννεφα της ενοχής, που δεν είναι ούτε πιο αδιαπέραστα ούτε πιο ουσιαστικά. Δεν θα πάθεις ούτε μια γρατζουνιά αν περάσεις μέσα από αυτά. Άφησε τον Οδηγό σου να σε διδάξει την ανούσια φύση τους καθώς θα σε οδηγεί να περνάς μέσα από αυτά, γιατί κάτω από αυτά υπάρχει ένας κόσμος φωτός όπου πάνω του δεν μπορούν να ριξουν καμιά σκιά. (Κ-18.ΙΧ.5:2-4· 6· 8:1-3)

Πράγματι, η διδασκαλία αυτή που αφορά την «αβάσιμη φύση» της ενοχής είναι η καρδιά και η ψυχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* · η ουσία της Επανάρθωσης. Διδάσκει ότι δεν χρειάζεται να αμυνόμαστε ενάντια στη σκέψη της ενοχής, η οποία δεν έχει κανένα αποτέλεσμα και άρα δεν υπάρχει. Και πάλι, μπορούμε να παρατηρήσουμε πως το βάθος των διδασκαλιών του κειμένου βρίσκεται «κρυμμένο» σε αυτά τα «απλά» μαθήματα του βιβλίου εργασιών.

Συνεχίζουμε τώρα με τις οδηγίες της μέρας, οι οποίες μας λένε να επιστρέψουμε σε μια μεγάλη περίοδο πρακτικής. Αυτή τη φορά ο Ιησούς μας προτρέπει να πάμε μέσα μας, κάνοντας σαφή τη διάκριση μεταξύ της δραστηριότητας των σκέψεων του εγκεφάλου και εκείνης του νου, την αληθινή πηγή των σκέψεων μας:

(6:1-7:2) Σήμερα θα έχουμε μόνο μια μεγάλη περίοδο πρακτικής. Το πρωί, μόλις σηκωθείς αν είναι δυνατόν, κάθισε ήσυχα για περίπου τρία με πέντε λεπτά, με τα μάτια κλειστά. Στην αρχή, επαναλάμβανε την σημερινή ιδέα πολύ αργά. Έπειτα μην κάνεις καμιά προσπάθεια να σκεφτείς τίποτα. Αντί αυτού, προσπάθησε να στραφείς προς τα μέσα, περνώντας δίπλα από τις άσκοπες σκέψεις αυτού του κόσμου. Προσπάθησε να εισέλθεις πολύ βαθιά μέσα στο νου σου, κρατώντας τον καθαρό από κάθε σκέψη που μπορεί να αποσπάσει την προσοχή σου.

Πότε - πότε, μπορείς να επαναλαμβάνεις την ιδέα αν νομίζεις ότι σε βοηθά. Αλλά κυρίως, προσπάθησε να βυθιστείς προς τα κάτω και μέσα, μακριά από τον κόσμο και όλες τις ανόητες σκέψεις του.

Τα πάντα εδώ είναι ανόητα · ή καλύτερα, είναι ανόητο να πιστεύουμε ότι τα πράγματα του κόσμου μπορούν να μας φέρουν ευχαρίστηση ή πόνο. Το να βυθιστούμε μακριά από τις άσκοπες σκέψεις σημαίνει να μετακινήσουμε την ταύτιση μας από το σώμα - την φαινομενική εστία της ευχαρίστησης και του πόνου μας - στο νου που είναι η μόνη πηγή των συναισθημάτων και των σκέψεών μας. Μέσα στο νου βιώνουμε την Παρουσία του Θεού μέσω του Αγίου Πνεύματος, και μέσα στο νου παίρνεται η απόφαση να αντικαταστήσουμε την παρουσία του εγώ με την δική Του.

Οι επόμενες δύο προτάσεις τονίζουν τη θεμελιώδη διάκριση, και είναι δανεισμένη από τον Πλάτωνα, ανάμεσα στη μορφή και την πραγματικότητα, η επίγνωση της οποίας είναι ο σκοπός της εσωτερικής μας αναζήτησης:

(7:3-4) Προσπαθείς να φτάσεις κάπου πέρα από όλα αυτά τα πράγματα. Προσπαθείς να αφήσεις την μορφή και να πλησιάσεις την πραγματικότητα.

Ο Ιησούς θέλει πρώτα να εξετάσουμε προσεκτικά αυτό που μας φαίνεται πραγματικό: τον κόσμο, τον γεμάτο με ανθρώπους που ακούν και βλέπουν τα σώματά μας και των οποίων τα σώματα ακούμε και βλέπουμε. Στη συνέχεια, ακολουθώντας την ευγενική καθοδήγηση του Ιησού, το επόμενο βήμα είναι να αναγνωρίσουμε την απατηλή φύση αυτών των μορφών και να κινηθούμε πέρα από αυτές, προς τις σκέψεις του εγώ · και μετά, τελικά πέρα από το εγώ προς τη σκέψη της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος.

(8:1-4) Είναι αρκετά πιθανόν να φτάσεις τον Θεό. Μάλιστα είναι πολύ εύκολο, διότι αυτό είναι το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι το μόνο φυσικό πράγμα στον κόσμο. Ο δρόμος θ' ανοίξει, αν πιστέψεις ότι αυτό είναι δυνατόν.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να το πιστέψετε αυτό εξ ολοκλήρου, απλά πρέπει να πιστέψετε ότι ίσως, απλά ίσως, να είναι πιθανό αυτός να έχει δίκιο και εσείς να κάνετε λάθος. Αν το μόνο φυσικό πράγμα σε αυτόν τον κόσμο είναι το να φτάσετε τον Θεό, και όλα σ' αυτόν τον κόσμο είναι ένα κίνημα εναντίον Του, τότε τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο δεν είναι φυσικό, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού σας, του σώματός σας, της προσωπικότητάς σας και της ατομικής σας ύπαρξης. Είναι η *πίστη* σας που θα σας οδηγήσει στην Εστία, όταν δώσετε τη δύναμή της στην αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος, διορθώνοντας την εσφαλμένη πίστη στο διαχωρισμό.

Στη συνέχεια ο Ιησούς μας επισημαίνει τη σημασία αυτού του μαθήματος, προσπαθώντας να στηρίξει την εμπιστοσύνη μας στη διαδικασία της εκπαίδευσης του νου μας μέσω του βιβλίου εργασιών. Αυτός είναι ένας από τους πολλούς «εμπυχωτικούς λόγους» που μας δίνει κατά τη διάρκεια της πορείας μας:

(8:5-9:3) Αυτή η άσκηση μπορεί να φέρει πολύ εντυπωσιακά αποτελέσματα ακόμα και την πρώτη φορά που θα την επιχειρήσεις, και αργά ή γρήγορα είναι πάντα επιτυχής. Θα μπορούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες αυτού του είδους πρακτικής καθώς προχωράμε. Αλλά ποτέ δεν θα αποτύχει εντελώς, και η άμεση επιτυχία είναι πιθανή.

Κατά την διάρκεια της ημέρας χρησιμοποίησε την ιδέα συχνά, επαναλαμβάνοντάς την πολύ αργά, κατά προτίμηση με μάτια κλειστά. Να σκέφτεσαι τι λες, τι σημαίνουν οι λέξεις. Συγκεντρώσου στην αγιότητα που υποδηλώνουν για σένα · στην συνεχή συντροφικότητα που είναι δική σου · στην πλήρη προστασία που σε περιβάλλει.

Αυτές οι τελευταίες προτάσεις δείχνουν τη αλήθεια που βρίσκεται πέρα από την ψευδαίσθηση, μια αλήθεια που είναι δική μας από τη στιγμή που πραγματικά εστιάζουμε στα μαθήματα και την πρακτική των ασκήσεων.

Και τώρα η τελευταία πρόταση του μαθήματος:

(10) Πραγματικά μπορεί να γελάσεις με τις σκέψεις φόβου, όταν θυμηθείς ότι ο Θεός πηγαίνει μαζί σου όπου κι αν πας.

Ο Ιησούς επιστρέφει στο θέμα του να γελάσουμε στο εγώ · δηλαδή, να μην το παίρνουμε στα σοβαρά. Αυτό είναι δυνατόν μόνο όταν έχουμε φέρει τις σκέψεις του φόβου μας στην Αγάπη του Θεού, η οποία έρχεται στην θύμησή μας μέσω του Αγίου Πνεύματος. Χωρίς αυτή τη διαδικασία που

θα φέρει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, το γέλιο μας θα είναι στην καλύτερη περίπτωση επιφανειακό, και στη χειρότερη περίπτωση κοροϊδευτικό και επικριτικό. Το γέλιο του Αγίου Πνεύματος γεννιέται από το ευγενικό χαμόγελο που γνωρίζει τη διαφορά μεταξύ της μορφής και της πραγματικότητας, της ψευδαίσθησης και της αλήθειας, του διαχωρισμού και της Επανόρθωσης. Στο Μάθημα 187 ο Ιησούς κάνει τη φαινομενικά εξωφρενική δήλωση ότι θα μπορούσαμε να κοιτάζουμε τον πόνο, την ταλαιπωρία, και την πείνα στον κόσμο και να γελάμε. Θα γελάτε με την ταλαιπωρία, όχι γιατί κοροϊδεύετε τους ανθρώπους, αλλά επειδή έχοντας ενωθεί με το Άγιο Πνεύμα στον ορθό σας νου, θα γνωρίζετε ότι δεν είναι αληθινή - δεν έχει την δύναμη να πάρει την ειρήνη και την Αγάπη του Θεού μακριά από εσάς.

ΜΑΘΗΜΑ 42

Ο Θεός είναι η δύναμή μου. Η πραγματική όραση είναι το δώρο Του.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα συνδυάζει δύο πολύ ισχυρές σκέψεις, και οι δύο μείζονος σημασίας. Επίσης ξεκινά μια σχέση αιτίας και αποτελέσματος η οποία εξηγεί γιατί δεν γίνεται να μην πετύχεις τον στόχο αυτών των μαθημάτων.

Η «σχέση αιτίας και αποτελέσματος» είναι ότι αν γνωρίζω ότι ο Θεός «περπατά μαζί μου» και Αυτός είναι η δύναμή μου, αυτόματα θα αντιλαμβάνομαι μέσα από τα μάτια της Αγάπης Του και της Αγιότητάς Του. Η όραση του Χριστού προέρχεται από τη σκέψη ότι είμαι άγιος και μέρος του Θεού. Όταν κοιτάξω έξω, το οποίο όπως μάθαμε, δεν έχει να κάνει καθόλου με τα φυσικά μας μάτια, όλο αυτό που θα δω είναι φιγούρες σε ένα όνειρο που εκφράζουν αγάπη και προσπαθούν να επιστρέψουν στην εστία ή που ακόμα φοβούνται την αγάπη και προσπαθούν να της επιτεθούν. Με άλλα λόγια, η αιτία είναι η ενθύμηση του Ποιος είμαι, και το αποτέλεσμα είναι η όραση που βλέπει όλους τους ανθρώπους ως μέρος της μίας Υιότητας, ανεξάρτητα από τις διαφορετικές μορφές τους.

(1:3-5) Θα δεις διότι αυτό είναι το Θέλημα του Θεού. Είναι η δική Του δύναμη και όχι η δική σου, που σου δίνει δύναμη. Και είναι το δικό Του δώρο, και όχι το δικό σου, που σου προσφέρει την όραση.

Ο Ιησούς μας παροτρύνει να τον εμπιστευθούμε ώστε να μην μπορέσουμε να αποτύχουμε. Οι ψευδαισθήσεις της δύναμης του εγώ δεν μπορούν να εξουσιάσουν στην πραγματική Πηγή της δύναμης μέσα μας. Ο Ιησούς παρουσιάζει τώρα τις θαυμάσιες συνέπειες αυτού του ευτυχούς γεγονότος:

(2:1-2) Ο Θεός είναι πραγματικά η δύναμή σου, και ό,τι δίνει Αυτός, δίνεται πραγματικά. Αυτό σημαίνει ότι μπορείς να το λάβεις οποιαδήποτε στιγμή και οπουδήποτε, όπου και να είσαι, και σε όποια κατάσταση και να βρίσκεσαι.

Καθώς ο νους, η εστία της δύναμης του Θεού, είναι έξω από το χρόνο (και το χώρο), είναι πάντα διαθέσιμος σε μας. Απλώς περιμένει την αποδοχή μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο, όπως ήδη αναφέρθηκε, ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα (Κ-18.VII). Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα εκτός από το να αποδεχθούμε αυτά που υπάρχουν ήδη εκεί. Επομένως το μέλημά μας είναι να μάθουμε να *αναιρούμε* αυτά που μας δίδαξε το εγώ, ελευθερώνοντας τη δύναμη του Θεού για να είναι και πάλι δική μας. Αφού αυτή είναι μια

διαδικασία συμβαίνει στους νόες μας, οι οποίοι είναι απόλυτα υπό τον έλεγχό μας, αυτή η χαρούμενη αποδοχή μπορεί να συμβεί οπουδήποτε και οποτεδήποτε, ανεξάρτητα από τις εξωτερικές συνθήκες.

Η συζήτηση στη συνέχεια κινείται πιο συγκεκριμένα στο θέμα του χρόνου, το οποίο θα εξετάσουμε πολύ πιο προσεκτικά αργότερα. Προς το παρόν θα κάνω μερικά σύντομα σχόλια:

(2:3-6) Το πέρασμά σου από τον χρόνο και τον χώρο δεν είναι τυχαίο. Δεν γίνεται παρά να είσαι στο σωστό μέρος στον σωστό χρόνο. Αυτή είναι η δύναμη του Θεού. Αυτά είναι τα δώρα Του.

Ο Ιησούς λέει ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο επειδή όλα αυτά είναι το όνειρό μας. Το εγώ επιλέγει τα σενάρια μας προκειμένου να μας κρατήσει όσο πιο μακριά γίνεται από την αλήθεια. Όταν κοιτάζουμε αυτά τα σενάρια με τον Ιησού, τότε γίνονται αίθουσες διδασκαλίας. Όμως τίποτα δεν είναι τυχαίο. Εγώ - ο νους, που η παρούσα φυσική μου ταυτότητα δεν είναι παρά ένα θραύσμα του - έχω επιλέξει τη ζωή μου και ό,τι μου συμβαίνει για να ενισχύω την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητα μου. Αν κοιτάξω οποιαδήποτε πτυχή αυτής της ζωής με τον Ιησού και ζητήσω τη βοήθειά του, την βλέπω σαν το μέσο για να μάθω την συγχώρεση, ώστε να μπορέσω να επιστρέψω στην επίγνωση της αληθινής μου Ταυτότητας. Συνεπώς, βρίσκομαι «στο σωστό μέρος την κατάλληλη στιγμή», γιατί τα μαθήματα της συγχώρεσης μπορούν πάντα να μαθευτούν, ανεξάρτητα από τις εξωτερικές καταστάσεις.

Για τις δύο πιο μεγάλες περιόδους εξάσκησης σήμερα, ο Ιησούς μας παροτρύνει να επικεντρωθούμε στο να βρεθούμε σε *ησυχία*. Εξετάζοντας συνολικά τις οδηγίες αυτών των μαθημάτων, μπορούμε να δούμε τον τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς δίνει έμφαση σε διάφορες πτυχές της πρακτικής μας σε διαφορετικές χρονικές στιγμές· μερικές φορές εστιάζει στη *μορφή* (το εξωτερικό), άλλες φορές στο *περιεχόμενο* (το εσωτερικό). Το θέμα εδώ είναι βέβαια, να μας βοηθήσει στο δικό μας επίπεδο μάθησης, ώστε να καταλάβουμε ότι η *αιτία* και το *αποτέλεσμα*, το *περιεχόμενο* και η *μορφή*, το *εσωτερικό* και το *εξωτερικό*, δεν είναι ποτέ διαχωρισμένα:

(3) Σήμερα, θα έχουμε δύο περιόδους πρακτικής των τριών έως πέντε λεπτών, η μία όσο το δυνατόν πιο σύντομα αφού ξυπνήσεις, και άλλη μία όσο το δυνατόν πιο κοντά στην ώρα που θα πέσεις για ύπνο. Είναι καλύτερο, όμως, να περιμένεις μέχρι να μπορέσεις να καθίσεις ήσυχα μόνος σου, την ώρα που θα νιώθεις έτοιμος, παρά να ανησυχείς για την ώρα αυτή καθ' εαυτή.

Ο Ιησούς μας αποδεσμεύει από την εξάρτηση της *μορφής* που θα έχει εξάσκησής μας, το οποίο είναι μέρος της εκπαίδευσής του ώστε να μην είμαστε σκλάβοι των τελετουργικών. Αναφερθήκαμε προηγουμένως στη συζήτηση στο εγχειρίδιο για διδασκάλους γι' αυτό το θέμα και αυτό είναι το σχετικό απόσπασμα:

Υπάρχουν κάποιοι γενικοί κανόνες που ισχύουν, αν και ο καθένας πρέπει να τους χρησιμοποιεί όσο καλύτερα μπορεί με τον δικό του τρόπο. Τέτοιες ρουτίνες είναι επικίνδυνες, διότι γίνονται εύκολα θεοί από μόνες τους, απειλώντας τους ίδιους τους στόχους για τους οποίους καθορίστηκαν... Αυτά τα μαθήματα είναι πάντα πρακτικά... Η διάρκεια δεν είναι το πιο σημαντικό μέλημά μας. Κάποιος μπορεί πολύ εύκολα να καθίσει ακίνητος για μία ώρα με κλειστά μάτια και να μην πετύχει τίποτα. Και κάποιος το ίδιο εύκολα μπορεί να δώσει στον Θεό μόνο μία στιγμή, και εκείνη την στιγμή να ενωθεί μαζί Του ολοκληρωτικά. (Εγγχ-16.2:4-5· 4:1,4-6)

Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό θέμα το οποίο αφορά την *ποιότητα* του χρόνου που περνάμε με το Άγιο Πνεύμα και όχι την *ποσότητα*.

Η τέταρτη παράγραφος εξετάζει τις προσωπικές μας σκέψεις «σε σχέση με την ιδέα της ημέρας».

(4)Άρχισε αυτές τις περιόδους πρακτικής επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα αργά, με τα μάτια ανοιχτά, κοιτώντας γύρω σου. Έπειτα κλείσε τα μάτια σου και επαναλάμβανε την ιδέα ξανά, ακόμα πιο αργά από πριν. Μετά από αυτό, προσπάθησε να μην σκέφτεσαι τίποτα άλλο εκτός από σκέψεις που σου έρχονται στο νου σχετικές με την σημερινή ιδέα. Μπορεί για παράδειγμα να σκεφτείς:

Η πραγματική όραση πρέπει να είναι δυνατή. Ο Θεός δίνει αληθινά,

Ή:

Τα δώρα του Θεού σε μένα πρέπει να είναι δικά μου, διότι Αυτός τα έδωσε σε μένα.

Για άλλη μια φορά μπορούμε να παρατηρήσουμε την έμφαση που δίνει ο Ιησούς στο να φέρνουμε τις δικές μας σκέψεις στις δικές του, και με αυτό τον τρόπο να εξασκούμαστε φέρνοντάς τες σε αρμονία με τη δική του όραση της συγχώρεσης και της ειρήνης.

Στην επόμενη παράγραφο ο Ιησούς υποβαθμίζει τις ενεργές ασκήσεις αναζήτησης του νου που αναφέρθηκαν πριν, ζητώντας μας να είμαστε σε ησυχία, αφήνοντας τις δικές του σκέψεις να έρθουν σε μας, αντί να πάμε εμείς σ' αυτές:

(5)Οποιαδήποτε σκέψη έχει σχέση με την σημερινή ιδέα είναι κατάλληλη. Μπορεί, πραγματικά, να εκπλαγείς με το πόση κατανόηση του μαθήματος αυτού περιέχουν μερικές από τις σκέψεις σου. Άφησέ τες να έρχονται χωρίς λογοκρισία εκτός κι αν βρίσκεις ότι ο νους σου απλά περιπλανιέται, και προφανώς έχεις αφήσει άσχετες σκέψεις να εισβάλλουν. Μπορεί ακόμα να φτάσεις σε ένα σημείο όπου να σου φαίνεται πως δεν έρχονται καθόλου σκέψεις στο νου σου. Αν συμβαίνουν τέτοιες παρεμβάσεις, άνοιξε τα μάτια σου και επανάλαβε την σκέψη αυτή για άλλη μια φορά όσο κοιτάς γύρω σου αργά · κλείσε τα μάτια σου, επανέλαβε άλλη μια φορά την ιδέα, και έπειτα συνέχισε να ψάχνεις για σχετικές σκέψεις μέσα στο νου σου.

Όμως, εάν δεν «έρχεται» καμία, ο ευγενικός μας δάσκαλος μας διδάσκει στην επόμενη παράγραφο να γίνουμε ξανά πιο ενεργοί και να αναζητήσουμε τις σκέψεις. Όμως, εδώ δeneπικεντρωνόμαστεστην αναζήτηση, αλλά μάλλον στην παραίτηση από τον έλεγχο, επιτρέποντας την δική του καθοδήγηση να αναλάβει, που θυμίζει αυτή τη δήλωση από το κείμενο:

Εγώ μπορώ να αναλάβω τον έλεγχο σε όλα όσα δεν έχουν σημασία, ενώ η καθοδήγησή μου θα οδηγεί όλα όσα έχουν, αν εσύ το επιλέξεις... Αυτή [η συμπεριφορά σου] ελέγχεται από μένα αυτόματα αμέσως μόλις εναποθέσεις αυτό που σκέφτεσαι κάτω από την καθοδήγησή μου.(Κ-2.VI.1:3· 2:9)

(6:1)Να θυμάσαι, όμως, ότι η έντονη αναζήτηση σχετικών σκέψεων δεν είναι κατάλληλη για τις σημερινές ασκήσεις.

Ο Ιησούς λέει επομένως ότι δεν χρειάζεται να ψάχνετε για τον Θεό. Από τη στιγμή που έχετε αφαιρέσει τις αρνητικές σας σκέψεις, το έργο των προηγούμενων μαθημάτων, το κενό που προκύπτει σαν αποτέλεσμα επιτρέπει στις σκέψεις της αγάπης να εμφανίζονται σε εσάς.Συνεπώς:

(6:2-3)Απλά προσπάθησε να αποσυρθείς και να αφήνεις τις σκέψεις να έρχονται. Αν αυτό το βρίσκεις δύσκολο, είναι καλύτερα να περάσεις τις περιόδους άσκησης με εναλλαγές αργών επαναλήψεων της ιδέας με ανοιχτά μάτια, έπειτα με κλειστά, από ό,τι να πιέζεσαι να βρεις τις κατάλληλες σκέψεις.

Θα μπορούσα να προσθέσω ότι στην πραγματικότητα οι σκέψεις δεν έρχονται σε μας ·εμείςερχόμαστε σε αυτές. Ήταν ο λήπτης των αποφάσεων του νου μας που επέλεξε να αφήσει τη

σκέψη της Επανόρθωσης για τη σκέψη του διαχωρισμού, και έτσι είναι αυτός ο λήπτης των αποφάσεων που πρέπει τώρα να κάνει την επιλογή να επιστρέψει σ' αυτή τη σκέψη, αν και η εμπειρία μας μπορεί να είναι ότι η Επανόρθωση και οι αντικατοπτριζόμενες σκέψεις της έρχονται σε μας. Αυτή η εμπειρία αντανακλάται σ' αυτό το μάθημα, όπως και η έμφαση που δίνει ο Ιησούς στην ευγενική και μη-καταναγκαστική φύση αυτής της μάθησης.

(7) Δεν υπάρχει όριο στον αριθμό των σύντομων περιόδων πρακτικής που θα ήταν ωφέλιμες σήμερα. Η σημερινή ιδέα είναι ένα αρχικό βήμα για την συγκέντρωση των σκέψεων, και για να σε διδάξει ότι μελετάς ένα ενοποιημένο σύστημα σκέψης στο οποίο τίποτα δεν λείπει από ό,τι χρειάζεται, και δεν συμπεριλαμβάνεται τίποτα που να είναι αντιφατικό ή άσχετο.

Αυτό είναι το ζήτημα που θέτει ο Ιησούς καισε πολλά άλλα σημεία επίσης. Όλα όσα χρειάζεστε είναι μέσα σ' αυτά τα μαθήματα · δεν υπάρχει λόγος να τα αναζητήσετε αλλού. Από τη στιγμή που επιλέξετε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* να είναι το πνευματικό σας μονοπάτι, αν κάνετε οτιδήποτε άλλο απλά θα σας μπερδέψει. Όπως ο Ιησούς είπε συγκεκριμένα στην Helen, λόγια που προοριζόταν για όλους τους μαθητές του:

Δεν κάνεις χρήση αυτών των μαθημάτων αν επιμένεις να χρησιμοποιείς μέσα που έχουν υπηρετήσει τους άλλους καλά, παραμελώντας αυτό που φτιάχτηκε για σένα. (Κ-18.VII.6:5)

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* περιέχουν όλα αυτά που θα σας βοηθήσουν να αναιρέσετε το εγώ σας και επομένως όλα αυτά που θα σας βοηθήσουν να θυμηθείτε το ποιοι είστε. Αν επιμένετε «να χρησιμοποιείτε μέσα που έχουν υπηρετήσει καλά άλλους», απλώς θα αμύνεστε ενάντια στην αποδοχή του μηνύματος της συγχώρεσης των Μαθημάτων ως δικό σας.

(8) Όσο πιο συχνά επαναλαμβάνεις την ιδέα κατά την διάρκεια της ημέρας, τόσο περισσότερο θα υπενθυμίζεις στον εαυτό σου ότι ο στόχος αυτών των μαθημάτων είναι σημαντικός για σένα, και ότι δεν τον έχεις ξεχάσει.

Πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι υπάρχει ένα μέρος σας, το οποίο, παρά το φόβο σας, θέλει να μάθει όλα όσα διδάσκουν αυτά τα μαθήματα και ότι ο στόχος τους είναι πραγματικά σημαντικός για σας. Παρά τις προσπάθειες που κάνετε να το καλύψετε με σύννεφα ενοχής, ο ορθά νοούμενος εαυτός που θυμάται το στόχο σας παραμένει: πάνω απ' όλα θέλετε να επιστρέψετε στηνεστία. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, με τον Ιησού ως δάσκαλο σας, θα είναι το μέσο που σας βοηθά τελικά να επιτύχετε αυτόν το στόχο.

ΜΑΘΗΜΑ 43

Ο Θεός είναι η Πηγή μου. Δεν μπορώ να δω ξεχωριστά από Αυτόν.

Πριν εξετάσουμε αυτό το μάθημα, θα ήθελα να επανεξετάσουμε ένα διάγραμμα που ελπίζω ότι θα μας βοηθήσει στην μελέτη αυτού και των επόμενων μαθημάτων. Είναι μια τροποποιημένη έκδοση του διαγράμματος που συνήθως χρησιμοποιώ, γιατί σε αυτά τα μαθήματα η δομή του νου παρουσιάζεται σαν να πηγαίνει από κάτω προς τα πάνω, αντί για το αντίστροφο.

Στο κάτω μέρος είναι ο Θεός, ο *Ένας Νους*, ο οίκος της αλήθειας μέσα στους νόες μας και εντάσσεται κάτω από τον όρο *γνώση*. Αυτό είναι το βασίλειο των πραγματικών μας σκέψεων, που πάντα σκεφτόμαστε μαζί με τον Θεό. Αυτές δεν έχουν μορφή και μπορούν να γίνουν κατανοητές ως

έκφραση της αιώνιας ζωής, της αγάπης, της Θέλησης του Θεού, και της ενιαιότητας της δημιουργίας.

	A N	ΚΟΣΜΟΣ – ΣΩΜΑ
Ο ΛΗΠΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ	T I Λ	ΕΓΩ (ΕΣΦΑΛΜΕΝΟΣ ΝΟΥΣ) - ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ
•	H Λ Ψ H	ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ (ΟΡΘΟΣ ΝΟΥΣ)- ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ
ΓΝΩΣΗ		ΘΕΟΣ –ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1

Ο διαιρεμένος νους αντιπροσωπεύεται από τα στρώματα πάνω από τον Θεό, ξεκινώντας με τον *ορθό νου*, τηνεσία του *Αγίου Πνεύματος*. Σε αυτά τα μαθήματα ο Ιησούς δεν κάνει διάκριση μεταξύ των δικών μας *ορθά νοούμενων* πραγματικών σκέψεων και των πραγματικών μας σκέψεων του *Ενός-νου*. Αυτό παρεμπιπτόντως, δεν είναι παρά ακόμη ένα παράδειγμα για το ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν μπορούν να προσεγγισθούν ως μια επιστημονική διατριβή στην οποία κάθε όρος αναλύεται προσεκτικά. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί σχετικά ελεύθερα τις λέξεις, ίσως περισσότερο στο βιβλίο εργασιών από ότι στο κείμενο. Επομένως, θα ήταν πιο σωστό να πούμε ότι οι ορθά νοούμενες σκέψεις μας, είναι η *αντανάκλαση* των πραγματικών μας σκέψεων. Για τον σκοπό των αυτών μαθημάτων όμως, οι πραγματικές μας σκέψεις, περιλαμβάνουν τόσο εκείνες που κρατήθηκαν για μας από το Άγιο Πνεύμα στους ορθούς νόες μας, καθώς και τις Σκέψεις του Θεού μέσα στον Ένα Νου.

Πάνω από το Άγιο Πνεύμα είναι ο *εσφαλμένος νους*, ο τομέας του *εγώ*, όπου εδρεύουν οι εσφαλμένες σκέψεις μας. Αυτές προβάλλονται έξω φτιάχνοντας με αυτόν τον τρόπο τον κόσμο στον οποίο ζουν τα σώματά μας.

Ο *εσφαλμένος* και ο *ορθός νους* είναι ο τομέας της αντίληψης. Οι ψευδείς αντιλήψεις του *εγώ* διορθώνονται στους ορθούς νόες μας από αυτό που αναφέρεται στο κείμενο ως *αληθινή αντίληψη*. Ολόκληρο το βασίλειο του διαιρεμένου νου - του ορθού και του εσφαλμένου νου, και οι προβολές που φτιάχνουν τον κόσμο -αποτελεί τον κόσμο της *αντίληψης*. Και ότι όλα αυτά, όπως θα αποδειχθεί σε λίγο, έρχονται σε αντίθεση με το βασίλειο της *γνώσης*, την Εστία του Χριστού, τον αληθινό μας Εαυτό.

Στα μαθήματα που ακολουθούν θα δούμε πως μας οδηγεί ο Ιησούς στη διαδικασία να βυθιζόμαστε μέσα στο νου μας, πέρα από τις *εξωτερικές μας αντιλήψεις* και διαμέσου των *εσφαλμένων εγκωικών σκέψεων* που τις δημιούργησαν, προς τις *πραγματικές σκέψεις* του Αγίου Πνεύματος. Αυτές οι σκέψεις διόρθωσης στη συνέχεια θα σβήσουν τελικά μέσα στις *Σκέψεις του Θεού*.

Ας εξετάσουμε τώρα το Μάθημα 43:

(1) Η αντίληψη δεν είναι ιδιότητα του Θεού. Δική Του είναι η σφαίρα της γνώσης. Και όμως, Αυτός δημιούργησε το Άγιο Πνεύμα ως Μεσολαβητή ανάμεσα στην αντίληψη και την γνώση. Χωρίς αυτό τον σύνδεσμο με τον Θεό, η αντίληψη θα είχε αντικαταστήσει την γνώση για πάντα μέσα στο νου σου. Με αυτό τον σύνδεσμο με τον Θεό, η αντίληψη θα αλλάξει και θα εξαγνιστεί τόσο πολύ που θα οδηγήσει στην γνώση. Αυτή είναι η λειτουργία της έτσι όπως την βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Επομένως, αυτή είναι η λειτουργία της και στην πραγματικότητα.

Έχοντας φτιαχτεί σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού (Εργ. Τι Είναι Ο Κόσμος; 2:1-5), η αντίληψη παγιώνει την πίστη μας ότι ο διαχωρισμός και η ατομικότητα είναι πραγματικά. Ωστόσο, όταν αυτά εμφανίζονται σε προφανή αντίθεση με τη γνώση, μπορούν τότε να χρησιμοποιηθούν για να εξυπηρετήσουν έναν διαφορετικό σκοπό. Η ενότητα με τίτλο «Η Ειδική Λειτουργία» δίνει μια σαφή περιγραφή αυτής της αλλαγής στην λειτουργία ή το σκοπό: Αυτό που φτιάξαμε για να βλάψουμε, το Άγιο Πνεύμα το χρησιμοποιεί για να θεραπεύσει (Κ-25. VI.4). Η ιδιαιτερότητα είναι μια πτυχή της αντίληψης και παρόλο που έγινε για να βλάψει και να μας διαχωρίσει τον ένα από τον άλλο, όταν την παραδίνουμε στο Άγιο Πνεύμα και τη βλέπουμε με διαφορετικό τρόπο, γίνεται μια έκφραση συγχώρεσης. Όλα όσα το εγώ έχει σκεφτεί, κάνει και χρησιμοποιήσει για να διαχωρίσει τον εαυτό του από το Θεό, και τον κάθε ένα από εμάς από τον άλλον, μπορούν να αντιστραφούν και να γίνουν το όχημα για την συγχώρεσή μας - αν ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού. Αυτή η αλλαγή σκοπού είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της συγχώρεσης και ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος προσανατολισμένος στην ύπαρξή μας σε αυτό τον κόσμο.

Σε αυτή την πρώτη παράγραφο βρίσκουμε ένα σαφές παράδειγμα, στο οποίο μερικές φορές αναφέρομαι, ως τα δύο επίπεδα στα οποία είναι γραμμένα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Το Επίπεδο Ένα αντανakλά την μεταφυσική αρχή των Μαθημάτων, ότι *μόνο ο Θεός είναι αληθινός και πραγματικός και οτιδήποτε άλλο είναι μη πραγματικό, είναι μια ψευδαίσθηση*. Ή όπως δηλώνεται στην έναρξη του κειμένου:

... Τίποτα το πραγματικό δεν μπορεί να απειληθεί.

Τίποτα το μη πραγματικό δεν υπάρχει.

(Κ-εισ.2:2-3)

Η διάκριση μεταξύ του τι είναι αληθινό και τι αναληθές περιλαμβάνει αυτή την εξαιρετικά σημαντική πτυχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Οι δύο πρώτες φράσεις αυτής της παραγράφου εκφράζουν το Επίπεδο Ένα: τον κόσμο της αντίληψης - ο οποίος δεν είναι μόνο ο κόσμος που βλέπουμε με τα μάτια μας, αλλά το ίδιο το γεγονός πως *νομίζουμε* ότι βλέπουμε έναν κόσμο - είναι μια ψευδαίσθηση. Ο διαιρεμένος νους ο οποίος περιλαμβάνει τις δικές μας σκέψεις του διαχωρισμού, ο κόσμος που εκφράζει αυτές τις σκέψεις, καθώς και η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος, είναι εντελώς ανύπαρκτα. Καθώς αυτός ο διαχωρισμένος νους δεν μπορεί να είναι μέρος της ολότητας, της πληρότητας και της τέλει Εναιότητας - της ίδιας της φύσης του Θεού - δεν μπορεί με οποιοδήποτε τρόπο να είναι αληθινός. Διατυπώνοντάς το διαφορετικά, εάν το περιεχόμενο του διαιρεμένου νου δεν είναι μέρος του Θεού, πρέπει να βρίσκεται έξω από Αυτόν. Αν είναι έξω από τον Θεό, δεν μπορούν να υπάρξουν. Μόνο η γνώση είναι αληθινή και επομένως πραγματική.

Το Επίπεδο Δύο ασχολείται μόνο με την ψευδαίσθηση: την αντίθεση ανάμεσα στις *εσφαλμένα νοούμενες* εγωικές αντιλήψεις του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας, και τις *ορθά νοούμενες* διορθωμένες αντιλήψεις του Αγίου Πνεύματος της συγχώρεσης και της θεραπείας. Αυτό το επίπεδο μπορεί να θεωρηθεί ως το πιο πρακτικό, εφόσον αυτό είναι το μέρος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που ασχολείται με την κατάσταση στην οποία *θεωρούμε* ότι *βρισκόμαστε* (Κ-25.1.7: 4): τον κόσμο

του σώματος. Έτσι, ο κόσμος της ψευδαίσθησης είναι διαιρεμένος σε τομείς αντίληψης: την ψευδή εγωική αντίληψη, και τη διόρθωσή της, και την αληθινή αντίληψη του Αγίου Πνεύματος.

Η τρίτη πρόταση αντιπροσωπεύει τη μετάβαση από το Επίπεδο Ένα στο Επίπεδο Δύο. Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να νοηθεί ως το μέρος του διαιρεμένου νου μας που θυμάται την αλήθεια. Έτσι Αυτό μπορεί να οριστεί ως η μνήμη της Αγάπης του Θεού που πήραμε μαζί μας στο όνειρο, όταν αποκοιμηθήκαμε. Να θυμάστε ότι όλα αυτά είναι μεταφορικά, αφού ποτέ δεν αποκοιμηθήκαμε εξ αρχής. Εμείς, όπως κι ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, χρησιμοποιούμε σύμβολα για να δείξουμε την πραγματικότητα, τα οποία είναι «διπλά απομακρυσμένα» από αυτήν (Εγχ-21.1: 9-10). Το Άγιο Πνεύμα, αντιπροσωπεύοντας την ορθά νοούμενη σκέψη μας, είναι η έκφραση της αρχής της Επανόρθωσης οποία είναι ο μεσολαβητής ή η γέφυρα μεταξύ του *μη πραγματικού* κόσμου που επινοήσαμε, και του *πραγματικού* κόσμου του Ουρανού. Οι σκέψεις του Αγίου Πνεύματος αντανakλώνται σε κάθε έκφραση συγχώρεσης, και αυτές είναι αντανakλάσεις της πραγματικής σκέψης της αγάπης που είναι μέσα στους νόες μας.

Ένα τελευταίο σχόλιο, η ενσωμάτωση των δύο επιπέδων - η ασυμβίβαστη μη δυαδική άποψη της πραγματικότητας, μαζί με τις ειδικές κατευθυντήριες γραμμές πως να ζούμε μέσα στον απατηλό κόσμο σύμφωνα με την αρχή της συγχώρεσης - κάνει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* τόσο μοναδικά ως πνευματικό μονοπάτι και τόσο τέλεια για την εποχή μας.

(2:1-2) Μέσα στον Θεό δεν μπορείς να βλέπεις. Η αντίληψη δεν έχει καμία λειτουργία μέσα στον Θεό, και δεν υπάρχει.

Πολλές φορές οι μαθητές θα προσπαθήσουν να παραβλέψουν ή να διαστρεβλώσουν δηλώσεις των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, έτσι ώστε να φαίνεται να λένε ότι ο Θεός *πράγματι* δημιούργησε τον κόσμο και ότι είναι άγιος, αλλά ότι δεν δημιούργησε τον κόσμο που εμείς *αντιλαμβανόμαστε εσφαλμένα*. Δεν διδάσκει αυτό ο Ιησούς, και προτάσεις όπως αυτή το κάνουν πολύ σαφές. «Μέσα στον Θεό δεν μπορείς να βλέπεις,» επειδή το να βλέπουμε προϋποθέτει δυαδικότητα: έναν παρατηρητή και ένα παρατηρούμενο. Ο τομέας της αντίληψης επομένως, είναι έξω από το Θεό. Αυτό αντικατοπτρίζεται σε δηλώσεις όπως αυτή: «Η ζωή σου δεν είναι κομμάτι από οτιδήποτε από όσα βλέπεις» (Εργ.151,12: 1). Και πάλι, το ίδιο το γεγονός ότι νομίζουμε πως μπορούμε να *δούμε* - δηλαδή, κάτι έξω από εμάς - είναι απόδειξη πως ο *ορατός* εαυτός, δεν μπορεί να είναι αληθινός. Δυαδικότητα και μηδυαδικότητα, αντίληψη και γνώση, είναι αλληλοαναιρούμενες καταστάσεις. Αληθινή είναι μόνο η ζωή του πνεύματος, που είναι πέρα από την δυαδικότητα του υποκείμενου και αντικείμενου ή του παρατηρητή και του παρατηρούμενου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς κάνει αυτή την Επιπέδου Ένα δήλωση στο κείμενο:

Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό. Εκεί όπου ο Θεός δημιούργησε ζωή, εκεί πρέπει να βρίσκεται. Σε οποιαδήποτε κατάσταση εκτός του Ουρανού η ζωή είναι μια ψευδαίσθηση. (Κ-23.11.19:1-3).

(2:3) Στην σωτηρία, όμως, η οποία είναι η ακύρωση όλων αυτών που δεν υπήρξαν ποτέ, η αντίληψη έχει ένα ισχυρό σκοπό.

Σε αυτή την πρόταση έχουμε εκφράσεις τόσο του Επιπέδου Ένα όσο και του Επιπέδου Δύο: Η «ακύρωση όλων αυτών που δεν υπήρξαν ποτέ» είναι μια δήλωση Επιπέδου Ένα: ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Όμως εφ' όσον πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ σε αυτόν τον ονειρικό κόσμο, το Άγιο Πνεύμα, η έκφραση της Αγάπης του Θεού μέσα στον όνειρο, έχει έναν σκοπό και μια λειτουργία. Η λειτουργία αυτή, που όπως γνωρίζουμε είναι η συγχώρεση, αποτελεί την Επιπέδου Δύο πτυχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

(2:4-6) Φτιαγμένη από τον Υιό του Θεού για έναν ανίερο σκοπό, πρέπει να γίνει το μέσον για την επανόρθωση της αγιότητάς του στην επίγνωσή του. Η αντίληψη δεν έχει κανένα νόημα. Και όμως, το Άγιο Πνεύμα της δίνει ένα νόημα πολύ κοντά με του Θεού.

Αυτό θυμίζει τα πρώτα μαθήματα στα οποία ο Ιησούς διδάσκει ότι τίποτα στον κόσμο δεν έχει νόημα, επειδή εμείς έχουμε δώσει σε όλα το νόημα που έχουν · το νόημα είναι να αποδείξουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος· ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός. Μόλις ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού όμως, η αντίληψη πράγματι έχει κάποιο νόημα · όχι μέσα στην πραγματικότητα, αλλά ένα νόημα που βασίζεται επάνω στην πραγματικότητα. Με άλλα λόγια, το ορθά νοούμενο νόημα της αντίληψης είναι ότι αποτελεί αντανάκλαση της αλήθειας · δεν είναι η αλήθεια, αλλά μια αντανάκλαση της αλήθειας ότι είμαστε ένα με τον Θεό, και ότι ο διαχωρισμός είναι ένα όνειρο χωρίς νόημα. Η αντανάκλαση της αλήθειας μέσα στο όνειρο, είναι ότι είμαστε ένα γιατί μοιραζόμαστε ένα κοινό σκοπό και μια κοινή ανάγκη. Αυτό συμβαίνει επειδή μοιραζόμαστε το ίδιο εγώ.

Είναι χρήσιμο να θυμόμαστε ότι η Υιότητα είναι μία: στον Ουρανό ως Χριστός (ο Ένας Νους), και στη γη ως εγώ (ο διαιρεμένος νους). Επομένως, κάθε φαινομενικά διαχωρισμένο κομμάτι της Υιότητας εμπεριέχει το σύνολο του διαχωρισμού και της κρίσης του εσφαλμένα νοούμενου εγωικού συστήματος σκέψης, και το σύνολο της ενότητας και της συγχώρεσης του ορθά νοούμενου συστήματος σκέψης του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, όλοι μοιραζόμαστε την παραφροσύνη των σκιερών θραυσμάτων του διαχωρισμού που είναι φορτωμένα με ενοχή, καθώς και την πνευματική υγεία της συγχώρεσης, τη γεμάτη φως αντανάκλαση της Ενιαιότητας του Ουρανού. Συνεπώς, είναι ξεκάθαρο ότι δεν θα μπορούσε να είναι το εγώ αυτό που παρέχει το νόημα της αληθινής μας αντίληψης. Γι' αυτό είναι σημαντικό να διακρίνουμε τις δύο αυτές φωνές μέσα στο διαιρεμένο νου μας, και αυτό αποτελεί έναν από τους κύριους στόχους του βιβλίου εργασιών.

(2:7) Η θεραπευμένη αντίληψη γίνεται το μέσον με το οποίο ο Υιός του Θεού συγχωρεί τον αδελφό του, άρα και τον εαυτό του.

Αυτή είναι μια εξαιρετικά σημαντική διδασκαλία - δεν αναλύεται λεπτομερώς εδώ - ένα θέμα κλειδί στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Διαβάζουμε, για παράδειγμα:

... Το να αντιλαμβάνεσαι την θεραπεία του αδελφού σου ως θεραπεία του εαυτού σου είναι λοιπόν ο τρόπος να θυμηθείς τον Θεό. Διότι ξέχασες και τους αδελφούς σου μαζί με Αυτόν, και η Απάντηση του Θεού στην λησμονιά σου δεν είναι άλλη από τον τρόπο να θυμηθείς. (Κ-12.ΙΙ.2:9-10)

Κάποια μαθήματα που ακολουθούν θα αναφερθούν σε αυτό το θέμα.

Καθώς συγχωρούμε τον αδελφό μας, και άρα συγχωρούμε τον εαυτό μας, αντανakλούμε την αρχή της Επανόρθωσης, που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Η ενιαιότητα του Υιού του Θεού ποτέ δεν κινδύνεψε, οπότε συγχωρώντας σας αναγνωρίζω ότι μοιραζόμαστε τον ίδιο σκοπό. Αυτό που νομίσαμε ότι συνέβη, δεν συνέβη ποτέ, και παραμένουμε όπως ο Θεός μας δημιούργησε: ένας Υιός ενωμένος με τον εαυτό του και με την Πηγή του.

(3:1-2) Δεν μπορείς να δεις ξεχωριστά από τον Θεό διότι δεν μπορείς να υπάρξεις ξεχωριστά από τον Θεό. Ό,τι και να κάνεις, το κάνεις μέσα σ' Αυτόν, διότι ό,τι και να σκέφτεσαι, το σκέφτεσαι με τον δικό Του Νου.

Ο Ιησούς μιλά μόνο γι' αυτό που η ορθή νόηση βλέπει, κάνει και σκέφτεται, επειδή αυτό που το εγώ βλέπει, κάνει και σκέφτεται, είναι μια επίθεση στο Θεό, σχεδιασμένη για να μας κρατήσει διαχωρισμένους από Αυτόν. Επομένως, στον ορθό νου μας δεν μπορούμε να δούμε χώρια από το Θεό. Μπορούμε να δούμε τους αδελφούς μας αναμάρτητους, μόνο αν ζητήσουμε βοήθεια από τον

Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, λέγοντας: «Θέλω να αποδειχθεί ότι έκανα λάθος. Αν κάνω λάθος, ο Θεός έχει δίκιο». Στην πραγματικότητα Αυτός δεν βλέπει, γιατί δεν υπάρχει το βλέπειν στον Ουρανό, αλλά η πραγματικότητα του Θεού γίνεται η βάση για την όραση - η αντανάκλαση της αλήθειας στο όνειρο.

(3:3) Αν η όραση είναι αληθινή, και είναι αληθινή στο βαθμό με τον οποίο μοιράζεται τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος, τότε δεν μπορείς να δεις ξεχωριστά από τον Θεό.

Για άλλη μια φορά ο Ιησούς ξεκάθαρα υπαινίσσεται ότι η όραση δεν είναι αληθινή, εκτός υπό την έννοια του ότι αντανakλά την ενιαιότητα της πραγματικότητας. Αυτή η αντανάκλαση είναι ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος, που είναι το να συγχωρούμε. Όταν ο σκοπός αυτός εκπληρωθεί, η όραση είναι περιττή και η εγγενής απατηλή της φύση προκαλεί την εξαφάνισή της. Η χρήση της λέξης αληθινή αναφορικά με την όραση, είναι παρόμοια με την εξήγηση του Ιησού για τον αληθινό κόσμο:

Αυτό είναι το τέλος του ταξιδιού. Έχουμε αναφερθεί σε αυτό ως ο αληθινός κόσμος. Αλλά ωστόσο υπάρχει μια αντίθεση εδώ, στο ότι οι λέξεις υπονοούν μια περιορισμένη πραγματικότητα, μια μερική αλήθεια, ένα τμήμα του σύμπαντος που έγινε αληθινό. Αυτό συμβαίνει επειδή η γνώση δεν επιτίθεται στην αντίληψη. (Κ-26.III.3:1-4)

Ο αληθινός κόσμος είναι αληθινός στο βαθμό που η κατάσταση του νου αντανakλά την πραγματικότητα του Ουρανού: την ενότητα του Υιού. Ωστόσο, εξακολουθεί να είναι η διόρθωση μιας ψευδαίσθησης - αλλά τελικά - κι αυτή παραμένει επίσης απατηλή.

Οι οδηγίες που ακολουθούν στις παραγράφους 4-6 αντανakλούν την προηγούμενη έμφαση που δόθηκε στην εγγενή ομοιότητα αυτού που βλέπουμε και των σκέψεών μας.

(4) Σήμερα χρειάζονται τρεις πεντάλεπτες περίοδοι άσκησης, η μία όσο πιο νωρίς γίνεται το πρωί και η άλλη όσο γίνεται πιο αργά. Η τρίτη μπορεί να γίνει κάποια ώρα που θα είναι πιο άνετα και κατάλληλα για σένα, σύμφωνα με τις περιστάσεις και την ετοιμότητά σου. Στην αρχή αυτών των περιόδων πρακτικής, επαναλάμβανε την σημερινή ιδέα από μέσα σου με μάτια ανοιχτά. Έπειτα κοίτα γύρω σου για λίγο, εφαρμόζοντας την ιδέα συγκεκριμένα σε ό,τι βλέπεις. Τέσσερα ή πέντε αντικείμενα αυτής της εφαρμογής σε αυτή την φάση άσκησης είναι αρκετά. Μπορείς, για παράδειγμα να πεις:

Ο Θεός είναι η Πηγή μου. Δεν μπορώ να δω αυτό το γραφείο ξεχωριστά από Αυτόν.

Ο Θεός είναι η Πηγή μου. Δεν μπορώ να δω αυτή την εικόνα ξεχωριστά από Αυτόν.

Πάλι βλέπουμε τον Ιησού να μας ζητά να εφαρμόσουμε την ιδέα της ημέρας σε συγκεκριμένα πράγματα της ζωής μας, ακόμη και στα κοινότυπα. Αυτός είναι ο τρόπος για να μάθουμε ότι δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις - ότι όλα τα προβλήματα είναι ίδια - και επομένως δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα - όλες οι λύσεις είναι ίδιες. Όπως διδάσκει ένα από τα επόμενα μαθήματα: «Ένα πρόβλημα, μία λύση» (Εργ-πρ.80.1: 5).

(5) Παρόλο που αυτό το μέρος της άσκησης θα πρέπει να είναι σχετικά σύντομο, σιγουρέψου ότι επιλέγεις τα αντικείμενα εφαρμογής χωρίς διακρίσεις, και χωρίς να αποκλείσεις ή να συμπεριλάβεις κάτι αυθαίρετα. Για την δεύτερη και μεγαλύτερη φάση, κλείσε τα μάτια σου, επανάλαβε ξανά την σημερινή ιδέα, και έπειτα άφησε όποια σχετική σκέψη σου έρθει στο νου να προσθέσει κάτι στην σημερινή ιδέα με τον δικό σου προσωπικό τρόπο. Σκέψεις όπως:

Βλέπω μέσα από τα μάτια της συγχώρεσης.

Βλέπω τον κόσμο ευλογημένο.

Ο κόσμος μπορεί να μου δείξει τον εαυτό μου.

Βλέπω τις δικές μου σκέψεις, οι οποίες είναι σαν του Θεού.

Όλες οι σκέψεις που είναι άμεσα συνδεδεμένες σε κάποιο βαθμό με την σημερινή ιδέα είναι κατάλληλες. Οι σκέψεις δεν χρειάζεται να φέρουν κάποια προφανή σχέση με την ιδέα της σημερινής μέρας, αλλά θα πρέπει να μην έρχονται σε αντίθεση με αυτή.

Ασκήσεις όπως αυτή μας υπενθυμίζουν ότι έχουμε πράγματι ένα ορθό νου, και επομένως έναν ορθό τρόπο να βλέπουμε. Είναι σημαντικό να το αναγνωρίσουμε αυτό στους εαυτούς μας, γιατί αυτό μας δίνει το απαραίτητο μέσο σύγκρισης όταν οι σκέψεις μας στρέφονται στην κρίση του εγώ. Συγκρίνοντας τα δύο - φέρνοντας την κρίση στην όραση - μας επιτρέπει να κάνουμε τη σωστή επιλογή και να γνωρίσουμε ότι είμαστε πραγματικά ευλογημένοι ως Υιός του Θεού.

(6) Αν δεις ότι ο νους σου περιπλανιέται, αν αρχίσεις να έχεις επίγνωση σκέψεων που είναι ασύμβατες με την σημερινή ιδέα, ή αν σου φανεί ότι δεν μπορείς να σκεφτείς τίποτα, άνοιξε τα μάτια σου, επανάλαβε την πρώτη φάση της περιόδου άσκησης, και έπειτα επιχειρήσε ξανά την δεύτερη φάση. Μην επιτρέψεις να συμβούν παρατεταμένες περιόδους κατά τις οποίες να απασχολείσαι με άσχετες σκέψεις. Γύρνα στην πρώτη φάση της άσκησης όσο συχνά χρειάζεται για να εμποδίσεις κάτι τέτοιο.

Σε μια φράση που θα επανεξετάζουμε συχνά, ο Ιησούς λέει:

... Είσαι υπερβολικά ανεκτικός στην περιπλάνηση του νου, και παθητικά συναινείς στις λανθασμένες δημιουργίες του νου σου [δηλαδή, τις προβολές σου]. (Κ-2. VI.4: 6)

Όπως και στο κείμενο, ο Ιησούς μας ζητά σε αυτό το μάθημα να είμαστε όλο και περισσότερο σε εγρήγορση για εγωικές σκέψεις. Δεν έρχονται απρόσκλητες, αλλά είναι άμυνες που εμείς επιλέγουμε για να αποτρέψουμε την επίτευξη του στόχου αυτών των ασκήσεων. Το τελευταίο πράγμα που θέλουντα εγώ μας είναι να μάθουμε να αμφισβητούμε το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, της ιδιαιτερότητας και της κρίσης.

(7) Όταν εφαρμόζεις την σημερινή ιδέα στις συντομότερες περιόδους άσκησης, η μορφή μπορεί να ποικίλει ανάλογα με τις περιστάσεις και τις καταστάσεις στις οποίες βρίσκεσαι κατά την διάρκεια της ημέρας. Όταν είσαι με κάποιον άλλον, για παράδειγμα, προσπάθησε να θυμηθείς να του πεις σιωπηλά:

Ο Θεός είναι η Πηγή μου. Δεν μπορώ να σε δω ξεχωριστά από Αυτόν.

Αυτή η μορφή εφαρμόζεται και σε ξένους όσο και σε εκείνους που θεωρείς ότι είναι πιο κοντινοί σε σένα. Μάλιστα, προσπάθησε να μην κάνεις καθόλου διακρίσεις αυτού του είδους.

Αυτό μας γυρίζει πίσω σε ένα σημείο το οποίο επισήμανα νωρίτερα όσον αφορά αυτά τα μαθήματα: Ο Ιησούς προσπαθεί να μας βοηθήσει για να γενικεύουμε τις διδασκαλίες του σε όλες τις καταστάσεις. Δεν είναι χρήσιμο αν τις εφαρμόζουμε σε μια κατάσταση εδώ, αλλά όχι σε μια άλλη εκεί. Αν το κάναμε θα ήταν σαν να ακυρώναμε όλα όσα μαθαίνουμε. Δίνει έμφαση στο να μην κάνουμε διακρίσεις ανάμεσα στους άγνωστους και εκείνους που θεωρούμε ότι είναι πιο κοντά μας, πηγαίνοντας στον πυρήνα της άμυνας των *ιδιαιτερών σχέσεων* του εγώ. Ο Ιησούς κάνει έκκληση, όπως σε όλο το κείμενο, για τη λήξη της ιδιαιτερότητάς μας. Όλοι οι άνθρωποι είναι μέρος της Υιότητας του Θεού, *χωρίς εξαίρεση*, όπως εξηγεί αυτή η δήλωση από το κείμενο:

... Ο Θεός δεν μεροληπτεί. Όλα Του τα τέκνα έχουν την ολοκληρωτική Αγάπη Του, και όλα Του τα δώρα δίνονται ελεύθερα, εξίσου σε όλους. Η μοναδικότητα των Υιών του Θεού δεν προέρχεται από εξαίρεση και αποκλεισμό αλλά από συμμετοχή όλων. Όλοι μου οι αδελφοί είναι μοναδικοί. (Κ-1.V.3:2-3,5-6)

Στο επίπεδο της μορφής προφανώς δεν μπορούμε να έχουμε την ίδια επικοινωνία με όλους, αλλά παρ' όλα αυτά δεν πρέπει να αποκλείουμε κανέναν από την αγάπη που μαθαίνουμε να επιλέγουμε ως την πραγματικότητά μας. Με αυτόν τον τρόπο αντιστρέφουμε την έμφαση που δίνει το εγώ στη μορφή και όχι στο περιεχόμενο.

(8) Η σημερινή ιδέα θα πρέπει να εφαρμοστεί όλη την ημέρα σε διάφορες καταστάσεις και γεγονότα που μπορεί να συμβούν, ειδικά σε εκείνα που φαίνεται ότι σε στενοχωρούν με οποιοδήποτε τρόπο. Για τον σκοπό αυτό, εφάρμοσε την ιδέα με αυτή την μορφή:

Ο Θεός είναι η Πηγή μου. Δεν μπορώ να δω αυτό ξεχωριστά από Αυτόν.

Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ξανά, τη σημασία του να είμαστε σε εγρήγορση όταν μια θλιβερή σκέψη διαπεράσει νου μας, είτε είναι σοβαρή είτε ήπια, ανεξάρτητα από το ποια πιστεύουμε ότι είναι πηγή της. Όταν αυτό συμβεί, θα πρέπει να στραφούμε αμέσως στο Άγιο Πνεύμα για να μας βοηθήσει και να πούμε: «Παρακαλώ βοήθησέ με να το δω αυτό με διαφορετικό τρόπο, γιατί δεν είμαι σε ειρήνη». Στο τέλος του κεφαλαίου 5 του κειμένου, ο Ιησούς μας ζητά να κάνουμε την εξής σειρά δηλώσεων, όταν δεν είμαστε σε ειρήνη. Γίνεται σαφές ότι αν δεν είμαστε σε ειρήνη, είναι δική μας ευθύνη και κανενός άλλου:

... Πρέπει να έχω πάρει λάθος απόφαση, διότι δεν είμαι γαλήνιος.

Την απόφαση την πήρα μόνος μου, αλλά μπορώ επίσης να αποφασίσω διαφορετικά.

Θέλω να αποφασίσω διαφορετικά, επειδή θέλω να είμαι γαλήνιος.

Δεν νιώθω ένοχος, διότι το Άγιο Πνεύμα θα ακυρώσει όλες τις συνέπειες της λάθος απόφασής μου αν Του το επιτρέψω.

Επιλέγω να του Το επιτρέψω, αφήνοντας Το να αποφασίσει εκ μέρους μου υπέρ του Θεού. (Κ-5.VII.6:7-11)

Έτσι η άμυνα της προβολής αναιρείται, και η ευθύνη επιστρέφει στο μέρος της λήψης των αποφάσεων των νόων μας.

Ο Ιησούς ολοκληρώνει το μάθημα λέγοντας:

(9) Αν δεν παρουσιαστούν στην επίγνωσή σου εκείνη την στιγμή κάποια ιδιαίτερα αντικείμενα εφαρμογής, απλά επαναλάμβανε την ιδέα στην αρχική της μορφή. Σήμερα προσπάθησε να μην αφήσεις να σου ξεφύγουν μεγάλες χρονικές περίοδοι χωρίς να θυμάσαι την σημερινή ιδέα, άρα και την λειτουργία σου.

Σκοπός του Ιησού δεν είναι προφανώς να μας κάνει να νιώσουμε ένοχοι, αλλά μάλλον να μας υπενθυμίσει ότι εξασκούμαστε με το βιβλίο εργασιών γιατί θέλουμε να μάθουμε ό,τι διδάσκουν τα Μαθήματα Θαυμάτων. Πρέπει επομένως να είμαστε σε επαγρύπνηση όσον αφορά τα εγώ μας καθώς εξασκούμαστε σε αυτά τα μαθήματα. Έχουμε ήδη δει, και θα δούμε ξανά, ότι ο Ιησούς θέλει να συνειδητοποιήσουμε την αντίστασή μας στην εφαρμογή αυτής της επαγρύπνησης. Μόνο τότε μπορούμε να επιλέξουμε ενάντια στο φόβο μας.

ΜΑΘΗΜΑ 44

Ο Θεός είναι το φως με το οποίο βλέπω.

Ο Ιησούς συνεχίζει με δηλώσεις του Επιπέδου Ένα: μόνο ο Θεός είναι αληθινός · μόνο ο Θεός είναι φως. Οτιδήποτε άλλο είναι μια έκφραση του σκότους του εγώ.

(1) Σήμερα συνεχίζουμε την χθεσινή ιδέα, προσθέτοντας μια άλλη διάσταση σε αυτή. Δεν μπορείς να δεις μέσα στο σκοτάδι, και δεν μπορείς να φτιάξεις φως. Μπορείς να φτιάξεις σκοτάδι και μετά να νομίζεις ότι το βλέπεις, αλλά το φως αντανakλά ζωή, και γι' αυτό είναι μια όψη της δημιουργίας. Η δημιουργία και το σκοτάδι δεν μπορούν να συνυπάρξουν, αλλά το φως και η ζωή πηγαινούν μαζί, εφόσον δεν είναι παρά διαφορετικές όψεις της δημιουργίας.

Είμαστε τόσο σίγουροι ότι έχουμε δίκιο σε ό,τι αντιλαμβανόμαστε, σκεφτόμαστε και αισθανόμαστε, και αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν λέει: «Μπορείς να φτιάξεις το σκοτάδι και μετά να νομίζεις ότι το βλέπεις». Είμαστε τόσο σίγουροι ότι έχουμε δίκιο, αλλά αυτό συμβαίνει μόνο επειδή εμείς επινοήσαμε τον κόσμο των αντιθέτων - το φως και το σκοτάδι - και στη συνέχεια ξεχάσαμε από που προήλθε: από την ανυπαρξία των απατηλών μας σκέψεων. Όμως, επειδή βλέπουμε τον κόσμο, πιστεύουμε ότι είναι πραγματικός και στη συνέχεια προσπαθούμε να βρούμε όσο περισσότερους ανθρώπους μπορούμε για να επιβεβαιώσουν τις αντιλήψεις και τις εμπειρίες μας, μη συνειδητοποιώντας ότι απλώς ζητάμε από τον τυφλό να διδάξει τους τυφλούς.

Το «φως» για το οποίο μιλά ο Ιησούς δεν είναι αντιληπτό, το οποίο θα διευκρινιστεί στην επόμενη παράγραφο, αλλά είναι άλλο ένα σύμβολο που εκφράζει ένα χαρακτηριστικό του Ουρανού. Το σκοτάδι αντιπροσωπεύει το εγώ και το δικό του σύστημα σκέψης της ενοχής, του μίσους και της ιδιαιτερότητας · ενώ το φως αντιπροσωπεύει το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, το οποίο επιβεβαιώνει ότι το σκοτάδι δεν έχει καμία επίδραση στην πραγματικότητα.

(2:1) Για να δεις, πρέπει πρώτα ν' αναγνωρίσεις ότι το φως βρίσκεται μέσα, και όχι έξω.

Όταν ο Ιησούς λέει «Ο Θεός είναι το φως με οποίο βλέπω» δεν μιλά για αυτό που βλέπουμε με γυμνό μάτι. Η όραση προέρχεται από την ορθή σκέψη και έτσι δεν βλέπουμε το φως έξω από εμάς. Θυμηθείτε το Μάθημα 15, στο οποίο αναφέρθηκαν πολλές φορές, όπου ο Ιησούς δεν μιλάει κυριολεκτικά για σπίθες φωτός γύρω από τα αντικείμενα που πρέπει να βλέπουμε. Εάν έχετε μια τέτοια εμπειρία, συνειδητοποιήστε ότι αυτή δεν είναι παρά αντανάκλαση μιας σκέψης συγχώρεσης στο νου σας. Αυτά τα μαθήματα τα κάνουν ξεκάθαρο ότι το φως δεν είναι εξωτερικό. Θυμηθείτε, δεν *υπάρχει* τίποτα εξωτερικό. Όπως θα διαβάσουμε σε ένα μεταγενέστερο μάθημα: «Δεν υπάρχει κόσμος! Αυτή είναι η κεντρική σκέψη που τα μαθήματα προσπαθούν να διδάξουν» (Εργ.132.6: 2-3).

(2:2) Εσύ δεν βλέπεις έξω από τον εαυτό σου, το εργαλείο για την όραση δεν βρίσκεται έξω από εσένα.

Το «εσύ» αντιπροσωπεύει τον λήπτη των αποφάσεων, ο οποίος εμφανίζεται στην αριστερή πλευρά του διαγράμματος (βλ. Διάγραμμα 1, Μαθ. 43). Όταν ο Ιησούς λέει «το εργαλείο για την όραση δεν βρίσκεται έξω από εσένα», μιλά για το σώμα και τα αισθητήρια όργανα μας. Το να βλέπουμε πραγματικά - η όραση - δεν έχει καμία σχέση με το σώμα και δεν βρίσκεται έξω από εμάς. Η όραση είναι το αποτέλεσμα της σύνδεσης του λήπτη αποφάσεών μας με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μιλά για το *νου* και όχι για το *σώμα*.

(2:3-4) Ένα βασικό κομμάτι αυτού του εργαλείου είναι το φως, που κάνει δυνατή την όραση. Αυτό είναι πάντα μαζί σου, κάνοντας την όραση δυνατή σε κάθε περίπτωση.

Έχουμε ήδη συζητήσει πώς ο Ιησούς στο βιβλίο εργασιών μερικές φορές χρησιμοποιεί τον όρο *Θεός* ενώ εννοεί το *Άγιο Πνεύμα* και χρησιμοποιεί τους δύο όρους σχεδόν χωρίς διάκριση μεταξύ τους, όπως έχουμε δει να το κάνει επίσης και με τους όρους *πραγματικές σκέψεις* και *τις Σκέψεις στο Νου του Χριστού*. Για να κυριολεκτήσουμε είναι το *Άγιο Πνεύμα*, όχι ο *Θεός*, που καθιστά δυνατή την όραση, γιατί το *Άγιο Πνεύμα* είναι η *Σκέψη* του φωτός του Θεού που φέραμε μαζί μας μέσα στο όνειρο.

(3) Σήμερα θα προσπαθήσουμε να φτάσουμε αυτό το φως. Γι' αυτό τον σκοπό, θα χρησιμοποιήσουμε μια μορφή άσκησης που έχουμε προτείνει και πριν, και την οποία θα αξιοποιούμε όλο και περισσότερο. Είναι ιδιαίτερα δύσκολη για τον απειθάρχητο νου, και αντιπροσωπεύει ένα βασικό στόχο στην εκπαίδευση του νου. Χρειάζεται αυτό ακριβώς που στερείται ο ανεκπαιδευτος νους. Όμως, αυτή η εκπαίδευση πρέπει να γίνει αν πρόκειται να δεις.

Εδώ, όπως και σε άλλα σημεία στο βιβλίο εργασιών, ο Ιησούς φεύγει από το κύριο θέμα του μαθήματος και μιλά για την εξάσκησή μας. Είναι σίγουρα δύσκολο να σκεφτόμαστε το μάθημα ή το Θεό καθόλη τη διάρκεια της ημέρας. Με ξεκάθαρο υπαινιγμό, ο Ιησούς λέει ότι εμείς οι μαθητές του, δεν είμαστε πειθαρχημένοι και μας ενημερώνει εκ των προτέρων ότι περιμένει πως δεν θα κάνουμε τα μαθήματα όπως ο ίδιος τα έχει δώσει. Όμως, δεν πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι όταν ξεχνάμε, ούτε ο Ιησούς θέλει να αρνούμαστε ότι τα ξεχάσαμε ή να αρνούμαστε το κίνητρό μας όταν τα ξεχνάμε (το οποίο θα συζητήσουμε σε λίγο). Στην πραγματικότητα, μας θυμίζει συχνά τη δύναμη των νόων μας. Παραδείγματος χάριν, επιπλήττει ευγενικά την Helen και πραγματικά και όλους εμάς, κοντά στο τέλος του κειμένου που παραπονιόταν ότι αυτά τα μαθήματα είναι πολύ δύσκολο να μαθευτούν. Άλλωστε, ο ίδιος λέει, *κοιτάξτε τι έχετε μάθει*:

... Αυτό που έχεις διδάξει τον εαυτό σου είναι ένας τέτοιος γιγαντιαίος μαθησιακός άθλος που είναι πράγματι απίστευτος. Αλλά το κατόρθωσες επειδή το ήθελες, και δεν σταμάτησες επιμελώς να τον κρίνεις ως κάτι δύσκολο να το μάθεις ή υπερβολικά περίπλοκο να το συλλάβεις.

Όποιος καταλαβαίνει τι έχεις μάθει, πόσο προσεχτικά το έμαθες, και τον κόπο που κατέβαλλες για να εξασκηθείς και να επαναλαμβάνεις τα μαθήματα αδιάκοπα, σε κάθε μορφή που θα μπορούσες να τα αντιληφθείς, δεν θα μπορούσε ποτέ να αμφισβητήσει την δύναμη των μαθησιακών σου δυνατοτήτων. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο. Ο κόσμος έγινε από αυτή, και ακόμα και τώρα δεν στηρίζεται πουθενά αλλού. Τα μαθήματα που έχεις διδάξει στον εαυτό σου έχουν μαθευτεί και αποκρυσταλλωθεί τόσο βαθιά που υψώνονται σαν βαριά αυλαία για να καλύψει το απλό και το ολοφάνερο. Μην λες ότι δεν μπορείς να τα μάθεις. Γιατί η ικανότητά σου για μάθηση είναι αρκετά δυνατή να σε διδάξει ότι η θέλησή σου δεν είναι δική σου, οι σκέψεις σου δεν σου ανήκουν, και ότι ακόμα και συ είσαι κάποιος άλλος. (Κ-31.1.2:7-3:6)

Συνεπώς, ο Ιησούς μας βοηθά να αναγνωρίσουμε όχι μόνο την ικανότητά μας να μάθουμε, αλλά και τη μεγάλη ανάγκη να ξε-μάθουμε αυτό που τόσο επιδέξια έχουμε διδάξει στους εαυτούς μας: την «αρχαία υπερ-μάθησή» μας (Κ-31.1.5:4). Για να πετύχουμε αυτή την αναίρεση, απαιτείται εξαιρετική πειθαρχία στη μάθηση. Και επομένως χρειαζόμαστε το βιβλίο εργασιών.

(4) Να έχεις τουλάχιστον τρεις περιόδους πρακτικής σήμερα, η κάθε μία από τρία έως πέντε λεπτά. Σου συνιστούμε θερμά να αφιερώσεις ακόμα περισσότερο χρόνο, αλλά μόνο εάν θεωρείς ότι ο χρόνος κυλά με πολύ μικρή ή καθόλου ένταση. Η μορφή πρακτικής που θα χρησιμοποιήσουμε σήμερα είναι τόσο η πιο φυσική και εύκολη στον κόσμο για τον εκπαιδευμένο νου, όσο αφύσικη και δύσκολη για τον ανεκπαιδευτο.

Ο Ιησούς μας λέει ακόμη μια φορά ότι θα δυσκολευτούμε να ξε-μάθουμε αυτά που έχουμε διδάξει στους εαυτούς μας και εξηγεί το γιατί στην επόμενη παράγραφο:

(5:1-4) Ο νους σου δεν είναι πια εντελώς ανεκπαίδευτος. Είσαι αρκετά έτοιμος να μάθεις την μορφή άσκησης που θα χρησιμοποιήσουμε σήμερα, αλλά μπορεί να συναντήσεις ισχυρή αντίσταση. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Όσο ασκείσαι κατ' αυτόν τον τρόπο, αφήνεις πίσω σου όλα όσα πιστεύεις τώρα, και όλες τις σκέψεις που έχεις επινοήσει.

Ο Ιησούς μας πληροφορεί ότι το πρόβλημα που θα συναντήσουμε είναι η δική μας αντίσταση, που γεννήθηκε από το φόβο να χάσουμε τις σκέψεις που επινοήσαμε, οι οποίες παρεμπιπτόντως, συμπεριλαμβάνουν κι εμάς τους ίδιους! Έχουμε ήδη συζητήσει πόσο αντιστεκόμαστε και πόσο φοβόμαστε στην παρουσία της αλήθειας. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί τα λόγια του Ιησού στο κείμενο ως προς το γιατί ο ίδιος θεωρήθηκε ως απειλή:

... Πολλοί πίστεψαν ότι τους επιτέθηκα, παρόλο που ήταν ολοφάνερο ότι δεν το έκανα. Ένας παρανοϊκός μαθητής μαθαίνει παράξενα μαθήματα. Αυτό που πρέπει ν' αναγνωρίσεις είναι ότι όταν δεν μοιράζεσαι ένα σύστημα σκέψης το αποδυναμώνεις. Αυτοί λοιπόν που πιστεύουν σ' αυτό, το αντιλαμβάνονται σαν επίθεση εναντίον τους. Αυτό συμβαίνει διότι ο κάθε ένας ταυτίζεται με το σύστημα σκέψης του, και κάθε σύστημα σκέψης επικεντρώνεται σε αυτό που νομίζεις ότι είσαι. (Κ-6.V-B.1:5-9)

Επομένως, αν τα δούμε από την οπτική γωνία του ατομικού εαυτού, ο οποίος προσπαθεί απεγνωσμένα να προστατεύσει το διαχωρισμό του και αμύνεται υπερασπιζόμενος το σώμα ενάντια στην εισβολή της αλήθειας στο νου, αυτά τα μαθήματα αποτελούν άμεση επίθεση στο εγώ μας.

Σημειώστε ότι ο Ιησούς δεν μετριάζει τα λόγια του. Για να επαναλάβουμε:

(5:4) Όσο ασκείσαι κατ' αυτόν τον τρόπο, αφήνεις πίσω σου όλα όσα πιστεύεις τώρα, και όλες τις σκέψεις που έχεις επινοήσει.

Εννοεί «όλα όσα πιστεύεις τώρα, και όλες τις σκέψεις», όχι μόνο κάποιες από αυτές. Αυτή είναι η βάση του φόβου μας και ο λόγος που ο καθένας προσπαθεί να συμβιβάσει αυτά που διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, κάνοντας τον Ιησού να λέει κάτι που σε καμία περίπτωση δεν έχει πει. Ο ίδιος σας λέει ιδιαίτερα κατηγορηματικά ότι αν εξασκείστε σύμφωνα με τις οδηγίες του, το εγώ σας θα εξαφανιστεί. Επομένως, είναι σημαντικό να καταλάβετε γιατί δεν εξασκείστε τα συγκεκριμένα μαθήματα, πόσο μάλλον τα συνεχή μαθήματα που έχουμε ο ένας με τον άλλο.

Πολύ συχνά οι άνθρωποι ρωτούν σε ποιο σημείο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε αυτό που μόλις είπα. Αυτό είναι ένα από αυτάσημεία, και ο Ιησούς το λέει και σε πολύ απλή γλώσσα επίσης: μια φράση χωρίς κάποια πολύπλοκη δομή. Άλλη μια φορά, αυτή είναι η δήλωση του προβλήματος: «Όσο ασκείσαι κατ' αυτόν τον τρόπο, αφήνεις πίσω σου όλα όσα πιστεύεις τώρα και όλες τις σκέψεις που έχεις επινοήσει».

Συνεχίζουμε με άλλη μια δήλωση για το ίδιο θέμα:

(5:5-6) Για να μιλήσουμε σωστά, αυτή είναι η απελευθέρωση από την κόλαση. Όμως, αν το αντιλαμβάνεσαι αυτό μέσα από τα μάτια του εγώ, είναι απώλεια ταυτότητας και κάθοδος στην κόλαση.

Αυτή είναι η ιδέα που επαναλαμβάνω ξανά και ξανά: ο μεγάλος φόβος που όλοι μοιράζονται σ' αυτόν τον κόσμο είναι η απώλεια της ατομικότητας ή της προσωπικής ταυτότητας. Από τη στιγμή που αγαπάμε αυτόν τον εαυτό, το να περιμένουμε ότι δεν θα έχουμε καμία αντίσταση στα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, είναι μάλλον αφελές.

(6:1) Αν[εσύ] μπορείς να παραμερίσεις το εγώ σου έστω και για τόσο λίγο, [εσύ] δεν θα έχεις καμία δυσκολία να αναγνωρίσεις ότι οι αντιθέσεις του και οι φόβοι του δεν έχουν κανένα νόημα.

Ο Ιησούς μιλά εδώ για τον λήπτη των αποφάσεων, διότι μιλά για ένα εσύ που δεν είναι το εγώ, ένα εσύ που στέκεται πέρα από το εγώ (στα αριστερά στο γράφημά μας, βλ. Διάγραμμα 1, Μαθ. 43). Όπως έχουμε δει, αν παραμερίσετε το εγώ, αυτόματα τάσσετε δίπλα στον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα μέσα στον ορθό σας νου. Είναι ή το ένα ή το άλλο. Το εσύ που επέλεξε το Άγιο Πνεύμα, άλλη μια φορά, είναι ο λήπτης των αποφάσεων.

Ένα άλλο θέμα: Ο Ιησούς μιλά για το εγώ, σαν να ήταν μια ξεχωριστή οντότητα. Όμως το εγώ είναι απλώς μια σκέψη που έχουμε κάνει πραγματική και με την οποία έχουμε ταυτιστεί. Με άλλα λόγια, το εγώ είναι το μέρος των διαιρεμένων νόων μας που αρέσκεται να είναι διαχωρισμένο. Επομένως αντιπροσωπεύει την αντίθεσή μας στην αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Στο ακόλουθο απόσπασμα ο Ιησούς εξηγεί γιατί μιλά για το εγώ σαν να είναι κάτι ξέχωρο από εμάς:

... Μόνο η δική σου [δηλ., του λήπτη των αποφάσεων] αφοσίωση σε αυτό δίνει στο εγώ οποιαδήποτε δύναμη έχει επάνω σου. Έχω μιλήσει για το εγώ σαν να είναι κάτι ξέχωρο, που ενεργεί από μόνο του. Αυτό ήταν απαραίτητο για να σε πείσω ότι δεν μπορείς να το παραμερίσεις έτσι ανάλαφρα και ξένοιαστα, και ότι πρέπει να συνειδητοποιήσεις πόση από την σκέψη σου κατευθύνεται από το εγώ... Το εγώ δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα κομμάτι του τι πιστεύεις για τον εαυτό σου. (Κ-4. VI.1:2-4,6)

(6:2-4) Μπορεί να σε βοηθήσει να υπενθυμίζεις στον εαυτό σου, τότε - τότε, ότι για να φτάσεις το φως σημαίνει πως πρέπει να διαφύγεις από το σκοτάδι, όποια αντίθετη άποψη και να έχεις. Ο Θεός είναι το φως με το οποίο βλέπεις. Επιχειρείς να Τον φτάσεις.

Αυτό είναι επίσης εξαιρετικά σημαντικό. Εάν είμαστε ειλικρινείς στο ότι θέλουμε να βρούμε τον Θεό και να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού κι έτσι να βιώσουμε την αγάπη του, πρέπει να σταματήσουμε να ταυτιζόμαστε με το σκοτάδι. Ενισχύουμε και εκφράζουμε την αγάπη μας για τον Ιησού, κοιτάζοντας το μίσος μας. Αυτό, άλλη μια φορά, είναι πολύ σαφές εδώ: ο τρόπος για να φτάσουμε στο φως είναι ξεφεύγοντας από το σκοτάδι. Αλλά τι σημαίνει αυτό; Αφού εμείς είμαστε αυτοί που έκαναν το σκοτάδι πραγματικό επιλέγοντάς το, το να διαφύγουμε από αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αλλάξουμε τους νόες μας. Αυτός είναι ο ρόλος που έχει ο Ιησούς: όχι να μας βοηθήσει να κάνουμε το σωστό, αλλά να μας βοηθήσει να *αναιρέσουμε* το λάθος. Αυτό διασφαλίζει αυτόματα πως ό,τι κάνουμε, σκεφτόμαστε, λέμε και νιώθουμε είναι σωστό. Είναι η απόδραση από το σκοτάδι, η αναίρεση του αρνητικού, η άρνηση της άρνησης της αλήθειας που αποτελεί το ταξίδι στο φως. Επομένως, μπορούμε να πούμε ότι αυτά δεν είναι μαθήματα για το θετικό, αλλά για την αναίρεση του αρνητικού. Αναφέρονται δύο, από πολλά αποσπάσματα που μπορούν να αναφερθούν εδώ σαν απόδειξη αυτού του σημαντικού θέματος, στο οποίο ο Ιησούς δίνει ιδιαίτερη έμφαση:

*... Άρα το έργο του εργάτη των θαυμάτων είναι να **αρνηθεί την άρνηση της αλήθειας.** (Κ12.11.1:5)*

Γιατί νομίζεις ότι είσαι αβέβαιος για το αν έχουν απαντηθεί οι άλλες; [οι τρεις πρώτες ερωτήσεις] Θα ήταν απαραίτητο να ερωτώνται τόσο συχνά, αν είχαν απαντηθεί; Μέχρι να παρθεί και η τελευταία απόφαση, η απάντηση θα είναι και «ναι» και «όχι». Διότι έχεις απαντήσει «ναι» χωρίς να αντιλαμβάνεσαι ότι το «ναι» πρέπει να σημαίνει «όχι το όχι». Κανένας δεν αποφασίζει ενάντια στην ευτυχία του, αλλά μπορεί να το κάνει αυτό αν δεν καταλαβαίνει ότι το κάνει. Και αν βλέπει τη ευτυχία του να αλλάζει διαρκώς, τότε αυτό, τότε εκείνο, και να είναι μια αδιόρατη σκιά συνδεδεμένη με το τίποτα, τότε πραγματικά αποφασίζει ενάντια της. (Κ-21. VII.12)

Το εγωικό σύστημα σκέψης είναι η άρνηση της αλήθειας. Αναγνωρίζοντάς το γι' αυτό που είναι, μας επιτρέπει να πούμε όχι στην άρνησή του, αφαιρώντας έτσι την εξουσία του εγώ, καθώς το σκοτάδι του διαλύεται στο φως.

(7) Άρχισε της περιόδους πρακτικής επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα με ανοιχτά μάτια, και κλείσε τα αργά, επαναλαμβάνοντας την ιδέα αρκετές φορές ακόμα. Έπειτα προσπάθησε να βυθιστεί μέσα στο νου σου, αφήνοντας να φύγει κάθε είδος παρέμβασης και αυθαίρετης εισβολής, προσπερνώντας τες ήσυχα καθώς βυθίζεσαι. Ο νους σου δεν γίνεται να σταματήσει να κάνει κάτι τέτοιο εκτός κι αν εσύ επιλέξεις να τον σταματήσεις. Απλά παίρνει την φυσική του πορεία. Προσπάθησε να παρατηρείς τις περαστικές σκέψεις σου χωρίς ανάμειξη, και γλίστρησε ήσυχα δίπλα τους.

Για να το επαναλάβουμε, το *εσύ* στο οποίο απευθύνεται ο Ιησούς είναι ο λήπτης των αποφάσεων, το μέρος του νου σας που επιλέγει. *Παρατηρήστε το νου σας.* Όταν αισθάνεστε ένοχοι, όταν κρίνετε τις σκέψεις σας ή τις ενέργειές σας, τις κάνετε πραγματικές και αντιτίθεστε σ' αυτές. Όμως πρέπει να τις δείτε, πράγμα που δεν σημαίνει να τις κοιτάξετε και στη συνέχεια να συνεχίσετε τις χωρίς αγάπη σκέψεις και ενέργειές σας. Σημαίνει να κοιτάξετε χωρίς κρίση, συνειδητοποιώντας ακριβώς τι κάνετε. Αυτό θα σας παρακινήσει να τις αφήσετε να φύγουν, γιατί θα δείτε τον πόνο που σας προκαλεί το εγώ. Η διαδικασία του να κοιτάζουμε το εγώ με τον Ιησού επομένως, συνεπάγεται αναπόφευκτα να κατανοήσουμε το κόστος που έχει για μας όταν επιλέγουμε το εγώ αντί γι' αυτόν, το διαχωρισμό αντί για την ενότητα, το μίσος αντί για την συγχώρεση. Όταν δούμε ξεκάθαρα ότι η επιλογή της κρίσης οδηγεί στην ταλαιπωρία και τον πόνο, - στο αφύσικο - ενώ η επιλογή της όρασης οδηγεί στην ειρήνη και τη χαρά - στο φυσικό - το κίνητρο για να επιλέξουμε τη θεραπεία γίνεται αρκετά ισχυρό κίνητρο ώστε να επιτευχθεί. Όπως ο Ιησούς καταλήγει στο κεφάλαιο 23: «Ποιος είναι αυτός που ενώ έχει την Αγάπη του Θεού να τον στηρίζει θα μπορούσε να θεωρεί ότι είναι δύσκολο να διαλέξει ανάμεσα στα θαύματα και τον φόνο;» (Κ-23.IV.9: 8).

Αναφερόμενος στο γράφημα (βλ. Διάγραμμα 1, Μάθημα 43), αυτός είναι ο λόγος που ο Θεός βρίσκεται στο κάτω μέρος αντί για την κορυφή: Το μάθημα και ο διαλογισμός μας, μας ωθούν να αρχίσουμε από εκεί που βρισκόμαστε, δηλαδή την κορυφή, και στη συνέχεια να *βυθιστούμε βαθιά* μέσα στο νου μας, εκεί όπου βρίσκεται ο Θεός.

(8) Ενώ δεν είμαστε υπέρμαχοι κάποιας ιδιαίτερης προσέγγισης γι' αυτή την μορφή άσκησης, αυτό που χρειάζεται είναι η συναίσθηση της σημασίας αυτού που κάνεις · της ανεκτίμητης αξίας του για σένα, και μια επίγνωση ότι επιχειρείς κάτι πολύ ιερό. Η σωτηρία είναι το πιο ευτυχές σου επίτευγμα. Είναι επίσης και το μόνο που έχει νόημα, διότι είναι το μόνο πραγματικά χρήσιμο για σένα.

Ο λόγος που είναι τόσο σημαντικό για σένα «αυτό που κάνεις», είναι ότι αυτό είναι η έξοδος από την κόλαση, ο τρόπος διαφυγής από κάθε πόνο και ταλαιπωρία. Θα πρέπει να θυμίζετε στον εαυτό σας: «Είμαι μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και επέλεξα τον Ιησού ως δάσκαλο μου. Επιπλέον, κάνω τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών, επειδή θέλω να ξεφύγω από την κόλαση μιας ζωής με κρίση για τους άλλους και για τον εαυτό μου. Αυτός είναι ο λόγος που είμαι μαθητής των Μαθημάτων: αυτές οι κρίσεις είναι η πηγή του πόνου και της δυστυχίας μου, που πλέον δεν επιθυμώ». Έτσι, ο Ιησούς σας ζητά να διαβάσετε αυτά τα μαθήματα με ευσυνειδησία και να σκεφτείτε τι σημαίνουν σε ό,τι αφορά τον δικό σας στόχο για ειρήνη. *Και στη συνέχεια να τα εφαρμόσετε.*

Ο Ιησούς επιστρέφει ξανά στην αντίσταση:

(9) Αν προκύψει αντίσταση οποιασδήποτε μορφής, κάνε μια παύση για να επαναλάβεις την σημερινή ιδέα, κρατώντας τα μάτια σου κλειστά εκτός κι αν νιώσεις φόβο. Σε αυτή την περίπτωση, θα το βρεις πιο ενθαρρυντικό να ανοίξεις τα μάτια σου για λίγο. Προσπάθησε, όμως, να επιστρέψεις στις ασκήσεις με τα μάτια κλειστά όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Σημειώστε την ιδιαίτερα *ευγενική* επιμονή να έχουμε επίγνωση της αντίστασης και του φόβου μας γι' αυτά τα μαθήματα.

(10:1-2) Αν κάνεις τις ασκήσεις σωστά, θα πρέπει να νιώσεις κάποια αίσθηση χαλάρωσης, ακόμα και μια αίσθηση ότι πλησιάζεις, αν όχι να εισέρχεσαι στο φως. Προσπάθησε να σκέφτεσαι φως, χωρίς μορφή και όριο, καθώς περνάς δίπλα από τις σκέψεις αυτού του κόσμου.

Ο Ιησούς μιλά για το φως ως μια σκέψη μέσα στο νου του Χριστού, επειδή δεν έχει μορφή. Η αντανάκλαση του φωτός στον ορθό μας νου είναι η συγχώρεση, η οποία έχει μορφή, επειδή νομίζω ότι είμαι ένα άτομο που πρέπει να *σας* συγχωρέσει. Και πάλι, ο Ιησούς χρησιμοποιεί τις λέξεις *φως* και *αληθινές σκέψεις* ως υποκατάστατα του *ορθού νου* και του *Νου του Χριστού*.

(10:3) Και μην ξεχνάς ότι αυτές δεν είναι ικανές να σε κρατήσουν στον κόσμο εκτός κι αν εσύ τους δώσεις την δύναμη να το κάνουν.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν είμαστε τα θύματα του κόσμου που βλέπουμε (Μάθημα 31), ένα κεντρικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να μας κρατήσει, τίποτα δεν μπορεί να μας διαταράξει αν δεν του δώσουμε αυτή την εξουσία. Ένα εξαιρετικό απόσπασμα από το κείμενο εκφράζει αυτή τη σημαντική αλήθεια:

Το μυστικό της σωτηρίας είναι μόνο αυτό: ότι εσύ το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Άσχετα με την μορφή της επίθεσης, αυτό εξακολουθεί να είναι αλήθεια. Όποιος και να παίρνει τον ρόλο του εχθρού και του επιτιθέμενου, αυτή εξακολουθεί να είναι η αλήθεια. Όποια κι αν φαίνεται ότι είναι η αιτία του πόνου και της ταλαιπωρίας που αισθάνεσαι, αυτό εξακολουθεί να είναι αληθινό. Γιατί δεν θα αντιδρούσες καθόλου στις φιγούρες ενός ονείρου που ήξερες ότι ονειρευόσουν. Άφησέ τες να είναι όσο μισητές και όσο διεφθαρμένες θέλουν, δεν θα μπορούσαν να έχουν καμία επίδραση επάνω σου εκτός κι αν δεν μπορέσεις να αναγνωρίσεις ότι αυτό είναι το δικό σου όνειρο. (Κ-27.VIII.10)

Γιατί διώχνουμε μακριά αυτή την δύναμη; Επειδή αυτό αποδεικνύει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος και, επιπλέον, ότι τα μαθήματά του είναι λάθος. Μας διδάσκει εδώ ότι εμείς είμαστε υπεύθυνοι για τα αισθήματα της θυματοποίησής μας. Ο κόσμος από την άλλη πλευρά, προγραμματισμένος από το εγώ, μας διδάσκει ότι αυτός είναι η αιτία του πόνου και της ταλαιπωρίας μας. Με άλλα λόγια, το θαύμα μας διδάσκει ότι εμείς είμαστε ο ονειρευτής του ονείρου, ενώ ο κόσμος μαρτυρά ότι δεν είμαστε παρά οι *μορφές* μέσα στο όνειρο. Θα επιστρέφουμε σε αυτήν την ιδέα ξανά και ξανά.

Ο Ιησούς κλείνει το μάθημα λέγοντας:

(11) Κατά τη διάρκεια της ημέρας, επαναλάμβανε συχνά την ιδέα, με μάτια ανοιχτά ή κλειστά, όπως σου φαίνεται καλύτερα για την συγκεκριμένη στιγμή. Αλλά μην το ξεχνάς. Πάνω απ' όλα, να είσαι αποφασισμένος να μην ξεχνάς σήμερα.

Σ' αυτά τα μαθήματα βλέπουμε τον Ιησού να μας προτρέπει να πάρουμε τα συγκεκριμένα μαθήματα πολύ σοβαρά και να ασχοληθούμε πολύ σοβαρά με την εξάσκηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αν δεν εξασκούμαστε καθημερινά, δεν πρόκειται να τα μάθουμε. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την διανοητική υπεροχή του κειμένου. Δεν μπορούμε να κάνουμε αυτά τα μαθήματα σωστά τελικά, εάν δεν κατανοήσουμε το κείμενο, αλλά η απλή κατανόηση δεν είναι αρκετή. Πρέπει να εξασκηθούμε φέρνοντας το σκοτάδι των ψευδαισθήσεων του εγώ στο φως της αλήθειας του Αγίου Πνεύματος και να καταλάβουμε *γιατί* το κάνουμε.

ΜΑΘΗΜΑ 45

Ο Θεός είναι ο Νους με τον οποίο σκέφτομαι.

(1:1) Η σημερινή ιδέα κρατά το κλειδί για το τι είναι οι πραγματικές σου σκέψεις.

Αυτόσυμβαίνει επειδή οι πραγματικές μας σκέψεις είναι με τον Θεό. Σημειώστε ότι στη συζήτηση που ακολουθεί ο Ιησούς ταυτίζει τις πραγματικές μας σκέψεις με το Νου του Χριστού.

(1:2) Δεν είναι τίποτα από όλα όσα νομίζεις ότι σκέφτεσαι, καθώς επίσης και τίποτα από όλα όσα νομίζεις ότι βλέπεις δεν έχει καμιά σχέση με την όραση.

Ο Ιησούς μας πειράζει λέγοντας ότι νομίζουμε πως σκεφτόμαστε και ότι νομίζουμε πως βλέπουμε. Στην πραγματικότητα, δεν σκεφτόμαστε και δεν βλέπουμε καθόλου.

(1:3) Δεν υπάρχει καμία σχέση ανάμεσα σε αυτό που είναι πραγματικό και σε αυτό που εσύ θεωρείς πραγματικό.

Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε και διαφορετικές λέξεις. Θα μπορούσαμε να πούμε για παράδειγμα, ότι δεν υπάρχει καμιά σχέση ανάμεσα σε αυτό που είναι ο Θεός και στο τι νομίζει ο κόσμος ότι είναι ο Θεός - κρίμα όλες οι θεολογίες του κόσμου! Επιστρέφοντας στο μάθημα του βιβλίου εργασιών, βλέπουμε μια δήλωση Επιπέδου Ένα - ότι δεν υπάρχει απολύτως καμιά σχέση, ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση. Κάθε φορά που νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε κάτι, η κατανόηση αυτή δεν μπορεί να είναι πραγματική, διότι ασχολούμαστε μόνο με τις σκέψεις μας και οι σκέψεις μας ποτέ δεν είναι πραγματικές. Δεν είναι σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* να μας οδηγήσουν να κατανοήσουμε τον Θεό, αλλά να βιώσουμε την Αγάπη Του, γι' αυτό πρέπει να ξεφύγουμε από το σκοτάδι της ενοχής και του μίσους μας. Η ακόλουθη δήλωση από την Εισαγωγή της διευκρίνισης των όρων εκφράζει αυτό τον στόχο για την εμπειρία μάλλον παρά για την κατανόηση:

... Μια παγκόσμια θεολογία είναι αδύνατη, αλλά μια παγκόσμια εμπειρία δεν είναι μόνο δυνατή, αλλά απαραίτητη. Είναι αυτή η εμπειρία προς την οποία κατευθύνεται η διδασκαλία. Εδώ μόνο η συνέπεια γίνεται δυνατή, επειδή εδώ μόνο η αβεβαιότητα τελειώνει. (Δ-εισ.2: 5-7)

Μπορούμε επίσης να θυμηθούμε αυτό το υπέροχο απόσπασμα από το κείμενο:

... Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου είναι μια ισχυρή συνεισφορά προς την αλήθεια, και ότι αυτή την κάνει αυτό που είναι. Ωστόσο, έχουμε τονίσει ότι δεν χρειάζεται να καταλάβεις τίποτα. (Κ-18.IV.7:5-6)

(1:4-2:5) Τίποτα από ό,τι νομίζεις ότι είναι οι πραγματικές σου σκέψεις δεν μοιάζει καθόλου με τις πραγματικές σκέψεις. Τίποτα από ό,τι νομίζεις πως βλέπεις δεν φέρει καμιά ομοιότητα με αυτό που θα σου δείξει η πραγματική όραση.

Σκέφτεσαι με το Νου του Θεού. Επομένως μοιράζεσαι τις σκέψεις σου μαζί Του, όπως και Αυτός μοιράζεται τις δικές Του μαζί σου. Είναι οι ίδιες σκέψεις, διότι είναι σκέψεις του ίδιου Νου. Το να τις μοιράζεσαι σημαίνει πως τις κάνεις ίδιες, ή τις κάνεις ένα. Ούτε οι σκέψεις που σκέφτεσαι μαζί με το Νου του Θεού φεύγουν από το νου σου, διότι οι σκέψεις δεν αφήνουν την πηγή τους.

Η εξαιρετικά σημαντική αρχή ότι οι ιδέες δεν αφήνουν ποτέ την πηγή τους κάνει εδώ την πρώτη εμφάνισή της στο βιβλίο εργασιών, αν και την έχουμε συζητήσει ήδη πολλές φορές. Ο Ιησούς την αναφέρει ξανά στα επόμενα μαθήματα, και είναι το επίκεντρο της διδασκαλίας του και στα τρία βιβλία. Για να το διατυπώσουμε διαφορετικά: Αυτή η αρχή είναι η Επανόρθωση, η οποία αντικατοπτρίζει την αμετάβλητη αλήθεια ότι είμαστε μια ιδέα ή μια σκέψη στο Νου του Θεού και

δεν έχουμε αφήσει ποτέ την Πηγή μας. Αυτό σημαίνει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Λέμε λοιπόν ότι όλες οι σκέψεις, αν είναι πραγματικές, δεν έχουν αφήσει ποτέ την Πηγή τους. Παρά το γεγονός ότι πιστεύουμε πως έχουμε αφήσει τον Θεό και κοιμόμαστε μέσα στο όνειρο, μπορούμε ακόμα να έχουμε τις αντανάκλασεις αυτών των σκέψεων. Για να επαναλάβουμε, στα αποσπάσματα αυτά ο Ιησούς δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στις πραγματικές σκέψεις και την αντανάκλαση των πραγματικών σκέψεων.

(2:6-8) Επομένως, οι σκέψεις σου βρίσκονται μέσα στο Νου του Θεού, όπως και εσύ. Βρίσκονται και στον δικό σου νου, όπως βρίσκεται και Αυτός. Όπως εσύ είσαι μέρος του δικού Του νου, έτσι και οι σκέψεις σου είναι μέρος του Νου Του.

Όλα είναι ένα, αφού *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Ο νους που πιστεύουμε ότι είμαστε είναι μη-πραγματικός, σε αντίθεση με το Νου του Χριστού, που αναφέρει εδώ ο Ιησούς.

Αυτό είναι ένα ακόμα παράδειγμα για το πόσο η γλώσσα του βιβλίου εργασιών δεν είναι, για να ακριβολογήσουμε, θεολογικά σωστή. Αφού η συγχώρεση είναι αδύνατη στον Θεό, όπως θα δούμε σε λίγο, οι δικές μας σκέψεις συγχώρεσης, στην πραγματικότητα, δεν έχουν καμία σχέση με τον Θεό. Πιο σωστά, η συγχώρεση είναι η *αντανάκλαση* της Σκέψης του Θεού. Συνεπώς, διαβάστε το υλικό αυτό σαν να ήταν ένα θαυμάσιο ποίημα, όχι σαν μια τεχνική διατριβή που πρέπει να εξεταστεί αναλυτικά.

(3) Πού είναι, λοιπόν, οι πραγματικές σου σκέψεις; Σήμερα θα επιχειρήσουμε να τις προσεγγίσουμε. Θα χρειαστεί να τις αναζητήσουμε μέσα στο νου σου, διότι εκεί βρίσκονται. Πρέπει ακόμα να βρίσκονται εκεί, διότι δεν γίνεται να έχουν αφήσει την πηγή τους. Αυτό που σκέφτεται ο Νους του Θεού είναι αιώνιο, εφόσον είναι μέρος της δημιουργίας.

Η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι να κρατά αυτές τις σκέψεις μέσα στο νου μας, οι οποίες, παρά την περιπλάνηση του νου μας, παραμένουν στην πηγή τους. Η προβολή είναι μια ισχυρή και πειστική άμυνα, όμως δεν μπορεί να αρνηθεί τη βασική αρχή: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Πρέπει να μάθουμε αυτό το λυτρωτικό γεγονός, το οποίο το εγώ συνεχώς προσπαθεί να αποτρέψει.

(4:1-2) Οι τρεις πεντάλεπτες περίοδοι πρακτικής για σήμερα θα πάρουν την ίδια γενική μορφή που χρησιμοποιήσαμε στην εφαρμογή της χτεσινής ιδέας. Θα επιχειρήσουμε να αφήσουμε το μη πραγματικό και να αναζητήσουμε το πραγματικό.

Η δεύτερη πρόταση φαίνεται να λέει το ακριβώς αντίθετο από το απόσπασμα του κεφαλαίου 16, το οποίο ανέφερα προηγουμένως - «Το καθήκον σας δεν είναι να αναζητήσετε αγάπη, αλλά απλώς να αναζητήσετε και να βρείτε όλα τα εμπόδια που έχετε χτίσει εναντίον της» (Κ-16 .IV.6: 1) - διότι εδώ λέει ότι πρέπει να αναζητήσετε την αλήθεια. Αυτό αποτελεί ακόμη μια ένδειξη της ασυνέπειας στη χρήση των λέξεων. Ωστόσο, είναι εξίσου αληθές ότι οι αρχές που διδάσκει ο Ιησούς, δεν μεταβάλλονται ποτέ και είναι σε αρμονία, όπως το ξεκαθαρίζει το υπόλοιπο της παραγράφου. Με άλλα λόγια, βρίσκουμε την αλήθεια (το πραγματικό) αφού πρώτα βρούμε την ψευδαίσθηση (το μη-πραγματικό) και μετά αποφασίσουμε να την εγκαταλείψουμε. Παρεμπιπτόντως, το 4: 2 είναι παρμένο από την περίφημη δήλωση του Ινδουισμού που αφορά το να αφήσουμε το μη-πραγματικό για το πραγματικό. Ακολουθεί και η υπόλοιπη παράγραφος:

(4:3-6) Θα αρνηθούμε τον κόσμο για χάρη της αλήθειας. Δεν θ' αφήσουμε τις σκέψεις του κόσμου να μας κρατήσουν πίσω. Δεν θα αφήσουμε τις σκέψεις του κόσμου να μας λένε ότι αυτό που ο Θεός θέλει να κάνουμε είναι αδύνατον. Αντί γι' αυτό, θα προσπαθήσουμε να αναγνωρίζουμε, ότι μόνο αυτό που θέλει ο Θεός να κάνουμε είναι δυνατό.

Η μέθοδος για να αναζητήσουμε την αλήθεια και το πραγματικό είναι να αρνηθούμε το μη πραγματικό, το οποίο αρνούμαστε κοιτάζοντας (εξετάζοντας) τις μη-πραγματικές σκέψεις μας με τον Ιησού. Και πάλι, όταν κοιτάζουμε μαζί του τις κρίσεις, το μίσος και την ενοχή μας, θα εξαφανιστούν αφήνοντας μόνο την αλήθεια. Πράγματι, αυτό που θεραπεύει είναι αυτή καθεαυτή η διαδικασία του να τις κοιτάζουμε. Όπως είπα στην Εισαγωγή, δεν είναι η εξέταση της ενοχής μας που διατηρεί την ψευδαίσθηση της ύπαρξής της. Αυτή είναι η λειτουργία του κόσμου και του σώματος: να μας αποτρέψουν να κοιτάζουμε μέσα μας. Επομένως, το να εξετάσουμε χωρίς ενοχή ή κρίση την απόφασή μας να είμαστε ένοχοι, είναι αυτό που την αναιρεί, μετατρέποντας την ουσία της από ένα συμπαγή τοίχο γρανίτη - *βαρύ, αδιαφανή και αδιαπέραστο* - σε ένα *εύθραυστο πέπλο* που δεν έχει καμία δύναμη να κρατήσει μακριά το φως (Κ-18 .ΙΧ.5: 2-4). Θα επιστρέψουμε επανειλημμένα σ' αυτό το σημαντικό θέμα πριν ολοκληρωθεί το ταξίδι μας στο βιβλίο εργασιών.

(5)Επίσης θα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε ότι μόνο αυτό που ο Θεός θέλει να κάνουμε είναι αυτό που θέλουμε κι εμείς να κάνουμε. Και, ακόμα, θα προσπαθήσουμε να θυμηθούμε ότι δεν γίνεται να αποτύχουμε στο να κάνουμε αυτό που Αυτός θέλει από εμάς. Έχουμε κάθε λόγο να νιώθουμε αυτοπεποίθηση ότι θα πετύχουμε σήμερα. Είναι το Θέλημα του Θεού.

Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει εδώ το σκοπό μας όταν κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών και μελετάμε τα μαθήματά του: αυτό που πραγματικά θέλουμε να κάνουμε είναι να εκφράσουμε τη Θέληση του Θεού, παρόλο που, για την ακρίβεια, ο Θεός δεν μας ζητά να κάνουμε τίποτα. Άλλη μια φορά, που δεν θα είναι η τελευταία, βλέπουμε τον Ιησού να επικαλείται τοορθά νοούμενο κίνητρόμας: Θέλουμε να μάθουμε τα μαθήματά του, διότι θα μας κάνουν να νιώθουμε καλύτερα.

(6)Άρχισε τις σημερινές ασκήσεις επαναλαμβάνοντας την ιδέα από μέσα σου, κλείνοντας τα μάτια σου καθώς το κάνεις. Έπειτα πέρασε ένα σχετικά σύντομο διάστημα σκεπτόμενος κάποιες δικές σου σχετικές σκέψεις, κρατώντας την ιδέα στο νου σου. Αφού έχεις προσθέσει περίπου τέσσερις ή πέντε σκέψεις δικές σου στην ιδέα, επανάλαβε την πάλι και πες από μέσα σου γλυκά:

Οι πραγματικές μου σκέψεις βρίσκονται μέσα στο νου μου. Θα ήθελα να τις βρω.

Έπειτα προσπάθησε να προσπεράσεις όλες τις μη πραγματικές σκέψεις που καλύπτουν την αλήθεια μέσα στο νου σου, και να φτάσεις το αιώνιο.

Η μέθοδος για να πάτε στο αιώνιο είναι μέσα από τις μη-πραγματικές σας σκέψεις, τις οποίες φέρνετε στις πραγματικές σκέψεις του Αγίου Πνεύματος. Το διάγραμμα μας (βλ. ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1, Μαθ. 43) το αποτυπώνει αυτό. Βρίσκετε τον Θεό περνώντας μέσα από το εγωικό σύστημα, που ξεκινά εμπειριώνοντας τον εαυτό σας ως σώμα. Στη συνέχεια συνειδητοποιείτε ότι το σώμα σας είναι η προβολή των μη-πραγματικών σκέψεων του νουπου έχουν σχέση με το διαχωρισμό, την ιδιαιτερότητα και την ενοχή, τις οποίες φέρνετε στις πραγματικές σκέψεις του Αγίου Πνεύματος. Κι έτσι αυτές φεύγουν κι αφήνουν μόνο την αλήθεια. Αυτή η διαδικασία του να περάσουμε μέσα από το μη-πραγματικό προς το πραγματικό - η ουσία της συγχώρεσης - περιγράφεται δυναμικά στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο που μιλά για το ταξίδι μας μέσα από τον «κύκλο του φόβου» προς τον Θεό, με το Άγιο Πνεύμα ως σύντροφο και οδηγό μας:

... Όμως ο Θεός μπορεί να σε φέρει εκεί [πέρα από όλους του φόβους], αν είσαι πρόθυμος να ακολουθήσεις το Άγιο Πνεύμα μέσα από τον φαινομενικό τρόπο, δείχνοντάς Του εμπιστοσύνη ότι δεν θα σε εγκαταλείψει και θα σε αφήσει εκεί. Διότι ο δικός Του σκοπός δεν είναι να σε τρομάξει, ενώ ο δικός σου είναι. Μπαίνεις σε έντονο πειρασμό να Το εγκαταλείψεις εκεί που βρίσκεται το εξωτερικό πεδίο του φόβου, αλλά Αυτό θα σε οδηγήσει με ασφάλεια μέσα από αυτό και ακόμα μακρύτερα πέρα από αυτό. (Κ-18.ΙΧ.3:7-9)

(7:1)Κάτω από όλες τις ανούσιες σκέψεις και τις τρελές ιδέες με τις οποίες έχεις κατακλύσει το νου σου βρίσκονται οι σκέψεις που σκεφτόσουν μαζί με τον Θεό στην αρχή.

Αυτές δεν είναι σκέψεις που κανονικά θεωρούμε δικές μας, γιατί ο Ιησούς μιλά για μια έκφραση της Θέλησης του Θεού - Ενιαιότητα, αλήθεια και αγάπη. Παρόλο που δεν έχουμε επίγνωση της ύπαρξής τους, εντούτοις οι σκέψεις αυτές παραμένουν «κρατημένες και φυλαγμένες» μέσα στους ορθούς νόες μας, για τη στιγμή που θα επιλέξουμε αυτές και μόνο αυτές. Ο Ιησούς μιλά για το ίδιο θέμα σ' αυτό το συγκινητικό απόσπασμα στις αρχές του κειμένου. Το παραθέτω στο σύνολό του.

Πώς γίνεται εσύ που είσαι τόσο άγιος να υποφέρεις; Όλο σου το παρελθόν έχει φύγει εκτός από την ομορφιά του, και δεν έχει μείνει τίποτα άλλο από μία ευλογία. Έχω σώσει όλες σου τις καλοσύνες και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα σφάλματα που έκρυβαν το φως τους, και τις κράτησα για σένα μέσα στην δική τους τέλεια λάμψη. Είναι πέρα από την καταστροφή και πέρα από την ενοχή. Προήλθαν από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου, και γνωρίζουμε ότι αυτά που δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνια. Μπορείς στ' αλήθεια ν' αναχωρήσεις γαλήνια διότι σε αγάπησα όπως αγάπησα τον εαυτό μου. Πορεύσου με την ευλογία μου και για την ευλογία μου. Κράτησέ την και μοίρασέ την, έτσι ώστε να είναι πάντα δική μας. Εναποθέτω την ειρήνη του Θεού μέσα στην καρδιά σου και μέσα στα χέρια σου, για να την κρατάς και να την μοιράζεσαι. Η καρδιά είναι αγνή για να την κρατήσεις, και τα χέρια είναι δυνατά για να την δίνουν. Δεν γίνεται να χάσουμε. Η κρίση μου είναι τόσο ισχυρή όσο η σοφία του Θεού, στου Οποίου την Καρδιά και τα Χέρια έχουμε την ύπαρξη μας. Τα ήσυχα παιδιά Του είναι οι ευλογημένοι Υιοί Του. Οι Σκέψεις του Θεού είναι μαζί σου.(Κ-5.IV.8)

(7:2-4)Βρίσκονται μέσα στο νου σου τώρα, εντελώς αναλλοίωτες. Πάντα θα είναι μέσα στο νου σου, ακριβώς έτσι όπως ήταν πάντα. Όλα όσα έχεις σκεφτεί από τότε θα αλλάζουν, αλλά η βάση στην οποία στηρίζονται είναι εξ ολοκλήρου αναλλοίωτη.

Οι σκέψεις που αντανakλούν την Αγάπη του Θεού, είναι πάντα μαζί μας - εντελώς αναλλοίωτες. Τις έχουμε καλύψει με άσκοπες και γεμάτες ακαταστασία σκέψεις και ο Ιησούς μας βοηθά να αποκαλύψουμε την αλήθεια που υπάρχει μέσα μας. Τελικά θα αναγνωρίσουμε ότι αυτές οι παρανοϊκές σκέψεις είναι επινοημένες. Η φαινομενική τους δύναμη δεν είχε καμία επίπτωση στην αλήθεια, λόγω αυτής της αλήθειας παραμένει η μνήμη της Βασιλείας των Ουρανών στη γη.

(8:1-4)Σε αυτή την Βάση απευθύνονται οι σημερινές ασκήσεις. Εδώ ο νους σου είναι ενωμένος με το Νου του Θεού. Εδώ οι σκέψεις σου είναι ένα με τις δικές Του. Γι' αυτό το είδος άσκησης μόνο ένα πράγμα είναι απαραίτητο · προσέγγισέ την όπως θα προσέγγιζες ένα βωμό αφιερωμένο στον Ουρανό στον Θεό Πατέρα και στον Θεό Υιό.

Ο Ιησούς και πάλι μας προτρέπει να πάρουμε στα σοβαρά αυτά τα μαθήματα και να θυμηθούμε γιατί τα κάνουμε. Όμως, δεν θα τα πάρουμε στα σοβαρά αν δεν τα εφαρμόζουμε, γι' αυτό η επαγρύπνησή μας γίνεται τόσο σημαντική. Στο κείμενο, ο Ιησούς εξηγεί ότι οι βωμοί είναι η αφοσίωση:

... Και ο Ουρανός και η γη βρίσκονται μέσα σου, διότι το κάλεσμα και των δύο βρίσκεται μέσα στο νου σου. Η Φωνή του Θεού προέρχεται από τους δικούς σου βωμούς προς Εκείνον. Αυτοί οι βωμοί δεν είναι αντικείμενα· είναι η αφοσίωσή σου. Τώρα όμως έχεις αφοσιωθεί αλλού. Η διαφευγμένη αφοσίωσή σου, σου έχει δώσει δύο φωνές, και εσύ πρέπει να επιλέξεις ποιο βωμό θέλεις να υπηρετείς. Το κάλεσμα στο οποίο απαντάς τώρα υπόκειται σε αξιολόγηση επειδή είναι μία απόφαση. Η απόφαση είναι πολύ απλή. Παίρνεται με βάση ποιο κάλεσμα έχει περισσότερη αξία για σένα.(Κ-5.II.8:5-12)

Κι έτσι καθοδηγούμαστε να αναγνωρίσουμε *ποιο κάλεσμα έχει περισσότερη αξία για εμάς*. Είναι η εξάσκηση και η επαγρύπνησή μας που θα ενισχύσουν αυτό που *πραγματικά* θέλουμε.

(8:5-7) Γιατί τέτοιο είναι το μέρος που προσπαθείς να φτάσεις. Πιθανόν να μην μπορέσεις ακόμα να συνειδητοποιήσεις πόσο ψηλά προσπαθείς να πας. Όμως, ακόμα και με την μικρή κατανόηση που έχεις ήδη αποκτήσει, θα πρέπει να μπορείς να υπενθυμίζεις στον εαυτό σου ότι αυτό δεν είναι ένα αργόσχολο παιχνίδι, παρά είναι μια άσκηση αγιότητας και μια προσπάθεια να φτάσεις την Βασιλεία των Ουρανών.

Μας ζητείται για άλλη μία φορά να θυμόμαστε τη σημασία που έχουν αυτά τα μαθήματα για μας, που αποτελούν την πρακτική και ακριβή εφαρμογή των αρχών του κειμένου. Η ειλικρίνεια της επιθυμίας μας να επιστρέψουμε στην εστία μας θα αντικατοπτρίζεται με τη δέσμευσή μας σ' αυτή την συνεχιζόμενη εξάσκηση. Έτσι, ο Ιησούς λέει στην πρώτη πρόταση της παραγράφου 9:

(9:1) Στις πιο σύντομες περιόδους άσκησης για σήμερα, προσπάθησε να θυμηθείς πόσο σημαντικό είναι να κατανοήσεις την αγιότητα του νου που σκέφτεται μαζί με τον Θεό.

Θα πρέπει να είναι πλέον προφανές, μέσα από τη συνεχή έμφαση που δίνει, πόσο σημαντικά θεωρεί ο Ιησούς αυτά τα μαθήματα, και πόσο σημαντικά πρέπει να είναι για μας. Θα συζητήσουμε σύντομα ότι το πόσο σημαντικά είναι για μας μετράται από την προθυμία μας να εγκαταλείψουμε την ιδιαιτερότητα.

Το μάθημα κλείνει με την τελευταία έκκληση του Ιησού να επιλέξουμε *ενάντια* («να σταθούμε παράμερα») στις σκέψεις του εγώ μας, και *υπέρ* των δικών του υπενθυμίσεων των Σκέψεων που μοιραζόμαστε με τον Θεό:

(9:2-4) Αφιέρωσε ένα ή δύο λεπτά, καθώς επαναλαμβάνεις την σημερινή ιδέα κατά την διάρκεια της ημέρας, για να εκτιμήσεις την αγιότητα του νου σου. Στάσου παράμερα, για λίγο όμως, από όλες τις σκέψεις που είναι ανάξιες Αυτού του Οποίου είσαι ο οικοδεσπότης. Και ευχαρίστησέ Τον για τις σκέψεις που σκέφτεται μαζί σου.

Η ευγνωμοσύνη αποτελεί ένα σημαντικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και ένα θέμα, στο οποίο θα επιστρέφουμε συχνά. Το νόημα που έχει αυτή η ευγνωμοσύνη είναι ότι ο Θεός ουδέποτε έπαψε να είναι Αυτός ο Οποίος είναι, παρ' όλες τις παρανοϊκές προσπάθειές μας να Τον παρουσιάσουμε σαν κάτι άλλο.

ΜΑΘΗΜΑ 46

Ο Θεός είναι η Αγάπη με την οποία συγχωρώ.

Σ' αυτό το μάθημα αναφέρεται για πρώτη φορά το σημαντικό θέμα της συγχώρεσης.

(1:1-3) Ο Θεός δεν συγχωρεί διότι ποτέ δεν έχει καταδικάσει. Και πριν χρειαστεί η συγχώρεση, πρέπει να υπάρχει καταδίκη. Η συγχώρεση είναι η μεγάλη ανάγκη αυτού του κόσμου, διότι είναι ένας κόσμος ψευδαισθήσεων.

Όπως θα δούμε αργότερα, στον Ιησού «αρέσει» η πρώτη πρόταση τόσο πολύ, που την επαναλαμβάνει λέξη προς λέξη στο μάθημα της ανακεφαλαίωσης. Η συγχώρεση δεν έχει καμία

θέση στον Ουρανό, αλλά μόνο στο όνειρο που ξεκίνησε με την καταδικαστική σκέψη της αμαρτίας και που θα τελειώσει με την αναίρεση της αμαρτίας μέσα από τη συγχώρεση, την αντανάκλαση της αγάπης. «Πρέπει να υπάρχει καταδίκη πριν χρειαστεί η συγχώρεση», αυτό είναι που καθιστά τη συγχώρεση μια ψευδαισθηση, διότι διορθώνει αυτό που δεν συνέβη ποτέ. Δεδομένου ότι ο Θεός δεν αναγνωρίζει (επειδή δεν μπορεί) την ψευδαισθηση, δεν μπορεί να τη διορθώσει. Έτσι η συγχώρεση δεν χρειάζεται στον Ουρανό.

(1:4-5) Εκείνοι που συγχωρούν, λοιπόν, απελευθερώνονται από τις ψευδαισθήσεις, ενώ εκείνοι που παρακρατούν την συγχώρεση δεσμεύουν τον εαυτό τους σε αυτές. Όπως καταδικάζεις μόνο τον εαυτό σου, έτσι μόνο τον εαυτό σου συγχωρείς.

Ο Ιησούς κάνει σαφές ότι η συγχώρεση δεν έχει σχέση με τον οποιονδήποτε νομίζουμε πως βρίσκεται έξω από εμάς. Λαμβάνει χώρα στο πλαίσιο κάποιας σχέσης που έχουμε κάνει πραγματική, αλλά πρέπει ν' αναγνωρίσουμε πως αυτό το οποίο συγχωρούμε είναι μια προβολή της ενοχής που δεν θέλουμε, να μην πούμε της υπαιτιότητας για τη δική μας οδυνηρή κατάσταση. Τα μαθήματα 196-198, τα οποία θα μελετήσουμε πολύ αργότερα, επεκτείνονται σε αυτό το ουσιαστικό θέμα, όπως υποδηλώνουν οι τίτλοι τους:

Μόνο τον εαυτό μου γίνεται να σταυρώσω.

Μόνο την δική μου ευγνωμοσύνη γίνεται να κερδίσω.

Μόνο η δική μου κατάκριση με πληγώνει.

(2:1) Παρόλα αυτά ο Θεός δεν συγχωρεί, η Αγάπη Του ωστόσο, είναι η βάση της συγχώρεσης.

Μας υπενθυμίζεται εδώ ότι η συγχώρεση είναι μια πραγματική και ορθά νοούμενη σκέψη, που αντικατοπτρίζει την πραγματική σκέψη της αγάπης μέσα στο δικό μας Νου του Χριστού.

(2:2-3) Ο φόβος καταδικάζει και η αγάπη συγχωρεί. Επομένως η συγχώρεση ακυρώνει ό,τι παράγει ο φόβος, επιστρέφοντας το νου στην επίγνωση του Θεού.

Ο ορθός νους ή η συγχώρεση, αναιρούν τον εσφαλμένο νου του φόβου και του μίσους. Όταν ο ορθός νους αναιρεί τον εσφαλμένο νου, τότε και οι δύο εξαφανίζονται και το μόνο που απομένει είναι η επίγνωση του Θεού. Για άλλη μια φορά, θα πρέπει να θυμηθούμε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν διδάσκουν την αλήθεια, αλλά την *αναίρεση* των απατηλών εμποδίων για την αλήθεια - μια διαδικασία που επιτρέπει τη θύμηση του Θεού να ανατείλει στους κοιμισμένους νόες μας, που μας ξυπνά επιτέλους από τον εφιαλτικό κόσμο της ενοχής και του φόβου του εγώ.

(2:4-5) Γι' αυτό το λόγο, η συγχώρεση μπορεί πραγματικά να ονομαστεί σωτηρία. Είναι το μέσον με το οποίο εξαφανίζονται οι ψευδαισθήσεις.

Η σωτηρία έχει επομένως ένα διαφορετικό νόημα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αντί να είναι το σχέδιο του Θεού που μας σώζει από την πολύ πραγματική μας πίστη στην αμαρτία, γίνεται τώρα η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για τη συγχώρεση της *πίστης* μας στην αμαρτία. Είναι η απλή αλλαγή του νου από τη ψευδαισθηση του διαχωρισμού στην αλήθεια της Επανόρθωσης.

(3) Οι σημερινές ασκήσεις απαιτούν τουλάχιστον τρεις πλήρεις πεντάλεπτες περιόδους πρακτικής, και όσο το δυνατόν πιο πολλές σύντομες. Αρχίζε τις πιο μεγάλες περιόδους επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα στον εαυτό σου, ως συνήθως. Κλείσε τα μάτια σου καθώς το κάνεις, και πέρασε ένα λεπτό ή δύο ερευνώντας το νου σου για εκείνους που δεν έχεις συγχωρέσει. Δεν έχει σημασία «πόσο» δεν τους έχεις συγχωρέσει. Είτε τους έχεις συγχωρέσει ολοκληρωτικά, ή καθόλου.

Αυτή είναι μία έκφραση της ιδέας *ή όλοι ή κανένας* μέσα στο όνειρο, αυτό που νωρίτερα περιγράψαμε ως Επίπεδο Ένα. Από την εμπειρία μας, δεν συγχωρούμε ολοκληρωτικά · συγχωρούμε λίγο εδώ και λίγο εκεί · συγχωρούμε αυτό το άτομο, αλλά όχι το άλλο. Αυτό το απόσπασμα μας λέει ωστόσο, ότι αν συγχωρούμε έτσι, δεν έχουμε ολοκληρώσει ακόμα τη συγχώρεση. Η συγχώρεση πρέπει να είναι ολοκληρωτική, αλλιώς δεν είναι πραγματική. Η ιδέα, *ή όλοι ή κανένας*, εκφράζεται επίσης και στην ακόλουθη δήλωση στα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: «Αυτά τα μαθήματα θα τα πιστέψετε ή ολοκληρωτικά ή καθόλου» (Κ-22.ΙΙ.7: 4).

(4) Αν κάνεις τις ασκήσεις καλά δεν θα έχεις δυσκολία να βρεις κάμποσους ανθρώπους που δεν έχεις συγχωρέσει. Ένας ασφαλής κανόνας είναι ότι όποιον δεν συμπαθείς είναι κατάλληλο αντικείμενο εφαρμογής των ασκήσεων. Ανάφερε έναν - έναν με το όνομά του, και πες:

Ο Θεός είναι η Αγάπη με την οποία σε συγχωρώ (όνομα)

Αυτή είναι η πρώτη από τις πολλές ασκήσεις στην οποία ο Ιησούς μας ζητά να εντοπίσουμε τους ανθρώπους που έχουμε επιλέξει να μην συγχωρέσουμε. Ο ίδιος μας διαβεβαιώνει ότι δεν θα έχουμε κανένα πρόβλημα να εντοπίσουμε αυτά τα αντικείμενα του ιδιαίτερου μίσους μας. Αργότερα θα μας καθοδηγήσει ευγενικά να επεκτείνουμε αυτή την κατηγορία συμπεριλαμβάνοντας και αυτούς που πιστεύουμε ότι αγαπάμε. Μια σημαντική διδασκαλία στο κείμενο είναι ότι η ιδιαίτερη αγάπη και το ιδιαίτερο μίσος είναι το ίδιο, και δεν είναι παρά διαφορετικές *μορφές* του ίδιου βασικού *περιεχόμενου* του διαχωρισμού. Επομένως, πρέπει να τους συγχωρέσουμε *όλους*, αφού όλοι - φίλοι ή εχθροί - γίνονται αντιληπτοί ως διαχωρισμένοι από εμάς.

(5:1) Ο σκοπός της πρώτης φάσης των σημερινών ασκήσεων είναι να σε βάλει σε μια θέση για να συγχωρέσεις τον εαυτό σου.

Το ζητούμενο στα Μαθήματα είναι «να συγχωρέσεις τον εαυτό σου». Νομίζω ότι συγχωρώ κάποιον έξω από μένα, αλλά αυτόν που πραγματικά συγχωρώ είναι ο εαυτός μου. Και πάλι, είναι περιττό να πούμε, πως αυτή η σκέψη είναι το κεντρικό θέμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αυτή εκφράζει τη δυναμική της προβολής, κατά την οποία επιζητούμε να τοποθετήσουμε στους άλλους την ενοχή που δεν μπορούμε να αποδεχθούμε μέσα μας. Από τη στιγμή που έχουμε προβάλλει την ενοχή, δεν έχουμε καμία περαιτέρω επίγνωση της συνεχιζόμενης παρουσίας της στο νου μας, της οποίας όλες οι προθέσεις και οι σκοποί έχουν ξεχαστεί κάτω από την *διπλή ασπίδα της λήθης* (Εργ.136.6: 2) - την πίστη στην ενοχή μέσα σε μας (*στο νου*) και στους άλλους (*στο σώμα*). Μόνο μέσω της αναγνώρισης ότι δεν συγχωρούμε κάποιον άλλον μπορούμε να οδηγηθούμε στο ότι δεν συγχωρούμε τους εαυτούς μας, και πέρα από αυτό στην Επανόρθωση που μας οδηγεί πίσω στην Αγάπη που δεν αφήσαμε ποτέ πραγματικά.

Στις επόμενες γραμμές παρουσιάζονται διάφορες προτάσεις που προτείνονται για την εξάσκησή μας αυτή την ημέρα. Όμως, δεν θα πρέπει να εκληφθούν ως *δηλώσεις* της πρακτικής πολλών μαθητών της Νέας Εποχής. Αυτό που εννοώ είναι ότι δηλώσεις όπως αυτές δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται για να καλύπτουν το εγωικό σύστημα σκέψης της αρνητικότητας και του μίσους, αλλά πρέπει να θεωρούνται ως σύμβολα της ορθά νοούμενης διόρθωσης, *στην οποία* φέρνουμε τις εγωικές σκέψεις:

(5:2–6:7) Αφού έχεις εφαρμόσει την ιδέα σε όλους όσους έρχονται στο νου σου, πες στον εαυτό σου:

Ο Θεός είναι η Αγάπη με την οποία συγχωρώ τον εαυτό μου.

Μετά αφιέρωσε το υπόλοιπο της περιόδου άσκησης προσθέτοντας σχετικές ιδέες όπως:

Ο Θεός είναι η Αγάπη με την οποία αγαπώ τον εαυτό μου.

Ο Θεός είναι η Αγάπη με την οποία είμαι ευλογημένος.

Η μορφή εφαρμογής μπορεί να ποικίλει κατά πολύ, αλλά δεν θα πρέπει να χάσεις από την προσοχή σου την κεντρική ιδέα.

Για παράδειγμα, μπορείς να πεις:

Δεν γίνεται να είμαι ένοχος διότι είμαι Υιός του Θεού.

Έχω ήδη συγχωρεθεί.

Κανένας φόβος δεν είναι δυνατόν να υπάρξει σε ένα αγαπημένο νου του Θεού.

Δεν υπάρχει ανάγκη για επίθεση διότι η αγάπη με έχει συγχωρέσει.

Η περίοδος άσκησης, θα πρέπει, ωστόσο, να τελειώνει με την επανάληψη της σημερινής ιδέας στην αρχική της μορφή.

Αν κάνουμε αυτές τις ασκήσεις σωστά, θα είμαστε όλο και περισσότερο σε θέση να επισημάνουμε τις δικές μας εγωικές σκέψεις του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας και να τις φέρουμε γρήγορα στην αγάπη που αγκαλιάζει την Υιότητα ως μία, και τη ίδια στιγμή αναιρεί τις σκέψεις μας που αφορούν την ενοχή, το φόβο και την επίθεση. Αυτή η ιδέα επαναλαμβάνεται στην τελευταία παράγραφο του μαθήματος, όπου ο Ιησούς δίνει έμφαση στο να χρησιμοποιούμε την ιδέα της ημέρας, καθώς και τις παραλλαγές της, κάθε φορά που μπαίνουμε σε πειρασμό να επιλέξουμε το εγώ αντί το Άγιο Πνεύμα:

(7) Οι συντομότερες περίοδοι πρακτικής μπορούν να αποτελούνται είτε από μια επανάληψη της σημερινής ιδέας στην αρχική της ή σε κάποια σχετική μορφή, όπως προτιμάς. Βεβαιώσου, όμως, πως κάνεις και συγκεκριμένες εφαρμογές αν χρειαστεί. Θα χρειαστούν κάθε στιγμή κατά την διάρκεια της ημέρας που μπορεί να αντιληφθείς οποιαδήποτε αρνητικά συναισθήματα προς οποιονδήποτε, παρόντα ή όχι. Σε αυτή την περίπτωση, πες του σιωπηλά:

Ο Θεός είναι η Αγάπη με την οποία σε συγχωρώ.

Ο Ιησούς μας ζητά γι' ακόμη μια φορά, να έχουμε επίγνωση κάθε είδους αρνητικής αντίδρασης, μεγάλης ή μικρής, και στη συνέχεια να φέρουμε αυτές τις αντιδράσεις στις προτεινόμενες σκέψεις της ημέρας. Με αυτόν τον τρόπο το φως του θα λάμψει, απομακρύνοντας το σκοτάδι μέσα στο οποίο είχαμε προσπαθήσει να κρυφτούμε. Αυτή η διαδικασία απαιτεί μεγάλη επαγρύπνηση και επιμέλεια, δεδομένου ότι συνεχώς επιδιώκουμε να εξασκούμε την άγια στιγμή (Κ-15.IV). Μου θυμίζει το περιβόητο ανέκδοτο: Ένας Νεοϋορκέζος που είχε χαθεί, ρωτάει κάποιον πώς να πάει στο Carnegie Hall, τη θρυλική αίθουσα συναυλιών. Η απάντηση είναι: *Εξάσκηση, εξάσκηση, εξάσκηση!*

ΜΑΘΗΜΑ 47

Ο Θεός είναι η δύναμη την οποία εμπιστεύομαι.

Αυτή η ιδέα εισάγει άλλη μια σημαντική διδασκαλία που είναι κεντρικής σημασίας στο κείμενο: την αντίθεση ανάμεσα στην αδυναμία μας και τη δύναμη του Χριστού μέσα μας, ή την αντίθεση

ανάμεσα στην απατηλή δύναμη του εγώ και την αληθινή δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Όπως διαβάζουμε προς το τέλος του κειμένου:

... Πάντοτε επιλέγεις ανάμεσα στην αδυναμία σου και στην δύναμη του Χριστού μέσα σου. Και αυτό που επιλέγεις είναι αυτό που νομίζεις ότι είναι πραγματικό. Απλά με το να μην χρησιμοποιείς ποτέ την αδυναμία να κατευθύνει τις πράξεις σου, δεν θα της δίνεις καμία δύναμη. Και το φως του Χριστού μέσα σου, αναλαμβάνει τη φροντίδα σε ό,τι κάνεις. Διότι έχεις φέρει την αδυναμία σου σε Αυτόν, και Αυτός σου έχει δώσει την δύναμή Του στην θέση της. (Κ-31.VIII.2:3-7)

Αυτό το μάθημα εισάγει έντεχνα το θέμα των ιδιαίτερων σχέσεων, το οποίο οδηγεί να εμπιστευθούμε κάποιον ή κάτι έξω από μας για να αντιμετωπίσουμε τη νηπιότητα μας, ή απλώς να μας κάνει να νιώσουμε καλά. Αυτό σημαίνει ότι υποκαθιστούμε με κάποιο αντικείμενο, ουσία, ή σχέση, την Αγάπη του Θεού, δίνοντας εξουσία (ή δύναμη) σε αυτά τα ιδιαίτερα αντικείμενα για να μας φέρουν ευχαρίστηση ή να ανακουφίσουν τον πόνο μας. Το να επιλέξουμε την ιδιαιτερότητα είναι το να υποκαταστήσουμε την δύναμη με την αδυναμία.

(1:1) Αν θέτεις την εμπιστοσύνη σου στην δική σου δύναμη, έχεις κάθε λόγο να αγωνιάς, ν' ανησυχείς και να φοβάσαι.

Το να θέσουμε την εμπιστοσύνη στη δική μας δύναμη, σημαίνει ότι έχουμε κάνει πραγματικό το εγωϊκό σύστημα σκέψης. Όταν γίνεται αυτό, αισθανόμαστε ένοχοι. Η ενοχή θα προβληθεί και αναπόφευκτα θα φοβόμαστε την τιμωρία, η οποία πιστεύουμε ότι έρχεται έξω από μας. Επομένως, έχουμε ξεχάσει, ότι η τιμωρία που πιστεύουμε ότι πρόκειται να έρθει, είναι μια φυσική έκφραση (στην πραγματικότητα μια αφύσικη έκφραση) της ενοχής που νιώθουμε μέσα στο νου μας. Μπορείτε να δείτε παρεμπιπτόντως, πόσο συχνά εξετάζεται σ' αυτά τα μαθήματα η δυναμική της προβολής.

(1:2) Τι μπορείς να προβλέψεις ή να ελέγξεις;

Όλοι σ' αυτόν τον κόσμο έχουν προβλήματα ελέγχου. Πάντα προσπαθούμε να προβλέψουμε τι θα μπορούσε να συμβεί για να μπορέσουμε να έχουμε τον έλεγχο, σκεπτόμενοι με προνοητικότητα: Αν κάνω αυτό κι αυτό, ποιο θα είναι το αποτέλεσμα; Αυτό είναι υποχρεωτικό αν θέλουμε να επιβιώσουμε ως εγώ. Πρέπει να έχουμε τον έλεγχο. Αν όχι, θα τον έχει ο Ιησούς, πράγμα που σημαίνει ότι η ιδιαίτερη ταυτότητά μας θα χαθεί. Η ανάγκη μας να τον αποκλείσουμε, εκφράζεται με την ανάγκη να ελέγχουμε ό,τι συμβαίνει γύρω μας, όπως ένα μικρό αγόρι από την Ολλανδία που έβαλε το δάχτυλό του στο ανάχωμα, για να αποτρέψει μια καταστροφική πλημμύρα που θα κατέστρεφε το χωριό του. Αυτός είναι ο φόβος μας: αν το δάχτυλό μας γλιστρήσει, τα νερά της Αγάπης του Θεού θα τρέξουν μέσα από την αμυντική μας δομή και θα πλημμυρίσουν το εγώ μας, οδηγώντας το στην ανυπαρξία. Τοποθετούμε, λοιπόν, τα δάχτυλα της ιδιαιτερότητας και του μίσους μας σταθερά στους τοίχους των νόων μας, διασφαλίζοντας ότι κανένα ορθά νοούμενο νερό συγχώρεσης δεν θα διέλθει και θα μας καθαρίσει.

(1:3) Τι υπάρχει μέσα σου στο οποίο μπορείς να βασιστείς;

Λογαριάζουμε ότι είναι πάρα πολλά! Είμαστε βέβαιοι ότι αν δεν σώσουμε εμείς τους εαυτούς μας, είμαστε καταδικασμένοι. Ανέφερα προηγουμένως ότι έχουμε φτιάξει τη ζωή μας με τέτοιο τρόπο, ώστε εκ προοιμίου είμαστε πεπεισμένοι ότι δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε κανέναν · κανείς δεν είναι αξιόπιστος, κι επομένως ο μόνος που θα μπορούσε να μας σώσει είναι ο εαυτός μας. Και πάλι, είμαστε απολύτως βέβαιοι ότι έχουμε δίκιο. Ωστόσο, δεν συνειδητοποιούμε την υποβόσκουσα σκέψη που στηρίζει αυτή την άμυνα: εγώ έχω γράψει το σενάριο της ζωής μου έτσι ώστε να

αποδείξει ότι είμαι μόνος στο σύμπαν, γι' αυτό καλύτερα να φροντίσω εγώ τον εαυτό μου, διότι κανείς άλλος δεν θα το κάνει!Θυμόμαστε αυτή την πολύ σημαντική φράση από το κείμενο:

Το μυστικό της σωτηρίας είναι μόνο αυτό: ότι το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. (Κ-27.VIII.10:1)

Θέλουμε να είμαστε μόνοι μας, διότι αυτό επαληθεύει το ότι ζούμε εντελώς μόνοι - χωρίς να εμπιστευόμαστε κανέναν - κι έτσι ενισχύουμε την αρχή μας ότι είμαστε εντελώς μόνοι, πλήρως διαχωρισμένοι από τον Δημιουργό μας και την Πηγή μας.

(1:4)Τι είναι αυτό που θα σου έδινε την δυνατότητα να είσαι γνώστης όλων των όψεων κάποιου προβλήματος, και να το λύσεις με ένα τέτοιο τρόπο που μόνο καλό θα μπορούσε να προκύψει;

Αυτή η ιδέα εκφράζεται πιο ολοκληρωμένα στο κείμενο και στο εγχειρίδιο: Το Άγιο Πνεύμα, και όχι ο εαυτός μας, είναι το μόνο που μπορεί να κρίνει σωστά. Ως παράδειγμαδιαβάζουμε:

Είναι αναγκαίο ο δάσκαλος του Θεού να συνειδητοποιήσει, όχι ότι δεν πρέπει να κρίνει, αλλά ότι δεν μπορεί... Ο στόχος των μαθημάτων μας, αντίθετα με τον στόχο της μάθησης αυτού του κόσμου, είναι η αναγνώριση ότι η κρίση με την συνήθη έννοια είναι αδύνατη... Για να κρίνει κάποιος σωστά, θα πρέπει να γνωρίζει πλήρως μια ασύλληπτα μεγάλη σειρά από πράγματα από το παρελθόν, το παρόν και από το μέλλον. Θα πρέπει να αναγνωρίσει προκαταβολικά τα αποτελέσματα της κρίσης του σε όλους και σε όλα όσα έχουν οποιαδήποτε σχέση με αυτήν. Και θα πρέπει να είναι σίγουρος ότι δεν υπάρχει καμιά παραμόρφωση στην αντίληψή του, έτσι ώστε η κρίση του να είναι απόλυτα δίκαιη για όσους εμπλέκονται τώρα, αλλά και στο μέλλον. Ποιος είναι σε θέση να κάνει κάτι τέτοιο; Ποιος είναι αυτός που θα μπορούσε να ισχυριστεί κάτι τέτοιο για τον εαυτό του, παρά μόνο στις πιο μεγαλεπήβολες φαντασιώσεις του;... Κάνε, λοιπόν, μία μόνο κρίση. Αυτή: Υπάρχει Κάποιος μαζί σου του Οποίου η κρίση είναι τέλεια. Αυτός γνωρίζει πραγματικά όλα τα γεγονότα · του παρελθόντος, του παρόντος και τα μελλοντικά. Αυτός γνωρίζει πραγματικά όλες τις επιδράσεις της κρίσης Του στους πάντες και στα πάντα που εμπλέκονται σ' αυτήν. Και Αυτός είναι απόλυτα δίκαιος με τους πάντες, διότι δεν υπάρχει καμία παραμόρφωση στην αντίληψή Του. (Εγχ-10.2:1· 3:1, 3-7· 4:6-10)

Είναι απλά η αλαζονεία μας ως εγώ που μας κάνει να πιστεύουμε ότι ενδεχομένως θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε την αληθινή φύση του κάθε προβλήματος, για να μην πούμε τη λύση του. Αυτή η αλαζονεία έχει διασφαλίσει ότι κανένα πρόβλημα καθ' όλη τη διάρκεια των χιλιετιών - ατομικό ή συλλογικό - δεν έχει επιλυθεί ποτέ πραγματικά. Έτσι προχωράμε μέρα με τημέρα, χρόνο με το χρόνο, αιώνα με τον αιώνα, ξαναζώντας τις ίδιες οδυνηρές εμπειρίες ξανά και ξανά, χωρίς ανάπαυλααπό τον τρόπο ότι κάνουμε λάθος και ότι είμαστε διαχωρισμένοι:

Κάθε μέρα, και κάθε λεπτό της ημέρας, και κάθε στιγμή που κάθε λεπτό περιλαμβάνει, ξαναζείς την μόνη στιγμή κατά την οποία η ώρα του τρόμου πήρε την θέση της αγάπης. (Κ-26.V.13:1)

(1:5) Τι υπάρχει μέσα σε σένα που σου δίνει την αναγνώριση της σωστής λύσης, και της εγγύησης ότι θα επιτευχθεί;

Αυτό σίγουρα δεν είμαστε εμείς, ο εσφαλμένα νοούμενος εαυτός μας, αλλά είναι σίγουρα ο ορθά νοούμενος εαυτός μας, όταν επιλέγουμε να ταυτιστούμε με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα.

(2) Από μόνος σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα από αυτά τα πράγματα. Το να πιστεύεις ότι μπορείς, σημαίνει ότι θέτεις την εμπιστοσύνη σου εκεί όπου η εμπιστοσύνη είναι αθέμιτη, και δικαιώνεις τον φόβο, την ανησυχία, την κατάθλιψη, τον θυμό και την λύπη. Ποιος μπορεί να θέσει την πίστη του στην αδυναμία και να νιώθει ασφαλής; Όμως ποιος γίνεται να θέσει την πίστη του στην δύναμη και να νιώθει αδύναμος;

Αυτή είναι η ζωή όλων μας. Είμαστε φοβισμένοι, ανήσυχοι, στεναχωρημένοι, θυμωμένοι και λυπημένοι. Αν δεν είμαστε, δεν δίνουμε προσοχή στην κατάσταση της ζωής μας, το οποίο αποδεικνύει ότι έχουμε δίκιο να πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι ένα εχθρικό, απειλητικό, και μοναχικό μέρος, γεμάτος από εκείνους που δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε. Νιώθουμε ότι είμαστε δικαιολογημένοι να σκεφτόμαστε ότι γι' αυτό αισθανόμαστε τόσο απάισια, διότι αγνοούμε ότι η πηγή αυτών των σκέψεων και των συναισθημάτων είναι γιατί αποφασίσαμε να εμπιστευθούμε τον δάσκαλο της αδυναμίας, και όχι το Έναν της δύναμης.

(3)Ο Θεός είναι η ασφάλεια σου σε κάθε περίπτωση. Η Φωνή Του μιλά εκ μέρους Του σε όλες τις καταστάσεις και σε κάθε πλευρά κάθε κατάστασης, λέγοντάς σου ακριβώς τι να κάνεις για να επικαλεστείς την δύναμή Του και την προστασία Του. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις διότι ο Θεός δεν έχει εξαιρέσεις. Και η Φωνή που μιλά εκ μέρους Του σκέφτεται όπως και Αυτός.

Αποσπάσματα όπως αυτό, και υπάρχουν πολλά στο βιβλίο εργασιών, το κάνουν να ακούγεται σαν το Άγιο Πνεύμα να είναι μαζί σας για να σας λέει ακριβώς τι πρέπει να κάνετε. Από μια άποψη αυτό είναι αλήθεια, αλλά το σημείο της εστίασης δεν είναι ποτέ πραγματικά σε αυτό που κάνετε, γιατί αυτό είναι ασήμαντο. Αντίθετα, ο Ιησούς δίνει έμφαση στο πώς σκέφτεστε γι' αυτό που κάνετε. Εκεί ακριβώς εμφανίζεται το Άγιο Πνεύμα. Αν ενωθείτε με την Αγάπη Του - που σημαίνει ότι αφήνετε τα εμπόδια που σας κρατούσαν διαχωρισμένους από Αυτόν - οτιδήποτε κάνετε και λέτε θα προέρχεται από την αγάπη. Αυτό σημαίνει να καθοδηγείστε από το Άγιο Πνεύμα. Δεν είναι ότι σας λέει τι να κάνετε συγκεκριμένα ή τι να μην κάνετε. Όταν ο νους σας είναι ευθυγραμμισμένος με τον Δικό Του, όλα όσα προέρχονται από αυτό το νου πρέπει να είναι Δικά Του, επειδή το σώμα μας δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια προβολή ή επέκταση αυτού που υπάρχει μέσα στους νόες μας. Όταν οι νόες μας ενώνονται με το Άγιο Πνεύμα, και πάλι, οτιδήποτε κάνουμε θα είναι μια έκφραση αγάπης. Μπορεί να νιώθουμε ότι αυτό μας το είπε ο Ιησούς ή το άλλο μας το είπε το Άγιο Πνεύμα. Στην πραγματικότητα όμως, απλώς έχουμε ενωθεί με την αφηρημένη αγάπη στους νόες μας, και η αγάπη αυτή γίνεται η πηγή των δικών μας συγκεκριμένων σκέψεων και συμπεριφοράς.

Το Τραγούδι της Προσευχής θίγει ιδιαίτερα το θέμα του να κινηθούμε πέρα από την ανάγκη μας για συγκεκριμένα πράγματα, και μάλιστα να ζητάμε από το Θεό ή το Άγιο Πνεύμα να ικανοποιούν τα εξειδικευμένα αιτήματά μας. Πράγματι, ένα από τα σημεία όπου δίνεται η μεγαλύτερη έμφαση σε αυτό το σημαντικό σύγγραμμα, είναι να μάθουν οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* να ζητούν βοήθεια μόνο για την άρση των εμποδίων στο να ακούσουν την μη-συγκεκριμένη Φωνή της αγάπης. Μόλις τα εγώ μας παραμεριστούν, αυτόματα *γνωρίζουμε* τι να κάνουμε ή τι να πούμε.

Αυτά λοιπόν μας διδάσκει ο Ιησούς στις αρχικές σελίδες αυτού του μικρού βιβλίου:

Το μυστικό της σωστής προσευχής είναι να ξεχάσεις τα πράγματα που νομίζεις πως χρειάζεσαι. Το να ζητάς κάτι συγκεκριμένο είναι το ίδιο σαν να κοιτάς την αμαρτία και μετά να την συγχωρείς. Ακόμα, με τον ίδιο τρόπο, στην προσευχή παραβλέπεις της εξειδικευμένες ανάγκες σου έτσι όπως τις βλέπεις, και τις αναθέτεις στα Χέρια του Θεού. Εκεί γίνονται τα δώρα σου σ' Αυτόν, διότι Του λένε ότι δεν επιθυμείς να έχεις άλλους θεούς εκτός από Αυτόν· ούτε Αγάπη άλλη εκτός από την δική Του. Ποια άλλη, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η απάντησή Του από την επιστροφή Του στην μνήμη σου; Μπορείς αυτό να το ανταλλάξεις για μια ασήμαντη συμβουλή για ένα πρόβλημα που διαρκεί μόνο μια στιγμή; Ο Θεός απαντά μόνο για την αιωνιότητα. Αλλά και όλες οι μικρές απαντήσεις περιέχονται μέσα σε αυτό. (Τρ.- 1.1.4).

Αυτή η σημαντική διδασκαλία επισημάνθηκε σε ένα προσωπικό μήνυμα προς τη Helen, διορθώνοντας την τάση που είχε να ζητά ποιες συγκεκριμένες λέξεις να πει σε άτομα σε δύσκολη θέση. Εδώ είναι αυτό που είπε ο Ιησούς στη γραφέα των κειμένων του:

Να θυμάσαι ότι δεν χρειάζεσαι τίποτα άλλο, μόνο ότι έχεις μια ατελείωτη αποθήκη από δώρα γεμάτα αγάπη για να δίνεις. Όμως δίδαξε αυτό το μάθημα μόνο στον εαυτό σου. Ο αδελφός σου δεν θα το μάθει από τα λόγια σου ή από τις κρίσεις που έχεις θέσει επάνω του. Δεν χρειάζεται καν να πεις κάποια λέξη σ' αυτόν. Δεν γίνεται να ζητάς, «Τι μπορώ να πω σ' αυτόν;» και να ακούσεις την απάντηση του Θεού. Αντίθετα ζήτησε, «Βοήθησέ με να δω αυτόν τον αδελφό μέσα από τα μάτια της αλήθειας και όχι της κρίσης,» και η βοήθεια του Θεού και όλων των αγγέλων Του θα έρθει. (*Absence from Felicity: The Story of Helen Schucman and Her Scribing of A Course in Miracles*, σ. 381).

Θα επιστρέφουμε ξανά και ξανά σε αυτό το ουσιώδες σημείο, γιατί δείχνει το δρόμο πέρα από την πνευματική ιδιαιτερότητα του εγώ, μια από τις μεγαλύτερες άμυνες ενάντια στις πνευματικές αλήθειες των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και πολλών άλλων πνευματικών δρόμων.

(4:1) Σήμερα θα προσπαθήσουμε να προσπεράσουμε την δική σου αδυναμία και να φτάσουμε στην Πηγή της αληθινής δύναμης.

Αυτό θυμίζει το Μάθημα 44, όπου ο Ιησούς μας βοήθησε να βυθιστούμε μέσα στο νου μας, προσπερνώντας τις ψευδαισθήσεις του εγώ για να φτάσουμε την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος.

(4:2-5) Τέσσερις πεντάλεπτες περίοδοι άσκησης χρειάζονται σήμερα, και σου συνιστούμε και μεγαλύτερες και συχνότερες. Κλείσε τα μάτια σου και άρχισε, όπως συνήθως, επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα. Έπειτα πέρασε ένα ή δύο λεπτά ερευνώντας για καταστάσεις στην ζωή σου τις οποίες έχεις επενδύσει με φόβο, αποπέμποντας την κάθε μία λέγοντας στον εαυτό σου:

Ο Θεός είναι η δύναμη την οποία εμπιστεύομαι.

Και πάλι η διαδικασία είναι αυτή. Ο τρόπος για να φτάσετε την πραγματική σας δύναμη είναι να ξεπεράσετε την αδυναμία σας μέσα από την επίγνωση των εγωικών σας σκέψεων. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δίνεται τόσο μεγάλη έμφαση στην αναζήτηση του νου σ' αυτά τα μαθήματα. Δεν μπορείτε να ξεπεράσετε το σκοτάδι μέχρι να συνειδητοποιήσετε πρώτα ότι *υπάρχει* σκοτάδι. Θα πρέπει να δείτε ότι έχετε επενδύσει στο εγώ σας ώστε να είναι ζωντανό και υγιές, και στη συνέχεια να φέρετε αυτή την επένδυση στην αδυναμία, στην δύναμη του Θεού μέσα σας.

(5) Τώρα προσπάθησε να γλιστρήσεις πέρα από όλες τις έγνοιες που έχουν σχέση με την αίσθηση ότι είσαι ανεπαρκής. Είναι προφανές ότι όποια κατάσταση σου προκαλεί έγνοια σχετίζεται με συναισθήματα ανεπάρκειας, ειδικά θα πιστεύεις ότι μπορείς να διαχειριστείς την κατάσταση με επιτυχία. Δεν κερδίζεις αυτοπεποίθηση με το να δείχνεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Αλλά η δύναμη του Θεού μέσα σου είναι επιτυχής σε όλα τα πράγματα.

Ακόμα μια φορά μας ζητείται από τον Ιησού να στραφούμε στη δύναμη που μας προσφέρει ο Θεός, μακριά από την αδυναμία και την ανεπάρκεια του εγωικού συστήματος σκέψης. Αυτός είναι ο λόγος που μας προτρέπει στο κείμενο:

... Παρατήρησε τώρα από την θέση του δασκάλου του εαυτού σου... γιατί δε διδάχτηκες σωστά. (Κ-12.V.8:3 · Κ-28.I.7:1)

(6) Η αναγνώριση της δικής σου αδυναμίας είναι ένα αναγκαίο βήμα προς την διόρθωση των σφαλμάτων σου, αλλά από μόνο του δεν επαρκεί καθόλου για να σου χαρίσει την αυτοπεποίθηση που χρειάζεσαι, και δικαιούσαι. Πρέπει να αποκτήσεις μια επίγνωση ότι η εμπιστοσύνη στην αληθινή σου δύναμη είναι απόλυτα δικαιολογημένη από κάθε άποψη και σε κάθε περίπτωση.

Η δομή που υπάρχει εδώ είναι αντιπροσωπευτική των περισσότερων ενοτήτων του κειμένου: πρώτα καταλαβαίνετε την πλευρά του εγώ · μετά την απάντηση του Αγίου Πνεύματος. Σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων Ιησούς μας λέει με σαφήνεια πόσο σημαντικό είναι να κοιτάζουμε το εγώ μας. Εδώ λέει ότι πρέπει να εξετάσουμε την αδυναμία μας, η οποία προέρχεται από το γεγονός ότι ταυτιζόμαστε με το εγώ. Ωστόσο, ο Ιησούς διδάσκει επίσης ότι υπάρχει η παρουσία της αγάπης, της δύναμης και της αλήθειας μέσα μας, που είναι η βάση της αναζήτησής μας. Συνειδητοποιούμε ότι ο τρόπος για να ταυτιστούμε με την αλήθεια και να βρούμε την πραγματική ευτυχία και ειρήνη είναι κοιτάζοντας το σκοτάδι μας με την εκδήλωση αυτής της αλήθειας - τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα - δίπλα μας. Υπενθυμίζουμε αυτό το θαυμάσιο απόσπασμα από το κείμενο, που παρατίθεται εδώ πληρέστερα από ότι προηγουμένως:

Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ψευδαισθήσεις εκτός κι αν τις κοιτάξει, διότι το να μην τις κοιτάξει είναι ο τρόπος που προστατεύονται. Δεν υπάρχει ανάγκη να αποφεύγεις τις ψευδαισθήσεις τρομοκρατημένος, διότι δεν μπορεί να είναι επικίνδυνες. Είμαστε έτοιμοι να κοιτάζουμε από πιο κοντά το σύστημα σκέψης του εγώ διότι μαζί έχουμε το φως που θα το διασκορπίσει, κι εφόσον συνειδητοποιείς ότι δεν το θέλεις, πρέπει να είσαι έτοιμος. Ας είμαστε πολύ ήρεμοι κάνοντας το αυτό, γιατί απλά αναζητούμε με ειλικρίνεια την αλήθεια. Οι «δυναμικές» του εγώ θα είναι το μάθημά μας για λίγο, διότι πρέπει να κοιτάζουμε πρώτα αυτό για να μπορέσεις μετά να δεις πιο πέρα από αυτό, εφόσον εσύ το έκανες αληθινό. Θα καταργήσουμε αυτό το σφάλμα ήσυχα μαζί, κι έπειτα θα κοιτάζουμε πέρα από αυτό προς την αλήθεια.

Τι άλλο είναι η θεραπεία εκτός από την απομάκρυνση όλων όσων στέκουν στον δρόμο της γνώσης; Και πώς αλλιώς μπορεί κάποιος να διασκορπίσει τις ψευδαισθήσεις εκτός από να τις δει κατάματα, χωρίς να τις προστατεύει; Μην φοβάσαι, λοιπόν, γιατί αυτό που θα κοιτάξεις είναι η πηγή του φόβου, κι αρχίζεις να μαθαίνεις ότι ο φόβος δεν είναι πραγματικός... Μην φοβάσαι, λοιπόν... να κοιτάξεις τον φόβο, διότι αυτός δεν μπορεί να γίνει ορατός. Η διαύγεια διαλύει την σύγχυση εξ ορισμού, και όταν κοιτάξεις το σκοτάδι μέσα από το φως το εξαφανίζεις. (Κ-11. V.1:1-2:3,8-9)

Έτσι μας δίνονται και οι δύο πλευρές του διαιρεμένου νου: η αλήθεια μέσα μας, καθώς και οδηγίες για το ταξίδι προς αυτή την αλήθεια, το οποίο ενέχει το να δούμε την αδυναμία του εγώ.

Κι ένα ακόμα σημείο: Το να κοιτάζουμε το εγώ δεν είναι αρκετό, αν δεν προχωρήσουμε πέρα απ' αυτό στη δύναμη του Χριστού. Το μισό μάθημα δεν είναι ολοκληρωμένο. Αυτή η σκέψη είναι παρόμοια με το απόσπασμα του κειμένου για την θεραπεία που αφορά στο νου, όχι στο σώμα· το θέμα δεν είναι η απομάκρυνση των φυσικών συμπτωμάτων:

... Ωστόσο το μισό μάθημα δεν θα διδάξει το ολόκληρο. Το θαύμα είναι άχρηστο αν μάθεις μόνο ότι το σώμα μπορεί να θεραπευτεί, γιατί δεν είναι αυτό το μάθημα που στάλθηκε για να διδάξει. Το μάθημα είναι ότι ο νους ήταν ασθενής που σκέφτηκε ότι το σώμα μπορούσε να αρρωστήσει · προβάλλοντας έξω την ενοχή του δεν προκάλεσε τίποτα, και δεν είχε καμία επίπτωση. (Κ-28. II.11:5-7)

Έτσι, «το να αφήσουμε να φύγει το εγώ» δεν σημαίνει τίποτα. Επιπλέον, δεν το αφήνουμε να φύγει πραγματικά, αν δεν ταυτιστούμε ταυτόχρονα με την ευγενική, την χωρίς άμυνες και στοργική δύναμη του Χριστού, μέσα στην οποία υπάρχει έμφυτη η ενθύμηση της Ενιαιότητας του Υιού του Θεού.

(7) Στην τελευταία φάση της πρακτικής περιόδου, προσπάθησε να φτάσεις μέσα στο νου σου σε ένα τόπο πραγματικής ασφάλειας. Θα αναγνωρίσεις ότι έφτασες εκεί αν νιώσεις μια αίσθηση βαθιάς ειρήνης, αν και για πολύ λίγο. Άφησε όλα τα ασήμαντα πράγματα που τριγυρίζουν και φλυαρούν στην επιφάνεια του νου σου να φύγουν, και διείδυσε κάτω από αυτά στην Βασιλεία

των Ουρανών. Υπάρχει ένα μέρος μέσα σου όπου υπάρχει απόλυτη ειρήνη. Υπάρχει ένα μέρος μέσα σου όπου τίποτα δεν είναι αδύνατον. Υπάρχει ένα μέρος μέσα σου όπου κατοικεί η δύναμη του Θεού.

Και πάλι, αφήνουμε «όλα τα ασήμαντα πράγματα που τριγυρίζουν και φλυαρούν» στο νου μας - τις σκέψεις της ιδιαιτερότητάς μας - φέρνοντας τα στον Ιησού ή στο Άγιο Πνεύμα · δεν στηριζόμαστε πλέον σε αυτά για ασφάλεια και άμυνα. Με άλλα λόγια, δεν θέλουμε πλέον το σκοπό τον οποίο εξυπηρετούν: να διατηρούν και να προστατεύουν τον διαχωρισμένο εαυτό μας.

(8) Κατά την διάρκεια της ημέρας, επαναλάμβανε την ιδέα συχνά. Χρησιμοποίησέ την ως απάντηση σε κάθε ενόχληση. Να θυμάσαι ότι η ειρήνη είναι δικαίωμά σου, διότι δίνεις την εμπιστοσύνη σου στην δύναμη του Θεού.

Και έτσι επανερχόμαστε στο κεντρικό θέμα των πρώτων μαθημάτων: την ανάγκη για συνεχή εξάσκηση παραδίδοντας ό,τι μας ενοχλεί στην συγκεκριμένη απάντηση του Ιησού, εμπιστευόμενοι τη δύναμη της και όχι την αδυναμία του μίζερου υποκατάστατου για το Θεό του εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 48

Δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθώ.

Το μάθημα 48 είναι ωραίο, μικρό κι ευχάριστο: «Δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθώ». Αν ο Θεός είναι η δύναμη την οποία εμπιστευόμαστε, τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν θα μπορούσε ποτέ να μας κάνει να φοβηθούμε. Η αρχή ότι η ενοχή απαιτεί τιμωρία, είναι η βάση του φόβου. Αν φοβάμαι, είναι γιατί πρώτα βλέπω τον εαυτό μου ως ένοχο και αδύναμο. Αν επιλέξω ως πηγή της δύναμής μου τον Ιησού, δεν είμαι αδύναμος ή διαχωρισμένος, κι επομένως δεν είμαι ένοχος. Αν δεν είμαι ένοχος, δεν μπορεί να υπάρξει προβολή της πεποιθήσης ότι πρέπει να τιμωρηθώ. Χωρίς αυτή την πεποίθηση δεν μπορεί να υπάρξει φόβος. Είναι πάντοτε η ίδια διαδικασία, κάθε στιγμή. Αν θέλω να ζω χωρίς φόβο, θα πρέπει να ζω χωρίς ενοχή. Αν θέλω να ζω χωρίς ενοχή, έχω ανάγκη τον Ιησού να με βοηθήσει για να το εξετάσω.

(1) Η σημερινή ιδέα απλά δηλώνει μια πραγματικότητα(γεγονός). Δεν είναι πραγματικότητα για εκείνους που πιστεύουν στις ψευδαισθήσεις, αλλά οι ψευδαισθήσεις δεν είναι πραγματικότητες. Στην αλήθεια δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθείς. Είναι πολύ εύκολο να το αναγνωρίσεις αυτό. Αλλά είναι πολύ δύσκολο να το αναγνωρίσουν εκείνοι που θέλουν οι ψευδαισθήσεις να είναι αληθινές.

Όπως λέει το κείμενο, η μόνηπραγματικότητα είναι ο Θεός: «Ο Θεός δεν είναι συμβολικός · Είναι Πραγματικότητα (Γεγονός)» (Κ-3. Ι. 8: 2). Το «γεγονός» ότι «Δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθώ» - είναι πράγματι μια αντανάκλαση της πραγματικότητας του Θεού. Η κατάσταση της απουσίας του φόβου, διορθώνει τη θεμελιώδη σκέψη του εγώ ότι η τιμωρία για την αμαρτία μαζεύει ο φόβος. Αυτός είναι ο απατηλός φόβος που θα πρέπει να εξετάσεις. Θέλεις οι ψευδαισθήσεις να είναι αληθινές, γιατί εσύ είσαι μια ψευδαίσθηση, και εσύ θέλεις η προσωπική σου ταυτότητα - να είναι αληθινή. Αυτό που κάνει δύσκολο το να έχεις μια μέρα χωρίς άγχος, είναι το γεγονός ότι δεν θέλεις το σημερινό μάθημα να είναι αληθινό. Αν ήταν αληθινό, εσύ δεν είσαι αληθινός.

(2) Η σημερινές περίοδοι πρακτικής θα είναι πολύ σύντομες, πολύ απλές και πολύ συχνές. Απλά επαναλάμβανε την ιδέα όσο το δυνατόν πιο συχνά. Μπορείς να την χρησιμοποιήσεις με τα μάτια σου ανοιχτά, σε οποιαδήποτε στιγμή και σε οποιαδήποτε κατάσταση. Σου συνιστούμε ιδιαίτερα, όμως, να αφιερώσεις περίπου ένα λεπτό όποτε είναι δυνατόν, για να κλείσεις τα μάτια σου και να επαναλάβεις την ιδέα αργά από μέσα σου αρκετές φορές. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό να χρησιμοποιήσεις την ιδέα αμέσως, σε περίπτωση που οτιδήποτε διαταράξει την ειρήνη του νου σου.

Μπορούμε να δούμε ξανά και ξανά, σχεδόν σε κάθε μάθημα, ότι ο Ιησούς μας λέει να εξασκηθούμε σ' αυτή τη σκέψη μέσα στην καθημερινότητά μας, και να παραδώσουμε σ' αυτόν τις ανησυχίες μας. Στην σημερινή άσκηση μας ζητά να εφαρμόζουμε τη σκέψη όλη την ημέρα, *όσο πιο συχνά είναι δυνατόν*. Επιπλέον, μας παροτρύνει ξανά - «είναι ιδιαίτερα σημαντικό» - να σκεφτόμαστε την ιδέα κάθε φορά που ενοχλούμαστε · με άλλα λόγια, να φέρουμε το σκοτάδι της αναστάτωσης μας στο φως της δίκης του σκεπτήστης αγάπης, μια σκέψη που διαλύει το σκοτάδι του φόβου με την παρουσία της.

(3) Η παρουσία του φόβου είναι σίγουρο σημάδι ότι θέτεις την εμπιστοσύνη σου στην δική σου δύναμη. Η επίγνωση ότι δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθείς δείχνει ότι κάπου μέσα στο νου σου, όχι απαραίτητα σε ένα μέρος που να μπορείς τώρα να αναγνωρίσεις, έχεις θυμηθεί τον Θεό, και έχεις αφήσει την δύναμή Του να αντικαταστήσει την αδυναμία σου. Την στιγμή που θελήσεις να το κάνεις αυτό, δεν υπάρχει πραγματικά τίποτα να φοβηθείς.

Όταν φοβηθούμε για οποιοδήποτε λόγο - και μερικές φορές μπορεί ακόμη και να μην είναι φόβος · θα μπορούσε να είναι θυμός, κατάθλιψη, ή στενοχώρια - είναι γιατί ακόμη μια φορά εμείς επιλέξαμε το εγώ · στην πραγματικότητα, λέμε στον Ιησού ή στο Άγιο Πνεύμα να φύγουν μακριά. Αυτή η εσφαλμένα νοούμενη απόφαση είναι το πρόβλημα, και η αποδοχή της Διόρθωσης είναι η λύση. Η απλότητα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - ένα πρόβλημα, μία λύση, (Εργ.79-80) - είναι που τα καθιστά ένα τόσο ισχυρό και αποτελεσματικό πνευματικό εργαλείο.

ΜΑΘΗΜΑ 49

Η Φωνή του Θεού μου μιλά όλη την ημέρα.

Αυτό είναι ένα μάθημα στο οποίο πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* έχουν αφιερώσει πολύ χρόνο, δυστυχώς πηγαίνοντας προς τη λάθος κατεύθυνση: προς την κόλαση αντί προς τον Ουρανό. Συχνά υποθέτουν πως αυτό το μάθημα εννοεί ότι ακούν το Άγιο Πνεύμα να τους λέει θαυμάσια πράγματα - *όλη την ώρα*. Σύμφωνα με το σκεπτικό αυτών των μαθημάτων, είναι προφανές ότι δεν μπορούμε να ακούμε τη φωνή του Θεού όλη την ημέρα, διότι ο νους μας βρίσκεται διαρκώς σε σύγχυση. Ο Ιησούς έχει ήδη εξηγήσει την παρουσία της σύγχυσης: είναι η αντίστασή μας στην απώλεια της ατομικής και ιδιαίτερής μας ταυτότητας. Αυτή η αντίσταση εκφράζεται με το να λατρεύουμε την φωνή της ιδιαιτερότητας του εγώ, ώστε να μην ακούμε τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος, όπως βλέπουμε σ' αυτό το γεμάτο νόημα απόσπασμα από το κείμενο:

Δεν είσαι ιδιαίτερος. Αν νομίζεις ότι είσαι, και θέλεις να υπερασπιστείς την ιδιαιτερότητά σου ενάντια στην αλήθεια αυτού που είσαι πραγματικά, πώς μπορείς να γνωρίσεις την αλήθεια; Ποια απάντηση από αυτές που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει σε σένα, όταν εσύ ακούς την

ιδιαιτερότητά σου, και αυτή είναι που ρωτά και απαντά; Η μικρή της απάντηση, βουθή μέσα στην μελωδία που ξεχύνεται από τον Θεό προς εσένα αιώνια υμνώντας με αγάπη αυτό που είσαι, είναι η μόνη που ακούς. Και αυτό το τεράστιο τραγούδι της τιμής και της αγάπης γι' αυτό που είσαι, φαίνεται σιωπηλό και δεν ακούγεται μπροστά στην «ισχύ» της. Τεντώνεις τα αυτιά σου για ν' ακούσεις την βουθή φωνή του, ενώ το Κάλεσμα του Θεού του Ίδιου είναι βουβό για σένα.

Μπορείς να υπερασπίζεσαι την ιδιαιτερότητά σου, αλλά ποτέ δεν θα ακούσεις την Φωνή του Θεού δίπλα της. (Κ-24.ΙΙ.4. 5:1)

Παρόλο που είναι αλήθεια ότι η Φωνή του Θεού μιλά σε όλους μας όλη την ημέρα - γιατί το Άγιο Πνεύμα είναι στο νου μας - αυτό δεν σημαίνει ότι τηνακούμε. Δώστε ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια του μαθήματος: Ο Ιησούς δεν λέει ότι ακούμε τη φωνή του Θεού όλη την ημέρα, αλλά ότι η φωνή του Θεού μας μιλά όλη την ημέρα. Δεν πρόκειται να την ακούσουμε διότι, ακόμη μια φορά, αντιστεκόμαστε στην απώλεια της ταυτότητάς μας, που καταδεικνύεται από το ότι επενδύουμε στην διαιώνιση της ιδιαιτερότητάς μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι πολύ σημαντικό να διαβάσετε αυτό (και όλα τα αποσπάσματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*) πολύ προσεκτικά.

Ένα ακόμη σημαντικό σημείο που μιλά στην καρδιά των μαθητών των Μαθημάτων οι οποίοι μπερδεύονται είναι ότι πάντα ακούμε μια εσωτερική φωνή. Δεν μπορούμε να ακούσουμε τίποτα άλλο! Τα σώματα μας είναι τα οχήματα (ή τα κανάλια) μέσα από τα οποία «μιλά» είτε η φωνή του εγώ είτε του Αγίου Πνεύματος. Οι μαθητές συχνά πιστεύουν, ακριβώς επειδή ακούν μια εσωτερική φωνή, ότι πρέπει να είναι το Άγιο Πνεύμα. Δυστυχώς έχουν ξεχάσει τελείως την άλλη φωνή, η οποία έχει γίνει ειδικά και σκόπιμα για να πνίξει την ήσυχη, μικρή φωνή του Αγίου Πνεύματος, όπως είδαμε στο παραπάνω απόσπασμα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς τονίζει ότι μας βοηθά να αποσύρουμε την επένδυσή μας από το εγώ, ώστε να μπορέσουμε αναπόφευκτα και φυσικά «να ακούσουμε» την Φωνή που μιλά για την αλήθεια. Η σύζυγός μου Γκλόρια το επισήμανε σε κάποιου μαθητές, θυμίζοντάς τους ότι όταν ακούν μία εσωτερική φωνή που πιστεύουν ότι ανήκει σε κάποια οντότητα «από την άλλη πλευρά», δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αυτή η οντότητα είναι πιο προηγμένη ή πιο ελεύθερη από το εγώ, απ' ότι οι ίδιοι. Τελικά, η διάκριση αποτελεί βασική προϋπόθεση για κάθε πνευματικό αναζητητή, και αυτό ισχύει και για τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, οι οποίοι χρειάζεται να διακρίνουν τη διαφορά ανάμεσα στις δύο φωνές.

(1) Είναι απόλυτα δυνατό να ακούς την Φωνή του Θεού όλη την ημέρα χωρίς να διακόπτεις τις κανονικές σου δραστηριότητες με κανένα τρόπο. Το μέρος του νου σου [ο ορθός νους] στο οποίο κατοικεί η αλήθεια βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία με τον Θεό, είτε το γνωρίζεις είτε όχι. Το άλλο μέρος [ο εσφαλμένος νους] είναι που λειτουργεί στον κόσμο και υπακούει τους νόμους του κόσμου. Αυτό το μέρος είναι που διαρκώς αποσπάται, αποδιοργανώνεται και νιώθει μεγάλη αβεβαιότητα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι αν είστε στον ορθό σας νου δεν πρέπει να υπακούτε τους νόμους του κόσμου, όπως κάποιοι μαθητές θα το ερμήνευαν δυστυχώς έτσι. Ο Ιησούς λέει ότι υπακούτε στους νόμους του κόσμου επειδή πιστεύετε ότι είναι πραγματικοί νόμοι. Για να το επαναλάβουμε, αυτός δεν λέει για παράδειγμα ότι πρέπει να γίνετε αναρχικός ή ελευθεριστής. Διαβάζουμε ως παράδειγμα, αυτή την οδηγία προς τους δασκάλους του Θεού, τους μαθητές του που επιθυμούν να εξελιχθούν πέρα από τον εγωικό εαυτό τους :

Υπάρχει ένας τρόπος να ζεις στον κόσμο που δεν είναι εδώ, παρόλο που φαίνεται σαν να είναι. Δεν αλλάξεις εμφάνιση, παρόλο που χαμογελάς πολύ πιο συχνά. Το μέτωπό σου είναι γαλήνιο · τα μάτια σου είναι ήσυχα. (Εργ.155.1:1-3)

Με άλλα λόγια, δεν μας ζητείται να φαινόμαστε διαφορετικοί ή να συμπεριφερόμαστε διαφορετικά από οποιονδήποτε άλλο. Αυτό που αλλάζει, είναι η στάση μας ή ποιον εσωτερικό δάσκαλο έχουμε επιλέξει ν' ακολουθήσουμε. Όταν ακούμε το Άγιο Πνεύμα, ο κόσμος γίνεται μια τάξη στην οποία τα σύμβολά του γίνονται η γλώσσα μέσω της οποίας εκφράζουμε τις διδασκαλίες Του. Το μάθημα 184 το εξετάζει λεπτομερέστερα, επομένως θα μεταθέσουμε την περεταίρω συζήτηση για αργότερα.

Το ζήτημα είναι να υπακούμε στους ψευδαισθησιακούς νόμους του κόσμου, όχι επειδή πιστεύουμε ότι είναι αληθινοί, αλλά και πάλι, γιατί είναι η *μορφή* μέσω της οποίας εκφράζουμε το *περιεχόμενο* της αλήθειας του νου, με τέτοιο τρόπο που οι άνθρωποι να μπορούν να ανταποκριθούν χωρίς φόβο. Ένα απόσπασμα από την αρχή του κειμένου αναφέρεται σ' αυτό το βασικό θέμα, του να συναντάς τους ανθρώπους εκεί που βρίσκονται - στην ψευδαίσθηση της *μορφής* - όμως να εκφράζεις την αλήθεια του *περιεχομένου* της διόρθωσης, που είναι γνωστή ως *θαύμα*:

*Η αξία της Επανόρθωσης δεν βρίσκεται στο τρόπο με τον οποίο εκφράζεται. Μάλιστα, αν χρησιμοποιηθεί με ειλικρίνεια, αναπόφευκτα θα εκφραστεί με όποιο τρόπο είναι ο πιο χρήσιμος για τον αποδέκτη. Αυτό σημαίνει ότι ένα θαύμα, για να είναι απόλυτα αποτελεσματικό πρέπει να εκφραστεί σε μια γλώσσα που ο αποδέκτης να μπορεί να καταλάβει δίχως φόβο. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι απαραίτητα το υψηλότερο μέσο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός. Σημαίνει, όμως, ότι αυτό είναι το υψηλότερο μέσο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός **τώρα**. Ο όλος στόχος του θαύματος είναι να υψώσει το επίπεδο επικοινωνίας, και όχι να το χαμηλώσει αυξάνοντας τον φόβο.* (Κ-2.IV.5)

Το *περιεχόμενο* της αγάπης πρέπει είναι η έμπνευση και η καθοδήγησή μας, και όχι οι οποιεσδήποτε προκαταλήψεις που αφορούν στη *μορφή* με την οποία να εκφράζεται αυτή η αγάπη. Έτσι εξασφαλίζεται ότι η ανταπόκρισή μας θα είναι ευγενική και όχι κριτική, αποδεχόμενοι τους ανθρώπους εκεί όπου είναι, όχι εκεί που θέλουμε να είναι.

(2:1-3) Το μέρος που ακούει την Φωνή του Θεού είναι ήρεμο, πάντα αναπαυμένο και απόλυτα βέβαιο. Αυτό είναι πραγματικά το μόνο μέρος που υπάρχει. Το άλλο μέρος είναι μια άγρια ψευδαίσθηση, έξαλλη και αλλόφρων, αλλά χωρίς καμιά πραγματικότητα.

Αυτό θυμίζει την περίφημη αντιστοιχία για τον ηνίοχο και τα δύο του άλογα, από το έργο Φαίδρος του Πλάτωνα και προσφέρει μια ποιητική περιγραφή του ορθού και του εσφαλμένου νου:

Λέμε λοιπόν πως μοιάζει [η ψυχή] με τη ενωμένη δύναμη που έχουν ένα ζευγάρι φτερωτά άλογα μαζί με τον ηνίοχο... Και μας των ανθρώπων... ο δικός μας αρματηλάτης βαστάει με τα χαλινάρια ένα μονάχα ζευγάρι άλογα, κι από τ' άλογα αυτά το ένα είναι όμορφο κι ευγενικό κι από καλή γενιά, ενώ το άλλο είναι απ' αντίθετη κι αντίθετο · έτσι η ηνιόχηση είναι σε μας από την ίδια τη μοίρα δύσκολη κι επίπονη.... Το ένα λοιπόν απ' αυτά, όντας στην καλύτερη θέση, είναι και στην κορμοστασιά ίσιο και καλοδεμένο, με τον αυχένα ψηλά, τη μύτη γρυπή, χιονάτο στην όψη, με μάτια μαύρα, φιλότιμο, με φρονιμάδα και με αιδώ και της αληθινής γνώμης φίλος δεν έχει ανάγκη από το μαστίγι και χαλινάρι του είναι μονάχα ή διαταγή κι ό λόγος · το άλλο πάλι είναι με στραβόκορμό, παχύ, στην τύχη από πολλά αίματα ανακατωμένο, με χοντρό αυχένα, κοντόλαιμο, στραβομύτικο, μαυριδερό, γαλανόμματο, με μάτια που στάζουνε αίμα, της ακολασίας και της αλαζονείας φίλος, δασύτριχο γύρω από τ' αυτιά, βαριάκουο και δύσκολα υποταχτικό στο μαστίγι και στα σπιρούνια. (Φαίδρος 246a, 253d-e)

Αυτή η αντιστοιχία επηρέασε την οπτική του Φρόντ για την ψυχή, δεδομένου ότι η αποτύπωση του Πλάτωνα αποτέλεσε τη βάση για την κατανόηση του Φρόντ για την *ταυτότητα* ή το ασυνείδητο. Αυτή, βέβαια, είναι η φύση του εγωικού συστήματος σκέψης: μια δεξαμενή μίσους, φόνου και μοχθηρότητας.

(2:4-6) Σήμερα προσπάθησε να μην το ακούς. Προσπάθησε να ταυτιστείς με το μέρος του νου σου όπου βασιλεύει πάντα η ηρεμία και η ειρήνη. Προσπάθησε να ακούσεις την Φωνή του Θεού να σε καλεί με αγάπη, θυμίζοντάς σου ότι ο Δημιουργός σου δεν έχει ξεχάσει τον Υιό Του.

Ακόμη μια φορά, μπορούμε να παρατηρήσουμε τον υπαινισμό της προτροπής του Ιησού: Ζητά να αναγνωρίσουμε το κάλεσμά μας προς το εγώ και στη συνέχεια να επιλέξουμε εναντίον του και υπέρ των ορθών νόων μας, εκεί που διαμένουν η ησυχία και η ειρήνη. Ο Ιησούς αν και γνωρίζει ότι η αντίστασή μας είναι μεγάλη, μας ενθαρρύνει να επιλέξουμε ξανά. Όμως είναι ακόμα νωρίς στην εκπαίδευσή μας και υπάρχουν ακόμη πολλά που χρειάζεται να μάθουμε και να εφαρμόσουμε.

(3) Θα χρειαστούμε τουλάχιστον τέσσερις πεντάλεπτες περιόδους πρακτικής σήμερα, και περισσότερες αν είναι δυνατόν. Θα προσπαθήσουμε πραγματικά να ακούσουμε την Φωνή του Θεού να σου θυμίζει Εκείνον και τον Εαυτό σου. Θα προσεγγίσουμε αυτή την πιο ευτυχισμένη και ιερή από τις σκέψεις με εμπιστοσύνη, γνωρίζοντας ότι όταν το κάνουμε αυτό ενώνουμε την θέλησή μας με την Θέληση του Θεού. Αυτός θέλει ν' ακούσεις την Φωνή Του. Σου Την έδωσε για να Την ακούς.

Ακόμη ένας εμπυχωτικός λόγος: Η Φωνή του Θεού είναι μέσα μας και περιμένει με υπομονή να την επιλέξουμε.

(4) Άκουσε μέσα σε βαθιά σιωπή. Ησύχασε και άνοιξε το νου σου. Προσπέρασε όλες τις θορυβώδεις κραυγές και τις αρρωστημένες φαντασιώσεις που καλύπτουν τις αληθινές σου σκέψεις και σκιάζουν τον αιώνιο σύνδεσμό σου με τον Θεό. Βυθίσου βαθιά μέσα στην ειρήνη που σε περιμένει πέρα από τις ξέφρενες, ταραχώδεις σκέψεις, εικόνες και ήχους αυτού του παρανοϊκού κόσμου. Δεν ζεις εδώ. Προσπαθείς να φτάσεις στο αληθινό σου σπίτι. Προσπαθούμε να φτάσουμε το μέρος στο οποίο είσαι πραγματικά καλοδεχούμενος. Προσπαθούμε να φτάσουμε τον Θεό.

Ο Ιησούς θέλει να είμαστε πραγματικά ξεκάθαροι όσον αφορά το σκοπό μας. Ωστόσο, δεν μπορούμε να φτάσουμε στον Θεό χωρίς να περάσουμε από τις «θορυβώδεις κραυγές και τις αρρωστες φαντασιώσεις» του εγώ - και δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε αυτές τις κραυγές και τις φαντασιώσεις χωρίς να τις δούμε. Το να ανοίξουμε το νου μας, σημαίνει επομένως ότι ο λήπτης των αποφάσεων επιλέγει τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος αντί για την επίθεση του εγώ. Έχουμε ήδη δει ότι για να φτάσουμε στο Θεό πρέπει να παραμερίσουμε την ταυτότητάς μας με τη φωνή της ιδιαιτερότητας του εγώ, αυτός είναι ο στόχος του βιβλίου εργασιών, να μας βοηθήσει να φτάσουμε στον Θεό μέσα απ' αυτή τη διαδικασία.

(5) Μην ξεχνάς να επαναλαμβάνεις την σημερινή ιδέα πολύ συχνά. Κάνε το με τα μάτια ανοιχτά όποτε είναι απαραίτητο, αλλά και με κλειστά όποτε αυτό είναι δυνατό. Και βεβαιώσου πως κάθεσαι ήσυχα και επαναλαμβάνεις την σημερινή ιδέα όποτε μπορείς, κλείνοντας τα μάτια σου στον κόσμο, και συνειδητοποιώντας ότι προσκαλείς την Φωνή του Θεού να σου μιλήσει.

Ο Ιησούς επιστρέφει δίνοντας έμφαση στο να κάνουμε τα μαθήματα είτε με ανοιχτά είτε με κλειστά τα μάτια, αν και η τωρινή προτίμησή του στην εκπαίδευσή μας είναι με τα μάτια μας κλειστά, ώστε να νιώσουμε στο έπακρο ότι αυτό που χρειάζεται διόρθωση είναι οι σκέψεις μας. Όπως έχουμε δει επανειλημμένα στα πρόσφατα μαθήματα, μας προτρέπει να εφαρμόσουμε την ιδέα της ημέρας όσο συχνά μπορούμε να τη θυμόμαστε: «πολύ συχνά», «όποτε μπορείς». Με αυτόν τον τρόπο ενισχύουμε αυτό που μάθαμε, ότι αυτό που θέλουμε πραγματικά είναι η σοφία και η αγάπη του Αγίου Πνεύματος - που βρίσκεται στους νόες μας, όχι στον κόσμο.

ΜΑΘΗΜΑ 50

Με στηρίζει η Αγάπη του Θεού.

Το Μάθημα 50 διαφέρει από τα προηγούμενα και θα μας εισάγει σε θέματα στα οποία θα επιστρέψουμε αργότερα. Συγκεκριμένα, αυτό το μάθημα κάνει άλλη μια δήλωση, που είναι πιο ξεκάθαρη από την προηγούμενη, για τη φύση της ιδιαίτερης σχέσης. Οι όροι *ιδιαίτερες σχέσεις* και *ιδιαιτερότητα* δεν εμφανίζονται καθόλου στο βιβλίο εργασιών · ωστόσο, είναι σαφές σε αποσπάσματα όπως αυτό, ότι αυτό είναι το θέμα στο οποίο αναφέρεται ο Ιησούς.

(1) Εδώ βρίσκεται η απάντηση σε κάθε πρόβλημα που θα αντιμετωπίσεις, σήμερα και αύριο και όσο διαρκεί ο χρόνος. Σε αυτόν τον κόσμο, πιστεύεις ότι σε στηρίζει οτιδήποτε άλλο εκτός από τον Θεό. Η πίστη σου εναποθέτεται στα πιο ασήμαντα και παρανοϊκά σύμβολα · στα χάπια, στα χρήματα, σε «προστατευτικά» ρούχα, επιρροή, κύρος, φιλαρέσκεια, στις γνωριμίες με τους «σωστούς» ανθρώπους, και έναν ατέλειωτο κατάλογο από μορφές του τίποτα στις οποίες αποδίδεις μαγικές δυνάμεις.

Εάν αυτές οι δηλώσεις διαβαστούν στο πλαίσιο των *Μαθημάτων Θαυμάτων* συνολικά, είναι προφανές ότι ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι επειδή παίρνουμε κάποιο χάπι, φοράμε ζεστά ρούχα το χειμώνα ή θέλουμε να κάνουμε παρέα με τους φίλους μας. Αυτό το απόσπασμα είναι παρόμοιο με το Μάθημα 76 «Δεν υπόκειμαι σε άλλους νόμους εκτός απ' του Θεού», το οποίο θα συζητήσουμε όταν έρθει η ώρα του, και όπου θα εξετάσουμε την ίδια επισήμανση. Επιπλέον, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να σταματήσουμε να ενδιαφερόμαστε για τα σώματά μας. Αυτό θα προκαλούσε σύγχυση στα επίπεδα - νου και σώμα - για το οποίο μας προειδοποιεί στο κείμενο (βλ. Π.χ. Κ-2.ΙV.3: 8-11). *Μπορούμε να παραβλέψουμε τα σώματά μας, φυσικά και ψυχολογικά - εάν είμαστε στον αληθινό κόσμο, επειδή σ' εκείνο το σημείο γνωρίζουμε ότι δεν είμαστε η ταυτότητά μας. Αλλά ο Ιησούς γνωρίζει τους μαθητές του, μας ξέρει καλά και θέλει να έχουμε επίγνωση του συστήματος σκέψης πάνω στο οποίο βασίζονται οι εξάρτησεις (ή οι ιδιαίτερες σχέσεις) και να κατανοήσουμε από πού πηγάζει η εμπιστοσύνη μας στα πράγματα του κόσμου. Μόνο τότε μπορούμε να επιλέξουμε ουσιαστικά εναντίον τους. Και συνεχίζει με την πηγή αυτών των ιδιαίτερων προσκολλήσεων:*

(2) Όλα αυτά τα πράγματα είναι τα υποκατάστατα που έχεις βάλει εσύ στην θέση της Αγάπης του Θεού. Δίνεις μεγάλη αξία σε αυτά τα πράγματα για να επιβεβαιώσεις την ταυτότητά σου με το σώμα. Είναι ύμνοι προς το εγώ. Μην αποθέτεις την πίστη σου στα ανάξια. Αυτό δεν θα σε στηρίξει.

Γι' άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε οτιδήποτε μας κάνει να αισθανόμαστε καλύτερα σωματικά ή διανοητικά. Ωστόσο, λέει ότι πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την *εξάρτησή* μας από αυτά, που στο κείμενο αναφέρονται ως *είδωλα*. Τέτοιου είδους εξάρτηση είναι η δήλωση που λέει ότι η Αγάπη του Θεού δεν είναι αρκετή · θέλουμε *περισσότερη*:

... Ο κόσμος πιστεύει στα είδωλα. Κανένα δεν έρχεται εδώ εκτός κι αν τα λατρεύει, και εξακολουθεί να προσπαθεί να αναζητά ένα που ίσως του προσέφερε ένα δώρο που η πραγματικότητα δεν περιέχει. Κάθε πιστός των ειδώλων περιθάλπει την ελπίδα ότι οι ιδιαίτερες θεότητες του θα του δώσουν περισσότερα από ό,τι κατέχουν οι άλλοι άνθρωποι. Πρέπει να είναι περισσότερα. Δεν έχει πραγματικά σημασία τι πράγμα περισσότερο · περισσότερη ομορφιά, περισσότερη εξυπνάδα, περισσότερο πλούτο, ακόμα και περισσότερη θλίψη και πιο πολύ πόνο. Αλλά ο σκοπός ενός ειδώλου είναι το περισσότερο από κάτι. Και όταν το ένα αποτυχαίνει κάποιο άλλο παίρνει τη θέση του, με την ελπίδα να βρει αυτό το περισσότερο από κάτι άλλο. Μην εξαπατάσαι από τις μορφές

που παίρνει αυτό το «κάτι». Το είδωλο είναι ένα μέσον για να αποκτήσεις περισσότερα. Και είναι αυτό που είναι εναντίον της Θέλησης του Θεού.(Κ-29.VIII.8:4-13)

Όμως όλα αυτά τα γνωρίζαμε ήδη, αλλιώς δεν θα ήμασταν στον κόσμο, γιατί κανείς δεν έρχεται εδώ, όπως μόλις διαβάσαμε, αν δεν αναζητά κάτι περισσότερο από την αγάπη που έχει προσφέρει ο Θεός. Προσέξτε να μην χρησιμοποιείτε τη διδασκαλία του Ιησού σαν δικαιολογία για να επιτεθείτε στον εαυτό σας ή στους άλλους. Ωστόσο, να τη χρησιμοποιείτε σαν μέσο για να θυμάστε ότι το ταξίδισας περνά μέσα από την ιδιαιτερότητά σας · ένα ταξίδι που δεν μπορείτε να κάνετε μέχρι να παραδεχθείτε πρώτα την πλήρη συμμετοχή σας σε αυτό. Μαθήματα όπως αυτό, καθώς και μεγάλο μέρος του κειμένου, το κάνουν ξεκάθαρο. Θα επιστρέφουμε σ' αυτό το θέμα επανειλημμένα, για τον ίδιο λόγο που το κάνει ο Ιησούς: Το ταξίδι προς τον Ουρανό μέσα από την κόλαση είναι ο δρόμος που μας οδηγεί ο Ιησούς, και τον κατανοήσουμε τον χάρτη του ταξιδιού θα μας δώσει τη δυνατότητα να οδηγηθούμε ήσυχα στην εστία.

(3) Μόνο η Αγάπη του Θεού θα σε προστατεύει σε όλες τις περιστάσεις. Θα σε ανασηκώνει πάνω από κάθε δοκιμασία, και θα σε εξυψώνει ψηλά πάνω από όλους τους κινδύνους που αντιλαμβάνεσαι σε αυτό τον κόσμο μέσα σε ένα κλίμα απόλυτης ειρήνης και ασφάλειας. Θα σε μεταφέρει σε μια κατάσταση του νου που τίποτα δεν μπορεί να την απειλήσει, τίποτα δεν μπορεί να την ενοχλήσει, και τίποτα δεν μπορεί να εισβάλλει στην αιώνια ηρεμία του Υιού του Θεού.

Ο Ιησούς μας θυμίζει ότι στόχος μας είναι να περάσουμε απ' αυτό το όνειρο χωρίς φόβο. Όταν μπορέσουμε να το κάνουμε αυτό, θα συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε καθόλου στο όνειρο: η εικόνα του ονείρου που ονομάζουμε εαυτό μας, απλώς αντικατοπτρίζει μια σκέψη αγάπης με την οποία τώρα ταυτιζόμαστε. Θυμηθείτε ότι πρόκειται για μια διαδικασία και στο μάθημα αυτό μας παρουσιάζεται το ταξίδι στο σύνολό του: το μέρος όπου ξεκινάμε, τη φύση του ταξιδιού - περνώντας μέσα από την ιδιαιτερότητά μας - και στη συνέχεια τελικά στο τέλος του ταξιδιού.

(4:1-4) Μην θέτεις την πίστη σου σε ψευδαισθήσεις. Θα σε προδώσουν. Θέσε όλη την πίστη σου στην Αγάπη του Θεού μέσα σου · την αιώνια, την αναλλοίωτη και αιώνια αδιάλειπτη. Αυτή είναι η απάντηση σε οτιδήποτε αντιμετωπίσεις σήμερα.

Υπάρχουν πολλές όμορφες ενότητες και αποσπάσματα στο κείμενο σχετικά με το να μην θέτουμε την πίστη μας στις ψευδαισθήσεις. Διαβάζουμε για παράδειγμα αυτό για την έλλειψη πίστης, που τοποθετεί την πίστη μας στο τίποτα:

Είναι αδύνατον ο Υιός του Θεού να έχει έλλειψη πίστης, μπορεί, όμως, να διαλέξει πού θέλει να την τοποθετήσει. Η απιστία δεν είναι η έλλειψη πίστης, αλλά η πίστη στο τίποτα. Η πίστη που δίδεται στις ψευδαισθήσεις δεν στερείται δύναμης, διότι με αυτή ο Υιός του Θεού πιστεύει ότι είναι αδύναμος. Επομένως είναι άπιστος στον εαυτό του, αλλά δυνατός στην πίστη του στις ψευδαισθήσεις για τον εαυτό του.(Κ-21.III.5:1-4)

Η αρχή της ενότητας «Μην Αναζητάς Έξω από τον Εαυτό σου» συνοψίζει ολόκληρη την ενότητα:

Μην αναζητάς έξω από τον εαυτό σου. Γιατί αυτό θα αποτύχει, και θα θρηνείς κάθε φορά που ένα είδωλο πέφτει. Ο Ουρανός δεν μπορεί να βρεθεί εκεί όπου δεν είναι, και δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη εκτός από εκεί. Κάθε είδωλο που λατρεύεις όταν ο Θεός καλεί ποτέ δεν θα απαντήσει στην θέση Του. Δεν υπάρχει άλλη απάντηση με την οποία μπορείς να Την αντικαταστήσεις, και να βρεις την ευτυχία που φέρνει η δική Του Απάντηση. Μην αναζητάς έξω από τον εαυτό σου. Γιατί όλος ο πόνος σου προέρχεται απλά από μια μάταιη έρευνα αυτού που θέλεις, επιμένοντας για το πού πρέπει να βρεθεί.(Κ-29.VII.1:1-7)

Όποτε είμαστε ταραγμένοι, είναι γιατί δεν πιστεύουμε ότι μας στηρίζει η Αγάπη του Θεού. Ή ακόμα πιο σωστά, ότι δεν θέλουμε να στηριζόμαστε στην Αγάπη του Θεού, επιλέγοντας αντ' αυτού να στηριζόμαστε σε οτιδήποτε άλλο, αρκεί να είναι έξω από τους νόες μας. Η εξέταση αυτής της τρομερής σκέψης χωρίς κρίση ή ενοχή είναι ο τρόπος που θα πάμε πέρα από αυτή, στην κατάσταση του αληθινού αναμάρτητου, την αθωότητα που είναι η φυσική μας Ταυτότητα ως Υιός του Θεού.

(4:5-8) Μέσα από την Αγάπη του Θεού μέσα σου, μπορείς να επιλύσεις όλες τις φαινομενικές δυσκολίες χωρίς προσπάθεια και με απόλυτη σιγουριά. Αυτό να το λες συχνά στον εαυτό σου σήμερα. Είναι μια διακήρυξη απελευθέρωσης από την πίστη στα είδωλα. Είναι η αναγνώριση της αλήθειας για τον εαυτό σου.

Η Αγάπη του Θεού είναι το περιεχόμενο που θεραπεύει αυτόματα όλες τις «φαινομενικές δυσκολίες» που ασχολούνται μόνο με τη μορφή. Το εγώ, όπως έχουμε ήδη δει, κυριολεκτικά επινόησε τον κόσμο της μορφής - τόσο συλλογικά όσο και ατομικά - για να μας κρατήσει μακριά από το να επιλέξουμε το περιεχόμενο της Επανόρθωσης το οποίο δίνει τέλος στη βασιλεία του εγώ στους νόες μας. Όταν το εξωτερικό πρόβλημα δεν έχει επικοινωνία με την εσωτερική απάντηση, το πρόβλημα δεν θα επιλυθεί ποτέ, αφού το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να αλλάζει μορφή. Ωστόσο, όταν το φέρνουμε στην αλήθεια μέσα μας αναπόφευκτα θα εξαφανιστεί. Όπως το θέτει ένα μεταγενέστερο μάθημα για τη συγχώρεση: «Θα συγχωρήσω, και αυτό θα εξαφανιστεί» (Εργ.193.13:3).

Η αναφορά στα είδωλα, από τα οποία απελευθερωνόμαστε, είναι οι ιδιαίτερες σχέσεις. Φέρνουμε αυτά τα υποκατάστατα της Αγάπης του Θεού για να αντικαταστήσουμε αυτό που απειλεί την ύπαρξη του εγώ μας, και τα οποία παρέχουν την ψευδαίσθηση ότι οι ανάγκες μας ικανοποιούνται:

Ας μην σε εξαπατά η μορφή τους. Τα είδωλα είναι μόνο υποκατάστατα της πραγματικότητάς σου. Κατά κάποιο τρόπο, πιστεύεις ότι θα ολοκληρώσουν τον μικρό σου εαυτό, για να έχεις ασφάλεια σε έναν κόσμο που τον αντιλαμβάνεσαι σαν επικίνδυνο, με δυνάμεις συγκεντρωμένες εναντίον της εμπιστοσύνης και της ειρήνης του νου σου. Έχουν την δύναμη να ικανοποιούν τις ελλείψεις σου, και να προσθέτουν την αξία που δεν έχεις. (Κ-29.VIII.2:14)

Μπορούμε συνεπώς να δούμε ότι ο σκοπός του Ιησού σ' αυτά τα μαθήματα είναι να μας βοηθήσει να αναγνωρίσουμε τα είδωλα της ιδιαιτερότητας όπως πραγματικά είναι, έτσι ώστε να μπορέσουμε να τα απορρίψουμε.

Ο Ιησούς μας ζητά να βυθιστούμε τώρα μέσα στη συνειδητότητα, που σημαίνει να πάμε βαθιά μέσα στο νου μας, μια οδηγία που έχουμε ήδη δει, και το διάγραμμά μας (βλ. ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1, Μάθ.43) μας βοηθά να οραματιστούμε:

(5:1-3) Για δέκα λεπτά, δύο φορές σήμερα, πρωί και βράδυ, άφησε την σημερινή ιδέα να βυθιστεί βαθιά μέσα στην συνειδητότητά σου. Επανάλαβε την, σκέψου την, άφησε σχετικές σκέψεις να έρθουν να σε βοηθήσουν ν' αναγνωρίσεις την αλήθεια, και επέτρεψε στην ειρήνη να κυλίσει πάνω σου σαν μια απαλή κουβέρτα προστασίας και βεβαιότητας. Μην αφήσεις άσκοπες και ανόητες σκέψεις να εισέλθουν και να διαταράξουν τον άγιο νου του Υιού του Θεού.

Ο τρόπος για να αποτρέψετε αυτές τις σκέψεις να διαταράξουν τον άγιο νου σας, είναι να τις αναγνωρίσετε. Χωρίς αυτή την αναγνώριση, απλά παραμένουν. Και πάλι, το θέμα είναι να δούμε τις «άσκοπες και ανόητες σκέψεις» της ιδιαιτερότητας σε όλες τις μορφές τους ζητώντας την βοήθεια του Ιησού, για να καταλάβουμε τι είναι αυτές, και ακόμα πιο σημαντικό, για ποιον λόγο υπάρχουν.

(5:4-5) Αυτή είναι η Βασιλεία των Ουρανών. Αυτός είναι ο τόπος ανάπαυσης όπου σε έχει τοποθετήσει για πάντα ο Πατέρας σου.

Ένας υπέροχος τρόπος για να τελειώσουμε αυτό το πρώτο σημαντικό τμήμα του βιβλίου εργασιών είναι: η υπενθύμιση του τελικού μας στόχου.

Έτσι ολοκληρώνονται τα πρώτα 50 μαθήματα, τα οποία οδηγούν στην πρώτη ανακεφαλαίωση. Έχουμε δει πώς ο Ιησούς μας έχει δώσει μια εικόνα του ταξιδιού, υπογραμμίζοντας τη σημασία του να πάρουμε σοβαρά τη μελέτη μας και την πρακτική των μαθημάτων του. Αυτό σημαίνει, όπως έχουμε συζητήσει επανειλημμένα, να εξετάσουμε τις σκέψεις του εγώ μας και να ζητήσουμε την βοήθεια του Ιησού. Αυτή η διαδικασία υποδηλώνει ξεκάθαρα την ύπαρξη του διαχωρισμένου νου μας, που είναι διαιρεμένος ανάμεσα στο εσφαλμένα νοούμενο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, της ενοχής και του μίσους (το εγώ) και στην ορθά νοούμενη διορθωτική σκέψη της Επανόρθωσης, της συγχώρεσης και της ειρήνης (το Άγιο Πνεύμα). Έτσι εκπαιδευόμαστε από τον Ιησού να αναγνωρίσουμε αυτά τα δύο συστήματα σκέψης, ζητώντας βοήθεια να εκπαιδευούμε τη δύναμη του νου μας να επιλέγει το μόνο Δάσκαλο, ο Οποίος θα μας φέρει ειρήνη.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ Ι

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Έχω μιλήσει πολλές φορές για τη αρμονική δομή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και όταν το κάνω συνήθως αναφέρομαι στο κείμενο, αλλά το ίδιο επίσης ισχύει και για το βιβλίο εργασιών. Ένα από τα χαρακτηριστικά ενός συμφωνικού έργου, ειδικά αυτών που γράφτηκαν κατά τον δέκατο όγδοο και δέκατο ένατο αιώνα, είναι ότι στο αρχικό μέρος υπάρχει μια *έκθεση* που παρουσιάζει τα διάφορα θέματα, ένα *τμήμα ανάπτυξης* που τα επεξεργάζεται και μια *ανακεφαλαίωση* όπου ο συνθέτης επαναφέρει τα μουσικά θέματα, αλλά με έναν καινούριο τρόπο. Αυτό το βρίσκουμε στο βιβλίο εργασιών.

Ιδιαίτερα, τα μαθήματα από το 1 μέχρι το 60, δείχνουν τον περίτεχνο συμφωνικό τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς έχει οργανώσει το υλικό του. Τα πρώτα πενήντα μαθήματα αποτελούνται από την έκθεση και την ανάπτυξη των διαφόρων θεμάτων, και εδώ στην πρώτη ανακεφαλαίωση επιστρέφουν, αλλά παρουσιάζονται διαφορετικά. Ο ίδιος μας το εξηγεί στο τέλος της Εισαγωγής, όπως θα δούμε σύντομα. Η συζήτησή μου θα επικεντρωθεί στα βασικά θέματα αυτών των πρώτων μαθημάτων του βιβλίου εργασιών - την καρδιά των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - και τους τρόπους με τους οποίους ο Ιησούς τα ενσωματώνει σε αυτήν την ανακεφαλαίωση.

Σε γενικές γραμμές, μπορούμε να συνοψίσουμε αυτό το μέρος της συμφωνίας μας κάπως έτσι: Όπως ακριβώς το κείμενο αρχίζει με κεντρικό του θέμα - την πρώτη αρχή των θαυμάτων: «Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα» (Κ-1.Ι.1:1) - έτσι βρίσκουμε και το κεντρικό θέμα του βιβλίου εργασιών σε αυτά τα πρώτα μαθήματα - «Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στην αντίληψη».

Στις τρεις πρώτες παραγράφους ο Ιησούς μας καθοδηγεί πώς να προχωρήσουμε με τα μαθήματα, ζητώντας από μας να σκεφτόμαστε τις ιδέες της ανακεφαλαίωσης «όσο πιο συχνά γίνεται» κατά την διάρκεια της ημέρας.

(1:1-3:2) Αρχίζοντας από σήμερα, θα έχουμε μια σειρά περιόδων ανακεφαλαίωσης. Η κάθε μία από αυτές θα καλύπτει πέντε από τις ιδέες που έχουν ήδη παρουσιαστεί, αρχίζοντας από την

πρώτη και τελειώνοντας με την πεντηκοστή. Θα υπάρχουν λίγα σύντομα σχόλια των ιδεών, τα οποία θα πρέπει να σκεφτείς σε αυτή την επανάληψη. Στις περιόδους πρακτικής, οι ασκήσεις θα πρέπει να γίνονται με αυτό τον τρόπο:

Άρχισε την ημέρα διαβάζοντας τις πέντε ιδέες, μαζί με τα σχόλια που περιλαμβάνονται. Έκτοτε, δεν είναι απαραίτητο να ακολουθήσεις κάποια συγκεκριμένη σειρά όσον αφορά το πώς θα τις σκέφτεσαι, παρόλο που θα πρέπει να ασκείς την κάθε μία τουλάχιστον μία φορά. Αφιέρωσε δύο ή περισσότερα λεπτά για κάθε περίοδο άσκησης, σκεπτόμενος την ιδέα και τα σχετικά σχόλια αφού τα διαβάσεις. Κάνε αυτό όσο πιο συχνά μπορείς κατά την διάρκεια της ημέρας. Αν κάποια από αυτές τις ιδέες σε ελκύει περισσότερο από τις άλλες, συγκεντρώσου σε αυτήν. Στο τέλος της ημέρας, όμως, βεβαιώσου ότι τις επαναλαμβάνεις όλες τους τουλάχιστον άλλη μια φορά.

Δεν είναι απαραίτητο να καλύπτεις τα σχόλια που ακολουθούν την κάθε ιδέα κατά λέξη ή διεξοδικά στις περιόδους άσκησης. Προσπάθησε, όμως, να δώσεις έμφαση στο κεντρικό σημείο, και σκέψου πάνω σε αυτό σαν κομμάτι της επανάληψης της ιδέας με την οποία σχετίζεται.

Βλέπουμε λοιπόν, τη συνεχή έμφαση που δίνει ο Ιησούς στο να σκεφτόμαστε και να εφαρμόζουμε αυτές τις ιδέες καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Επιπλέον, σημειώνουμε την επιμονή του στο *περιεχόμενο* του μαθήματος - το «κεντρικό θέμα» του - αντί για τη *μορφή* του. Δεν επιδιώκει να ακολουθούμε κατά γράμμα (δηλαδή, καταναγκαστικά) την άσκηση, αλλά να μάθουμε να γενικεύουμε το μήνυμα του μαθήματος σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη κατάσταση της ημέρας μας έχει νόημα.

(3:3-4:1) Αφού διαβάσεις την ιδέα και τα σχετικά σχόλια, οι ασκήσεις θα πρέπει να γίνονται με τα μάτια κλειστά και όταν είσαι μόνος σε ένα ήσυχο μέρος, αν είναι δυνατόν.

Δίνεται έμφαση σε αυτό για τις περιόδους άσκησης για το δικό σου στάδιο μάθησης.

Αυτές είναι δύο σημαντικές προτάσεις, όπου βλέπουμε τον Ιησού να μας παρέχει δομημένες περιόδους διαλογισμού. Στην άσκηση «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτε», από την άλλη πλευρά, μας λέει ότι αυτά δεν είναι μαθήματα για περισυλλογή ή διαλογισμό (Κ-18.VII.4). Ο ίδιος σίγουρα δεν είναι ενάντια στο διαλογισμό, αλλά δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της διαδικασίας της συγχώρεσης. Σ' αυτή την Εισαγωγή, ο Ιησούς μας προειδοποιεί έμμεσα για κάτι, για το οποίο ο ίδιος γίνεται πιο ευθύς στο εγχειρίδιο για δασκάλους («Πώς πρέπει ο δάσκαλος του Θεού να περνάει την ημέρα του;» [Εγχ-16]), το οποίο έχουμε ήδη συζητήσει. Το θέμα για άλλη μια φορά, είναι ότι όταν έχετε δομημένες περιόδους μάθησης ή διαλογισμού, αυτές καθεαυτές μπορούν εύκολα να εξελιχθούν σε τελετουργίες και θεούς. Υπό αυτή την έννοια δρουν ενάντια στις διδασκαλίες του Ιησού για την ιδιαιτερότητα. Έχω τονίσει στις ομιλίες μου για τα πρώτα πενήντα μαθήματα ότι ένας από τους κύριους στόχους των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, που εκφράζεται στο βιβλίο εργασιών, είναι να μάθουμε να γενικεύουμε. Επομένως, εάν μπορείτε να είστε με τον Θεό, να σκέφτεστε τον Ιησού ή να θυμάστε το μάθημα μόνο κατά τη διάρκεια των δομημένων περιόδων πρακτικής, εμποδίζετε το σκοπό τους. Γι' αυτό λέει συγκεκριμένα ο Ιησούς «στο δικό σας στάδιο μάθησης». Υποθέτει ότι όλοι αρχίζουμε από το κάτω μέρος της κλίμακας και γι' αυτό επανεκπαιδεύει ουσιαστικά το νου μας από την αρχή. Μας ζητά να παραμερίσουμε όλα όσα νομίζουμε ότι γνωρίζουμε για τον διαλογισμό, την περισυλλογή, την προσευχή και την πνευματικότητα και μας διδάσκει με έναν νέο τρόπο. Ο δάσκαλός μας ξεκινά με δομημένες και συχνά απλές ασκήσεις, αλλά δεν θέλει να γίνουν ιδιαίτερα αντικείμενα προσκόλλησης. Παρόλο που είμαστε στην αρχή του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς ήδη εφιστά την προσοχή για την ενδεχόμενη κακή χρήση αυτών των ασκήσεων.

(4:2-3) Εν τούτοις, θα είναι απαραίτητο να μάθεις να μην χρειάζεσαι κάποιο συγκεκριμένο σκηνικό στο οποίο να εφαρμόζεις αυτά που έχεις μάθει. Θα χρειαστείς αυτά που έχεις μάθει σε καταστάσεις που φαίνονται ότι σε ταράζουν, παρά σε εκείνες που σου φαίνονται χαλαρές και ήρεμες.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι υπάρχει κάποιο πρόβλημα με την τακτοποίηση των πραγμάτων εξωτερικά για να αισθανέστε άνετα όταν διαλογίζεστε, αλλά δεν θέλει να δημιουργήσετε μια ιδιαίτερη σχέση με τη στάση σας ή την αναπνοή σας, τη μυρωδιά του κεριού σας, τη μουσική, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ή οτιδήποτε άλλο. Η έμφαση δεν πρέπει να δοθεί στην αλλαγή των εξωτερικών καταστάσεων για να είστε χαρούμενοι, αλλά στην προσπάθεια αλλαγής των σκέψεών σας, έτσι ώστε να είστε *πραγματικά* χαρούμενοι, ανεξάρτητα από το πού βρίσκεστε ή τις συνθήκες. Και πάλι, ο ίδιος δεν είναι εναντίον στο να κάνετε κάτι που θα σας βοηθήσει να χαλαρώσετε, αρκεί να είστε προσεκτικοί στην τελετουργική ιδιαιτερότητα που θα ενεργούσε *ενάντια* στη μάθησή σας.

(4:4-5) Ο σκοπός αυτών που μαθαίνεις είναι να σου δώσουν την ικανότητα να φέρνεις την ησυχία μαζί σου, και να θεραπεύεις την στενοχώρια και την ταραχή. Αυτό δεν γίνεται με το να τις αποφεύγεις και να αναζητάς ένα καταφύγιο απομόνωσης για τον εαυτό σου.

Να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο ξανά, ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρέπει να διαλογιζόμαστε και να μην έχουμε δομημένες περιόδους πρακτικής. Στην πραγματικότητα, αυτό ακριβώς αφορούσε το πρώτο μέρος του βιβλίου εργασιών. Μας ενημερώνει απλώς ότι βρισκόμαστε στα αρχικά στάδια της μάθησης και ότι θα μας οδηγήσει μακριά, πολύ πιο μακριά από εκεί που βρισκόμαστε τώρα. Ρίχνουμε μια κλεφτή ματιά σε αυτό το «μακριά, πολύ πιο μακριά», διαβάζοντας αυτό το υπέροχο απόσπασμα από το εγχειρίδιο για τους διδασκάλους, που δίνεται στο πλαίσιο του να μάθουμε να εφαρμόζουμε την δικαιοσύνη του Αγίου Πνεύματος.

... Δεν υπάρχει καμία έμφυτη σύγκρουση ανάμεσα στην δικαιοσύνη και την αλήθεια· η πρώτη δεν είναι παρά ένα μικρό θήμα προς την κατεύθυνση της δεύτερης. Το μονοπάτι γίνεται εντελώς διαφορετικό καθώς κάποιος προχωρά. Όλη η μεγαλοπρέπεια και το μεγαλείο του σκηνικού και οι τεράστιες προοπτικές που ανοίγουν για να τον συναντήσουν καθώς το ταξίδι συνεχίζεται, δεν θα μπορούσαν να προβλεφθούν στο ξεκίνημα. Εν τούτοις, ακόμα κι αυτά, των οποίων η λαμπρότητα φτάνει σε απερίγραπτα ύψη όσο κάποιος προχωρά, ωχριούν πραγματικά μπροστά σε όλο αυτό που περιμένει όταν το μονοπάτι φτάσει στο τέλος και ο χρόνος τελειώσει και αυτός μαζί του. Αλλά από κάπου πρέπει να αρχίσει κάποιος. Η δικαιοσύνη είναι η αρχή. (Εγχ-19.2:4-9)

Επομένως οι δομημένες περίοδοι πρακτικής και διαλογισμού είναι η αρχή.

(5:1) Θα μάθεις ότι η γαλήνη είναι κομμάτι δικό σου, και απαιτεί μόνο να είσαι σε αυτό για να αγκαλιάσεις όποια κατάσταση βρεθείς.

Το θέμα είναι ότι θα αισθανόμαστε ειρηνικά όχι μόνο όταν όλα γύρω μας είναι ήσυχα, αλλά επίσης, *και ιδιαίτερα*, όταν όλα φαίνονται να καταρρέουν: όταν εμείς ή οι οικογένειές μας ταλαιπωρούνται από κάποια ασθένεια · όταν ο θυμός και οι κατηγορίες είναι ανεξέλεγκτες · και όταν βρισκόμαστε σε καταστάσεις ενοχής, άγχους, τρόμου και οποιουδήποτε συναισθήματος που είναι εγγενές μέρος της ζωής μας. Αυτές τις περιόδους ειδικά είναι που χρειάζεται να σκεφτόμαστε τον Ιησού και αυτά που διδάσκει. Είναι προφανές ότι δεν θα είχε νόημα από την πλευρά της μάθησης, αν μπορούσαμε να στραφούμε σε αυτόν και να βρούμε την ειρήνη μόνο όταν είμαστε σωματικά ήρεμοι. Οι ήσυχες στιγμές μας είναι απλώς μέρος του εκπαιδευτικού μας προγράμματος για να εισέλθουμε *μέσα μας*, έτσι ώστε μόλις αισθανθούμε άνετα με αυτή τη διαδικασία, να μπορούμε να επικαλεστούμε την ειρήνη, *κάθε φορά* που στρεφόμαστε στο εγώ για βοήθεια, αναγνωρίζοντας αμέσως την ανάγκη για αλλαγή του δασκάλου μας.

(5:2) Και στο τέλος θα μάθεις ότι δεν υπάρχει όριο ως προς το που βρίσκεσαι, εφόσον η ειρήνη βρίσκεται παντού, όπως κι εσύ.

Αυτός είναι ο απώτερος στόχος της μάθησης: να *γενικεύουμε* τα συγκεκριμένα μαθήματα και καταστάσεις που έχουμε διδαχθεί, ώστε να εφαρμόζονται σε όλες τις σχέσεις, σε όλες τις καταστάσεις, ανά πάσα στιγμή και κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες - χωρίς εξαίρεση. Αν δεν υπάρχει κανένας κόσμος εκεί έξω, που είναι η βασική μεταφυσική προϋπόθεση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο κόσμος είναι *μέσα σου*. Εκεί βρίσκεται η ειρήνη. Επιπλέον, αν δεν υπάρχει κόσμος έξω από σένα, πώς μπορεί να σε επηρεάσει; Αυτό είναι που χρειάζεται να μάθουμε, το οποίο κάνουμε μέσω της προσεκτικής μελέτης και της εξάσκησης.

(6:1-3)Θα παρατηρήσεις ότι, για τους σκοπούς της επανάληψης, μερικές από τις ιδέες δεν δίνονται ακριβώς στην αρχική τους μορφή. Χρησιμοποίησέ τις έτσι όπως δίνονται εδώ. Δεν χρειάζεται να επιστρέψεις στις αρχικές δηλώσεις, ούτε να εφαρμόζεις τις ιδέες έτσι όπως σου είχε προταθεί τότε.

Προσέξτε πόσο ευέλικτος είναι ο Ιησούς, δίνοντάς μας ένα πρότυπο να μην έχουμε εμμονή με τη *μορφή* αυτών των μαθημάτων, αλλά να εστιάσουμε στο υποβόσκον *περιεχόμενό* τους.

Η τελευταία φράση της Εισαγωγής εισάγει αυτά που θα συζητήσουμε καθώς προχωρούμε μέσω αυτής της ανακεφαλαίωσης:

(6:4)Τώρα δίνουμε έμφαση στην σχέση ανάμεσα σε αυτές τις πενήντα πρώτες ιδέες που έχουμε καλύψει, και στην συνοχή του συστήματος σκέψης στο οποίο σε οδηγούν.

Με άλλα λόγια, ο Ιησούς λέει ότι σε αυτά τα δέκα μαθήματα της ανακεφαλαίωσης θα συγκεντρώσει αυτά τα θέματα και θα μας δείξει ότι είναι ενσωματωμένα: «στη συνοχή του συστήματος σκέψης». Η κατανόηση οποιουδήποτε θέματος ή ιδέας στα *Μαθήματα Θαυμάτων* θα σας οδηγήσει αυτόματα στα άλλα, αντανakλώντας την εσωτερική τους συνέπεια. Όπως μόλις ανέφερα, το κυρίαρχο θέμα αυτών των πρώτων πενήντα μαθημάτων είναι η διόρθωση των λανθασμένων αντιλήψεών μας. Βλέπουμε ξανά και ξανά πόση έμφαση δίνει ο Ιησούς στο να μάθουμε ότι οι σκέψεις μας καθορίζουν τον κόσμο που βλέπουμε, αναπτύσσοντας την αρχή που μας δίνει δύο φορές στο κείμενο: *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη* (Κ-13.Υ.3:5, Κ-21.εισ.1:1). Πρώτα κοιτάζουμε μέσα μας και αναγνωρίζουμε με τρόπο τις δικές μας σκέψεις αμαρτίας, ενοχής και φόβου - και σε αυτό το πλαίσιο συγκεκριμένα τις σκέψεις επίθεσης και κρίσης - τις οποίες στη συνέχεια προβάλλουμε. Αυτές οι προβολές γίνονται η *αιτία* του κόσμου που αντιλαμβανόμαστε έξω από μας, ο οποίος στην διαστρεβλωμένη εμπειρία μας εμφανίζεται ως το *αποτέλεσμα*. Έτσι ο Ιησούς μας διδάσκει ότι αυτά είναι μαθήματα για την αιτία και όχι για το αποτέλεσμα, όπως έχουμε ήδη δει (Κ-21.Υ.7:8). Με άλλα λόγια, αυτά δεν είναι μαθήματα για την αλλαγή του κόσμου ή της συμπεριφοράς μας, αλλά για να αλλάξουμε τις σκέψεις μας που είναι φορτωμένες με κρίση και επίθεση.

Όταν ο Ιησούς μας λέει ότι αυτό που ονομάζουμε σκέψη δεν είναι καθόλου σκέψη, είναι επειδή σκεφτόμαστε εναντίον του ίδιου και του Θεού. Ό,τι αντιτίθεται στον Θεό και την στοργική Του Ενιαιότητα, δεν υπάρχει. Επομένως, οι δικές μας σκέψεις επίθεσης, άγχους και κρίσης δεν υπάρχουν. Εντούτοις, μέσα στο ψευδαισθητικό νου μας, σίγουρα πιστεύουμε ότι υπάρχουν. Προβάλλουμε αυτές τις απατηλές σκέψεις διαχωρισμού και μίσους, και βλέπουμε έναν κόσμο που δεν υπάρχει επειδή προέρχεται από σκέψεις που πραγματικά δεν υπάρχουν. Επομένως, το σκεπτικό μας είναι το πρόβλημα από το οποίο πρέπει να σωθούμε. Έτσι, η σωτηρία μας διδάσκει να διορθώσουμε τις λάθος σκέψεις μας, επιλέγοντας την ειρήνη αντί για την σύγκρουση. Αυτή η

γνωστή δήλωση κοντά στο τέλος του κειμένου αξίζει ακόμα μια ματιά, στην οποία προσθέτουμε μια επιπλέον πρόταση:

... Η σωτηρία δεν μπορεί να ειπωθεί σαν τίποτα περισσότερο εκτός από μια απόδραση από τις αντιλήψεις. Δεν ασχολείται με το περιεχόμενο του νου, αλλά με την απλή δήλωση ότι σκέφτεται. Και αυτό που μπορεί και σκέφτεται έχει επιλογή, και μπορεί να του δειχτεί ότι διαφορετικές σκέψεις έχουν διαφορετικές συνέπειες. (Κ-31. V.14:3-5)

Ένα άλλο σημαντικό θέμα είναι η απόφαση ή η αλλαγή του νου μας, επομένως η κεντρική ώθηση αυτών των μαθημάτων μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε αυτό που κάνουμε, ώστε να μπορέσουμε να αλλάξουμε από το νου μας τις σκέψεις θυμού και κρίσης, σε σκέψεις συγχώρεσης και ειρήνης. Όταν επιλέγουμε αυτές τις σκέψεις, αυτομάτως επεκτείνονται και μεταβαίνουμε σ' αυτό που ο Ιησούς αναφέρεται ως «όραση». Ο εξωτερικός κόσμος δεν αλλάζει απαραίτητα · πράγματι, πολλές φορές δεν αλλάζει καθόλου. Αυτό που αλλάζει είναι ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο, που σημαίνει τον τρόπο με τον οποίο τον ερμηνεύουμε. Συνεχίζοντας με τη διαδικασία της συγχώρεσης είναι που οδηγεί τελικά στην όραση του Χριστού ή στην αντίληψη του Αγίου Πνεύματος, που βλέπει και γνωρίζει την εγγενή ομοιότητα του ενός Υιού του Θεού.

Να συνοψίσουμε: Τα κεντρικά θέματα - υπάρχουν και αρκετά δευτερεύοντα, που θα εξετάσουμε επίσης - είναι να συνειδητοποιήσουμε τη σχέση μεταξύ των επιθετικών μας σκέψεων και του κόσμου που βλέπουμε · και να αναγνωρίσουμε την έκκληση του Ιησού για να αλλάξουμε το νου μας και να επιτρέψουμε αυτόν να είναι η πηγή αυτών που βλέπουμε, επιτυγχάνοντας έτσι την αληθινή όραση. Από τα πολλά θέματα αυτών των δέκα μαθημάτων της ανακεφαλαίωσης, η όραση είναι μακράν το πιο σημαντικό, όπως θα δούμε τώρα.

ΜΑΘΗΜΑ 51

Η σημερινή ανακεφαλαίωση καλύπτει τις ακόλουθες ιδέες:

Πριν ξεκινήσω, επιτρέψτε μου να αναφέρω κάτι που μάλλον έχει ξεφύγει από σχεδόν όλους τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ασφαλώς αυτούς που δεν ασχολούνται βαθύτερα. Η Helen επέμενε λέγοντας στον Ιησού ότι κάθε μία από τις αρχικές ιδέες για την ανακεφαλαίωση της ημέρας να είναι διαφορετική. Και σίγουρα θα εντυπωσιαστείτε όταν ανακαλύψετε με πόσους διαφορετικούς τρόπους ο Ιησούς μπορεί να πει ότι «η σημερινή ανακεφαλαίωση καλύπτει τις ακόλουθες ιδέες».

(1) (1) Τίποτε από ό,τι βλέπω δεν σημαίνει κάτι.

Σ' αυτά τα αρχικά μαθήματα Ιησούς τονίζει ότι αυτό που βλέπουμε δεν σημαίνει τίποτα, γιατί αυτό που βλέπουμε προέρχεται από εσφαλμένες σκέψεις κρίσης και επίθεσης.

(1:2-5) Ο λόγος που συμβαίνει αυτό είναι ότι δεν βλέπω τίποτα, και τίποτα δεν έχει καμία σημασία. Είναι απαραίτητο να το αναγνωρίσω αυτό, για να μπορέσω να μάθω να βλέπω. Αυτό που νομίζω ότι βλέπω τώρα έχει πάρει την θέση της πραγματικής όρασης. Πρέπει να το απελευθερώσω και να το αφήσω να φύγει συνειδητοποιώντας ότι δεν έχει κανένα νόημα, έτσι ώστε η αληθινή όραση να το αντικαταστήσει.

Αν και ο Ιησούς δεν χρησιμοποιεί τον όρο εδώ, μας επισημαίνει ότι έχουμε έναν διαιρεμένο νου. Έχουμε την ικανότητα να βλέπουμε μέσα από την όραση του Αγίου Πνεύματος, όμως για να διασφαλίσουμε ότι αυτό δεν θα συμβεί, καλύπτουμε τις σκέψεις αγάπης με σκέψεις επίθεσης και διαχωρισμού. Πράγματι, δεν μπορούμε να επιτύχουμε τον στόχο της όρασης, αν πρώτα δεν αναγνωρίσουμε και κατανοήσουμε την εγγενή απατηλή και την χωρίς νόημα φύση των αντιλήψεών μας. Αυτές είναι οι εσφαλμένες αντιλήψεις που έχουμε επιλέξει συνειδητά να πάρουν τη θέση της όρασης, εκπληρώνοντας το σκοπό του εγώ να προστατεύσει τον εαυτό του - πραγματικά ο διαχωρισμένος εαυτός μας προστατεύει την διαχωρισμένη ταυτότητά του - που μας αποτρέπει να ανακαλύψουμε το μοναδικό σκοπό της ύπαρξής μας σε αυτόν τον κόσμο: τη συγχώρηση.

(2)(2) Έχω δώσει σε ό,τι βλέπω όλη τη σημασία που έχει για μένα.

(2:2-4) Έχω κρίνει όλα όσα βλέπω, και αυτό είναι το μόνο που βλέπω. Αυτό δεν είναι πραγματική όραση. Είναι απλά μια ψευδαίσθηση της πραγματικότητας, επειδή οι κρίσεις μου έγιναν μακριά από την πραγματικότητα.

Αυτό επαναδιατυπώνει τη διδασκαλία ότι ο κόσμος που βλέπουμε δεν υπάρχει, απλώς και μόνο επειδή προέρχεται από τις επικριτικές σκέψεις μας, οι οποίες επίσης δεν υπάρχουν. Θυμηθείτε κάθε σκέψη του εγωικού συστήματος σκέψης, είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια της αρχής της Επανόρθωσης, η οποία λέει ότι ποτέ δεν αφήσαμε τον Θεό. Όλα όσα αντιλαμβανόμαστε, είναι ένα σκιάδεο κομμάτι της αρχικής απόφασης ότι διαχωριστήκαμε από την Πηγή μας και την πραγματικότητά μας, η θεμελιώδης ψευδαίσθηση από την οποία προκύπτουν όλες οι άλλες.

(2:5-6) Είμαι πρόθυμος να αναγνωρίσω την έλλειψη εγκυρότητας των κρίσεών μου, επειδή θέλω να δω πραγματικά. Οι κρίσεις μου με έχουν βλάψει, και δεν θέλω να βλέπω σύμφωνα με αυτές.

Ο Ιησούς κάνει έκκληση στην λογική μας, στον ορθολογικό μας νου, για να καταλάβουμε ότι αυτό που κάνουμε με τις σκέψεις μας, κι επομένως με τον αντιληπτό κόσμο, μας βλάπτει: «Οι κρίσεις μου με έχουν βλάψει». Το εγώ έχει στήσει το αμυντικό του σύστημα σαν τεράστιο κενό ανάμεσα στις επιθετικές μας σκέψεις και τον πόνο, ο οποίος είναι το αποτέλεσμα τους. Το κενό αυτό αντιπροσωπεύεται από τον κόσμο του χρόνου και του χώρου, που έχει ως σκοπό να μας δώσει τη δυνατότητα να αισθανόμαστε ότι είμαστε δικαιολογημένοι να αποδίδουμε τον πόνο μας σε «πράγματα πέρα από [μας], σε δυνάμεις που [εμείς] δεν μπορούμε να ελέγξουμε» (Κ-19.IV-Δ.7:4). Αυτό φυσικά, είναι το θαύμα της προβολής από τη πλευρά του εγώ. Καταλήγοντας, αισθανόμαστε βέβαιοι ότι δεν είμαστε οι υπεύθυνοι εμείς για τον πόνο που προέκυψε από την επιλογή μας ενάντια στον Θεό και την Αγάπη Του: οι άλλοι, το σώμα μας, ή ο κόσμος είναι η αιτία της δυστυχίας μας - οποιοσδήποτε άλλος ή οτιδήποτε άλλο εκτός από τους εαυτούς μας.

Έτσι, η ιδέα αυτών των μαθημάτων είναι να φέρει το αποτέλεσμα στην αιτία, ώστε να μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι οι κρίσεις μας και μόνο που μας έχουν βλάψει. Με αυτόν τον τρόπο επαναφέρουμε στην επίγνωσή μας τη δύναμη του νου μας να αποφασίζει το πεπρωμένο μας: την ευτυχία ή τη δυστυχία, την ειρήνη ή τη σύγκρουση.

(3)(3) Δεν καταλαβαίνω τίποτα από ό,τι βλέπω.

(3:2-4) Πως θα μπορούσα να καταλάβω τι βλέπω αφού το έχω κρίνει λάθος; Αυτό που βλέπω είναι η προβολή των δικών μου σφαλμάτων σκέψης. Δεν καταλαβαίνω τι βλέπω επειδή δεν είναι κατανοητό.

Αυτή είναι η αρχή της ταπεινότητας. Είμαστε πάντα τόσο σίγουροι ότι έχουμε δίκιο: αυτό που βλέπω είναι αυτό που βλέπω, αυτό που ακούω είναι αυτό που ακούω, και η κατανόησή μου για μια κατάσταση είναι αυτό που λέω, επειδή εγώ λέω ότι έτσι έχουν τα πράγματα. Αν είμαστε αρκετά

επιδέξιοι, πείθουμε πλήθος ανθρώπων να συμφωνήσει μαζί μας. Αυτό δεν είναι λογική, αλλά *συλλογική παράνοια!* Στα γαλλικά αυτό είναι γνωστό ως *folie a deux*: μια ψευδαισθήση που μοιράζονται δύο άτομα. Αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να είναι δέκα, εκατοντάδες, χιλιάδες, εκατομμύρια, αν όχι δισεκατομμύρια, γιατί όλοι μοιραζόμαστε την ίδια παράνοια. Γι' αυτό δεν μπορούμε πραγματικά να καταλάβουμε τίποτα, ούτε να ζητήσουμε βοήθεια από κάποιον άλλον για να καταλάβουμε αληθινά. Εάν σε οποιαδήποτε φάση αισθανόμαστε ιδιαιτερότητα, κρίση, ή διαχωρισμό, δεν θα πρέπει να εμπιστευόμαστε τίποτα από ό,τι συμπεραίνουμε με βάση αυτά τα συναισθήματα · αναπόφευκτα θα κάνουμε λάθος.

(3:5-8) Δεν υπάρχει νόημα στο να προσπαθήσω να το καταλάβω. Αλλά υπάρχει κάθε λόγος να το απελευθερώσω, και να κάνω χώρο γι' αυτό που μπορώ να δω, να καταλάβω και να αγαπήσω. Μπορώ να το ανταλλάξω με αυτό που βλέπω τώρα, απλά και μόνο με την προθυμία μου να το κάνω. Αυτό δεν είναι μια καλύτερη επιλογή από εκείνη που είχα κάνει πριν;

Ο τρόπος με τον οποίο θα επιτευχθεί η όραση είναι η απλή προθυμία να το κάνουμε. Επανεκτιμημένα βλέπουμε τον Ιησού να κάνει έκκληση προς τη δύναμη των νόων μας, για να *επιλέξουμε*: την όραση ή την κρίση, την ευτυχία ή τη δυστυχία, την ειρήνη ή τον πόνο. Αυτό που μας παρέχει τη δυνατότητα να επιλέξουμε διαφορετικά, είναι το να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε πράγματι τη δύναμη να κάνουμε αυτή την επιλογή και αυτή η δύναμη βρίσκεται στο νου μας, όχι στον κόσμο ή στο σώμα.

(4) (4) Αυτές οι σκέψεις δεν σημαίνουν τίποτα.

(4:2) Οι σκέψεις για τις οποίες έχω γνώση δεν σημαίνουν τίποτα επειδή προσπαθώ να σκεφτώ χωρίς τον Θεό.

Αυτό είναι το συμπέρασμα. Αυτά που αντιπροσωπεύουν τον Θεό, είναι το Άγιο Πνεύμα, ο Ιησούς, ή οι σκέψεις αυτών των μαθημάτων. Αν δεν είμαστε σε αρμονία με αυτές τις σκέψεις - δηλαδή, αν εμμένουμε στα παράπονα, στις επιθετικές σκέψεις, ή στις ανάγκες της ιδιαιτερότητας με οποιονδήποτε τρόπο, σχήμα ή μορφή - δεν σκεφτόμαστε, και ό,τι προκύπτει από τη μη-σκέψη, πρέπει επίσης να είναι ανύπαρκτο. Θυμηθείτε, η αιτία και το αποτέλεσμα δεν είναι ποτέ διαχωρισμένα. Οι ψευδαισθήσεις μπορεί απλώς να αναπαράγουν περισσότερες ψευδαισθήσεις.

(4:3) Αυτό που αποκαλώ «οι σκέψεις μου» δεν είναι οι πραγματικές μου σκέψεις.

Ο λόγος είναι ότι αυτές είναι οι σκέψεις «μου». Ο Ιησούς θέλει να μάθουμε ότι κάθε φορά που λέμε «αυτό είναι δικό μου» ή «αυτός είμαι εγώ», κάθε φορά που μιλάμε για τις σκέψεις «μου», τις αντιλήψεις, ή το σώμα, οτιδήποτε ακολουθήσει θα είναι λάθος, διότι θα είναι βασισμένο στο διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα. Κατά την οντολογική αρχή, το εγώ είπε στον Θεό: «Αυτό είναι δικό μου. Αυτός είναι ο εαυτός μου, όχι ο δικός σου. Δεν είμαι πλέον μέρος σου και έχω δικίο!» Αυτή η στάση είναι πάντα λάθος, γιατί η Υιότητα του Θεού είναι μία, και δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική διάκριση μεταξύ των φαινομενικά διαφορετικών Υιών. Η πίστη στην προσωπική ιδιοκτησία ή στην ιδιαίτερη ταυτότητα είναι για να κρύψει τον απρόσωπο και μη-ιδιαιτερό Εαυτό, που μοιραζόμαστε όλοι, ως Σύνολο.

(4:4-5) Οι πραγματικές μου σκέψεις είναι οι σκέψεις που σκέφτομαι με τον Θεό. Δεν είμαι γνώστης αυτών επειδή στην θέση τους έχω βάλει τις δικές μου σκέψεις.

Ο Ιησούς μας λέει επανεκτιμημένα ότι εμείς έχουμε φτιάξει τις δικές μας σκέψεις για να αντικαταστήσουμε τις σκέψεις που σκεφτόμαστε με τον Θεό και το κάναμε αυτό γιατί θέλουμε να είμαστε ένα «Εγώ». Αγαπάμε το πρώτο ενικό πρόσωπο και τον πρώτο ενικό της κτητικής αντωνυμίας. Αυτό δεν είναι «δικό μας», μας λέει το εγώ, αλλά «δικό μου».

(4:6-8) Είμαι πρόθυμος να αναγνωρίσω ότι οι σκέψεις μου δεν σημαίνουν τίποτα και να τις απελευθερώσω. Επιλέγω να τις αντικαταστήσω με αυτές που έπρεπε να είναι στην θέση τους. Οι δικές μου σκέψεις δεν έχουν νόημα, αλλά ολόκληρη η δημιουργία βρίσκεται στις σκέψεις που σκέφτομαι με τον Θεό.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι έχουμε μια επιλογή και μας ενθαρρύνει να κάνουμε αυτή την επιλογή, να αφήσουμε να αντικατασταθούν οι σκέψεις μας με τις σκέψεις *Του Θεού* - ο Υιός Του όπως Αυτός Τον δημιούργησε.

(5) (5)Ποτέ δεν είμαι ταραγμένος για το λόγο που νομίζω.

(5:2)Ποτέ δεν είμαι ταραγμένος για το λόγο που νομίζω διότι πάντα προσπαθώ να δικαιώσω τις σκέψεις μου.

Από τη στιγμή που αποφασίζουμε ότι είμαστε ένα μεμονωμένο άτομο και μας εκφράζει ο πρώτος ενικός της κτητικής αντωνυμίας, συνεχώς προσπαθούμε να δικαιώσουμε αυτή την ύπαρξη. Αυτός είναι ο ρόλος του αθώου προσώπου: Δεν φταίω εγώ, και συγκεντρώνω όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους για να αποδείξουν την αντίληψη του εαυτού μου ως θύμα. Παρεμπιπτόντως, αυτό δεν είναι ποτέ δύσκολο επειδή η απεραντοσύνη του κόσμου παρέχει μια σχεδόν ατελείωτη σειρά πιθανών στόχων για τις προβολές μας. Επιπλέον, αυτό που το κάνει ενδιαφέρον είναι ότι όλοι αναζητούμε να δικαιώσουμε το αθώο πρόσωπό μας, εξασφαλίζοντας έτσι ότι θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε ως ξεχωριστά άτομα, *αλλά που οι άλλοι θα είναι υπεύθυνοι γι' αυτή την αμαρτία*. Κι έτσι, θα τιμωρηθούν αυτοί για την αμαρτία, η οποία δεν βρίσκεται πλέον πάνω μας.

(5:3-7) Συνεχώς προσπαθώ να τις κάνω πραγματικότητα.Κάνω όλα τα πράγματα εχθρούς μου, έτσι ώστε ο θυμός μου να είναι δικαιολογημένος και οι επιθέσεις μου εγγυημένες. Δεν έχω συνειδητοποιήσει πόσο κακή χρήση έχω κάνει σε όλα όσα βλέπω αναθέτοντάς τους αυτό τον ρόλο. Το έχω κάνει αυτό για να υπερασπιστώ ένα σύστημα σκέψης που με έχει βλάψει, και δεν το θέλω πια. Είμαι πρόθυμος να το αφήσω να φύγει.

Οι μαθητές που μελετούν το βιβλίο εργασιών για πρώτη φορά, συνήθως δεν δίνουν ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτό που διαβάζουν. Ωστόσο, εάν συνεχίσουν τη μελέτη των *Μαθημάτων Θαυμάτων* για πολλά χρόνια και διαβάζουν το βιβλίο εργασιών με μεγαλύτερη προσοχή, το οποίο συστήνω ανεπιφύλακτα, θα εκπλαγούν με αυτά που λέει πραγματικά ο Ιησούς · δηλώσεις όπως αυτή που έχουμε μόλις διαβάσει είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Ο Ιησούς εδώ βάζει λόγια στο στόμα μας, ελπίζοντας ότι θα τα κρατήσουμε εκεί: Αποφασίζουμε τώρα ότι χαιρόμαστε που κάναμε λάθος, και είμαστε ακόμα πιο ευτυχείς που συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει κάποιος άλλος μέσα μας ο οποίος έχει δίκιο. Αυτό προϋποθέτει ν' αφήσουμε τον θυμό, τις κρίσεις, και την αλαζονεία μας · την αφοσίωσή μας στην ιδιαιτερότητα · και τελικά, την ατομικότητά μας. Χρειάζεται να σταματήσουμε να χρησιμοποιούμε τους άλλους για να ενισχύουμε την υπεράσπιση της προβολής μας, βάζοντάς τους είτε στην κατηγορία της ιδιαίτερης αγάπης ή του ιδιαίτερου μίσους - αυτούς με τους οποίους φαίνεται να είμαστε ενωμένοι, ή διαχωρισμένοι. Είτε έτσι είτε αλλιώς, η ανάγκη του εγώ μας ν' αποδείξει την αθωότητά του, εκπληρώνεται μέσω επίθεσης και κρίσης, κάνοντας άλλους ενόχους για τις αμαρτίες που έχουμε προβάλει πάνω τους, ελπίζοντας πως μπορούμε να ξεφύγουμε μαγικά από την τιμωρία μέσα απ' αυτή τη τρελή και μαγική δυναμική. Τώρα μπορούμε να πούμε με χαρά ότι επιλέγουμε διαφορετικά.

ΜΑΘΗΜΑ 52

Η σημερινή επανάληψη περιλαμβάνει τις εξής ιδέες:

Όπως συζητήθηκε προηγουμένως, εδώ βρίσκουμε τη συνεχή ύφανση των θεμάτων των αρχικών μαθημάτων. Στην ομάδα αυτών των μαθημάτων ο Ιησούς εισάγει τη συγχώρεση.

(1:1)(6) Ταράζομαι επειδή βλέπω κάτι που δεν υπάρχει.

(1:2-8) Η πραγματικότητα δεν είναι ποτέ τρομακτική. Δεν θα ήταν δυνατόν να με ταράξει. Η πραγματικότητα φέρει μόνο την απόλυτη γαλήνη. Όταν είμαι ταραγμένος, αυτό συμβαίνει επειδή έχω αντικαταστήσει την πραγματικότητα με ψευδαισθήσεις που εγώ έχω επινοήσει. Οι ψευδαισθήσεις μου προκαλούν ανησυχία διότι τους έχω προσδώσει πραγματικότητα, και έτσι θεωρώ την πραγματικότητα ψευδαισθήση. Τίποτα από την δημιουργία του Θεού δεν επηρεάζεται με κανένα τρόπο από τη δική μου σύγχυση. Πάντα ταράζομαι για το τίποτα.

Αυτό είναι ένα παράδειγμα του γιατί δεν μπορούμε να μελετήσουμε αυτά τα μαθήματα, πόσο μάλλον να τα εφαρμόσουμε χωρίς να κατανοήσουμε την υποκείμενη μεταφυσική τους. Αυτό δεν αποτελεί απαραίτητα προϋπόθεση για εκείνους που τώρα αρχίζουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά καθώς προχωράμε βλέπουμε το πόσο η υποκείμενη μεταφυσική τους είναι παρούσα σε όλη τη διαδρομή. Έτσι, αν ο κόσμος εκεί έξω προέρχεται από τις σκέψεις μας, οι οποίες δεν υπάρχουν, ούτε κι ο κόσμος δεν πρέπει να υπάρχει. Συνεπώς δεν έχει κανένα νόημα να αναστατωνόμαστε από αυτόν.

Η αλήθεια είναι ότι φοβόμαστε την πραγματικότητα επειδή αντιπροσωπεύει το τέλος του δικού μας ψευδαισθησιακού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, το οποίο περιλαμβάνει την παράλογη ιδέα ότι μπορούμε να υπάρχουμε και ότι υπάρχουμε ξεχωριστά από τον Θεό. Συνεπώς, είναι το εγώ μας που φοβάται την απόφαση υπέρ της πραγματικότητας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς διδάσκει στο κείμενο ότι εμείς «πραγματικά δεν φοβόμαστε τη σταύρωση. Ο πραγματικός [μας] τρόμος είναι ηλύτρωση» (Κ-13.ΙΙΙ.1:10-11). Ωστόσο, το εγώ διδάσκει ότι πρέπει να φοβόμαστε την πραγματικότητα εξαιτίας των όσων κάναμε σ' αυτή · δηλαδή ότι διαχωριστήκαμε από την αγάπη της, κι έτσι την καταστρέψαμε. Έτσι, μας αξίζει να τιμωρηθούμε για τις αμαρτίες μας. Όμως, η αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος λέει ότι δεν μπορούμε ποτέ να διαχωριστούμε από το Θεό, κι επομένως, δεν υπάρχει τίποτα για να φοβηθούμε. Τίποτα δεν συνέβη - «ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.Υ.5:4) - και χωρίς την πίστη στην αμαρτία, δεν μπορεί να υπάρξει φόβος τιμωρίας. Το εγωϊκό σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής, και του φόβου, είναι επινοημένο. Το τίποτα λοιπόν, μπορεί να οδηγήσει μόνο στο τίποτα, για να παραφράσω το ξέσπασμα του Βασιλιά Ληρ.

(2:1) (7) Βλέπω μόνο το παρελθόν.

(2:2-4) Καθώς κοιτώ γύρω μου, καταδικάζω τον κόσμο που βλέπω. Αυτό το ονομάζω όραση. Κρατώ το παρελθόν ενάντια σε όλους και όλα, κάνοντάς τους εχθρούς μου.

Για άλλη μια φορά βλέπουμε ότι αν καταλαβαίναμε τη μεταφυσική των Μαθημάτων, γρήγορα θα αντιλαμβανόμασταν γιατί αυτά τα λόγια είναι αληθινά. Ξεκινήσαμε την ύπαρξή μας ως ξεχωριστά άτομα κάνοντας τον Θεό εχθρό μας, και στη συνέχεια ως ένας Υιός, προβάλαμε αυτή τη σκέψη συνθέτοντας έναν κόσμο από δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων θραυσμάτων. Όμως η οντολογική σκέψη ήρθε μαζί μας, και υπάρχει σε κάθε επιμέρους θραύσμα. Έτσι επικράτησε η αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος* στην σκέψη και την εμπειρία μας: Αν θέλω να υπάρχω, όλοι οι άλλοι πρέπει να σκοτωθούν. Εποικίζουμε τον κόσμο μας με πολλούς συντρόφους ιδιαίτερης αγάπης, όμως, έτσι ώστε ο τελικός μας στόχος να μην είναι εμφανής. Παρόλα αυτά, ενοχοποιούμε τους πάντες και τα

πάντα για το παρελθόν, κάνοντάς τους εχθρούς μας. Και τι είναι το παρελθόν; Αμαρτία. Έχουμε αμαρτήσει στο παρελθόν, προβάλλοντάς το έξω και τώρα το βλέπουμε σε όλους τους άλλους. Αυτό που πιστεύουμε ότι βλέπουμε επομένως - τον κόσμο του διαχωρισμού και της αμαρτίας - δεν υπάρχει καθόλου, και έτσι δεν μπορεί να *ιδωθεί*. Η αλαζονεία μας σε όλα αυτά βρίσκεται στο ότι πιστεύουμε πραγματικά ότι σκεφτόμαστε, βλέπουμε, ακούμε και κυρίως ότι καταλαβαίνουμε.

(2:5-7) Όταν συγχωρήσω τον εαυτό μου και θυμηθώ Ποιος είμαι, τότε θα τους ευλογώ όλους και όλα όσα βλέπω. Δεν θα υπάρχει πια παρελθόν, και ως εκ τούτου ούτε εχθροί. Και θα κοιτώ με αγάπη όλα όσα δεν μπορούσα να δω πριν.

Δεν είναι μόνο ότι θα τους ευλογώ όλους, *πρέπει* να τους ευλογώ όλους, επειδή αυτό είναι το μόνο που μπορώ να δω, αν υπάρχει μόνο η ευλογία του Θεού μέσα στο νου μου. Και πάλι, αν συνειδητοποιήσω ότι είμαι ένα παιδί του Θεού, δεν είμαι διαχωρισμένος από Αυτόν. Άρα, δεν υπάρχει αμαρτία και χωρίς αμαρτία δεν υπάρχει παρελθόν. Προφανώς λοιπόν, δεν υπάρχει τίποτα να προβληθεί. Αυτό που απομένει είναι η ευλογία της αγάπης για όλα τα πράγματα, γιατί έχουμε ευλογήσει τον εαυτό μας με τη σκέψη της συγχώρεσης.

(3:1) (8) Ο νους μου είναι απασχολημένος με σκέψεις για το παρελθόν.

(3:2-3) Βλέπω μόνο τις δικές μου σκέψεις, και ο νους μου είναι απασχολημένος με το παρελθόν. Τότε, τι μπορώ να δω έτσι όπως είναι πραγματικά;

Η όραση είναι αδύνατη όσο πιστεύω ότι είμαι διαχωρισμένος και ιδιαίτερος, όσο νομίζω ότι αξίζω, είμαι σημαντικός, είμαι θαυμάσιος, κ.ο.κ. - το σύνδρομο του *εγώ εαυτός μου κι εγώ (me, myself and I)*. Αυτοί δεν είναι παρά τρόποι που βεβαιώνουν ότι υπάρχω και επιπλέον, ότι απαιτώ να αντιμετωπιστώ με την αξιοπρέπεια που μου αξίζει. Περισσότερο να πω ότι κρυμμένο πίσω από αυτό, είναι το ότι δεν θέλω να μου συμπεριφέρεστε με αυτόν τον τρόπο, γιατί τότε το εγώ μου τριγυρνάει ελεύθερο: Έχω γίνει το αιώνιο θύμα, και εσείς οι αιώνιοι θύτες. Πρέπει να κρατήσω την εγωική μου πίτα του διαχωρισμού, τρώγοντας, και απολαμβάνοντας κάθε μπουκιά ενοχής.

(3:4) Ας θυμηθώ ότι κοιτώ το παρελθόν για να εμποδίσω το παρόν να ανατείλει στο νου μου.

Αν το διαβάσουμε προσεκτικά αυτό μπορούμε να αναγνωρίσουμε μια σαφή δήλωση του σκοπού: «Ας θυμηθώ ότι κοιτώ το παρελθόν για να εμποδίσω το παρόν να ανατείλει στο νου μου». Υπάρχει ένας σκοπός στην προσκόλλησή μας στο παρελθόν και τις επιθετικές μας σκέψεις. Αυτό είναι που κρατά μακριά το παρόν, την άγια στιγμή και την αγάπη του Ιησού, από το να «ανατείλει στο νου μου». Στην παρουσία της δικής του αγάπης, δεν μπορούμε πλέον να υπάρχουμε ως ιδιαίτερα και γεμάτα μίσος άτομα. Αυτός είναι ο φόβος: να χάσουμε την ιδιαίτερη ταυτότητά μας.

(3:5-6) Ας καταλάβω ότι προσπαθώ να χρησιμοποιήσω τον χρόνο εναντίον του Θεού. Ας μάθω να παραδίδω το παρελθόν, συνειδητοποιώντας ότι κάνοντάς το δεν παραιτούμαι από τίποτα.

Ακόμα μια φορά, βλέπουμε τον σκοπό πίσω από το δικό μας κόσμο του χρόνου και του χώρου. Το εγώ χρησιμοποιεί τον γραμμικό του χρόνο - *παρελθόν, παρόν και μέλλον* - ως τον τρόπο για να ενισχύσει το υποβόσκον σύστημα σκέψης του, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Με τον τρόπο αυτό, η ανυπαρξία του εγώ, μας εμποδίζει να θυμηθούμε την Ολότητα του Θεού.

(4:1) (9) Δεν βλέπω τίποτα έτσι όπως είναι τώρα.

(4:2-4) Εφόσον δεν βλέπω τίποτα έτσι όπως είναι τώρα, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι δεν βλέπω τίποτα. Μπορώ να δω μόνο αυτό που υπάρχει τώρα. Η επιλογή δεν είναι αν θα βλέπω το παρελθόν ή το παρόν · η επιλογή βρίσκεται απλά στο αν θα βλέπω ή όχι.

Δεν μπορούμε να δούμε το παρελθόν, επειδή δεν υπάρχει κανένα παρελθόν, καμία αμαρτία, κανέναν διαχωρισμό. Έτσι αυτό που νομίζουμε ότι βλέπουμε - το οποίο περιλαμβάνει αυτό που θυμάμαι ότι συνέβη στο παρελθόν και οτιδήποτε βλέπω τώρα - είναι μια προβολή του αμαρτωλού παρελθόντος μας επάνω στους άλλους. Κατά συνέπεια, αυτό που βλέπουμε δεν υπάρχει καθόλου, και αυτό χαρακτηρίζει τη τρέλα μας.

(4:5) Αυτό που έχω επιλέξει να βλέπω μου έχει κοστίσει την πραγματική όραση.

Γι' αυτό ακριβώς έχω επιλέξει να το δω! Η όραση του Χριστού βλέπει την Υιότητα ως μία, στην οποία δεν υπάρχουν ιδιαίτεροι και σημαντικοί άνθρωποι. Είμαστε όλοι το ίδιο. Η *ομοιότητα* του σκοπού, αντανακλά την *Ομοιότητα* του ενός Υιού του Θεού. Η αντίληψη προήλθε μέσα στην ανάγκη να αμυνθούμε ενάντια στη γνώση, την οποία ενθυμούμαστε μέσω της όρασης του Χριστού.

(4:6) Τώρα επιλέγω να μπορέσω να δω πάλι.

Σημειώστε την επαναλαμβανόμενη έμφαση που δίνεται στην δύναμη του νου μας να επιλέγει. Ακόμα κι αν δεν είμαστε έτοιμοι να κάνουμε αυτή την επιλογή - η όραση εξακολουθεί να είναι πολύ τρομακτική - μπορούμε τουλάχιστον ν' αναγνωρίσουμε τη δυνατότητα της επιλογής, και να συγχωρήσουμε τους εαυτούς μας, που δεν είμαστε ακόμα σε θέση να την κάνουμε.

(5:1)(10) Οι σκέψεις μου δεν σημαίνουν τίποτα.

(5:2-5) Δεν έχω ιδιαίτερες σκέψεις. Και όμως οι σκέψεις που αναγνωρίζω είναι μόνο οι ιδιαίτερες. Τι μπορούν να σημαίνουν αυτές οι σκέψεις; Δεν υπάρχουν, γι' αυτό δεν σημαίνουν τίποτα.

Οι σκέψεις μου δεν σημαίνουν τίποτα, επειδή είναι «δικές μου» σκέψεις. Αυτές βασίζονται στο διαχωρισμό και στην αποκλειστικότητα και έτσι βασίζονται στο ακριβώς αντίθετο της Ενιαιότητας του Ουρανού, την *μη-συγκεκριμένη* και άρα την *μη-προσωπική* πραγματικότητά μας.

(5:6-7) Όμως ο νους μου είναι μέρος της δημιουργίας, μέρος του Δημιουργού του. Δεν θα ήταν καλύτερα να ενωθώ με την σκέψη του σύμπαντος αντί να καλύπτω αυτό που είναι πραγματικά δικό μου με τις αξιολύπητες και χωρίς νόημα «ιδιωτικές» σκέψεις μου;

Πολύ σημαντικό είναι ότι ο Ιησούς λέει «αυτό που είναι πραγματικά δικό μου», όχι αυτό που νομίζω ότι είναι δικό μου, το οποίο δεν είναι παρά μερικά υπολείμματα της ιδιαιτερότητας. Αυτό που είναι *πραγματικά* δικό μου είναι τα δώρα του Ουρανού: η αγάπη, η αιώνια ζωή, η πραγματική ελευθερία, και η τέλεια ενιαιότητα.

Προφανώς ο Ιησούς δεν εκτιμάει πολύ την ατομικότητά μας και μας θερμοπαρακαλεί να μην την εκτιμάμε κι εμείς πολύ. Το πρόβλημα είναι ότι της δίνουμε πολύ μεγαλύτερη αξία από ό,τι είχαμε ποτέ σκεφτεί ότι θα δίναμε. Καθώς εργαζόμαστε σοβαρά με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρο το πόσο πολύ εκτιμάμε την ατομικότητά μας, πόσο μεγάλο πρόβλημα εξουσίας έχουμε, και πως δεν θέλουμε κανέναν να μας πει κάτι άλλο από αυτό που πιστεύουμε ότι είναι αλήθεια. Πρέπει να έχουμε συναίσθηση αυτής της αλαζονείας, χωρίς να κρίνουμε τους εαυτούς μας να συνειδητοποιήσουμε ότι, ναι, από εκεί προέρχονται οι σκέψεις μου και ότι είναι απλά ένα ανόητο λάθος.

Είναι ξεκάθαρο καθώς κάποιος διαβάζει τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, όχι μόνο τα συγκεκριμένα μαθήματα, ότι ο Ιησούς είναι σταθερά συνεπής στο να μας παρουσιάσει την αλήθεια και ότι δεν μας κρίνει για τις ψευδαισθήσεις μας. Ο ίδιος διασκεδάει μαζί μας κατά καιρούς, όμως η προσέγγισή του σίγουρα δεν είναι τιμωρητική. Ο ίδιος λέει απλά: «Θα σας παρακαλούσα ν' αναγνωρίσετε ότι κάνετε λάθος και ότι εγώ έχω δίκιο. Όσο συνεχίζετε να σκέφτεστε διαφορετικά,

δεν θα είστε ευτυχισμένοι. Δεν είμαι αυτός που θα σας τιμωρήσει ·εσείς θα τιμωρήσετε τον εαυτό σας. Εγώ σας περιμένω υπομονετικά, αλλά γιατί να καθυστερείτε για την ευτυχία σας;» Όπως ο ίδιος μας ρωτά δύο φορές αργότερα στο βιβλίο εργασιών: «Γιατί να περιμένεις για τον Ουρανό;» (Εργ.131.6:1 ·Εργ.188.1:1).

ΜΑΘΗΜΑ 53

Σήμερα θα κάνουμε επανάληψη στα ακόλουθα:

Εδώ βλέπουμε να μας επισημαίνεται μια άμεση σύνδεση ανάμεσα στις δικές μας σκέψεις και τον κόσμο, αν και ο Ιησούς έχει κάνει αυτή τη σύνδεση νωρίτερα.

(1:1) (11) Οι χωρίς νόημα σκέψεις μου δείχνουν ένα κόσμο χωρίς νόημα.

(1:2-4) Εφόσον οι σκέψεις που γνωρίζω δεν σημαίνουν τίποτα, ο κόσμος που τις απεικονίζει δεν έχει κανένα νόημα. Αυτό που παράγει τον κόσμο είναι παρανοϊκό, άρα το προϊόν είναι και αυτό παρανοϊκό. Η πραγματικότητα δεν είναι παρανοϊκή, και έχω και πραγματικές σκέψεις εκτός από παρανοϊκές.

Οι σκέψεις μας της ατομικότητας, της αμαρτίας, της ιδιαιτερότητας, κλπ, έχουν παράγει αυτόν τον κόσμο. Συνεπώς, αφού η αιτία του κόσμου είναι οι παρανοϊκές σκέψεις μου, τότε ο κόσμος, ως αποτέλεσμα, πρέπει να είναι εξίσου παρανοϊκός. Αιτία και αποτέλεσμα ποτέ δεν διαχωρίζονται γιατί είναι ένα. Η πραγματικότητα όμως, δεν είναι παρανοϊκή, παρόλο που το εγώ διαμαρτύρεται για το αντίθετο. Το εγώ μας λέει ότι ο Θεός είναι παράφρων, εκδικητικός, και θυμωμένος, αλλά «[Αυτός] σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.Ι.2:7). Όπως έκανε και στα πρώτα πενήντα μαθήματα, ο Ιησούς εδώ μας εξηγεί ότι έχουμε ένα διαιρεμένο νου, ο οποίος περιέχει τις παρανοϊκές σκέψεις του μίσους και τις πραγματικές σκέψεις της αγάπης. Αυτό που μένει να κάνουμε είναι να επιλέξουμε ποιες από αυτές θα κάνουμε πραγματικές για μας. Ο Ιησούς προσπαθεί να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε πόσο δυστυχισμένοι γινόμαστε όταν επιλέγουμε τις παρανοϊκές σκέψεις της επίθεσης, της κρίσης και της ιδιαιτερότητας. Είναι η δυστυχία που θα μας ωθήσει τελικά να επιλέξουμε και πάλι:

... Η αντοχή στον πόνο μπορεί να είναι μεγάλη, αλλά δεν είναι χωρίς όρια. Στο τέλος όλοι αρχίζουν ν' αναγνωρίζουν, αν και αμυδρά, ότι πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος. Καθώς αυτή η αναγνώριση γίνεται πιο σταθερή, γίνεται το σημείο αντιστροφής.(Κ-2.ΙΙΙ.3:5-7)

(1:5) Άρα μπορώ να δω ένα πραγματικό κόσμο, αν αφήσω τις πραγματικές μου σκέψεις να με οδηγήσουν στο να δω.

Αυτός είναι ο κόσμος της όρασης, ο εσωτερικός κόσμος στον οποίο δεν υπάρχουν σκέψεις διαχωρισμού ή κρίσης ·ο κόσμος της σκέψης που είναι πέρα από το όνειρο του μίσους, απ' όπου είμαστε τελικά σε θέση να δούμε το όνειρο όπως αυτό είναι.Από εκεί μόνον μια στιγμή απομένει μέχρι ο Θεός να φθάσει κάτω και να μας ανυψώσει στον εαυτό Του, το τελευταίο βήμα στο ταξίδι μας, που βλέπουμε να απεικονίζεται σε αυτή την υπέροχη δήλωση:

... Κι έπειτα ο Πατέρας σου θα σκύψει προς εσένα και θα κάνει το τελευταίο βήμα για σένα, υψώνοντάς σε προς τον Ίδιον.(Κ-11.ⅧΙΙ.15:5)

Θα επανέλθουμε αργότερα στη συζήτηση για τον πραγματικό κόσμο.

(2:1) (12) Ταράζομαι επειδή βλέπω ένα κόσμο χωρίς νόημα.

(2:2-7) Οι παρανοϊκές σκέψεις προκαλούν ανησυχία. Παράγουν ένα κόσμο όπου δεν υπάρχει πουθενά τάξη. Μόνο το χάος κυβερνά ένα κόσμο που αντιπροσωπεύει την χαοτική σκέψη, και το χάος δεν έχει νόμους. Δεν μπορώ να ζήσω ειρηνικά σε ένα τέτοιο κόσμο. Είμαι ευγνώμων που αυτός ο κόσμος δεν είναι αληθινός και δεν χρειάζεται να τον βλέπω καθόλου εκτός κι αν του δίνω αξία. Και δεν επιλέγω να δίνω αξία σε κάτι που είναι ολοκληρωτικά παρανοϊκό και δεν έχει κανένα νόημα.

Στην ενότητα «Οι Νόμοι του Χάους» ο Ιησούς βάζει τη λέξη «νόμοι» σε εισαγωγικό το οποίο υποδηλώνει ότι δεν είναι πραγματικοί νόμοι, επειδή δεν έχουν κανένα νόημα · οι μόνοι αληθινοί νόμοι είναι οι νόμοι του Θεού. Ο Ιησούς δεν το θέτει εδώ, αλλά το νόημα είναι το ίδιο: «το χάος δεν έχει νόμους».

Πριν μπορέσουμε να επιλέξουμε να μην δίνουμε αξία σ' αυτό που είναι «εντελώς παρανοϊκό», πρέπει πρώτα να αποδεχθούμε ότι ο κόσμος είναι εντελώς παρανοϊκός. Αυτό που μας βοηθά να το συνειδητοποιήσουμε αυτό, είναι ότι ο κόσμος μας κάνει απόλυτα δυστυχείς. Οι επιθυμίες της ιδιαιτερότητάς μας - ακόμα και όταν εκπληρωθούν και ικανοποιηθούν - δεν μας κάνουν ευτυχισμένους και δεν μας φέρνουν την ειρήνη του Θεού. Μας φέρνουν την ειρήνη του εγώ, αλλά όχι την ειρήνη του Ουρανού. Ο τελικός λόγος που οι παρανοϊκές μας σκέψεις μας αναστατώνουν είναι ότι μας θυμίζουν την αρχική παρανοϊκή μας σκέψη, η οποία πιστεύουμε ότι θα μας οδηγήσει στην τιμωρία μας. Στα δυσοίωνα λόγια του εγώ, που απεικονίζονται σε αυτό το δυνατό απόσπασμα από το εγχειρίδιο, διαβάζουμε (και τρέμουμε!) για την επίδραση της παρανοϊκής μας σκέψης του διαχωρισμού, τοποθετημένη στο πλαίσιο των μαγικών σκέψεων, που αναγνωρίζεται σε κάποιον άλλο ή σε μας τους ίδιους:

... Δεν μπορούν [οι μαγικές σκέψεις] παρά να ξυπνήσουν εκ νέου την κοιμισμένη ενοχή, την οποία έχεις κρύψει και δεν την αφήνεις να φύγει. Η κάθε μία λέει ξεκάθαρα στον τρομαγμένο νου σου, «Έχεις σφετεριστεί την θέση του Θεού. Μην νομίζεις ότι Αυτός το έχει ξεχάσει». Εδώ έχουμε τον φόβο για τον Θεό σε απόλυτη εκδήλωση. Διότι σε αυτή την σκέψη η ενοχή έχει ήδη ανεβάσει την τρέλα στον θρόνο του ίδιου του Θεού. Και τώρα δεν υπάρχει ελπίδα. Εκτός από το να σκοτώσεις. Εδώ βρίσκεται η σωτηρία τώρα. Ένας θυμωμένος πατέρας καταδιώκει τον ένοχο υιό του. Να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς, διότι εδώ και μόνο βρίσκεται η επιλογή. Πέρα από αυτή δεν υπάρχει καμία άλλη, διότι αυτό που έγινε δεν ακυρώνεται. Η κηλίδα του αίματος δεν μπορεί ποτέ να αφαιρεθεί, και όποιος φέρει αυτή την κηλίδα πάνω του πρέπει να πεθάνει. (Εγχ-17.7:2-13)

Η συγχώρεση μας επιτρέπει να εξετάσουμε την καταστροφική παραφροσύνη αυτού του συστήματος σκέψης, βοηθώντας μας να το αποδεχθούμε όπως αυτό είναι · μια αναγνώριση για την οποία μπορούμε να είμαστε μόνο βαθιά ευγνώμονες, καθώς το δικό της θαύμα οδηγεί πέρα από την παρανοϊκή μαγεία στην καθαρή πνευματική υγεία της αιώνιας ζωής.

(3:1) (13) Ένας κόσμος χωρίς νόημα προξενεί φόβο.

(3:2-5) Το εντελώς παρανοϊκό προξενεί φόβο διότι είναι εντελώς αναξιόπιστο και αβάσιμο. Δεν υπάρχει τίποτα αξιόπιστο στην τρέλα. Δεν περιέχει καμία ασφάλεια και καμία ελπίδα. Αλλά ένας τέτοιος κόσμος δεν είναι πραγματικός.

Η μόνη πραγματικότητα είναι ο Ουρανός, ο οποίος είναι πλήρως αξιόπιστος, διότι είναι σίγουρος: Υπάρχει μόνο ο Θεός. Αυτός ο κόσμος, όπως όλοι τον βιώνουμε, δεν είναι αξιόπιστος. Έχει φτιαχτεί να είναι έτσι. Αυτό ακριβώς μας λέει ότι ο κόσμος και η εμπειρία μας δεν είναι πραγματική. Για

άλλη μια φορά, είναι η ενοχή μας, που γεννήθηκε από την πίστη στην αμαρτία, η οποία μας οδηγεί στο να περιμένουμε κάποια τιμωρία και να μην εμπιστευόμαστε κανέναν. Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας από βέβαιη επίθεση, χρησιμοποιώντας διάφορες άμυνες, οι οποίες αποσκοπούν μόνο στη διατήρηση του διαχωρισμού που δημιούργησε την ανάγκη για άμυνες εξ αρχής. Έτσι, οι φαύλοι κύκλοι ενοχής και επίθεσης, και επίθεσης και άμυνας, συνεχίζονται και εξακολουθούν να συνεχίζονται. Πάντα θα συνεχίζονται, μέχρι να εκτεθούν στην αλήθεια οι θεμελιώδεις αρχές τους.

(3:6-8) Του έχω προσδώσει την ψευδαίσθηση της πραγματικότητας, και υποφέρω από αυτή μου την πεποίθηση. Τώρα επιλέγω να αποσύρω αυτή την πεποίθηση, και να εναποθέσω την εμπιστοσύνη μου στην πραγματικότητα. Επιλέγοντας αυτό, ξεφεύγω από όλες τις συνέπειες του κόσμου του φόβου, διότι αναγνωρίζω ότι δεν υπάρχει.

Και πάλι, είναι σημαντικό να κάνουμε τη σύνδεση μεταξύ της δικής μας δυστυχίας (το αποτέλεσμα) και των δικών μας σκέψεων της κρίσης, της επίθεσης, και της ιδιαιτερότητας (την αιτία). Δεν δραπετεύουμε από τον κόσμο του φόβου χρησιμοποιώντας τα όπλα μας - προσπαθώντας να ελέγξουμε, να χειραγωγήσουμε και να αποπλανήσουμε. Ελέγχουμε τον κόσμο μόνο κατανοώντας ότι δεν υπάρχει κόσμος για να ελέγξουμε. Αυτό που χρειάζεται να ελεγχθεί ωστόσο, είναι οι σκέψεις μας, όπως συμβούλευσε ευγενικά την Helen ο Ιησούς, για να επαναλάβω ένα προηγούμενο απόσπασμα: «Είσαι πάρα πολύ ανεκτικός στην περιπλάνηση του νου» (Κ-2. VI.4:6). Τις περισσότερες φορές δεν υπάρχει κάτι που μπορούμε να κάνουμε για τον αβέβαιο κόσμο, όμως σίγουρα μπορούμε να κάνουμε κάτι για τις αβέβαιες σκέψεις μας. Και πρέπει να κάνουμε, γιατί αυτές εξυπηρετούν ένα σκοπό ζωτικής σημασίας. Μας κρατούν εδώ, διατηρώντας ανέπαφη την ατομικότητά μας, τις αυτο-αντιλήψεις μας, και την ίδια μας την ύπαρξη. Το να αναγνωρίσουμε το σκοπό που έχουν οι σκέψεις μας, μας επιτρέπει να ασκήσουμε την εξουσία να λάβουμε αποφάσεις για ν' αλλάξουμε το στόχο του διαχωρισμού του εγώ, με το στόχο της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Αλλάζοντας τον υποβόσκοντα σκοπό του εγώ, είμαστε σε θέση να ξεφύγουμε από τα αποτελέσματα του πόνου, του άγχους και του φόβου.

(4:1) (14) Ο Θεός δεν δημιούργησε ένα κόσμο χωρίς νόημα.

(4:2-6) Πώς μπορεί να υπάρχει ένας κόσμος χωρίς νόημα αφού ο Θεός δεν τον δημιούργησε; Αυτός είναι η Πηγή κάθε νοήματος, και ό,τι είναι αληθινό βρίσκεται στο Νου Του. Είναι και στον δικό μου νου, διότι Αυτός το δημιούργησε μαζί μου. Γιατί να συνεχίσω να υποφέρω από τις συνέπειες των δικών μου παρανοϊκών σκέψεων, όταν το σπίτι μου είναι η τελειότητα της δημιουργίας; Ας θυμηθώ την δύναμη της απόφασής μου, και ας αναγνωρίσω πού πραγματικά κατοικώ.

Μπορείτε να δείτε πώς ο Ιησούς επιστρέφει ξανά και ξανά στα θεμελιώδη συμφωνικά θέματα αυτών των μαθημάτων: την πραγματικότητα, την ψευδαίσθηση και τη δύναμη του νου μας για να επιλέξουμε ανάμεσά τους. Το σημείο αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό, γιατί το πρόβλημα είναι πως έχουμε ξεχάσει ότι έχουμε τη δύναμη να επιλέξουμε. Το εγώ στήνει μια σειρά από άμυνες, έτσι ώστε να μην μπορέσουμε ποτέ να θυμηθούμε ότι έχουμε ένα νου, πόσο μάλλον ένα νου με τον οποίο μπορούμε να επιλέγουμε. Έτσι, το σώμα και ο εγκέφαλος φτιάχτηκαν για να κρατήσουν τους νόες μας κρυμμένους από μας, αντικαθιστώντας τους με τη χωρίς νου κατάσταση ζωής σ' ένα σώμα, το οποίο κυβερνάται από έναν εγκέφαλο, που νομίζει ότι σκέφτεται, αλλά που στην πραγματικότητα πραγματοποιεί μόνο τις σκέψεις του ασυνείδητου νου. Αυτές οι σκέψεις δεν είναι παρά δύο: η πεποίθηση του εγώ ότι το χωρίς νόημα έχει θριαμβεύσει και είναι πάνω απ' αυτό που έχει νόημα · και η Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος ότι η σκέψη του εγώ είναι ψευδής επειδή είναι έξω από το Νου του Θεού. Έτσι δεν έχει καμία επίπτωση. Παρά τα πυρετώδη όνειρά μου για

το αντίθετο, παραμένω στην εστία με το Θεό, που κρατήθηκε στη μνήμη του ορθού νου μου μέσω του Αγίου Πνεύματος. Τώρα μπορώ να θυμηθώ και να επιλέξω πάλι.

(5:1) (15) Οι σκέψεις μου είναι εικόνες που έχω φτιάξει εγώ.

(5:2-4) Οτιδήποτε βλέπω αντανακλά τις σκέψεις μου. Οι σκέψεις μου είναι που μου λένε πού βρίσκομαι και τι είμαι. Το γεγονός ότι βλέπω ένα κόσμο που υπάρχουν βάσανα και απώλεια και θάνατος μου δείχνει ότι βλέπω μόνο την αναπαράσταση των παρανοϊκών σκέψεών μου, και ότι δεν επιτρέπω στις πραγματικές μου σκέψεις να ρίξουν το ευεργετικό τους φως σε αυτό που βλέπω.

Αυτό επισημαίνει μία καίρια διάσταση της εργασίας που κάνουν όλοι με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Πολλοί από τους μαθητές των Μαθημάτων έχουν την τάση να αρνούνται να δουν έναν κόσμο πόνου, απώλειας και θανάτου. Αντίθετα διακηρύττουν ότι ο κόσμος είναι πραγματικά υπέροχος - μέρος του σχεδίου του Θεού ή του Ιησού - κι επιπλέον ότι η νέα χιλιετία θα φέρει τη θεραπεία οπουδήποτε αυτό είναι αναγκαίο, περιλουζοντάς μας όλους με φως. Το πρόβλημα όταν τα βλέπουμε όλα να είναι ευχάριστα και χαρούμενα είναι ότι, αν δεν αναγνωρίσουμε την παραφροσύνη, τον πόνο και τα δεινά του κόσμου, δεν πρόκειται ποτέ να αναγνωρίσουμε ότι η πηγή τους είναι στο νου μας. *Ο μόνος τρόπος που μπορούμε να επιστρέψουμε στην παράνοια του νου μας είναι αναγνωρίζοντας την παραφροσύνη που αντιλαμβανόμαστε.* Αν πεισματικά, αλαζονικά, και αυτάρεσκα επιμένουμε ότι όλα είναι θαυμάσια - π.χ., αυτός είναι ένας θαυμάσιος κόσμος, γεμάτος με θαυμάσια γεγονότα - αυτά είναι υπέροχα μαθήματα που μας έδωσε ο Ιησούς - ποτέ δεν θα αντιληφθούμε ότι αυτό που βλέπουμε έξω είναι μια άμυνα. Αντί να δούμε το μισητό κόσμο που φτιάξαμε, τον καλύπτουμε και τον κάνουμε κάτι όμορφο. Δεν είναι ένας όμορφος κόσμος γιατί φτιάχτηκε από την πιο *μη-όμορφη* σκέψη! Και πάλι, ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να φτάσουμε στις σκέψεις μας και να αλλάξουμε γνώμη γι' αυτές είναι να δούμε τα αποτελέσματά τους, που και πάλι, είναι ο σκληρός και μοχθηρός κόσμος στον οποίο ζούμε.

(5:5-7) Όμως ο δρόμος του Θεού είναι βέβαιος. Οι εικόνες που έχω φτιάξει δεν μπορούν να υπερिσχύσουν σε Αυτόν διότι η θέλησή μου δεν είναι αυτή. Η θέλησή μου είναι δική Του, και δεν θα βάλω άλλους θεούς μπροστά από Αυτόν.

Ο Ιησούς επικαλείται ακόμα μια φορά τη δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει: μεταξύ των ψευδαισθήσεων και της αλήθειας. Η τελευταία πρόταση είναι από την πρώτη εντολή στο Βιβλίο της Εξόδου (20:3), που είναι η βάση ενός μέρους της συζήτησης στο Κεφάλαιο 10 του κειμένου (βλέπε ειδικά K-10.III-V). Στο θέμα εκεί, όπως κι εδώ, είναι ότι οι θεοί του διαχωρισμού, της ασθένειας, των δεινών και του θανάτου του εγώ, δεν έχουν καμία δύναμη πάνω στον Υιό του Θεού, ο οποίος παραμένει όπως ο Θεός τον δημιούργησε. Ο Θεός παραμένει Θεός, και καμία άγρια φαντασίωση δεν μπορεί να κατασκευάσει κάποιον άλλον για να πάρει τη θέση Του, παρά μόνο στα όνειρα. Έτσι, η δική μας θέληση δεν έπαψε ποτέ να είναι ένα με τη Δική Του και παραμένουμε στην εστία, εκεί όπου ο Θεός «θα ήθελε να είμαστε» (K-31.VIII.12:8).

ΜΑΘΗΜΑ 54

Αυτές είναι οι ιδέες της ανακεφαλαίωσης για σήμερα:

(1:1) (16) Δεν έχω ουδέτερες σκέψεις.

Σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς εστιάζει σχεδόν αποκλειστικά στη δύναμη που έχουν οι σκέψεις μας. Ο λόγος για τον οποίο δεν έχουμε ουδέτερες σκέψεις είναι πως οι σκέψεις μας έχουν τη δύναμη να επινοήσουν έναν κόσμο όπως αυτόν στον οποίο ζούμε: έναν κόσμο πόνου, ταλαιπωρίας και θανάτου· έναν κόσμο στον οποίο ο Θεός φαίνεται να απουσιάζει. Ωστόσο, οι σκέψεις μας μπορούν να είναι εξίσου ισχυρές όταν βρίσκονται στην πλευρά του ορθού νου, και έχουν την δύναμη να αναιρέσουν το εγώ. Οι σκέψεις του εγώ βέβαια, δεν έχουν καμία επίδραση στον Ουρανό, αλλά μέσα στο όνειρο έχουν τεράστια δύναμη· έτσι η εστίαση στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι στη δύναμη του νου μας· συγκεκριμένα στην δύναμη που έχει να επιλέγει.

(1:2-4) Ουδέτερες σκέψεις είναι αδύνατον να υπάρχουν διότι όλες οι σκέψεις έχουν δύναμη. Είτε φτιάχνουν ένα ψεύτικο κόσμο ή με οδηγούν στον πραγματικό. Αλλά οι σκέψεις δεν γίνεται να μην έχουν αποτελέσματα.

Αυτές οι δηλώσεις ενισχύονται από μια δήλωση που κάνει στο κείμενο ο Ιησούς: «Όλες οι σκέψεις παράγουν μορφή σε κάποιο επίπεδο» (Κ-2. VI.9:14). Οι σκέψεις μας έχουν αξιοσημείωτα αποτελέσματα. Μπορούν να φτιάξουν τον κόσμο της ιδιαιτερότητας στον οποίο ζούμε ή να μας βοηθήσουν να φθάσουμε στον πραγματικό κόσμο μέσα από την πλήρη αναίρεση του εγωικού κόσμου. Το πρόβλημα είναι ότι λόγω της αμυντικής μας δομής, που συμπεριλαμβάνει τη δύναμη της άρνησης, σχεδόν ποτέ δεν βιώνουμε τα αποτελέσματα των σκέψεών μας. Συνεπώς, δεν γνωρίζουμε ότι έχουμε σκέψεις, διότι δεν γνωρίζουμε ότι έχουμε ένα νου.

(1:5) Όπως ο κόσμος που βλέπω προέρχεται από την λανθασμένη σκέψη μου, έτσι και ο πραγματικός κόσμος ανατέλλει μπροστά στα μάτια μου καθώς αφήνω να διορθωθούν τα σφάλματά μου.

Ο πραγματικός κόσμος, ο οποίος είναι το τελικό αποτέλεσμα της συγχώρεσης, είναι η κατάσταση του νου μέσα στην οποία έχουν αναιρεθεί όλες οι εγωικές σκέψεις. Δεν είναι κάτι που επιλέγεται συγκεκριμένα, αλλά μάλλον είναι η φυσιολογική κατάσταση του νου που δεν έχει ενοχή, όταν έχει απορριφθεί το εγωικό σύστημα σκέψης της ενοχής.

(1:6-8) Οι σκέψεις μου δεν γίνεται να είναι και σωστές και λανθασμένες. Πρέπει να είναι ή το ένα ή το άλλο. Αυτό που βλέπω μου δείχνει τι πραγματικά είναι.

Είναι μια σαφής δήλωση αυτού του σημαντικού θέματος, *ή το ένα ή το άλλο*. Δεν έχουμε Ουρανό και κόλαση, ή κόλαση και Ουρανό. Οι καταστάσεις αυτές είναι αλληλοαποκλειόμενες. Αυτή είναι η υποβόσκουσα μεταφυσική προϋπόθεση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο ακρογωνιαίος λίθος του συστήματος σκέψης του: Υπάρχει ο Θεός και τίποτα άλλο δεν υπάρχει. Αν πιστεύουμε ότι υπάρχει κάτι άλλο, πιστεύουμε ότι ο Θεός δεν υπάρχει. Και πάλι, ο τρόπος να γνωρίσουμε ποιες σκέψεις έχουμε επιλέξει στο νου μας, είναι προσέχοντας άγρυπνα όλες τις αντιλήψεις μας για τον εξωτερικό κόσμο, με τον Ιησού δίπλα μας. Αυτές θα αντικατοπτρίζουν σε μας την απόφαση που πήραμε υπέρ του Ουρανού ή της κόλασης, υπέρ της αλήθειας ή της ψευδαίσθησης.

Τώρα ο Ιησούς επιστρέφει στην ιδέα που είχε θέσει προηγουμένως:

(2:1) (17) Δεν βλέπω ουδέτερα πράγματα.

(2:2-6) Αυτό που βλέπω είναι μάρτυρας του τι σκέφτομαι. Αν δεν σκεφτόμουν δεν θα υπήρχα, διότι η ζωή είναι σκέψη. Ας κοιτώ τον κόσμο που βλέπω σαν αναπαράσταση της κατάστασης του νου μου. Γνωρίζω ότι η κατάσταση του νου μου μπορεί να αλλάξει. Και επίσης γνωρίζω ότι και ο κόσμος που βλέπω μπορεί να αλλάξει.

Μπορούμε να δούμε πώς ο Ιησούς επανειλημμένα επιστρέφει σε αυτό το θέμα. Η ομορφιά αυτής της ανακεφαλαίωσης βρίσκεται μέσα στον συνοπτικό τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς υφαίνει τα κύρια θέματα των πρώτων πενήντα μαθημάτων. Ένα σημείο καίριας σημασίας είναι κι αυτό, : «Ας κοιτώ τον κόσμο που βλέπω σαν αναπαράσταση της κατάστασης του νου μου». Θυμόμαστε αυτές τις παρόμοιες προτάσεις από το κείμενο:

... [Ο κόσμος είναι] η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης. (Κ-21.εισ.1:5)

... Η [αντίληψη] είναι η εξωτερικευμένη εικόνα μιας ευχής · μια εικόνα που θέλησες να είναι αληθινή. (Κ-24.VII.8:10)

Δεν μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά μπορούμε πράγματι να αλλάξουμε το νου μας. Σίγουρα, «ο κόσμος που βλέπω μπορεί να αλλάξει». Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο εξωτερικός κόσμος μπορεί να αλλάξει, αλλά ο *τρόπος που τον βλέπω* θα αλλάξει. Έχετε κατά νου ότι η αντίληψη δεν είναι ποτέ για τα γεγονότα, είναι πάντα μια ερμηνεία αυτών που ονομάζουμε γεγονότα · μια ερμηνεία η οποία είναι είτε του εγώ είτε του Αγίου Πνεύματος. Όταν ο Ιησούς λέει «τον κόσμο που βλέπω», δεν μιλά για έναν εξωτερικό κόσμο: *Δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος*. Ο κόσμος δεν είναι παρά μια προβολή ή μια επέκταση των σκέψεων του νου μας. Επομένως, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε την άμεση σχέση μεταξύ του κόσμου και των σκέψεών μας, αλλιώς δεν θα μπορέσουμε ποτέ να κάνουμε κάτι για να αλλάξουμε τις σκέψεις μας.

Πριν προχωρήσουμε, προσέξτε τον υπαινιγμό στο 2:3 - «Αν δεν σκεφτόμουν δεν θα υπήρχα» - το γνωστό ρητό του Descartes (Ντεκάρτ): «Σκέφτομαι άρα υπάρχω (*Cogito ergo sum*)». Όμως, ενώ ο μεγάλος φιλόσοφος του 17ου αιώνα χρησιμοποίησε αυτή τη δήλωση για να αποδείξει την *πραγματική* του ύπαρξη, ο Ιησούς το χρησιμοποιεί στην ουσία για να αποδείξει την παρουσία της *απατηλής* μας ύπαρξης, που απορρέει από τις *απατηλές* μας σκέψεις.

Στην τρίτη παράγραφο ο Ιησούς εισάγει τη σκέψη της *ενιαιότητας* - στον Ουρανό, αλλά και επίσης μέσα στο διαχωρισμένο νου, ως ένας Υιός του Θεού. Ο Υιός του Θεού είναι Ένας, είτε ονομάζεται Χριστός είτε διαχωρισμένος Υιός του Θεού:

(3:1) (18) Δεν βιώνω μόνο εγώ τα αποτελέσματα της όρασής μου.

(3:2-4) Αν δεν έχω ιδιαίτερες σκέψεις, τότε δεν μπορώ να βλέπω ένα ιδιαίτερο κόσμο. Ακόμα και η τρελή ιδέα του διαχωρισμού έπρεπε να μοιραστεί πριν μπορέσει να σχηματίσει την βάση του κόσμου που βλέπω. Όμως αυτό το μοίρασμα ήταν ένα μοίρασμα του τίποτα.

Παρόλο που «ήταν ένα μοίρασμα του τίποτα», αυτό δεν σημαίνει ότι δεν το πιστεύουμε. Αυτές οι δηλώσεις εκφράζουν όμορφα την ιδέα ότι ανεξάρτητα με το πως φαίνεται ο κόσμος - δηλαδή, ακόμα και στο δικό του όνειρο του διαχωρισμού - ο Υιός του Θεού έχει παραμείνει ένας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η συγχώρεση είναι η κεντρική διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Όταν σας συγχωρώ, φανερώνω ότι εσείς και εγώ δεν έχουμε ξεχωριστά συμφέροντα, επειδή μοιραζόμαστε την ίδια ανάγκη να ξυπνήσουμε από το όνειρο του διαχωρισμού, της ενοχής και του μίσους. Αυτό ξεκινά την διαδικασία της αντιστροφής του εγωικού κατακερματισμού. Όπως τονίζεται το κείμενο: Αν σε συγχωρήσω απόλυτα, χιλιάδες στέκονται πλάι σου, και πέρα από τον κάθε έναν υπάρχουν άλλοι χίλιοι (Κ-27.V.10:4). Αυτό σημαίνει ότι αν σας συγχωρήσω απόλυτα, έχω συγχωρήσει την Υιότητα - *υπάρχει μόνο ένας Υιός*.

(3:5-7) Μπορώ επίσης να επικαλεστώ τις πραγματικές μου σκέψεις, οι οποίες μοιράζονται τα πάντα με τους πάντες. Καθώς οι σκέψεις διαχωρισμού που κάνω καλούν τις σκέψεις διαχωρισμού των άλλων, έτσι και οι πραγματικές μου σκέψεις αφυπνίζουν τις πραγματικές σκέψεις στους άλλους. Και ο κόσμος που δείχνουν οι πραγματικές μου σκέψεις θα ανατείλει μπροστά στα μάτια τους όπως και στα δικά μου.

Αυτό μου αποκαλύπτει τη λειτουργία μου: Δεν είναι το να θεραπεύω τους άλλους, ούτε να τους αλλάξω ή να τους διδάξω με τον παραδοσιακό τρόπο. Η λειτουργία μου είναι να σας υπενθυμίσω ότι η επιλογή που έκανα κατά την άγια στιγμή είναι η ίδια που μπορείτε να κάνετε κι εσείς. Ένα απόσπασμα στο εγχειρίδιο για δασκάλους μας το συνοψίζει αυτό υπέροχα. Το έχουμε ήδη αναφέρει, αλλά η σημασία του σίγουρα αξίζει επιπλέον αναφορές:

Σε αυτούς [που είναι ασθενείς] έρχονται οι δάσκαλοι του Θεού, για να εκπροσωπήσουν μια άλλη επιλογή που την είχαν ξεχάσει. Η απλή παρουσία ενός δασκάλου του Θεού είναι μια υπενθύμιση. Οι σκέψεις του ζητούν το δικαίωμα να ρωτήσουν τι έχει δεχτεί ως αληθινό ο ασθενής. Σαν αγγελιαφόροι του Θεού, οι δάσκαλοί Του είναι τα σύμβολα της σωτηρίας. Ζητούν από τον ασθενή να συγχωρέσει τον Υιό του Θεού στο Όνομά του. Ζητούν την Εναλλακτική Λύση. Με τον Λόγο του Θεού μέσα στο νου τους έρχονται με ευλογία, όχι για να θεραπεύσουν τους ασθενείς, αλλά για να τους υπενθυμίσουν την θεραπεία που ο Θεός ήδη τους έχει δώσει. Δεν είναι τα χέρια τους που θεραπεύουν. Δεν είναι η φωνή τους αυτή που λέει το Λόγο του Θεού. Αυτοί απλά δίνουν ό,τι τους έχει δοθεί. Πολύ ευγενικά καλούν τους αδελφούς τους να αποστρέψουν το βλέμμα τους από τον θάνατο: «Δες, εσύ Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η Ζωή. Προτιμάς την ασθένεια στην θέση αυτού;»(Εγχ-5.III.2)

Ωστόσο, η διαδικασία λειτουργεί επίσης και αντίστροφα: Οι δικές μου σκέψεις του διαχωρισμού καλούν τις σκέψεις του διαχωρισμού μέσα σας. Η έκφραση της επιλογής μου υπέρ του εγώ - κρίση, επίθεση, άγχος και φόβος - σας λέει ότι έχετε δίκιο να πιστεύετε ότι είστε διαχωρισμένοι, διότι εγώ καταδεικνύω ότι έτσι είναι. Ο θυμός μου επιβεβαιώνει ότι έχετε δίκιο, όπως και η ιδιαίτερη αγάπη μου και η εξάρτησή μου. Θέλετε να επιβεβαιώσω ότι έχετε δίκιο, ακριβώς όπως θέλω κι εσείς να κάνετε το ίδιο για μένα. Αυτοί είναι οι «μυστικοί όρκοι» που κάνουμε μεταξύ μας για να ενισχύσουμε την παραφροσύνη μας, όπως εξηγεί ο Ιησούς στο κείμενο, και πάλι αναφερόμενος στην ασθένεια:

... Αυτός είναι ο μυστικός όρκος που έχεις δώσει με κάθε αδελφό που θέλει να βαδίζει χωριστά. Αυτός είναι ο μυστικός όρκος που παίρνεις πάλι, κάθε φορά που αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου να δέχεται επίθεση. Κανείς δεν μπορεί να υποφέρει εάν δεν βλέπει τον εαυτό του να δέχεται επίθεση, και να χάνει από αυτή. Κάθε δέσμευση στην ασθένεια παραμένει αδήλωτη και χωρίς να ακουστεί στην συνειδητότητα. Ωστόσο είναι μια υπόσχεση που δίνεις σε κάποιον ότι θα πληγωθείς από αυτόν, και ότι θα του ανταποδώσεις την επίθεση.

Η αρρώστια είναι θυμός που βγαίνει προς τα έξω επάνω στο σώμα, έτσι ώστε αυτό να πονά. Είναι το φανερό αποτέλεσμα αυτού που έγινε στα κρυφά, σε συμφωνία με κάποιου άλλου την κρυφή επιθυμία να είναι χωριστά από εσένα, όπως κι εσύ θέλεις να είσαι χωριστά από αυτόν. Εκτός κι αν και οι δυο συμφωνήσετε ότι αυτή είναι η επιθυμία σας, δεν μπορεί να έχει κανένα αποτέλεσμα.(Κ-28.VI.4:3-5:3).

Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει ότι ο ένας μπορεί να ενισχύσει τον ορθό τρόπο σκέψης του άλλου:

... Όποιος λέει, «Δεν υπάρχει χάσμα μεταξύ του νου μου και του δικού σου» έχει κρατήσει την υπόσχεση του Θεού, κι όχι τον μικρό του όρκο να είναι για πάντα πιστός στον θάνατο. Και με την δική του θεραπεία θεραπεύεται και ο αδελφός του.

Ας είναι αυτή η συμφωνία σου με τον καθένα · ότι θα είσαι ένα με αυτόν και όχι διαχωρισμένος. Και αυτός θα κρατήσει την υπόσχεση που δίνεις μαζί του, γιατί είναι αυτή που κι αυτός έδωσε στο Θεό, όπως ο Θεός σε αυτόν. Ο Θεός κρατάει τις υποσχέσεις Του · ο Υιός Του κρατάει τις δικές του. (Κ-28.VI.5:4-6:3)

Έτσι, όταν επιλέγω τον Ιησού ως δάσκαλό μου αντί για το εγώ, και απελευθερώνω τα παράπονά μου μέσω της συγχώρεσης, διδάσκω ότι υπάρχει και ένας ορθός τρόπος σκέψης μέσα και σε σας, και εκείνη την στιγμή έχω γίνει ένα θεραπευτικό σύμβολο για σας. Δεν χρειάζεται να πω τίποτα, ούτε να σας κάνω κήρυγμα. Πράγματι, εγώ δεν κάνω τίποτα. Επιπλέον, το εσύ μπορεί να είναι κάποιος που πέθανε πριν από είκοσι χρόνια. Καθώς οι νόες είναι ενωμένοι, η συγχώρεση δεν έχει σχέση με τα σώματα. Εσείς ως μια σκέψη και εγώ ως μια σκέψη εξακολουθούμε να είμαστε ενωμένοι. Κάθε φορά που επιλέγω να παραιτηθώ από τις πικρίες που έχω εναντίον σας, στέλνω ένα σαφές μήνυμα που λέει: «Ξύπνα από το όνειρο του θανάτου». Η παράδοση αυτού του μηνύματος είναι η μόνη μας λειτουργία.

(4:1) (19) Δεν βιώνω μόνο εγώ τα αποτελέσματα των σκέψεών μου.

(4:2-3) Δεν είμαι μόνος σε τίποτα. Όλα όσα σκέφτομαι ή λέω διδάσκουν όλο το σύμπαν.

«Όλο το σύμπαν» είναι το σύμπαν της Υιότητας στο νου μου, ενωμένο με το σύμπαν όλων των άλλων. Υπάρχει μόνο ένας νους και μπορώ να σκεφτώ, να πω, ή να συμπεριφερθώ με το Άγιο Πνεύμα ή με το εγώ μου. Έτσι ο Ιησούς επαναλαμβάνει τις διδασκαλίες του για την ενιαιότητα - πνεύμα και εγώ.

(4:4-6) Ένας Υιός του Θεού δεν είναι δυνατόν να σκέφτεται ή να μιλά ή να ενεργεί μάταια. Δεν μπορεί να είναι σε τίποτα μόνος του. Έχω λοιπόν την δύναμη να αλλάξω κάθε νου μαζί με τον δικό μου, διότι δική μου είναι η δύναμη του Θεού.

Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορώ κυριολεκτικά εγώ να αλλάξω το νου σας για σας. Μπορώ όμως να χρησιμεύσω ως παράδειγμα κάποιου που έχει αλλάξει το δικό του νου, αντιλαμβανόμενος ότι αυτός ο «εαυτός» είμαστε όλοι εμείς. Ομοίως, ο Ιησούς δεν μπορεί να το κάνει για μας. Μπορεί να είναι ο δάσκαλός μας και παράδειγμα για μας, που μας δείχνει ότι υπάρχει μια άλλη επιλογή που μπορούμε να κάνουμε, όμως ο ίδιος δεν μπορεί να επιλέξει για μας. Ο Ιησούς το εξήγησε αυτό στην Helen στην αρχή της υπαγόρευσης και επομένως σε όλους μας, στο πλαίσιο που του είχε ζητήσει να απομακρύνει τον φόβο της. Η απάντησή του ήταν το προμήνυμα όλων όσων θα δίδασκε στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αφού τόνισε τη δύναμη του νου της Helen να επιλέξει υπέρ ή εναντίον του φόβου, και ότι ο ίδιος δεν θα μπορούσε, και σίγουρα δεν θα τον απομάκρυνε από το νου της κάνοντας την επιλογή γι' αυτήν.

Ίσως ακόμα να παραπονιέσαι για το φόβο, και παρόλα αυτά επιμένεις να κάνεις τον εαυτό σου να φοβάται. Έχω ήδη τονίσει, ότι δεν μπορείς να μου ζητήσεις να σε απαλλάξω από τον φόβο. Εγώ γνωρίζω ότι αυτός δεν υπάρχει, αλλά εσύ όχι. Αν παρενέβαινα ανάμεσα στις σκέψεις σου και τα αποτελέσματά τους, τότε θα έκανα επικίνδυνα πειράματα με τον βασικό νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος του πιο σημαντικού νόμου που υπάρχει. Και δεν θα σε βοηθούσα καθόλου αν υποβίβαζα την δύναμη της δικής σου σκέψης. Αυτό θα ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. Θα σε βοηθούσε πολύ περισσότερο να σου υπενθυμίσω ότι δεν προφυλάσσεις αρκετά προσεκτικά τις σκέψεις σου. (Κ-2.VII.1:1-7)

(5:1) (20) Είμαι αποφασισμένος να δω.

(5:2-3) Αναγνωρίζοντας την κοινή φύση των σκέψεών μου, είμαι αποφασισμένος να δω. Επιλέγω να κοιτάξω τους μάρτυρες που μου δείχνουν ότι ο τρόπος σκέψης του κόσμου έχει αλλάξει.

Οι μάρτυρες που βλέπουμε είναι οι μάρτυρες που εμείς αποστέλλουμε. Αυτή είναι μια σιωπηρή αναφορά στην ενότητα «Η Έλξη της Ενοχής» στα «Εμπόδια για την Ειρήνη» (Κ-19.IV-A.i). Στέλνουμε αγγελιοφόρους αγάπης ή φόβου, και αυτούς που στέλνουμε τους βλέπουμε έξω από μας, αφού γίνονται μάρτυρες που δείχνουν τι έχουμε επιλέξει. Αν είμαστε θυμωμένοι ή αναστατωμένοι, επίμονοι ή σε έκρηξη οργής, αυτό μας λέει ότι έχουμε στείλει αγγελιοφόρους ενοχής, φόβου, μίσους και σίγουρα διαχωρισμού. Αυτούς τους εξωτερικούς μάρτυρες τους κάνουμε πραγματικούς στην αντίληψή μας, βλέποντάς τους έξω και όχι μέσα μας. Ένα άλλο απόσπασμα στο κείμενο καταδεικνύει το σημαντικό ρόλο που διαδραματίζουν οι αντιλήψεις μας στη θεραπεία. Παρατηρώντας τους μάρτυρες στον κόσμο που αντιλαμβάνομαι, μαθαίνω να τους βλέπω να αντικατοπτρίζουν μια απόφαση που πήρα μέσα στο νου μου. Μόνο τότε μπορώ να εξασκήσω τη δύναμη του νου για να αλλάξει αυτή την απόφαση:

Η καταδίκη είναι η κρίση σου για τον εαυτό σου, και αυτήν θα προβάλλεις πάνω στον κόσμο. Αν τον βλέπεις σαν καταραμένο το μόνο που θα βλέπεις είναι αυτό που έκανες για να βλάψεις τον Υιό του Θεού. Αν βλέπεις τον όλεθρο και την καταστροφή, τότε προσπάθησες να τον σταυρώσεις. Αν βλέπεις αγιότητα κι ελπίδα, τότε ενώθηκες με το Θέλημα του Θεού για να τον ελευθερώσεις. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή εκτός από αυτές τις δύο. Και θα δεις την απόδειξη της επιλογής που έκανες, και θα μάθεις από αυτή να αναγνωρίζεις τι επέλεξες. (Κ-21.εισ.2:1-6)

(5:4-5)Επιλέγω να δω την απόδειξη ότι αυτό που έχει γίνει μέσα από μένα έχει καταστήσει την αγάπη ικανή να αντικαταστήσει το φόβο, το γέλιο να αντικαταστήσει τα δάκρυα, και την αφθονία να αντικαταστήσει την απώλεια. Επιλέγω να κοιτάξω τον αληθινό κόσμο, και να τον αφήσω να με διδάξει ότι η θέλησή μου και η Θέληση του Θεού είναι ένα.

Επομένως, θα γνωρίζουμε ποια επιλογή έχουμε κάνει, αν δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή σε ό,τι αντιλαμβανόμαστε γύρω μας. Χρειάζεται να υπενθυμίζουμε αρκετά συχνά ότι η αντίληψη δεν είναι κάποιο αντικειμενικό γεγονός, αλλά πάντα μια ερμηνεία. Όταν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας διδάσκουν να κοιτάξουμε αυτό που αντιλαμβανόμαστε, ο Ιησούς δεν λέει να κοιτάξουμε έξω και να δούμε κάποιο γραφείο ή βιβλίο, δέντρο ή άτομο. Αντίθετα, μας καθοδηγεί να δούμε το πώς αντιλαμβανόμαστε τα αντικείμενα, τους ανθρώπους και τις καταστάσεις. Με άλλα λόγια, αντιλαμβανόμαστε την απόδειξη της αρχής της Επανόρθωσης, ή την απόδειξη του διαχωρισμού; Και πάλι, αυτό που αντιλαμβανόμαστε θα μας αποκαλύψει αυτό που έχουν επιλέξει οι νόες μας. Το να αντιλαμβανόμαστε αγάπη ή εκκλήσεις για αγάπη αντανακλά την απόφαση να αποδεχτούμε την Επανόρθωση, και αυτή η αδιαμφισβήτητη επιλογή οδηγεί στον πραγματικό κόσμο και στην χαρούμενη θύμηση της ενότητας του Θεού και του Υιού του.

ΜΑΘΗΜΑ 55

Η σημερινή ανακεφαλαίωση περιλαμβάνει τα εξής:

(1:1) (21)Είμαι αποφασισμένος να δω τα πράγματα διαφορετικά.

Ο Ιησούς τώρα απευθύνεται άμεσα στη δύναμη που έχουν οι νόες μας να επιλέγουν.

(1:2)Αυτό που βλέπω τώρα δεν είναι παρά σημάδια ασθένειας, καταστροφής και θανάτου.

Σε ένδειξη σεβασμού προς την Helen, μου αρέσει να επισημαίνω τις παρηχήσεις όταν εμφανίζονται. Σημειώστε τα τρία d: (disease, disaster, death) *ασθένεια, καταστροφή* και *θάνατος*. Ακόμη μια φορά, είναι σημαντικό να αντιληφθούμε την ασθένεια, την καταστροφή και το θάνατο γύρω μας, *όχι* την αγάπη, την ελπίδα και τη χαρά, γιατί δεν υπάρχουν. Πράγματι, ο κόσμος δεν έγινε για να είναι ένας τόπος αγάπης, ελπίδας ή χαράς. Εάν δεν το αναγνωρίσουμε, δεν θα έχουμε κανένα κίνητρο για να αλλάξουμε το νου μας. Θα πιστεύουμε μέσα στην αλαζονεία μας, ότι τον έχουμε ήδη αλλάξει λόγω του γεγονότος ότι αντιλαμβανόμαστε φως αντί για σκοτάδι, αγάπη αντί για μίσος, ζωή αντί θάνατο. Πιστεύουμε αυτό που το εγώ μας έχει προγραμματίσει να πιστεύουμε, που είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να αμφισβητήσουμε την αξία της επιλογής του εγώ ως δασκάλου μας.

(1:3-5) Δεν μπορεί να είναι αυτό που δημιούργησε ο Θεός για τον αγαπημένο του Υιό. Αυτό ακριβώς το γεγονός ότι βλέπω τέτοια πράγματα είναι απόδειξη ότι δεν καταλαβαίνω τον Θεό. Ως εκ τούτου δεν καταλαβαίνω και τον Υιό Του.

Αυτό για αρχή τουλάχιστον είναι ένα καλό βήμα, γιατί αν νομίζουμε ότι βλέπουμε έναν κόσμο φωτός, ειρήνης και χαράς, θα πιστεύουμε ότι καταλαβαίνουμε τον Θεό, τον Ιησού και δυστυχώς, τη διδασκαλία του. Η αρχή της ταπεινότητας η οποία οδηγεί στη Σοφία, είναι να αναγνωρίσουμε ότι αυτό που βλέπουμε «είναι σημάδια ασθένειας, καταστροφής και θανάτου». Ξεκινάμε αμφισβητώντας την άρνηση του εγωϊκού συστήματος σκέψης, και σταδιακά, βήμα προς βήμα, οδηγούμαστε από τον Ιησού στην κατανόηση ότι το πνεύμα και το εγώ είναι αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις, όπως επίσης το ίδιο συμβαίνει με την αγάπη και το μίσος, τη ζωή και το θάνατο, τη χαρά και τον πόνο. Κάνοντας το ένα πραγματικό, αρνείσαι το άλλο.

(1:6-7) Αυτό που βλέπω μου λέει ότι δεν γνωρίζω ποιος είμαι. Είμαι αποφασισμένος να δω τους μάρτυρες της αλήθειας για μένα, παρά εκείνους που μου δείχνουν μια ψευδαίσθηση του εαυτού μου.

Μόλις μάθουμε να διακρίνουμε τη διαφορά ανάμεσα στη *μορφή* και το *περιεχόμενο*, καλούμε τον νέο μας Δάσκαλο να μας βοηθήσει να δούμε πραγματικά, με την όραση του Χριστού που μας θυμίζει ποιοι είμαστε - μαζί με τους αδελφούς μας - ως ένας Υιός του Θεού.

(2:1) (22) Αυτό που βλέπω είναι μια μορφή εκδίκησης

(2:2-3) Ο κόσμος που βλέπω είναι οτιδήποτε άλλο από την αναπαράσταση σκέψεων αγάπης. Είναι μια εικόνα επίθεσης όλων εναντίον όλων.

Είναι το ίδιο θέμα για το οποίο ο Ιησούς είχε μιλήσει νωρίτερα, λέγοντας ότι ο κόσμος που βλέπουμε αντιπροσωπεύει μια επίθεση «*όλων εναντίον όλων*». Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Αν νομίζουμε ότι βλέπουμε έναν κόσμο γεμάτο αγάπη, θα πιστεύουμε ότι υπάρχουν μόνο στοργικές σκέψεις μέσα σ' αυτόν κι έτσι δεν θα δούμε τις άστοργες. Αν δεν τις δούμε, οι άστοργες σκέψεις παραμένουν θαμμένες στο νου μας και ό,τι είναι θαμμένο έχει τη φοβερή συνήθεια να βρίσκει το δρόμο του - τη δυναμική της προβολής - και να επιτίθεται σε όλους τους άλλους. Επειδή δεν γνωρίζουμε ότι η πηγή της επίθεσής μας είναι οι άστοργες σκέψεις του νου μας, δεν θα γνωρίσουμε ότι εμείς το κάναμε αυτό. Στην πραγματικότητα θα πιστεύουμε, ότι επειδή νομίζουμε ότι έχουμε μόνο στοργικές σκέψεις, οι επιθέσεις μας και οι κρίσεις μας για τους άλλους είναι επίσης στοργικές. Γι' αυτό είναι σημαντικό να δούμε τον κόσμο όπως πραγματικά είναι και να αναγνωρίσουμε την πηγή του. Μόνο όταν κοιτάξουμε τις άστοργες σκέψεις του νου μας με τον Ιησού και τις συγχωρέσουμε, θα συνειδητοποιήσουμε ότι κάτω από τις άστοργες σκέψεις και κρυμμένες από αυτές βρίσκονται οι στοργικές σκέψεις που είχαμε πάντα.

(2:4-6) Είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού και της Αγάπης του Υιού Του. Είναι οι δικές μου σκέψεις επίθεσης που προκαλούν αυτή την εικόνα. Οι σκέψεις αγάπης μου θα με σώσουν από αυτή την οπτική του κόσμου, και θα μου δώσουν την ειρήνη του Θεού που δικαιούμαι.

Η άστοργη φύση του κόσμου απεικονίζεται ξανά με σαφήνεια στα λόγια του Ιησού: «Είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού και της Αγάπης του Υιού Του». Η τελευταία πρόταση διατυπώνεται προσεκτικά: «Οι σκέψεις αγάπης μου θα με σώσουν από αυτή την οπτική του κόσμου». Το πρόβλημα είναι η *αντίληψη*. Δεν είναι ο κόσμος. Η ασθένεια, η καταστροφή και ο θάνατος δεν υπάρχουν εκεί έξω, *επειδή δεν υπάρχει το εκεί έξω*. Υπάρχουν σε ένα νου που είναι γεμάτος ενοχές, μίσος και τρόμο. Επομένως είναι η *αντίληψη* που πρέπει να αλλάξει, όχι ο κόσμος: «Μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο». (Κ-21.εισ.1:7). Η αντίληψή μας αλλάζει φέρνοντάς την πρώτα πίσω από την δική της προβαλλόμενη μορφή στην πηγή της, το *νου*. Μόνο τότε, όπως έχουμε ήδη δει, μπορούμε να ασκήσουμε τη δύναμη της επιλογής του νου και να επιλέξουμε την στοργική σκέψη της Επανόρθωσης στη θέση της άστοργης σκέψης του διαχωρισμού.

(3:1) (23) Μπορώ να ξεφύγω από αυτόν τον κόσμο αν παραιτηθώ από τις σκέψεις επίθεσης.

(3:2-5) Εδώ βρίσκεται η σωτηρία, και πουθενά αλλού. Χωρίς τις σκέψεις επίθεσης δεν θα μπορούσα να δω ένα κόσμο επίθεσης. Καθώς η συγχώρεση επιτρέπει στην αγάπη να επιστρέψει στην συνειδητότητά μου, θα βλέπω ένα κόσμο ειρήνης και ασφάλειας και χαράς. Και αυτό επιλέγω να δω στην θέση αυτού που βλέπω τώρα.

Δεν θα μπορούσε κανείς να ζητήσει μια πιο ξεκάθαρη δήλωση σωτηρίας. Δεν σωζόμαστε από τον κόσμο ή από κάποια αφηρημένη έννοια αμαρτίας, αλλά από τις δικές μας σκέψεις. Για να ξεφύγουμε από τις φρίκες του κόσμου - τις «σφεντόνες και τα βέλη της εξωφρενικής μοίρας» του Άμλετ - χρειάζεται μόνο να κοιτάσουμε τις τρομακτικές μας σκέψεις με τον Ιησού. Ενωμένοι με το γλυκό του γέλιο απέναντι στην ανοησία του εγωικού συστήματος σκέψης, παρακολουθούμε τις σκέψεις του [εγώ] να διαλύονται αργά μέσα στο δικό τους τίποτα. Κοιτάζοντας έξω, αντιλαμβανόμαστε μόνο «ειρήνη και ασφάλεια και χαρά», τη μορφή του κόσμου της συγχώρεσης.

(4:1) (24) Δεν διακρίνω ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντά μου.

(4:2-3) Πώς θα μπορούσα να αναγνωρίσω τούψιστο συμφέρον μου όταν δεν ξέρω ποιος είμαι; Αυτό που τώρα θεωρώ ύψιστο συμφέρον μου απλά με δένει πιο σφικτά με τον κόσμο των ψευδαισθήσεων.

Δεν ξέρω ποιος είμαι, επειδή εγώ νομίζω ότι «εγώ είμαι», με έμφαση στο *εγώ*. Πιστεύω πραγματικά ότι υπάρχει ένα «εγώ» εδώ, επομένως δεν ξέρω ποιος είμαι. Πώς λοιπόν, θα μπορούσα να μάθω τι είναι καλύτερο για μένα; Αυτό που πιστεύουμε ότι είναι καλύτερο για μας είναι πάντα κάποιος εγκωμιασμός, κάποια ικανοποίηση ή οτιδήποτε θα διατηρήσει την απατηλή ταυτότητά μας ως ένα ξεχωριστό «εγώ».

(4:4) Είμαι πρόθυμος να ακολουθήσω τον Οδηγό που μου έχει δώσει ο Θεός για να βρω ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντά μου, αναγνωρίζοντας ότι δεν μπορώ από μόνος μου να τα καταλάβω.

Το ότι δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό χωρίς βοήθεια, είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Δεν υπάρχει περίπτωση να μπορέσουμε να το κάνουμε αυτό χωρίς τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού. Η ταπεινότητα λέει: «Δεν ξέρω, δεν καταλαβαίνω, αλλά ευχαριστώ τον Θεό που υπάρχει Κάποιος μέσα μου που καταλαβαίνει και ευχαριστώ τον Θεό που

Αυτός έχει δίκιο κι εγώ κάνω λάθος». Γι' αυτό ο Ιησούς λέει ότι μας χρειάζεται όσο τον χρειαζόμαστε κι εμείς (Κ-8.Υ.6:10): και δεν μπορεί να μας βοηθήσει αν δεν του το ζητήσουμε. Βλέπουμε αυτό το «εγχείρημα συνεργασίας» (Κ-4.Υ.8:2) να εκφράζεται στη δήλωση που έχουμε δει ήδη στο πλήρες της πλαίσιο: «μαζί έχουμε το φως που θα το διασκορπίσει [το εγωϊκό σύστημα σκέψης]» (Κ -11.Υ.1:3). Ο Ιησούς δεν μπορεί αυτό να το κάνει χωρίς εμάς, και εμείς σίγουρα δεν μπορούμε να το πετύχουμε χωρίς αυτόν!

Το επόμενο μέρος δίνει έμφαση στο σημαντικό θέμα του σκοπού, το οποίο, για να το επαναλάβω, δεν τονίζεται τόσο πολύ εδώ όσο τονίζεται σε πολλά άλλα σημεία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

(5:1) (25) Δεν γνωρίζω τον σκοπό του κάθε πράγματος.

(5:2-3) Για μένα, ο σκοπός του κάθε πράγματος είναι να αποδείξει ότι οι ψευδαισθήσεις μου είναι πραγματικές. Γι' αυτό το σκοπό επιχειρώ να χρησιμοποιώ τους πάντες και τα πάντα.

Όλα όσα σκεφτόμαστε και όλα όσα βλέπουμε στον κόσμο έχουν σκοπό να αποδείξουν ότι έχουμε δίκιο. Αυτός είναι ακριβώς ο λόγος που αρχικά φτιάξαμε τον κόσμο: Αυτό που έκανε ο Θεός μπορούμε να το κάνουμε ακόμα καλύτερα. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις σε αυτό το διαζευκτικό σύστημα σκέψης. Ακριβώς όπως η αγιότητα και η αγάπη δεν κάνουν εξαιρέσεις από την πλευρά της αγάπης, η ιδιαιτερότητα δεν κάνει επίσης εξαιρέσεις. Ή αγαπάμε ή μισούμε, ή συγχωρούμε ή επιτιθέμαστε · αλλά δεν υπάρχει κάτι ενδιάμεσα: Εάν ο εαυτός μου είναι πραγματικός, τότε ο Εαυτός μου δεν είναι · και, αντίστροφα, προς απογοήτευση του εγώ. Όπως το θέτει κάποιο μάθημα πολύ αργότερα: Ας μην ξεχνώ ότι ο εαυτός που έφτιαξα εγώ δεν είναι τίποτα, ενώ ο Εαυτός μου είναι τα πάντα». (Εργ-358.1:7)

(5:4-6) Αυτός πιστεύω ότι είναι ο σκοπός του κόσμου. Γι' αυτό δεν αναγνωρίζω τον πραγματικό του σκοπό. Ο σκοπός που έχω αποδώσει στον κόσμο τον έχει οδηγήσει σε μια τρομακτική εικόνα.

Έχω χρησιμοποιήσει τον κόσμο για να εκπληρώσω τον σκοπό μου να αποδείξω ότι έχω δίκιο · δηλαδή ότι η ψευδαισθηση της ατομικότητάς μου είναι η αλήθεια. Αυτό σημαίνει ότι σκότωσα τον Θεό για να υπάρξω. Όμως, στον ορθό μου νου καταλαβαίνω πόσο χρησιμοποίησα τον κόσμο για να εκπληρώσω τον σκοπό μου να κάνω την επίθεση πραγματική και δικαιολογημένη. Αν θέλω να υπάρχω, όλοι πρέπει να θυσιαστούν στην εγωϊκή μου επιθυμία. Αν προσπαθώ να το κάνω σε σας - αφού όλοι εκεί έξω είναι μέρος του ονείρου που εγώ έχω επινοήσει - ξέρω ότι προσπαθείτε να κάνετε το ίδιο σε μένα. Αυτό δημιουργεί αναπόφευκτα έναν κόσμο φόβου, όχι ασφάλειας, γιατί η ενοχή μας μπορεί να προκαλέσει μόνο έναν αντιληπτό κόσμο τιμωρίας και θανάτου. Αλλά τώρα με χαρά επιλέγω διαφορετικά.

(5:7) Ας ανοίξω το νου μου στον πραγματικό σκοπό του κόσμου αποσύροντας αυτόν που του έχω αποδώσει, και να μάθω την αλήθεια γι' αυτόν.

Εδώ επίσης, γίνεται ξεκάθαρο ότι ο Ιησούς και τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν μπορούν να το κάνουν για εμάς, αλλά μπορούν μόνο να μας υπενθυμίσουν ότι πρέπει να αποσύρουμε τις πεποιθήσεις μας για τον κόσμο. Χρειάζεται ν' ανοίξουμε το νου μας αποσύροντας το σκοπό που δώσαμε στον κόσμο. Με άλλα λόγια, ακόμα μια φορά, πρέπει να πούμε (και να το εννοούμε!) ότι κάναμε λάθος. Μόνο τότε μπορούμε να αναγνωρίσουμε τον αληθινό σκοπό του κόσμου που είναι η συγχώρεση, το μονοπάτι που μας οδηγεί στην εστία μέσω της δύναμης του νου μας να αποφασίζει *υπέρ* του Θεού κι όχι *εναντίον* Του.

ΜΑΘΗΜΑ 56

Η ανακεφαλαίωσή μας σήμερα καλύπτει τις ακόλουθες ιδέες:

(1:1) (26) Οι επιθετικές μου σκέψεις επιτίθενται στην ικανότητά μου να είμαι άτρωτος.

(1:2) Πώς μπορώ να ξέρω ποιος είμαι όταν βλέπω τον εαυτό μου κάτω από συνεχή επίθεση;

Πρέπει να βλέπω τον εαυτό μου να δέχεται συνεχή επίθεση διότι επιτίθεμαι σε όλους. Γι' αυτό ο τίτλος του μαθήματος είναι: «Οι επιθετικές μου σκέψεις επιτίθενται στην ικανότητά μου να είμαι άτρωτος». Ως Υιός του Θεού είμαι πράγματι άτρωτος, αλλά καθώς ταυτίζομαι με το εγώ βλέπω τον εαυτό μου ευάλωτο, γιατί η ενοχή απαιτεί τιμωρία και αισθάνομαι ότι είμαι θύμα της αντεπίθεσης του Θεού. Αν πιστεύω ότι όλοι οι άλλοι θα μου επιτεθούν, δεν μπορώ να είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός - αθώος και άτρωτος. Έτσι, το εγώ επιχειρηματολογεί ότι αν μπορεί να αποδείξει πως ο Υιός του Θεού είναι πραγματικά ευάλωτος - ο σκοπός του σώματος - τότε πώς θα μπορούσα εγώ να είμαι Υιός του Θεού; Αυτός ο συλλογισμός παρουσιάζεται ξεκάθαρα στο ακόλουθο απόσπασμα από την ενότητα «Τι είναι το Σώμα;» στην οποία θα επιστρέψουμε πολύ, πολύ αργότερα:

... Γιατί η προσωρινότητα του Υιού του Θεού είναι η «απόδειξη» ότι οι περίφραξή του λειτουργεί, και κάνει το έργο που της αναθέτει ο νους του. Γιατί αν η ενιαιότητά του παράμενε ακόμα ανέπαφη, ποιος θα μπορούσε να επιτεθεί ή να υποστεί επίθεση; Ποιος θα μπορούσε να είναι ο νικητής; Ποιος θα μπορούσε να είναι το θήραμά του; Ποιος θα μπορούσε να είναι το θύμα; Ποιος ο δολοφόνος; Και αν δεν πέθαινε, τι «απόδειξη» θα υπήρχε ότι ο αιώνιος Υιός του Θεού μπορεί να καταστραφεί; (Εργ. Τι είναι το Σώμα; 2:3-9)

(1:3) Πόνος, ασθένεια, απώλεια, γηρατειά και θάνατος φαίνεται ότι συνεχώς με απειλούν.

Θα το επαναλάβουμε, είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι ζούμε σε έναν κόσμο πόνου, ασθένειας, απώλειας, γηρατειών και θανάτου · έναν κόσμο που επιλέχθηκε εσκεμμένα από τα εγώ μας για να αποδείξουν ότι το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού είναι σωστό και ότι η Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος είναι λάθος.

(1:4-5) Όλες μου οι ελπίδες, οι ευχές και τα σχέδια φαίνονται ότι είναι στο έλεος ενός κόσμου που δεν μπορώ να ελέγξω. Και όμως η κληρονομιά μου είναι η τέλεια ασφάλεια και η απόλυτη εκπλήρωση.

Ο Ιησούς μας δείχνει για άλλη μια φορά ότι έχουμε ένα διαχωρισμένο νου και ότι μπορούμε να επιλέξουμε είτε να δούμε τον εαυτό μας να ζει σε μια κατάσταση συνεχούς τρόμου, φόβου και αδυναμίας, ή σε μια κατάσταση μόνιμης ασφάλειας. Δεν είναι αλήθεια ότι είμαστε, «στο έλεος των πραγμάτων πέρα από [εμάς], των δυνάμεων που [εμείς] δεν μπορούμε να ελέγξουμε» (Κ-19.IV-Δ.7: 4), διότι η αλήθεια είναι ότι ο «Εαυτός μας είναι ο κυβερνήτης του σύμπαντος» (Εργ. 253).

(1:6-8) Προσπάθησα να δώσω την κληρονομιά μου σε αντάλλαγμα με τον κόσμο που βλέπω. Αλλά ο Θεός μου έχει κρατήσει την κληρονομιά μου ασφαλή. Οι δικές μου πραγματικές σκέψεις θα με διδάξουν ποια είναι.

Χρειάζεται να λέμε αρκετά συχνά ότι για να μπορέσουμε να έχουμε πρόσβαση στις πραγματικές μας σκέψεις, πρέπει πρώτα να αφήσουμε να φύγουν οι απατηλές μας, το οποίο δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς να γνωρίζουμε ότι είναι εκεί. Μαθαίνουμε γι' αυτό το ευχάριστο γεγονός κατανοώντας ότι ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε είναι αυτός που φτιάξαμε και επομένως είναι απατηλός: μια προβολή των δικών μας απατηλών σκέψεων του διαχωρισμού και της ενοχής. Η αληθινή κληρονομιά μας είναι ότι είμαστε το αγαπημένο και πολύτιμο Παιδί του Θεού, όχι το παιδί

της ενοχής και του φόβου του εγώ. Όπως ο Ιησούς καταλήγει στην ενότητα «Ο Θησαυρός του Θεού»:

Αυτό που ο Θεός έχει θελήσει για σένα είναι δικό σου. Αυτός έχει δώσει την Θέλησή Του στον θησαυρό Του, και Αυτή (η Θέληση) είναι ο δικός του θησαυρός. Η καρδιά σου βρίσκεται εκεί όπου είναι ο θησαυρός σου, όπως και η δική Του. Εσύ που είσαι ο αγαπημένος του Θεού είσαι απόλυτα ευλογημένος. (Κ-8. VI. 10:1-4)

(2:1) (27) Πάνω από όλα θέλω να δω.

(2:2-6) Αναγνωρίζοντας ότι αυτό που βλέπω αντανακλά αυτό που νομίζω ότι είμαι, συνειδητοποιώ ότι η πραγματική όραση είναι η σπουδαιότερη ανάγκη μου. Ο κόσμος που βλέπω καταθέτει μαρτυρία για την τρομακτική φύση της εικόνας του εαυτού μου που έχω φτιάξει. Αν θέλω να θυμηθώ ποιος είμαι, είναι βασικό να αφήσω αυτήν την εικόνα του εαυτού μου να φύγει. Και καθώς αντικαθίσταται από την αλήθεια, η πραγματική όραση σίγουρα θα μου δοθεί. Και με αυτήν την όραση, θα κοιτάζω τον κόσμο και τον εαυτό μου με ευσπλαχνία και αγάπη.

Ο Ιησούς επανέρχεται πάντα στις ίδιες κεντρικές ιδέες: Οι αντιλήψεις μας αντικατοπτρίζουν την εικόνα του εαυτού μας - παιδί του Θεού ή παιδί του εγώ - και η όραση διορθώνει τις άγριες και φοβισμένες εσφαλμένες αντιλήψεις του εγώ, αντανακλώντας την Ταυτότητά μας ως πνεύμα. Η όραση επομένως αναιρεί το σύστημα σκέψης του εγώ. Όπως έχουμε διδαχτεί στο κείμενο: Το εγώ πάντα μιλάει πρώτο (Κ-5. VI. 3:5), και το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση.

Το εγώ μιλά κρίνοντας, και το Άγιο Πνεύμα αντιστρέφει την απόφασή του, όπως σε αυτό τον κόσμο, ένα ανώτερο δικαστήριο έχει την δύναμη να αναιρέσει την απόφαση ενός κατώτερου δικαστηρίου. Οι αποφάσεις του εγώ είναι πάντα λανθασμένες, διότι βασίζονται στο σφάλμα για το οποίο φτιάχτηκαν να στηρίζουν. (Κ-5. VI. 4:1-2)

Με την όραση να αντικαθιστά την κρίση, βλέπουμε έξω έναν ενωμένο κόσμο ειρήνης και αγάπης, ανεξάρτητα από το τι βλέπουν τα φυσικά μας μάτια.

(3:1) (28) Πάνω απ' όλα θέλω να δω διαφορετικά.

(3:2-3) Ο κόσμος που βλέπω κρατάει στη θέση της την τρομακτική εικόνα που έχω φτιάξει για τον εαυτό μου, και εγγυάται για την συνέχισή της. Όσο βλέπω τον κόσμο όπως είναι τώρα, η αλήθεια δεν μπορεί να εισέλθει στην συνειδητότητά μου.

Ο προβαλλόμενος σκοπός του κόσμου έχει ως στόχο να διατηρήσει τη τρομακτική αυτο-εικόνα μου αμετακίνητη. Αυτό προδιαγράφει μια σημαντική δήλωση στο Μέρος II του βιβλίου εργασιών, που μιλά για τις δικές μας σκέψεις της μη συγχώρεσης:

Μία σκέψη μη συγχώρεσης είναι κάποια σκέψη που κάνει μία κρίση και δεν την αμφισβητεί παρόλο που δεν είναι αληθινή. Ο νους είναι κλειστός, και δεν επιθυμεί να απελευθερωθεί. Η σκέψη αυτή προστατεύει την προβολή, σφίγγει τις αλυσίδες της, έτσι ώστε οι παραμορφώσεις να είναι πιο κρυφές και συγκαλυμμένες · λιγότερο προσιτές σε αμφισβήτηση, και μακριά από κάθε λογική. Τι είναι αυτό που μπορεί να μπει ανάμεσα σε μία σταθερή προβολή και τον στόχο που αυτή έχει διαλέξει ως επιθυμητό; (Εργ. Τι Είναι η Συγχώρεση; 1.2)

Έτσι, οι προβολές μας επιτρέπουν στο εγώ να προστατεύσει την αυτό-αντίληψή του, του διαχωρισμού και του μίσους, αφού αυτή η αντίληψη τώρα θεωρείται ότι είναι έξω από το νου που είναι η πηγή της. Αυτή η αυτό-αντίληψη είναι που λέει ότι είμαι ένα ξεχωριστό άτομο, και αγόρασα αυτή την ατομικότητα με κόστος την αμαρτία. Η αμαρτία αυτή πρέπει να τιμωρηθεί, και επομένως μου αξίζει να φοβάμαι. Τίποτα δεν άλλαξε πραγματικά εκτός από το ότι τώρα πιστεύω ότι δεν είμαι

η πηγή του φόβου, ο οποίος έχει την πηγή του κάπου έξω από εμένα. Σίγουρος γι' αυτό που βλέπω, ποτέ δεν αμφισβητώ την αντίληψή μου. Χωρίς να αμφισβητείται η αντίληψή μου, η κατάσταση του φόβου και του πόνου μου δεν μπορεί να απαντηθεί από το Άγιο Πνεύμα.

(3:4) Θα αφήσω την πόρτα πίσω από αυτόν τον κόσμο να ανοίξει για μένα, ώστε να κοιτάξω πέρα από αυτόν και να αντικρύσω τον κόσμο που αντανακλά την Αγάπη του Θεού.

Αυτός που ανοίγει την πόρτα για μας είναι ο Ιησούς, αλλά πρέπει να τον αφήσουμε να το κάνει, ζητώντας τη βοήθειά του να φέρει τις δικές μας ψευδαισθήσεις της επίθεσης, στην δική του αλήθεια της συγχώρεσης. Αυτός είναι ο πραγματικός κόσμος της πλήρους συγχώρεσης που αντανακλά την Αγάπη του Θεού, η οποία περιμένει ακριβώς μετά την πόρτα που κρατιέται ανοιχτή από τον Ιησού:

Ο Χριστός βρίσκεται στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό Του... Η πόρτα δεν είναι σφραγισμένη, και είναι αδύνατον να μην μπορείς να εισέλθεις στο μέρος που ο Θεός θα ήθελε να βρίσκεσαι... Μπορείς να αρνηθείς να εισέλθεις, αλλά δεν μπορείς να φράξεις την πόρτα που ο Χριστός κρατά ανοιχτή. Έλα σε μένα που σου κρατώ την πόρτα ανοιχτή, διότι όσο ζω δεν γίνεται να κλείσει, και ζω για πάντα. (Κ-11.IV.6:1,3,5-6)

(4:1) (29) Ο Θεός βρίσκεται σε όλα όσα βλέπω.

(4:2-4) Πίσω από κάθε εικόνα που έχω φτιάξει, η αλήθεια παραμένει αναλλοίωτη. Πίσω από κάθε πέπλο που έχω τραβήξει μπροστά από το πρόσωπο της αγάπης, το φως της παραμένει το ίδιο φωτεινό. Πέρα από κάθε παράλογη ευχή μου βρίσκεται η θέλησή μου, ενωμένη με την Θέληση του Πατέρα μου.

Όπως και στα μαθήματα από το 1 έως το 50, ο Ιησούς τονίζει τη φύση του ορθού μας νου. Ο εσφαλμένος νους είναι γεμάτος με σκέψεις επίθεσης: ασθένειας, πόνου, θανάτου, φόνου και κρίσης. Ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτές οι σκέψεις καλύπτουν κάτι άλλο. Ωστόσο, το γεγονός ότι ο ίδιος μας το λέει αυτό, δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να εργαστούμε να επιλέξουμε κάτι άλλο, αλλά τώρα τουλάχιστον γνωρίζουμε ανάμεσα σε τι θα επιλέξουμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι επιλέγω να σκοτώσω ή να σκοτωθώ - θα σε σκοτώσω ή θα με σκοτώσεις; - επιλέγω θαύματα ή φόνο (Κ-23.IV.9:8). Αυτό το απόσπασμα μας λέει ότι υπάρχει ένα άλλο σύστημα σκέψης στο νου μας που περιμένει την επιλογή μας. Υπονοεί επίσης ότι υπάρχει ένας εγγενής σκοπός στο ότι επιλέξαμε την επίθεση από την αγάπη: η επιθυμία να διατηρήσουμε την ταυτότητά μας - που επιλέγεται στο διαχωρισμό και σφυρηλατείται στο μίσος - αποδεικνύοντας ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι ο Θεός κάνει λάθος. Έτσι, επιλέξαμε να ζούμε στο σκοτάδι και το θεωρήσαμε πραγματικό επειδή το πιστέψαμε.

(4:5-6) Ο Θεός είναι ακόμα παντού και στα πάντα, για πάντα. Και εμείς που είμαστε μέρος από Αυτόν θα κοιτάξουμε πέρα από τα φαινόμενα, και θα αναγνωρίσουμε την αλήθεια πέρα από όλα αυτά.

Ο Ιησούς μας βεβαιώνει ότι το «αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο ο Θεός» (Κ-2.III.3: 10), γιατί σίγουρα θα κάνουμε τη σωστή επιλογή - όπως κάθε καλός Πλατωνιστής - ανάμεσα στην εμφάνιση και την πραγματικότητα. Παρά τις έντονες προσπάθειές μας για το αντίθετο, παραμένουμε όπως ο Θεός μας δημιούργησε, αδύναμοι να αλλάξουμε την λαμπρή αλήθεια για τους εαυτούς μας. Έτσι βλέπουμε έναν κόσμο που αντανακλά πίσω σε μας την λαμπερή πραγματικότητα της Αγάπης του Θεού.

(5:1) (30) Ο Θεός βρίσκεται σε όλα όσα βλέπω διότι ο Θεός βρίσκεται στον νου μου.

(5:2-5) Μέσα στο νου μου, πίσω από όλες τις παρανοϊκές σκέψεις διαχωρισμού και επίθεσης, βρίσκεται η γνώση ότι όλα είναι ένα για πάντα. Δεν έχω χάσει τη γνώση του Ποιός είμαι κι ως την έχω ξεχάσει. Έχει κρατηθεί με ασφάλεια για μένα στο Νου του Θεού, ο Οποίος δεν έχει αφήσει τις Σκέψεις Του. Και εγώ, που είμαι ανάμεσά τους, είμαι ένα με αυτές και ένα με Εκείνον.

Η μνήμη της γνώσης ότι ποτέ δεν διαχωριστήκαμε πραγματικά από τον Θεό έχει κρατηθεί για μας από το Άγιο Πνεύμα. Στις αρχές του κειμένου ο Ιησούς λέει ότι «όταν χάνεις κάτι δεν σημαίνει πως αυτό έχει χαθεί. Απλά σημαίνει ότι δεν θυμάσαι που είναι» (Κ-3. VI.9:3-4). Το ίδιο ισχύει εδώ: Παρόλο που έχουμε χάσει τη γνώση του ποιού είμαστε και έχουμε ξεχάσει την Πηγή μας, αυτό δεν σημαίνει ότι η Αγάπη Του δεν είναι πλήρως παρούσα στο νου μας. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι γεμάτα από τέτοιες διαβεβαιώσεις. Ιδού δύο από αυτές:

Ο Πατέρας κρατάει ασφαλές αυτό που δημιούργησε. Δεν μπορείς να το αγγίξεις με τις λανθασμένες ιδέες που έφτιαξες, γιατί δεν δημιουργήθηκε από εσένα. Μην αφήνεις τις ανόητες φαντασιώσεις σου να σε τρομάζουν. Αυτό που είναι αθάνατο δεν μπορεί να δεχτεί επίθεση · αυτό που είναι προσωρινό δεν έχει καμιά επιρροή. (Κ-24. VII.5:1-4)

Μπορείς να χάσεις την επαφή με την ενιαιότητα, αλλά δεν μπορείς να θυσιάσεις την πραγματικότητά της. Ούτε μπορείς να χάσεις αυτό που θέλεις να θυσιάσεις, ούτε να εμποδίσεις το Άγιο Πνεύμα από το έργο του να σου δείξει ότι αυτό δεν έχει χαθεί. (Κ-26. I.6:1-2)

Αυτό που απομένει είναι να αποδεχθούμε τη σιγουριά του Ιησού, η οποία υποδεικνύει το νου μας και την ανάμνηση της Ενιαιότητας που μας δημιούργησε ένα μ' Αυτόν.

ΜΑΘΗΜΑ 57

Σήμερα ας επαναλάβουμε αυτές τις ιδέες:

(1:1) (31) Δεν είμαι το θύμα του κόσμου που βλέπω.

(1:2-9) Πώς μπορώ να είμαι θύμα ενός κόσμου που μπορεί να αναιρεθεί ολοκληρωτικά αν εγώ το επιλέξω; Οι αλυσίδες μου χαλαρώνουν. Μπορώ να τις πετάξω απλά μόλις το επιθυμήσω. Η πόρτα αυτής της φυλακής είναι ανοιχτή. Μπορώ να φύγω απλά βγαίνοντας έξω. Τίποτα δεν με κρατά σε αυτόν τον κόσμο. Μόνο η επιθυμία να μένω σε αυτόν με κρατά αιχμάλωτο. Ας παραιτηθώ από τις παρανοϊκές ευχές μου και ας περάσω επιτέλους στο φως.

Το βρίσκουμε να είναι επιτακτικό γιατί αισθανόμαστε ότι είμαστε θύματα. Εάν αυτός είναι ένας κόσμος που εμείς φτιάξαμε, το οποίο ο Ιησούς μας έχει διδάξει από την αρχή, τότε ο κόσμος δεν είναι το πρόβλημα. *Το γεγονός ότι τον φτιάξαμε είναι το πρόβλημα* - «Πώς μπορεί [εμείς] να είμαστε το θύμα ενός κόσμου που μπορεί να αναιρεθεί πλήρως αν [εμείς], το επιλέξουμε;»

Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να παραδεχτούμε ότι έχουμε κάνει λάθος για τα πάντα. Αυτό που μας κάνει να πιστεύουμε ότι έχουμε δίκιο είναι η εμπειρία μας ότι είμαστε θύματα οποιουδήποτε άλλου. Θυμηθείτε, το «οποιοσδήποτε άλλος» δεν αναφέρεται μόνο τα σώματα των άλλων. Το σώμα βρίσκεται αποκλειστικά έξω από το νου, την πηγή της αληθινής μας ταυτότητας.

Ο παραλληλισμός με τον φυλακισμένο που περπατά στο φως του ήλιου αναφέρεται στην περίφημη Αλληγορία του Σπηλαίου στην *Πολιτεία* του Πλάτωνα. Αξίζει να αναφερθούμε συνοπτικά σ' αυτή -

έστω και για λίγο - καθώς ο Ιησούς κάνει μια πιο συγκεκριμένη αναφορά σε αυτήν στο κείμενο.* Πρόκειται για την αλληγορία του σπηλαίου, όπου οι φυλακισμένοι είναι αλυσοδεμένοι με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να βλέπουν μόνο τον εσωτερικό τοίχο του σπηλαίου, μη γνωρίζοντας το άνοιγμα πίσω τους μέσα από το οποίο περνούν οι ακτίνες του ήλιου, απεικονίζοντας στον τοίχο τις σκιές των περαστικών κατά μήκος του δρόμου δίπλα από το άνοιγμα του σπηλαίου. Έτσι, οι φυλακισμένοι πιστεύουν ότι οι σκιές είναι η πραγματικότητα, καθώς δεν γνωρίζουν τίποτε άλλο. Ένας από τους φυλακισμένους (που αντιπροσωπεύει τον Σωκράτη, τον ευυπόληπτο δάσκαλο του Πλάτωνα) ελευθερώνεται και γυρίζοντας από την άλλη πλευρά και περπατώντας προς το φως, αρχίζει να καταλαβαίνει τη διαφορά μεταξύ της εμφάνισης και της πραγματικότητας. Καθώς επιστρέφει για να διδάξει στους συντρόφους του την αλήθεια, τους ελευθερώνει, μόνο για να δολοφονηθεί από τα χέρια εκείνων που ακόμα φοβούνται το φως της αλήθειας. Εδώ λοιπόν, βλέπουμε τις δύο συγκεκριμένες αναφορές στο κείμενο:

Οι φυλακισμένοι που είναι αλυσοδεμένοι με βαριές αλυσίδες για πολλά χρόνια, πεινασμένοι, αδυνατισμένοι, χωρίς δυνάμεις και εξαντλημένοι, και με τα μάτια τόσο καιρό χαμηλωμένα προς το σκοτάδι δεν θυμούνται το φως, ούτε αναπηδούν με χαρά την στιγμή που ελευθερώνονται. Τους παίρνει κάποιο χρόνο να καταλάβουν τι είναι η ελευθερία. (Κ-20.III.9: 1-2)

Τα μάτια συνηθίζουν στο σκοτάδι, και το φως μιας λαμπρής ημέρας φαίνεται επώδυνο στα μάτια που συνηθισαν για πολύ καιρό στα θαμπά αποτελέσματα του λυκόφωτος. Και αποφεύγουν το ηλιόφως και την καθαρότητα που φέρνει σε ό,τι κοιτάζουν. Η θαμπή καταχνιά φαίνεται καλύτερη, πιο εύκολη να την βλέπουν, και πιο αναγνωρίσιμη. Κατά κάποιο τρόπο το ακαθόριστο και το πιο σκοτεινό, τους φαίνεται ευκολότερο να το κοιτούν · λιγότερο επώδυνο για τα μάτια από αυτό που είναι εντελώς καθαρό και σαφές. Ωστόσο δεν είναι αυτός ο λόγος που υπάρχουν τα μάτια, και ποιος μπορεί να λέει ότι προτιμάει το σκοτάδι ενώ υποστηρίζει ότι θέλει να δει; (Κ-25.VI.2)

Έτσι, αναγνωρίζουμε ότι εμείς οι ίδιοι είμαστε οι δεσμοφύλακές μας και ότι τώρα μπορούμε να πάρουμε τη μόνη συνετή απόφαση που έχουμε στη διάθεσή μας: ν' αφήσουμε το σκοτάδι για το φως. Οι δικές μας αλυσίδες της ενοχής και της επίθεσης ήταν απλώς η απροθυμία να ανοίξουμε τα μάτια μας και να δούμε, και τώρα επιλέγουμε την όραση. Η επόμενη παράγραφος επαναλαμβάνει το μάθημα:

(2:1)(32) Εγώ έχω επινοήσει τον κόσμο που βλέπω.

(2:2-3) Έχω επινοήσει τη φυλακή στην οποία βλέπω τον εαυτό μου. Το μόνο που χρειάζεται ν' αναγνωρίσω είναι αυτό, και μετά είμαι ελεύθερος.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς λέει συνεχώς ότι αυτά τα μαθήματα είναι απλά. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς το επινοήσαμε αυτό· ότι ο κόσμος είναι μια παραίσθηση (Κ-20.VIII.7) οτιδήποτε νομίζουμε ότι μας πληγώνει δεν είναι αληθινό. Το κλειδί για να ξεκλειδώσουμε αυτή την απατηλή φυλακή του σκότους, ήταν πάντα στο νου μας. Τώρα επιτέλους έχουμε το δάσκαλο και το μονοπάτι που μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό το χαρούμενο γεγονός είναι πράγματι έτσι.

(2:4-8) Ξεγέλασα τον εαυτό μου και τον έκανα να πιστέψει ότι είναι δυνατόν να αιχμαλωτιστεί ο Υιός του Θεού. Αυτή η πεποίθησή μου ήταν πικρά εσφαλμένη και θέλω ν' απαλλαγώ απ' αυτήν. Ο Υιός του Θεού πρέπει να είναι πάντα ελεύθερος. Είναι όπως τον δημιούργησε ο Θεός και όχι όπως τον έκανα εγώ. Αυτός βρίσκεται εκεί όπου θέλει ο Θεός, και όχι εκεί όπου εγώ σκέφτηκα να τον κρατήσω αιχμάλωτο.

Αυτό το θέμα κάνει την εμφάνισή του αργότερα στο βιβλίο εργασιών: στα Μαθήματα 94, 110, 162, και στην Ανακεφαλαίωση VI. Αν είμαστε όπως ο Θεός μας δημιούργησε, οτιδήποτε το εγώ και ο κόσμος του μας έχουν διδάξει είναι ψέματα. Το «φως» τους μας εξαπάτησε και όταν αναγνωρίσουμε ότι ήταν αυτο-εξαπάτηση μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό επιλέγοντας διαφορετικά, αφήνοντας τον κόσμο του σκότους για πάντα και επιστρέφοντας στον κόσμο του φωτός - «όπου ο Θεός θα ήθελε να είμαστε» - στην επίγνωσή μας.

(3:1)(33)Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάξω τον κόσμο.

(3:2-3)Εφόσον ο σκοπός του κόσμου δεν είναι αυτός που εγώ του είχα αποδώσει, πρέπει να υπάρχει άλλος τρόπος να τον βλέπω. Τα βλέπω όλα ανάποδα, και οι σκέψεις μου είναι αντίθετες προς την αλήθεια.

Για να είμαστε σε θέση να δούμε τον κόσμο με «άλλο τρόπο», μια δήλωση κλειδί στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, χρειαζόμαστε την ταπεινότητα για να παραδεχτούμε ότι κάνουμε λάθος. Είναι πάντα χρήσιμο να είμαστε σε εγρήγορση για να συνειδητοποιήσουμε πόσο πεισματικά επιμένουμε ότι έχουμε δίκιο, όχι μόνο για τους προφανείς λόγους ότι πιστεύουμε πως ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, αλλά και για τους ανεπαίσθητους και καθημερινούς λόγους ότι είμαστε τόσο σίγουροι πως οι αντιλήψεις μας για τους άλλους είναι σωστές.

(3:4-6)Βλέπω τον κόσμο σαν μια φυλακή για τον Υιό του Θεού. Τότε πρέπει ο κόσμος να είναι ένα μέρος που ο Υιός του Θεού μπορεί να απελευθερωθεί. Θέλω να δω τον κόσμο όπως είναι, σαν ένα μέρος όπου ο Υιός του Θεού βρίσκει την ελευθερία του.

Είναι σαφές ότι εδώ δεν αναφέρεται στον ίδιο τον κόσμο, αλλά για το πώς *αντιλαμβανόμαστε* τον κόσμο - και ακόμη πιο σωστά, τον *σκοπό* που του έχουμε δώσει. Αν έχουμε δώσει στον κόσμο το σκοπό να μας φυλακίσει, θα το κάνει. Αν από την άλλη πλευρά, του έχουμε δώσει τον σκοπό της συγχώρεσης και της απελευθέρωσης, είμαστε ελεύθεροι. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό θέμα σύντομα. Προς το παρόν μπορούμε να θυμηθούμε ότι η μετατόπιση του σκοπού προϋποθέτει μια αλλαγή δασκάλου, με αποτέλεσμα την μετατόπιση της αντίληψής μας για τον κόσμο, από μια φυλακή ενοχής σε μια τάξη συγχώρεσης.

(4:1)(34)Θα μπορούσα να δω την ειρήνη αντί γι' αυτό που βλέπω τώρα.

(4:2-4)Όταν βλέπω τον κόσμο σαν ένα τόπο ελευθερίας, συνειδητοποιώ ότι αντανakλά τους νόμους του Θεού αντί για αυτούς που επινόησα εγώ για να τους υπακούει. Θα καταλάβω ότι η ειρήνη και όχι ο πόλεμος κατοικεί σε αυτόν. Και θα κατανοήσω ότι η ειρήνη βρίσκεται επίσης στις καρδιές όλων όσων μοιράζονται αυτόν τον τόπο μαζί μου.

Εδώ γίνεται μια αναφορά στον πραγματικό κόσμο, ένα θέμα στο οποίο θα εμβαθύνουμε αργότερα. Προς το παρόν, αρκεί να διαπιστώσουμε ότι αυτό αντανakλά την ενιαιότητα της πραγματικότητας, που μας επιτρέπει να δούμε ότι όλα τα μέλη της Υιότητας - *χωρίς καμία εξαίρεση*- μοιράζονται τον κοινό στόχο της εγκατάλειψης της φυλακής του πολέμου για τον τόπο της ειρήνης που υπάρχει σε όλους τους ανθρώπους. Έτσι μετατοπίζουμε το σκοπό μας από την ενοχή προς την ειρήνη, από τη φυλάκιση προς την ελευθερία.

(5:1-2)(35)Ο νους μου είναι μέρος του Θεού. Είμαι πολύ άγιος.

(5:3-5)Όσο μοιράζομαι την ειρήνη του κόσμου με τους αδερφούς μου, αρχίζω να καταλαβαίνω ότι αυτή η ειρήνη προέρχεται από βαθιά μέσα μου. Ο κόσμος που βλέπω έχει πάρει το φως της συγχώρεσής μου, και ακτινοβολώντας η συγχώρεση επιστρέφει σε μένα. Μέσα σε αυτό το φως αρχίζω να βλέπω αυτό που οι ψευδαισθήσεις κρατούσαν κρυμμένο για τον εαυτό μου.

Αυτό το θέμα είναι επίσης σημαντικό, ειδικά στο εγχειρίδιο (π.χ., Εγχ-εισ.1-3): Ο τρόπος με τον οποίο μαθαίνουμε είναι διδάσκοντας τους άλλους. Όσο περισσότερο παραιτούμαι από τις πικρίες που κρατώ εναντίον σας, διδάσκοντας ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος σκέψης, τόσο περισσότερο ενισχύω αυτή την ιδέα στον εαυτό μου. Σε αυτό το φως της συγχώρεσης βλέπω αυτό που οι ψευδαισθήσεις μου κρατούσαν κρυμμένο. Όπως είδαμε, η συγχώρεση συνίσταται στο να ενωθούμε με τον Ιησού, να κρατήσουμε μαζί του το φως που λάμπει στο σκοτάδι του νου μας και να φανερώσουμε τις αυταπάτες του εγώ στο φως της αλήθειας (Κ-11.V.1). Η συγχώρεση ανασηκώνει τα πέπλα της άμυνας του εγωικού συστήματος σκέψης, επιτρέποντας μας να δούμε την αγάπη που βρίσκεται πραγματικά εκεί. Αποσύροντας τις σκοτεινές προβολές της ενοχής από εσάς, εκφράζω την προθυμία να σταματήσω να επενδύω στο σκοτάδι μέσα μου. Έτσι, οι ψευδαισθήσεις δίνουν τη θέση τους στο φως της αλήθειας και η ειρήνη ανατέλλει επάνω σε ένα νου που μέχρι τώρα πίστευε στη σύγκρουση.

(5:6) Αρχίζω να καταλαβαίνω την αγιότητα όλων των ζωντανών πραγμάτων, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου, και την ενιαιότητά τους μαζί μου.

Αυτό που υπάρχει κάτω από την πίστη του εγώ, είναι ότι είμαστε παιδιά του διαχωρισμού, της ιδιαιτερότητας, της ενοχής και του φόβου. Είναι η δημιουργία της αμαρτωλότητας που έχει γίνει προκάλυμμα της έμφυτης αγιότητάς μας ως παιδιά της αγάπης · μια αγιότητα που μοιράζονται όλα τα «ζωντανά πράγματα», συμπεριλαμβανομένων των εαυτών μας. Μπορούμε λοιπόν να εξισώσουμε την ανιερότητα με το διαχωρισμό, και την αγιότητα με την ενιαιότητα.

* Ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται μπορεί να συμβουλευτεί τη συζήτησή μου στο *Love Does Not Condemn*, σελ. 296-300.

ΜΑΘΗΜΑ 58

Αυτές είναι οι ιδέες για επανάληψη σήμερα:

Τα μαθήματα της ανακεφαλαίωσης που ακολουθούν έχουν ως θέμα την αγιότητά μας, την άλλη πλευρά των νόων μας που κρατείται κρυμμένη από το εγώ και την ανιερότητα του συστήματος σκέψης του.

(1:1) (36) Η αγιότητά μου περιβάλλει όλα όσα βλέπω.

(1:2) Από την αγιότητά μου προέρχεται η αντίληψη του πραγματικού κόσμου.

Όταν κάνουμε την εσωτερική αλλαγή και ταυτιζόμαστε με την αγάπη του Ιησού αντί για το μίσος του εγώ, η αγάπη του επεκτείνεται μέσα από εμάς. Μπορεί να αντιλαμβανόμαστε ακριβώς τον ίδιο κόσμο - το όνειρο δεν αλλάζει απαραίτητα στη μορφή - όμως τώρα γίνεται αντιληπτός μέσα από την αγάπη που υπάρχει μέσα μας. Αυτό σηματοδοτεί τη γέννηση της αληθινής συμπόνιας. Δεν αισθανόμαστε λύπη για τα σώματα των ανθρώπων, αλλά για την πραγματική πηγή του πόνου τους: την πεποίθηση ότι είναι ορφανοί και ότι δεν θα επιστρέψουν ποτέ στην εστία. Μέσα από αυτήν την συμπνετική όραση βλέπουμε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν τα ίδια βάσανα.

(1:3-5) Έχοντας συγχωρέσει, δεν θεωρώ πια τον εαυτό μου ένοχο. Μπορώ να δεχτώ την αθωότητα, η οποία είναι η αλήθεια για μένα. Βλέποντας μέσα από μάτια κατανόησης, η

αγιότητα του κόσμου είναι το μόνο που βλέπω, διότι μπορώ να απεικονίσω μόνο τις σκέψεις που κάνω για τον εαυτό μου.

Αυτή είναι μια σύντομη περίληψη της συγχώρεσης: Πρώτα μετατοπίζουμε την αντίληψή μας έτσι ώστε βλέποντας διαφορετικά την αμαρτία κάποιου άλλου - αναγνωρίζοντάς την σαν προβολή μιας πεποίθησης για τους εαυτούς μας - δεχόμαστε την απατηλή φύση του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και της επίθεσης. Αυτό επιτρέπει την αθωότητα της Επανόρθωσης να επιστρέψει στην επίγνωσή μας και στη συνέχεια, να γίνει η βάση της νέας μας αντίληψης για κόσμο.

Η αθωότητα ή η αληθινή αντίληψη περιλαμβάνει τα πάντα, όπως βλέπουμε τώρα:

(2:1) (37) Η αγιότητά μου ευλογεί τον κόσμο.

(2:2-5) Η αντίληψη της αγιότητάς μου δεν ευλογεί μόνο εμένα. Όλοι και όλα όσα βλέπω στο φως της, μοιράζονται την χαρά που φέρνει σε μένα. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην συμμετέχει σ' αυτήν την χαρά, διότι δεν υπάρχει τίποτα που να μην μοιράζεται την αγιότητά μου. Καθώς αναγνωρίζω την αγιότητά μου έτσι και η αγιότητα του κόσμου ακτινοβολεί ώστε να την βλέπουν όλοι.

Δεν είμαστε ένα μόνο στο εγωικό σύστημα σκέψης, είμαστε επίσης ένα και στο σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος. Με την αναγνώριση αυτή, η οποία γεννήθηκε από τη νέα μας αντίληψη, αναιρείται η πίστη του εγώ στο διαχωρισμό από την όραση του Χριστού, που αγκαλιάζει την Υιότητα (και κατά συνέπεια τον κόσμο) με την αγιότητά της. Εάν η όρασή μας δεν περιλαμβάνει τα πάντα, δεν είναι όραση. Αποκλείοντας ακόμη κι ένα μέρος της Υιότητας, αποκλείουμε και το Σύνολό της, και έτσι δεν μπορούμε ποτέ να θυμηθούμε ότι είμαστε ο Υιός του Θεού. Γι' αυτό το λόγο ο Ιησούς μας δίνει ως υπενθύμιση αυτά τα λόγια:

... Στα κουρασμένα μάτια σου φέρω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδικά δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε, με στοργική καλοσύνη, αυτό το δώρο να είναι δικό σου. (Κ-31. VIII. 8:4-7)

(3:1) (38) Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να κάνει η αγιότητά μου.

(3:2-3) Η αγιότητά μου έχει απεριόριστη δύναμη να θεραπεύει, διότι διαθέτει απεριόριστη δύναμη να σώζει. Τι υπάρχει από το οποίο να χρειάζεται να σωθείς εκτός από τις ψευδαισθήσεις;

Δεν σωζόμαστε από τον κόσμο ούτε από κάποιο τρομερό πεπρωμένο, και δεν σώζουμε τον κόσμο για λογαριασμό των άλλων ανθρώπων. Σωζόμαστε από τις εσφαλμένες σκέψεις μας, από τα λάθη τα οποία προέκυψαν γιατί επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο, αλλά έχει να κάνει με τις απατηλές μας σκέψεις. Και πάλι, είναι μια σωτηρία που θεραπεύει ως ένα, γιατί υπάρχει μόνο μία ψευδαίσθηση σε έναν Υιό.

(3:4-6) Και τι είναι οι ψευδαισθήσεις εκτός από ψευδείς ιδέες για τον εαυτό μου; Η αγιότητά μου τις αναιρεί όλες, δηλώνοντας την αλήθεια για μένα. Ενώπιον της παρουσίας της αγιότητάς μου, την οποία μοιράζομαι με τον ίδιο τον Θεό, όλα τα είδωλα εξαφανίζονται.

Βλέπουμε τον Ιησού να επιστρέφει επανειλημμένα σ' αυτό το κεντρικό θέμα: Οι εσφαλμένες αντιλήψεις μας προκαλούνται από τη μια εσφαλμένη αντίληψη του εαυτού μας - δεν είμαστε όπως ο Θεός μας δημιούργησε. Όταν αυτή η μία ομιχλώδης σκέψη θεραπευτεί, όλες οι εσφαλμένες εικόνες του εγώ - τα είδωλα της ιδιαιτερότητας - επίσης αναιρούνται: ένα πρόβλημα, μια εσφαλμένη αντίληψη ανιερότητας · μια λύση, ένα όραμα αγιότητας.

(4:1) (39) Η αγιότητά μου είναι η σωτηρία μου.

(4:2-3) Εφόσον η αγιότητά μου με σώζει από όλες τις ενοχές, η αναγνώριση της αγιότητάς μου είναι και η αναγνώριση της σωτηρίας μου. Είναι επίσης και η αναγνώριση της σωτηρίας ολόκληρου του κόσμου.

Το συμφωνικό θέμα του Ιησού συνεχίζεται, μέσα σε μια σχεδόν ατελείωτη σειρά από θαυμάσιες παραλλαγές. Το ένα πρόβλημα της ενοχής εξαφανίζεται στημιά λύση της αγιότητας, η οποία προκαλεί να εξαφανιστούν όλα τα προβλήματα επίσης. Με αυτόν τον τρόπο η αντίληψή μου για τον εαυτό μου θεραπεύεται και σώζεται, όπως και η αντίληψή μου για τον κόσμο, η οποία δεν άφησε ποτέ την πηγή της μέσα στο νου μου.

(4:4-5) Μόλις αποδεχτώ την αγιότητά μου, τίποτα δεν μπορεί να με κάνει να φοβηθώ. Και επειδή είμαι άφοβος, όλοι πρέπει να μοιράζονται αυτή την κατανόηση, η οποία είναι το δώρο του Θεού προς εμένα και τον κόσμο.

Η πηγή όλου του φόβου είναι ότι έχουμε επιλέξει την ανιερότητα της διαχωρισμένης μας ατομικότητας αντί για την αγιότητα της ενιαιότητας του Υιού του Θεού. Δεδομένου ότι οι νόες είναι ενωμένοι, η αποδοχή της δικής μου αγιότητας υπενθυμίζει στους άλλους να κάνουν την ίδια επιλογή. Αυτό δεν σημαίνει ότι όλοι θα κάνουν αυτή την επιλογή τώρα. Όμως, αυτό σημαίνει ότι η αγιότητά μου αναγνωρίζει ότι η επιλογή έχει ήδη συμβεί, διότι ο διαχωρισμός έχει αναιρεθεί. Το πότε η επιλογή αυτή θα γίνει αποδεκτή σε όλη την Υιότητα, είναι μόνο θέμα χρόνου.

(5:1) (40) Είμαι ευλογημένος ως Υιός του Θεού.

(5:2-8) Εδώ βρίσκεται η διεκδίκησή μου για ό,τι είναι καλό και μόνο καλό. Είμαι ευλογημένος ως Υιός του Θεού. Όλα τα καλά πράγματα είναι δικά μου, διότι αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Δεν είναι δυνατόν να υποφέρω καμία απώλεια ή στέρηση ή πόνο, εξαιτίας του Ποιος είμαι. Ο Πατέρας μου με στηρίζει, με προστατεύει, και με κατευθύνει σε όλα τα πράγματα. Η φροντίδα Του για μένα είναι απεριόριστη, και είναι μαζί μου για πάντα. Είμαι αιώνια ευλογημένος ως Υιός Του.

Κάθε απώλεια, στέρηση και πόνος προκύπτει γιατί έχουμε ξεχάσει ποιοι είμαστε. Αυτό είναι το πρόβλημα, χωρίς καμία εξαίρεση, και γι' αυτό δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα (Κ-1.Ι.1:1). Όταν αφήνουμε το χέρι του Ιησού και στη θέση του πιάνουμε του εγώ, αυτομάτως υποφέρουμε. Ακολουθώντας τη στρατηγική του εγώ για να προστατεύσουμε την λανθασμένη απόφασή μας, δημιουργούμε ένα χάσμα ανάμεσα στην αιτία του πόνου και στο πως βιώνουμε τον πόνο, και νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε την πηγή του - τον κόσμο, τον ιδιαίτερο σύντροφό μας, το σώμα μας, το φαγητό μας, ή οτιδήποτε άλλο - και έτσι δεν μπορούμε ποτέ να αναγνωρίσουμε την πραγματική αιτία που βρίσκεται στο νου μας. Όταν επιτέλους λογικευτούμε και συνειδητοποιήσουμε το λάθος μας, επιστρέφουμε στη σκέψη της Επανόρθωσης που αντανακλά τον αληθινό μας Εαυτό, μια Ταυτότητα που είναι απόλυτα ασφαλής, διότι είναι πέρα από όλες τις σκέψεις πόνου και απώλειας. Όταν ξυπνάμε από το όνειρο του πόνου του εγώ, είμαστε στην εστία με τον Θεό από όπου ποτέ πραγματικά δεν φύγαμε.

ΜΑΘΗΜΑ 59

Οι ακόλουθες ιδέες είναι για επανάληψη σήμερα:

Στο Μάθημα 59 βρίσκουμε ξανά το θέμα του ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού και το υπέροχο και θαυμαστό επακόλουθο ότι αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε και να αποδεχόμαστε την αλήθεια του.

(1:1) (41) Ο Θεός πηγαίνει μαζί μου όπου και να πάω.

(1:2-7))Πώς είναι δυνατόν να είμαι μόνος μου όταν ο Θεός πηγαίνει μαζί μου; Πώς γίνεται να έχω αμφιβολίες και να μην είμαι σίγουρος για τον εαυτό μου όταν η τέλεια βεβαιότητα κατοικεί μέσα σ' Αυτόν; Πώς μπορώ να ενοχλούμαι από οτιδήποτε όταν Αυτός αναπαύεται μέσα σε μένα με απόλυτη γαλήνη; Πώς μπορώ να υποφέρω όταν η αγάπη και η χαρά με περιβάλλουν μέσω Εκείνου; Ας μην διατηρώ ψευδαισθήσεις για τον εαυτό μου. Είμαι τέλειος διότι ο Θεός πηγαίνει μαζί μου όπου κι αν πάω.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός περπατά κυριολεκτικά μαζί μας. Αντιθέτως, ο Ιησούς διδάσκει ότι ο Θεός είναι μαζί μας γιατί η Αγάπη Του είναι μέσα στο νου μας, δηλαδή εκεί που είμαστε κι εμείς. Αυτή η Αγάπη - ο Εαυτός μας - είναι η βάση για να αναιρεθεί σκέψη του διαχωρισμού: ηεστία όλων των ψευδαισθήσεων των βασάνων και του πόνου.

Το μόνο που χρειάζεται για να επιστρέψει αυτή η Αγάπη στην επίγνωση είναι να επικαλεστούμε τη δύναμη που έχουν οι νόες μας να επιλέγουν, ένα από τα πιο σημαντικά θέματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, στο οποίο επιστρέφουμε τώρα:

(2:1-2)(42)Ο Θεός είναι η δύναμή μου. Η πραγματική όραση είναι το δώρο Του.

(2:3-6)Ας μην βασιστώ στα μάτια μου για να βλέπω σήμερα. Ας είμαι πρόθυμος να ανταλλάξω την αξιολύπητη ψευδαίσθηση ότι βλέπω, με την πραγματική όραση η οποία δίνεται από τον Θεό. Η όραση του Χριστού είναι το δικό Του δώρο, και το έχει δώσει σε μένα. Ας επικαλεστώ αυτό το δώρο σήμερα, έτσι ώστε αυτή η μέρα να με βοηθήσει να κατανοήσω την αιωνιότητα.

Όσον αφορά το σύστημα σκέψης με το οποίο ταυτιζόμαστε πάντα έχουμε μια επιλογή, που καθίσταται εφικτή όταν θυμόμαστε ότι τα συναισθήματά μας που έχουν να κάνουν με ασθένεια και ενόχληση προέρχονται από τηνεσφαλμένη επιλογή του νου, και όχι από οτιδήποτε άλλο. Έτσι μπορούμε να ανταλλάξουμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις του εγώ με την όραση του Χριστού, τον αποκλεισμό με την ενότητα, το διαχωρισμό με τη συγχώρεση, και τον χρόνο με την αιωνιότητα.

(3:1-2) (43)Ο Θεός είναι η Πηγή μου. Δεν μπορώ να δω χωριστά από Αυτόν.

(3:3-7)Μπορώ να δω αυτά που θέλει ο Θεός να βλέπω. Δεν μπορώ να δω τίποτα άλλο. Πέρα από το Θέλημά Του βρίσκονται μόνο ψευδαισθήσεις. Αυτές διαλέγω όταν νομίζω ότι μπορώ να βλέπω χωριστά από Αυτόν. Αυτές διαλέγω όταν προσπαθώ να δω με τα μάτια του σώματος.

Σας θυμίζω ότι όλες οι εσφαλμένες αντιλήψεις προέρχονται από την απατηλή πίστη ότι μπορούμε να είμαστε χωριστά από τον Θεό · η ιδέα ότι ο Υιός του Θεού, που είμαστε εμείς, μπορεί ν' αφήσει την Πηγή του. Έτσι, η δική μας σκέψη διαχωρισμού δημιουργεί έναν κόσμο διαχωρισμού, ο οποίος πιστεύουμε ότι είναι εκεί, γιατί πιστεύουμε πως τον βλέπουμε. Τα μάτια του σώματος έχουν πλέον υποκαταστήσει την όραση, ένα υποκατάστατο που παραμένει μέχρι ν' αλλάξουμε το νου μας.

(3:8-9)Όμως, η όραση του Χριστού μου έχει δοθεί για να τα αντικαταστήσω. Επιλέγω να δω μέσα από αυτή την όραση.

Ο σκοπός που έχουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι η αλλαγή του νου, η οποία επιτρέπει την όραση ν' αντικαταστήσει τον τρόπο που βλέπει το εγώ. Αυτή η όραση δεν μπορεί να έρθει παρά μόνο αν επιλέξουμε να πούμε: σκεφτόμουν και αντιλαμβανόμουν λανθασμένα. Γνωρίζω ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος, γιατί πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος να αισθάνομαι. Δεν είμαι χαρούμενος και θέλω να έχω ειρήνη. Γι' αυτό σταματώ να επενδύω στο να έχω δίκιο. Έτσι η επιθυμία μας για αληθινή ειρήνη και ευτυχία γίνεται το κίνητρο για να επιλέξουμε την όραση που θα αντικαταστήσει τις ψευδαισθήσεις.

(4:1)(44) Ο Θεός είναι το φως με το οποίο βλέπω.

(4:2-4) Δεν βλέπω στο σκοτάδι. Ο Θεός είναι το μόνο φως. Επομένως, αν θέλω να δω, πρέπει να βλέπω μέσω Αυτού.

Όπως μας υπενθυμίζει το κείμενο: «Η επιλογή σου είναι ανάμεσα στην όραση [το φως] ή την κρίση [το σκοτάδι], αλλά ποτέ δεν μπορείς να έχεις και τα δύο» (Κ-20.V.4:7). Επιλέγουμε ή το ένα ή το άλλο και με την ορθή επιλογή μας ελευθερώνεται όλος ο κόσμος.

(4:5-7) Έχω προσπαθήσει να προσδιορίσω τι είναι το να βλέπω, αλλά έκανα λάθος. Τώρα μου δίνεται η ευκαιρία να καταλάβω ότι ο Θεός είναι το φως με το οποίο βλέπω. Ας καλωσορίσω την πραγματική όραση και τον ευτυχισμένο κόσμο που θα μου δείξει.

Πρέπει να συνειδητοποιήσω ότι έκανα λάθος για όλα όσα βλέπω και όλα όσα νομίζω ότι καταλαβαίνω. Πόσο συχνά μας θυμίζει αυτό το ευτυχές γεγονός ο Ιησούς · που είναι πράγματι ευτυχές όταν δεν ταυτιζόμαστε με την ανένδοτη επιμονή ότι το εγώ έχει δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος. Αυτή η χαρούμενη αποδοχή της αλήθειας είναι η γενέτειρα της ταπεινότητάς μας, η οποία οδηγεί στην όραση του Χριστού που ευλογεί τον κόσμο μαζί με μένα.

Το μάθημα κλείνει με την επιστροφή στη σκέψη της Ενιαιότητας, η οποία αναιρεί τον κόσμο γιατί αναιρεί το διαχωρισμένο νου:

(5:1)(45) Ο Θεός είναι ο Νους με τον οποίο σκέφτομαι.

(5:2-4) Δεν έχω σκέψεις που να μην μοιράζομαι με τον Θεό. Δεν έχω σκέψεις χωριστά από Εκείνον, διότι δεν έχω νου χωριστά από τον Δικό Του. Σαν μέρος του Νου Του, οι σκέψεις μου είναι δικές Του και οι Σκέψεις Του είναι δικές μου.

Θυμηθείτε, το εγωικό σύστημα σκέψης γεννήθηκε από την ιδέα ότι οι σκέψεις μας είναι δικές μας, οι σκέψεις του Θεού είναι δικές Του, και ότι ποτέ αυτές οι δυο δεν θα συναντηθούν. Και δεν είναι μόνο αυτό, λέμε επίσης στον Θεό ποιες είναι οι σκέψεις Του. Αυτή η παράλογη αλαζονεία αποτελεί τη βάση του δεύτερου νόμου του χάους (Κ-23.II.4-6), όπου ο Θεός γίνεται παράφρων όπως εμείς:

Η αλαζονεία πάνω στην οποία βασίζονται οι νόμοι του χάους δεν θα μπορούσε να είναι πιο προφανής από ό,τι φανερώνεται εδώ. Εδώ είναι μια αρχή που θέλει να προσδιορίσει τι πρέπει να είναι ο Δημιουργός της πραγματικότητας · τι πρέπει να σκέφτεται και τι πρέπει να πιστεύει · και πώς πρέπει να αντιδρά, πιστεύοντάς το. Ούτε καν θεωρείται απαραίτητο να ερωτηθεί Αυτός για την αλήθεια αυτού που έχει εδραιωθεί για την πίστη Του. Ο Υιός Του μπορεί να Του το πει αυτό, και Αυτός δεν έχει άλλη επιλογή από το να δεχτεί τον λόγο του γι' αυτό, ειδάλλως θα κάνει λάθος. (Κ-23.II.6:1-4)

Η παραφροσύνη μιας τέτοιας πίστης διορθώνεται εύκολα από τη στιγμή που αναγνωρίζουμε την απόλυτη τρέλα της. Τα σύννεφα του διαχωρισμού διασκορπίζονται γρήγορα με την επιστροφή στην λογική, και αγαλλιάζουμε μέσαστην Ενιαιότητα της Αγάπης που ποτέ δεν έχει αλλάξει, και η οποία παραμένει ως η Σκέψη του Εαυτού μας, ένα με την Υιότητα και το Νου του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 60

Αυτές οι ιδέες είναι η επανάληψη για σήμερα:

Το τελευταίο μάθημα της ανακεφαλαίωσης επιστρέφει στην συγχώρεση, το κεντρικό θέμα της συμφωνικής δομής του Ιησού για την αγάπη και την αλήθεια.

(1:1) (46) Ο Θεός είναι η Αγάπη με την οποία συγχωρώ.

(1:2-3) Ο Θεός δεν συγχωρεί διότι δεν έχει ποτέ καταδικάσει. Ο άμεμπτος δεν μπορεί να κατηγορήσει, και εκείνοι που έχουν αποδεχτεί την αθωότητά τους δεν βλέπουν τίποτα που να χρειάζεται συγχώρεση.

Το γεγονός ότι ο Θεός δεν συγχωρεί γίνεται η βάση για τη δική μας συγχώρεση μέσα στο όνειρο. Η συγχώρεση είναι απαραίτητη μόνο ως διόρθωση της καταδίκης. Όταν αποσύρεται η κρίση για τον εαυτό μας, αποσύρεται επίσης η κρίση μας για τους άλλους: η ιδέα της κρίσης δεν μπορεί να αφήσει την πηγή της. Έτσι καλούμαστε από τον Ιησού να αποδεχθούμε τα σφάλματα που κάναμε στο παρελθόν και με αυτόν τον τρόπο να αποδεχθούμε τη γεμάτη φως αθωότητα που αναπαύεται ειρηνικά, μακριά από το σκοτάδι της πίστης μας στην αμαρτία. Αφού η καταδίκη έχει φύγει, δεν απομένει τίποτα να συγχωρήσουμε.

(1:4-6) Και όμως, η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο θα αναγνωρίσω την αθωότητά μου. Είναι η αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού στην γη. Θα με φέρει αρκετά κοντά στον Ουρανό, ώστε η Αγάπη του Θεού να μπορεί να με φτάσει και να με υψώσει σε Αυτόν.

Το πρόβλημα είναι το εξής: Δεν θέλουμε να ανυψωθούμε στον Ουρανό, γιατί τότε η ατομικότητά μας εξαφανίζεται. Η αναγνώριση της αθωότητάς μας, μας επιτρέπει να συνειδητοποιήσουμε πόσο αμαρτωλοί και ένοχοι πιστεύαμε ότι ήμασταν που θέλαμε να είμαστε χωριστά από το Θεό. Βλέποντας τον πόνο που προέκυψε από μια τέτοια πίστη, μπορούμε να επιλέξουμε τη λογική. Αφού δεν φοβόμαστε πλέον το τελευταίο θήμα του Θεού, το οποίο δίνει τέλος στη διαδικασία που ξεκίνησε μέσα από την απόφασή μας να συγχωρήσουμε τον αδελφό μας, επιτρέπουμε την Αγάπη Του να μας ανυψώσει και να μας επιστρέψει από τη γη στον Ουρανό.

Άλλο ένα σημαντικό θέμα σε αυτά τα πέντε μαθήματα, για να μην πούμε σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι ότι δεν συγχωρούμε μόνοι μας, όπως βλέπουμε τώρα:

(2:1) (47) Ο Θεός είναι η δύναμη την οποία εμπιστεύομαι.

(2:2-3) Δεν συγχωρώ μέσω της δικής μου δύναμης. Συγχωρώ μέσω της δύναμης του Θεού μέσα μου, την οποία θυμάμαι καθώς συγχωρώ.

Δεν είμαι εγώ αυτός που σας συγχωρεί. Μπορώ μόνο να ζητήσω από το Άγιο Πνεύμα να με βοηθήσει να σας δω διαφορετικά, γιατί ο τρόπος με τον οποίο σας βλέπω τώρα δεν με κάνει ευτυχισμένο. Η ουσία είναι να αναγνωρίσω ότι υπάρχουν οδυνηρές συνέπειες διότι επέλεξα να έχω δίκιο, να είμαι εγωιστής και ιδιαίτερος. Έτσι, αφήνω στην άκρη την αδυναμία της δικής μου ασήμαντης δύναμης, επιλέγοντας στη θέση της τη δύναμη του Χριστού που έχει επιστρέψει στην επίγνωσή μου μέσω της συγχώρεσης.

(2:4-6) Καθώς αρχίζω να βλέπω, αναγνωρίζω την αντανάκλασή Του στην γη. Συγχωρώ όλα τα πράγματα διότι νιώθω την παρακίνηση της δικής Του δύναμης μέσα μου. Και αρχίζω να θυμάμαι την Αγάπη που είχα επιλέξει να ξεχάσω, η οποία όμως, δεν με έχει ξεχάσει.

Το πρόβλημα και πάλι είναι απλώς ότι έχουμε ξεχάσει. Παρόλα αυτά, η λήθη είναι ενεργή. Έχουμε επιλέξει να ξεχάσουμε γιατί θελήσαμε να θυμόμαστε την αδυναμία της ατομικότητάς μας αντί για

τη δύναμη του Χριστού. Ωστόσο, λησμονώντας την Ταυτότητά μας δεν την καταστρέψαμε. Ο Εαυτός μας απλώς μας περίμενε για να αλλάξουμε το νου μας, που είναι αποτέλεσμα της αλλαγής της αντίληψής μας: από την κρίση στην όραση, από την αδυναμία στη δύναμη.

Η παράγραφος 3 μας επαναφέρει στον πραγματικό κόσμο:

(3:1) (48) Δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθώ.

(3:2-4) Πόσο ασφαλής θα μου φαίνεται ο κόσμος όταν θα μπορώ να τον δω! Δεν θα μοιάζει καθόλου με τον κόσμο που φαντάζομαι ότι βλέπω τώρα. Οι πάντες και τα πάντα θα με ευλογούν.

Μόλις επιλέξουμε τον τόπο της τέλει ασφάλειας μέσα στο νου μας, που εκπροσωπείται από τον Ιησού, ο κόσμος που βιώνουμε εξωτερικά θα είναι ο καθρέφτης του. Δεν μπορεί να μην είναι έτσι, αφού οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Η ομορφιά του συγχωρεμένου κόσμου εκφράζεται σε αυτό το υπέροχο απόσπασμα από το κείμενο:

Μπορείς να φανταστείς πόσο όμορφοι θα σου φαίνονται αυτοί που συγχωρείς; Σε καμιά φαντασίωσή σου δεν έχεις δει ποτέ κάτι το τόσο όμορφο. Τίποτα από ό,τι βλέπεις εδώ, είτε κοιμισμένος ή ξύπνιος, δεν πλησιάζει αυτή την ομορφιά. Και τίποτα δεν θα σου είναι τόσο πολύτιμο, και τόσο αγαπητό. Τίποτα από ό,τι θυμάσαι που έκανε την καρδιά σου να τραγουδά από χαρά δεν σου έχει φέρει ούτε ένα μικρό μέρος της ευτυχίας που θα σου φέρει αυτό που θα δεις. Γιατί θα δεις τον Υιό του Θεού. Θα δεις την ωραιότητα που αρέσει τόσο στο Άγιο Πνεύμα να κοιτάζει, και για την οποία ευχαριστεί τον Πατέρα. Εκείνο δημιουργήθηκε για να την βλέπει για σένα, μέχρι εσύ να μάθεις να την βλέπεις από μόνος σου. Και όλη Του η διδασκαλία οδηγεί στο να την δεις, και να δώσεις τις ευχαριστίες σου μαζί Του.

Αυτή η ομορφιά δεν είναι φαντασίωση. Είναι ο πραγματικός κόσμος, φωτεινός και καθαρός, και νέος, με τα πάντα να αστράφτουν κάτω από τον ανοιχτό ήλιο. Τίποτα δεν είναι κρυμμένο εδώ, γιατί τα πάντα έχουν συγχωρεθεί, και δεν υπάρχουν φαντασιώσεις που να κρύβουν την αλήθεια. (Κ-17.11.1:1-2:1-3)

Η υπενθύμιση αυτής της ομορφιάς θα μας βοηθήσει να επιλέξουμε ξανά όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να κάνουμε πραγματικό τον άσχημο κόσμο της ιδιαιτερότητας του εγώ.

Σημειώστε ότι η χρήση του «οι πάντες» και «τα πάντα» στο 3:4 περιγράφει την όρασή μας. Αν οποιοσδήποτε ή οτιδήποτε εξαιρεθεί από το φως της ασφάλειας, όλος ο κόσμος βυθίζεται στο σκοτάδι, στη σκιά των σκοτεινών σκέψεων της ενοχής του νου μας.

(3:5-6) Στον κάθε ένα θα αναγνωρίζω τον πιο αγαπητό μου Φίλο. Τι θα μπορούσα να φοβηθώ σε ένα κόσμο που έχω συγχωρέσει, και με έχει συγχωρέσει;

Αυτή είναι η όραση του Χριστού, στην οποία ολόκληρη η Υιότητα γίνεται αντιληπτή μέσα από τα μάτια της αγιότητας. Καμία πλευρά του Υιού δεν αποκλείεται, και αφού έχει φύγει ο διαχωρισμός, όλος ο φόβος φεύγει επίσης, ο οποίος ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της πίστης μας στην αμαρτία και την ενοχή. Η όραση αυτή αποτυπώνεται όμορφα στις πρώτες γραμμές του ποιήματος της Helen, «Τα Δώρα των Χριστουγέννων»:

Ο Χριστός δεν ξεχνά κανέναν. Με αυτό γνωρίζετε ότι

Αυτός είναι ο Υιός του Θεού. Αναγνωρίζετε το άγγιγμά Του

Στην καθολική ευγένεια. Η Αγάπη Του

Επεκτείνεται σε όλους. Τα μάτια Του βλέπουν

Την Αγάπη του Θεού σε ό,τι βλέπει Αυτός.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 95)

Με μια τέτοια αγάπη δίπλα μας και μέσα μας, ο φόβος είναι αδύνατος · η θέση του καταλαμβάνεται από την αγάπη που φέρνει η συγχώρεση.

(4:1)(49) Η Φωνή του Θεού μου μιλά όλη την ημέρα.

(4:2-3) Δεν υπάρχει στιγμή κατά την οποία η Φωνή του Θεού να σταματά να καλεί την συγχώρεσή μου για να με σώσει. Δεν υπάρχει στιγμή κατά την οποία η Φωνή Του να μην κατευθύνει τις σκέψεις μου, να καθοδηγεί τις πράξεις μου και να οδηγεί τα βήματά μου.

Όπως είχα αναφέρει στο Μάθημα 49, αυτό δεν σημαίνει ότι ακούμε τη Φωνή Του καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας · απλά σημαίνει ότι Αυτός μας καλεί όλη την ημέρα. Αυτό είναι το Κάλεσμα που επίμονα και βίαια προσπαθούμε να κρύψουμε -τον σκοπό του κόσμου που έχουμε φτιάξει · τον σκοπό των δικών μας ιδιαίτερων σκέψεων επίθεσης, κρίσης και επιθυμίας. Αυτά εύκολα αναιρούνται όταν αποφασίζουμε ότι δεν θέλουμε πλέον να ακούμε τη θορυβώδη κραυγή του εγώ. Η συνταρακτική, όμως ευγενική σιωπή της Φωνής του Θεού, επιστρέφει τη στιγμή που επιθυμήσουμε ν' ακούσουμε τον ήχο της και μόνο τον ήχο της. Έτσι το γλυκό τραγούδι της αγάπης του Θεού επεκτείνεται μέσα στο όνειρο, οδηγώντας τις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις μας.

(4:4-5) Βαδίζω σταθερά προς την αλήθεια. Δεν γίνεται να πάω πουθενά αλλού, διότι η Φωνή του Θεού είναι η μόνη Φωνή και ο μόνος Οδηγός που έχει δοθεί στον Υιό Του.

Δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Οποιοδήποτε άλλο μονοπάτι επιλέξουμε δεν είναι τίποτα και οδηγεί στο πουθενά, επειδή προέρχεται από μια φωνή που δεν υπάρχει. Η ομορφιά αυτής της αναγνώρισης περιγράφεται σε αυτές τις όμορφες παραγράφους στο τέλος της ενότητας «Η Πραγματική Εναλλακτική», που μας υπενθυμίζει ότι ως μια Σκέψη του Θεού ποτέ δεν έχουμε αφήσει Πηγή μας · ο δρόμος της επιστροφής σ' Αυτόν, αναιρεί το δρόμο που δεν υπήρξε ποτέ στην πραγματικότητα:

Αυτός δεν έχει εγκαταλείψει τις Σκέψεις Του! Αλλά εσύ έχεις ξεχάσει την Παρουσία Του και δεν θυμάσαι την Αγάπη Του. Κανένα μονοπάτι στον κόσμο δεν μπορεί να οδηγεί σε Αυτόν, ούτε και κανένας εγκόσμιος στόχος δεν μπορεί να είναι ένα με τον Δικό Του. Ποιος δρόμος σε όλο τον κόσμο θα οδηγεί μέσα σου, όταν όλοι οι δρόμοι έγιναν για να διαχωρίζουν το ταξίδι από τον σκοπό που πρέπει να έχει, εκτός και αν αυτός ο σκοπός είναι η ανώφελη αναζήτηση; Όλοι οι δρόμοι που οδηγούν μακριά από αυτό που είσαι θα σε οδηγούν στην σύγχυση και στην απελπισία. Ωστόσο Αυτός δεν έχει αφήσει ποτέ να πεθάνουν οι Σκέψεις Του, έξω από την Πηγή τους παντοτινά μέσα τους.

Αυτός δεν έχει εγκαταλείψει τις Σκέψεις Του! Δεν θα μπορούσε να φύγει από αυτές περισσότερο από ότι αυτές θα μπορούσαν να Τον κρατήσουν απέξω. Διαμένουν σε ενότητα μαζί Του, και μέσα στην Ενιαιότητά τους και οι Δυο διατηρούνται ολοκληρωμένοι. Δεν υπάρχει δρόμος που να οδηγεί μακριά Του. Ένα ταξίδι με αφετηρία τον εαυτό σου δεν υπάρχει. Πόσο ανόητο και παράλογο είναι να νομίζεις ότι θα μπορούσε να υπάρχει κάποιος δρόμος με έναν τέτοιο στόχο! Που θα μπορούσε να οδηγεί; Και πώς θα μπορούσες να ταξιδεύεις σε αυτόν, βαδίζοντας εκεί χωρίς την δική σου πραγματικότητα ως ένα μαζί σου;

Συγχώρεσε στον εαυτό σου την παραφροσύνη σου, και ξέχνα όλα τα παράλογα ταξίδια και όλους τους άσκοπους στόχους. Δεν έχουν κανένα νόημα. Δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό που είσαι. Γιατί ο Θεός είναι ελεήμων, και δεν άφησε τον Υιό του να Τον εγκαταλείψει. Να είσαι ευγνώμων γι' αυτό που είναι Αυτός, γιατί σε αυτό βρίσκεται η διαφυγή σου από την τρέλα και τον θάνατο.

Πουθενά δεν μπορείς να βρεθείς παρά μόνο εκεί όπου είναι Αυτός. Δεν υπάρχει μονοπάτι που δεν οδηγεί σε Αυτόν.(Κ-31-ΙV.9-11)

Και τελικά, το μέρος της συμφωνίας που αποτελεί αυτή η ανακεφαλαίωση τελειώνει με την επιστροφή στο κεντρικό θέμα · στον κύκλο της αγάπης που καταλήγει με την αγάπη και τη σοφία με την οποία άρχισε:

(5:1)(50)Με στηρίζει η Αγάπη του Θεού.

(5:2-4)Καθώς ακούω την Φωνή του Θεού, με στηρίζει η Αγάπη Του. Καθώς ανοίγω τα μάτια μου, η Αγάπη Του φωτίζει τον κόσμο για να τον δω. Καθώς συγχωρώ, η Αγάπη Του μου υπενθυμίζει ότι ο Υιός Του είναι αναμάρτητος.

Και ποιος είναι ο Υιός Του; Εγώ είμαι. Καθώς είμαστε όλοι ένα, όταν συνειδητοποιώ ότι είμαι αναμάρτητος συνειδητοποιώ επίσης ότι όλοι είναι αναμάρτητοι. Δεν μπορεί να μην είναι, αν η Αγάπη του Θεού είναι η δική Του Αγάπη.

(5:5)Και καθώς κοιτώ τον κόσμο με την όραση που Αυτός μου έχει δώσει, θυμάμαι ότι είμαι ο Υιός Του.

Ο Ιησούς τελειώνει αυτό το μέρος της συμφωνίας του, με την επίτευξη του τελικού μας στόχου. Ο τρόπος για να φτάσουμε στην όραση του πραγματικού κόσμου είναι δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στον εξωτερικό κόσμο, ώστε να μπορέσει να μας διδάξει ότι ο εξωτερικός αντικατοπτρίζει τον εσωτερικό.Ο πόνος που βιώνουμε ως σώματα που αλληλεπιδρούν με άλλα σώματα, γίνεται το κίνητρο να ζητήσουμε απεγνωσμένα τον άλλο τρόπο, τον άλλο Δάσκαλο. Έτσι αποφασίζουμε να αλλάξουμε τους νόες μας, επιλέγοντας τη Σκέψη του Αγίου Πνεύματος ως την πηγή της όρασής μας, και να δούμε έναν κόσμο μέσα από την όραση του Χριστού. Ο πραγματικός κόσμος καλωσορίζει την όρασή μας, και τελικά θυμόμαστε Ποιοι είμαστε ως ένας Υιός Του Θεού, με χαρά αναφωνώντας αυτά τα λόγια από το Μέρος II του βιβλίου εργασιών:

Να είσαι χαρούμενος σήμερα! Να είσαι χαρούμενος! Δεν υπάρχει χώρος για τίποτα άλλο εκτός από χαρά και ευχαριστίες σήμερα. Ο Πατέρας μας έχει λυτρώσει τον Υιό Του την σημερινή ημέρα. Κανένας δεν θα μείνει που δεν θα σωθεί σήμερα. Κανένας δεν θα παραμείνει στον φόβο, και κανέναν δεν θ' αφήσει ο Πατέρας που να μην τον φέρει κοντά Του, αφυπνισμένο στον Ουρανό μέσα στην Καρδιά της Αγάπης.(Εργ.340.2)

Έτσι τελειώνουμε αυτή την ουράνια συμφωνία με μια ευτυχισμένη σκέψη Ενιαιότητας, τη σκέψη που δίνει τέλος στο εφιαλτικό όνειρο της ψευδαίσθησης και με χαρά μας ξυπνάει στην θύμηση της Αγάπης του Πατέρα μας.